

Giới thiệu Chọc Nhầm Sếp Lớn

Chọc Nhầm Sếp Lớn là một trong những truyện ngôn tình sắc xoay quanh về cô là con gái của Lâm Khải Nghiệp tổng giám đốc công ty Lương Thị, con gái hợp pháp, được luật pháp bảo vệ. Truyện lúc mẹ cô gả cho ba cô, có ngọt ngào, cũng có yêu, nhưng vẫn không thể đánh bại sự hấp dẫn của tiền tài. Ba cô rất đào hoa. Bà vợ bỏ con, ốm đau cũng mặc kệ, chết đi cũng đáng. Khi cô lâm vào đường cùng, xem mắt còn có lấy nhầm đối tượng. “Rất xin lỗi về việc kết hôn, không suy nghĩ kỹ tạo nên sai lầm lớn, tôi hy vọng anh Cố có thể ký tên vào đơn xin ly hôn.” Cô cứng cổ nói, hình như không còn hối tiếc gì nữa. Anh khẽ cười.....

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhầm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Xem Mắt, Kết Hôn.

Sau tết trung thu, thời tiết từ từ chuyển lạnh, đôi lúc bắt chợt sẽ có một cơn gió thổi qua, khiến cho những cô gái xinh đẹp còn mặc đồ mùa hè đi trên đường không khỏi run rùng mình một cái.

Khả Lan kéo kéo chiếc áo khoác mới mua, vuốt lại sợi tóc rối trên trán, hít sâu, nhắc chân, đi vào quán cà phê.

Trong quán cà phê tiếng dương cầm du dương, khung cảnh yên bình, là khung cảnh mà Khả Lan cực kỳ ít thấy.

Đối tượng xem mắt là một quân nhân, hơn ba mươi tuổi, lúc trước vì sự nghiệp, năm nào cũng ở trong quân đội, nên vẫn chưa lập gia đình, bây giờ lớn tuổi, nhu cầu cấp bách chính là tìm một cô vợ.

Quân nhân là người miền nam, không thích nữ quân nhân giống như mình, cho nên nhờ họ hàng thân thích ở xa, tìm giúp xem có đối tượng nào thích hợp hay không.

Yêu cầu của quân nhân rất đơn giản, một, muốn tìm một cô gái ôn hòa đoan trang, hai, phải còn trinh.

Có lẽ với yêu cầu này, đối với phần lớn phụ nữ hiện đại, sẽ cảm thấy quân nhân này là một người biến thái, nhưng đối với Khả Lan mà nói, đây chính là một cơ hội.

Cô đang cần một khoản tiền lớn, mà vị quân nhân kia cũng hứa hẹn, nếu như hai bên vừa mắt, lại còn trinh, anh ta sẽ trả một trăm vạn tiền mừng.

Một trăm vạn! Cô có thể đưa mẹ đang bệnh nặng ra nước ngoài, sử dụng công cụ tiên tiến nhất để chữa trị.

Khả Lan đứng ở cửa quán cà phê, mắt nhìn bốn phía, sau khi nhìn thấy người đàn ông mặc quân phục, không chút do dự đi tới, khẽ nở nụ cười mà cô đã không ngừng đứng trước gương luyện tập hàng trăm lần, nhẹ nhàng ngồi xuống, cố gắng tỏ rõ vẻ ôn hòa.

Vì để cho hợp khẩu vị của quân nhân, cô đặc biệt hỏi qua di Vương người mai mối, tất cả sở thích của quân nhân.

Thật ra thì di Vương cũng không hiểu rõ quân nhân này lắm, chỉ nghe họ hàng nhắc tới, liền thấy Khả Lan rất thích hợp, trong lúc nói chuyện phiếm liền nói với Khả Lan.

Nhưng không ngờ Khả Lan lại đồng ý ngay.

Nếu Khả Lan đồng ý, quân nhân kia lại có thể tìm được người thích hợp, cho nên di Vương liền nói Khả Lan thử một chút.

Mặc dù chênh lệch mười mấy tuổi, nhưng bây giờ cũng không ít cô gái vì muốn gả vào nơi tốt, cũng đều đồng ý gả cho người lớn hơn mình hai mươi, ba mươi tuổi?

Nếu chuyện của Khả Lan và quân nhân kia thành công, đối với Khả Lan cũng tốt.

“Xin hỏi có phải Cố thủ trưởng không?” Trước lúc Khả Lan ra cửa, sáng sớm di Vương đã dặn, mặc dù quân nhân chỉ là trưởng doanh trại, nhưng rất thích người khác gọi mình là thủ trưởng.

Vốn dĩ người đàn ông vẫn đang cúi đầu quấy cà phê, nghe thấy giọng nói dịu dàng, không khỏi ngẩng đầu.

Đôi mắt đen thâm thúy tựa như biển, vẻ mặt bình thường, anh khẽ quét mắt nhìn Khả Lan, khuôn mặt bất động, trên mặt cũng không có bất kỳ biểu hiện nào.

Khả Lan cho rằng, một thủ trưởng hơn ba mươi tuổi, phải có cảm giác như một người trung niên, nhưng người đàn ông trước mặt cô lúc này, hoàn toàn không giống như cô tưởng tượng.

Khuôn mặt đẹp trai, vẻ mặt tự nhiên, đôi mắt sâu và đen giống như Tinh Hải, anh ngồi thẳng, bộ quân phục toát ra vẻ nghiêm túc, mặc dù không mở miệng, cả người lại toát ra vẻ khí thế tự nhiên.

Thủ trưởng thật đúng là không giống với những người khác.

Hình như anh hơi hoàn mỹ, nếu không phải anh mặc quân phục, Khả Lan cho rằng mình nhận nhầm người rồi.

“Ha ha.....” Khả Lan xấu hổ cười, biết mình nói nhiều, sẽ khiến cho đối phương ghét, nhưng, trong quán cà phê, chỉ có một người đàn ông mặc quân phục, anh không phải Cố thủ trưởng, vậy anh là ai chứ?

Sau khi Khả Lan cười xong, đưa tay vẫy vẫy nhân viên phục vụ, gọi một ly cà phê, sau đó ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt, trong lòng không khỏi có chút cảm giác kỳ quái.

Rõ ràng đáng đáp vô cùng đẹp trai, hơn nữa còn là thủ trưởng, hoàn mỹ đến không chèn vào đâu được, sao lại có thể không tìm được vợ chứ?

Chẳng lẽ, do tính tình hướng nội sao? Hay là bởi vì cái kia.....chỉ cần gái còn trinh?

Đây xem như là thích sạch sẽ sao? Ừ.....Nhìn cũng giống là như vậy.

“Điều kiện của tôi, chắc Cố thủ trưởng cũng đã nghe người giới thiệu nói rồi.”

Khả Lan tiếp tục mở miệng, không muốn quanh quẩn lòng vòng, từ trong túi xách lấy ra giấy giám định gái còn trinh của bệnh viện, đặt lên bàn, đẩy tới trước mặt người đàn ông ngồi đối diện.

Về mặt người đàn ông vẫn lạnh nhạt như cũ, bình tĩnh nhận đồ mà Khả Lan đẩy tới, mở ra nhìn, về mặt hơi động, rồi sau đó khẽ xuống nói: “Bình thường cô Lâm có sở thích gì?”

Rốt cuộc Cố thủ trưởng cũng mở miệng nói chuyện, điều này làm cho Khả Lan hòa hoãn không ít.

Cô nở nụ cười đã luyện tập nhuần nhuyễn: “Thích gắm Tô Châu, phác thảo, đàn tranh, đàn cổ.....”

Khả Lan nói tới đây, trong đầu hiện lên một tia bất đắc dĩ, chỉ vì kiếm tiền, bình thường cô làm đủ mọi việc, cô làm gì có thời gian bồi dưỡng những sở thích của mình chứ.

Nếu không phải vì lần xem mắt này có thể thành công, sợ rằng cả đời này cô cũng sẽ không đụng tới gắm Tô Châu, phác thảo, đàn tranh, đàn cổ.

Người đàn ông không ngờ Lâm Khả Lan sẽ nói đến các loại gắm Tô Châu, đôi mắt thâm trầm bình tĩnh, chợt thoáng qua kinh ngạc, ánh mắt bắt đầu nhìn thẳng Lâm Khả Lan, sau khi nhìn cô từ trên xuống dưới đánh giá một lần, khóe miệng bắt đầu nở nụ cười.

Lúc này vừa đúng lúc phục vụ đưa cà phê tới, ánh mắt lơ đãng liếc nhìn nội dung trong giấy giám định, sắc mặt thoáng qua vẻ khinh bỉ.

Khả Lan thấy cà phê đặt lên bàn, cầm cái muỗng lên nhẹ nhàng khuấy, động tác ôn hòa đoan trang cùng ưu nhã, cực kỳ giống một phụ nữ quý phái.

Mà từng cử động của Khả Lan, đều bị người đàn ông thu hết vào mắt.

“Tôi đối với cô Lâm tương đối hài lòng.” Người đàn ông thản nhiên nói, hơi gật đầu.

Lời nói của anh súc tích, nhưng mà như vậy hai mắt Khả Lan cũng sáng lên.

Nói như vậy, chuyện này có quá mức?

Cô mong đợi ngẩng đầu, nhìn người đàn ông mặc quân phục, hai mắt đen nhánh, sau cằm giống như một hồ nước, bề ngoài yên tĩnh. Vĩnh viễn làm cho người ta không thể thấy sự mãnh liệt ở phía dưới.

“Tôi đối với Cố thủ trưởng cũng rất hài lòng.” Lâm Khả Lan cảm thấy may mắn trong lòng, Cố thủ trưởng là một người đàn ông đẹp trai, chứ không phải một người ông đầu trọc.

Đối mặt với người đàn ông như vậy, ít nhất cuộc sống của cô sau này, sẽ không quá khó chịu.

Đối với câu trả lời của Lâm Khả Lan, người đàn ông bề ngoài hình như hài lòng, gật đầu một cái, ánh mắt dừng lại trên mặt Khả Lan, khẽ liếc miệng nở nụ cười như có như không.

Khả Lan thấy Cố thủ trưởng từ nãy tới giờ không nói gì, trong lòng cũng buồn bực, ngẩng đầu nhìn Cố thủ trưởng, lại nói: “Ý của Cố thủ trưởng là?”

Khả Lan thận trọng hỏi, trong lòng thấp thỏm.

Mặc dù mọi người đến đây với mục đích riêng, nhưng từ nãy tới giờ đều là cô tự nói tự diễn, khó tránh khỏi cảm thấy lúng túng.

“Kết hôn, đừng không?”

Hình như Cố thủ trưởng nhìn thấu tâm tư Lâm Khả Nhi, khóe miệng nhếch thành một đường cong, không hề nói ra suy nghĩ trong lòng Lâm Khả Nhi, con người đen như mực, mơ hồ thoát ra chút sắc lạnh.

Trong lòng như đang ra quyết định, tính toán gì đó, hoặc là đang giằng co.

“Hả?.....Ừ!” Lâm Khả Nhi nghe thấy Cố thủ trưởng nói, cảm thấy có chút kinh ngạc, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu một cái, tỏ vẻ quả thật như thế.

Người đàn ông mặc quân phục cũng không trả lời cô.....mà đột nhiên đứng dậy, bóng dáng cao lớn rần rở, khiến Khả Lan không khỏi hít sâu một hơi, một người như Cố thủ trưởng, sao lại không tìm được vợ chứ? Chẳng lẽ bởi vì yêu cầu cô gái phải còn trinh đó sao?

Khả Lan thấy Cố thủ trưởng đứng dậy, cũng vội vàng đứng theo, Cố thủ trưởng nhìn cô một cái, không nói thêm gì, chỉ cất bước đi ra ngoài.

Cố thủ trưởng đi ra bên ngoài quán cà phê, cô đi theo phía sau, mặc dù cô không hiểu Cố thủ trưởng muốn làm gì, nhưng cô biết, Cố thủ trưởng nói đúng câu trả lời mà cô muốn, nhưng không cho cô biết số điện thoại, hoặc phương thức liên lạc nào khác.

Cô cũng không muốn kết thúc ở đây, dù sao, mẹ cô vẫn còn ở bệnh viện, chờ cô đem tiền về cứu mạng!

Hai người một trước một sau đi ra khỏi quán cà phê, đi vào bãi đậu xe, Cố thủ trưởng dừng lại trước một chiếc xe Jeep, đứng thẳng, khiến không khí vô hình trở nên khẩn trương.

Mặc dù Khả Lan không hiểu, nhưng vẫn đứng im như cũ không bước đi.

“Cố thủ trưởng muốn đi đâu? Anh không hài lòng về tôi sao?” Tầm nhìn của Khả Lan rất rõ, vì một triệu tệ, nếu như Cố thủ trưởng không hài lòng, cô có thể nghĩ cách khác.

Hèn mọn bán mình, cũng không phải là lựa chọn duy nhất của cô.

Người đàn ông mặc quân phục nhìn về phía cô, khóe miệng nở nụ cười đùa giỡn: “Có đem theo hộ khẩu không?”

Khả Lan nghe thấy vậy, hơi dừng lại, nhất thời không hiểu, nhưng ngay lúc đó liền phản ứng kịp, vội vàng móc hộ khẩu trong túi xách ra, dì Vương nói, nếu như chọn trúng, đối phương có thể ngay lập tức đi đăng ký kết hôn, sau đó đưa cô về doanh trại.

Cho nên, trước khi đi, Khả Lan đã chuẩn bị đầy đủ giấy tờ để đăng ký kết hôn.

Người đàn ông mặc quân phục nhận lấy hộ khẩu trong tay Khả Lan, miệng nở nụ cười lạnh: “Rất tốt.” Giúp Khả Lan mở cửa xe, ý bảo cô lên xe.

Khả Lan nghe lời lên xe, nhìn người đàn ông mặc quân phục cầm hộ khẩu của cô, lái xe, đi về phía cục dân chính.

Đối với việc kết hôn vội này, mặc dù Khả Lan cảm thấy cực kỳ áp lực, nhưng cô cũng biết rõ, trong quân đội, nếu muốn ly hôn, sẽ ảnh hưởng rất lớn tới sự nghiệp của một quân nhân.

Cho nên, lúc này Khả Lan cảm thấy, cô đang suy nghĩ trước, sau này phải đối xử với Cố thủ trưởng thế nào, để qua hết nửa đời sau.

Kết hôn nhanh như tia chớp, đối với Khả Lan mà nói, thật sự khiến cô kinh ngạc, sau khi nhận giấy đăng ký kết hôn, cô vẫn có cảm giác không thật.

Vậy mà nhìn tên tuổi trong giấy đăng ký kết hôn, Lâm Khả Nhi có chút lảng lảng.

Cố Thành Viêm, Lâm Khả Nhi.

Không phải nói tên Cố thủ trưởng chỉ có hai chữ sao? Sao lại biến thành ba? Dì Vương nhớ nhầm sao? Hay là tên thường gọi và tên trên giấy khai sinh khác nhau?

Đối với chuyện tên tuổi, Khả Lan cũng không hỏi nhiều, sau khi nhận giấy đăng ký kết hôn, nhìn Cố Thành Viêm: “Như vậy, chúng ta đã là vợ chồng hợp pháp, tiền mừng mà anh nói, có phải nên.....”

Khả Lan nói đến cuối, không nhận được hoảng sợ nhìn Cố Thành Viêm, đối với người đàn ông trước mặt này, dù sao cô cũng hơi hoảng sợ.

Huống chi, cô cũng không thích bản thân mình lúc này, nhỏ giọng nói, sẽ cảm giác bản thân giống như một kỹ nữ.

Hình như Cố Thành Viêm muốn đổi ý chuyện tiền mừng, quay đầu nhìn Lâm Khả Nhi, chân mày nhíu lại.

“Cái gì?”

Mục đích của Lâm Khả Nhi thật sự là tiền mừng, tự nhiên sẽ không buông tha.

“Trước khi kết hôn anh nói sẽ đưa một trăm vạn tiền mừng.” Lâm Khả Lan nói thẳng, nếu như cô cứ như vậy đi cùng Cố Thành Viêm, mẹ cô phải làm sao chứ?

Tiền, cô cần một khoản tiền lớn, bảo vệ tính mạng người thân của mình.

Hình như Cố Thành Viêm cảm thấy bất mãn đối với việc lập tức đòi tiền mừng của Khả Lan, chân mày khẽ nhíu, nhưng cuối cùng không nói thêm gì, gọi điện thoại, hình như cho người đem tiền tới đây, xe dừng lại bên đường, hai người cũng im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Tiền Mừng

Khả Lan nhẹ nhàng ngồi xích lại gần, biết mình muốn tiền, đối với người khác không phải là điều gì vui.

Nhưng cô không quản nhiều như vậy, mặt mũi với tôn nghiêm, lúc cô quyết định muốn bán mình, đã sớm không còn.

Mà người giúp Cố Thành Viêm đưa tiền tới, hình như trên đường đi xảy ra chút chuyện, nên tới chậm một chút, Khả Lan cùng Cố Thành Viêm ở đây đợi.

Trên đường người đến người đi, thỉnh thoảng có người liếc nhìn chiếc xe Jeep đậu bên đường, không phải là chưa từng thấy quân nhân, mà là nhìn bằng số ở đuôi xe.

Quân trưởng cấp cao, sao chỉ đi có một chiếc xe, không có xe cảnh sát mở đường sao? Không sợ ám sát sao?

Mà không khí trong xe có chút đè nén.

Khả Lan cho rằng vì chuyện cô đòi tiền khiến cho Cố thủ trưởng mất hứng.

Cô nỗ lực nghĩ cách điều chỉnh không khí, nhưng suy nghĩ một lúc lâu, vẫn không biết nên mở miệng thế nào.

Thủ trưởng? Chồng? Cố Thành Viêm? Cô nên gọi người đàn ông trước mặt là gì?

Lúc mặt Khả Lan buồn rười rượi, Cố Thành Viêm đột nhiên quay đầu, ánh mắt nhìn về phía Khả Lan, môi mỏng khẽ mở: “Muốn nói cái gì? Nói đi.”

Qua cửa kính xe Cố Thành Viêm nhìn thấy toàn bộ biểu tình của Khả Lan, để cho cô có gì thì cứ nói thẳng.

Khả Lan hiển nhiên không nghĩ tới, Cố thủ trưởng lại đột nhiên quay đầu nhìn cô, sau khi nhìn thấy vẻ mặt của Cố thủ trưởng, đầu tiên là giật mình, sau đó gấp rút hiểu rõ vấn đề nên nói: “Muốn uống nước không?”

Khả Lan cảm thấy, bọn họ đã là vợ chồng, không nên khiến cho không khí giữa hai người trở nên khẩn trương như vậy, quan tâm xem như là điều đơn giản nhất.

Cô cho rằng, Cố thủ trưởng sẽ trả lời uống hoặc không uống, nhưng lại không ngờ, Cố thủ trưởng lại đột nhiên dựa vào người cô, hơi thở thơm mùi cỏ xanh nhẹ nhàng phả về phía cô.

Khả Lan chưa bao giờ tiếp xúc gần gũi với một người đàn ông như vậy, sau khi ngửi thấy mùi trên người Cố Thành Viêm, chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn, trong đầu trống rỗng.

Cô vội vàng nhắm hai mắt, cho rằng Cố Thành Viêm sẽ làm cữ chỉ thân mật, cô là bà Cố, về lý nên phối hợp.

Nhưng mà kế tiếp, không có cữ chỉ thân mật như Khả Lan mong muốn, còn có tiếng cười nhẹ của Cố Thành Viêm.

Nghe thấy tiếng cười, Khả Lan vội vàng mở mắt ra, nhưng thấy Cố Thành Viêm đã trở lại vị trí của mình, sắc mặt bình tĩnh như đang muốn nói với Khả Lan, vừa rồi cái gì cũng đều phát sinh.

Thấy tình huống như thế, Khả Lan thổn thức, cúi đầu sắc mặt hơi ửng đỏ.

Trong lòng mong đợi cái gì, ảo tưởng cái gì, lại không dám nhìn vào ánh mắt Cố Thành Viêm.

Không khí trong xe cực kỳ yên tĩnh, cửa sổ xe đột nhiên bị gõ hai cái, là một quân nhân trẻ tuổi khoảng hai mươi tuổi.

Quân nhân trẻ tuổi đứng bên ngoài cửa xe, nhìn thấy Khả Lan ngồi trong xe thì ánh mắt khẽ chớp, mặt hoài nghi, há mồm nhìn về phía Cố Thành Viêm.

hồ khẩu hiệu, sau đó muốn hỏi về cô gái ngồi trong xe.

Nhưng Cố Thành Viêm hiểu rõ tâm tư của quân nhân trẻ tuổi trước mặt, khẽ mỉm cười nói: “Đây là chị dâu.” Cố Thành Viêm giới thiệu, khiến cho Khả Lan chưa bao giờ được người khác gọi như vậy liền đỏ mặt, hơi cúi đầu, không lên tiếng.

Quân nhân trẻ tuổi hiển nhiên không nghĩ tới, bên cạnh Cố Thành Viêm đột nhiên xuất hiện một chị dâu, khuôn mặt vốn dĩ đang cười liền thay đổi, nhìn Cố Thành Viêm, nhanh miệng nói: “Anh không tính sai chứ.” Quân nhân trẻ tuổi lo lắng thay cho Cố Thành Viêm.

Vị hôn thê chính xác của đại ca là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Lương Thị, sao lại biến thành một cô gái thẹn thùng, ôn hòa, động lòng người như vậy!

Khả Lan nghe thấy lời của quân nhân trẻ tuổi, không khỏi cảm thấy có chút buồn bực trong lòng, ngẩng đầu nhìn về phía quân nhân trẻ tuổi.

Da tay ngăm đen, đôi mắt tròn to, nhìn qua rất có vẻ khôi hài.

Khả Lan muốn nghe thêm, nhưng Cố Thành Viêm lại bình tĩnh nói với quân nhân trẻ tuổi rằng không sai, lấy thẻ ngân hàng trong tay cậu ta, đóng cửa sổ, không giải thích thêm bất cứ chuyện gì với quân nhân trẻ tuổi kia.

“Mặt mã là: XXXXXX” Cố Thành Viêm cầm thẻ, quay đầu đặt thẻ vào tay Khả Lan, đơn giản dặn dò mặt mã, liền khởi động xe.

Nhìn tấm thẻ ngân hàng nhẹ tênh, đối với Khả Lan mà nói lại giống như một tảng đá nặng.

Chứng tỏ, cô vì tiền, bán mình.

“Cảm ơn.” Khả Lan lịch sự nói cảm ơn, rút thẻ ngân hàng vào trong túi xách, vẫn bày ra bộ dáng ôn hòa như cũ.

Cố Thành Viêm không để bụng Lâm Khả Lan là cái dạng gì, chỉ là bây giờ anh cần một người con gái giống như Lâm Khả Lan bây giờ.

Xe chạy được một đoạn, lúc này Cố Thành Viêm mới lên tiếng: “Cô muốn đi đâu?” Hình như Cố Thành Viêm cũng không định đưa Khả Lan về doanh trại.

Điều này không giống với tưởng tượng của Khả Lan, nhưng lại làm cô cảm thấy vui mừng.

Nếu như không về doanh trại, cô muốn tới bệnh viện thăm mẹ, nộp tiền viện phí, chuyển ra nước ngoài chữa trị bằng phương pháp hóa học, nếu như có thể, cô muốn đi cùng mẹ.

“Tôi muốn đến bệnh viện, anh.....” Khả Lan trả lời nửa câu, ngẩng đầu nhìn về phía Cố Thành Viêm, muốn mời anh đi thăm mẹ vợ, nhưng lại cảm giác như vậy quá đường đột.

Kết hôn, gặp mẹ vợ, theo lẽ thường mà nói là chuyện bình thường, nhưng việc kết hôn của bọn họ diễn ra quá nhanh, chuyện gặp mẹ vợ, dĩ nhiên phải xem lại.

Cố Thành Viêm hiển nhiên không ngờ Lâm Khả Nhi sẽ nói đến bệnh viện, vốn dĩ anh cũng không muốn quản Lâm Khả Nhi nhiều, nhưng lại hỏi một câu: “Cô đến bệnh viện làm gì?”

Có lẽ bởi vì đã kết hôn, nên anh mới hỏi, Cố Thành Viêm nghĩ như vậy.

Nghe thấy Cố Thành Viêm hỏi, Khả Lan không khỏi cảm thấy kỳ quái, bà mối, không phải nên nói rõ ràng tình hình của cô, còn có một mẹ già bệnh nặng, cần tiền để chữa bệnh, chỉ cần đối phương nhìn trúng cô, cô có thể lập tức kết hôn, hơn nữa còn vì đối phương mang thai sinh con.

Dĩ nhiên, bây giờ Khả Lan đã lấy được tiền, mặc kệ đối phương nói gì, làm gì, cô đều sẽ tận lực làm theo.

“Mẹ tôi bị bệnh, tôi đi đóng viện phí.” Khả Lan nhỏ giọng nói, đột nhiên sợ bà mối chưa nói rõ tình hình của cô, làm cho đối phương hiểu lầm, sợ cô làm liên lụy, sau đó vứt bỏ cô.

Nếu như im lặng đến cực dân chính, làm thủ tục ly hôn, đối với thân phận của Cố Thành Viêm chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng điều làm Khả Lan kinh ngạc là Cố Thành Viêm không hỏi nhiều, chỉ bình tĩnh ừ một tiếng.

Sau đó hỏi mẹ Khả Lan ở bệnh viện nào, lái xe đưa cô tới.

Sau khi tới nơi, Khả Lan xuống xe, Cố Thành Viêm lái xe rời đi.

Khả Lan đứng tại chỗ nhìn Cố Thành Viêm rời đi, ánh mắt hơi trầm xuống, Cố thủ trưởng đứng như bà mối Vương nói thuộc cấp cao.

Nhưng mặc kệ thế nào, cô cũng đã được nhìn thấy tận mắt, cô sẽ tuân thủ quy tắc trò chơi.

Nghĩ tới đây, Khả Lan lắc đầu một cái, đem chuyện của Cố Thành Viêm gạt sang một bên, xoay người đi vào bệnh viện.

Trên ti vi trong bệnh viện, đang đưa tin về tập đoàn giải trí Lương Thị.

Đứng ở thứ hạng cao! Công ty độc quyền! Từ thiện công ích!

Đây là cuộc sống của người cha ruột sau khi vứt bỏ hai mẹ con cô, công ty giải trí lóng lánh.

Người đàn ông đào hoa, vung tiền như rác, ngay khi mẹ cô bị bệnh nặng, ba cô không trả bất kỳ khoản tiền chữa bệnh nào.

Lý do lại rất đơn giản, giữa bọn họ đã không còn bất kỳ quan hệ gì, trừ đứa con gái không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Con gái này không thể lộ ra ngoài ánh sáng sao?

Có thể có người biết, Lâm Khải Nghiệp cũng chỉ là một tên căn bã bỏ vợ cưới con gái nhà giàu.

Náo nhiệt vô hạn, cũng lâu không hết những dơ bẩn phía sau lưng ông.

Nghĩ đến đây, Khả Lan lắc đầu, không muốn nghĩ về chuyện của Lâm Khải Nghiệp, đi vào trong bệnh viện.

Tin tức về giải trí vẫn đưa tin về tập đoàn Lương Thị.

Con gái của Lương Thị, Lương Bảo Nghi sắp kết hợp tạo quan hệ hữu nghị cùng với thành viên có chiến công hiển hách của gia tộc họ Cố.

Một cuộc quan hệ hữu nghị, cũng là sự kết hợp mỹ lệ của vương tử cùng công chúa.

Trai tài gái sắc? Kim đồng ngọc nữ?

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Nhất Định Sẽ Tổ Chức.

Trong bệnh viện toàn mùi thuốc sát trùng, không ngừng đánh thẳng vào trong não Lâm Khả Lan, giường bệnh trên hành lang, hình như vĩnh viễn là sự đặc sắc của một bệnh viện.

Khả Lan đi lên lầu hai, mở cửa phòng bệnh 207, không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc trên giường bệnh, mẹ đổi phòng rồi sao?

Khả Lan sững sờ khi không thấy mẹ đâu, có chút gấp gáp, người nhà họ Lương lại làm cái gì sao?

Không, người nhà họ Lương sẽ không ngốc đến trình độ này, bắt nạt hai mẹ con cô không có bất kỳ năng lực phản kích.

Như vậy?

Khả Lan nghiêng đầu, đi ra bên ngoài phòng bệnh, quét mắt nhìn giường bệnh trên hành lang, nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc trên chiếc giường không xa ở trên hành lang.

“Mẹ, sao mẹ lại ở đây?” Khả Lan nói xong, khuôn mặt lạnh lẽo, nghiêng đầu muốn đi tìm y tá hỏi cho rõ ràng.

Tại sao, cô đã đóng tiền viện phí, mẹ vẫn phải ở trên hành lang.

Tổ Phương thấy vẻ mặt của con gái, biết con gái đang nghĩ cái gì, vội vàng kéo tay Khả Lan, vội vàng nói: “Là mẹ tự ra đây, đối phương cho mẹ 1000 tệ.” Tổ Phương nói xong, đưa tay từ trong ngực móc ra 1000 tệ, đặt vào tay Khả Lan, khóe miệng nở nụ cười, có một ngàn tệ này, bà muốn Khả Lan có một bữa ăn ngon.

Khả Lan thấy 1000 tệ hai mắt khê ướt, hốc mắt tràn ra nước mắt.

“Mẹ.” Giọng nói Khả Lan hơi rung, là tức giận, là phẫn nộ, không cam lòng.

Nếu như, từ nhỏ cô có ba, thì mẹ không cần phải vừa làm ba vừa làm mẹ.

Càng sẽ không phải không ngừng làm việc, cơm ăn không đủ bữa, mà bệnh đau dạ dày, sau khi bị bệnh lại không đi khám, dẫn đến ung thư dạ dày, hiện tại, chỉ có thể nằm viện, dùng thuốc kéo dài tính mạng.

Nếu như, nếu như, không có nếu như.

Tổ Phuong nghe thấy giọng Khả Lan, vốn khuôn mặt đang thư giãn, lập tức nhăn lại, kéo tay Khả Lan nói: “Mẹ không sao, đừng lúc nào cũng làm bộ mặt tang thương như vậy, rất xấu.” Tổ Phuong dứt lời, lại cầm quả táo bên cạnh giường lên gọt.

Miệng lầm bầm nói với Khả Lan, hôm nay bà Vương hàng xóm đến thăm bà, còn tặng mấy quả táo, bà cũng không ăn hết nhiều như vậy, bảo Khả Lan lúc nào về thì đem táo về.

Mặc dù bên ngoài Khả Lan trả lời mẹ, nhưng tổng lòng lại tràn đầy khổ sở.

Không khí giữa hai người trở nên yên tĩnh.

Tổ Phuong gọt táo, Khả Lan chân chùi.

“Mẹ.....Con kết hôn.” Khả Lan nhận lấy trái táo Tổ Phuong vừa mới gọt xong, nhỏ giọng nói với mẹ, cô kết hôn, kết hôn với một người đàn ông xa lạ.

Mặc dù cảm thấy chuyện này xảy ra quá đường đột, quá buồn cười, thật đáng buồn.

Nhưng ở trước mặt mẹ, cô phải cố gắng vui vẻ, không thể để cho mẹ lo lắng.

Tổ Phuong đem trái táo đã gọt xong thả vào tay Khả Lan, sau khi nghe Khả Lan nói kết hôn, động tác tay trong tay dừng lại, rồi sau đó lại lấy trái táo khác ra gọt.

Chuyện này, bà biết, Khả Lan vì bà, nên chọn cách giả cho một người đàn ông sắp bốn mươi tuổi, mặc dù mọi điều kiện đều không tệ, nhưng kết hôn nhanh như vậy, có phải là quá nhanh không?

Trong lòng Khả Lan dễ chịu hơn sao?

“Kết hôn cũng tốt, có người để dựa vào.” Tổ Phuong lo lắng cho Khả Lan, đồng thời không muốn Khả Lan khó chịu trong lòng, bà là một người mẹ không có năng lực, điều có thể làm chính là khôn để Khả Lan cảm thấy áp lực trong lòng.

“Mẹ, đối phương có thể sẽ không tổ chức hôn lễ, cho nên, trong hai ngày này, mẹ chuẩn bị ra nước ngoài điều trị, có thể con sẽ không thể ở bên cạnh mẹ.” Khả Lan nghe thấy lời mẹ nói, hơi cúi đầu, cố gắng làm cho mình thoát nhìn có vẻ vui vẻ.

Nhưng

trên thực tế, cô càng nói, càng cảm thấy bi ai.

Cô có một người ba tỷ phú, nhưng chỉ vì một triệu tệ mà bán mình, chuyện này nghe qua có vẻ kỳ quái, cô có ba là tỷ phú, nhưng lại không được nhận một xu tiền phụ cấp.

“Hôn lễ nhất định sẽ được tổ chức.” Ngay lúc Khả Lan vừa dứt lời, một giọng nói ôn hòa vang lên, chen vào giữa cuộc đối thoại của hai mẹ con.

Cố Thành Viêm?

Khả Lan nghiêng đầu, thấy bóng dáng thon dài của Cố Thành Viêm, lời nói của anh, giống như một vì sao chiếu sáng trong đêm, chiếu sáng con đường tối tăm trong lòng Khả Lan.

Lời nói của Cố Thành Viêm khiến Khả Lan vô cùng cảm động.

Lúc này trong mắt Khả Lan ngoại trừ kinh ngạc, vẫn là kinh ngạc, cô cho rằng Cố Thành Viêm đã rời đi rồi!

Nhưng không ngờ, Cố Thành Viêm không rời đi, mà là đi mua nước hoa quả.

Đến thăm mẹ cô sao? Lấy thân phận con rể sao?

Xem ra Cố Thành Viêm thật sự nhìn trúng cô, tính toán ở cùng cô!

Ừ.....Cũng đúng, nếu không nhìn trúng cô, làm sao lại kết hôn với cô chứ.

Khả Lan đột nhiên cảm thấy rất may mắn, Cố Thành Viêm là một người đàn ông lịch sự, biết đối nhân xử thế, Cố Thành Viêm như vậy, khiến cho cô cảm thấy, ít nhất cuộc sống của cô sau này, ngoại trừ mục đích kết hôn, có lẽ sẽ ngọt ngào.

“Cố.....Cố.....Anh.....Sao anh lại tới đây?” Khả Lan thấy Cố Thành Viêm đến, có chút luống cuống, nghĩ tới nghĩ lui, không biết nên xưng hô với Cố Thành Viêm thế nào, cuối cùng chỉ có thể hàm hồ kêu.

“Tôi không thể tới sao?” Cố Thành Viêm nghe thấy lời của Khả Lan, khuôn mặt trở nên ôn hòa nhìn về phía Khả Lan, điều này làm cho khuôn mặt Khả Lan đỏ bừng.

Cố thủ trưởng, không nên như vậy, không nên!

“Không.....Không phải như vậy, dĩ nhiên anh có thể tới.” Khả Lan vội vàng trả lời, sau đó vội vàng đứng dậy, đi tìm ghế cho Cố Thành Viêm ngồi.

Cố Thành Viêm liếc nhìn băng ghế, không nói gì, mím môi nhẹ nhàng ngồi xuống, trên bộ quần phục phẳng lì xuất hiện vài nếp nhăn.

Lúc này Cố Thành Viêm không lạnh lẽo như lúc Khả Lan nhìn thấy trong quán cà phê, thu lại vẻ cương nghị, để lộ vẻ ôn hòa, như ánh mặt trời rọi chiếu trong ngày mùa đông, khiến trái tim Khả Lan ấm áp.

“Đi nằm viện, cháu không đến thăm dì, cháu cảm thấy rất có lỗi.” Đầu tiên Cố Thành Viêm hướng về phía Tô Phương xin lỗi, giọng nói ôn hòa, khiến cho không ít người chú ý.

Đối mặt với một người đàn ông lễ phép, lại đẹp trai như vậy, ngay cả đám ý tá kiêu ngạo, cũng nhìn một cách si mê.

Không ai biết anh là ai, chỉ biết anh là một quân nhân, một quân nhân sắp kết hôn!

Nhưng đáng tiếc, lại sắp kết hôn rồi!

“Không sao, không sao.” Tô Phương nghe thấy Cố Thành Viêm nói, đầu tiên vẻ mặt hơi khựng lại, sau đó nở nụ cười nói với Cố Thành Viêm, không đến thăm bà, cũng không sao.

Chỉ cần.....Chỉ cần, anh có thể đối xử tốt với Khả Lan là được rồi.

Vậy mà những lời đó, Tô Phương lại không dám nói ra, bà sợ mình nhiều lời, làm cho thủ trưởng mất hứng.

Hèn mọn, hạ tiện, không dám ngẩng đầu lên, đây là sự đánh giá về bà của người đàn bà đã cướp chồng bà.

“Dì, dì quá khách khí rồi, là cháu không tốt.” Cố Thành Viêm vẫn khách sáo như cũ, bộ dáng bình dị gần gũi.

Khiến Khả Lan cảm thấy, bình dị gần gũi, mới là diện mạo thực sự của Cố Thành Viêm.

Vậy mà chính vì thái độ của Cố Thành Viêm như vậy, khiến cho Khả Lan tỉnh táo lại, Cố thủ trưởng, là một con hồ li.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đừng Sợ

Sau khi Khả lan xử lý chuyện ở bệnh viện xong, liền đi theo Cố Thành Viêm lên xe.

Khả Lan không phải một người nói nhiều, nhưng cũng không phải một người quá yên tĩnh.

Nhưng ngồi trên xe của Cố Thành Viêm, lại làm cho cô có cảm giác một cảm giác nặng nề bao trùm xung quanh, ép tới nỗi cô không thở được.

Cách xử sự của Cố thủ trưởng không phải là không được, chỉ là quá mức phương thức hóa.

Chính bởi vì Cố thủ trưởng phương thức hóa, khiến cho Khả Lan cảm thấy, bọn họ không giống vợ chồng, giống đối tác hơn, một người diễn vai vợ, một người diễn vai chồng.

Khả Lan chưa nghĩ ra cách thăm dò Cố Thành Viêm nên không dám nói một câu, một chữ trước mặt anh, ngay cả một động tác, cô cũng không dám để lộ ra ngoài.

Thận trọng, hơn nữa cực kỳ đè nén.

Xe chạy được một đoạn, Cố Thành Viêm đột nhiên giảm tốc độ, thanh chắn màu đen xen lẫn màu vàng ở phía trước xe, từ từ mở ra, một quân nhân mặc quân phục, đứng nghiêm, hướng về phía trong xe giơ tay chào.

Chiếc xe được cho qua.

Đây là trung tâm quân sự và chính trị của thành phố, bên trong có một đại viện.

Khả Lan cho rằng, Cố thủ trưởng chỉ là doanh trưởng, chưa đạt được tư cách để vào ở trong đại viện, nhưng không ngờ, Cố thủ trưởng lại có thể tự do ra vào.

Điều này làm cho Khả Lan cảm thấy kỳ quái, trong lòng không khỏi đặt ra câu hỏi.

Cố thủ trưởng đã lên chức? Hay là đến thăm đồng nghiệp?

Xe dừng lại trước một biệt thự tĩnh lặng, đơn giản và hiện đại hóa lại có diện tích rất rộng.

Cách đó không xa cạnh căn biệt thự, Khả Lan mơ hồ thấy được người nhà của người lãnh đạo quốc gia.

Kỳ quái, quá kỳ quái.

Cố Thành Viêm xuống xe, Khả Lan cũng nhanh chóng đi theo.

Hai người cùng vào nhà.

Cố Thành Viêm cởi áo khoác ra, tiện tay ném lên ghế sa lon, đi lên lầu.

Khả Lan cẩn thận cầm áo khoác trên ghế sa lon, nhẹ nhàng bỏ lên trên kệ, rồi sau đó đi theo Cố Thành Viêm đi lên lầu.

Hình như Cố Thành Viêm muốn tắm, cởi nút áo, liền đi vào trong phòng tắm trên lầu hai.

Cách trang trí căn phòng thiên về phong cách cổ của Trung Quốc, giường gỗ lim phục cổ, thảm lông cừu thật dày, tủ treo quần áo của thập niên chín mươi, còn có một tấm hình chung.

Bên trong tá hình là một chàng trai hai mươi tuổi cùng một cô gái mười mấy tuổi.

Khuôn mặt chàng trai tuấn tú, vóc dáng chưa phát triển hết, nhưng lại có thể nhìn ra được, là bộ dáng thời niên thiếu của Cố Thành Viêm, cô gái nhỏ thật đáng yêu, nhưng Khả Lan không biết là ai.

Cố Thành Viêm đang tắm, Khả Lan nhìn khắp mọi nơi, cảm thấy lúc này không có việc gì làm, liền muốn đi xuống lầu.

Mà lúc này trong phòng tắm lại truyền ra giọng nói lười biếng của Cố Thành Viêm.

“Giúp tôi lấy khăn lông.”

Giọng nói của Cố Thành Viêm quanh quẩn trong căn phòng, khiến cả căn phòng càng lộ ra vẻ yên tĩnh.

“Được.” Khả Lan trả lời.

Tìm khăn lông ở khắp mọi nơi, cô quét mắt khắp phòng, không thấy chỗ để khăn lông.

Khả Lan đi ra cửa, đầu tiên xuống dưới lầu tìm, sau khi không tìm được, thăm nghĩ, có thể ở trên lầu, lại đi lên lầu tìm.

Nhưng phòng ở trên lầu, đa số rất vắng vẻ, trừ những dụng cụ cơ bản, không có những đồ vật khác.

Khả Lan tìm liên tiếp mấy phòng, vẫn không tìm thấy.

Đúng lúc cô đang cảm thấy buồn bực trong lòng, cũng là lúc thấy căn phòng đối diện phòng Cố Thành Viêm, thấy không giống nhau lắm.

Tường màu hồng, giường công chúa, baby, còn có một tấm khăn lông lớn.

Phòng này của ai? Con gái Cố Thành Viêm? Người thân? Hay là em gái...?

Khả Lan nghi ngờ, nhưng đây không phải là việc cô cần quan tâm.

Cô cầm khăn lông dài, có nhiều phòng như vậy, nhưng căn phòng này lại có một tấm khăn lông lớn, không bằng lấy cho Cố Thành Viêm dùng trước.

Khăn lông màu trắng nhìn rất bình thường, không có dấu hiệu đặc biệt.

Khả Lan đưa khăn lông tới phòng tắm cho Cố Thành Viêm thì tiếng nước đã ngừng.

Có thể Cố Thành Viêm đang tắm, hoặc đã tắm xong.

Khả Lan mở cửa phòng tắm, cẩn thận đi tới đưa khăn lông.

Cố Thành Viêm nhìn thấy tay Khả Lan, khi nhìn thấy khăn lông thì khuôn mặt vốn dĩ bình tĩnh, trở nên phức tạp, nhận lấy khăn lông, lau nước trên người, thay quần áo.

Khả Lan hoàn thành nhiệm vụ, thu tay từ phòng tắm lại, sau đó liền chạy nhanh xuống lầu như muốn chạy trốn.

Trên cánh tay cô vẫn còn sự ẩm ướt mê hoặc, giống như còn lưu lại nhiệt độ của Cố Thành Viêm.

Khả Lan trầm nghĩ trong lòng, cô và Cố Thành Viêm đã kết hôn, có một số việc tất nhiên sẽ xảy ra.

Nhưng vừa rồi, cô chỉ cảm thấy tim đập rộn lên, trong lòng thoáng qua vô số khả năng.

Mặc dù cuối cùng Cố Thành Viêm không làm gì cả, nhưng, vẫn khiến tim Khả Lan đập rộn lên.

Không thể không thừa nhận, Cố Thành Viêm là một người đàn ông có lực hấp dẫn, xem như không làm gì, cũng có thể hấp dẫn ánh mắt của phụ nữ!

Sau khi Cố thủ trưởng tắm xong, thay quần áo ở nhà, từ trên lầu đi xuống, bóng dáng ca lớn, vẻ mặt ung dung bình tĩnh, khuôn mặt tuấn mỹ cương nghị, ưu nhã giống như vương giả!

Khả Lan thấy Cố Thành Viêm đi xuống lầu, vội vàng từ trên ghế sa lon đứng dậy, hai tay đặt ngang hông cảm thấy không tốt lắm, lại đặt trước bụng, rồi lại thả xuống hai bên, đối mặt với Cố thủ trưởng cô thật sự rất bối rối.

Vậy mà lúc này Cố thủ trưởng lại nhẹ nhàng nở nụ cười, đo tới ngồi trước mặt Khả Lan.

“Không cần thận trọng như vậy, đây là nhà cô.” Lời nói của Cố thủ trưởng nghe có vẻ nhẹ nhàng, lại làm cho Khả Lan bối rối, hốc mắt có chút mờ sương.

Nhà cô? Đây là nhà cô!

“Tôi.....Tôi biết rồi.” Khả Lan vội vàng nói.

Mặc dù lúc này cô rất muốn buông lỏng, nhưng trong lòng lại hoảng sợ, ngoại trừ một chút ám áp mới chảy qua lòng.

Khả Lan cố gắng trấn tĩnh tâm tình, ngồi xuống bên cạnh Cố Thành Viêm.

Quay đầu nhìn về phía Cố Thành Viêm, sống mũi cao thẳng, gò má cương nghị, khiến cho trái tim Khả Lan khẽ run.

“Cố.....Bình thường anh rất bận sao?” Khả Lan quay đầu lại, không nhìn Cố Thành Viêm, nhớ lại lời di Vương nói, Cố thủ trưởng rất bận, cho nên không có thời gian tìm bạn gái.

Vì vậy, rõ ràng nhìn qua có vẻ hoàn mỹ, cần phải dựa vào xem mắt để hoàn thành việc đại sự cả đời.

Tròng mắt Cố Thành Viêm vốn dĩ trầm tư, nghe thấy giọng nói mềm mại của Khả Lan, hơi ngước mắt nghiêng đầu, nhìn Khả Lan nói: “Cũng có lúc rảnh rỗi.”

Cố Thành Viêm cho rằng, Khả Lan đang sợ mình.

Khả Lan nghe thấy Cố Thành Viêm nói, đôi mắt khẽ động, quay đầu nhìn về phía Cố Thành Viêm, lại vừa lúc chống lại hai mắt như biển sao của Cố Thành Viêm.

“Thời gian rảnh rỗi, anh thường thích làm gì.” Khả Lan tránh hai mắt của Cố Thành Viêm, hỏi tới sở thích của Cố Thành Viêm, là vợ, cô phải hiểu Cố Thành Viêm.

Vậy mà Cố Thành Viêm thấy Khả Lan tránh ánh mắt của mình, khóe miệng khẽ nở nụ cười, đột nhiên che giấu, đứng lên, chỉ để lại một câu nói với Khả Lan: “Cô đại khái có thể nhìn thẳng tôi.” Liền đi lên lầu.

Khả Lan nhìn theo bóng dáng Cố thủ trưởng, trong lòng khẽ run.

Ghi nhớ, đây là Cố Thành Viêm nói với cô.....Không cần thận trọng!

Xác thực, vợ chồng, quá mức thận trọng, cuộc sống sau này làm sao sống!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: 5: Cái Gì

Khả Lan nói chuyện với Cố Thành Viêm, hiển nhiên có chút không vui, Cố Thành Viêm lên lầu, Khả Lan liền đi hai vòng quanh nhà.

Cô có chút vấn đề muốn hỏi Cố Thành Viêm, phần nhiều là về cuộc sống, nhưng lại sợ hỏi nhiều, sẽ khiến cho Cố Thành Viêm ghét.

Chân chừ đứng trước cửa phòng của Cố Thành Viêm không biết phải làm thế nào cho phải.

Đột nhiên cửa phòng bị mở ra, bóng dáng cao lớn, khiến cho khung cảnh trước mặt Khả Lan tối sầm.

Cố Thành Viêm hiển nhiên chưa từng nghĩ Lâm Khả Lan sẽ đứng trước cửa, hơi sững sờ, quay đầu đi vào trong phòng.

“Có chuyện gì sao?” Ánh mắt Cố Thành Viêm dừng lại trên người Khả Lan, bình tĩnh hỏi một câu, đưa tay sửa lại ống tay áo.

Khả Lan bước tới hai bước, ngẩng đầu nhìn Cố Thành Viêm, khẽ hít sâu một hơi nói: “Buổi tối anh ăn gì?” Khả Lan vẫn không thấy tự nhiên.

Cười vội, cuộc sống như thế, lại đối mặt với một người đàn ông xa lạ!

Cố Thành Viêm vừa nghe thấy Lâm Khả Lan hỏi, không vội trả lời, mà đi ra ngoài phòng, Khả Lan vội vàng đi theo phía sau anh.

Hai người một trước một sau, Cố Thành Viêm từ từ nói cho Khả Lan biết về sự sinh hoạt ở đây.

Một, chuyện cơm nước, chờ đi Lư quay về, sẽ nói cho cô biết.

Hai, cách biệt thự không xa có một công viên, nếu cảm thấy nhàm chán có thể đi ra đi dạo một chút.

Ba, cuộc sống vợ chồng.....

Cố Thành Viêm nói tới chỗ này, đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn về phía Lâm Khả Lan, hai mắt tối tăm thoáng qua một chút sắc dục.

“Còn gì nữa không, tôi còn có một số việc, nếu như cô muốn về nhà, gọi ông Lý đưa cô đi.” Cố Thành Viêm nói xong, lựa chọn bỏ qua đề tài cuộc sống vợ chồng, về mặt bình tĩnh tự nhiên, hình như không có gì không giống nhau.

Khả Lan thấy Cố Thành Viêm bỏ ta đề tài cuộc sống vợ chồng, cho rằng Cố Thành Viêm vẫn chưa thích ứng với loại cưới vội nên tạm thời không muốn trải qua cuộc sống vợ chồng.

Cho nên Khả Lan cũng không có nhiều lời, cô cũng cảm thấy may mắn, Cố Thành Viêm chưa muốn thử, để cho cô có thời gian thích ứng.

“Vậy anh đi đường cẩn thận.” Cố Thành Viêm phải đi, Khả Lan vội vàng đi theo phía sau anh, giúp Cố Thành Viêm lấy áo khoác, nói anh đi đường cẩn thận.

Cố Thành Viêm liếc nhìn chiếc áo khoác trong tay Khả Lan, vốn đi đi phía trước, khẽ dừng lại, quay đầu nhìn về phía Khả Lan gật đầu một cái, cầm áo khoác, lúc này mới rời đi.

Bóng dáng cao lớn, đồ tây ủi thẳng, Cố Thành Viêm muốn đi đâu?

Sau khi Cố thủ trưởng đi, Khả Lan tìm thấy ông Lý mà Cố Thành Viêm nói, ông Lý là một người đàn ông trung niên khoảng chừng năm mươi tuổi, đồ tây thẳng tắp, bước chân trầm ổn, chắc là quân nhân.

Ông Lý ra hiệu với Khả Lan, khuôn mặt không có biểu lộ ra quá nhiều kinh ngạc, chỉ là ánh mắt quan sát Khả Lan từ đầu đến cuối, ngoại trừ vẻ ngoài xinh đẹp thuần khiết, ông không thấy cô gái này có chỗ nào hấp dẫn.

Sao đột nhiên lại kết hôn chứ?

Mặc dù ông Lý trong lòng tràn đầy nghi vấn, nhưng không hỏi nhiều, chuyện của thủ trưởng, ông không thể quản nhiều.

Mà khi Khả Lan được ông Lý đưa về đến nhà, trước khi xuống xe, nhắc nhở Khả Lan một câu: “Nhà họ Cố cái gì cũng có, cô chỉ cần đem theo những món đồ quan trọng thôi, đem nhiều hơn, cũng không dùng tới.”

“Cháu biết rồi, cảm ơn.” Khả Lan đóng cửa xe, trả lời ông Lý, sau đó đi vào một con hẻm nhỏ.

Khả Lan mua một ít trái cây ở đầu hẻm, cô xách theo túi trái cây đi vào trong con hẻm nhỏ.

Buổi sáng cô ra khỏi cửa vẫn còn độc thân, buổi chiều quay về đã kết hôn, tiền chữa bệnh cho mẹ cũng đã được giải quyết, cô nên cảm ơn dì Vương ở bên cạnh nhà.

Nếu như không nhờ dì Vương, cô sẽ không thể nhẹ nhõm như bây giờ.

Đi vào sâu trong hẻm, Khả Lan đi tới trước cửa nhà dì Vương, gõ cửa, dì Vương không có ở nhà, con gái là Diệp Huệ ra mở cửa.

Sau khi Diệp Huệ mở cửa cho Khả Lan, không nhìn Khả Lan, liền quay vào trong nhà.

Từ trước đến giờ Diệp Huệ đều xem thường Khả Lan, làm việc quan hệ xã hội, lại hỗn tạp, luẩn quẩn, cả ngày xem mình như sen trắng.

Cô ta không ưa nhất chính là người giống như Lâm Khả Lan, buổi tối giống như gà, ban ngày lại thanh khiết như trà xanh.

“Dì Vương không có ở nhà sao? Tôi mua ít trái cây, để ở trên bàn vậy.” Khả Lan biết Diệp Huệ không thích cô, cũng không nói thêm gì, để trái cây xuống, liền rời đi.

Mọi người có cách sống riêng, nếu như không phải vì mẹ, có những việc cô cũng không muốn làm.

Nhưng mặc kệ thế nào, cô cũng không thể ngã xuống.

Sau khi rời khỏi nhà dì Vương, Khả Lan xoay người đi về nhà mình.

Trong nhà cũng không có gì cần dọn dẹp, trừ vài bộ quần áo cùng với tài liệu của khách hàng, những thứ khác, nhà họ Cố đều có.

Sau khi thu dọn quần áo cùng tài liệu của khách hàng, Khả Lan không dọn thêm gì, gả cho quân nhân như Cố Thành Viêm, có chút quần áo, không thích hợp để mặc ra ngoài.

Sau khi thu dọn đồ xong, Khả Lan khóa cửa phòng, hít sâu một hơi, căn phòng này, không biết lần sau cô quay về đây, sẽ là khi nào!

Không.....Có Cố Thành Viêm, cô vĩnh viễn sẽ không quay về!

Khả Lan dọn đồ xong thì lên xe, ông Lý cũng không đưa cô về nhà họ Cố, mà đưa cho cô một tấm thẻ, nói là cậu chủ đưa cho cô để mua vài bộ quần áo.

Nghe thấy cậu chủ, đôi mày thanh tú của Khả Lan khẽ nhíu, cậu chủ! Giống như cách gọi của con nhà giàu!

Dĩ nhiên, chuyện cách xưng hô này, cũng không phải vấn đề mà Khả Lan phải suy nghĩ, cô cầm thẻ, đi vào một cửa hàng quần áo xa hoa trong trung tâm thương mại.

Cô không biết trong thẻ có bao nhiêu tiền, nhưng cô biết, Cố thủ trưởng nói cô đi mua quần áo, chính là ghét cách ăn mặc khó coi của cô.

Cho nên, sau khi nhìn cách mặc của các quý bà trong cửa hàng, liền có thể bắt chước.

Nhưng giá tiền quá cao, mua hai cái, Khả Lan liền không dám mua nữa, giặt một bộ thay một bộ là được rồi.

“Khả Lan?” Lúc Khả Lan đang chuẩn bị trả tiền, một giọng nói nũng nịu vang lên bên tai cô.

Khả Lan ngẩng đầu về phía phát ra âm thanh, nhìn về phía người gọi mình, ánh mắt đầu tiên là sững sờ, sau đó lại từ từ bình thường: “Cô Vưu.” Vưu Quý Mỹ là cấp trên của Khả Lan, nếu như không có cô Vưu, mẹ cô đã sớm chết rồi.

Vưu Quý Mỹ thấy Khả Lan mua quần áo, khuôn mặt mỉm cười, đi tới trước quầy tính tiền, nhìn nhân viên đang gói quần áo, quay đầu nhìn về phía Khả Lan nói: “Phụ nữ nên đối xử với mình tốt một chút, mua vài món hàng hiệu, mặc đẹp một chút.”

Cô Vưu vừa nói, vừa mở chiếc ví Chanel kiểu mới nhất ra, lấy thẻ ngân hàng ra.

Cười nói đưa cho nhân viên, cô thanh toán tiền cho Lâm Khả Lan.

Mà Khả Lan thấy cô Vưu trả tiền giúp mình, vội vàng ngăn lại nói: “Cô Vưu, cảm ơn cô đã chăm sóc tôi mấy ngày nay, nhưng tôi không thể để cho cô trả tiền.” Có chút giao tình, sẽ không thể trả được.

Vưu Quý Mỹ nghe thấy những lời Khả Lan nói, khuôn mặt tinh xảo nở nụ cười cung chiêu, vỗ vỗ tay Khả Lan nói: “Cái gì mà cô với tôi chứ.” Vưu Quý Mỹ vừa nói vừa đưa thẻ ngân hàng tới.

Mà Khả Lan đoạt lấy thẻ từ trong tay nhân viên, bỏ lại trong tay Vưu Quý Mỹ, khẽ thờ dài nói: “Tôi muốn từ chức.”

Vốn dĩ Khả Lan muốn mấy ngày nữa nộp đơn từ chức.

Nhưng bây giờ cô Vưu ở đây, cô nói trước với cô Vưu.

“Cái gì?” Vưu Quý Mỹ kinh ngạc thét chói tai, vẻ mặt hơi run rẩy.

Hiển nhiên là rất kinh ngạc lúc nghe thấy Khả Lan muốn từ chức.

Cô ta hao tổn tâm tư bồi dưỡng Khả Lan lâu như vậy, cô lại muốn từ chức sao! Tại sao có thể như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Hư Hổng

Vưu Quý Mỹ luống cuống, không phải vì mến yêu Khả Lan, mà bởi vì cô có giá trị lợi dụng cao.

Khả Lan là xử nữ, giữ mình trong sạch, trẻ trung ngực bự, xinh đẹp động lòng người, thanh tú dịu dàng, lại mềm mại, khiến không ít khách hành thêm nhỏ dãi.

Nhưng cô ta chưa để cho Khả Lan dính vào bất cứ quan hệ nào với đàn ông, không phải vì bảo vệ Lâm Khả Lan, mà vì Khả Lan thuần khiết lại còn là xử nữ, cô ta muốn tặng cho một khách hàng lớn nhất, sau đó, từ trong đó vớt đến tận cùng.

Bây giờ Khả Lan muốn từ chức, mấy ngày nay cô ta dồn bao nhiêu công sức lên người Khả Lan, chẳng lẽ tất cả đều uổng phí sao!

Không.....Không được, cô ta không thể nào để Khả Lan đi, tuyệt đối không được.

Cô ta phải nghĩ biện pháp lôi kéo Khả Lan ở lại, để cô nghe lời cô ta.

“Em biết tiền vi phạm hợp đồng là sáu mươi vạn, em bồi thường nổi sao?” Giọng nói Vưu Quý Mỹ nhẹ nhàng, ôn hòa nhắc nhở Khả Lan, tiền vi phạm hợp đồng.

Mặc kệ nói thế nào, mẹ Khả Lan bệnh nặng, xem như cô có tiền trả tiền chữa bệnh cho mẹ, cũng không thể có tiền trả tiền vi phạm hợp đồng.

Vưu Quý Mỹ nhắc tới tiền vi phạm hợp đồng, làm cho vẻ mặt Khả Lan rũ xuống, lông mi thon dài, đôi mắt khẽ nhướng lên, bộ dáng thanh khiết mềm mại động lòng người, làm cho Vưu Quý Mỹ đỏ kị chết đi được.

Hiện tại tất cả đàn ông đều thích thuần khiết, giống như Khả Lan, dáng dấp tinh khiết, ngực lại lớn, phần lớn đàn ông đều thích.

Cô ta sẽ không để Khả Lan rời đi, cô ta còn phải dựa vào Khả Lan, duy trì đến cuối cùng, sau đó thu lợi!

Vậy mà sau đó Khả Lan giương mắt, ánh mắt nhìn về phía Vưu Quý Mỹ cực kỳ bình tĩnh: “Có thể bồi thường.” Khả Lan cũng không xác định, mình có thể bồi thường được hay không.

Nhưng mặc kệ nói thế nào, chuyện này, trước tiên cô cần phải về hỏi Cố Thành Viêm, nghe xem ý tứ của anh thế nào.

Vưu Quý Mỹ hiển nhiên không ngờ, Khả Lan nói sẽ bồi thường, từ trước tới giờ Khả Lan chưa bao giờ làm chuyện mà mình không chắc, nếu đã nói ra, vậy chính là bảy phần là có thể trả được!

Như vậy?

Cô ta thật sự phải buông tha Khả Lan sao! Không, không thể nào!

Vưu Quý Mỹ biết, tính cách Khả Lan ngang bướng, một khi đã quyết, thì khó có thể thay đổi.

Nhưng không thể thả cô, cô ta chỉ có thể lựa chọn buông lỏng.

Cô ta đối với Khả Lan tốt như vậy, tin tưởng Khả Lan không phải người không biết báo đáp.

Nghĩ tới đây, Vưu Quý Mỹ đột nhiên nở nụ cười, đưa tay kéo cổ áo Khả Lan, giống như đối với em gái, ầm ầm nói: “Không có việc gì lớn, cũng đừng để trong lòng, chị sẽ giúp em nói với cấp trên, bồi thường nhiều tiền như vậy, cũng không đáng.”

Vưu Quý Mỹ nói xong, yêu kiều nở nụ cười, nhìn Khả Lan, ánh mắt thương yêu, khiến Khả Lan khẽ động lòng.

Ngoại trừ công việc, bình thường chị Vưu đối với cô cũng rất tốt, tốt đến mức Khả Lan cũng không phân rõ được, chị Vưu là thật tâm, hay là có mưu đồ.

“Cảm ơn chị.” Khả Lan vừa nói chuyện với Vưu Quý Mỹ, vừa đưa thẻ cho nhân viên, nói chuyện thật lâu mà vẫn chưa trả tiền, nhân viên phục vụ cũng không bình tĩnh nổi rồi.

Nhìn bộ đồ nghèo kiết mà cô mặc trên người, biết không thể mua được, đứng ở đây giả bộ quặt cuồng, người khác trả tiền cho còn không muốn!

Sau khi Khả Lan trả tiền, ở phía xa có một người hơn bốn mươi tuổi, dáng người mập mạp, mặc đồ tây, người đàn ông trung niên có bước chân hơi lảo

mãng, người đàn ông đi tới trước mặt Vu Quý Mỹ cùng Khả Lan.

Hiện đầy nếp nhăn, trên người đầy mỡ, nụ cười tự mãn, hàm răng vàng, cực kỳ khó coi.

Người đàn ông trung niên hiền hòa quen biết với Vu Quý Mỹ, nhưng lúc thấy Khả Lan đứng bên cạnh Vu Quý Mỹ thì ánh mắt đầu tiên quan sát Khả Lan từ trên xuống dưới.

“Cô ấy là ai vậy?” Người đàn ông trung niên nhìn Khả Lan, cười hí hóp hỏi, dung mạo không tồi, rất tinh khiết!

“À, cô ấy là họ hàng xa của tôi, đang học đại học, không phải buổi tối anh còn có một bữa tiệc sao, tôi giúp anh chọm mấy em xinh đẹp, đảm bảo chuyện làm ăn của anh sẽ thành công.” Vu Quý Mỹ lôi kéo người đàn ông trung niên càng chạy càng xa, miệng không ngừng nói.

Khả Lan cùng Vu Quý Mỹ đều làm ngành quan hệ xã hội, nói cho dễ nghe là quan hệ xã hội, thật ra là đào kép.

Chỉ là công ty cô là công ty hợp pháp, giúp người khác nói chuyện làm ăn, giả làm bạn gái, phục vụ khách hàng ca hát cùng uống rượu, chỉ không phục vụ ngủ.

Dĩ nhiên, ngoài thời gian làm việc, nếu cô gái tự nguyện ngủ cùng người khác, không an có thể ngăn được!

Lúc Khả Lan bắt đầu công việc, là bởi vì cùng đường, cô không thể trở mặt nhìn mẹ chết, cho nên, cô lựa chọn cái nghề này.

Bởi vì công ty là hợp pháp, mà sau khi cô vào công ty, lại được chị Vu yêu quý, cho nên, cô không có đụng phải chuyện phải ngủ cùng người khác!

Chỉ là, đi trên bờ sông, làm gì có ai không ướt giày, Khả Lan đã sớm không muốn làm, chỉ là chưa có cơ hội để nghỉ.

Mà lần xem mắt này, không thể nghỉ ngơi đây là cơ hội khiến cho cuộc sống của Khả Lan ổn định!

Sau khi Khả Lan rời khỏi trung tâm thương mại, trong lòng suy nghĩ về chuyện vi phạm hợp đồng, cô phải nói với Cố Thành Viêm thế nào.

Chính bởi vì cô mãi suy nghĩ, không cẩn thận đụng phải một cô gái đi từ hướng ngược lại.

Hai người cùng ngã trên mặt đất, bên cạnh cô gái kia còn có mấy cô gái khác, nhìn thấy cô gái này bị đụng té, liền chỉ vào Khả Lan tùy tiện mắng.

“Đi đường vậy à, không có mắt sao.” Giọng nói lạnh lạnh, giống như rất tức.

Khả Lan nghe thấy giọng nói hùng hổ, ngẩng đầu lên, nghĩ muốn nói lại.

Người đi vội vàng không phải là cô!

Vậy mà Khả Lan ngẩng đầu, nhìn thấy Lương Bảo Nhi, cô ấy là em gái cùng cha khác mẹ với cô!

Còn có những cô con gái nhà giàu đứng ở phía sau Lương Bảo Nhi.

Vốn dĩ về mặt Lương Bảo Nhi giận dữ, từ trước đến giờ cô ta cao quý, đừng nói té ngã, ngay cả va chạm cũng cực ít.

Nhưng lúc thấy Khả Lan, Lương Bảo Nhi thu lại vẻ giận dữ, liếc Khả Lan một cái, khuôn mặt tinh xảo, nét mặt không có vẻ sợ hãi, cười nói: “Thôi.” Giọng nói lạnh lùng, không so đo.

Lương Bảo Nhi đã nói thôi, những người khác cũng không dám nói thêm gì, đi theo Lương Bảo Nhi vào trung tâm thương mại, mà Khả Lan từ trên mặt đất đứng dậy, liếc nhìn bóng lưng Lương Bảo Nhi, sắc mặt bình tĩnh, chỉ là trùng hợp thôi.

Khả Lan quay đầu, cô lại thấy bóng dáng Cố Thành Viêm ở phía xa.

Cố Thành Viêm mới từ trên cầu thang xuống, bóng dáng cao lớn, ở trong dòng người, vô cùng khác thường, khiến Khả Lan chỉ nhìn một cái liền có thể nhận ra được.

Khả Lan nghĩ muốn đi tới chào hỏi, nhưng lại cảm thấy không hợp, nghĩ muốn rời đi, lại cảm thấy quá kiêu cách.

Vậy mà lúc này, ánh mắt Cố Thành Viêm lại dừng trên người Khả Lan, khóe miệng khẽ nhếch.

Bước chân ung dung đi về phía Khả Lan, đưa tay ôm eo Khả Lan, nở nụ cười mập mờ đưa Khả Lan rời khỏi trung tâm mua sắm.

Mà người đàn ông trung niên đi theo phía sau Cố Thành Viêm, nhìn thấy Cố Thành Viêm ôm một cô gái rời đi, mu bàn tay vỗ một cái, gấp giọng nói: “Hừ hông!”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tự Cho Mình Thông Minh

Khả Lan thuận theo Cố Thành Viêm, thân mật cùng anh đi ra khỏi trung tâm mua sắm.

Cô không biết xảy ra chuyện gì, nhưng cô biết, quan hệ giữa cô và Cố Thành Viêm chưa tới mức thân mật như thế này, cho nên Khả Lan kết luận, nhất định là Cố Thành Viêm có chuyện gì đó.

Phụ nữ? Có người theo dõi? Hoặc là những điều mà Khả Lan không biết.

Nhưng lúc đối mặt với chuyện như vậy Khả Lan hiểu, cô nên phối hợp, phối hợp thật tốt.

Hai người đi vào bãi đậu xe, Khả Lan thấy bốn bề vắng lặng, lúc này mới từ trong lòng Cố Thành Viêm kháng nghị, mặc dù cô rất cẩn thận đây đây.

Cố Thành Viêm cảm thấy người ở trong ngực giãy giụa, rõ ràng muốn buông tay, nhưng lại gia tăng sức lực của cánh tay.

Khả Lan bị Cố Thành Viêm ôm chặt hơn, không hiểu ý tứ của anh.

Cô cho rằng còn có người theo dõi, liên liếc mắt cẩn thận nhìn khắp mọi nơi, lúc không thấy bóng dáng ai, trong lòng càng rối bời!

Cho dù là có người theo dõi, bọn họ cũng không cần phải ôm chặt như vậy, đã diễn trò là phải diễn đạt hết toàn bộ, nhưng diễn trò cũng chỉ là đùa giỡn mà thôi.

“Không có ai rồi.” Khả Lan hít sâu, ngẩng đầu nhìn về phía Cố Thành Viêm, nói cho anh biết, không có ai nữa, cho dù có người, nhìn lâu như vậy, cũng sẽ không đi theo nữa!

Vốn dĩ Cố Thành Viêm thật sự là bởi vì có người đi theo, mới không nói gì ôm Khả Lan rồi đi, nhưng lúc nghe thấy Khả Lan nhắc nhở, lúc này mới giật mình.

“Người nào?” Cố Thành Viêm hỏi ngược lại, vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt nhìn về phía Khả Lan.

Ấn tượng của anh về Khả Lan, luôn là một cô gái còn trinh, tinh khiết?

“A.....” Khả Lan nghe thấy Cố Thành Viêm hỏi ngược lại, hơi sững sờ, chẳng lẽ cô đoán sai sao?

Nhưng mà theo lẽ thường mà nói, phải như vậy, thử hỏi, có ai không giải thích gì mà cứ như vậy ôm một cô gái mới quen, bước nhanh đột ngột rời khỏi chỗ đó?

Không phải có chuyện gì đó thì sẽ không làm như vậy!

Nghĩ tới đây, Khả Lan cúi đầu, lại cảm thấy ý nghĩ của mình không đúng, bọn họ gặp mặt một lần liền kết hôn, chuyện của bọn họ không thể suy luận theo lẽ thường.

Suy nghĩ không ít, Khả Lan ngẩng đầu, cẩn thận nhìn Cố Thành Viêm: “Tôi cho rằng.....”

Khả Lan nói tới đây, nhìn thấy chân mày Cố Thành Viêm khẽ nhíu, trong lòng đột nhiên sợ, không dám nói gì.

Tự cho mình thông minh! Cô cho mình quá thông minh rồi!

Cố Thành Viêm thấy bộ dáng Khả Lan, khẽ nói: “Cho rằng có người theo dõi?” Cố Thành Viêm nói tới đây, hơi buông Khả Lan ra, quay đầu mở cửa một chiếc xe Audi, đẩy Khả Lan vào.

Mặc kệ có phải có người theo dõi hay không, điều này cũng không phải là điều Khả Lan phải biết.

Khả Lan không kịp phản ứng, đã bị đẩy vào trong xe, cạy mạnh, khiến Khả Lan cảm thấy, hình như là Cố Thành Viêm tức giận.

Nghiêng đầu, nhìn về phía Cố Thành Viêm, cô lại phát hiện, vẻ mặt Cố Thành Viêm bình thường, không vui không giận, tự nhiên và bình tĩnh.

Bởi vì ở quân đội đã lâu sao? Không biết phải đối xử với con gái dịu dàng một chút sao?

Khó trách lại dựa vào xem mắt cùng với tiền mừng để thu hút con gái!

Sau khi hai người ngồi lên xe, Khả Lan vẫn không dám lên tiếng, Cố Thành Viêm nghiêm túc lái xe, Khả Lan nghiêm túc nhìn ra phía bên ngoài xe, không khí vẫn trầm mặc.

Khả Lan nhìn khung cảnh bên ngoài xe, trong lòng đột nhiên cảm thấy nếu như cô cùng Cố Thành Viêm ngày ngày đều như vậy, cũng không có gì là không thể!

Cuộc sống yên ổn, không cần sống ở đầu đường xó chợ nữa.

Nếu như bệnh tình của mẹ đỡ, vậy thì càng tốt hơn!

Mục tiêu cuộc sống của Khả Lan bây giờ rất đơn giản, cuộc sống yên ổn, đơn giản sống qua ngày.

Xe chạy được một đoạn, Khả Lan vẫn cúi đầu, tâm tư trôi dạt về nơi xa.

Hình như cô nghĩ tới việc kết hôn vội, trong đầu nghĩ về cuộc sống với Cố Thành Viêm, sinh hai đứa con, đợi đến mùa xuân, cả nhà cùng đi chơi xuân.

Cô ngồi trên sân cỏ thu dọn đồ đạc, nhìn người đàn ông của mình chơi đùa cùng con, ánh mặt trời nhu hòa, tiếng trẻ con vang lên giữa không trung.

Đứa bé không cẩn thận bị ngã, người đàn ông giống như một đứa trẻ, tay chân trở nên luống cuống!

“Mua cái gì?”

Đột nhiên, Khả Lan đang chìm trong suy nghĩ liền bị giọng nói trầm thấp của người đàn ông thức tỉnh, cô quay đầu nhìn về phía Cố Thành Viêm, nhất thời bối rối.

Cố Thành Viêm vừa mới hỏi cái gì?

Mà từ trước đến giờ khi nói chuyện Cố Thành Viêm sẽ không lặp lại hai lần, lúc thấy Khả Lan không nhúc nhích, vốn dĩ hai mắt đang bình tĩnh, thoáng qua một chút tức giận, nhưng chỉ thoáng qua rồi lại khôi phục lại về bình thường.

Không nói gì thêm.

Thấy Cố Thành Viêm không nói thêm gì, Khả Lan cũng có chút nóng nảy, đang tức giận sao?

Quả nhiên tính tình bất định, cũng đúng, nếu như tính tình dễ chịu, làm sao có thể đến lượt Khả Lan chứ.

“Chúng ta cứ đi như vậy, ông Lý phải làm sao?” Khả Lan nói.

Ông Lý phải làm sao? Ông ấy có xe, gọi điện thoại bảo ông về, không phải là một vấn đề đơn giản sao?

Nhưng mà Khả Lan thấy Cố Thành Viêm không nói gì, cảm thấy không khí quá đè nén, muốn hòa hoãn xuống.

Mà Cố Thành Viêm sau khi nghe thấy giọng nói âm ấm và ôn hòa của Khả Lan, hơi nghiêng đầu, nhìn về phía Khả Lan.

Khuôn mặt anh vẫn tự nhiên và bình tĩnh như cũ, không biểu hiện cái gì, chỉ có hai mắt mênh mông như biển sao, tạo ra một tia ôn hòa, môi mỏng hé mở: “Gọi điện thoại cho ông ấy.”

Cố Thành Viêm nói xong, từ trong xe lấy ra điện thoại di động, ấn số, đưa cho Khả Lan nói chuyện với ông Lý.

Khả Lan cẩn thận nhận điện thoại mà Cố Thành Viêm đưa, nhẹ nhàng đặt bên tai, sau đó ngồi thẳng người, vẻ mặt nghiêm túc nghe âm thanh từ đầu dây bên kia, ánh mắt lại không ngừng nhìn về phía Cố Thành Viêm.

“Cậu chủ.” Đầu dây bên kia, truyền đến giọng nói trầm thấp và cung kính của ông Lý, cảm giác rung động, giống như lúc Khả Lan đối mặt với Cố Thành Viêm!

“Cháu là Khả Lan, cháu gặp Cố thủ trưởng tại trung tâm thương mại, cháu cùng anh ấy về trước, ông không cần chờ cháu.” Khả Lan nói liền một hơi, sau khi nói xong, Khả Lan âm thầm thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt vẫn liếc nhìn Cố Thành Viêm.

Cố Thành Viêm đáng lái xe, không chú ý tới Khả Lan.

“Đã biết.” Giọng nói ông Lý rõ ràng thả lỏng một chút, nhỏ giọng trả lời.

“Vậy ông đi đường cẩn thận.” Khả Lan nghe thấy ông Lý trả lời, tốt bụng nhắc nhở một câu, bây giờ là giờ cao điểm.

“Ừ.....cảm ơn.” Ông Lý hiển nhiên không ngờ Khả Lan sẽ nói câu kia, rõ ràng đầu dây bên kia hơi sững sốt, nhưng ngược lại nói cảm ơn.

Nghe thấy ông Lý cảm ơn, lúc này Khả Lan mới dạ, thả điện thoại xuống, sau khi cúp máy, Khả Lan quay đầu, trả điện thoại cho Cố Thành Viêm, Cố Thành Viêm lại không nhận.

“Đem số điện thoại của cô lưu vào.” Giọng nói của Cố Thành Viêm vang lên trong xe, ánh mắt nhìn về phía trước, gò má cương nghị.

Khả Lan nghe thấy giọng nói của Cố Thành Viêm, hơi sững sờ, sau đó giống như nhận được lệnh, vội vàng lưu số điện thoại của mình vào.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhầm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Rốt Cuộc Là Nhân Vật Như Thế Nào.

Sau khi nhập số điện thoại của mình vào, Khả Lan mới tạo số liên lạc, sau đó nhập tên, cuối cùng mới đưa cho Cố Thành Viêm.

Sau khi thấy Khả Lan lưu số điện thoại, lúc này Cố Thành Viêm mới lấy điện thoại lại.

Ánh mắt hơi liếc nhìn Khả Lan, đôi lông mi thon dài khẽ chớp, con ngươi đen nhánh, luôn nhìn anh một cách cẩn thận, bộ ngực to lớn mê người giống như đang mời chào người tới hái.

“Mua cái gì?” Cố Thành Viêm nhắc lại câu hỏi mà lúc này Khả Lan không nghe rõ, bình tĩnh hỏi lại lần nữa, khuôn mặt lạnh lùng, vẻ mặt không vui không buồn như cũ, lời nói thanh thoát, làm cho người ta cảm thấy lỗ chân lông đều dựng hết lên.

Khả Lan hơi dừng lại, gương mặt nhìn về phía Cố Thành Viêm, cảm thấy hình như lúc này Cố Thành Viêm hỏi như vậy, nhưng lại không xác định lắm.

Chỉ là, bây giờ Khả Lan nghe rõ lời Cố Thành Viêm hỏi, không dám chậm trễ, vội vàng giơ cao túi đồ trong tay nói: “Mua hai bộ quần áo.”

Khả Lan nói tới đây, đột nhiên giống như nhớ ra điều gì đó, vội vàng móc từ trong túi ra thẻ ngân hàng, đưa cho Cố Thành Viêm nói: “Tôi đã mua quần áo rồi, trả lại thẻ cho anh.” Cô cũng không muốn lại dùng thẻ này.

Cố Thành Viêm liếc nhìn Khả Lan lấy thẻ ngân hàng ra, không nhận, mặt vẫn bình tĩnh nói: “Cô cầm đi, sau này sẽ phải dùng đến.” Cố Thành Viêm nói tới đây lại liếc nhìn quần áo mà Khả Lan đã mua.

Mặc dù ở trong túi, nhưng vẫn có thể nhìn thấy một chút, là một bộ quần áo màu trắng tinh khiết, anh thật sự không nhìn nhầm người.

Lúc Khả Lan cùng Cố Thành Viêm quay về nhà họ Cố, mặt trời đã lặn, ánh mặt trời ngã về phía tây, chân trời màu hồng, khiến cho cảnh sắc bên ngoài nhà họ Cố được bao bọc bởi một tầng ánh sáng mỏng màu hồng, cao quý và huyền ảo.

Khả Lan vẫn đi theo phía sau Cố Thành Viêm.

Vừa mới vào nhà, liền nhìn thấy một người phụ nữ trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi đang đứng chờ.

Ánh mắt người phụ nữ ôn hòa, sắc mặt bình yên, bên hông mặc một cái tạp dề màu trắng, vóc người hơi mập nhưng vẫn làm cho người ta cảm giác gọn gàng.

Chắc đây là di Lư mà Cố Thành Viêm đã nhắc tới!

“Cậu chủ, cô.....chủ.” Di Lư nhìn thấy Cố Thành Viêm đi vào nhà, đầu tiên chào anh, sau đó nhìn thấy Khả Lan, rõ ràng hơi sững sốt, đối với sự xuất hiện của Khả Lan, cảm thấy cực kỳ kinh ngạc.

Cô chủ?

Vốn dĩ cậu chủ không có bạn gái, đột nhiên lại đưa một cô gái về nhà khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, không nghĩ đến còn đăng ký kết hôn, chuyện này.....Làm cho người ta không dám tin.

Không phải cậu chủ phải đính hôn với con gái nhà họ Lương sao, đột nhiên kết hôn, ông chủ có biết hay không? Bà chủ có đồng ý không?

Di Lư cảm thấy kỳ quái trong lòng, nhưng động tác trên tay vẫn thuần thục, nhận áo khoác mà cậu chủ cởi ra, lại nhận đồ trong tay Khả Lan.

Cố Thành Viêm đi thẳng vào trong nhà, Khả Lan liền đi theo, đi qua cửa chính, đập vào mắt chính là cách trang trí cầu kỳ theo kiểu Trung Quốc cổ đại, gỗ lim, hoa cúc vàng.....

Lúc trước Khả Lan chỉ mới nhìn sơ qua chứ chưa đi sâu vào bên trong.

Đến phía sau mới phát hiện, phía sau có một cái bàn đá cẩm thạch hình tròn, trên bàn bày thức ăn còn đang bốc hơi.

Mà phía trên tường ở phía bắc của cái bàn tròn, treo bức tranh thêu hoa mẫu đơn trên nền gấm Tô Châu một cách tinh xảo, rắc nhũ màu vàng, dưới sự chiếu sáng của ánh đèn trong phòng, rực rỡ chói lóa, tạo nên một giá trị xa xỉ!

Cố Thành Viêm giúp Khả Lan kéo ghế ra, để Khả Lan ngồi xuống, bản thân ngồi bên cạnh Khả Lan.

Anh cũng thấy đôi mắt đen nhánh của Khả Lan đang đánh giá khắp phòng, ánh mắt dừng lại trên bức tranh thêu, nhưng anh cũng không giải thích nhiều.

Bà nội lúc còn trẻ từng là một người thêu tranh, bức tranh thêu nào cũng nổi tiếng khắp kinh thành, nhưng bây giờ già rồi, mắt không nhìn rõ, không thể thêu được nữa.

Trong lòng Cố Thành Viêm rất rõ ràng, hôn nhân là thành lập mối quan hệ đồng minh, nhưng so với cô gái điều ngoa nhà họ Lương kia, anh tình nguyện cưới một bình hoa khéo léo biết nghe lời để về bày trong nhà.

Quá trình ăn cơm đối với Khả Lan mà nói, dài đằng đẵng.

Không phải là ăn không ngon, mà là Cố Thành Viêm ở bên cạnh cô, cộng thêm hoàn cảnh xa lạ, không khí yên tĩnh, khiến cho tim cô đập....thịch.....thịch.....

Cô không dám ăn quá nhanh, cũng không dám ăn quá chậm, mặt ngoài lạnh nhạt như nước, trong lòng đã sớm sôi trào mãnh liệt.

Lúc ăn cơm cô luôn nhìn Cố Thành Viêm, nhìn thấy Cố Thành Viêm ăn no đứng dậy, Khả Lan chần chờ, cũng đứng dậy theo.

Sau đó thấy Cố Thành Viêm không lên tiếng, về mặt bình tĩnh đi lên lầu, Khả Lan dừng bước, nghiêng đầu nhìn về phía đi Lư.

Di Lư đang dọn chén bát bị Khả Lan nhìn như vậy, sắc mặt trở nên mất tự nhiên.

Khả Lan cũng không nói gì, đi tới giúp di Lư, nói chuyện giống như người nhà: “Di biết bức tranh trên tường kia của ai không?”

Bức tranh thêu tinh xảo, cực kỳ thu hút người xem, mà Khả Lan không phải đặc biệt để ý tới bức tranh thêu, chẳng qua cô cảm thấy, mình nên hỏi một chút, không muốn vội vã đi lên lầu với Cố Thành Viêm.

Đối với việc Khả Lan giúp mình dọn dẹp bát đĩa, sắc mặt di Lư thoáng hiện lên sự kinh ngạc và hoài nghi.

Cô chủ giúp bà, mặc kệ là có tầm nhìn hay không có tầm nhìn, dù sao con gái nhà họ Lương vẫn tốt hơn.

“Là bà chủ thêu lúc còn khỏe mạnh, cũng sắp thành chế tác lâu đời.” Di Lư vẫn giữ bộ dáng bình tĩnh như cũ, trả lời Khả Lan, mặc dù trong lòng rất vui.

“Thì ra là bà thêu!” Khả Lan nghe thấy di Lư nói, khuôn mặt nở nụ cười, khó trách lúc trước di Vương nói lúc cô xem mắt phải nói thích thêu tranh, thì ra nhà họ Cố, còn có buổi họp về thêu thùa của bà cụ!

Nhưng mà, bà cụ là một người thêu thùa, vậy kỹ năng thêu của cô có thể bị lộ ra không?

Xem ra cô phải học cách thêu.

Sau khi Khả Lan giúp đỡ di Lư dọn dẹp bát đĩa, sắc trời đã tối hơn.

Di Lư nói cho cô biết, quần áo của cô đã được chuyển vào phòng, nếu có chuyện gì, cứ gọi bà.

Khả Lan không nói thêm gì, sắc mặt bình tĩnh gạt đầu một cái rồi đi lên lầu.

Trong lòng vô vùng bối rối.

Tối hôm nay, không phải cô phải ngủ với Cố thủ trưởng chứ?

Nghĩ đến việc ngủ chung Khả Lan lại thấy sợ, tình hình của cô và Cố Thành Viêm hiện tại, thật không khác gì tình một đêm, chỉ là một người dùng thời gian lâu dài, một người dùng thời gian ngắn ngủi.

Lúc Khả Lan đi lên lầu, Cố Thành Viêm không đóng cửa, khép hờ, cô nhẹ nhàng gõ mấy cái, không ai trả lời, liền to gan đẩy cửa đi vào.

Trong phòng làm cho người ta cảm thấy trống rỗng, ngoại trừ tiếng nước chảy trong phòng tắm, còn lại hoàn toàn yên tĩnh.

Cố Thành Viêm đang tắm, cho nên không nghe thấy tiếng gõ cửa.

Khả Lan nhìn thấy tất cả quần áo của mình đều đặt trên giường Cố Thành Viêm, đi tới muốn thu dọn treo vào tủ quần áo, lại nghe thấy tiếng leng keng.....

Lúc này cửa phòng tắm mở ra.

Cố Thành Viêm chỉ dùng một cái khăn lông màu trắng, quây nửa thân dưới, lồng ngực cường tráng, bắp thịt chắc nịch khắc họa ra đường cong hoàn mỹ.

Thấy Cố Thành Viêm vừa mới tắm xong đi ra, Khả Lan không khỏi hít sâu một hơi.

Rốt cuộc là nhân vật như thế nào?

Ngoại trừ khuôn mặt xinh đẹp, vóc người cũng hết sức hoàn mỹ, nói là không lấy được vợ mà phải đi xem mắt, thật đúng là làm cho người ta khó có thể tin.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Không Biết Tự Lượng Sức Mình.

Cố Thành Viêm nửa thân trên trần trụi, vẻ mặt bình tĩnh, khuôn mặt không có chút ngượng ngùng.

Mà Nhưng Lan, mặt lại ửng đỏ, không biết phải làm sao.

“Tôi đi ra ngoài trước.” Khả Lan cúi đầu, nghiêng đầu vội vàng đi ra.

Lúc ra cửa, vẫn không quên đóng cửa.

Cô hi vọng lúc cô quay lại, Cố thủ trưởng đã mặc quần áo.

Mà Cố Thành Viêm đứng trước cửa phòng tắm, ánh mắt vẫn nhìn về phía cửa phòng, nhếch miệng nở nụ cười.

Thật sự là thuần khiết!

Sau khi Khả Lan đi ra cửa, liền xuống ghế salon ở dưới lầu ngồi, di Lư nhìn thấy Khả Lan ngồi ở lầu dưới, giúp Khả Lan rót một ly nước.

Nhìn thấy khuôn mặt Khả Lan ửng đỏ không khỏi nghĩ đến việc kia.

Hai vợ chồng giận dữ sao? Cậu chủ chọc cô chủ tức giận, cụt hứng bỏ đi?

Cậu chủ cũng vậy, bình thường mặt lạnh ít nói, sau khi cưới vợ cũng phải học cách dịu dàng một chút, đừng luôn đem theo thói quen của quân đội, quan hệ bất hòa, đến lúc nào thì bà chủ mới có cháu đẻ bé?

Mà Khả Lan thấy di Lư rót nước cho mình, vội vàng cầm lên uống....vốn nghĩ cho đỡ sợ, nhưng nước vừa mới vào trong miệng, mới phát hiện, nước quá nóng, một hớp vào cổ, nóng đến nỗi cổ họng cô bỏng rát.

Rồi sau đó Khả Lan không ngừng ho.

Cô vừa vỗ ngực mình, vừa lè lưỡi muốn thả khí nóng trong miệng ra ngoài.

Nhưng cô mới chỉ thờ hai ngụm, phía sau lưng liền bị người khác vỗ nhẹ hai cái, giúp cô thuận khí.

Khả Lan cho rằng là di Lư, nhưng ngẩng đầu lại nhìn thấy Cố Thành Viêm.

Không phải Cố Thành Viêm còn đỡ, là Cố Thành Viêm lại càng làm cho Khả Lan sợ hãi.

Sợ đến nỗi đôi mắt tròn to của cô đột nhiên co rút lại, ánh mắt không kiềm nén được nhìn xuống phía dưới.

May mắn là Cố thủ trưởng đã mặc đồ!

“Cũng không chú ý, uống nước lại có thể sặc đến như vậy.” Cố Thành Viêm mỉm cười, ngồi vào bên cạnh Khả Lan.

Sau khi tắm rửa, mùi cơ thể đàn ông trên người Cố Thành Viêm càng thêm nồng đậm.

Thấy Cố Thành Viêm ngồi xuống, Khả Lan theo bản năng ngồi xích sang bên cạnh, muốn cách xa Cố Thành Viêm một chút, nhưng bên kia là tay vịn, căn bản không còn chỗ ngồi.

Không có chỗ ngồi, Khả Lan không thể làm gì khác hơn là ngồi lại chỗ cũ, hơi cúi đầu, thở dài, nhìn ly nước trong tay, tìm đập thịch.....thịch....., nhưng khuôn mặt lại cực kỳ bình tĩnh.

“Lần sau tôi sẽ chú ý.” Khả Lan nhỏ giọng trả lời, hai tay đưa cái ly lên, nhìn nước còn dư lại trong ly tạo thành vòng xoắn.

“Chú ý là được.” Cố Thành Viêm nghe thấy Khả Lan trả lời, khuôn mặt vẫn bình tĩnh như cũ, bộ dáng cũng từ từ trở nên nhu hòa.

Không khí giữa hai người trầm mặc một lúc lâu, sau đó Cố Thành Viêm đột nhiên nắm tay Khả Lan đứng dậy.

Khả Lan bị kéo dậy, tay nắm chặt cái ly, theo bản năng giương mắt nhìn Cố Thành Viêm, vẫn bình tĩnh, lạnh lùng và kiên quyết như vậy.

Trong lòng Khả Lan rối bời, đặt cái ly trong tay xuống, hít sâu một hơi, nghĩ muốn buông lỏng.

Nhưng nhịp tim không ngừng đập thình thịch.....

Khả Lan đại khái có thể đoán ra là việc gì, nhưng cô không thể phản kháng, chỉ có thể khéo léo đi theo anh.

Ngược lại Cố Thành Viêm lại rất hài lòng với biểu hiện của Khả Lan, bàn tay ôm eo nhỏ nhắn của Khả Lan đi lên lầu.

Khả Lan vẫn đi theo Cố Thành Viêm, trong lòng không ngừng tự chích thuốc an thần cho mình, tự nói với bản thân, người đàn ông bên cạnh là chồng mình....Chồng.....!

Cái gì nên xảy ra thì phải xảy ra, vấn đề chỉ là sớm hay muộn.

Mà hai người sau khi đi lên lầu, vào phòng, đi tới giường.

Bùm.....

Cố Thành Viêm đột nhiên đè Khả Lan lên giường, nam trên nữ dưới, khiến cho Khả Lan sợ vội vàng nhắm hai mắt lại.

Thẹn thùng lại làm cho Cố Thành Viêm cảm thấy vô cùng thú vị.

Cố Thành Viêm muốn làm cái gì? Hôn? Hay là cời nút áo? Khả Lan cũng không biết.

Nhưng mà kế tiếp không có xảy ra chuyện mà Khả Lan nghĩ tới, điều này làm cho Khả Lan chân chừ mờ mắt ra, đập vào mắt là khuôn mặt tuần tú của Cố Thành Viêm, đôi mắt sâu thẳm, giống như dòng nước xoáy, làm cho người ta không thể rời mắt!

Khóe miệng khẽ nở nụ cười.

“Tôi.....Tôi.....Tôi muốn đi tắm trước.” Không khí giữa hai người trở nên trầm mặc, Khả Lan nói mình muốn đi tắm, muốn bình tĩnh lại, để cô suy nghĩ một chút, có thời gian thích ứng.

Mà sau khi Khả Lan dứt lời, khóe miệng Cố Thành Viêm càng nở nụ cười rộng hơn, cười giống như khối băng bị hòa tan bởi không khí mùa xuân, từng chút từng chút thấm vào tim gan.

Cố Thành Viêm lật người đứng dậy, để Khả Lan đi tắm.

Khả Lan vội vàng từ trên giường bò dậy, sau khi chạy vào phòng tắm, phát hiện ra mình không mang quần áo, lại đi ra ngoài.

Đứng ở cửa phòng tắm, cẩn thận nhìn Cố thủ trưởng đang ngồi trên mép giường, hai người bốn mắt nhìn nhau, Khả Lan hoảng sợ vội vàng cầm quần áo, chạy vào phòng tắm.

Khả Lan trong tưởng tượng của Cố thủ trưởng rất mê người, bây giờ còn hoàn mỹ hơn, vô cùng biết chiều chuộng người khác!

Thật sự chẳng lẽ vì Cố thủ trưởng ở trong quân đội, cho nên không lấy được vợ, vì vậy, đi xem mắt?

Bây giờ đã kết hôn rồi, bản năng của đàn ông trở dậy?

Tại sao Khả Lan cảm thấy, người như Cố thủ trưởng, cho dù ở trong quân đội, cũng sẽ có rất nhiều cô gái theo đuổi!

Tốc độ tắm của Khả Lan cũng không nhanh, cô chân chừ, ở lại suy nghĩ xem sau khi đi ra ngoài phải làm gì?

Lên giường? Có dùng bao không?

Có một số việc, nói thì rất đơn giản, nhưng đến lúc làm, mới phát hiện, thật ra thì rất khó.....Rất khó.

Sau khi tắm sạch sẽ Khả Lan liền thay đồ ngủ.

Áo ngủ của cô là áo dài tay, không có khuy cài, giống với đồ thể thao, cô không mặc áo lót, nhưng có mặc quần lót.

Trong lòng cô rất hiểu rõ về chuyện kia, nhưng chưa từng làm, cho nên rất sợ.

Nhưng cô đã kết hôn, đây là việc phải làm, sau này.....sau này nhất định sẽ thấy tự nhiên hơn!

Khả Lan tắm xong đi ra ngoài, thấy Cố thủ trưởng đã nằm trên giường, hai mắt khép hờ, trên mặt không còn nở nụ cười, bóng dáng cương nghị, sống mũi cao, lộ ra khuôn mặt hoàn mỹ.

Khả Lan đoán Cố thủ trưởng chưa ngủ, có lẽ đang nhắm mắt dưỡng thần, song bọn họ còn có chuyện chưa làm.

Nhưng mà sau khi Khả Lan đi tới giường ngồi xuống, lại không thấy Cố thủ trưởng có bất kỳ hành động gì, cô há miệng muốn hỏi một câu, nhưng lời đến miệng lại không nói ra được.

Chẳng lẽ cô muốn mở miệng hỏi: Cố thủ trưởng, chúng ta vẫn chưa làm chuyện đó sao?

Dĩ nhiên, lời như thế hiển nhiên không hợp với Khả Lan lúc này.

Cho nên cô không mở miệng, chỉ nhẹ nhàng kéo chăn, sau đó đắp lên người.

Trong phòng có mở điều hòa, nhưng mà ngủ ở bên cạnh một người đàn ông, khiến cho cô cảm thấy rất kỳ quái, tay muốn ôm cái gì đó.

Cô vẫn cho là, Cố thủ trưởng có thể sẽ đột ngột ôm cô, sau đó.....

Nhưng thật lâu sau Khả Lan vẫn không thấy Cố thủ trưởng có bất kỳ động tác nào, chỉ nghe thấy tiếng hít thở đều đều truyền tới bên tai.

Khả Lan nghe tiếng hít thở một lúc lâu, to gan nhẹ nhàng nghiêng đầu nhìn về phía Cố thủ trưởng, chân mày rậm, lông mi mảnh nhỏ, sống mũi cao, môi đỏ, cằm nhọn.....

Ở một đầu khác của thành phố, Lương Bảo Nhi cầm máy tính bảng trong tay ném xuống đất.

Đôi mắt xéch nhỏ dài lạnh lùng, đôi môi màu hồng nở nụ cười lạnh lùng.

“Không biết tự lượng sức mình.”

Vọng tưởng trở thành phượng hoàng sao? Không soi lại mặt mình mà xem.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Quen Một Ngày.

Buổi sáng lúc chưa xuống giường cô còn nghe thấy di Luru nói doanh trại có việc gấp, muốn Cố thủ trưởng tới doanh trại.

Nhưng Cố thủ trưởng vẫn từ từ, đi rồi còn quay về nhà, về mặt không nhìn thấy một chút khăn trương nào.

Điều này làm cho Khả Lan cảm thấy, doanh trại chắc không có việc gấp, mà là có chuyện hơi kỳ quái. thỉnh thoảng sẽ nhìn trộm người quân nhân đi ở phía trước, đen thui lui, tròn người, trên vai là một gạch hai sao, chắc phải là trung úy.

Khả Lan vẫn nhìn chằm chằm truy úy kia, mà người trung úy sau khi cảm thấy có người nhìn mình, cũng quay đầu nhìn về phía Khả Lan, lúc thấy Khả Lan đang nhìn mình, lại xấu hổ quay đầu lại.

Thấy bộ dáng của trung úy, Khả Lan lại nhẹ nhàng cười, cười không ra tiếng, đôi mắt nheo lại thành hình bán nguyệt.

Khả Lan cùng trung úy nhìn tới nhìn lui, Cố Thành Viêm tự nhiên cũng sẽ nhìn thấy.

Trong lòng khẽ nhúc nhích, trong mắt tóe lên một tia lạnh lùng, bàn tay đưa tới bao quanh eo Khả Lan.

Miệng không nóng không lạnh nhỏ giọng nói: “Nhìn gì mà mắt hờn vậy?”

“Hả?.....” Đột nhiên nghe thấy Cố thủ trưởng lên tiếng, Khả Lan nhất thời không hiểu ý của Cố thủ trưởng, theo bản năng ngẩng đầu, lại nhìn thấy đôi mắt đen nhánh như mực của Cố thủ trưởng, bình tĩnh tự nhiên nhìn mình, mặt ngoài không có biểu hiện gì, nhưng mà câu nói kia lại đầy ắp cảnh cáo.

“Không có nhìn gì.” Khả Lan sửng sốt một hồi lâu, vội vàng trả lời không nhìn cái gì.

Nhưng sau khi nói ra, Khả Lan lại hối hận, rõ ràng là cô nhìn chằm chằm trung úy.

Khả Lan dút lời, sức lực tay của Cố Thành Viêm liền tăng thêm một chút, nghiêng đầu liếc nhìn Khả Lan nói: “Cậu ta tên Lục Hiểu Phong, ở lại nếu có việc gấp, không tìm thấy tôi, thì có thể tìm cậu ta.”

Về mặt Cố Thành Viêm tự nhiên bình tĩnh, lạnh lùng kiên quyết, lộ ra một chút căng thẳng.

Thấy bộ dáng của Cố Thành Viêm, Khả Lan sửng sốt, không hiểu chuyện gì!

Không khó đoán ra, trong doanh trại có chuyện, mà chuyện này có liên quan đến chuyện kết hôn của Cố Thành Viêm!

“Tôi biết rồi.” Khả Lan gật đầu nhỏ giọng trả lời Cố thủ trưởng, trong lòng đề cao cảnh giác.

Cô biết ở lại sẽ xảy ra chuyện mà cô không nghĩ tới, cho nên cô phải chú ý.

Chỉ là Khả Lan gật đầu xong ngẩng đầu, liền thấy một ông lão mặc quân phục, trước ngực đeo huy chương chiến công cùng với băng tên họ Lương.

Ông Lương cả đời chinh chiến, chỉ có duy nhất một đứa con gái, lại không chịu thừa kế sự nghiệp của ông, dứt khoát xâm nhập vào thị trường thương mại, nhất thời trở thành truyền kỳ.

Chính là bởi vì con gái không có thừa kế sự nghiệp của ông.

Cháu gái Lương Bảo Nhi, nhập ngũ để biểu diễn văn nghệ, điều này làm cho ông Lương vô cùng thương yêu cháu gái.

Mà hôm nay, không chỉ có ông Lương tới, Lương Bảo Nhi cũng ở bên cạnh ông.

“Ha ha.....Hôm nay tôi chỉ tới thăm một chút, không cần trịnh trọng như vậy.” Ông Lương đi tới trước mặt Cố thủ trưởng, mở miệng trước, khuôn mặt đầy nếp nhăn, nở nụ cười rục rịch, mặt không biến sắc quan sát Khả Lan từ đầu đến đuôi.

Lâm Khả Lan? Đây là người mà Thành Viêm yêu thương?

Cả người đoan trang.

Mà sau khi ông Lương dút lời, Cố Thành Viêm lạnh lùng nhìn ông Lương nói: “Ông có thể không đến.” Cố Thành Viêm vừa dút lời, khiến ông Lương vốn dĩ đang nở nụ cười cặp mắt híp liền trầm xuống, cả khuôn mặt cũng tối sầm, hơi có vẻ xấu hổ khẽ ho khan hai tiếng, nghiêng đầu, đi về phía trước hai bước.

Khả Lan nghe thấy Cố thủ trưởng trả lời, chỉ cảm thấy tim đập loạn xạ, Cố Thành Viêm, sao lại dùng thái độ như vậy nói chuyện với lãnh đạo?

Tại sao lại lộ ra lạnh lùng cao quý, làm cho người ta cảm giác không dám nhìn thẳng?

Nghĩ tới đây, Khả Lan giương mắt nhìn về phía ông Lương.

Cô vẫn cảm thấy, người nhà họ Lương không có một ai tốt cả.

Nhưng bây giờ đứng gần ông Lương, cảm giác bình dị gần gũi, mặt mũi hiền lành.

Dĩ nhiên, không thể nhìn người khác qua tướng mạo, có vài người, nhìn qua là người rất tốt, nhưng thực chất lại là người giả dối.

Thường thì người xấu không đáng sợ, người giả bộ tốt mới đáng sợ.

“Thành Viêm cùng cô gái này ở chung đã bao lâu, chưa có động tĩnh gì.” Ông Lương quay đầu đi về phía trước hai bước, rồi lại ngừng lại, sau khi liếc nhìn Cố Thành Viêm, mắt nhìn thẳng về phía Khả Lan.

Khả Lan bị Cố Thành Viêm nhìn như vậy, trong lòng đột nhiên cảm thấy giật mình, theo bản năng nhích lại gần trong ngực Cố Thành Viêm, bộ dáng ôn nhu, khiến cho ông Lương nhìn ra cũng có chút lẻ loi.

Đứa nhỏ Thành Viêm này, từ nhỏ đã sống ở quân đội, bên cạnh đều là những người rắn rỏi, bản thân lại cố tình tỏ ra cường thế bá đạo.

Cho nên đừng phải một cô gái nhu nhược như Khả Lan, tự nhiên có ý muốn bảo vệ, hai người ở cùng nhau, cũng xem như là suôn sẻ.

Nhưng mà Cố Thành Viêm có phụ nữ, ý định của Bảo Nhi nhất định sẽ là nước chảy về biển đông rồi.

Động tác của Khả Lan, không thể nghi ngờ là tuyên bố cái gì, mặc dù cô không nói gì, nhưng thân phận của cô, đã sáng tỏ, Cố thủ trưởng luôn luôn lạnh lùng, bên cạnh thật sự thiếu những người ôn hòa.

Mà loại người đó, tuyệt đối không phải là con gái nhà họ Lương, con gái nhà họ Lương quá cường thế, quá tùy hứng, thậm chí còn điều ngoa cố tình gây sự, đừng nói Cố thủ trưởng, ngay cả mấy người trong doanh trại không ai dám động lòng với con gái nhà họ Lương.

“Một ngày.” Mặc dù thái độ của Cố Thành Viêm đối với ông Lương không tốt lắm, nhưng anh vẫn trả lời vấn đề của ông Lương.

“Một ngày?” Sau khi ông Lương nghe thấy câu trả lời của Cố Thành Viêm, hiển nhiên kinh ngạc, quen một ngày liền ở chung?

Cố Thành Viêm ghét Lương Bảo Nhi sao?

Tùy tiện tìm người phụ nữ mà mình có thể lấy, tại sao lại không cảm thấy sự say mê của Bảo Nhi?

Ông Lương đối với việc Cố Thành Viêm giải thích, ngoại trừ kinh ngạc, còn cảm thấy nghi ngờ, rốt cuộc Lâm Khả Lan là ai, quen một ngày, liền có thể ở chung với Cố Thành Viêm?

Quá nhanh!

Mà Cố Thành Viêm cũng không trả lời ông Lương, chỉ gật đầu một cái, bày tỏ chính xác một ngày.

Lương Bảo Nhi nghe thấy cuộc nói chuyện của ông Lương cùng Cố Thành Viêm, lúc này khẽ nghiêng đầu nhìn về phía Cố Thành Viêm, đôi mắt xéch xinh đẹp lộ vẻ khó coi.

“Xem ra cô Lâm thật sự làm cho anh Cố thích, quen một ngày, liền như keo như sơn.” Tuy rằng vẻ mặt Lương Bảo Nhi khi nói chuyện bình tĩnh, nhưng lúc ánh mắt nhìn về phía Khả Lan, trông mắt đều là lạnh lùng khinh bỉ.

Cô ta cũng muốn cho Khả Lan xem một chút, có những thứ, loại người hèn mọn như cô không xứng.

Xem như nhất thời thành công, cũng xem như xa vời không thể chạm tới.

Bản thân là chim sẻ, vĩnh viễn không thể biến thành phượng hoàng.

Khả Lan bị cuộc nói chuyện của những người này làm cho bối rối, anh Cố, ông Lương, Lương Bảo Nhi, thái độ của Cố thủ trưởng, Khả Lan mơ hồ xác định được, Cố Thành Viêm, tuyệt đối không phải là đối tượng mà dì Vương giới thiệu cho cô.

Đối tượng mà cô xem mắt, hình như là một người sinh ra ở phương nam, thi vào trường quân đội, thật vất vả mới có thể đạt được chức doanh trưởng.

Xem như có tài cán, nhưng cũng không đến mức được ông Lương quan tâm như vậy.

Nhưng mà đối với Khả Lan mà nói, mặc kệ là kết hôn nhằm hay không, quan trọng là, Khả Lan lấy được thứ mà mình muốn.

Mà lúc ở quán cà phê Cố Thành Viêm lại không phủ nhận mình là đối tượng xem mắt, như vậy, Cố Thành Viêm tự nhiên có tầm nhìn riêng.

Nghĩ đến đây, Khả Lan cười, rồi lại ngậm ngẫn cả người, không biết suy nghĩ của cô, có cho rằng bản thân tự cho mình thông minh hay không?

Có lẽ cô nên hỏi Cố thủ trưởng, tại sao lại muốn nhận mình là đối tượng xem mắt, có ý định gì? Có thể nói thẳng, cô nguyện ý phối hợp.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhắm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Tôi Chơi Với Cô.

“Duyên phận thôi.” Khả Lan giương mắt nhìn về phía Lương Bảo Nhi, từ từ nở nụ cười, sắc mặt bình tĩnh tự nhiên.

Cố Thành Viêm, Lương Bảo Nhi, Lương lão tư lệnh.

Mặc dù không rõ thân phận của Cố thủ trưởng là gì, nhưng cô có thể cảm giác được thân phận của Cố thủ trưởng còn cao quý hơn do với tướng tượng của cô.

Mà câu trả lời của Khả Lan, lại khiến Lương Bảo Nhi vốn dĩ đang cười chồm chồm hai mắt liền thoáng qua một tia sắc lạnh, nhưng mà trên mặt lại không biểu lộ bất mãn, chỉ hơi nhoen miệng cười, đưa tay bắt tay Khả Lan.

“Anh Viêm cùng với ông nội ở lại chỉ huy diễn tập tác chiến, tôi dẫn cô đi dạo quanh doanh trại một chút.” Lương Bảo Nhi vừa nói liền kéo tay Khả Lan, không vội rời đi, mà đưa mắt nhìn ông Lương.

Ông Lương thấy bộ dáng của cháu gái, cũng không suy nghĩ nhiều, phát tay cười nói: “Đừng đi xa quá, đi dạo quanh doanh trại một chút là được.”

“Cháu biết rồi.” Lương Bảo Nhi nghe thấy lời ông Lương nói, cười khanh khách lôi kéo Khả Lan đi, cũng không thèm hỏi ý kiến của Khả Lan.

Cố Thành Viêm phải cùng ông Lương tham gia diễn tập tác chiến, là bí mật quân sự, phải vào phòng chỉ huy, tuyệt đối không có khả năng đưa Lâm Khả Lâm vào, cho nên Lương Bảo Nhi muốn dẫn Lâm Khả Lan đi dạo một chút, là chuyện dễ dàng.

Mặc dù Khả Lan không biết Lương Bảo Nhi muốn làm gì, nhưng lại cảm thấy Lương Bảo Nhi đối với cô không có ý gì tốt.

Anh Viêm? Quan hệ của hai người không đơn giản!

Mặc dù Khả Lan muốn từ chối Lương Bảo Nhi, nhưng sau khi nhìn thấy Cố Thành Viêm không phản đối, trong lòng liền nhớ lại lời mà Cố Thành Viêm nói lúc nãy.

Cậu ta tên Lục Hiểu Phong, nếu như có việc gấp, không tìm thấy tôi, có thể tìm cậu ta.

Nghĩ tới đây, Khả Lan đưa mắt nhìn cậu trung úy lú nãy, quả nhiên, Lục trung úy đi theo phía sau cô và Lương Bảo Nhi.

Thấy Lục trung úy, Khả Lan thờ phào một hơi, yên tâm! Xem ra trong lòng Cố thủ trưởng đã sớm có dự tính.

Khả Lan bị Lương Bảo Nhi lôi kéo ngồi lên một chiếc xe màu xanh lá, lái xe là Lục trung úy.

“Chị Lâm, chị xem này, đó chính là nhà ăn của doanh trại, buổi trưa chúng ta có thể tới đây ăn cơm, món ăn ở đây rất ngon, là phát minh của anh Viêm đây.” Lương Bảo Nhi mặt cười khanh khách lôi kéo Khả Lan, vừa chỉ về phía xa vừa giới thiệu với Khả Lan.

Bộ dáng tự nhiên vui sướng, nụ cười ngọt ngào, nếu như là lần đầu tiên gặp Lương Bảo Nhi, Khả Lan cũng sẽ cảm thấy, Lương Bảo Nhi là một cô gái thật ngây thơ.

Nhưng mà, Lương Bảo Nhi là em gái cô, mà Lương Bảo Nhi cũng biết, cô là chị của cô ta.

Họ không thể chưa từng gặp mặt, nhưng chưa có lần nào như hôm nay.

Đối với những điều mà Lương Bảo Nhi nói, Khả Lan chỉ gật đầu một cái, khẽ trả lời, không nói gì.

Mà Lương Bảo Nhi vui sướng giới thiệu cho Khả Lan, cho đến khi hai người tới một nơi trông trải, Lương Bảo Nhi đột nhiên nhảy xuống xe.

“Chị Lâm, chị đã bao giờ ngồi máy bay trực thăng chưa? Chúng ta lên ngồi thử đi, cúi đầu nhìn xuống, rất đẹp.” Lương Bảo Nhi nói tới đây, liền đưa tay về phía Khả Lan.

Khả Lan còn chưa có phản ứng, đã bị kéo xuống xe, Lương Bảo Nhi kéo tay cô đi về phía trước, mà cô chỉ có thể bước nhanh đi theo.

“Chị Lâm nhất định phải ngồi thử một chút, bảo đảm chuyến đi này sẽ không tệ.” Lương Bảo Nhi cũng không quan Khả Lan có muốn ngồi lên máy bay hay không, mặt vui mừng cười cười, hình như chỉ muốn cho Khả Lan thử một chút.

Vậy mà lúc này Khả Lan lại theo bản năng liếc nhìn Lục trung úy, không thấy bóng dáng Lục trung úy đâu, Khả Lan cảm thấy căng thẳng trong lòng.

Lục trung úy đi đâu rồi?

Không thấy Lục trung úy, Khả Lan trả lời Lương Bảo Nhi: “Không ngồi, tôi sợ độ cao.”

Khả Lan không muốn đi trên thứ nguy hiểm này, cô sẽ không lấy tính mạng của mình ra đùa giỡn, huống chi, lại là Lương Bảo Nhi tính tình luôn cao ngạo lôi kéo cô đi.

Quan hệ của cô và Lương Bảo Nhi, trong lòng hai người rất rõ ràng, có thể giống như chị em một nhà sao?

Ngay cả là bạn bè cũng không thể!

Mà Lương Bảo Nhi nghe thấy Khả Lan trả lời, cũng không để ý tới, chỉ nhận đồ cùng nón bảo hiểm một nữ quân nhân đưa tới, trực tiếp mặc cho Khả Lan.

Sau đó lại đeo túi dù lên lưng Khả Lan, cười khanh khách nói: “Thử một chút đi, nếu như gặp phải tình huống khẩn cấp, chị kéo sợi dây này là không sao.” Lương Bảo Nhi nói xong cũng thay đồ.

Sau đó ùng ùng, một chiếc máy bay trực thăng đã đậu cách đó không xa.

Thấy tình huống như thế, Khả Lan bối rối, không muốn đi lên, liền quay đầu muốn đi.

Vậy mà Lương Bảo Nhi lại bảo một nữ quân nhân khác lôi kéo Khả Lan lên máy bay.

Sau khi Khả Lan được đưa lên máy bay, Lương Bảo Nhi cùng nữ quân nhân đưa quần áo cho cô lúc nãy cũng ngồi lên, vừa đóng cửa, ùng ùng, máy

bay liền bay lên.

Máy bay cất cánh Khả Lan mất trọng lượng cảm giác mà nắm chặt hai bên, nhịp tim thỉnh thoảng cộng thêm tiếng máy bay rầm rầm, khiến đầu óc Khả Lan trống rỗng, chỉ cảm thấy tim như muốn nổ tung ra.

Cô không sợ ngồi máy bay trực thăng, mà sợ những gì Lương Bảo Nhi sẽ làm với cô.

Có lẽ sau khi cô lên máy bay, Lương Bảo Nhi không làm gì cô, chỉ lôi kéo cô, chỉ phong cảnh ở bên dưới cho cô xem, vận lý trường thành, khu diễn tập thực chiến.....

Thái độ của Lương Bảo Nhi khiến Khả Lan bối rối, Lương Bảo Nhi, thật sự chỉ muốn cô mở rộng tầm mắt thôi sao?

Chỉ đơn giản như vậy sao?

Mà đúng lúc này, Lương Bảo Nhi đột nhiên mở cửa máy bay, ừng ừng đỉnh tai nhức óc, luồng gió ở bên ngoài thổi vào bên trong.

Khả Lan còn chưa kịp phản ứng, liền nghe thấy Lương Bảo Nhi nói một câu: “Tất cả lên rồi, chỉ Lâm thử nhảy một chút đi, nhảy xuống, cách mặt đất ba trăm năm mươi mét thì mở dù, nhất định sẽ an toàn.” Lương Bảo Nhi nói tới đây, không đợi Khả Lan phản ứng, kéo Khả Lan cùng nhảy xuống.

Khả Lan chưa từng ngồi máy bay, bây giờ bị lôi kéo nhảy dù, cảm giác giống như là đứng ở biên giới, bị người ta đẩy xuống, căn bản không biết mình đang làm gì.

Còn chưa kịp phản ứng, cơ thể đã lao xuống, không khí cùng gió không ngừng thổi qua bên tai cô.

Rơi xuống thẳng đứng, cảm giác không cách nào dừng lại, khiến Khả Lan nắm chặt tay thành nắm đấm, đầu ngón tay trắng nõn, dường như cầm chặt vào xương, trong lòng là tiếng tim đập thình thịch, giống như sắp nhảy ra ngoài.

Khẩn trương đến mức không biết làm sao, muốn nắm cái gì đó, lại phát hiện, bốn phía căn bản không có gì để nắm.

Mà Lương Bảo Nhi, lại phát ra âm thanh vui sướng, ở trên không trung làm ra các loại động tác khác nhau, mở miệng la to: “Chị Lâm, nhớ mở dù để nhảy.”

Nghe thấy mở dù để nhảy, Khả Lan nhớ tới sợi dây mà Lương Bảo Nhi nói với cô trước lúc lên máy bay.

Vì vậy cô vội vàng đưa tay sờ sợi dây, trong đầu còn chưa kịp suy nghĩ gì, liền nghe thấy một tiếng động ở phía xa, khẩn trương, cô liền kéo sợi dây trong tay.

Dù mở ra, tốc độ của Khả Lan rõ ràng chậm lại, thở phào nhẹ nhõm, Khả Lan cảm thấy an toàn một chút, cơ thể cảm giác chậm lại không ít.

Nhưng lúc này cô ở trên bầu trời, bởi vì kéo dù quá sớm, căn bản không cách nào hạ xuống mục đích dự định.

Chỉ có thể thuận gió bay xuống.

Mà hôm nay gió thổi về phía bắc, là rừng rậm nguyên thủy nơi binh lính diễn tập.

Ở một chỗ khác, Lương Bảo Nhi nhảy dù vừa xuống đất, nhìn thấy Lâm Khả Lan sau khi kéo dù, lông mày nhíu lại, khóe miệng nở nụ cười lạnh lùng.

Nói với nữ quân nhân ở bên cạnh mình: “Thông báo bộ đội, cứu hộ..... vợ thủ trưởng.”

Đánh giá trong lòng Lương Bảo Nhi về Khả Lan vẫn như cũ: bản thân là chim sẻ, vĩnh viễn cũng không thể thành phượng hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhắm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Nỗi Khiếp Sợ Vẫn Còn.

Sau khi mở dù ra Khả Lan bay khoảng nửa tiếng.

Lúc này xem như là hạ cánh, mặc dù trên người không có thương tích gì nhưng nửa người lại treo trên cây.

Hai chân nhũn ra, ngón tay đau buốt, lòng bàn tay sớm đã bị cô đâm bê bết máu.

Nhịp tim đập thình thịch, giống như muốn đâm thủng màng nhĩ cô, ở trên bờ vực của sự sống và cái chết, khiến cho bây giờ khuôn mặt cô trắng bệch.

Thật vất vả mới lấy lại hơi thở, Khả Lan lại nghe thấy tiếng máy bay trực thăng ở trên đầu, bị sợ đến nỗi cả người chấn động, vốn dĩ cái dù lúc hạ cánh xuống đã bị xé rách, bây giờ lòi xuống.

Cả người cô liền rớt từ trên cây xuống.

Cũng may không quá cao, sau khi rơi xuống đất, Khả Lan cũng không thảm lắm.

Chỉ là chân tay hơi tê tê, vết thương ở bàn tay vị rách, máu tươi tràn ra.

Cô tự nhận từ trước đến giờ cô cùng Lương Bảo Nhi là nước sông không phạm nước giếng, không ngờ Lương Bảo Nhi lại ra tay hung ác như vậy.

Muốn khiến cô sống không được mà chết cũng không xong sao?

Được!

Chuyện ngày hôm nay, cô nhất định sẽ đòi lại!

Khả Lan rơi xuống đất, bởi vì hai chân vẫn còn tê dại, không thể bò dậy, nửa ngồi trong bụi cỏ, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Không thấy máy bay trực thăng đâu nữa, sắc trời có vẻ âm trầm, có gió cùng mưa.

Cô không rơi xuống vị trí dự định, nơi này là quân khu, xem như Lương Bảo Nhi không cho người tìm cô, Lục trung úy cũng sẽ cho người tìm cô.

Cô là vợ của thủ trưởng!

Nhưng đợi sau khi cô quay về, tám phần sẽ khiến Cố thủ trưởng mất mặt.

Cô phải đối mặt thế nào?

Rồi sau đó, đội tìm kiếm cứu nạn tìm được Khả Lan.

Đưa cô từ trên núi tới bệnh viện quân đội, dọc đường đi Lương Bảo Nhi không có xuất hiện.

Mà Khả Lan nằm trên giường bệnh trong bệnh viện quân đội, mặc dù ở trên mặt đất, nhưng cơ thể vẫn cảm thấy giống như đang rơi từ trên trời xuống.

Liên tiếp lặp lại, không cách nào xóa đi nỗi sợ hãi của Khả Lan lúc nhảy dù hôm nay.

Khả Lan vẫn cảm thấy sợ hãi trong lòng, bác sĩ liền tiêm thuốc ngủ cho Khả Lan, lúc này mới khiến Khả Lan mơ màng ngủ.

Nhưng ngủ thẳng đến nửa đêm, Khả Lan nằm mơ, thấy mình không có đeo dù, bị Lương Bảo Nhi đẩy từ trên máy bay trực thăng xuống.

Thẳng đứng rơi xuống đất, máu thịt bê bết.

A.....

Khả Lan kêu to giật mình tỉnh dậy, bị sợ đến nỗi mồ hôi túa ra, từ trên giường ngồi dậy.

Đèn trong phòng vẫn mở, sau khi Khả Lan ngồi dậy, hít sâu một hơi, hai tay ôm chặt lấy cơ thể, không ngừng run rẩy, giống như giấc mơ là có thật khiến cho cô thật lâu vẫn không thể hoàn hồn.

Đột nhiên, cửa phòng bệnh bị mở ra, cả người mặc quân phục, vóc dáng cao ráo, Cố Thành Viêm đi vào phòng.

Thấy Cố thủ trưởng, vốn dĩ cơ thể Khả Lan run lẩy bẩy liền hơi dừng lại, ánh mắt dừng lại trên mặt Cố Thành Viêm, trong đầu nhớ tới chuyện ngày hôm nay, nhất thời không biết phải làm thế nào cho phải!

Chuyện ngày hôm nay, nhất định khiến cho Cố thủ trưởng mất hết mặt mũi, nhảy dù, không để ý tới kỷ luật trong quân sự!

Mà sau khi Cố Thành Viêm đi vào phòng, không vội vã nói chuyện, môi mím chặt, ngồi xuống cạnh giường Khả Lan.

Sau khi Cố Thành Viêm ngồi xuống, Khả Lan nhìn Cố thủ trưởng một cái.

Lúc này mặc dù vẻ mặt Cố Thành Viêm bình tĩnh tự nhiên, nhưng hai mắt lại lạng lạng.

“Thật.....Thật xin lỗi.” Khả Lan cẩn thận nhìn Cố Thành Viêm, đôi mày thanh tú nhíu lại, khuôn mặt vốn dĩ tái nhợt liền trở nên trắng bệch.

Cô đang sợ, sợ Cố thủ trưởng trách cứ, cô không làm tròn trách nhiệm một người vợ biết nghe lời!

Vậy mà Cố Thành Viêm nghe thấy lời Khả Lan nói, cũng không trách cứ, chỉ hơi thở dài nói: “Đờ hơn chút nào chưa?” Cố Thành Viêm bình tĩnh hỏi, giọng nói ôn hòa, khiến cho Khả Lan bối rối.

Cô giương mắt nhìn về phía Cố thủ trưởng, nhưng lúc thấy Cố thủ trưởng nhìn mình, vội nhanh chóng cúi đầu.

“Đờ.....Đờ hơn nhiều.” Khả Lan nói xong, trong lòng càng thêm run rẩy.

Chuyện cô nhảy dù ngày hôm nay, sợ là đã sớm lan truyền khắp nơi, nhất định khiến Cố thủ trưởng mất hết mặt mũi.

Cô cho rằng, Cố thủ trưởng không vui, hoặc sẽ mắng cô không hiểu chuyện, không biết nặng nhẹ.

Nhưng lại không ngờ, câu nói đầu tiên của Cố thủ trưởng, lại là hỏi cô đờ hơn chưa!

Điều này làm cho trong lòng Khả Lan mờ mịt, lúc này hai mắt tràn ra dịch trong suốt.

“Không có việc gì là tốt, tôi sẽ nói Lục trung úy đưa cô về nhà.” Cố Thành Viêm nghe thấy Cố Thành Viêm trả lời, vẫn ôn hòa như cũ, rồi sau đó từ mép giường đứng dậy.

Ván giường chìm xuống, bởi vì Cố Thành Viêm đứng dậy, lại trở về lúc đầu.

Mà Khả Lan lại cảm thấy áy náy trong lòng!

“Cố thủ trưởng, chuyện ngày hôm nay, tôi.....Tôi rất xin lỗi.” Khả Lan thấy Cố thủ trưởng muốn đi, gấp đến nỗi không lựa lời mà nói, chỉ cảm thấy, bây giờ có làm gì cũng đều là sai!

Cô hối hận, nếu như lúc bắt đầu cô biết Lương Bảo Nhi có ý này, cô nhất định sẽ không đi theo Lương Bảo Nhi, cô tình nguyện.....tình nguyện ở nhà.

“Chuyện này không liên quan đến cô.” Cố Thành Viêm nghe thấy Khả Lan nói, hơi nghiêng đầu nhìn Khả Lan một cái, lúc nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Khả Lan, hơi dừng lại.

Cố Thành Viêm lại đi tới trước mặt Khả Lan, ngồi ở bên giường, đưa tay vén vén sợi tóc xoắn xếch bên tai cô.

“Thật thật xin lỗi.” Mặc dù Cố Thành Viêm nói không liên quan đến cô, nhưng nếu như cô cẩn thận hơn một chút, kiên trì một chút nữa, cũng sẽ không xảy ra chuyện như ngày hôm nay.

Khả Lan yếu ớt xin lỗi, khiến cho trong lòng Cố Thành Viêm mềm nhũn, đưa tay kéo Khả Lan, ôm vào trong lòng, xoa xoa lưng Khả Lan nói: “Tôi biết rõ, chuyện không liên quan đến cô.”

Khả Lan bị Cố Thành Viêm ôm vào trong lòng, hơi sững sờ, há mồm muốn nói cái gì, trong lúc nhất thời, không dám nói gì, chỉ cảm thấy cái ôm này thật ấm áp.

Rồi sau đó Cố thủ trưởng vẫn không đi, yên vị ở trên giường, ôm Khả Lan một lúc lâu, mới buông ra.

Vậy mà anh vừa mới buông ra, Khả Lan lại đột nhiên nắm tay anh.

Cố Thành Viêm bị nắm lại, vẻ mặt hơi dừng lại, liếc nhìn Khả Lan, cũng không nói thêm gì, chỉ ngồi ở bên giường, nắm tay Khả Lan để cô yên tâm ngủ.

Khả Lan đã tỉnh ngủ một lần căn bản khó có thể ngủ tiếp.

Nhưng lại không dám ngủ, cuối cùng chỉ có thể dựa vào bên giường, hí mắt nhìn Cố Thành Viêm.

Nét mặt Cố Thành Viêm anh tuấn và tự nhiên, im lặng ngồi ở bên cạnh giường Khả Lan.

Đôi mắt như đang trầm tư gì đó.

“Anh mệt rồi, đi về ngủ đi.” Thật lâu, lúc này Khả Lan mới cẩn thận mở miệng nói.

Bị Cố thủ trưởng nắm tay, đêm khuya rồi, Cố thủ trưởng phải về nhà nghỉ ngơi thôi!

Mà Cố Thành Viêm sau khi nghe thấy Khả Lan nói, hai mắt vốn dĩ đang rũ xuống khẽ nâng lên, bàn tay vẫn nắm chặt tay Khả Lan không buông, mà vén chăn lên giường nằm.

Cố Thành Viêm đột nhiên nằm lên giường khiến Khả Lan sợ run lên, thiếu chút nữa rút xuống giường, vậy mà Cố Thành Viêm lại đưa tay ra ôm lấy, kéo cô trở lại giường!

Khả Lan bị kéo trở lại giường, chỉ cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, cả người dán vào trong ngực Cố Thành Viêm, mũi ngửi thấy được mùi cỏ xanh nhàn nhạt còn có mùi thuốc lá trên người Cố Thành Viêm.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Đáng Giá Sao?

Khả Lan không có thói quen được đàn ông ôm, cơ thể giật giật, muốn Cố thủ trưởng buông mình ra.

Trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói buồn buồn trầm trầm.

“Ngủ đi.” Hình như Cố thủ trưởng mệt mỏi, trong lời nói lộ ra một chút mệt mỏi, cánh tay giật giật, để ra một vị trí cho Khả Lan.

Mà Khả Lan nghe thấy Cố thủ trưởng nói, hơi dừng lại, ngẩng đầu lên, con ngươi đen nhánh nhìn về phía Cố thủ trưởng, lại chỉ thấy cái cằm nhọn của Cố thủ trưởng.

Cô còn muốn nói gì đó, nhưng lại cảm thấy lúc này mình không nên nói gì, Cố thủ trưởng mệt mỏi, cô tranh cãi, sẽ ảnh hưởng việc Cố thủ trưởng nghỉ ngơi!

Nghĩ tới đây, Khả Lan cẩn thận cúi đầu, nhích lại gần trong ngực Cố thủ trưởng.

Lòng ngực rộng rãi cương nghị, ấm áp, xóa đi cảm giác sợ hãi khi nhảy dù của Khả Lan.

Rồi sau đó, Khả Lan cũng không biết mình ngủ thế nào, chỉ cảm thấy ngủ rất yên ổn.

Nhưng khi tỉnh lại, Cố Thủ trưởng đã rời đi.

Sau khi tỉnh lại, Khả Lan không thấy Cố Thành Viêm, trong lòng không khỏi có chút mất mát, từ trên giường ngồi dậy, liếc nhìn khắp nơi, trong lòng mong đợi, Cố thủ trưởng chưa đi.

Nhưng trong phòng đều trống rỗng, không có một bóng người.

Mà lúc này cửa phòng bệnh mở ra.

Cả người mặc quân phục, Lương Bảo Nhi với bóng dáng gầy gò, cười nhẹ nhàng từ ngoài phòng bệnh đi vào, trong tay cầm một túi quần áo.

“Chị Lâm, chị đã khỏe hơn chút nào chưa?” Lương Bảo Nhi vừa nói, vừa đặt túi quần áo trong tay xuống cạnh giường của Khả Lan, giống như chuyện ngày hôm qua căn bản chưa từng xảy ra.

Khả Lan cũng không vội vã trả lời Lương Bảo Nhi, chỉ quay đầu về phía Lương Bảo Nhi đang lấy quần áo trong túi ra.

Chanel?

Thật đúng là chịu chơi!

“Ngày hôm qua là em sai, cứ cố gắng lôi kéo chị Lâm, hại chị Lâm bị thương.”

Lương Bảo Nhi thấy Khả Lan không nói gì, cũng không giận.

Khẽ cười nhún mày một cái, lôi kéo Khả Lan, giả mù sa mưa nói xin lỗi.

Khả Lan nhìn thấy bộ dáng của Lương Bảo Nhi, khẽ nở nụ cười, không vội vã nói chuyện, đôi tay đột nhiên cầm chặt tay Lương Bảo Nhi, nhích tới gần Lương Bảo Nhi một chút.

“Cô cảm thấy, làm như vậy.....Đáng giá sao?” Khả Lan nhún mày hỏi, con ngươi tối tăm nhìn chăm chăm Lương Bảo Nhi, khẽ cười một tiếng.....

Đáng giá sao? Có ý gì?

Lương Bảo Nhi tưởng rằng cô chỉ là một người mềm yếu, chỉ cần dọa một cái liền hồn bay phách tán sao?

Vậy thì thật là xem thường cô!

Mà Lương Bảo Nhi sau khi nghe thấy Khả Lan nói, cơ thể khẽ run, vẻ mặt nhăn nhó.

Im lặng, rồi lại thở ra một hơi.

“Chị Lâm nói gì vậy, em nghe không hiểu.” Lương Bảo Nhi nói xong, nhếch miệng nở nụ cười không tự nhiên, giặt bàn tay bị Khả Lan bị nắm, muốn rút ra.

Nhưng Khả Lan nắm quá chặt, cô ta căn bản không có cách nào rút ra.

Lương Bảo Nhi không thể rút tay khỏi tay Khả Lan, vẻ mặt trở nên có chút tối tăm.

Đôi mắt xéch, thoáng qua một tia lạnh lùng, nhưng lại lập tức khôi phục về bình tĩnh, nở nụ cười không tự nhiên.

“A....Hi hi....”

Khả Lan nghe thấy Lương Bảo Nhi trả lời, khẽ cười, bàn tay nắm tay Lương Bảo Nhi dần buông ra, lại dựa vào đầu giường nói: “Nghe không hiểu cũng không sao, nghe thấy là được.” Khả Lan nói tới đây, hai mắt nhúu lại thành hình bán nguyệt.

Cô biết trong lòng Lương Bảo Nhi nghĩ cái gì, Lương Bảo Nhi xem thường cô, từ lúc biết bọn họ là chị em cùng cha khác mẹ thì Lương Bảo Nhi liền xem thường cô.

Nhưng xem thường thì sao chứ?

Cô chưa bao giờ muốn tranh giành với Lương Bảo Nhi bất cứ cái gì!

Nhưng chuyện mà Lương Bảo Nhi đã làm ngày hôm qua, đã chứng minh tất cả.

Con gái nhà họ Lương cao ngạo, đối với cô không có thiện cảm, lúc nào cũng dùng quý kẻ để đùa giỡn!

Là bởi vì Cố Thành Viêm sao?

Thân phận của Cố Thành Viêm là gì, cô không biết, nhưng hiện tại cô hiểu rõ, bởi vì Cố Thành Viêm, Lương Bảo Nhi bắt đầu nhắm thẳng vào cô, thậm chí ghen tỵ!

Mẹ của cô bị mẹ của Lương Bảo Nhi bị dọa sợ đến nỗi cả đời không dám tìm ba, cô sẽ không như vậy!

Sau khi Khả Lan dứt lời, khuôn mặt Lương Bảo Nhi vốn dĩ đang cười liền dừng lại, trong mắt thoáng qua một tia sắc lạnh.

Lâm Khả Lan!

Không ngờ, mặt ngoài nhu nhược, nhưng vẫn rất kiên cường!

Được, cô ta thật muốn xem, Lâm Khả Lan có thể kiên trì được bao lâu.

Không có cửa lại dám giành đàn ông của cô ta!

Lương Bảo Nhi nghe thấy lời Khả Lan nói, không trả lời, mà trên mặt nở nụ cười càng thêm rạng rỡ, làm vẻ mặt vô tội, nhưng giữa lông mày lại lộ ra một chút mất mát.

Khả Lan không muốn nói thêm điều gì với Lương Bảo Nhi, híp mắt dựa vào đầu giường, nhìn Lương Bảo Nhi, không lên tiếng.

Cô mặc kệ giữa Lương Bảo Nhi và Cố thủ trưởng có vấn đề gì, bây giờ cô là vợ hợp pháp của Cố thủ trưởng, như vậy là đủ rồi.

Rồi sau đó, Lương Bảo Nhi cầm quần áo mà mình đem tới, muốn Khả Lan thay đồ.

Khả Lan không nhìn quần áo, chỉ lạnh lùng nhìn Lương Bảo Nhi, không muốn mặc đồ mà cô ta lấy ra.

Lương Bảo Nhi bị Khả Lan nhìn làm cho lúng túng, nhưng lại không thể cậy mạnh bắt Khả Lan thay, cuối cùng chỉ có thể bỏ xuống rồi đi.

Chưa bao giờ Lương Bảo Nhi có cảm giác như vậy.

Dậm chân một cái, trong lòng dâng lên cảm giác xấu hổ mà từ trước đến nay chưa bao giờ có. Cứ chờ mà xem!

Sau khi Lương Bảo Nhi rời đi, Lục trung úy đưa Khả Lan về nhà họ Cố.

Lúc rời khỏi doanh trại Khả Lan mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc mà xa lạ.

Khả Lan quay về nhà họ Cố từ xa đã nhìn thấy di Lư đứng ở trong sân.

Cô còn chưa xuống xe, di Lư vội vàng đi tới đón, đưa tay đỡ Khả Lan xuống xe.

“Cô ba cùng bà hai tới, muốn gặp cô chủ.” Di Lư vừa nói, ánh mắt vừa nhìn vào đồ của Khả Lan, đều là bùn, cô chủ đã làm gì?

Khả Lan nghĩ sau khi rời khỏi doanh trại sẽ không có chuyện gì nữa, nhưng lúc này nghe thấy Di Lư nói, chân mày nhíu lại, cô ba cùng bà hai?

Là người nhà của Cố thủ trưởng sao?

Mặc dù Khả Lan đã sớm biết mình kết hôn nhầm, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới, gia đình nhà Cố thủ trưởng thế nào, có bao nhiêu người, phải đối phó ra sao?

“Hai người đó là.....?” Sau khi xuống xe, Khả Lan không có vội vã đi vào.

Khẽ dừng bước chân, nghiêng đầu nhìn về phía Di Lư, muốn biết chút gì đó.

Đĩ nhiên Di Lư biết Khả Lan không biết gì, liếc nhìn Khả Lan, vừa đi vừa nói về cô ba và bà hai.

Cô ba là cô của Cố Thành Viêm, nhưng cũng xem như một nửa người mẹ của Cố Thành Viêm. Bởi vì mẹ Cố Thành Viêm qua đời lúc anh còn nhỏ, hàng năm bố lại ở doanh trại Tây Bắc, cho nên, Cố Thành Viêm vừa sinh ra liền được cô ba nuôi.

Mà bà hai lại là mẹ kế của Cố Thành Viêm, bình thường cùng cậu hai ở ngoài thành phố, lần này quay về, có thể là bởi vì chuyện Cố Thành Viêm kết hôn.

Cô ba mặc chiếc váy màu vàng nhạt, bà hai mặc màu tím đậm.

Di Lư không giải thích nhiều, giới thiệu đơn giản về mối quan hệ của người tới.

Nhưng mà về mặt Di Lư lúc này, so với ngày hôm qua, căng thẳng hơn một chút, xem ra việc cô ba với bà hai tới, cũng không thân thiện cho lắm.

Sau đó Khả Lan không hỏi nhiều nữa.

Chỉ là đi tới trước cửa nhà thì xoa xoa váy dính bùn, hít sâu một hơi, lúc này mới đẩy cửa đi vào.

Trên ghế sa lon trong phòng khách, có hai người phụ nữ ngoài năm mươi đang ngồi, da trắng nõn, sắc môi đỏ tươi, được chăm sóc rất tốt.

Mà hai người phụ nữ trung niên nhìn thấy có người đi vào, ánh mắt cũng dừng lại trên người Khả Lan.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Địa Vị?

Khả Lan thấy bà hai cùng cô ba ngồi ngay ngắn trong phòng thì đột nhiên cảm thấy có chút áp lực.

Cô đứng ở ngoài cửa một chút, khuôn mặt khẽ nở nụ cười, đi về phía ghế sa lon.

Sau khi đến gần cô mới phát hiện, cô ba mặc chiếc váy màu vàng nhạt, trái ngược với bà hai, nhìn qua có chút già nua, hai bên tóc mai bạc trắng, còn chưa kịp nhuộm, nhìn có vẻ chói mắt.

Nhưng bộ dáng cúi đầu, làm cho người ta cảm thấy rất thân thiện.

Mà bà hai lại có đôi mắt hồ ly, lỗ mũi hơi hếch lên, bờ môi hơi dày, khuôn mặt nở nụ cười, mái tóc đen nhánh, xõa ra phía sau, sắc mặt rất lạnh lùng và kiêu ngạo.

“Cô, mẹ hai” Khả Lan chào hai người, giọng nói ôn nhu.

“Ngồi.” Sau khi Khả Lan dứt lời, Cố Vọng Bội nhẹ nhàng nở nụ cười, bảo Khả Lan ngồi xuống.

Bộ dáng ngược lại thanh tú, cử chỉ đoan trang, chính là đặc điểm của con nhà dòng dõi.

Nhưng mà bây giờ người trẻ tuổi đều như vậy.

Mấu chốt là Thành Viêm thích, lại kết hôn rồi, có can cũng không kịp.

Sau khi Khả Lan ngồi xuống, nhìn bà hai, thấy bà ấy hình như không định nói gì, ánh mắt liền dừng lại trên người của cô ba.

“Khả Lan phải không, trong nhà có những ai?” Cô Vọng Bội thấy Lâm Khả Lan ngồi xuống, liền nở nụ cười, liền tự nhiên như người nhà.

Khả Lan nghe thấy cô ba hỏi liền trả lời: “Còn có mẹ.” Khả Lan cũng không muốn nói cho người khác biết, từ nhỏ cô cùng mẹ đã sống nương tựa vào nhau, những người họ hàng thân thích chưa bao giờ để mắt tới bọn họ.

Mà Cô Vọng Bội không thấy Khả Lan nhắc tới những người khác, trong lòng tự nhiên cũng có chút để ý.

Xem ra.....là một đứa trẻ mồ côi cha.

“Ồ đây đã quen chưa?” Cô Vọng Bội cũng không muốn làm khó Khả Lan, đã kết hôn, trở thành cháu dâu của nhà họ Cố, bà ngược lại không phản đối, cũng không biết ông cụ có phản đối hay không.

“Thôi quen.” Khả Lan gật đầu trả lời cô ba, khuôn mặt vẫn luôn nở nụ cười, nhìn rất hài hòa.

Rồi sau đó, Cô Vọng Bội nói với Khả Lan một chút chuyện không liên quan, vòng vo một hồi, mặc dù nhà họ Cố không phải danh gia vọng tộc nhưng cũng là nhà cao cửa rộng.

Vào nhà họ Cố, phải để ý tới mặt mũi của nhà họ Cố.

Ra ngoài phải để ý tới thân phận của mình, cái gì nên làm, cái gì không nên làm, cái gì có thể làm, cái gì không thể làm.

Nói xong, Cô Vọng Bội đột nhiên đưa tay nắm tay Khả Lan, sắc mặt nghiêm túc: “Cháu phải sớm sinh con cho Thành Viêm, dĩ nhiên vị trí ở nhà họ Cố sẽ an ổn.”

Nếu như không phải Cô Vọng Bội nhìn thấy Lâm Khả Lan tốt hơn so với Lương Bảo Nhi, thì sẽ không nói những lời này.

Mặc dù những lời này có vẻ hơi dư thừa, nhưng cũng có tầm quan trọng, không ai rõ hơn bà.

Ở nhà họ Cố, ông cụ cùng bà cụ, có lẽ có thể bao những người thấp kém, có thể bao dung những lỗi nhỏ.

Nhưng có một điều mà ông cụ cùng bà cụ quan tâm nhất, chính là hương khói của nhà họ Cố.

Có thể nhìn thấy rõ, Khả Lan là một cô gái hiểu chuyện, xứng đôi với Thành Viêm, nhưng mà Khả Lan lại nhu nhược, có thể đấu nổi với con gái nhà họ Lương sao?

Cho nên, người như Lâm Khả Lan, muốn giữ vững vị trí vợ của Thành Viêm, phải có con.

Thật ra Cô Vọng Bội cũng có chút tâm tư trong lòng, nếu như Thành Viêm thật sự cưới Lương Bảo Nhi, tất cả mọi người không có kết quả tốt.

Lời nói của Cô Vọng Bội khiến Khả Lan đang chăm chú nghe liền hơi dừng lại.

Nhịp tim đập thình thịch.....tốc độ cực nhanh.

Sinh con?

“Nhớ lấy những lời này, ta cũng là vì con.” Cô Vọng Bội thấy Khả Lan sợ hãi, khẽ nhắc nhở, nhẹ nhàng buông tay Khả Lan, nở nụ cười.

Những gì cần nói bà cũng đã nói rồi, có đi vào lòng hay không là chuyện của Khả Lan.

“Vâng, thưa cô.” Khả Lan khẽ trả lời, mặc dù trong lòng cảm thấy việc sinh con là quá nhanh, quá không hiểu.

Nhưng mà cô ba của Cô thủ trưởng cũng đã nói như vậy, dĩ nhiên Khả Lan nhớ kỹ trong lòng.

Đứa bé, đối với nhà cao cửa rộng mà nói, chính xác chính là vì hương khói.

Mẹ dựa vào con trai!

Sau khi Cô Vọng Bội nói xong, cũng không nói thêm gì, ngồi một chút liền cùng bà hai rời đi.

Sau khi hai người đi, trong lòng Khả Lan cảm thấy kỳ quái, tại sao bà hai không nói gì?

Nhưng mà bà hai không lên tiếng, Khả Lan cũng không muốn hỏi nhiều, trong lòng chỉ cảm thấy kỳ quái.

Sau khi người lớn đi, Khả Lan trôi qua một ngày yên tĩnh ở nhà họ Cố.

Đến ban đêm, bởi vì Cô thủ trưởng có chuyện, không thể về nhà, Khả Lan liền đi ngủ trước.

Nhưng cô ngủ một mình ở một nơi xa lạ, trong lòng khó tránh khỏi có cảm giác trống trải.

Nằm ở trên giường lăn qua lăn lại không ngủ được.

Hoàn cảnh xa lạ, phòng quá lớn, muốn ngủ, thật sự không phải là chuyện đơn giản.

Khả Lan vẫn không ngủ được, liền nằm trên giường nhìn lên trần nhà.

Ngoài phòng mưa rơi lác đác, tí tách, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng gió thổi.

Khả Lan muốn ngủ nhưng không thể ngủ được, liền đếm cừ.

Một con cừ.....Hai con cừ.....Ba con cừ.....Hai mươi sáu con cừ.....

Khả Lan đếm đếm, lại cảm thấy mệt mỏi, đang muốn lật người ngủ.

Lại nghe thấy tiếng đi Lư vang lên bên ngoài căn phòng.

“Cô chủ vừa mới ngủ.” Hình như đi Lư đứng ở ngoài cửa, nhỏ giọng nói, giống như đang nói chuyện với Cố thủ trưởng.

Nghe thấy giọng của đi Lư, Khả Lan vốn trầm trầm hai mắt, đột nhiên giật thót mình, Cố thủ trưởng về rồi?

Nghĩ đến việc Cố thủ trưởng về, Khả Lan cũng không biết tại sao, vội vàng lật chăn, bước chân không, chạy về phía cửa, nghĩ muốn xem một chút, có phải Cố thủ trưởng về rồi hay không.

Vậy mà Khả Lan chưa kịp mở cửa thì cánh cửa đã mở ra.

Bóng dáng Cố Thành Viêm cao ráo, cả người mặc quân phục, đang đứng ngoài cửa, che ánh sáng ở bên ngoài, đen thui lù, chỉ có thể nhìn thấy đường cong cương nghị.

Thấy Cố Thành Viêm đứng ngoài cửa, lúc này Khả Lan mới kịp phản ứng.

Cô đang làm gì vậy?

Cố Thành Viêm cho rằng Lâm Khả Lan đã ngủ, nhưng lúc này nhìn thấy bộ dáng vui sướng của Khả Lan, khuôn mặt vốn dĩ lạnh lùng, dần dần trở nên ôn hòa, trông mất như chìm trong biển sao, thoáng qua một chút rung động.

Trong nhà có người chờ mình, cảm giác thật sự không tệ.

“Anh....về rồi.” Khả Lan thấy Cố thủ trưởng đứng vững vàng trước mặt mình, sự vui sướng nhanh chóng cạn sạch.

Chỉ cảm giác có phải lúc này mình quá kích động hay không?

Những lời nói tiếp theo cũng có chút mất tự nhiên.

Mà Cố Thành Viêm, lại đưa tay mở đèn trong phòng.

Ánh đèn sáng ngời, khiến tim Khả Lan rung lên, ngẩng đầu, lại vừa đúng lúc chống lại đôi mắt đen láy của Cố thủ trưởng.

“Ừ.” Cố Thành Viêm nghe thấy Khả Lan nói, trầm trầm trả lời, đi về phía nhà tắm, bắt đầu cởi quân phục.

Ngón tay thon dài, từng cái nút áo được mở ra.

Mà Khả Lan thấy Cố thủ trưởng cởi nút áo, cả người bối rối, chẳng lẽ Cố thủ trưởng muốn thực hiện nghĩa vụ của vợ chồng hay sao?

Sinh con?

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Mê Thích.

Mưa phùn lách tách, nhìn từ xa thấy rất mơ hồ, cây cối, phòng ốc giống như bị khói nhẹ bao phủ, hạt mưa đánh vào trên cửa kính vang lên tiếng lách

tách, rơi trên mặt đất làm văng lên nhiều bọt nước.

Khả Lan sững sờ đứng ở trong nhà, nhìn Cố thủ trưởng chậm rãi cởi áo sơ mi màu xanh xuống, lộ ra đường cong cùng cơ bắp rắn chắc.

Rồi sau đó áo sơ mi bị ném ở đầu giường, đang muốn đi vào phòng tắm, đột nhiên dừng lại, nghiêng đầu nhìn về phía Khả Lan.

Con người tối tăm như mực, mơ hồ nở nụ cười, khuôn mặt tuần tú, thần thái bình tĩnh như trước.

Nhìn bộ dáng ngơ ngác sững sờ của Khả Lan chợt mở miệng hỏi: “Muốn tắm cùng không?”

“Hả?.....” Khả Lan nhất thời không thể phản ứng lời Cố thủ trưởng nói, há miệng kinh ngạc, sau khi phản ứng kịp lại bối rối.

Cùng nhau? Cùng nhau tắm? Tắm yên ương?

Cố thủ trưởng lại háo sắc vậy sao?

“Không.....Không không muốn.” Khóe miệng Khả Lan có chút run rẩy, giọng nói cũng run rẩy theo.

Nhìn thấy bộ dáng nghiêm túc của Cố thủ trưởng, Không giống như đang nói đùa, rồi lại nở nụ cười giống như cười đùa.

Lạnh quá.....!

Khả Lan từ chối, Cố Thành Viêm cũng không cưỡng cầu, nghiêng đầu đi vào phòng tắm, tiếng nước chảy ào ào, khiến Khả Lan cảm thấy lúc này tim gan phổi mình đều đang run rẩy.....!

Bên ngoài cửa sổ hạt mưa rơi xuống càng ngày càng lớn, đùng đùng, mà tiếng nước chảy trong phòng tắm cũng không nhỏ, tạo nên âm thanh ồn ào.

Im lặng giữa không gian ồn ào, khiến không khí trở nên có chút kỳ quái.

Khả Lan liếc nhìn mọi nơi, phát hiện ra hình như vừa rồi mình quá kích động, ngay cả dép cũng không đeo vào.

Trước tiên đi dép vào, ngồi bên mép giường muốn chui vào trong chăn.

Nhưng lại cảm giác mình chui vào chăn như vậy giống như phi tần đang đợi chờ thị tẩm.

Cảm giác kia, giống như nằm trên bàn chông.

Nghĩ đến đây, cô lại từ mép giường đứng dậy, đi lại hai vòng ở trong phòng.

Tim vẫn nhảy thình thịch, đình tai nhức óc.

Lúc này cô chỉ cảm thấy, ngồi cũng không xong, đứng cũng không được ngủ càng không được!

Đi tới đi lui trong phòng, nhưng lại không biết phải làm gì lúc này.

Lại đi ra ngoài đi hai vòng rồi quay lại sao?

Hay là ở trong nhà, chờ Cố thủ trưởng tắm xong?

Hiển nhiên, rồi đi là quá kiểu cách!

Ở lại, phải chuẩn bị tốt!

Mà thời gian Cố thủ trưởng tắm cũng không lâu, ước chừng mười lăm phút, liền từ trong phòng tắm đi ra.

Dưới thân quây một cái khăn tắm, bên trên lộ ra lồng ngực to lớn, mái tóc ướt, vẫn còn nhỏ nước xuống lồng ngực, khuôn mặt vốn dĩ đã tuần tú, lúc này càng trở nên mê hoặc.

Nhìn thấy Cố thủ trưởng từ phòng tắm đi ra ngoài, Khả Lan theo bản năng lui về phía sau hai bước, đôi tay nắm chặt áo ngủ rộng thùng thình, cơ thể hơi run rẩy.

Mặc dù Khả Lan tự nói với mình: Cố thủ trưởng là chồng cô, việc gì phải có thì nên có.

Nhưng nói thì dễ, đến lúc làm, hoàn toàn không phải là chuyện đơn giản.

Cố Thành Viêm từ phòng tắm đi ra ngoài, không ngờ Khả Lan sẽ đứng ở trong phòng, nhìn thẳng mình, trong con người đen nhánh kia có sợ hãi nhưng cũng giống như đang kỳ vọng vào điều gì đó.

Đối với Khả Lan như vậy, thần thái ôn hòa, Cố Thành Viêm cảm thấy căng thẳng, chậm rãi bước bước về phía Lâm Khả Lan, đưa tay kéo chiếc eo nhỏ nhắn của Lâm Khả Lan, thân hình mảnh mai mềm mại.

Lúc này anh mới phát hiện ra, Lâm Khả Lan lại gầy đến mức chỉ cần dùng sức liền có thể bẻ gãy.

Nên ăn nhiều một chút!

Khả Lan bị Cố thủ trưởng ôm như vậy, sợ đến nỗi vội vàng giương mắt nhìn về phía Cố thủ trưởng, thân thể cao lớn, sau khi tắm rửa ra hơi nước, cảm nhận, ngũ quan rõ ràng.

Cố Thành Viêm cúi đầu, nhìn về phía khuôn mặt ửng đỏ của Khả Lan, đột nhiên nhỏ giọng, giọng nói có vẻ trầm thấp nói: ‘Chuẩn bị xong chưa?’

Vốn dĩ Cố thủ trưởng không lên tiếng, trong lòng Khả Lan còn cảm thấy không có gì, vừa mới lên tiếng liền dọa cả người Khả Lan run lên, ngửa đầu nhìn thủ trưởng, lại nhanh chóng cúi đầu, lắc đầu một cái, lại gật đầu, gật một cái lại lắc đầu.

Rối rắm.....Quá rối rắm.....

Bộ dáng của Khả Lan khiến cho Cố Thành Viêm cười khẽ, anh cũng không buông Khả Lan ra, mà đưa tay ôm Khả Lan đi vào phòng, tiến về phía giường lớn.

Cúi người đặt người xuống, đang muốn tiến một bước, cửa phòng lại đột nhiên bị người ta gõ vang lên.

“Cậu chủ.....Cậu chủ.....Bệnh cao huyết áp của ông Lương tái phát, muốn cậu đi qua một chút.” Giọng nói của di Luru, ở ngoài phòng còn vang lên tiếng gõ cửa dồn dập, phá hư không gian mập mờ trong phòng.

Mà Cố Thành Viêm sau khi nghe thấy lời di Luru, vốn dĩ đang cúi người liền hơi ngừng lại.

Dừng một chút, chợt đứng thẳng người, quay đầu liếc nhìn cửa, ánh mắt liếc nhìn người nằm trên giường, cuối cùng trầm giọng trả lời di Luru, quyết định đến chỗ ông Lương.

Khả Lan đã nghe thấy hết lời di Luru nói.

Mặc dù cô đối với chuyện phải làm nhưng chưa xảy ra trong lòng nói không ra là nhẹ nhõm hay mất mát, nhưng nhìn thấy Cố thủ trưởng đang thay quần áo.

Khả Lan cũng nhỏ giọng nói: “Tôi có thể đi cùng anh không?”

Lúc Khả Lan cùng Cố Thành Viêm tới bệnh viện, xa xa liền nhìn thấy cảnh vệ đứng ở bên ngoài, có một xe nhà nước cùng xe quân đội.

Xem ra lần bệnh này của ông Lương làm kinh động tới không ít người!

Mà bên ngoài phòng cấp cứu, khung cảnh càng thêm tối om, ngoại trừ một đám quan quân đứng ở bên ngoài, không thiếu người mặc đồ tây.

Ai ai cũng mặt mũi u ám, hai mắt đỏ tươi, cúi đầu lau nước mắt.

Trường hợp như vậy, lúc trước Khả Lan cũng đã gặp qua, lúc ông ngoại cô qua đời!

Trong nhóm người thân thích, mặc kệ bình thường ganh đua thế nào, tự phụ kiêu ngạo thế nào, nhưng lúc ông ngoại qua đời thì khuôn mặt của ai cũng nghiêm túc yên lặng như đưa đám.

Mà Cố thủ trưởng tới gây nên sự chú ý của mọi người.

Cố Thành Viêm là học trò của ông Lương, lại là cháu rể mà hai ông cụ chọn, nếu như lần này ông Lương thật sự không thể qua khỏi.

Như vậy.....giao phó hậu sự, nhất định là giao cho Cố Thành Viêm.

“Thế nào?” Bóng dáng cao ráo của Cố Thành Viêm nổi trội trong đám người, có vẻ rất là đột ngột.

Một câu thế nào, khiến mọi người đang buồn rười rượi, sắc mặt càng thêm âm trầm.

Thế nào, bây giờ vẫn còn đang ở trong phòng cấp cứu, có thể như thế nào, đang trên ranh giới giữa sự sống và cái chết!

“Đã vào nửa tiếng rồi, đôi hai bác sĩ rồi.” Một người đàn ông trung niên khoảng năm mươi tuổi, đứng bên cạnh Cố Thành Viêm, nhỏ giọng trả lời câu hỏi.

Sau khi vừa nói xong, ánh mắt dừng lại trên người của Lâm Khả Lan, dáng dấp không nổi trội, nhưng lại xuất hiện cùng Cố thủ trưởng, đây là ai?

Cố Thành Viêm nghe thấy lời người đàn ông trung niên, trầm mặc, khuôn mặt vốn dĩ đang nghiêm túc, trở nên rất căng thẳng, tiếp tục hỏi: “Nguyên nhân

là gì?”

Trong lòng Cố Thành Viêm rất rõ ràng, lúc anh và ông Lương tách ra, người vẫn còn tốt, tinh thần phấn chấn, bây giờ lại bệnh thành ra thế này, nhất định là xảy ra chuyện gì đó.

“Không biết.” Người đàn ông nghe thấy Cố Thành Viêm nói, vẻ mặt hơi run, trả lời không biết, cho dù có biết, cũng không dám nói.

Có ai từng thấy, cô cháu gái mà ông ngoại luôn thương yêu làm cho ông mình giận đến nổi huyết áp tăng cao, học máu cấp cứu chưa?

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Ghen Tị.

Bầu trời đầy mây đen, trời mưa rả rích. Bệnh viện giống như bị khói nhẹ bao phủ, hạt mưa đánh vào trên mặt kính, rơi trên mặt đất văng lên nhiều bọt nước.

Bên ngoài gió thổi lớn, thổi đến nổi nhánh cây bay tán loạn.

Không khí bên ngoài hành lang cạnh phòng cấp cứu cực kỳ đè nén, Cố thủ trưởng vốn dĩ lạnh lùng, bây giờ trầm lặng đứng ngoài cửa, chân mày nhíu chặt, đôi môi mím chặt.

Lúc này Cố thủ trưởng giống như Tu La, làm cho người khác nổi cả da gà.

Loảng xoảng.....

Chợt, cửa phòng cấp cứu mở ra, ông Lương nằm trên giường bệnh, được các y tá đẩy ra, Lương Bảo Nhi đi theo phía sau.

Lãnh Bảo Nhi từ trước đến giờ thần thái cao ngạo, ăn mặc tinh xảo, lúc này mặt trắng bệch, hai mắt đỏ ngầu, miệng không ngừng nhỏ giọng gọi: “Cháu sai rồi, ông ngoại, cháu sai rồi.”

Lời nói của Lương Bảo Nhi hiển nhiên khiến mọi người nghe thấy, chuyện của ông Lương lần này có liên quan đến cô ta, về phần rốt cuộc xảy ra chuyện gì, không ai biết được.

Mà Cố Thành Viêm sau khi nghe thấy Lương Bảo Nhi nói, hai môi vốn dĩ mím chặt không nói gì, vẻ mặt bỗng nhiên trở nên rét lạnh, bước nhanh về phía Lương Bảo Nhi, đưa tay nắm lấy cánh tay Lương Bảo Nhi.

“Cô đã làm gì?” Giọng nói của Cố Thành Viêm rét lạnh như băng, khiến người ta cảm thấy rét run lên.

Lương Bảo Nhi nghe thấy Cố Thành Viêm hỏi, cũng ngờ ngác sững sờ đứng đó, hai mắt đỏ tươi nhìn chằm chằm về phía ông Lương, nước mắt tuôn rơi, cúi người ngồi dưới đất, nức nở, bộ dáng hối hận.

Cố Thành Viêm không để ý tới Lương Bảo Nhi nữa, buông tay cô ta ra, đi xem ông Lương thế nào.

Khả Lan vẫn luôn đi theo phía sau lưng Cố thủ trưởng, mím môi không dám lên tiếng.

Nhìn bộ dáng Lương Bảo Nhi, không khó đoán ra, Lương Bảo Nhi đã làm chuyện gì đó quá mức với ông Lương, nhưng trong lòng lại không muốn ông Lương gặp chuyện không may.

Mà bây giờ chuyện đã xảy ra, Lương Bảo Nhi tự nhiên sẽ sợ cùng với hối hận.

Khả Lan không có nhiều thiện cảm với ông Lương, chỉ cảm thấy, ông Lương là một tướng quân cực kỳ thương yêu cháu gái.

Nhưng cô vì Cố thủ trưởng, trong lòng kỳ vọng, ông Lương không nên gặp chuyện xấu.

Cô không muốn nhìn thấy bộ dáng lạnh lẽo, đáng sợ của Cố thủ trưởng.

Chỉ là ông Lương bị bệnh, còn nghiêm trọng hơn so với trong tưởng tượng của mọi người, đồng thời bị tim cùng với cao huyết áp, xuất huyết não, mặc dù bệnh tình đã được khống chế.

Nhưng.....Sau khi tỉnh lại, có khả năng sẽ bị bại liệt!

Nghe thấy hai chữ bại liệt, Khả Lan khẽ run lên.

Bên ngoài phòng cách ly, cũng là một hồi thổn thức.

Bại liệt, vậy không phải không khác gì người tàn phế sao!

Ông Lương trong thời kỳ kháng chiến gãy chân bể xương còn có thể đứng dậy, bây giờ lại bị bại liệt!

Việc đời khó đoán.....!

Cố thủ trưởng nghe thấy tin ông Lương sẽ bị bại liệt, khuôn mặt vốn dĩ lạnh lùng lại trở nên càng lạnh hơn, âm trầm đứng ở ngoài phòng chăm sóc đặc biệt, tàn khóc nhìn về phía Lương Bảo Nhi.

Mà Lương Bảo Nhi bị Cố thủ trưởng nhìn như vậy, bị dọa sợ đến nỗi cả người run lên, nghẹn ngào, vẫn rơi nước mắt như cũ.

“Cô hài lòng chưa?” Cố Thành Viêm bước tới, đi tới trước mặt Lương Bảo Nhi, lạnh lùng hỏi Lương Bảo Nhi.

Khi còn bé Lương Bảo Nhi là một đứa bé ngoan ngoãn biết nghe lời, bây giờ lại biến thành như vậy, cũng bởi vì anh không thích cô ta?

Lương Bảo Nhi không trả lời câu hỏi của Cố thủ trưởng.

Lương Bảo Nhi vẫn rũ hai mắt, tiếp tục khóc.

Khả Lan vẫn đứng xem, thấy tình huống như vậy, chỉ muốn đến nói một câu: tự tạo nghiệt, không thể sống.

Lương Bảo Nhi không trả lời, Cố Thành Viêm cũng không nói thêm gì nữa, quay người ngồi xuống.

Trong mắt lạnh lùng sâu và đen, mơ hồ thoáng qua một tầng sương mù.

Nhưng còn chưa kịp để người ta nhìn kỹ, Cố Thành Viêm đã hơi khép mắt lại, khi mở mắt ra, lại trở nên sâu thẳm như biển sao.

Khả Lan nhìn thấy bộ dáng Cố thủ trưởng, trong lòng nhói đau.

Cô cũng không phải người hiếu kỳ nhiều chuyện, nhưng lúc này, cô rất muốn hiểu rõ, rốt cuộc giữa Lương Bảo Nhi và ông Lương đã xảy ra chuyện gì, có thể khiến ông Lương giận đến nỗi bệnh cũ tái phát.

Mà Lương Bảo Nhi sau khi khóc lóc, run rẩy đi đến bên ngoài phòng bệnh, qua cửa sổ thủy tinh, nhìn ông lão nằm trên giường bệnh.

Sau một hồi, mọi người nghe bác sĩ nói bệnh tình của ông đã ổn định, chỉ một thời gian ngắn sẽ tỉnh lại, mọi người liền từ từ rời đi.

Dần dần, bên ngoài phòng bệnh chỉ còn lại hai cảnh vệ, cùng với Cố thủ trưởng, Lương Bảo Nhi và Khả Lan.

Người đã không sao, Khả Lan nhìn đồng hồ, hai giờ bốn mươi phút sáng.

Cô ngồi xuống bên cạnh Cố thủ trưởng, muốn nói Cố thủ trưởng chớp mắt nghỉ ngơi một chút, nhưng chưa kịp nói thì Cố Thành Viêm đã mở miệng trước.

“Chắc cô mệt rồi, cô về trước đi.” Trong lời nói của Cố Thành Viêm có lộ ra sự mệt mỏi, giọng nói trầm thấp, lại khiến cho Khả Lan cảm thấy đau lòng.

Ông Lương đối với Cố Thành Viêm mà nói, rất quan trọng!

Khả Lan nghe thấy Cố thủ trưởng nói, cũng không nói gì, xoay người xuống lầu, trong lòng suy nghĩ, mua hai ly cà phê nóng, nâng tinh thần, làm ấm người.

Nhưng lúc Khả Lan mua xong cà phê quay về, từ xa nhìn thấy Lương Bảo Nhi đang dựa vào trong ngực Cố thủ trưởng, cơ thể run lẩy bẩy, bộ dáng ôn nhu, khiến trong lòng Khả Lan cảm thấy căng thẳng.

Nhìn thấy tình huống như thế, Khả Lan cũng bối rối, không có xoay người rời đi, mà từ từ bước tới, muốn nghe cuộc nói chuyện giữa Lương Bảo Nhi cùng Cố thủ trưởng.

“Anh Viêm, bé sai rồi, anh tha thứ cho bé đi, về sau vé chỉ xem anh là anh trai.” Lương Bảo Nhi hạ thấp giọng, giọng nói mảnh khảnh có chút mềm nhũn.

Bé?

Cố Thành Viêm không nói gì, Lương Bảo Nhi tiếp tục nói.

“Bé thật sợ hãi, anh Viêm đã rời bỏ bé, bé không muốn mất thêm ông ngoại.”

Giọng nói của Lương Bảo Nhi, vẫn mềm nhũn như cũ, khẽ chạm vào trái tim người ta.

Một câu anh Viêm rời bỏ bé, khiến Khả Lan khẽ run trong lòng.

Rời bỏ? Rời bỏ cái gì? Tình cảm?

Anh trai? Họ từng có quan hệ gì?

Cố thủ trưởng vẫn không có trả lời, đột nhiên giọng tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ trên lưng Lương Bảo Nhi, trầm giọng nói: “Không sao.”

Giọng nói của Cố thủ trưởng ôn hòa, khiến Khả Lan không thể nói ra cảm giác trong lòng hiện tại thế nào.

Cô hốt hoảng lui về phía sau, rồi lại nhìn chăm chăm hai người, chỉ cảm thấy, lúc này trong lòng cô có một con giận dữ.....Tức giận!

Bất mãn!

“Em thật sợ hãi, thật sợ hãi.” Lương Bảo Nhi vẫn tiếp tục nói, đôi tay nắm chặt áo Cố thủ trưởng, bộ dáng run rẩy, giống như con thỏ nhỏ hoảng sợ, làm cho người ta thương yêu.

Cố thủ trưởng vẫn nhẹ nhàng vỗ lưng Lương Bảo Nhi, an ủi: “Yên tâm, sẽ không có chuyện gì.”

Đôi câu an ủi, lại ôm người phụ nữ khác, lúc này Khả Lan mới phát hiện ra, cô ghen tị.

Nhưng cô lấy cái gì ghen tị?

Một cuộc hôn nhân giao dịch, cô lấy cái gì ghen tị?

“Nhất định sẽ không có chuyện gì.” Khả Lan nói tiếp theo sau Cố thủ trưởng, giọng nói không lớn, rõ ràng có thể truyền đến tai Cố Thành Viêm cùng Lương Bảo Nhi.

Mà Cố thủ trưởng nghe thấy giọng Khả Lan, cơ thể hơi dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Sạch Sẽ.

Đối với việc Cố thủ trưởng ôm Lương Bảo Nhi, Khả Lan cũng không thể hiện quá nhiều bất mãn, đi tới trước mặt hai người, nhìn hai người.

“Nhất định sẽ không có chuyện gì.” Khả Lan lặp lại.

Nhất định sẽ không có chuyện gì, bác sĩ cũng đã nói không sao, chỉ là có thể sẽ bị bại liệt!

Mà Lương Bảo Nhi sau khi thấy Khả Lan, hai mắt rũ xuống, ôm chặt Cố Thành Viêm, không muốn buông ra.

Đôi mắt xinh đẹp chuyển động, nước mắt trong suốt chớp động, khóe môi đỏ tươi, khẽ nở nụ cười như có như không.

“Anh Viêm.....” Lương Bảo Nhi không trả lời Khả Lan, mà cơ thể run rẩy, nắm chặt áo Cố thủ trưởng, nũng nịu gọi.

Cố thủ trưởng lúc này vẫn còn đưa tay nhẹ nhàng vỗ lưng Lương Bảo Nhi, cảm giác Lâm Khả Lan bình tĩnh đứng ở phía sau mình.

Trong lòng bỗng nhiên căng thẳng, chẳng lẽ đây chính là thái độ của Lâm Khả Lan khi thấy chồng mình ôm người khác sao?

Không khí trong hành lang trở nên quái dị.

Tình yêu, tình thân, đan vào nhau, hình như có chút hỗn độn không chịu nổi.

“Uống chút đồ nóng làm ấm người.” Khả Lan không nói thêm gì.

Giờ cà phê trong tay lên, đưa tới trước mặt Cố thủ trưởng, con người đen nhánh nhìn chăm chăm Cố Thành Viêm.

Ánh mắt yên lặng.

Mặc kệ Lương Bảo Nhi muốn chứng minh điều gì với cô, đều không quan trọng!

Mà Cố Thành Viêm nghe thấy Khả Lan nói, chân mày nhíu lại, trong lòng lại hy vọng, Lâm Khả Lan ghen.

Hoặc là.....Lâm loạn lên, vậy mà thái độ của Lâm Khả Lan cực kỳ bình tĩnh.

Rộng lượng!

Quá rộng lượng rồi!

“Chưa về sao?” Cố Thành Viêm đẩy Lương Bảo Nhi ra, nhận cà phê Khả Lan đưa tới, vẻ mặt lạnh lùng.

Không uống cà phê, mà trầm giọng hỏi, sao chưa về.

Nếu về rồi, anh không cần thấy thái độ lạnh lẽo của Khả Lan.

Lâm Khả Lan nghe thấy Cố thủ trưởng hỏi, vốn dĩ đã kìm nén sự ghen tị, lại không nhịn được run rẩy, ngược mắt nhìn vào mắt Cố thủ trưởng, vẫn là một mảnh lạnh lùng.

Cô không về, còn không phải là vì Cố thủ trưởng!

Vào lúc này, công sức của cô lại trở thành cột điện, khiến người ta chán ghét rồi sao?

“Thời tiết chuyển lạnh, anh canh giữ ở bên ngoài như vậy, dễ bị cảm.”

Khả Lan cố gắng kìm nén tâm tình của mình, dịu dàng trả lời.

Bộ dáng bình tĩnh tự nhiên, rõ ràng là quan tâm, nói ra, lại làm cho người ta cảm thấy cực kỳ xa lánh.

“Ừ.” Cố thủ trưởng nghe thấy Khả Lan nói, nhẹ nhàng trả lời, giống như chưa bao giờ từng trả lời Khả Lan.

Nhìn thấy bộ dáng Cố thủ trưởng, trái tim Khả Lan hơi hồi hộp, ngược mắt, nhìn về phía Cố thủ trưởng.

Thấy ánh mắt Cố thủ trưởng đang nhìn về phía phòng bệnh, vẻ mặt yên lặng, cương nghị lạnh lùng làm cho người ta có cảm giác không dám đến gần.

Giống như là ngôi sao ở Bắc Cực, sáng ngời có thể nhìn nhưng không thể chạm tới.

Xa lạ, rõ ràng là chồng hợp pháp, lại xa lạ đến nỗi khiến cho Khả Lan cảm thấy như chưa từng quen biết.

Một lúc lâu.....

Sau một hồi Khả Lan nhìn Cố thủ trưởng, cảm giác mình ở chỗ này dư thừa, mà Cố thủ trưởng cũng muốn cô về, cô ở lại, dường như không được vui vẻ cho lắm.

Sau khi suy nghĩ, Khả Lan xoay người, nhẹ bước rời đi.

Hành lang trống trải, rõ ràng không dài, nhưng đi lại cảm thấy u ám và rét lạnh.

Sau khi Khả Lan đi xuống dưới lầu, không có vội vã rời đi, mà đứng ở cửa bệnh viện, liếc nhìn khắp nơi, bây giờ là nửa đêm, ngay cả xe taxi cũng không thấy.

Cô làm thế nào quay về?

“Chị.....Lâm, không về được à? Muốn em đưa về sao?”

Chợt giọng nói của Lương Bảo Nhi vang lên sau lưng Khả Lan, hả hê, cười vang.

Nghe thấy giọng của Lương Bảo Nhi, Khả Lan cũng không quay đầu, đi ra ngoài bệnh viện, không thể quay về, cô đại khái cũng có thể tự lo.

Dẫu gì, cô có thể đến khách sạn ở gần đây ở, không cần Lương Bảo Nhi đưa về.

Nhưng.....Khả Lan mới vừa đi được hai bước, Lương Bảo Nhi liền vội vàng ngăn Lâm Khả Lan lại, mặt lạnh lùng.

“Cô cảm thấy cô kết hôn với Cố Thành Viêm, thân phận của cô sẽ ổn sao? Tôi cho cô biết, người mà Cố Thành Viêm thích là tôi, từ nhỏ đến lớn đều là tôi!” Lương Bảo Nhi dứt lời, cười lạnh, nhìn chằm chằm Lâm Khả Lan.

Lâm Khả Lan cùng Cố Thành Viêm căn bản không có gì cả, ngoại trừ giấy đăng ký kết hôn, ngay cả hôn lễ cũng không có, tính là gì?

Tình một đêm? Tình một đêm lâu dài!

“Cô nhìn chiếc nhẫn trong tay cô đi, hơi lớn, là mua cho cô sao?” Lương Bảo Nhi nói, cô ta hy vọng Lâm Khả Lan biết khó mà lui.

Đừng ép cô ta ra tay tàn độc.

Lời nói của Lương Bảo Nhi khiến Lâm Khả Lan hơi dừng bước chân, ngược mắt lạnh lùng nhìn cô ta, nghiêm nghị cười một tiếng.

“Đúng, thân phận của tôi không ổn, nhưng cô thì sao.....Ít nhất tôi còn có nhẫn cùng giấy đăng ký kết hôn, còn cô, ôm nhớ kỷ niệm xưa sao? Khi còn bé?.....Nếu như người mà anh ấy gặp là tôi, nhất định sẽ không thích cô.”

Lâm Khả Lan lạnh giọng trả lời, sau khi nói xong, bỗng nhiên nở nụ cười, tới gần Lương Bảo Nhi.

Nhìn khuôn mặt tức giận của cô ta.

Bốp.....

Khả Lan vừa dứt lời, Lương Bảo Nhi liền đưa tay tát Khả Lan một cái.

Khuôn mặt vốn dĩ xinh đẹp vì tức giận mà trở nên vặn vẹo, run rẩy đưa tay chỉ vào Lâm Khả Lan.

Lúc nhỏ gặp cô, nằm mơ đi!

Lâm Khả Lan bị đánh, hơi dừng lại, nhìn khuôn mặt tức giận của Lương Bảo Nhi.

Cười lạnh, liền cho Lương Bảo Nhi một bạt tai.

Bốp.....

“Cô Lương, đừng trách tôi không cảnh báo cô.....hành vi của cô bây giờ là người thứ ba xen vào chuyện của chúng tôi.” Khả Lan lên giọng, nhắc nhở Lương Bảo Nhi, nói xong, cô lại cười.

Con gái nhà họ Lương, cao ngạo không ai bì nổi.

Lại trở thành người thứ ba? Buồn cười.

Lương Bảo Nhi vốn dĩ tức giận muốn tát lại, nhưng khi nghe Lâm Khả Lan nói, vẻ mặt bỗng nhiên căng thẳng, người thứ ba?

Không, rất nhanh, cô ta sẽ không là người thứ ba nữa, Lâm Khả Lan chỉ là tạm thời!

Cô ta và Cố Thành Viêm mới là trời sinh một đôi.

Lúc mới về nước, Cố Thành Viêm rất cưng chiều cô ta, Cố Thành Viêm nhất định sẽ không ở lâu dài cùng Lâm Khả Lan.

Nhất định sẽ không!

Lương Bảo Nhi tự nhủ trong lòng, cuối cùng thu tay về, khôi phục lại vẻ bình tĩnh, ánh mắt dừng lại trên mặt Lâm Khả Lan.

“Cứ chờ xem.” Ngược lại Lương Bảo Nhi không giả vờ nữa, Lâm Khả Lan không ngu ngốc, không bằng chọn cách phá vỡ.

Tôi xem, cô thật muốn xem, ai lợi hại hơn ai.

“Được.”

Khả Lan trầm giọng trả lời.

Nếu như Lương Bảo Nhi cùng Cố Thành Viêm thật sự có thể thành đôi.

Lương Bảo Nhi cũng sẽ không chanh chua đánh người như vậy.

Trong lòng không có cảm giác an toàn, mới đi đề ép người khác tìm cảm giác an toàn.

Lương Bảo Nhi đã từng cao ngạo, từ trước đến nay luôn khinh thường cô.

Mà bây giờ, trong lòng Lương Bảo Nhi cảm thấy hoang mang, mới có thể điên cuồng, mới có thể phách lối tìm cảm giác an toàn!

Khả Lan rời đi.

Lương Bảo Nhi cũng không dừng ở dưới lầu, quay đầu đi lên lầu.

Cất bước, chậm rãi đi về phía trước, hai mắt âm trầm, ánh mắt chuyển động, hình như chuyện tuổi thơ lại bắt đầu luẩn quẩn quanh đầu cô.

Nghĩ lại mà kinh, cô làm sao có thể quên được sự kiện kia.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhằm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Vấn Đề Bạn Trai Cũ.

Ba giờ sáng.

Chân trời màu xám dần dần biến mất, trở nên trắng bạch, sau cơn mưa con đường xi-măng trở nên ướt nhẹp.

Bóng đèn bên ngoài bệnh viện vẫn còn sáng, ánh đèn của những khách sạn gần đó vẫn còn lóe sáng.

Yên tĩnh, lại có chút lạnh khiến người ta cảm thấy sợ.

Bây giờ là thời điểm luân phiên từ đêm đến ngày nên thời tiết rất lạnh, cho dù Khả Lan có mặc áo khoác, bây giờ cũng lạnh run lên.

Trên đường không có xe taxi, chỉ có một vài chiếc xe tư nhân vội vã chạy qua, thổi qua một luồng gió, khiến Khả Lan lạnh thấu xương từ đầu tới chân.

“Mẹ kiếp.....” Khả Lan khẽ nguyền rủa một tiếng.

Mặc dù Khả Lan luôn bình tĩnh, có thói quen chịu đựng nhưng cũng đôi lúc nổi nóng.

Nhưng lúc này trong lòng cô cực kỳ không vui, hình như chỉ có thể dựa vào cái miệng để nguyền rủa.

Sau khi nói ra những bực bội trong lòng, Khả Lan chợt cảm thấy tâm tình tốt hơn một chút, ngẩng đầu nhìn bốn phía.

Bây giờ không thể nào về doanh trại, cô cũng không thể một mình ở ven đường, hay là tìm một chỗ để ngủ.

Nghĩ đến đây, Khả Lan giơ tay lên vỗ vỗ trán mình, ánh mắt xem xét mấy khách sạn trước mặt, sau khi chọn lựa khách sạn, cô đang muốn đi tới, nhưng lúc sờ vào túi áo khoác, về mặt bỗng nhiên trầm xuống.

Cô không mang tiền!.....

Sau khi biết mình không mang theo tiền, khuôn mặt Khả Lan cũng tối sầm.

Mất nhìn bốn phía, trong lòng chần chừ không biết phải đi đâu.

Tới chỗ Cố thủ trưởng là gần nhất!

Nhưng cô quay về làm gì? Muốn lấy tiền? Không được!

Nghĩ lại, Khả Lan có thể lựa chọn đi tới chỗ mẹ mình, mẹ cô ở bệnh viện nhân dân Đệ Nhất, ở nội thành!

Mà nơi này là ở bệnh viện trung ương, ở trung tâm thành phố! Muốn qua đó phải đi bộ mất sáu mươi phút.

Chờ đến lúc cô đến đó thì trời cũng đã sáng, nếu cô qua đó, không thể nghi ngờ rằng cô sẽ làm cho mẹ cùng đi Lý lo lắng.

Nghĩ tới đây, Khả Lan dừng bước, đi không được mà về cũng không xong.

“Lên xe đi.”

Chợt Khả Lan nghe thấy tiếng xe dừng lại, ngay sau đó là giọng của Cố thủ trưởng vang lên sau lưng cô.

Nghe thấy giọng của Cố thủ trưởng, Khả Lan bỗng nhiên cảm thấy tim mình lỡ một nhịp.

Không phải Cố thủ trưởng phải ở lại canh chừng ông Lương sao?

Hay là cô nghe nhầm?

Khả Lan cho rằng mình nghe nhầm, nhưng quay đầu, lại thấy khuôn mặt tuần tú của Cố thủ trưởng lộ ra bên ngoài xe, dưới ánh đèn đường, giống như tượng đá ở trong đêm tối, lạnh lùng giống như ma quỷ.

“...Oh.” Khả Lan khẽ kinh ngạc, nhưng lại nhỏ giọng trả lời, không từ chối Cố thủ trưởng, mở cửa xe, cẩn thận ngồi lên xe.

Trong xe có mở máy sưởi, Khả Lan lên xe ngồi, cơ thể lúc trước lạnh run trong nháy mắt lại trở nên ấm áp.

Cảm giác kia, giống như là mùa đông chuyển qua mùa xuân, cảm giác mệt mỏi cùng với sự lạnh lẽo cũng dần dần biến mất.

Xe khởi động.....

Khả Lan khẽ nghiêng đầu, cẩn thận nhìn Cố thủ trưởng một cái, gò má lạnh lùng, mím môi không nói, vẻ mặt cũng không có bất kỳ biểu hiện nào.

Cố thủ trưởng, ngoại trừ lúc bộc phát bản năng, thật đúng là không thể nhìn thấy cái gì khác ngoài vẻ mặt lạnh lùng!

Haiz.....Đều nói nam nhân háo sắc, quả thật là không sai!

Cho dù sinh ra ở quân đội, cũng không quên bản năng.

Cóc ba chân hiếm thấy, đàn ông hai chân lại một bó to.

Cho dù áo mũ chỉnh tề, trầm ổn lạnh lùng, cũng vẫn sẽ bị mất lý trí khi động dục.

Cố thủ trưởng cũng không ngoại lệ!

Nghĩ đến đây, Khả Lan hơi rũ hai xuống hai mắt, thấy Cố thủ trưởng không lên tiếng, cô cũng không dám lên tiếng, nhẹ nhàng nhích lại gần trên ghế, trong lòng suy nghĩ thời gian, lái xe quay về doanh trại, nếu không kẹt xe sẽ mất hai mươi phút.

Cô chớp mắt một chút, chờ khi đến nơi sẽ xuống xe.

Vậy mà Khả Lan vừa mới nhắm mắt lại, giọng nói của Cố thủ trưởng lại vang lên.

“Trước đây cô có bạn trai không?”

Một câu nói nhẹ nhàng của Cố thủ trưởng lại khiến Khả Lan khẽ run lên!

Cô không có nghe nhầm!

Sau khi xác định mình không nghe nhầm, Khả Lan quay đầu cẩn thận nhìn Cố thủ trưởng.

Trong lòng lại cảm thấy rối rắm!

Nếu như cô nói không có!

Hiển nhiên qua kiêu căng!

Một cô gái hai mươi mấy tuổi, chưa bao giờ có bạn trai!

Mặc dù những lời này là thật, nói ra, cũng sẽ làm cho người ta cảm thấy quá giả dối!

“Có, lúc học cấp ba.” Khả Lan còn đang không biết tại sao Cố thủ trưởng lại muốn hỏi điều này, liền trả lời.

Cấp ba! Thời kỳ thanh xuân rung động, cô thật sự có thích một người.

Một chàng trai ưu tú và tôn quý, không chỉ cô thích mà tất cả các nữ sinh trong trường đều thích!

Nhưng.....Thích như thế thì sao?

Cô không phải là cô bé lọ lem của anh ta!

Cố Thành Viêm nghe thấy Khả Lan trả lời, con ngươi tối tăm thoáng qua một tia lạnh lẽo.

Người đàn ông trong lòng cô là ai?

“Sao lại không ở cùng nhau?” Cố Thành Viêm hạ tốc độ xe xuống, bình tĩnh hỏi một câu.

Mặc dù anh biết, thanh thiếu niên yêu đương, không ở cùng nhau chỉ có mấy lý do đơn giản, gia đình, học tập, cuộc sống, nhưng lúc này anh không nhận được nên hỏi thêm.

Lý do, anh muốn biết lý do!

Khả Lan nghe thấy Cố thủ trưởng nói những lời này, con ngươi đen nhánh nhìn thẳng Cố thủ trưởng.

Mặc dù trong lòng có chút không hiểu tại sao đột nhiên Cố thủ trưởng lại cùng cô thảo luận vấn đề này, không giống với hình ảnh Cố thủ trưởng như mọi ngày.

Nhưng cô lại không dám chậm trễ trả lời câu hỏi của Cố thủ trưởng.

“Lúc đó chỉ là một đứa trẻ, căn bản chưa biết gì.” Khả Lan nhỏ giọng trả lời.

Sau khi nói xong, hình như cô nhìn thấy khuôn mặt nghiêm nghị của Cố thủ trưởng hơi nhăn nhó.

Mà lòng cô cũng run lên.....

Cố thủ trưởng không vui sao?

Sớm biết như vậy cô đã không nói.

“Cậu ấy là hoàng tử sân trường, tất cả mọi nữ sinh trong trường đều để ý.” Khả Lan thấy vẻ mặt khó coi của Cố thủ trưởng, vội vàng giải thích.

Nhưng sau khi nói xong cô liền hối hận.

Giải thích tương đương với che giấu, nói nhiều sai nhiều, ít nói ít sai! Không bằng không nói!

Nghĩ như vậy, Khả Lan không dám lên tiếng nữa, ngồi yên trong xe, ánh mắt đang nhìn Cố thủ trưởng dờ xuống, cúi đầu, trong lòng cảm thấy khẩn trương!

A.....Trước mặt vài người, nói thật không được, nói láo cũng không xong, thật đúng là khó ở chung!

Chẳng lẽ đây chính là lý do lúc đầu Cố thủ trưởng cố ý nhận mình là đối tượng xem mắt?

Âm tình bất định, cần tìm một cô gái biết nghe lời? Vừa đúng lúc gặp phải cô?

Nghĩ tới đây, Khả Lan lại một lần nữa nhìn về phía Cố thủ trưởng, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ! Trong lòng cô càng thêm khẩn trương.

Cố thủ trưởng không nói chuyện, không khí trong xe cực kỳ đè nén.

Khả Lan đưa tay, nhẹ nhàng mở cửa sổ, để một chút gió luân vào.

Cửa sổ vừa mở, gió lạnh liền thổi vào, lần này Khả Lan không cảm thấy khí lạnh bức người, mà là cảm thấy mát mẻ!

Thoải mái!

Một lúc lâu sau.....

“Lúc trước tôi cũng là hoàng tử sân trường.” Cố thủ trưởng im lặng một lúc lâu, chợt mở miệng, nhẹ nhàng nói, lại làm cho Khả Lan có cảm giác mình như bị sét đánh.

Cố thủ trưởng là hoàng tử sân trường?

Ừ.....Nhìn cũng giống!

Nhưng có lẽ là hoàng tử băng giá!

Lạnh lẽo, không cho phép người khác khinh thường! Tám phần là giáo viên cũng sợ anh!

Nghĩ đến đây trong lòng cảm thấy hứng thú!

Lời nói này của Cố thủ trưởng có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Cục Cung.

Rạng sáng của mùa thu, khí lạnh bức người, hạt mưa còn đọng lại trên lá, trong suốt phản xạ dưới ánh đèn đường.

Khả Lan mở cửa sổ xe, trong lòng vẫn còn chần chừ về đề tài hoàng tử sân trường.

Trong lời nói của Cố thủ trưởng có một chút ganh tị? Để cho người ta biết, anh cũng đã từng phong lưu phóng khoáng?

Không ngờ, một thủ trưởng còn có loại ganh tị như vậy!

“Vậy trước kia, không có người theo đuổi anh sao?” Khả Lan suy nghĩ một chút, hỏi về vấn đề người theo đuổi.

Năm đó cậu bạn là hoàng tử sân trường kia, nhận được rất nhiều thư tình, nếu như bán giấy vụn, cũng có thể bán khoảng một trăm ký!

Cố thủ trưởng cũng như vậy, tám phần là như nhau.

Nữ sinh trong trường, không phải đều thích bạn nam có khuôn mặt lạnh lẽo sao?

Mà Cố thủ trưởng không chỉ đẹp trai, còn có thân hình cao ráo, chắc hẳn trong trường cũng là một người làm cho người ta mê đắm!

Nhưng mà câu hỏi của Khả Lan khiến cho khuôn mặt vốn dĩ lạnh lùng của Cố Thành Viêm, hơi động đậy, môi mỏng ngo ngoe, suy nghĩ sâu xa.

“À.....Đều là chuyện đã qua, đừng để những thứ kia ở trong lòng.” Khả Lan thấy Cố thủ trưởng không nói gì, ngược lại nhún vai một cái, bộ dáng thoải mái.

Cô cũng không muốn quan tâm tới chuyện của Cố thủ trưởng, về chuyện quá khứ, cũng như vậy!

Mặc kệ vui buồn lẫn lộn thế nào, đều là những chuyện đã qua, quan trọng là hiện tại cùng tương lai.

Cuộc đối thoại của Khả Lan cùng Cố Thành Viêm chỉ xoay quanh vấn đề này.

Bởi vì sau đó Cố thủ trưởng không có lên tiếng, không khí trong xe dần dần trở nên trầm muộn.

Điều này làm cho nhịp tim Khả Lan tăng lên.

Trong lòng cô đang suy đoán ý nghĩ của Cố thủ trưởng lúc này, đang nói chuyện phiếm vui vẻ lại đột nhiên không nói gì.

Chẳng lẽ bởi vì cô nói ra điều gì không nên nói, làm cho Cố thủ trưởng mất hứng?

Nghĩ đến đây, Khả Lan có chút e sợ.

Trong lòng cảm thấy, có thể là về câu hỏi mà cô không nên hỏi.

Có lẽ Cố thủ trưởng, cũng đã từng có bạn gái nhưng không thể ở bên cạnh nhau.

Nhưng bọn họ đã trải qua những gì, bọn họ lại bị buộc phải tách nhau ra.....

Nghĩ đến phía sau, Khả Lan hơi dừng lại, cô đang suy nghĩ lung tung cái gì vậy!

Nếu như Cố thủ trưởng thật lòng yêu bạn gái, đã từng bị buộc tách ra, bây giờ cũng có thể ở chung một chỗ!

Ít nhất Khả Lan có thể thấy, Cố thủ trưởng không phải là một người dễ dàng thỏa hiệp!

Nhưng mà, đây đều là chuyện của Cố thủ trưởng, xem như Khả Lan muốn quản cũng không có tư cách.

Dọc đường đi hai người im lặng quay về nhà họ Cố, dọc đường Khả Lan lén nhìn Cố thủ trưởng mấy lần, lại chỉ có thể nhìn thấy gò má cao của Cố thủ trưởng.

Sau đó xe dừng lại ở nhà họ Cố, Khả Lan liền vội vàng xuống xe.

Cô cho rằng Cố thủ trưởng sẽ quay lại bệnh viện, liền không chờ Cố thủ trưởng, kéo chặt áo khoác, vội vàng đi vào trong nhà.

Trời mưa mùa thu, mờ mịt, lại lộ ra một chút ánh sáng dưới chân trời.

Cả đêm Khả Lan không ngủ, vào lúc này, rất mệt, hận không thể lập tức nằm xuống ngủ.

Sau khi Khả Lan xuống xe, liền chạy thẳng vào trong nhà, đang muốn vào trong phòng nghỉ ngơi, ánh mắt hơi liếc về phía bên cạnh.

Sao Cố thủ trưởng không đi!

Thấy Cố thủ trưởng không đi, Khả Lan khẽ run trong lòng, dừng bước chân, nghiêng đầu nhìn Cố thủ trưởng.

“Anh cũng về nhà nghỉ ngơi?” Khả Lan nhỏ giọng hỏi, giọng nói mềm mại, lộ ra chút mệt mỏi, con ngươi đen nhánh nhìn thẳng Cố Thành Viêm.

Mặc dù lúc này cô rất muốn thưởng thức những âm thanh của bình minh, nhưng cô rất muốn ngủ.

Mà Cố Thành Viêm nghe thấy Khả Lan nói, liếc Khả Lan một cái, con ngươi đen như mực, ánh mắt lạnh lùng sắc bén như chim ưng.

“Ừ, mệt mỏi.” Cố Thành Viêm trầm giọng trả lời, không giải thích, chính là mệt mỏi.

Cố Thành Viêm nghe thấy câu trả lời của Cố Thành Viêm, hơi dừng lại, ngẩng đầu nhìn bóng lưng Cố thủ trưởng đang đi lên lầu, cũng không có dừng lại, vội vàng đi theo.

Cô cũng mệt mỏi!

Hai người một trước một sau, Cố Thủ trưởng không lên tiếng, Khả Lan cũng không dám nói chuyện, đi vào trong phòng, Khả Lan thấy Cố thủ trưởng để nguyên đồ đi ngủ.

Động tác ưu nhã tự nhiên làm liền một mạch!

Nhưng trong lòng cô chần chừ, ngủ hay không ngủ?

Mặc dù Cố thủ trưởng đã nhắm hai mắt, nhưng không có biện pháp bảo vệ, sẽ xảy ra chuyện lửa đốt cháy củi khô!

Nếu không ngủ, cô thật sự không chống đỡ nổi, ánh mắt sớm hép lại, đầu óc đã sớm mơ màng.

Ngủ đi! Dù sao lúc trước từng ngủ chung, bây giờ không thể ngủ sao?

Khả Lan cũng không suy nghĩ nhiều, vội vàng chạy vào phòng tắm thay áo ngủ.

Sau khi ra ngoài, liền đi tới trước giường, cẩn thận vén chăn lên, từ từ chui vào, liền đặt đầu xuống, trong nháy mắt cảm thấy vô cùng thoải mái.

Quả nhiên không ai có thể chống lại được lực hấp dẫn của cái giường, nhất là lúc cực kỳ mệt mỏi, chớp mắt ngủ, thật là thoải mái.

Khả Lan nằm xuống giường là có thể ngủ, nhắm mắt, không suy nghĩ nhiều, chỉ muốn ngủ.

Vậy mà lúc này cơ thể cô chợt chìm xuống.

Cố thủ trưởng lại vươn tay, ôm chặt lấy cô!

Cơ thể căng thẳng, bị Cố thủ trưởng ôm chặt, điều này làm cho Khả Lan đang muốn ngủ liền tỉnh dậy, đưa tay nghĩ muốn đẩy tay Cố thủ trưởng ra, nhưng mặc kệ cô đẩy thế nào, tay Cố thủ trưởng giống như bức tường bằng đồng, căn bản không có cách nào đẩy ra.

Không thể đẩy tay Cố thủ trưởng ra, Khả Lan cũng không muốn giãy giụa, dù sao cũng là vợ chồng, nên như thế nào thì như thế đó đi, phản kháng cũng không có ý nghĩa gì.

Cho nên Khả Lan quyết định, cẩn thận ôm chặt cơ thể, tìm một vị trí thoải mái nhẹ nhàng định chớp mắt ngủ.

Cơ thể lại đột nhiên bị Cố thủ trưởng kéo lại, cả người dán vào trong lồng ngực Cố thủ trưởng, cảm giác thật gần gũi.

Khiến đầu óc Khả Lan trong nháy mắt liền tỉnh táo, giờ phút này dường như rõ ràng cảm giác được trái tim đập thình thịch vì tiếng thở của Cố thủ trưởng.

Khả Lan vốn cho là khi lên giường nhất định sẽ ngủ, nhưng lúc này bị Cố thủ trưởng ôm vào trước ngực, đầu óc rõ ràng giống như được khai sáng.

Đừng nói là ngủ, chỉ chớp mắt cũng không được!

Cố thủ trưởng thật là háo sắc, thích ôm người khác khi ngủ, lại còn gối đầu giống như em bé?

Nghĩ như vậy, Khả Lan ngẩng đầu nhìn về phía Cố thủ trưởng, chỉ thấy cái cằm nhọn của Cố thủ trưởng.

Khả Lan bị ôm chặt như vậy con buồn ngủ cũng biến mất, trong lòng chần chừ, muốn chui ra khỏi lồng ngực của Cố thủ trưởng.

Nhưng bên tai lại nghe thấy giọng nói nỉ non của Cố thủ trưởng: “Cục cưng.”

Một câu cục cưng, khiến cả người Khả Lan ngây ngẩn, đầu óc vốn dĩ tỉnh táo bỗng nhiên nóng lên, không cách nào che giấu cảm giác mất mát trong

lòng.

Cục cưng?

Lương Bảo Nhi?

Cố thủ trưởng, thật sự có quá khứ không thể dứt bỏ cùng với Lương Bảo Nhi?

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Nghĩ Quá Nhiều.

Khả Lan không biết tâm tình mình lúc này đúng đắn hay không, nhưng lúc này, trong lòng cô cảm thấy vô cùng ảm ức.

Cục cưng?

Lương Bảo Nhi?

Trong đầu Cố thủ trưởng lại thích cục cưng, sao lại còn tự nhận mình là đối tượng xem mắt.

Là chán ghét cuộc sống cao quý, cho nên mới tìm một chút cảm giác kích thích sao?

Cười chui? Một cách nhanh chóng?

Hay là cái khác?

Nghĩ đến đây, Khả Lan hơi sùng sốt!

Đột nhiên cảm thấy mình nghĩ quá nhiều.

Mặc kệ Cố thủ trưởng thích ai, cũng không quan trọng, quan trọng là hôn nhân của bọn họ, từ lúc mới bắt đầu cũng chỉ là một giao dịch, bây giờ cô suy nghĩ lung tung cái gì!

Khả Lan cố gắng trấn tĩnh tâm tình, nhẹ nhàng giật giật cơ thể, muốn thoát khỏi ngực Cố thủ trưởng.

Nhưng cô vừa mới động đây, Cố thủ trưởng liền ôm tay cô, hơi thu lại một chút, để cơ thể cô dán chặt vào cơ thể anh.

Căn bản không chừa khoảng trống giữa anh và cô.

Cố thủ trưởng không buông tay, Khả Lan không giãy giụa nữa, ngoan ngoãn để cho Cố thủ trưởng ôm, không lên tiếng, không chớp mắt, cũng không còn cảm thấy buồn ngủ nữa.

Lúc này rõ ràng cảm thấy, trong lòng có buồn bực lẫn hốt hoảng.

Oán hận bản thân, tự mình đa tình!

Một lúc lâu.....

Khả Lan cứ mở to mắt nhìn cái cảm nhẹn của Cố thủ trưởng.

Hình như Cố thủ trưởng đã ngủ đủ giấc, lúc này mới dần dần buông cô ra.

Rồi sau đó Cố thủ trưởng từ trên giường ngồi dậy, bóng lưng cao ráo, chặn lại ánh mặt trời xuyên thấu qua tấm rèm chiếu vào trong phòng, giống như hàng vạn ngôi sao trong vòng xoáy màu đen, làm cho người ta không dám đến gần.

Khả Lan bị Cố thủ trưởng buông ra, thậm chí phào nhẹ nhõm, con buồn ngủ ập tới, đang chuẩn bị chớp mắt ngủ.

Cố thủ trưởng từ trên giường đứng dậy, nệm đột nhiên nâng cao, khiến cơ thể Khả Lan cũng run lên.

Còn chưa có phản ứng, cô liền nhìn thấy Cố thủ trưởng đã đi vào phòng tắm.

Cố thủ trưởng đi vào phòng tắm, Khả Lan lại từ trên giường ngồi dậy, nhìn phòng tắm đầy sương mù, trong lòng suy nghĩ một chút liền đẩy chân ra,

xuống giường.

Cố thủ trưởng đang tắm, cô cũng không thể chậm trễ.

Đầu tiên là thay đồ, sau đó giúp Cố thủ trưởng chuẩn bị quần phục đặt lên ghế sa lon, ngón tay lơ đãng sờ vào biểu tượng sao vàng năm cánh trên quần phục, trong lòng nói không ra là vui mừng hay là phiền muộn.

Cô gả cho một người đàn ông cực phẩm, nhưng cực kỳ khó hình dung quan hệ của cô cùng người đàn ông này.

Vợ chồng? Bạn bè?

Hình như cũng hơi giống, mà hình như cũng không phải!

Nghĩ đến đây, Khả Lan lắc đầu một cái, không suy nghĩ nữa, mà vội vàng dọn dẹp phòng.

Sau khi thu dọn xong, cô cũng không đợi Cố thủ trưởng tắm xong, cô liền vội vàng đi xuống lầu, đi xem bữa sáng thế nào.

Cô cũng không thật sự quan tâm bữa sáng ăn gì, chỉ là nếu ở trong phòng.

Cô không biết mình phải đối mặt với chuyện Cố thủ trưởng thay quần áo như thế nào.

Mặc dù bây giờ họ đã là vợ chồng, chuyện thay quần áo, cũng là bình thường, nhưng Khả Lan vẫn chưa quen.

Mà bây giờ, trong lòng Khả Lan càng do dự, có nên làm một cặp vợ chồng thật sự với Cố thủ trưởng hay không.

Nếu như Cố thủ trưởng thích Lương Bảo Nhi, cô cũng sẽ không làm người thứ ba, đến lúc bọn họ lại hợp lại như xưa, cô sẽ rời đi, như vậy cũng tương đối thoải mái.

Không biết cô nghĩ như vậy, Cố thủ trưởng sẽ nghĩ thế nào.

Nếu lúc trước ông Lương không xuất hiện, sợ rằng bọn họ cũng đã sớm.....

Nghĩ như vậy, Khả Lan lại lắc đầu, không nghĩ tiếp nữa.

Vội vàng xuống lầu, xa xa nhìn thấy dì Lư, tùy ý nói mấy câu với dì Lư, biết dì Lư đã chuẩn bị xong bữa sáng.

Cô liền ở dưới lầu rửa mặt, sau đó chờ Cố thủ trưởng xuống cùng ăn sáng.

Nhưng ánh mắt thoáng nhìn, lại thấy Cố thủ trưởng đã thay quần phục, bóng dáng cao ráo, vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên, chậm rãi từ trên lầu đi xuống.

Giống như thiên thần phủ xuống, mặt như ánh mặt trời, tựa như mờ ảo có chút không thật!

Khả Lan hơi sững sờ, há mồm muốn nói gì đó, nhưng lại trừng mắt nhìn, cảm giác lúc này mình nói cái gì cũng không hợp.

“Đậy rồi sao?” Cố Thành Viêm thấy Khả Lan ở dưới lầu, vẻ mặt bình tĩnh, thuận miệng hỏi một câu, ánh mắt nhìn về phía trước, trong mắt giống như không nhìn đến Khả Lan.

Mà Khả Lan nghe thấy Cố thủ trưởng nói, vẻ mặt hơi dừng lại, ngược mắt nhìn Cố thủ trưởng, sau khi nhìn thấy vẻ mặt của Cố thủ trưởng, cô liền rũ hai mắt xuống.

Mặc dù lúc này cô rất muốn nói với Cố thủ trưởng: căn bản cô không có ngủ.

Nhưng lời vừa đến khóe miệng, cuối cùng chỉ có thể gật đầu một cái “Ừ” một tiếng.

Hình như Cố Thành Viêm không để ý tới câu trả lời của Khả Lan, đi về phía trước, mắt nhìn thẳng.

Khả Lan vội vàng đuổi theo Cố Thành Viêm, há miệng muốn nói chuyện, nhưng lời vừa đến khóe miệng, lại không biết phải nói gì.

Hai người một trước một sau, Cố thủ trưởng đi ăn sáng, Khả Lan tới nhà vệ sinh đáng răng rửa mặt.

Đầu óc cô mơ màng, sau khi rửa mặt xong, vỗ vỗ khuôn mặt, mặc dù thanh tỉnh không ít, nhưng vẫn mơ màng muốn ngủ.

Đi ra khỏi nhà vệ sinh, Khả Lan đầu óc mơ màng, bàn chân giống như đi trên bông, lắc lư khó ổn định.

Nhưng mà Cố thủ trưởng còn chưa đi, cô mà đi lên ngủ, có vẻ quá kiêu căng.

Từ từ bước tới, Khả Lan ngồi đối diện Cố thủ trưởng, cúi đầu chuẩn bị ăn sáng, Cố thủ trưởng lại lên tiếng.

“Tôi qua ngủ ngon chứ?” Cố thủ trưởng nhìn qua có vẻ quan tâm, nhưng giọng nói lại lạnh lùng.

Lọt vào tai Khả Lan, lại làm cho trong lòng cô run lên, cô đang kỳ vọng cái gì chứ, nhưng cuối cùng những kỳ vọng kia đều không đạt được.

Ngủ ngon không? Căn bản cô không có ngủ.

“Rất tốt.” Khả Lan lập lòe trả lời.

Tốt hay không là chuyện của cô, Cố thủ trưởng hỏi cô cũng không thể không trả lời!

“Ừ.”

Cố Thành Viêm nghe thấy Khả Lan trả lời, khẽ ừ một tiếng, liền không lên tiếng nữa, mặc dù ai cũng có thể thấy, tinh thần của Khả Lan không tốt.

Cố thủ trưởng cầm đũa lên, cúi đầu, bình thản tiếp tục ăn cơm.

Khả Lan thấy Cố thủ trưởng không lên tiếng nữa, nên không dám lên tiếng, đưa tay nâng chén cháo lên húp một hớp.

Mặc dù cháo hơi nóng, nhưng sức nóng vẫn lan tới cổ họng Khả Lan.

Gạo trong suốt óng ánh trong chén, chớp động, thật sự làm cho người ta muốn ăn.

Nhưng đồ ăn có ngon hơn nữa, cũng không thể nâng lên tinh thần của Khả Lan lúc này, cô chỉ muốn ngủ!

Khả Lan vẫn chống đỡ cơ thể, chỉ muốn chống đỡ đến lúc Cố thủ trưởng rời đi, nhưng đầu óc càng hỗn loạn, mọi thứ trước mắt cô dần trở nên mờ ảo, trong suốt.

Cô lắc lư cơ thể, từ trên ghế đứng dậy, muốn đi rửa mặt lấy lại tinh thần.

Nhưng mới vừa cất bước, đầu óc choáng váng mờ mịt, cả người nghiêng về phía trước.

Khả Lan theo bản năng nhắm hai mắt, chỉ hi vọng ngã nhẹ một chút!

Ở trường cô cũng nổi tiếng là cơ thể không tốt trong môn thể dục.

Chỉ là những năm này, bệnh của mẹ, khiến cô ngày đêm làm việc, thể chất càng ngày càng kém!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhắm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Sợ Hãi Hay Là Dối Trá?

Không có cảm giác đau đớn như dự đoán, Khả Lan mở mắt, đập vào mắt là ba gạch vàng óng ánh trên cầu vai ống tay áo màu xanh lá cây.

Thấy ba gạch vàng óng ánh, Khả Lan hơi dừng lại, vội vàng đứng thẳng dậy.

Không có ngẩng đầu, chỉ khẽ nói một câu “Cảm ơn.”

Khả Lan cảm ơn cũng không nhận được câu trả lời của Cố thủ trưởng.

Không khí bỗng nhiên trở nên ngọt ngào.

Lát sau.....

Khả Lan nghiêng đầu muốn đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, tiếp tục nâng tinh thần.

Nhưng một giây kế tiếp, chân cô bỗng nhiên nhẹ bẫng, trời đất quay cuồng.

Cố Thành Viêm ôm cô, xoay người đi lên lầu.

Thấy động tác của Cố thủ trưởng, Khả Lan bối rối, theo bản năng giật giật cơ thể, muốn xuống.

Nhưng cánh tay Cố Thành Viêm càng buộc chặt hơn, căn bản không cho cô xuống.

Không thể xuống, Khả Lan ngẩng đầu nhìn về phía Cổ thủ trưởng, nhưng chỉ có thể thấy sống mũi cao của Cổ thủ trưởng, hai mắt sâu thẳm, hình dáng lạnh lùng cương nghị.

Giống như tượng đá, mặt mày bất động, không có như người bình thường.

Hơn nữa một thiên thần như vậy, lại khiến người ta cảm thấy xa xôi với không tới.

Động tác thân mật, khiến cho con buồn ngủ của Khả Lan biến mất.

Con người đen nhánh nhìn chằm chằm Cổ thủ trưởng.

Loảng xoảng.....

Cổ Thành Viêm đá văng cửa phòng, đi tới mép giường, đặt Khả Lan lên giường.

Hai mắt tối tăm, nhìn thẳng Khả Lan, trong con người đều là vẻ ác lạnh.

“Ngủ không ngon còn cố gắng chống đỡ? Cô sợ hãi hay là dối trá?” Cổ Thành Viêm hừ lạnh một tiếng.

Không rõ là trách cứ hay là quan tâm, chỉ thấy bộ dáng Khả Lan không cẩn thận, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy rất là phiền não.

Cẩn thận?

A....Rốt cuộc cô sợ hãi đến dường nào?

Khả Lan nằm dài trên giường, nghe thấy những lời Cổ thủ trưởng nói, sau khi ngược mắt nhìn Cổ thủ trưởng, ánh mắt không khỏi trầm xuống.

Cố gắng chống đỡ? Dối trá? Đều là như vậy đi!

Nếu thật sự đối mặt với Cổ thủ trưởng, cô sợ mình sẽ sa chân vào vùng bùn, một người đàn ông ưu tú, có bao nhiêu thiếu nữ có thể không động lòng?

Cô cũng động lòng, mà cô muốn bóp chết những thứ này từ trong trứng nước, nếu cô ly hôn với Cổ thủ trưởng, cô có thể thoải mái vẫy tay tạm biệt.

Nghĩ đến đây, Khả Lan khẽ cắn môi dưới, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía Cổ thủ trưởng.

“Tôi.....” Khả Lan nhẹ nhàng nói, giọng nói mềm mại, làm cho người ta thương tiếc.

Ánh mắt chớp động, nước mắt trong suốt.

Cô nói được nửa câu, cuối cùng lại không dám nói gì, trong lòng mơ hồ chua xót, hốc mắt ửng đỏ.

“Thôi.....” Cổ Thành Viêm nghe thấy Khả Lan trả lời, thật lâu cũng không nghe thấy Khả Lan nói tiếp.

Trong lòng bỗng nhiên buông lỏng, thở ra một hơi, nói một câu thôi, không có ý định ép Khả Lan, nhưng ánh mắt vẫn nhìn Khả Lan, hình như muốn từ trên mặt Khả Lan nhìn ra cái gì đó.

Mà Khả Lan nghe thấy Cổ Thành Viêm nói, đột nhiên ngẩng đầu, trong lòng không nói rõ là mùi vị gì.

Hoảng hốt! Mất mát!

Các loại suy nghĩ xông lên đầu.

“Anh thích Lương Bảo Nhi?”

Khả Lan dồn dập nhỏ giọng hỏi một câu.

Tiếng nói rơi ở phía sau, cô chỉ cảm giác trái tim mình đập thành thịch, đình tại như ốc.

Cô đang chờ đáp án, rồi lại sợ đáp án.

Tâm tình phức tạp, khiến Khả Lan khẩn trương nín chặt, lòng bàn tay đều là mồ hôi.

“Ừ....?” Cổ Thành Viêm nghe thấy câu hỏi của Khả Lan, chân mày khẽ nhíu lại, trong lòng khẽ vui mừng.

Ghen?

Còn biết sao!

“Anh thích Lương Bảo Nhi?” Khả Lan nghe thấy Cố thủ trưởng không trả lời, tiếp tục hỏi.

Ánh mắt nhìn thẳng Cố thủ trưởng, cô đang chờ mong, mong đợi đáp án.

Mặc kệ đáp án là cái gì, đều không quan trọng, cô chỉ muốn xác định!

Không khí trong phòng trầm mặc, Cố Thành Viêm vốn dĩ không có ý ở lại, chợt ngồi xuống, ánh mắt nhìn thẳng Khả Lan, bộ dáng dần dần trở nên nhu hòa.

Anh tự tay đắp chăn cho cô.

Môi mông khẽ mở.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Cảm Giác.

“Cô cho là thế nào?” Cố Thành Viêm dịu dàng hỏi ngược lại một câu, mặc dù Khả Lan đột nhiên hỏi câu này làm cho anh cảm thấy rất vui.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chẳng lẽ Lâm Khả Lan không nhìn ra, nếu như anh thích Lương Bảo Nhi, làm sao có thể kết hôn với cô?

Mặc dù anh xem cô như bình hoa, nhưng Lương Bảo Nhi ngay cả tư cách làm bình hoa cũng không có.

Cô không thể nhìn ra được sao?

Khả Lan nghe thấy Cố thủ trưởng trả lời, vốn dĩ nhìn về phía Cố thủ trưởng đầy kỳ vọng, nhưng lại rũ hai mắt xuống, trong lòng suy nghĩ, vẫn như cũ không dám xác định.

Cô cho là?

Cô không dám suy đoán ý định của Cố thủ trưởng, cô sợ tự cho mình thông minh, hiểu lầm!

Khả Lan không trả lời Cố thủ trưởng, chỉ rũ hai mắt xuống, ánh mắt bối rối, thỉnh thoảng ngược mắt, lại thấy khuôn mặt Cố thủ trưởng vẫn lạnh lùng như cũ.

Mà Cố Thành Viêm thấy Khả Lan không trả lời, cũng không nói thêm gì nữa, bỗng nhiên từ trên giường đứng dậy, bóng dáng cao ráo, chặn lại ánh sáng mặt trời chiếu qua cửa sổ.

Giống như như thần tiên, chợt bùng tỉnh.

“Nghỉ ngơi cho thật tốt.”

Cố Thành Viêm bình tĩnh dặn dò Khả Lan nghỉ ngơi cho thật tốt, không định giải thích thêm chuyện giữa anh và Lương Bảo Nhi.

Mặc kệ đã từng thế nào, hiện tại, Khả Lan mới là vợ anh.

“Tôi cảm thấy anh không thích cô ấy.” Khả Lan thấy Cố thủ trưởng phải đi, vội vàng từ trên giường ngồi dậy, nói ra suy nghĩ trong lòng.

Cô cảm thấy, Cố thủ trưởng không thích Lương Bảo Nhi, ít nhất hiện tại không thích.

Nhưng cho dù như vậy, có thể như thế nào, Cố thủ trưởng có thích cô hay không?

Trong lòng anh, đáp án dĩ nhiên là phủ định, căn bản Cố thủ trưởng sẽ xem cô như chưa có chuyện gì xảy ra.

Giống như ở doanh trại ngày hôm ấy, sáng sớm Cố thủ trưởng liền đoán được Lương Bảo Nhi sẽ đối với cô thế nào, nhưng anh cố tình không ngăn cản, để cho cô phải mạo hiểm!

Cô không chết, nếu như chết rồi, cô lấy được, cũng chỉ là danh hiệu người vợ đã qua đời của thủ trưởng.

Cuộc đời cô, tính mạng cô, ở trong mắt Cố thủ trưởng, giống như một cái sợi nhỏ, không muốn nhìn tới!

Nhưng cô lại không thể nói Cố thủ trưởng không được như vậy, lúc cuộc đời cô u tối Cố thủ trưởng lại cho cô một luồng ánh mặt trời, khiến cho cô thoát khỏi cảnh khốn khó.

Nhưng tính chất của ánh mặt trời kia, chỉ là giao dịch, một cuộc giao dịch quan trọng, cần thiết đối với mọi người!

Lúc trước bọn họ, không liên quan đến nhau, nhưng cô lại cầu xa hơn.

Loại tình yêu này, không phải là thứ cô cần có, cô lại cố tình muốn đoạt lấy.

Bỉ ối! Hạ tiện!

“Ừ.” Cố Thành Viêm nghe thấy Lâm Khả Lan nói, chỉ có gật đầu, biểu cảm có chút thích hợp.

Khẽ ừ, cũng không quay đầu lại.

Khả Lan chỉ có thể thấy bóng dáng quân phục của Cố thủ trưởng, còn có ánh mặt trời chiếu vào bóng dáng kia.

Giống như thiên thần phủ xuống nhân gian, chiếu lấp lánh, rồi lại rời xa.

“Tôi còn có việc, hôm nay cô ở nhà nghỉ ngơi cho tốt.” Cố Thành Viêm quay đầu, nhìn thấy khuôn mặt khó chịu của Khả Lan, chân mày khẽ nhíu lại, bình tĩnh nhắc nhở Khả Lan nghỉ ngơi thật tốt.

“Biết.....rồi.” Khả Lan nghe thấy Cố Thành Viêm nói, khẽ gật đầu đồng ý, cô biết, cô sẽ không muốn quá nhiều nữa! Cũng sẽ không cầu xa hơn.

Cô kéo chăn lên, che đậy khuôn mặt nghiêm túc, trong lòng nói không ra là mất mát hay là nhẹ nhõm, nhưng nào và tim trống rỗng, giống như thiếu rất nhiều thứ, nhưng trống rỗng, càng tốt!

Hình như Cố thủ trưởng thật sự có việc, đội mũ, vội vàng rời đi, ngay cả bước chân cũng trở nên dồn dập.

Cô nhìn bóng lưng anh rời đi, bỗng nhiên nở nụ cười, đi cũng tốt!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhầm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Chiếc Nhẫn Mới.

Mùa thu là thời kỳ luân phiên mùa nóng sang mùa lạnh. Một cơn mưa thu sẽ là một lần lạnh, ngày hôm qua cơn mưa thu đi qua, không còn cái nóng khốc liệt khi lạnh đột kích, khiến cho nhiệt độ chợt hạ xuống.

Vốn dĩ Khả Lan đã yếu ớt, lại dính chút mưa thu, hơn nữa còn thiếu ngủ, còn dính một chút gió rét.

Cô ngủ cả ngày, gần tối thì tỉnh dậy.

Ngoài cửa sổ trời vẫn còn mưa, gió lạnh thổi qua, lá vàng bị gió thổi rơi đầy trên mặt đất.

Khả Lan cảm áo khoác, sau khi mặc vào, lúc này mới xuống giường, ra khỏi phòng.

Trong phòng không có mở đèn, bên ngoài hành lang ánh đèn sáng ngời.

Cô vừa mới đi ra, liền bị ánh sáng làm cho đau nhói mắt.

Vội vàng nhắm mắt lại, vuốt vuốt, lúc này mới mở ra.

Nhưng cô nhìn thấy trước mắt, không phải là ánh đèn sáng ngời nữa, mà là một bóng đen.

Dưới bóng tối, cô nhìn thấy ba gạch vàng óng cùng bộ quân phục màu xanh lá cây.

Cố thủ trưởng?

Khả Lan trừng mắt nhìn xuống, thấy đôi giày lính sáng rỡ, còn có tấm thảm màu xám tro.

“Đậy rồi sao?” Giọng nói của Cố thủ trưởng truyền đến bên tai Khả Lan, một câu hỏi lạnh lẽo và phương thức hóa, khiến đầu Khả Lan khẽ nhíu chặt.

“Ừ.” Khả Lan gạt đầu trả lời, ánh mắt khẽ nâng lên, nhưng không dám nhìn mặt Cố Thành Viêm.

Cố Thành Viêm nhìn thấy bộ dáng của Khả Lan, chân mày nhíu lại, mím môi không nói.

Anh một tay đút vào túi, một tay nắm tay Khả Lan, dùng một ngón nhẫn thay cho chiếc nhẫn ở ngón áp út.

Lúc tay Khả Lan bị lạnh, gương mặt nhìn.

Ánh mắt dừng lại trên bàn tay bị Cố thủ trưởng nắm, một chiếc nhẫn nhỏ, nhót chặt ngón áp út của cô.

Lóng lánh, sáng rõ, sáng chói!

Trong lòng cô chấn động, giữa tay khẽ run, ánh mắt tập trung trên ngón tay áp út.

Nhịp tum bùm.....bùm.....đập liên tục.

Nghi ngờ, không hiểu, kích động, hưng phấn.

Trong lòng cô, ngồn ngộn trăm mối cảm xúc.

“Đây là.....” Khả Lan hơi giương mắt, nhìn về phía Cố thủ trưởng, mặc dù trong lòng vui mừng, nhưng lại chần chừ.

Cố thủ trưởng phát hiện ra chiếc nhẫn cũ hơi lớn, cho nên đặc biệt mua cho cô cái mới sao?

Ý của Cố thủ trưởng là?

Trong lòng anh có cô, quan tâm cô?

Thật sự là như vậy sao?

“Cái kia quá lớn, cái này hợp hơn.” Cố Thành Viêm thu tay lại, ánh mắt nhìn xuống phía dưới, dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ tái nhợt của Lâm Khả Lan, đôi môi vốn dĩ đỏ tươi mê người, giờ phút này lại hơi đen.

Bệnh sao?

“Cảm.....cảm” Khả Lan nhỏ giọng nói một câu cảm ơn, khách khí, ngón tay cũng không ngừng run lên.

Cô không biết mình phải nói gì cho phải, Cố thủ trưởng có lòng như vậy, xem như cô có oán hận, giờ phút này, cũng dần dần mất đi hết.

Cô tự biết, cô không có tư cách cầu xa quá nhiều, mà giờ phút này cô lấy được, nhưng lại vượt quá xa kỳ vọng của cô, cô nên vui mừng, không nên cầu xa hơn.

Cố Thành Viêm nghe thấy Khả Lan cảm ơn, cũng không nói gì, ánh mắt vẫn dừng lại trên bàn tay đang run của Khả Lan.

Anh chợt kéo tay Khả Lan, bàn tay bao quanh bàn tay mảnh khảnh nhỏ bé của Khả Lan, lúc chạm vào lòng bàn tay lạnh lẽo của cô, khiến cho chân mày anh đang giãn ra, bỗng nhiên nhíu lại.

“Sao tay lại lạnh như vậy, bệnh sao?” Cố Thành Viêm chợt mở miệng, cánh tay khẽ nâng, sờ lên trán Khả Lan.

Khả Lan lại theo bản năng lui về phía sau, nâng hai mắt, con ngươi đen nhánh nhìn thẳng về phía Cố thủ trưởng.

Thấy khuôn mặt lạnh lùng của Cố thủ trưởng hiện lên vẻ quan tâm.

“Cảm vặt, không sao.” Khả Lan nhỏ giọng trả lời, không muốn làm cho Cố thủ trưởng lo lắng.

Giọng nói ôn nhu của Khả Lan khiến cho trong lòng Cố Thành Viêm khẽ nhúc nhích.

Anh chợt đến gần Khả Lan mấy bước, bóng dáng cao ráo, trực bức Khả Lan lui về phía sau.

Cô lui, anh tới, cho đến khi Khả Lan bị buộc dán vào trên tường.

Lúc này Khả Lan mới ngẩng đầu, nhìn về phía Cố thủ trưởng, mặt không hiểu.

“Sao vậy?” Khả Lan nhẹ nhàng hỏi, ánh mắt nhìn chằm chằm sắc mặt Cố thủ trưởng, muốn từ bên trong nhìn ra được gì đó.

Nhưng về mặt Cố thủ trưởng, hình như vĩnh viễn đều như nhau, lạnh lùng cương nghị, không bao giờ biểu lộ ra bất cứ điều gì.

Câu hỏi của Khả Lan lại làm cho vẻ mặt Cố Thành Viêm bỗng nhiên trầm xuống.

Ánh mắt anh vẫn nhìn chằm chằm Khả Lan như cũ, môi mỏng khẽ nói: “Trong lòng cô nghĩ gì, tôi đều hiểu, nhưng tôi trịnh trọng nói cho cô biết, chỉ có cô mới là bà Cố.”

Cố Thành Viêm dửng dưng, chợt nâng đôi tay lên, giam cầm Khả Lan ở chính giữa.

Mặt mày anh bất động, vẻ mặt như thường, trong ánh mắt, thoáng qua một chút khó chịu.

Chợt cúi đầu đặt lên môi Khả Lan, tùy ý mút thỏa thích hương thơm trong miệng cô.

Thình lình hôn, dịu dàng và tùy ý khiến vẻ mặt Khả Lan lay nhẹ.

Khả Lan đứng im một chỗ, không biết đáp lại, đôi mắt khẽ co rút nhanh, nhìn chằm chằm khuôn mặt phóng đại của Cố thủ trưởng, con người tối tăm như mực, giống như nước hồ bình tĩnh, không nhìn thấy được chút tâm tình nào.

Hôn liên tiếp như vậy, hình như cũng chỉ là một loại phương thức.

Trong lòng Khả Lan chợt thấy sợ!

Cô đưa tay muốn đẩy người đàn ông đang bắt môi mình ra, vậy mà cô đưa tay ra, lại đột nhiên bị Cố thủ trưởng đè xuống trên tường.

Khiến cả người cô bị giam cầm, không thể động đậy, chỉ có thể để mặc cho Cố thủ trưởng tùy ý cạo sát trong môi.

Cô chỉ có thể ô.....muốn nói chuyện, muốn cho Cố thủ trưởng dừng lại.

Vậy mà cô càng gầy dựa, không thể nghi ngờ rằng không ngừng trêu đùa tính nhân nại của người đàn ông.

Vốn dĩ anh chỉ muốn hôn như chuồn chuồn lướt nước, thế nhưng lúc này càng hôn càng sâu, hô hấp cũng trở nên gấp gáp.

Bóng dáng anh cao ráo, bao lấy cả người Khả Lan, răng môi cô sát lẫn nhau, tùy ý hấp thụ hương thơm trong miệng cô.

Trẻ trung, bị động, càng làm anh thích, biết rõ cô bị bệnh, lại muốn ngừng mà không ngừng được, muốn có nhiều hơn.

Cô giằng giằng muốn chạy trốn, anh bá đạo không cho cô bất kỳ cơ hội nào.

Chỉ có thứ anh muốn, không có thứ mà anh không có được.

Không khí giữa hai người trở nên mập mờ, lúc này Cố Thành Viêm chợt buông Khả Lan ra, liếc nhìn gò má đã sẫm đỏ bừng của Lâm Khả Lan, mắt chớp động, khóe miệng nở nụ cười.

Đưa tay ôm lấy người đang thở dốc, đá văng cửa phòng.

Khả Lan cho rằng Cố thủ trưởng chỉ hôn cô, từ giây phút đến thuận theo, cô cũng chưa từng thử qua.

Cô chỉ hy vọng Cố thủ trưởng nhanh chóng kết thúc nụ hôn kia, để cho cô có cơ hội hít thở.

Nhưng thật vất vả mới kết thúc, Cố thủ trưởng chợt ôm cô vào phòng, điều này làm cho Khả Lan còn đang thở dốc, toàn thân chấn động.

Trong lòng nghĩ tới một ý.

Lăn lộn trên giường!

Đôi tay Khả Lan nắm chặt thành quyền, biết rõ cái gì nên tới đã tới.

Nhưng mặc kệ cô trấn tĩnh tâm tình của mình thế nào, vẫn không cách nào làm cho trái tim mình ngừng đập loạn.

Là khẩn trương, mong đợi, càng thêm sợ.

Cô chưa chuẩn bị xong, một ít cũng chưa chuẩn bị xong.

Cô hi vọng, Cố thủ trưởng có thể cho cô thêm một chút thời gian!

Trong phòng không có mở đèn, sau cơn mưa đêm, khoảng không gian trở nên đen kịt.

Khả Lan không thấy rõ bóng dáng Cố thủ trưởng, chỉ mơ hồ cảm thấy, sau khi Cố thủ trưởng đặt cô nằm lên giường, liền nằm đè lên người của cô.

Bóng dáng cao ráo kia vừa đè lên người cô khiến cô thở không nổi.

Mà bên tai, bên mặt lại có khí nóng bao quanh.

Là Cổ thủ trưởng.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhằm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Quay Về.

Ánh trắng nhu nhược cùng ánh đèn dung hợp lại thành một mảnh mờ tối, loáng thoáng, mơ hồ.

Cổ Thành Viêm cúi đầu, ngậm vào cánh môi của Khả Lan, nụ hôn không sâu, lại làm cho cánh môi cô sưng lên.

Bá đạo, tùy ý, hình như không có nửa điểm thương tiếc.

Khả Lan không giãy giụa, đôi tay nắm chặt thành nắm đấm, con ngươi đen nhánh nhìn chòng chọc vào trong đêm tối, bóng người sẽ chớp động.

Rõ ràng hai người thân mật là chuyện tốt đẹp chừng nào, giờ phút này, không có tốt đẹp như trong tưởng tượng của cô.

Nhịp tim đập thình thịch.....khiến cho đầu óc cô lẫn vào trong đèn cây.

Ngoài cửa sổ mưa phùn, chợt trở nên to hơn, tí tách rơi xuống, tạo thành một lớp băng mỏng, đánh vào trên cửa kính, vang lên tiếng răng rắc.

Cốc.....Cốc.....Cốc.....

Chợt cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, dồn dập kèm theo tiếng đi Lư.

“Cậu chủ, ông Cổ cùng bà Cổ đã quay về.” Sau khi đi Lư nói xong, liền vội vàng gõ cửa.

Tiếng gõ cửa ùng ùng như lửa cháy đến nơi!

Mà động tác của Cổ thủ trưởng cũng bị tiếng động khiến cho dừng lại.

Anh chợt đứng dậy, hai mắt tối tăm như mực, dục sắc dần dần biến mất.

“Đã biết.” Anh trả lời đi Lư ở bên ngoài một câu, đưa tay chỉnh sửa lại quần áo, mở đèn trong phòng, nhìn Khả Lan.

Lúc này khuôn mặt Lâm Khả Lan đỏ bừng, đang ngồi ở bên giường, hai mắt rử xuống.

Không có lên tiếng, chỉ chỉnh sửa quần áo trên người mình.

Rất tốt!

“Chuẩn bị đi, cùng tôi đi gặp ông bà nội.” Cổ thủ trưởng mở miệng nói, ánh mắt rử xuống, vẻ mặt bình tĩnh lạ lùng, giống như đang suy nghĩ gì đó.

“Ừ.” Khả Lan cúi đầu, đi giày vào, từ trên giường đứng dậy.

Bước nhanh tới đứng ở phía sau lưng Cổ thủ trưởng, ánh mắt dừng lại trên đôi môi mím chặt của Cổ thủ trưởng.

Hấp dẫn, làm cho người ta mơ màng.

Cổ Thành Viêm thấy Khả Lan theo tới, không nói thêm gì, ôm eo nhỏ nhắn của Khả Lan, mở cửa phòng, đi xuống lầu.

Hai người ôm nhau đi xuống lầu.

Lúc còn đứng ở trên cầu thang, từ xa Khả Lan thấy ông Cổ cùng bà Cổ ngồi trên ghế sa lon.

Ông Cổ đầu tóc bạc trắng, cắt gọn chỉnh tề, trên người mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn màu nâu xám, hai mắt khẽ nheo, chớp động sáng loáng, nhìn thẳng vào Khả Lan.

Mà bà Cổ lại có mái tóc ngắn đen nhánh, lông mày nhạt, ánh mắt thân thiện.

Sườn xám màu tím đậm, bao quanh cơ thể đầy đặn, một cái áo khoác thêu hoa, khiến cho bà Cổ nhìn qua giống như một lão phu nhân cao quý của thời

nhà Thanh.

Cố thủ trưởng đưa Khả Lan đi tới trước mặt người lớn, ánh mắt dừng lại trên mặt ông Cố, đang muốn mở miệng giới thiệu.

“Hò đồ!”

Giọng nói của ông Cố vang lên trước, dậm cây gậy trong tay một cái, về mặt chột trở nên tối tăm.

Nghe thấy lời của ông Cố, Khả Lan hơi sững sờ, ánh mắt nhìn thẳng ông Cố, chỉ thấy sắc mặt ông bình tĩnh, hai mắt khẽ nhắm lại, tràn đầy tức giận.

Giọng nói dậm đồ kia, không ngừng vang lên bên tai Khả Lan.

“A.....” Cố Thành Viêm nghe thấy ông Cố nói, lại nhẹ nhàng nhếch miệng nở nụ cười yếu ớt, bàn tay càng ôm chặt cô gái bên cạnh, nhủ thầm nói: “Hò đồ? Chưa cưới chưa lập gia đình, hò đồ cái gì?”

Bốp.....

Cố thủ trưởng vừa dứt lời, chiếc gậy trong tay liền đập lên chân Cố Thành Viêm, trọn mắt, hình như cực kỳ tức giận.

“Đồ khôn kiếp, ban đầu mày tự gặt đầu hôn sự với Bảo Nhi, bây giờ đột nhiên cưới người khác, mặt mũi của nhà học Cố cùng nhà họ Lương phải để đâu?” Ông cụ nói xong, tức giận đến nổi từ trên ghế sa lon đứng dậy.

Mặc dù ông đã già, cái đầu không thể so với người trẻ tuổi, nhưng khí thế của một người tướng quân vẫn như cũ.

Con người đen nhánh sáng ngời, nhìn thẳng vào đứa cháu mà mình thích nhất.

Ông nhìn Thành Viêm lớn lên từ nhỏ.

Mặc dù bình thường lạnh lùng kiêu ngạo khiến cho không có ai dám đến gần, nhưng vẫn là một đứa bé có chừng mực, sao lại làm ra chuyện hò đồ như vậy chứ?

Thế nhưng lại không muốn kết hôn với Bảo Nhi, vậy tại sao ban đầu lại đồng ý chứ?

Hôn nhân là chuyện lớn, không phải trò đùa!

Lời nói của ông cụ khiến về mặt vốn đang bình tĩnh của Cố Thành Viêm hơi giật giật.

Chính xác, ban đầu là anh tự gặt đầu, nhưng sau đó, anh cũng đã mấy lần bày tỏ không đồng ý!

Về phần sau này, tất cả mọi chuyện đều là người nhà họ Lương khiến chuyện càng ngày càng loạn hơn.

Nghĩ muốn trối buộc anh?

Hừ..... Vậy phải xem người nhà họ Lương có bản lĩnh đó không!

“Thành Viêm cũng có mấy lần từ chối.” Trong lúc không khí giữa ông Cố cùng Cố Thành Viêm như muốn nổ tung thì bà Cố ngồi im lặng từ nãy tới giờ lên tiếng.

Nhắc nhở ông Cố, ban đầu Cố Thành Viêm, không phải không có từ chối.

Nhưng mà ông Cố và ông Lương, một lòng muốn Cố Thành Viêm cùng Lương Bảo Nhi ở chung một chỗ, đã từng không thể kết thành con dâu con rể, nên muốn kết thành cháu dâu cháu rể.

Nếu như không phải do hai người bọn họ anh không ra anh, em không ra em, tự mình áp đặt, chỉ sợ cũng sẽ không nào thành như thế này.

Thành Viêm làm không đúng, nhưng Cố Tam Hâm làm đúng sao?

Cái này gọi là thượng bất chính, hạ tất loạn!

Đều không phải là cái gì tốt!

Một câu nói của bà cụ khiến Cố Tam Hâm đang giận phát run lên thần sắc hơi dừng lại, sau đó thờ dãi, lại ngồi trên ghế sa lon.

Chiếc gậy trong tay vẫn không quên ở trên chân Cố thủ trưởng chào hỏi hai cái.

Cố Thành Viêm bị ông cụ đánh hai cái, cũng không có phản ứng gì, chỉ kéo Lâm Khả Lan sang bên cạnh.

“Lâm Khả Lan, cháu dâu hai người.” Cố Thành Viêm giới thiệu Khả Lan, không nhanh không chậm, chỉ bình tĩnh giới thiệu.

Sau khi kéo Khả Lan sang, liền buông lỏng Khả Lan.

Mà Khả Lan đột nhiên bị kéo ra, vội vàng cúi đầu chào: “Ông nội, bà nội.” Lúc này mới ngẩng đầu.

Về mặt cô bình tĩnh tự nhiên, khéo miệng nở nụ cười đoan trang, ánh mắt nhìn về phía hai người lớn, nhưng không có ai nhìn.

Lúc này, Khả Lan đã quá quen thuộc với hiện trạng của Cố thủ trưởng.

Cũng xem như là hiểu tại sao lúc đầu Cố thủ trưởng lại nhận mình là đối tượng xem mắt, bởi vì bức hôn!

Nói đến mới thấy kỳ quái, Cố thủ trưởng tình nguyện ở cùng một người phụ nữ không quen biết, chứ không chịu cưới Lương Bảo Nhi, rốt cuộc là tại sao?

“Ừ.....! Đứa bé ngoan, ngồi xuống cạnh bà nội này.”

Sau khi Khả Lan chào hỏi, ông Cố không có lên tiếng, đôi tay nắm chặt cây gậy trong tay, mặt mắt húng.

Bà cụ lại đưa tay nắm tay Khả Lan, nhường ra một chỗ, để Khả Lan ngồi vào bên cạnh mình.

Mà Khả Lan vừa mới ngồi xuống, ông Cố chợt đứng dậy, khuôn mặt giãn dãn, chà chà cây gậy trong tay, còn muốn nói gì đó.

Nhưng nhìn thấy vợ, cuối cùng không nói gì, giãn đến nỗi không ngừng đập mạnh chiếc gậy xuống nền nhà đi lên trên lầu.

Sau khi ông Cố rời đi, bà Cố lạnh giọng nói thầm: “Chưa trút hết giận, tuổi đã cao, còn tưởng là mình còn trẻ lắm sao!” Sau khi nói xong, ánh mắt bà Cố lại quay về trên người Khả Lan.

Hai mắt đục ngầu, bỗng nhiên sáng rõ, nhìn Lâm Khả Lan, hai tay nắm tay cô nói: “Bà cũng không cầu gì xa, chỉ muốn sớm ôm cháu trai.”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Không Thử.

Người nhà học Cố không quá chú trọng về huyết thống, nhưng lại vô cùng quan tâm đến nhân khẩu!

Khả Lan cùng Cố thủ trưởng cưới chui, sau đó vào nhà họ Cố, người lớn cũng không biểu lộ quá nhiều bất mãn.

Ngoại trừ ông Cố bắt mất chuyện Cố thủ trưởng hủy hôn.

Ngoài ra nhà họ Cố cũng không có bất kỳ tranh chấp nào.

Ở nhà họ Cố, Khả Lan đã gặp qua bốn người nhà họ Cố.

Cô ba, bà hai, ông Cố cùng bà Cố.

Mặc kệ là lần trước hay lần này, bọn họ đều đề cập đến chuyện đứa bé.

Xác thực, người đời trước chú trọng hương khói.

Nhưng đối với chuyện đứa bé Khả Lan cảm thấy rất áp lực.

Khả Lan ngược mắt nhìn Cố thủ trưởng ngồi một mình ở đối diện.

Lúc này Cố thủ trưởng rũ hai mắt, giống như đang suy nghĩ sâu xa gì đó, và mặt tự nhiên, sắc mặt yên lặng, lạnh lùng nhưng không đến mức đáng sợ, hình như cũng đang nghe Khả Lan nói chuyện với bà Cố.

“Bà.....yên tâm.” Khả Lan thấy Cố thủ trưởng không có phản ứng gì, thấp giọng trả lời một câu.

Yêu cầu của bà Cố cũng không quá mức, nhưng chuyện sinh con nói sinh là có thể sinh sao?

Hướng chi cô cùng Cố thủ trưởng còn chưa có.....

“Được.....Được.....Như vậy cũng tốt.” Bà Cố trả lời Khả Lan.

Nắm hai tay Khả Lan, nhẹ nhàng vỗ hai cái, trên mặt lộ ra một chút vui mừng, hai mắt đục ngầu, nhìn Khả Lan.

Có thể nhìn thấy ánh mắt bà Cố không tốt lắm, nhưng cũng không phải hoàn toàn không nhìn thấy, vẫn có thể thấy một ít.

Khả Lan nghe thấy bà Cố nói, hai mắt hơi thông, nhỏ giọng “Dạ” rồi không nói nữa.

Bà Cố nghe thấy Khả Lan trả lời, dừng một chút, sau đó suy nghĩ, muốn mở miệng, còn muốn hỏi Khả Lan thêm một số chuyện, nhưng vừa mới há mồm, lời còn chưa nói ra.

Lại liếc thấy Cố Thành Viêm chột từ trên ghế sa lon đứng dậy, bóng dáng cao ráo, chặn lại ánh đèn trong phòng, cái bóng bao phủ trên ghế sa lon.

“Cháu mệt rồi, hai người nói chuyện đi.” Cố Thành Viêm đứng lên, liếc nhìn Khả Lan cùng bà Cố một cái, quay đầu, đang muốn đi lên lầu.

Lại bị bà Cố gọi lại.

“Tiểu Viêm, ngày mai ở doanh trại có việc gì không? Cùng ông cháu đi thăm ông Lương một chút.” Bà Cố thấy Cố Thành Viêm muốn đi, nhắc nhở Cố Thành Viêm một câu.

Lần này bà cùng Cố San Hâm trở lại, cùng bởi vì lão già Lương Kiến Quốc kia, bình thường nói ông ta ăn ít một chút, đừng để huyết áp cao, nhưng ông ta lại không nghe lời.

Nhìn xem.....Thiếu chút nữa mất mạng!

Đáng đời!

“Vâng.”

Cố Thành Viêm nghe thấy lời của bà Cố, dừng bước chân, liếc nhìn Khả Lan cùng bà nội, môi mỏng khẽ mở, vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên.

Xem như bà nội không nói, anh cũng sẽ đi thăm ông Lương.

Ông lương là thầy của anh, cho nên anh phải đi thăm.

“Đúng rồi, quê quán của Khả Lan ở đâu?”

Bà Cố nghe thấy Cố Thành Viêm trả lời, trên mặt nở nụ cười, quay đầu nhìn về phía Khả Lan.

Hỏi về quê quán của Khả Lan.

“Hàng Châu.” Khả Lan thành thật trả lời, con người đen nhánh, lén mắt nhìn Cố thủ trưởng.

Chỉ thấy Cố thủ trưởng đang xoay người đi lên lầu, bóng dáng cương nghị cao lớn, hình như vĩnh viễn ngạo lạnh như vậy.

Cố thủ trưởng lên lầu, Khả Lan lấy lại tinh thần, ánh mắt lại quay về trên người bà Cố.

Quê quán của cô?

Ba mẹ cô đều là người Hàng Châu, ban đầu vì sự nghiệp nên chuyển tới Bắc Kinh.

Vốn dĩ hai vợ chồng phải cố gắng phấn đấu, nhưng bởi vì một cô con gái nhà giàu có mà phải tách ra.

Ba là một người đàn ông đào hoa, mẹ lấy nước mắt rửa mặt, quay về quê lại chịu sự khinh thường.

Cho nên, những năm này, cô và mẹ, vẫn ở lại Bắc Kinh, chưa từng về quê.

Nghĩ đến đây, hai mắt Khả Lan vốn dĩ đen nhánh liền có một tầng sương mù bao quanh.

Nếu như ba của cô không giống như Lâm Khải Nghiệp hiện tại thì cuộc đời của cô có lẽ sẽ hoàn toàn không như bây giờ.

Chỉ là trong cuộc sống có một số việc, không thể tự mình lựa chọn.

Cô có thể lựa chọn con đường của mình sau này nhưng không thể chọn được xuất thân của mình.

“Hả?.....Hàng Châu! Khó trách bà nhìn như nước trong veo, từ Giang Nam tới sao.”

Bà Cố nghe thấy Khả Lan trả lời, chớp mắt lại mở mắt, khiến cho ánh mắt mờ mịt trở nên trong sáng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Khả Lan, không tệ!

Khả Lan bị bà Cố nhìn như vậy, sắc mặt hơi ửng hồng, cười nói: “Bà chê cười rồi!”

.....

Tiếp đó, bà Cố liền tùy ý hàn huyên mấy câu với bà Cố.

Hai người tán gẫu một lúc, đảo mắt đêm đã khuya.

Khả Lan nhìn đồng hồ, bà Cố cũng ý thức được thời gian cũng đã muộn, ngáp một cái, nói mình mệt, ngày mai nói chuyện tiếp.

Khả Lan nhỏ giọng trả lời, sau khi đỡ bà Cố về phòng, lúc này mình mới quay về phòng.

Vốn dĩ cô đang bị cảm, lại cũng bà Cố ngồi quá lâu dưới phòng khách, lúc quay về phòng, đầu óc trở nên hơi hỗn loạn.

Hình ảnh trước mắt trùng điệp, cơ thể nóng lên.

Thật vất vả mới quay về phòng, đang muốn lên giường ngủ, Cố thủ trưởng chợt mở miệng.

“Nói chuyện gì?”

Mặc dù lúc này Cố Thành Viêm nằm trên giường chợp mắt, lại có thể thấy rõ ràng từng cử động của Khả Lan.

“Chỉ là một số chuyện nhỏ thôi.”

Khả Lan nghe thấy Cố thủ trưởng hỏi, không dám chậm trễ, vội vàng trả lời, ánh mắt nhìn hai mắt đang nhắm của Cố thủ trưởng, khuôn mặt lạnh lùng cương nghị.

Lúc này vẻ mặt Cố thủ trưởng bình tĩnh, bộ dáng nhắm mắt, giống như hoa Tường Vi vào buổi đêm, tuyệt đẹp, lạnh lùng, còn có gai.

“Ừ.” Cố Thành Viêm nghe thấy Khả Lan trả lời, không hỏi gì nhiều, thấp giọng trả lời, bày tỏ ý mình nghe thấy.

Khả Lan nghe thấy Cố thủ trưởng trả lời, vốn dĩ trái tim căng thẳng, cũng dần dần nói lỏng ra, kéo giãn ra, nhẹ nhàng chui vào.

Cô không dám có động tác quá lớn, không muốn làm kinh động tới Cố thủ trưởng.

Mặc dù cô biết Cố thủ trưởng không ngủ, nhưng cố gắng rón rén!

Mặc dù cô cực kỳ cẩn thận, nhưng ít nhiều vẫn gây ra một ít tiếng động.

Từng cử động của cô, đều trong phạm vi có thể nhìn thấy của Cố Thành Viêm.

Đội Khả Lan thật vất vả chui vào trong chăn, nghĩ muốn kéo chăn một chút, đắp quanh mình, xua tan đi cái lạnh trên người.

Nhưng chăn bị dè quá chặt, căn bản cô không có cách nào kéo chăn đắp lên người mình.

Chăn quá ít, điều này làm cho trong lòng Khả Lan cảm thấy nóng nảy.

Lúc này đầu cô choáng váng đau dữ dội.

Nếu như cả đêm bị lạnh, sợ rằng sáng sớm ngày mai, bệnh cảm của cô càng nặng hơn.

Khả Lan lập tức đưa tay ra kéo chăn.

Kéo được chăn ra, nhưng Cố thủ trưởng vốn đang ngon giấc, hai mắt đang nhắm lại chậm rãi mở ra.

Hai mắt tối tăm, đen nhánh, làm cho người ta không thể đoán ra ý nghĩ của anh lúc này.

Nhưng Khả Lan có thể rõ ràng cảm thấy, lúc này xung quanh Cố thủ trưởng đang tản ra khí lạnh.

Khiến trong lòng cô khẽ run lên.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhằm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Chờ Xem.

Không khí trong phòng trong nháy mắt trầm xuống.

Tay Khả Lan vẫn còn đang lồi chần, không dám buông ra, càng kéo chặt hơn.

Hai mắt cô hơi khép hờ vì cảm vật, bỗng nhiên tròn to, nhìn chăm chăm Cố thủ trưởng.

“Tôi.....Tôi lạnh.” Khả Lan nhỏ giọng giải thích, nếu không lạnh, cô cũng sẽ không kéo chặt.

Sau khi Khả Lan dứt lời, hai mắt vốn dĩ tối tăm của Cố thủ trưởng khẽ chớp, trầm giọng trả lời, liền vén chăn lên, ôm Khả Lan vào lòng.

Bàn tay ôm bả vai Khả Lan, hô hấp vừa dày vừa nặng thổi qua trên đỉnh đầu Khả Lan, thổi trên tóc Khả Lan, cảm giác tê dại, khiến cả người Khả Lan run lên, cứng ngắc tại chỗ.

Nhưng nhiệt độ của Cố thủ trưởng lại làm cho Khả Lan cảm thấy ấm áp không ít.

Cô thờ dài, ngủ chung nhiều lần, hình như cô đã dần thành thói quen!

Khả Lan khẽ cử động cơ thể, tìm một vị trí thoải mái, khép hai mắt lại, mơ màng ngủ.

Sau cơn mưa mùa thu, sáng sớm không có ánh mặt trời, trong không khí còn có chút khí lạnh.

Giữa sớm.....

Khả Lan cùng ông Cố, bà Cố và Cố thủ trưởng ngồi ăn sáng.

Ăn không nói, ngủ không nói, đây là kinh nghiệm tích lũy được từ người xưa.

Cho nên, ngồi trước bàn ăn, Khả Lan chỉ nghe thấy âm thanh của tiếng nhai cơm.

Không khí trên bàn ăn yên tĩnh lại vô cùng tĩnh mịch.

Hai mắt bà Cố vẫn đục như cũ, lúc ăn cơm, gấp thức ăn thường xuyên sẽ gấp lệch.

Sắc mặt ông Cố yên lặng, khuôn mặt đầy nếp nhăn, trầm buồn, hình như còn đang bất mãn vì chuyện Cố thủ trưởng cười chui.

Mà sắc mặt Cố thủ trưởng lại bình tĩnh, động tác ưu nhã, khoe miệng thường xuyên nở nụ cười như có như không.

Nụ cười giống như tháng ba, vạn vật hồi phục, không còn lạnh lẽo nữa.

Nhưng anh cười cái gì?

Sau khi ăn sáng xong, ông Cố đứng dậy đầu tiên, tay cầm cây gậy, buồn bực không lên tiếng, đi ra phía ngoài phòng.

Sau khi ông Cố rời đi, ánh mắt của bà Cố dừng lại trên người Khả Lan.

“Lát nữa đi thăm ông Lương, cháu cũng đi cùng đi.” Bà Cố vừa nói vừa chậm rãi đứng dậy nhìn về phía Khả Lan.

Khả Lan nghe thấy lời bà Cố nói, cúi đầu dụi dụi trả lời, bộ dáng đoan trang, làm cho bà Cố hài lòng gật đầu.

Tuy nói Khả Lan không muốn tới chỗ ông Lương, nhưng bà Cố đã mở miệng, cô cũng không thể từ chối.

Bà Cố thấy Khả Lan trả lời, gật đầu một cái, không lên tiếng nữa, để đi Lưu đỡ về phòng thay quần áo.

Sau khi người lớn rời đi, Cố thủ trưởng bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Khả Lan.

“Không sao chứ?”

Câu hỏi của Cố Thành Viêm khiến Khả Lan bối rối.

“Cái gì mà không sao?”

Khả Lan theo bản năng hỏi lại Cố thủ trưởng một câu, hình như hôm nay không có chuyện gì đặc biệt xảy ra.

Sau khi cô nói xong, môi miệng của Cố Thành Viêm giật giật, lại không hỏi gì nữa, mà từ trên bàn ăn đứng dậy.

Bóng dáng cao lớn, chặn lại tia sáng trước bàn ăn, thế nhưng anh lại không vội vã rời đi.

Lát sau.....

“Hôm nay hơi lạnh, thay đồ dày một chút rồi đi.” Cố Thành Viêm nói, không lạnh không nóng thuận miệng nhắc nhở.

Lại làm cho trong lòng Khả Lan ấm áp!

Đây là quan tâm sao?

“Vâng.” Khả Lan ngửa đầu, nhìn về phía Cố thủ trưởng, trong lòng rất vui, nhưng Cố thủ trưởng lại không nhìn cô, mà rời khỏi bàn ăn.

Thấy Cố thủ trưởng rời đi, hai mắt đang chớp chớp động hứng thú bỗng thoáng qua một tia mất mát!

Rồi sau đó, Khả Lan thay quần áo dày, cùng người nhà họ Cố đi ra ngoài.

Trên đường.....

Mọi người ngồi trên xe, ai cũng không lên tiếng, bà Cố vẫn vuốt khăn mùi soa bằng gấm màu xanh dương trong tay, hai mắt rũ xuống, vẻ mặt tối tăm, hình như tâm sự rất nặng nề.

Ông Cố vuốt cây gậy trong tay, mím môi không nói, cúi đầu lông mày rũ xuống, bộ dáng trầm tư, rất giống Cố Thành Viêm.

Không khí trong xe, đè nén khiến Khả Lan không chịu được.

Tuy nói ngày hôm qua ông Cố cùng bà Cố đối với Khả Lan xem như thân thiện, nhưng Khả Lan biết, ông Lương sẽ là người tạo nên mâu thuẫn trong gia đình bọn họ.

Đối với tính tình của Lương Bảo Nhi, chắc là sẽ không từ bỏ ý đồ.

Mà giữa ông Lương và Lương Bảo Nhi lại có quan hệ huyết thống.

Giữa cô và Lương Bảo Nhi, không cần suy nghĩ, cũng biết ông Lương sẽ ủng hộ ai.

Nhưng.....

Điểm quan trọng là Cố thủ trưởng!

Sau khi đến bệnh viện, ông Lương vẫn chưa tỉnh lại.

Ông Cố đứng bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt, thở dài, chà chà cây gậy trong tay, không lên tiếng, chỉ hừ lạnh hai tiếng.

Bà Cố không ngừng vuốt chiếc khăn mùi soa bằng gấm màu xanh dương trong tay, giống như là bảo bối! Ánh mắt vẫn nhìn về phía trong phòng bệnh.

“Ông nội, bà nội.”

Lúc không khí quá mức yên tĩnh, giọng nói Lương Bảo Nhi chợt vang lên, bộ dáng cô ta đáng thương, chứ không liều lĩnh như trước.

Khuôn mặt Lương Bảo Nhi luôn luôn tinh xảo giờ phút này lại tái nhợt, đầu tóc rối bù, há miệng còn chưa phát ra tiếng, liền cúi đầu nghẹn ngào.

“Đừng khóc, bé con.....Đừng khóc.” Bà Cố thấy Lương Bảo Nhi khóc, vẻ mặt vốn dĩ căng thẳng, càng trở nên khó coi, nắm tay Lương Bảo Nhi, vỗ vỗ, mặt lo lắng.

Con bé Bảo Nhi này, từ trước đến giờ thông minh sáng sủa, bây giờ lại khó như vậy, nhất định là trong lòng vô cùng không dễ chịu.

Bà Cố không nhìn được cảnh người khác khóc!

Vừa nghe thấy tiếng khóc, trong lòng bà cũng sẽ nhói đau!

“Bà nội.....” Lương Bảo Nhi nghe thấy lời bà Cố nói, vốn chỉ cúi đầu nghẹn ngào, liền nhào về phía bà Cố, khóc rống lên.

Vừa khóc vừa há miệng muốn nói chuyện, vừa thở gấp, vừa lau nước mắt.

Bộ dáng khóc lóc này nhìn qua thật đúng là cực kỳ bi thương!

Nhưng cô ta thật sự bị thương sao?

Khả Lan không quan tâm Lương Bảo Nhi khóc lóc kể lể gì với bà Cố.

Ngẩng đầu nhìn về mặt Cố thủ trưởng.

Chỉ thấy Cố thủ trưởng đang đứng nghiêm bên cạnh cô, mặt mày bất động, sắc mặt vẫn lạnh lùng như cũ, hai mắt tối tăm, sâu thẳm như biển sao, làm cho người ta không rõ ý nghĩ của anh.

Lúc này Khả Lan không muốn biết suy nghĩ của Cố thủ trưởng!

Chỉ là trong lòng cô rất uất ức, cô không thích quá khứ của Cố thủ trưởng cùng Lương Bảo Nhi!

Nghĩ đến đây, tròng mắt của Khả Lan dừng lại trên tay Cố thủ trưởng.

Đầu óc cô chợt nóng lên, cẩn thận vươn tay, khẽ run nghĩ muốn nắm tay Cố thủ trưởng.

Cô mặc kệ trong quá khứ Cố thủ trưởng cùng Lương Bảo Nhi có chuyện gì, nhưng bây giờ với tương lai mới quan trọng nhất!

Nhưng....bàn tay Khả Lan đưa ra được một nửa, còn chưa chạm tới tay Cố thủ trưởng, dường như Cố thủ trưởng đã sớm phát hiện ra, bàn tay lại cảm bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Khả Lan.

Nhẹ nhàng nắm, nhiệt độ trong bàn tay, truyền qua nhau.

Bàn tay đột nhiên bị cầm ngược khiến trong lòng Khả Lan khẽ run, bèn ngẩng đầu nhìn về phía Cố thủ trưởng.

Chỉ có thể thấy gò má của Cố thủ trưởng, góc cạnh rõ ràng, môi mỏng mím chặt, hai mắt vẫn cụp xuống trầm tư như cũ.

Hình như Cố thủ trưởng rất nhiều tâm sự, nhưng chưa bao giờ nói!

Mặc dù Lương Bảo Nhi ôm bà Cố khóc thút thít, nhưng mặt vẫn không biến sắc nhìn về phía Lâm Khả Lan cùng Cố Thành Viêm.

Mặc dù cô ta nhìn thấy động tác của Lâm Khả Lan cùng Cố Thành Viêm, trái tim ghen tỵ hận không thể lập tức giết chết Lâm Khả Lan.

Nhưng bây giờ không được!

Nhưng mà một ngày nào đó, cô ta sẽ cướp Cố Thành Viêm khỏi Lâm Khả Lan, sống không bằng chết.

Chờ xem, đám cướp người của Lương Bảo Nhi, sẽ không có kết quả tốt!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhắm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Cô Cho Rằng.

Hành lang trong bệnh viện yên tĩnh, bởi vì ông Lương vào ở, tầng trệt thoáng mát sạch sẽ.

Khiến cho tầng chăm sóc đặc biệt này cảm giác cực kỳ yên tĩnh.

Chợt điện thoại của Khả Lan vang lên, là điện thoại của bệnh viện nơi mẹ cô đang ở.

Thấy có điện thoại, Khả Lan nhẹ nhàng rút tay khỏi tay của Cố thủ trưởng.

Bóng dáng Cố Thành Viêm khẽ nhúc nhích, liếc nhìn Lâm Khả Lan, không lên tiếng, buông ra đưa tay đút vào trong túi.

Khả Lan cầm điện thoại di động, đi ra xa một chút, lúc này mới nghe điện thoại.

Vậy mà nội dung cuộc điện thoại lại làm cho Khả Lan khẽ run trong lòng, ánh mắt dừng trên người Lương Bảo Nhi.

Bệnh viện không muốn chữa cho mẹ của Khả Lan nữa, khuyên cô nên đưa về nhà!

Về nhà?

Mẹ cô bệnh, vẫn chưa tới giai đoạn cuối, vẫn còn hy vọng, chỉ cần có tiền trị liệu, liền có thể chữa!

Cô đã dự chi chi phí trị liệu, bên phía bệnh viện cũng đã liên lạc được với bệnh viện ở nước ngoài, bây giờ lại muốn để mẹ cô về nhà, không thể không

ngghi ngờ là có người bên trong động thủ!

Trừ Lương Bảo Nhi còn có ai có thể làm loại chuyện nhảm chán này!

Ánh mắt Khả Lan sụp xuống, tắt điện thoại, nhìn về phía Cố thủ trưởng.

Bản về quyền.....Cố thủ trưởng lớn hơn Lương Bảo Nhi.

Không phải Cố thủ trưởng không biết chuyện nhà cô, cho nên, Khả Lan không muốn che giấu điều gì.

Ban đầu cô giống như bản mình đi xem mắt, đơn giản chỉ vì muốn chữa khỏi bệnh cho mẹ!

“Có thể ra ngoài một chút không?” Khả Lan đi tới trước mặt Cố Thành Viêm, nửa ngẩng đầu nhìn Cố thủ trưởng muốn Cố thủ trưởng giúp một tay.

Cố Thành Viêm vốn dĩ đứng nghiêm, lạnh lùng cương nghị, sau khi nghe Khả Lan nói, quay đầu, ánh mắt dừng trên mặt Khả Lan.

“Được.”

Cố Thành Viêm trả lời, không hỏi gì nhiều, quay đầu cùng Khả Lan đi ra ngoài.

Lúc đi tới khúc quanh, lúc này Khả Lan mới dừng lại, liếc nhìn Cố thủ trưởng, khẽ hít một hơi.

“Tôi muốn xin anh giúp tôi một việc.” Giọng nói Khả Lan cực kỳ trầm nhẹ, biểu lộ ra khá là cẩn thận.

Lúc này cô chợt thấy, mọi việc đều phải nhờ người, năng lực cô nhỏ bé, làm cái gì, nói cái gì, cũng có vẻ yếu ớt!

“Hà?.....Chuyện gì.”

Cố Thành Viêm thấy Lâm Khả Lan tìm anh giúp một tay, trong lòng lại có cảm giác hứng thú!

Chợt thấy nam tử hán rồi sao?

Trọng lượng tăng thêm rồi!

“Mẹ tôi.....chuyện trị liệu, không biết anh có thể giúp tôi liên lạc.....?” Khả Lan thấp giọng nói, nhưng còn chưa nói hết, giọng nói của Lương Bảo Nhi chợt xen vào.

“Ông ngoại đã tỉnh.....” Lương Bảo Nhi còn chưa xuất hiện, giọng nói đã vang lên trước.

Rồi sau đó vội vã đi tới trước mặt Cố Thành Viêm, lôi kéo tay Cố Thành Viêm muốn rời đi.

Động tác tự nhiên, bỏ qua sự tồn tại của Khả Lan.

Động tác của Lương Bảo Nhi khiến trong lòng Khả Lan cảm thấy lạnh lùng, vội vàng đưa tay, nắm bàn tay còn lại của Cố thủ trưởng.

“Chuyện mẹ tôi, xin anh.” Khả Lan đem chuyện lúc nãy nói dở nói ra.

Dứt lời, ánh mắt nhìn về phía Lương Bảo Nhi.

Chỉ thấy vẻ mặt Lương Bảo Nhi hơi kích động, trong mắt thoáng qua một tia lạnh lẽo.

Cô chính là muốn Lương Bảo Nhi nghe thấy!

Cố Thành Viêm nghe thấy Khả Lan nói, khẽ gật đầu, trả lời “Được” thuận tay đẩy Lương Bảo Nhi ra, bóng dáng thẳng tắp cao ráo, chắn ở giữa Khả Lan và Lương Bảo Nhi.

Khả Lan cùng Lương Bảo Nhi, ai cũng không thấy được vẻ mặt của nhau.

Nhưng Khả Lan có thể rõ ràng cảm thấy, Cố thủ trưởng đẩy Lương Bảo Nhi ra, nhất định khiến cho Lương Bảo Nhi lửa giận ngập tràn!

Lương Bảo Nhi, thật đúng là quán chặt lấy, không chịu buông!

Rồi sau đó, Cố Thành Viêm sai bước, đi về phía trước, vào phòng bệnh của ông Lương, Khả Lan đang muốn đi theo vào, Lương Bảo Nhi chợt đưa tay ngăn Khả Lan lại.

“Cô cho rằng anh Viêm có thể giúp cô sao? Nếu như để cho người nhà họ Cố cùng anh Viêm biết trước kia cô từng làm công việc quan hệ xã hội, người nhà họ Cố còn có thể tiếp nhận cô sao?” Lương Bảo Nhi lạnh giọng nói xong, nhỏ giọng nở nụ cười, chân mày nhíu lại, cặp mắt nhìn chằm chằm Lâm Khả Lan, sau đó đưa tay nắm tay Lâm Khả Lan, dịu dàng nói: “Tôi cho cô ba triệu, cô rời khỏi anh Viêm, bệnh của mẹ cô, tôi sẽ thay các người tìm bác

sĩ giỏi nhất.”

Lúc nói chuyện trên mặt Lương Bảo Nhi nở nụ cười nhưng trong mắt đều là sự lạnh lùng.

Điều kiện xác thực vô cùng mê người!

Thế nhưng như vậy thì sao chứ?

Khả Lan tình nguyện bị ổi bán mình, cũng sẽ không nhận sự bố thí từ Lương Bảo Nhi!

Không.....

Lương Bảo Nhi sẽ không bố thí cho cô, người nhà họ Lương máu lạnh như vậy, làm sao có thể dễ dàng đối tốt với cô chứ!

Nếu đúng như Lương Bảo Nhi nói, cô ta nói cho người nhà họ Cố, trước kia cô làm công việc quan hệ xã hội, không được người nhà họ Cố chấp nhận, cần gì phải cho cô ba triệu?

Nghĩ đến đây, bàn tay Khả Lan khẽ dùng sức, lạnh lùng bỏ tay Lương Khả Nhi ra, bỗng nhiên nhếch miệng cười lạnh.

“Sao lại phải nói nhiều như vậy, không phải cô chỉ muốn tôi rời khỏi.....Nếu như lúc đầu khi tôi đến cầu xin Lâm Khải Nghiệp, các người từ bỏ, hôm nay, tôi đã không là vợ của Cố Thành Viêm!” Khả Lan nói xong, không ngừng cười nhạo!

Thật là số mạng trên người!

Nếu như lúc đầu khi cô đến xin Lâm Khải Nghiệp, Lâm Khải Nghiệp có thể đuổi cô như đuổi ăn xin cho cô một khoản tiền, để cô đưa mẹ ra nước ngoài chữa bệnh, cô cần gì vì tiền mà đi xem mắt chứ?

Bây giờ hối hận rồi sao?

Đã muộn!

“Cô.....”

Lương Bảo Nhi nghe thấy Khả Lan nói, tức giận run người, cánh tay chợt giật lên, đang muốn tát lên mặt Khả Lan.

Nhưng.....

Ánh mắt Khả Lan lóe lên, lạnh lùng đưa tay ra giữ tay Lương Bảo Nhi lại.

“Lại muốn đánh người, cô cảm thấy tôi sẽ bị đánh hai lần sao? Là cô quá kiêu ngạo, hay là quá nóng lòng muốn làm người thứ ba?” Khả Lan nói xong, lạnh lùng đẩy tay Lương Bảo Nhi văng ra ngoài.

Ánh mắt cô vẫn lạnh lùng tối tăm như cũ.

Mà lúc này Lương Bảo Nhi, sắc mặt rất kinh hoàng, Lâm Khả Lan so với trong tưởng tượng của cô ta còn đáng sợ hơn!

Khả Lan lạnh lùng nhìn về mặt kinh hoàng của Lương Bảo Nhi, nở cười trên khóe miệng càng lạnh hơn.

Lương Bảo Nhi thật là giống mẹ cô ta, thích làm kẻ thứ ba!

Có phải trong mắt mẹ con cô ta, chồng của người khác mới là tốt nhất?

Mẹ cô nhường ba cho mẹ cô ta, nhưng cô sẽ không nhường Cố thủ trưởng cho cô ta!

Đừng mơ tưởng cô sẽ thối lui!

Sau khi Khả Lan nói một lúc lâu, cánh tay đưa lên của Lương Bảo Nhi mới từ từ rơi xuống, hai tay nắm chặt thành quyền, giận đến nổi cả người không ngừng run rẩy.

Lâm Khả Lan, Lâm Khả Lan.....

Rượu mời không uống, lại muốn uống rượu phạt!

Chết chìm rồi!

Một lát sau.....

Lương Bảo Nhi trấn an tâm tình kích động của mình, con ngươi đảo quanh, ngẩng đầu nhếch miệng nở nụ cười.

“Cô sẽ hối hận về quyết định ngày hôm nay.”

Lương Bảo Nhi rất có lòng tin, lúc này Lâm Khả Lan từ chối, không lâu sau, sẽ quỳ xuống cầu xin cô ta.

Nhưng.....

Dù là ai cũng không thể biết trước chuyện sau này!

“Tôi chờ.”

Khả Lan nghe thấy Lương Bảo Nhi nói, lạnh giọng trả lời cô ta, ánh mắt cứng rắn, hình như không sợ hãi chuyện sau này.

Nhưng trong lòng cô lúc này lại bắt đầu sợ.

Cô không đấu lại Lương Bảo Nhi!

Không.....Chính xác mà nói, cô căn bản không phải đối thủ của nhà họ Lương!

Có lẽ, cô nên đi tìm người kia!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Trả Lời Thế Nào.

Mặc dù ông Lương tỉnh lại, nhưng lại đúng như bác sĩ kết luận, bị liệt!

Nhưng cũng may, ông Lương chỉ liệt nửa người, thần kinh ở hai chân tê liệt, chỉ cần điều dưỡng hợp lý, vẫn có cơ hội đứng dậy.

Đối mặt với việc bị liệt, ông Lương có vẻ hơi nóng nảy.

Bụp.....

Khả Lan vừa đi vào phòng, liền nhìn thấy ông Lương làm rơi đồ, mặc dù ông Lương hết sức kiên nhẫn lấy, nhưng động tác hơi chậm, biểu lộ ra sự không tự chủ được!

Mọi người đều biết, xuất huyết não gây chèn dãn thần kinh, dẫn đến tê liệt, nghiêm trọng, sẽ dẫn đến cơ thể co quắp, thậm chí là si ngốc.

Mà ông Lương như vậy, xem như là tương đối khá!

Nhưng mà, lúc này ông Lương không giống như lúc trước, khả năng khác chế bớt đi một chút!

Điểm này, hình như ông Lương cũng phát hiện ra, vẻ mặt khổ sở, hai mắt vẫn đục, khóe miệng nở nụ cười khổ sở.

Cả đời chinh chiến, hào quang một đời, bây giờ lại thành phế nhân co quắp, cho dù là ai nhất thời cũng khó có thể chấp nhận sự thật này.

Ông Cố thấy bạn mình bây giờ trở thành như vậy, sắc mặt vốn dĩ căng thẳng, càng trở nên khó coi, môi mỏng khẽ mở, nhìn Cố Thành Viêm, há miệng muốn nói gì nhưng nhìn thấy vợ mình ở đây, lại không dám mở miệng!

Sắc mặt bà Cố cũng âm trầm như vậy, hai mắt vốn đục ngầu, có tầng sương mù bao quanh, đưa chiếc khăn mùi soa bằng gấm trong tay cho ông Lương.

“Vân Tú bảo tôi đưa cái này cho ông.” Bà Cố nói xong, ánh mắt dừng trên chiếc khăn mùi soa, hai mắt vẫn đục có một tầng sương mù bao quanh.

Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh!

Khả Lan không biết giữa thế hệ trước xảy ra chuyện gì, nhưng lại thấy tình cảnh này.

Trong lòng Khả Lan khẽ nhúc nhích, ánh mắt chuyển sang nhìn mặt Lương Bảo Nhi.

Chỉ thấy sắc mặt Lương Bảo Nhi âm trầm, mặt khổ sở, trông mắt lại không thể thấy rõ ràng sự chân thật.

Từ trước đến giờ Lương Bảo Nhi được nuông chiều, bản thân làm hại ông ngoại bệnh nặng nhưng vẫn còn có thể cùng cô tranh giành Cố Thành Viêm.

Khả Lan cảm thấy, lúc này trong lòng Lương Bảo Nhi, chưa chắc đã có đau lòng cùng khổ sở!

Nghĩ đến đây, Khả Lan lắc đầu, đưa mắt nhìn về phía người lớn.

Ông Lương thấy bà Cố đưa khăn mùi soa tới, hai mắt vốn dĩ khổ sở, dần dần hòa hoãn lại, hai tay run run nâng khăn mùi xoa lên, cúi đầu, nghẹn ngào, không nhìn được mà rơi nước mắt.

Trong miệng khẽ gọi “Tú Nhi.....”

Khiến trong lòng Khả Lan hơi chấn động!

Vân Tú? Tú Nhi!

Có lẽ là người yêu cũ của ông Lương!

Thật ra ông Lương là một người đàn ông đáng thương!

Bị cháu gái làm cho tức giận phát bệnh, bạn chiến đấu tới, con gái lại không xuất hiện!

Mặc kệ là bạn, hay còn có việc khác, nhưng nếu ông Lương chết, con gái không đến, chẳng phải không được nhìn thấy mặt lần cuối sao?

Mẹ của Lương Bảo Nhi, thật lạnh lùng đúng như tin đồn!

Rồi sau đó, ông Lương nhận lấy khăn mùi soa, vẻ mặt dần dần khôi phục lại vẻ bình tĩnh, nắm khăn mùi soa trong tay, trông mắt hình như nhớ lại chuyện thời niên thiếu.

Ông Cố ngồi trước giường bệnh, trò chuyện cùng ông Lương.

Ban đầu chỉ là ông Cố cùng bà Cố nói chuyện.

Rồi sau đó ông Lương cũng trò chuyện cùng bọn họ.

Từ cuộc nói chuyện của người lớn, lúc này Khả Lan mới phát hiện ra.

Ông Cố cùng ông Lương, đã từng có tình anh em sâu đậm!

Khó trách.....Bọn họ nghĩ muốn thúc đẩy hôn sự giữa Lương Bảo Nhi cùng Cố Thành Viêm.

Đó là mong muốn trong lòng của người lớn!

Nhưng cũng tiếc, người lớn có ý, nam nữ vô tình!

Cố Thành Viêm cùng Lương Bảo Nhi, hữu duyên vô phận!

Người lớn nói chuyện, hậu bối tự nhiên không dám chen miệng vào.

Khả Lan đứng trong phòng bệnh rất lâu sau đó liền muốn rời đi.

Bệnh viện khuyên cô đưa mẹ về nhà, cô phải tới đó.

Nhưng cô vừa mới ngẩng đầu muốn nói chuyện với Cố thủ trưởng, ông Lương bỗng nhiên nói: “Thành Viêm, hôm nay là ngày xét duyệt, cháu đi trước đi, ta không sao rồi.” Ông Lương nói xong, vẫy tay, ý bảo Cố Thành Viêm đi xử lý công việc trước, đừng làm trễ nãi công việc.

Cố Thành Viêm nghe thấy ông Lương nói, vẻ mặt vẫn cương nghị bình tĩnh như cũ, thấp giọng “vâng”, quay đầu liền rời đi, bộ dáng không nhẹ không nặng, lạnh lùng kiên quyết.

Nhưng lúc rời đi anh cũng không quên đưa tay kéo Khả Lan cùng rời đi.

Khả Lan đột nhiên bị Cố Thành Viêm kéo, hơi bất ngờ, đứng không vững, lại bị Cố thủ trưởng đỡ bên eo, động tác thân mật, khiến mọi người trong phòng thấy rõ ràng.

Lương Bảo Nhi tự nhiên cũng thấy rõ!

Nhìn hai người thân mật đi chung với nhau, bàn tay Lương Bảo Nhi nắm chặt thành quyền, móng tay màu hồng đâm vào lòng bàn tay.

Trong con giận dữ, ghen tỵ, không cam lòng.

Khả Lan bị Cố thủ trưởng kéo đi, dọc đường đi đều thuận theo.

Cho tới khi đi tới trước xe. Lúc này Khả Lan mới ngẩng đầu, con người đen nhánh nhìn thẳng Cố thủ trưởng nói: “Tôi muốn tới bệnh viện, không thể đi cùng anh.”

Khả Lan dửng dưng, thấy Cố thủ trưởng khẽ nghiêng đầu, ánh mắt chuyển qua, vừa đứng bốn mắt nhìn nhau.

Cô bỗng nhiên hơi đỏ mặt, vội vàng cúi đầu nhìn xuống giày da của Cố thủ trưởng, chỉ cảm thấy trong đầu ùng ùng, giống như có đồ vật gì đó, tim đập thình thịch, hoảng hốt!

Cố Thành Viêm đi tới trước xe, đang muốn mở cửa xe cho Khả Lan, tính toán muốn đưa Khả Lan về nhà trước, rồi anh mới đi xét duyệt!

Nhưng lúc này nghe thấy Khả Lan nói, động tác trong tay Cố Thành Viêm hơi dừng lại, nhìn về phía Lâm Khả Lan, lại nhìn thấy cô thẹn thùng, trong lòng chợt thấy hứng thú, bàn tay vẫn nắm chặt tay cô không buông, sức lực tăng thêm một chút.

“Tôi đưa cô đi.”

Cố Thành Viêm tiếp tục đưa tay ra mở cửa xe, động tác nhẹ nhàng, đẩy Khả Lan lên xe.

Khả Lan cũng không từ chối Cố thủ trưởng, khéo léo ngồi lên xe, rồi sau đó nhìn Cố thủ trưởng ngồi vào vị trí lái xe, trong lòng có cảm giác ngọt ngào.

Mặc dù tôn trọng nhau như khách, nhưng cuộc sống bình tĩnh!

Quan tâm, mến yêu, trách nhiệm, tôn trọng!

Nghĩ đến đây, ánh mắt Khả Lan nhìn vào chiếc nhẫn trên tay, khóe miệng khẽ nở nụ cười.

Sau khi xe khởi động, chạy một thời gian liền tới bệnh viện Nhân Dân Độ Nhất.

Khả Lan biết Cố thủ trưởng còn có việc, nghĩ muốn nói tạm biệt với Cố thủ trưởng, nhưng còn chưa kịp nói gì, đã nhìn thấy Cố thủ trưởng xuống xe.

Bóng dáng thẳng tắp cao ráo, đứng ở ngoài xe, đột ngột thu hút ánh mắt của người đi đường.

Rốt cuộc là xuất thân danh giá hay là phong cách làm cho người ta chú ý!

Cố thủ trưởng xuống xe, Khả Lan không dám nói thêm gì, vội vàng xuống xe.

Xem xét Cố thủ trưởng, vừa bấm số điện thoại của mẹ, vừa cất bước đi vào trong.

Nhưng mới vừa đi hai bước, từ xa Khả Lan liền nhìn thấy mẹ cùng dì Vương.

Thấy mẹ, Khả Lan bước nhanh tới, cầm đồ trong tay mẹ, đang muốn nói chuyện, giọng của dì Vương lại vang lên trước.

“Khả Lan, mấy ngày nay cháu đi đâu vậy?” Dì Vương không biết chuyện của Khả Lan mấy ngày nay.

Chuyện xem mắt ngày hôm ấy, người không tới cũng không nói gì.

Nhưng mà, mấy ngày nay biến mất không thấy, còn đóng đủ tiền viện phí, điều này không khỏi làm cho người ta lo lắng, có phải Khả Lan vì tiền, làm chuyện gì phạm pháp không!

Nếu không, cô lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?

Sau khi dì Vương dửng dưng, Khả Lan lú lẫm, cô biết mình kết hôn nhầm, nhưng vẫn chưa nói, là lòng riêng, cũng bởi vì bất đắc dĩ.

Nhưng lúc này dì Vương hỏi, Cố thủ trưởng lại ở đây, cô phải trả lời thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Trịnh Trọng.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu qua cơ thể, hơi thở ấm áp.

Khả Lan biết, đối mặt với vấn đề của di Vương, kết quả chỉ có một, cô phải ngã bài với Cố thủ trưởng!

Bọn họ kết hôn nhầm!

Sau đó cô phải đối mặt với cuộc kết hôn nhầm này thế nào?

Nhân lúc chưa có sai lầm gì ly hôn? Tất cả trở về vị trí cũ?

Hay là tiếp tục?

Đây là một chuyện lúng túng, nhưng lại vô cùng khó khăn.

Nhưng mà cô chợt phát hiện ra, bản thân biết rõ sai lầm, nhưng lại không đề cập tới, cô như vậy là thế nào?

“Tôi.....” Khả Lan há mồm, đang muốn trả lời.

“Ồi chao.....ôi.....chao....”

Nhưng Tổ Phuong chợt khổ sở kêu, mặt tái nhợt ngồi xồm trên mặt đất, ôm bụng!

Tổ Phuong chợt ngồi xồm trên mặt đất, làm cho người khác luống cuống, bệnh bao tử tái phát, không phải một loại bệnh bình thường, không có thuốc, có thể đau đến nổi lên cơn đột quỵ!

Khả Lan vội vàng ngồi xồm xuống, muốn tìm thuốc, nhưng tìm hết mọi nơi, lật qua lật lại vài lần, cô mới phát hiện, căn bản bệnh viện không kê đơn thuốc cho mẹ cô.

Lương Bảo Nhi!

Tìm không ra thuốc, Khả Lan đứng dậy nghiêng đầu, muốn vào bệnh viện tìm bác sĩ.

Vốn nên cứu sống, lại khuất phục cường quyền, không để ý tới sự sống chết của người khác, chuyện này, cô không tin cô không nói lý được!

Làm rõ! Phải làm rõ!

Huyền nào mọi người đều biết, nước có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền, cô không tin, chuyện này gây nên tiếng động lớn, nhà họ Lương lại không sợ!

Nhưng Cố thủ trưởng đứng bên cạnh, chợt bế mẹ Khả Lan lên, sai bước đi vào bệnh viện, hai mắt như mắt chim ưng lạnh lùng sắc bén, quét qua mọi nơi, đi vào phòng cấp cứu.

Bóng dáng cao lớn, lạnh lùng cương nghị, ánh mắt hơi trầm xuống, khí lạnh bắn ra bốn phía.

Nhìn thấy động tác của Cố thủ trưởng, Khả Lan hơi ngừng lại, sau đó vội vàng đuổi theo, không dám lên tiếng, trong lòng khẽ run, một dòng ẩm áp chảy qua lòng.

Bác sĩ trong phòng cấp cứu hiển nhiên không nghĩ tới, bệnh nhân được khuyên về nhà lại quay lại!

Không phải ông không cứu, chỉ là trưởng khoa đã qua chào hỏi, không cần biết bệnh nhân Tổ Phuong này bệnh thế nào bệnh viện bọn họ cũng không được nhận, cho bệnh nhân này chuyển sang bệnh viện khác.

Ai bảo bà ta đắc tội với người nhà họ Lương!

Nhưng lúc này, bệnh nhân quay lại, bên cạnh còn có một người với khí thế hung hăng.

Đối với kinh nghiệm nhiều năm của ông, người đàn ông khí thế phi phàm này, tám phần không phải người dễ chọc vào.

Cứu?

Hay không cứu?

“Mê neho cái gì? Cứu người!” Sau khi Cố thủ trưởng đặt người xuống, nhìn thấy vẻ mặt bác sĩ thay đổi mấy lần, động tác chậm chạp không chịu cứu người, vẻ mặt bỗng trở nên âm trầm, lạnh giọng nhắc nhở.

Giọng nói lạnh lùng sắc bén, khiến cả người bác sĩ khẽ run, vội vàng ngẩng đầu nhìn, người trước mặt bóng dáng cao lớn, đồ tây thẳng tắp!

Khí thế kia, chỉ có thể là trong bộ đội! Không phải người nhà danh giá trong thành phố chứ?

Nghĩ đến đây, bác sĩ cũng không quản chuyện trưởng khoa đã nói, chỉ để ý cứu người.

Một lúc lâu sau.....

Sai khi giảm đau, Khả Lan cầm bình truyền dịch, đỡ mẹ ngồi vào xe lăn đẩy về phòng.

Lúc này, cô nhớ tới mình nên cảm ơn Cố thủ trưởng, nhưng nghiêng đầu, đã không thấy bóng dáng Cố thủ trưởng đâu.

Vốn dĩ Khả Lan muốn đi tìm Cố thủ trưởng, lại nhìn thấy mấy y tá ân cần đem xe đẩy tới, đưa mẹ cô tới phòng bệnh đặc biệt trên tầng cao nhất.

Rồi sau đó, Khả Lan mới biết, Cố thủ trưởng giúp mẹ cô sắp xếp chuyển nằm viện, thuận tiện sắp xếp ngày ra nước ngoài chữa bệnh luôn.

Bác sĩ cùng với phó viện trưởng vì Cố thủ trưởng, tự mình tới gặp Tú Phương, biểu đạt an ủi cùng quan tâm.

Thái độ bỗng nhiên thay đổi, khiến Khả Lan nói không rõ cảm giác trong lòng là gì!

Quyền? Tiền? Cô phát hiện, năng lực của mình quá nhỏ bé.

Phòng bệnh đặc biệt, một người ở, đừng nói sự chật chội như lúc trước, ngay cả bên ngoài phòng bệnh cũng hiếm thấy bóng người, trong tầng biểu lộ ra khá là trống rỗng.

Đối với hành động của Cố thủ trưởng, Khả Lan rất cảm động!

Sau khi tất cả được sắp xếp xong, bởi vì còn có việc nên Cố thủ trưởng đi trước, Khả Lan ở lại bệnh viện.

Di Vương vẫn chưa rời khỏi, thấy Cố thủ trưởng đi, lúc này mới cảm thấy hứng thú ngồi vào bên cạnh Khả Lan, nhỏ giọng hỏi: “Cậu ta là ai?”

Di Vương nhìn một cái liền biết chàng trai kia không giống những người khác, chỉ là bà chưa bao giờ biết, bên cạnh Khả Lan lại có một nhân vật như thế!

“Cố thủ trưởng.” Khả Lan bình tĩnh trả lời Di Vương, vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên, lông mi thon dài, bao trùm lên con ngươi của cô.

Khả Lan trả lời, khiến Di Vương hơi dừng lại, vẻ mặt thay đổi mấy lần, rồi sau đó kéo tay Khả Lan, hỏi dò: “Hai đứa kết hôn?” Cố thủ trưởng?

Là vị thủ trưởng nào?

Đối với sự hiểu rõ Khả Lan của bà, quyết định xem mắt, là quyết không thể nào vắng mặt.

Mà bây giờ bên cạnh cô lại có thêm một vị thủ trưởng, chẳng lẽ Khả Lan kết hôn nhầm?

Không nói chuyện này thì thôi, nói tới rồi thì mới để ý, vị thủ trưởng này còn tốt hơn vị thủ trưởng kia gấp trăm lần.

Trước đó vài ngày bà cũng mới biết, vị thủ trưởng kia, đã từng kết hôn, vợ anh ta không chịu nổi bạo lực gia đình, nhảy sông tự tử, đến bây giờ vẫn chưa tìm thấy thi thể! Bà cũng không thể đẩy Khả Lan vào trong hố lửa.

Người làm mỗi lúc trước cũng không nói tí mĩ, nói cách khác, bọn họ chỉ là dân thường, làm sao có thể biết chuyện trong nhà của người làm quan!

Bà nhìn Khả Lan lớn lên từ nhỏ, cô bé này mệnh khổ, nhưng lại hiểu chuyện khéo léo, trong lòng bà vẫn luôn thích cô bé này, bà không có con trai, có con trai nhất định bà sẽ bảo thẳng bé cưới Lâm Khả Lan.

“.....Vâng!” Khả Lan gật đầu, bày tỏ đã kết hôn.

Cô không muốn giấu Di Vương, chuyện xem mắt, là cô tự quyết định, Di Vương tìm người cho cô không chọn, lại chọn một người khác.

Xem như sai lầm rồi, cô cũng muốn Di Vương biết.

Cô biết rõ bản thân mình đang làm gì, cô sẽ quý trọng đoạn nhân duyên này. Hiện tại, chỉ muốn Di Vương đừng bới móc chuyện này nữa.

Trong lòng cô và Cố Thành Viêm đều rất rõ ràng, giữa bọn họ chỉ là trùng hợp, nhưng cũng là duyên.

Chuyện kết hôn nhầm, trong lòng mọi người đều biết là được, không cần thiết phải nói rõ.

Di Vương nghe Khả Lan trả lời, im lặng tỏ rõ đã biết, thái độ vui mừng, cũng có mất mát, sai thì sai đi, sống tốt qua ngày là được.

Chỉ là, bà nhìn bộ dáng Cố thủ trưởng, không giống như người bình thường, Khả Lan là con gái bà thì tốt biết mấy!

Con rể trẻ tuổi, anh tuấn, lại có năng lực, nói ra tự hào bao nhiêu chứ!

Rồi sau đó.....

Di Vương không đề cập tới chuyện kết hôn nhằm, chỉ thuận miệng hàn huyên cùng Khả Lan mấy câu.

Nói lần sau đến nhà chồng Khả Lan chơi, muốn Khả Lan hoành nghênh chào đón.

Khả Lan tự nhiên đồng ý, từ nhỏ đến lớn, di Vương đối tốt với mẹ con cô không ít!

Không thể nói móc tìm móc phổi, nhưng lần đầu tiên mẹ phát bệnh, là di Vương đạp xe đạp, đưa người tới bệnh viện.

Khả Lan vẫn còn nhớ rõ bộ dáng đầm đìa mồ hôi của di Vương lúc đó.

Đợi đến khi mặt trời lặn, Khả Lan thấy thời gian không còn sớm, liền tạm biệt mẹ, về nhà.

Trong doanh trại quân đội, không phải ai cũng có thể tùy tiện ra vào.

Khả Lan quay về nhà, phải dựa vào di Lư ra ngoài đón, mới có thể đi vào.

Chỉ là di Lư sau khi thấy cô, sắc mặt liền trầm xuống.

Trong mắt lộ rõ sự lạnh lùng chán ghét.

Thấy di Lư như vậy, trong lòng Khả Lan cảm thấy bối rối.

Tuy nói rằng quan hệ của di Lư với cô chưa tới mức thân thiết, nhưng ngày thường, di Lư đối với cô rất khách khí!

Chán ghét?

Buổi sáng trước khi ra ngoài còn tốt, sao bây giờ lại như vậy!

Xảy ra chuyện gì?

Nghĩ đến chỗ này, Khả Lan lập tức đề cao cảnh giác, trong lòng phỏng đoán tiếp theo sẽ xảy ra chuyện.

Có thể.....Có liên quan tới Lương Bảo Nhi!

Buổi sáng trời trong xanh, buổi chiều lại không đẹp lắm, mặt trời bị mây đen bao trùm, đen nhánh, mơ hồ sắp có mưa bão tới.

Khả Lan đi theo di Lư xuyên qua cổng, đi qua vườn hoa, đi tới trước cửa.

Di Lư đẩy cửa, đứng ở một bên, sau đó Khả Lan đi vào.

Lúc này, ông Cố và bà Cố đang ngồi trên ghế sa lon.

Về mặt ông Cố âm trầm, không ngừng vuốt chiếc gậy trong tay.

Hai mắt bà Cố vẫn đục như cũ, sắc mặt không hài hòa như lần đầu tiên Khả Lan thấy.

Khí thế kia làm cho trong lòng Khả Lan khẽ run.

Đã xảy ra chuyện gì?

Khả Lan không lên tiếng, từ từ đi về phía hai vị trưởng bối.

Cô đi tới trước mặt người lớn, còn chưa đứng vững, ông Cố liền mở miệng.

“Cô Lâm, tôi thỉnh trọng mời cô rời khỏi Cố Thành Viêm.” Sắc mặt ông Cố âm trầm, hai mắt tàn khốc.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhắm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Cần Gì Cứ Một Mục Đòi.

“Cô Lâm, tôi thỉnh trọng mời cô rời khỏi Thành Viêm.”

Lời của ông Cố quanh quẩn bên tai Khả Lan.

Rời đi?

Cô nghe thấy ông Cố nói không có ý cho từ chối, cô đoán được, là Lương Bảo Nhi can thiệp vào.

Một lúc lâu sau.....

Khả Lan im lặng đứng trước mặt hai vị trưởng bối, không có mở miệng trả lời, cứ đứng thẳng như vậy, đôi tay trắng nõn nắm thành quyền.

Giận?

Không thể làm gì?

“Ta biết cháu là đứa bé ngoan, nhưng tiểu Viêm không hợp với cháu.” Lúc này bà Cố đang ngồi trên ghế sa lon cũng lên tiếng.

Giọng điệu nói chuyện ôn hòa, nhưng sắc mặt vui hơi âm trầm.

Bà hy vọng Lâm Khả Lan tự biết rõ mình!

Đừng để chuyện phát triển đến mức không dọn dẹp được!

Thân phận của cô như vậy, nhà họ Cố không có cách nào tiếp nhận được!

Nếu cô chỉ là một cô gái con nhà bình thường, chỉ cần trong sạch, nhà họ Cố sẽ không phản đối.

Nghèo, xuất thân thấp hèn, đều không phải lỗi của cô, nhưng cô lại cố tình không làm công việc đáng hoàng.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, mặt mũi nhà họ Cố phải để đâu?

Khả Lan nghe người lớn nói, ánh mắt rũ xuống, trong mắt, chớp mắt đã có dịch trong suốt.

Tâm tình vốn dĩ bình tĩnh lại không nhịn được run lên, đôi môi đỏ tươi giật giật, hít một hơi thật sâu.....

“Chúng ta biết, cô cũng là bất đắc dĩ, nhưng mặc dù nhà họ Cố không phải gia đình giàu có nổi tiếng, nhưng cũng là nhà cao cửa rộng, cô có khổ hơn nữa, có mệt hơn nữa, cũng không thể phóng túng như vậy.” Ông Cố bỗng nhiên lạnh giọng nói rõ.

Nhà họ Cố, không tiếp nhận nổi loại phụ nữ phong lưu như vậy, bây giờ không thể so với thời trước, con gái của thanh lâu đều là bị ép buộc, bất đắc dĩ.

Cô lại tự mình lựa chọn con đường kia, tất nhiên sẽ phải trả giá thật lớn.

Ông Cố chợt nói rõ, khiến trái tim Khả Lan bỗng nhiên căng thẳng.

“Ông nội, bà nội, cháu nghĩ mọi người không hiểu rõ chân tướng.” Khả Lan cất giọng giải thích.

Cô chưa từng làm những việc mờ ám.

Cô luôn tự nhủ mình, phải giữ mình trong sạch!

Bốp.....

Khả Lan vừa mới nói xong, ông Cố chợt đập bàn, từ trên ghế sa lon đứng dậy.

Dựa vào cây gậy trong tay, cơ thể mơ hồ lộ ra khí lạnh.

Giận! Ông Cố thật sự nổi giận!

Nói káo trước mặt ông, giả bộ ngu ngốc để lừa đảo?

Thật sự cho rằng ông già rồi, sẽ hồ đồ sao?

Thành Viêm còn trẻ, chịu không được những cô gái mềm mại lừa gạt, nhưng thằng bé biết rõ ràng, bối cảnh của cô Lâm phức tạp, nếu không, làm sao có thể nhân lúc bọn họ rời đi, kết hôn.

Nhà họ Cố chọn đâu, không yêu cầu gì khác, nhưng ít nhất phải có bối cảnh đơn giản!

Ông Cố đứng dậy một lát, lại ngồi xuống, thở ra một hơi, trấn tĩnh là con giận dữ, lại mở miệng.

“Chân tướng là gì!” Giọng ông Cố trở nên lạnh lùng.

Thật ra thì đối với Lâm Khả Lan, cũng chẳng có ấn tượng xấu gì, chỉ là, bối cảnh Lâm Khả Lan không hợp với Thành Viêm.

Mặc kệ chân tướng thế nào, cô ở chung với Thành Viêm, tất nhiên sẽ ảnh hưởng tới tiền đồ của Thành Viêm.

Thành Viêm ở bộ đội nhiều năm, nhất thời bị sắc đẹp mê hoặc, nên ông phải dọn dẹp!

“Phải....Cháu từng làm công việc quan hệ xã hội, nhưng cháu trong sạch, chưa bao giờ phóng túng qua.” Khả Lan cúi đầu, đành hoàng thừa nhận.

Giấu diếm không phải là lựa chọn tốt, nhưng hào phóng thừa nhận, cũng không phải là lựa chọn chính xác.

Sai, giờ phút này, cô nói gì làm gì đều là sai.

Sai khi sinh ra, sai ở vận mạng trên người.

“Nhưng thân phận của cháu, tên của cháu, người của cháu, đã sớm lưu lại tính là loi ong bướm.” Bà Cố ngồi bên cạnh chợt cất giọng nhắc nhở Khả Lan.

Bọn họ nguyện ý tin tưởng lời Khả Lan, nhưng người khác sẽ không tin, nhà họ Cố không cần thiết vì một cô gái chưa được công nhận, mà gánh chịu hậu quả sau này.

Tiểu Viêm còn trẻ, sau này vẫn có thể gặp người tốt hơn!

Lời nói của ông Cố cùng bà Cố nhất thời khiến Khả Lan im lặng!

Là loi ong bướm?

Trong mắt người khác cô là như vậy sao!

“Cháu.....” Khả Lan ngẩng đầu, há mồm muốn phản bác.

“Chúng ta không muốn ép cháu, nhưng cháu tự mình suy nghĩ một chút, thân phận của cháu như vậy, nếu như truyền tới bộ đội, đối với Thành Viêm ảnh hưởng thế nào, nếu như cháu thương nó, hãy rời khỏi nó, nếu như cháu không thương nó, cần gì phải nắm mãi không chịu buông?” Bà Cố nói tới đây, chợt đứng lên, đưa tay run rẩy nắm hai tay Khả Lan, kéo cô ngồi xuống.

“Tiểu Lan, ta biết rõ cháu là một đứa con có hiếu, cháu làm tất cả, cũng vì mẹ cháu, bây giờ, cháu rời đi, cũng là vì mẹ cháu, khiến tất cả đều bình tĩnh lại, không được sao?” Giọng nói bà Cố bỗng trở nên mềm mại, nhẹ nhàng, từng câu từng chữ truyền tới trong đầu Khả Lan!

Cô không thể nói bà Cố tàn nhẫn, chỉ có thể nói bà Cố yêu cháu mình! Không tiếc trở nên tàn nhẫn.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng hòa ái hiền lành của bà Cố cô cũng biết, bà Cố thương cháu trai của mình!

Nhưng.....Mọi người ích kỷ, đối với bà Cố, nhà họ Cố không thể tiếp nhận nổi một cô gái như cô, Cố Thành Viêm sẽ gặp được người tốt hơn!

Cho nên, cô rời đi, mới là kết quả tốt nhất.

Xác thực, cô rời đi, không còn gì nữa, cô và Cố thủ trưởng ở chung một chỗ không liên quan đến tình yêu.

Là giao dịch, Cố thủ trưởng vì muốn tránh bị bức hôn, cô vì muốn cứu mẹ mình.

Nhưng cô không cam lòng cứ như vậy rời đi, một cuộc hôn nhân, cứ kết thúc như vậy.

Đôi mắt đen nhánh của Khả Lan chợt trở nên vân đục, nước mắt trong suốt, chảy xuống khuôn mặt, cơ thể hơi run rẩy.

Cô khép hai mắt, chần chừ.....

Chợt.....Điện thoại của Khả Lan vang lên.

Di Vương gọi tới.

Khả Lan nhìn ông bà Cố, sau khi được sự đồng ý, lúc này mới nghe điện thoại.

Tin tức đầu dây bên kia truyền đến, làm cho cả người Khả Lan bối rối.

Bệnh tình trở nặng, cần mau sớm ra nước ngoài làm phẫu thuật, nhưng bên bệnh viện, hình như có vấn đề, di Vương bảo cô đến bệnh viện một chuyến!

Khả Lan cúp máy, bàn tay gât gao cầm điện thoại, ánh mắt dừng trên người ông bà Cố.

Quay lại lời nói lúc nãy của bà Cố.

Hiện tại, cháu rời đi, cũng là vì mẹ cháu!!!

Cũng đúng là chỉ vì mẹ!!!

A.....Thì ra là đã sớm tính toán tốt lắm!

Khả Lan khẽ cười lạnh trong lòng, bây giờ cô có thể nhờ Cố Thành Viêm giúp, có Cố Thành Viêm, cô cũng có thể vượt qua cửa ải này.

Nhưng.....Vượt qua lần này, vậy lần sau thì sao?

Như bà Cố nói, thân phận của cô, sẽ hại đến tiền đồ của Cố Thành Viêm.

Giữa cô và Cố thủ trưởng, vốn không liên quan đến tình yêu, cô cần gì cứ một mực đòi chứ?

Hồi lâu.....

“Cháu nguyện ý rời đi, nhưng xin hai người hãy tôn trọng hôn nhân của Cố thủ trưởng.....sau này.” Khả Lan hít một hơi, trầm giọng trả lời bà Cố, con người đen nhánh, đục không chịu nổi, cũng không rơi nước mắt, sắc mặt yên lặng.

Bà Cố vừa nghe thấy Khả Lan nói như thế, đưa tay nắm chặt tay Khả Lan, sắc mặt trở nên hiền lành, nở nụ cười trả lời Khả Lan.

“Được.....Được.....Ta đồng ý cháu, tiểu Lan.”

Lúc này, trên mặt ông Cố cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Sau khi Khả Lan đồng ý rời đi, vèn vẹn mười phút, liền nhận được điện thoại của di Vương.

Nói là chuyện ra nước ngoài chữa bệnh của mẹ cô, toàn bộ đã được sắp xếp xong, bệnh tình cũng đã được khống chế, đang chuẩn bị lên máy bay.

Nếu như Khả Lan không có phương tiện, không cần tới, bác sĩ nói, chờ Tổ Phụng về nước, nhất định sẽ khỏe mạnh.

Chuẩn bị lên máy bay, đúng là hiệu suất cao!

Khả Lan không nói gì, quay về dọn sạch sẽ đồ ở trong nhà họ Cố.

Đề lại chiếc nhẫn cùng giấy đăng ký kết hôn, buổi tối liền rời đi.

Bão tố, sương mù, sau khi Khả Lan được ông Lý đưa tới trung tâm chợ, liền xuống xe, nói ông Lý quay về.

Cô nhìn ánh đèn sáng ngời ở phía trước, lông mi thon dài, chặn lại về mặt cô.

Cô nắm chặt túi xách, quyết định đi tìm người.

Cô chỉ nghĩ sống yên ổn, đơn giản, nhưng người ta cứ muốn bức cô tới đường cùng.

Thật không ngờ, ai cũng đừng nghĩ sống tốt.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhắm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Nhường Đường.

Cảnh đêm đen đặc thay đổi tất cả, màn đêm buông xuống, đêm dài dằng dặc, âm mưu cùng bất hạnh đều là trong đêm đen gây nên.

“Danh Tước” ban đêm trở nên kiêu sa cùng thần bí hơn ban ngày, cho dù trời mưa, vẫn có các loại xe sang trọng đậu trước cửa, kiến trúc theo kiểu baroque của Châu Âu, cột cờ bê tông tại trung tâm CBD có thể nói là một ngọn cờ riêng.

Lần nữa bước vào “Danh Tước”, trong lòng Khả Lan trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nhưng đã lựa chọn rồi cô sẽ không lùi bước.

Cô quen thuộc đi lên lầu hai, ở khúc quanh, trong phòng tổng giám đốc “Danh Tước”, có một người nguyện ý giúp cô.

Lan Thư! Người phụ nữ dũng cảm!

Người nắm quyền của “Danh Tước”

Nhưng nghề kinh doanh chính của chị Lan là.....Buôn bán súng ống đạn dược!

Đây chính là nguyên nhân lúc đầu Khả Lan không chịu trợ giúp Lan Thư, Lan Thư là chị lớn của các bang xã hội đen và xã hội bình thường, mà cô!

Tên cô đi theo Lan Thư, cuối cùng sẽ có hai kết quả, một buổi sáng thành công, hô mưa gọi gió; một buổi sáng lại bại, thân bại danh liệt!

Hai loại cực đoan, ai dám dễ dàng đặt chân?

Nhưng.....Cô không đầu lại người của nhà họ Lương, cô không có gì, không muốn lại mất đi người thân nhất!

Cô không thể mặc người chém giết, không thể đợi đến lúc mẹ cô rời khỏi cô, rồi lại hối hận!

Bởi vì cuộc điện thoại trước đó, cô một đường thông suốt.

Người mặc đồ tây màu đen, đeo kính đen giúp cô mở cửa phòng tổng giám đốc, bên ngoài phòng ánh đèn u tối, bên trong lại sáng rõ.

Đèn thủy tinh sang trọng, thảm lông cừu, ghế sa lon gỗ sồi mạ vàng, còn có người ngồi trên ghế sa lon, một phụ nữ trung niên yếu điệu, mặt mũi tinh xảo.

“Chị biết, em nhất định sẽ tới tìm chị nữa.”

Lan Thư thấy Lâm Khả Lan tới, trên mặt nở nụ cười, trong con người sáng loáng chớp động.

Không có việc gì có thể tránh được ánh mắt của cô ta.

Lâm Khả Lan, con gái lớn của Lâm Khải Nghiệp, từ nhỏ nhìn thấy mẹ bị bệnh, qua ti vi thấy ba thắng chức rất nhanh.

Hận.....Cô nhất định tích lũy rất nhiều hận.

“Em muốn biết, tại sao chị lại chọn em?” Sau khi Lan Thư dứt lời, Khả Lan đi về phía trước hai bước, trầm giọng hỏi một câu, cô muốn biết tại sao.

Lan Thư nghe thấy Khả Lan hỏi, chợt từ trên ghế sa lon đứng dậy, bóng dáng thon dài, xinh đẹp hấp dẫn, cả người mặc sườn xám, một chiếc khăn màu đen thêu hoa, bao quanh nửa người Lan Thư, hai đùi trắng nõn như ẩn như hiện dưới chiếc áo sườn xám, xinh đẹp, hấp dẫn.

Mặc dù Lan Thư gần bốn mươi tuổi, nhưng nở nụ cười vẫn khiến đàn ông thần hồn điên đảo.

Khả Lan thấy Lan Thư chọn đàn ông qua đêm! Cũng đã gặp Lan Thư chọn.....phụ nữ qua đêm!

“Chị đương nhiên không phải xem đáng đáp thanh thuần của em, ngực lớn, mới giúp em.” Lan Thư nghe thấy Lâm Khả Lan hỏi, bỗng nhiên nở nụ cười, không nhanh không chậm trả lời.

Cô đưa tay vỗ bả vai Lâm Khả Lan, đi vòng quanh Lâm Khả Lan, ánh mắt dừng trên ngực Khả Lan.

Trẻ tuổi thật là tốt! Đây chính là tư cách!

Khả Lan đứng thẳng người, nghe thấy Lan Thư nói, vẻ mặt trong nháy mắt trầm xuống.

Lời này.....không phải ý Lan Thư muốn qua đêm cùng cô chứ?

Im lặng trong chốc lát.....

Lan Thư thấy vẻ mặt Khả Lan trầm xuống, chỉnh chỉnh vẻ mặt, xoay người đi tới trước bàn làm việc trong phòng, cầm điều khiển mở ti vi, mở ti vi, lập tức hiện lên mấy hình ảnh.

“Chị không đề phòng nói cho em biết, chị tìm em, bởi vì hai điểm.” Sau khi mở hình ảnh ra, ánh mắt Lan Thư chuyển về phía Khả Lan.

“Em suy nghĩ nhanh nhẹn, biết tính toán, chúng ta cần một người như em, tạo dòng máu mới.” Lan Thư thấy vẻ mặt kinh ngạc của Khả Lan, khoe miệng khẽ nhếch nụ cười, nói nguyên nhân cho Lâm Khả Lan biết.

“Đĩ nhiên, không chỉ là những thứ này, ngoài ra còn bởi vì em là con gái của Lâm Khải Nghiệp!”

Lan Thư nói tới đây, giọng nói chợt trở nên sắc bén, xem như nhắc nhở Lâm Khả Lan.

Giao dịch, cô ta cho Lâm Khả Lan cơ hội, chỉ bởi vì thân phận của cô, nếu Lâm Khả Lan không cẩn thận, làm không được, không ai sẽ đền bù giúp cô.

Khả Lan nghe thấy Lan Thư nói, cơ thể vốn dĩ thẳng tắp, trở nên cứng đờ, sau đó nhin không được run lên, đôi tay nắm chặt thành quyền.

Cô hiểu, hai người bèo nước gặp nhau, không thể nào vô duyên vô cớ giúp người, mà nguyên nhân Lan Thư giúp cô, là bởi vì thân phận của cô.

Bởi vì Lâm Khải Nghiệp? Hoặc bởi vì công ty Lương Thị!

Mặc kệ là vì sao, cô biết, đã vào cái vòng này, thì không thể quay đầu lại.

Nhưng cô cần phải làm như vậy!

Khả Lan quen Lan Thư tại “Danh Tước”.

Lúc ấy Khả Lan đi theo Vụ Kỹ Mỹ ra ngoài, chị Vụ nói chỉ là đơn giản ca hát cùng với mấy ông chủ, uống chút rượu, bởi vì không đủ người, cho nên mới để Khả Lan đi cùng.

Nhưng trên thực tế, vào vùng đất hỗn loạn này, có mấy ai có thể đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện.

Lai lịch của những người hoạt động vào ban đêm ở “Danh Tước” này cũng không nhỏ!

Nếu bọn họ nhìn trúng người, muốn mang người đi, có ai dám lên tiếng!

Đừng nói vốn dĩ công việc của cô có thể có ô dù, xem như cô là thành phần tri thức, trong mắt bọn họ cũng chỉ là người cho bao nhiêu tiền cũng không đủ.

Khả Lan cho dù tới ranh giới cuối cùng cũng không dao động, nhưng vào cái vòng này, luôn có lúc thân bất do dĩ.

Một lần kia, có người thấy Khả Lan liền nhất định muốn mang người đi, sau đó Lan Thư ra mặt cứu cô!

Cô đối với Lan Thư có cảm kích cũng có hâm mộ.

Nhưng Lan Thư là người có tính toán, cứu Khả Lan cũng không phải là trùng hợp, mà là cô ta cũng biết tình hình của Khả Lan.

Cho nên, Lan Thư đưa danh thiếp cho Khả Lan, nói với Lâm Khải Lan, chỉ cần cô nguyện ý, cô ta có thể thay đổi tình hình của Khả Lan, không cần cầu xin công việc, không cần lo lắng tiền chữa bệnh cho mẹ, còn có thể trả thù người mà cô hận.

Khả Lan cầm danh thiếp, nhưng trầm nghĩ, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, quyết không tìm Lan Thư.

Chỉ là, bây giờ cô hiểu, cô yếu ớt, nếu không sớm phòng bị, đợi đến lúc mẹ rời khỏi mình, sẽ hối hận, sẽ không kịp!

Lúc Khả Lan rời khỏi nhà họ Cố, đã thu dọn quần áo, bây giờ, cô có thể trực tiếp vào ký túc xá phía sau công viên của “Danh Tước”.

Hai mươi mấy phòng, giường chiếu, đồ dùng, tất cả đều đầy đủ.

Cô buông túi xách trong tay xuống, mở tủ quần áo ra, đang muốn dọn quần áo.

Cốc.....Cốc.....Cốc.....

Lúc này tiếng gõ cửa vang lên.

Ký túc xá “Danh Tước” quản lý nghiêm khắc, ra vào đều cần phải có thẻ nhân viên, cho nên bây giờ đến tìm cô, là đồng nghiệp mới của cô!

Vậy mà mở cửa phòng ta, trong lòng Khả Lan khẽ run.

Cô nhìn thấy, không phải là đồng nghiệp mới, mà là.....Cố thủ trưởng.

Khả Lan đứng sững sờ tại cửa mấy giây, không lên tiếng, hai mắt đen nhánh nhìn thần khuôn mặt cương nghị lạnh lùng của Cố thủ trưởng, rõ ràng bình tĩnh tự nhiên, lại lộ ra khí lạnh.

Cố Thành Viêm thấy Khả Lan vẫn đứng ngây ngô, chân mày khẽ nhíu, không lên tiếng.

Khả Lan cảm thấy sợ trong lòng, vội vàng mở cửa, đứng sang bên cạnh, nhường đường.

Cô vừa mới tránh ra, Cố thủ trưởng liền đi vào trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Chịu Đủ Rồi.

Căn phòng vốn dĩ yên tĩnh, bởi vì Cố thủ trưởng xông vào, không khí dần trở nên ngột ngạt.

Bóng dáng anh cao ráo, lúc này ở trong căn phòng không tới hai mươi mét vuông, đột ngột trở nên khác thường.

Rồi sau đó anh xoay người, ngồi vào chiếc ghế duy nhất trong phòng, đôi môi mỏng, chợt nở nụ cười yếu ớt.

Nụ cười này làm cho người khác nổi da gà.

“Cô thật có bản lĩnh.”

Sau khi Cố Thành Viêm ngồi xuống, ánh mắt nhìn chằm chằm Lâm Khả Lan, không nặng không nhẹ phun ra mấy chữ, mặt mày bất động, nhìn bình tĩnh tự nhiên.

Khả Lan không lên tiếng, đứng bên cửa, ngược mắt, nhìn Cố thủ trưởng.

Cô đã đồng ý với ông bà Cố, cô vẫn chưa quên, cô biết sự lợi hại của mối quan hệ đó.

Xem như Cố thủ trưởng tìm tới cô, cô cũng không thể làm như không có gì, phải đối với Cố thủ trưởng như thế nào!

Kể khổ, nói rõ nguyên nhân với Cố thủ trưởng?

Nói ra, rồi thì sao?

Ông bà Cố có thể lập tức đưa mẹ cô ra nước ngoài, cũng có thể lập tức đưa mẹ cô về nước, bệnh nặng không có chỗ chữa chạy.

Cô không muốn sợ, nhưng cô không thể không sợ!

Cô không thể lấy tính mạng của mẹ mình ra đùa giỡn, cô đâu không lại.

Huống chi, giữa cô và Cố thủ trưởng, vốn dĩ không có gì, cô không cần thiết phải mạo hiểm.

“Tới đây.”

Cố Thành Viêm thấy Khả Lan không lên tiếng, cứ đứng thẳng như vậy, thu hồi nụ cười yếu ớt, giơ tay lên hướng về phía Khả Lan vẫy vẫy, ý bảo cô tới đây.

Vậy mà Khả Lan vừa thấy động tác của Cố thủ trưởng, vẻ mặt vốn dĩ bình tĩnh, bỗng nhiên trầm xuống, hít sâu một hơi.

“Nếu như không có chuyện gì, mời anh rời khỏi đây.” Khả Lan nói.

Cô khẽ dựa lưng vào cửa, cánh cửa rộng mở, nói với Cố thủ trưởng, nếu không có chuyện gì thì xin mời rời khỏi đây.

Cố thủ trưởng lại có thể lập tức tìm được cô, vậy chuyện giữa cô và Cố thủ trưởng tất nhiên Cố thủ trưởng sẽ biết hết.

Cô không có gì giấu giếm, giữa bọn họ, vốn dĩ không liên quan đến tình yêu.

Cô tin tưởng, đối với chuyện này, nhất định Cố thủ trưởng cũng đã cân nhắc nặng nhẹ.

Đây là một lựa chọn đơn giản, hơn nữa không cần suy nghĩ nhiều, là có thể tìm ra câu trả lời tốt nhất.

Không cần thiết phải chần chừ.

Sau khi Khả Lan nói, sắc mặt Cố Thành Viêm trở nên lạnh lùng.

Anh vốn dĩ ngồi trên ghế, đứng dậy, từ từ bước tới, bóng dáng cao ráo, chậm rãi đi về phía Khả Lan.

Khả Lan thấy Cố thủ trưởng đi về phía mình, theo bản năng lui về phía sau hai bước, ngẩng đầu, vẻ mặt lạnh lùng kiên quyết, đôi môi đỏ khẽ mở: “Anh là đồ lừa đảo.”

Khả Lan vừa nói, Cố Thành Viêm đang muốn ép sát, bỗng nhiên ngừng lại.

Anh cúi đầu trông mắt nhìn khuôn mặt thanh tú của Lâm Khả Lan, hai mắt đen nhánh, tràn đầy vẻ chán ghét, đôi chân mày thanh tú nhíu lại, hình như cực

kỳ chán ghét.

Được.....Rất được!

Cố thủ trưởng chợt dừng bước, ánh mắt Khả Lan lóe lên, hít một hơi, đưa tay muốn đẩy Cố thủ trưởng.

Nhưng.....Cố thủ trưởng đứng quá vững, cô không cách nào lay động.

Khả Lan chỉ có thể vòng qua Cố thủ trưởng, đi vào phía trong nhà, sau đó xoay người, hai mắt nhìn thẳng về phía Cố thủ trưởng.

“Nếu như anh không tự nhận là đối tượng xem mắt, mấy ngày nay, tôi cũng không phải chịu khổ như vậy?”

Từ trước đến giờ Khả Lan nói chuyện nhỏ nhẹ, nhưng lúc này, lại lạnh lùng cứng rắn.

Cô vừa nói, vừa chậm rãi tới gần Cố Thành Viêm hai bước, đôi tay khoanh trước ngực.

“Nghề của chúng tôi, vốn dĩ chính là vì tiền, chộc phải một nhân vật như anh, vừa phải nhảy dù, vừa phải đấu với người thứ ba, lại còn sự gây sự của người thân, xin lỗi, quá hao tâm tổn sức, tôi không có hứng thú chơi những thứ này.” Khả Lan chậm rãi nói, trong âm thanh, trên mặt, đều là ghét bỏ, vẻ mặt chán ghét.

Cố Thành Viêm nghe thấy lời Khả Lan nói, hai mắt tối tăm, thoáng qua chút lạnh lẽo, anh nhìn con người đen nhánh của Lâm Khả Lan, Khả Lan lại không có chút sợ hãi nào nhìn Cố Thành Viêm, bốn mắt nhìn nhau.

Lát sau.....

Bụp.....

Chợt, Cố Thành Viêm giơ tay lên, giữ chặt hai tay Lâm Khả Lan, đẩy cô áp sát trên tường, cửa phòng liền đóng lại.

Anh một tay nắm chặt hai tay Khả Lan, cơ thể cao lớn áp sát sau lưng Lâm Khả Lan, khiến cho khuôn mặt Khả Lan dán chặt trên bức tường lạnh lẽo.

Trước ngực mơ hồ bị làm đau.

Khả Lan thử gãy dựa, nhưng không nhúc nhích được, liền thuận theo.

Cô khó khăn quay đầu, ánh mắt nhìn về phía Cố thủ trưởng, há miệng muốn kêu người tới, lại bị Cố thủ trưởng nói trước.

“Không phải cô đã sớm biết tôi tự nhận mình là đối tượng xem mắt sao? Giả bộ mất trí sao?” Từ trước đến nay khuôn mặt Cố Thành Viêm điềm tĩnh, lúc này khoe miệng lại khê nở nụ cười.

Giọng nói lạnh lẽo, từ phía sau truyền tới lỗ tai Khả Lan, giống như hồ nước trong trời đông giá rét, khiến Lâm Khả Lan lạnh phát run, cơ thể run rẩy.

“Lúc đầu tôi nhìn cầu vai của anh.”

Trong lòng Khả Lan e sợ, lại hít sâu một hơi, cất giọng trả lời Cố thủ trưởng, lý do rất đơn giản, ban đầu cô nhìn quyền lực và tiền bạc.

Nữ tử phong trần không phải đều như vậy sao!

“Ồ.....Thật sao? Lúc thân thiết, tôi không đeo cầu vai?” Cố Thành Viêm nghe thấy Khả Lan trả lời, bỗng nhiên cười lạnh thành tiếng.

Nói káo, cũng phải hợp tình hợp lý!

... ..

Lời nói của Cố thủ trưởng nhất thời khiến Khả Lan cứng họng.

Trong lòng cô thầm nhớ lại!

Ừ.....Hình như là có chuyện như vậy!

Nghĩ đến đây, Khả Lan sững sờ, khẽ lắc đầu.

Trong lòng nghĩ, lạnh giọng chuyển sang hướng khác.

“Đừng có dùng điệu này nói chuyện với tôi, tôi chịu đủ rồi, nhìn bộ dáng tự phụ của anh kia, muốn người khắp thiên hạ, phải vây quanh anh sao.”

Khả Lan nói tới đây, trong lòng cũng tức giận!

Từ trước đến nay cô nhẫn nhịn chịu đựng, nhưng không có nghĩa là cô mềm yếu, mặc cho người khác vuốt ve.

Thật xin lỗi, cô là người, không phải thần, không phải là thần tiên.

Lời nói của Khả Lan khiến vẻ mặt Cố Thành Viêm bỗng nhiên biến đổi, cơ thể cũng dần dần thả lỏng.

Trong lòng anh vẫn luôn vang lên câu nói của Khả Lan.

Chịu đủ rồi?

Khả Lan có được tự do, lập tức từ trong tường nhảy ra ngoài.

Cô đi vào trong nhà, hít sâu một hơi.

Rồi sau đó ngồi vào cái ghế duy nhất trong phòng, đôi tay nắm chặt thành ghế, cố gắng trấn tĩnh trái tim đang run rẩy kịch liệt.

Phải.....Cô sợ, vô cùng sợ.

Nhưng cô không thể sợ!

Cô phải làm rõ ràng chuyện này, không thể vương vấn không dứt được!

Nghĩ đến đây, Khả Lan ngẩng đầu, ánh mắt dừng lại trên người Cố thủ trưởng.

Lúc này Khả Lan chỉ thấy bóng dáng cao ráo của Cố thủ trưởng, đứng ở trong nhà, bộ dáng lạnh lùng cương nghị, cả người tản ra khí lạnh.

“Chuyện cũng đã rõ, tôi cũng không muốn lừa dối anh, tôi chính là vì tiền, hiện tại, tôi đã có được, nên tất nhiên sẽ rời đi.” Khả Lan lạnh giọng nói, bàn tay nắm chặt thành ghế khẽ run, ánh mắt vẫn nhìn Cố thủ trưởng.

Mà sau khi Khả Lan nói xong, Cố thủ trưởng vốn dĩ đang đưa lưng về phía cô đột nhiên xoay người, hai mắt tối tăm, lạnh lùng nhìn chằm chằm cô, làm cho người ta không thể biết anh đang nghĩ gì.

Anh vẫn không lên tiếng, mà chậm rãi từng bước từng bước bước về phía Khả Lan.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Thật Tốt

Ánh đèn sáng ngời, bị bóng dáng của Cố Thành Viêm chặn lại.

Bóng dáng âm đạm, bao quanh Khả Lan.

Trắng đen thay đổi liên tục, khiến bóng dáng Cố thủ trưởng, nhìn qua giống như tu la trong đêm tối, làm người ta sợ hãi.

Hai tay Khả Lan nắm chặt thành ghế, ngồi thẳng người, hai hàm răng đập vào nhau, trong đầu vang lên tiếng ong ong.

Hai mắt rũ xuống, lông mi thon dài, bao trùm lên con ngươi đen nhánh của cô.

Cố thủ trưởng đứng cách cô không tới mười xen-ti-mét, đôi giày da đen nhánh, phản chiếu trong đêm đen.

Cô cắn môi, hít thở, cố gắng trấn tĩnh, thay sự ngượng ngịu trên mặt bằng nụ cười yếu ớt.

Ánh mắt đang nhìn chân Cố thủ trưởng dần dần hướng lên phía trên.

Quần dài màu đen, áo khoác màu đen, áo sơ mi màu xanh lá cây, còn có cái cằm nhọn.

Sự phối hợp này.....;;

Ánh mắt Khả Lan còn chưa nhìn tới khuôn mặt Cố thủ trưởng, đã bị Cố thủ trưởng kéo dậy.

Rồi sau đó, trời đất quay cuồng.

Bùm.....một tiếng, Khả Lan bị đặt lên chiếc giường nhỏ rộng chưa tới hai mét ở trong phòng.

Tiếp theo cơ thể nặng nề của Cố Thành Viêm đè lên người cô.

Cô khẽ kêu lên một tiếng, hai mắt đang cố gắng che giấu sự khủng hoảng, ngược mắt, chỉ thấy khuôn mặt phóng to cùng nụ cười lạnh lùng của Cố thủ trưởng, khóe miệng khẽ nhếch, khiến trong lòng Khả Lan.....thình.....thịch.....đập liên tục.

Cảm giác kia, giống như lần nhảy dù trước, tim đập thình thịch.....trái tim giống như muốn nhảy ra khỏi ngực.

“Anh.....anh.....anh.....hiếp dâm là phạm pháp.” Khả Lan vội vàng nhắc nhở Cố thủ trưởng, đừng xúc động, đừng xúc động.

Mà Cố thủ trưởng nghe thấy lời cô nói...khóe miệng nở nụ cười, càng thêm tà mị.

Cười lạnh.

“Hả?.....Cô nói tôi nghe xem, vợ chồng hợp pháp thì sao có thể tính là hiếp dâm?” Cố Thành Viêm cất giọng nói.

Khả Lan bị Cố thủ trưởng hỏi ngược lại, nhất thời nghẹn lời, hai mắt đen nhánh, nhìn thẳng về phía Cố thủ trưởng, trong lòng chần chừ, phải trả lời thế nào.

Vậy mà một giây kế tiếp, Cố thủ trưởng lại đứng dậy, bóng dáng cao ráo, thẳng tắp đứng bên cạnh giường.

“Tôi tới là để nói cho cô biết, ly hôn phải theo trình tự của pháp luật, không phải cứ để lại giấy đăng ký kết hôn là được, chiều nay ba giờ, tại cục dân chính.”

Cố thủ trưởng đối diện với Khả Lan, bóng dáng bị che lại, chỉ có thể nhìn đường cong lạnh lùng cương nghị kia.

Đôi môi mỏng của anh khẽ mồm giọng nói không nhanh không chậm, trong lời nói không có bất kỳ tâm tình gì.

Cô lại kinh ngạc!

Vì sự xuất hiện đột ngột của Cố thủ trưởng, Khả Lan đã sớm sợ đến nỗi toát mồ hôi lạnh.

Cô cho rằng, Cố thủ trưởng xuất hiện, là bởi vì tức giận, mà anh tức giận hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!

Nhưng không ngờ, Cố thủ trưởng, chỉ muốn cô đi làm thủ tục ly hôn!

Phải không?

.....Cố thủ trưởng quá rảnh rồi sao?

Khả Lan còn chưa có suy nghĩ ra nguyên nhân thật sự mà Cố thủ trưởng xuất hiện!

Cố Thành Viêm đã xoay người mở cửa rồi đi.

Trong phòng chỉ còn vang vọng lại tiếng đóng cửa.

Cố thủ trưởng rời đi, Khả Lan lại cảm thấy thật sự bối rối!

Gia đình giàu có quyền quý, lúc rảnh rồi, có phải là quá chán không?

Một lúc sau.....

Điện thoại của Khả Lan vang lên.

Là điện thoại của Lan Thu!

Lan Thu nói cho cô biết, Lương Bảo Nhi gây chuyện ở “Danh Tước”, cho cô cơ hội xử lý.

+++

Buổi tối ở “Danh Tước” là căn cứ của những người giàu có.

Lúc Khả Lan tới “Danh Tước”, cầm một chiếc mặt nạ phục vụ đưa tới, lúc cần thiết có thể đeo lên, cô không muốn Lương Bảo Nhi biết cô ở đây.

Đi lên lầu hai, cô đi tới phòng 2013 của Lương Bảo Nhi, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, Khả Lan thấy Lương Bảo Nhi một tay cầm bình rượu đỏ, một tay nắm tay cô gái ngồi phục vụ bên cạnh.

Lúc này trên mặt cô gái ngồi phục vụ đã sớm sùng đỏ.

Lương Bảo Nhi mặt mũi âm trầm, ánh mắt lạnh lẽo.

Khuôn mặt luôn luôn tinh xảo, sắc mặt lại trở nên trắng bệch!

A.....Không khó đoán ra, khuôn mặt Lương Bảo Nhi như đưa đám, có liên quan đến Cố thủ trưởng.

Khả Lan liền có thể đoán được, chuyện của cô và Cố thủ trưởng, chỉ có thể giải quyết trong hòa bình.

Nếu như đến tai người lớn, Lương Bảo Nhi cũng không chiếm được bao nhiêu chỗ tốt!

Cô vẫn cho rằng, Lương Bảo Nhi sẽ có thủ đoạn cao minh ác độc giống như mẹ cô ta trên thương trường!

Nhưng không ngờ, cô ta lại chọn cách ngu nhất!

Nhưng mà Lương Bảo Nhi như vậy cũng tốt!

Bởi vì địa vị của “Danh Tước” trên giang hồ, khiến cho mấy phóng viên đối với mấy chuyện xảy ra ở “Danh Tước”, chỉ trốn tránh, chứ không dám nhắc tới.

Cho nên, có người tới đây phát tiết, cũng có người tới đây làm chuyện không hợp pháp!

“Danh Tước” giống như vùng biển quốc tế, trừ giết người phóng hỏa, còn lại làm cái gì cũng không phạm pháp.

Bất luận là người mang tội giết người, hay là tội phạm buôn bán ma túy, bị truy nã; vào “Danh Tước” rồi cũng phải đợi ra khỏi “Danh Tước” mới có thể bắt.

Dĩ nhiên “Danh Tước” là đất lậu, cũng là đất trắng, sẽ không đắc tội với xã hội đen, cũng sẽ không cố tình đắc tội với xã hội đen.

Nếu không, làm sao “Danh Tước” có thể tồn tại ở thành phố nhiều năm như vậy.

Mà chi phí ở “Danh Tước” Cao, người bình thường đều phải hít hà, “Danh Tước” hỗn tạp, làm cho không ít người tự xưng là gia đình quyền quý kinh ngạc.

Cho nên, tới nay, đa số là quyền quý, tùy tiện cũng có thể làm cho người ta ngưỡng mộ, không dám đụng tới!

Khả Lan đứng trước cửa phòng 2013, hai mắt đen nhánh thoáng qua ánh sáng.

Chụp ảnh? Đưa ra ngoài?

Không thể không nghi ngờ đó là cách khiến mình chết nhanh nhất!.....Không được!

Cho nên, cô quyết định, đưa người bị Lương Bảo Nhi đánh vào phòng 2014.

Phòng 2013 là phòng Lương Bảo Nhi chuyên dùng, phòng 2014 lại có một người yêu Lương Bảo Nhi điên cuồng!

Triệu Lạp Dương!

Cô cũng cho người nói với Triệu Lạp Dương, cô gái bị đánh kia, có ba phần giống Lương Bảo Nhi, cho nên mới bị đánh.

Tin tưởng tên Triệu Lạp Dương yêu Lương Bảo Nhi điên cuồng kia, nhất định sẽ không chịu sự nhờ vả của cô, mượn người nhờ người!

Chỉ cần Triệu Lạp Dương dám đem theo nữ phục vụ ra khỏi “Danh Tước”, ngày mai cô sẽ lập tức cho Triệu Lạp Dương lên trang nhất.

Chuyện phải từ từ, Lương Bảo Nhi ra nhiều chiêu với cô như vậy, cô cũng nên trả lễ!

.....

Trong hành lang mờ tối, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy một đôi nam nữ điên cuồng có cử chỉ thân mật.

Khả Lan xoay người đi về một đầu hành lang khác, nhưng không khỏi đưa tay sờ vết thương trên vai, nhớ lại Triệu Lạp Dương vì yêu Lương Bảo Nhi, còn làm ra hành động điên cuồng với cô.

Thiếu chút nữa, cô đã tàn phế trong tay Triệu Lạp Dương.

Thật đúng lúc, nợ cũ, nợ mới cùng tính một lượt.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35: Có Việc Gấp.

Chuyện đúng như Khả Lan đoán, sau khi Triệu Lạp Dương biết nhân viên nữ phục vụ vì giống Lương Bảo Nhi mà bị đánh, rất có hứng thú với nữ phục vụ này, trong nháy mắt sôi sục.

Không chỉ muốn dẫn nữ phục vụ ra sân khấu, còn ngay tại chỗ lấy ra một trăm ngàn tệ cho nữ phục vụ.

Triệu Lạp Dương, con trai của tập đoàn Triệu Thị, lớn lên từ nhỏ cùng Lương Bảo Nhi, từ nhỏ đã yêu thích Lương Bảo Nhi.

Vốn dĩ là thanh mai trúc mã môn đăng hộ đối.

Nhưng bởi vì ba của Triệu Lạp Dương thất thủ trên thương trường, tạo thành hao tổn khổng lồ, nhà họ Lương phải ra tay giúp đỡ, biến thành công ty nhỏ của Lương Thị.

Mặc dù nhà họ Triệu vẫn giàu có phú quý như cũ, vùng tiền như rác, nhưng so với nhà họ Lương, tự nhiên sẽ thua kém nhiều.

Cộng thêm Lương Bảo Nhi xem thường nhà họ Triệu, cho nên sự mê luyến của Triệu Lạp Dương với Lương Bảo Nhi, dần dần biến thành hành động biến thái.

Lại nói, dường như Triệu Lạp Dương cũng là một kẻ si tình!

Chỉ tiếc, hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.

Trong lòng Lương Bảo Nhi chỉ có Cố thủ trưởng!

Trong lòng Cố thủ trưởng có ai?

Không thể nào biết được!

Triệu Lạp Dương vừa mới đưa nữ phục vụ đi khách sạn, Khả Lan liền gọi điện thông báo cho phóng viên.

Đến khách sạn chụp ảnh! SM?

Chuyện của Triệu Lạp Dương nếu truyền ra ngoài sẽ huyên náo khiến cho nhà họ Triệu gió nổi mây mù!

++

Trời mưa u ám liên tục mấy ngày, rốt cuộc cũng thấy ánh mặt trời!

Sáng sớm Khả Lan tỉnh dậy, liền thấy trong điện thoại có tin nhắn.

“Đêm khuya Triệu Lạp Dương trên ghẹo nữ phục vụ, SM kích tình!

Không cần xem nội dung, cũng có thể đoán được phóng viên viết thành cái dạng gì!

Quá lời, bát quái, khẩu vị nặng, chỉ trích, dư luận, từ trước đến giờ là tin tức thường được dùng.

Chuyện của Triệu Lạp Dương bị truyền ra ngoài, chuyện đứng trên mũi nhọn, tự nhiên bị nói thâm sâu.

Chuyện Lương Bảo Nhi bị truyền ra ngoài, cũng chỉ là sớm hay muộn mà thôi!

Đây chỉ mới là bắt đầu!

Khả Lan ở trong ký túc xá thu xếp quần áo của mình, chợt thấy tâm tình rất tốt.

Trong lòng cô nghĩ tới, nên đi mua một số đồ dùng hằng ngày.

Nhưng cô vừa mới chuẩn bị xoay người, cửa phòng chợt vang lên tiếng gõ cửa.

Ngày hôm qua là Cố thủ trưởng gõ cửa, hôm nay sẽ là ai!

Khả Lan cảnh giác nhìn về qua lỗ ở trên cửa, nhìn thấy là nữ phục vụ ngày hôm qua thì trong lòng sững sờ!

Cô ấy tới đây làm gì?

Khả Lan mở cửa, còn chưa mở miệng, nữ phục vụ liền đi vào trong phòng.

“Má mi nói, là chị Lan giới thiệu em với khách hàng họ Triệu kia!” Sau khi cô ta đi vào nhà, đóng cửa phòng lại, sau đó từ trong túi da hiệu Hermès móc ra một xấp tiền nhân dân tệ màu đỏ.

“Con người em không nhớ gì, chỉ nhớ chị rất tốt với em! Số tiền này, là cho chị Lan, lần sau, chị có vụ làm ăn tốt, cần phải nhớ đến em!” Nữ phục vụ vừa dứt lời, ánh mắt nhìn về phía Khả Lan, thấy Khả Lan không nhận, liền để tiền lên bàn.

Vết thương hôm qua bị đáng sung đỏ của nữ phục vụ, hôm nay đã giảm hơn phân nửa, có thể nhận ra cô ấy tuổi không lớn lắm, đôi con ngươi đen nhánh, tràn đầy chân thành.

Chân thành?

Giao dịch vì lợi ích, có bao nhiêu chân thành chứ?

Cũng chỉ là vì “buôn bán”.

“Cô cầm tiền về đi.” Khả Lan trả lời, vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên, bảo cô cầm tiền về.

Không phải cô không thiếu tiền, mà là tiền này cô không thể nhận.

“Chị tiểu Lan, chị ngàn vạn lần đừng khách khí với em, đây là em nên có được!” Nữ phục vụ thấy Khả Lan không lấy tiền, vẻ mặt thay đổi, hai tay nắm tay Khả Lan, cất giọng nói không muốn Khả Lan từ chối.

Mà lúc này, sắc mặt nữ phục vụ trở nên khó khăn, hai mắt đều là vẻ lo lắng.

Nơi nào cũng có quy tắc, Lâm Khả Lan là người của Lan Thư, sau này không chừng chính là người nối nghiệp của Lan Thư.

Nếu cô ta có thể bám lấy Lâm Khả Lan, không chừng sau này sẽ thăng chức rất nhanh.

Khả Lan mặc cho cô ta nắm tay, ánh mắt sụp xuống, trong lòng suy nghĩ.

“Số tiền này, cô cầm đi, mua đồ mặc đẹp một chút, càng giống cô Lương, mới càng có thể hấp dẫn thiếu gia họ Triệu kia.” Khả Lan nhẹ nhàng nở nụ cười, tốt bụng nhắc nhở nữ phục vụ, phải ăn mặc cho đẹp; càng giống như Lương Bảo Nhi.....Vưu Ưu!

Lúc này nữ phục vụ còn nóng vội, lúc này nghe thấy Khả Lan nhắc nhở, liền phản ứng kịp, buông tay Khả Lan ra, khuôn mặt kích động.

“Vẫn là chị tiểu Lan thông minh, em sẽ đi.” Dứt lời, nghiêng đầu mở cửa rời đi, về phần tiền, giống như là quên! Không mang đi.

Khả Lan cũng không định lấy tiền của cô ta, nhưng cô ta lại để tiền lại.

Cô nhìn xấp tiền này, trong lòng không nhận được khổ sở cười một tiếng.

Cô cầm tiền; sau này còn có chỗ phải dùng tới!

Ban ngày “Danh Tước” cũng buôn bán, chỉ là lượng khách ít một chút!

Cho nên phần lớn nhân viên đều sống trong ký túc xá, ngủ, hoặc ra ngoài đi dạo một chút.

Khả Lan canh giờ, mua xong đồ dùng hằng ngày, liền đi tới cục dân chính!

Hai giờ bốn mươi lăm phút chiều, Khả Lan tới công cục dân chính, chờ Cố thủ trưởng tới, làm thủ tục ly hôn.

Vậy mà cô vừa tới, điện thoại di động liền vang lên.

Lan Thư gọi tới!

Nghe điện thoại, Khả Lan mới biết Lan Thư tìm cô có việc gấp, muốn cô lập tức về “Danh Tước”.

Nhưng.....Cô phải ly hôn!

Khả Lan chần chừ, cô đồng ý với Lan Thư, trong lòng suy nghĩ, thủ tục kết hôn mất hai mươi mấy phút, thủ tục kết hôn đoán chừng cũng mất không bao nhiêu thời gian!

Cô về trễ một chút vậy! Trước tiên làm xong thủ tục ly hôn, cắt đứt sạch sẽ mối quan hệ.

Nhưng.....Chỉ trong chốc lát.....

Lan Thù lại gọi điện thoại tới thúc giục, trong giọng nói, không che giấu sự nóng nảy cùng ra lệnh.

Giọng nói của Lan Thù tăng thêm, Khả Lan không còn cách nào, chỉ có thể đi về trước.

Lúc rời đi, cô bấm số gọi cho Cố thủ trưởng, muốn nói một tiếng xin lỗi, nhưng đáng tiếc điện thoại của Cố thủ trưởng không có ai nghe.

Khả Lan quay về “Danh Tước” còn chưa biết xảy ra chuyện gì.

Lan Thù liền nói cho cô biết: ông chủ muốn gặp cô!

Ông chủ?

Ông chủ của “Danh Tước”.

Trước kia Khả Lan chưa từng nghe nói!

Dĩ nhiên, Lan Thù đã nói như vậy, tự nhiên không phải là giả!

Nghĩ đến đây, Khả Lan đi theo phía sau Lan Thù, vừa đi, vừa suy nghĩ ông chủ thần bí này sẽ là hạng người gì.

Khiến cho Lan Thù cũng phải gọi là ông chủ!

Đại ca xã hội đen?

Hung thần ác sát!

Nhân vật thế nào?

Khả Lan đang suy nghĩ, Lan Thù chợt mở miệng.

“Ồ “Danh Tước” ông chủ là người quyết định ,đây là lần thứ hai ông chủ tới “Danh Tước”.”

Lan Thù giới thiệu đơn giản.

Nhưng tóm lại chỉ giới thiệu có một chút.

Ông chủ! Người cao nhất “Danh Tước”!

Thần bí! Trắng đen ăn sạch!

Nhưng.....

Tại sao đột nhiên ông chủ muốn gặp cô!

Đi qua hành lang mờ tối, Khả Lan đi theo Lan Thù, đi tới sâu trong “Danh Tước”, ánh sáng chiếu sáng trước cửa.

Tay nắm cửa bằng vàng ròng, giống như thân phận cao quý của Tôn quý phi ngày xưa.

Trong lòng Khả Lan khẽ run, tại sao ông chủ muốn gặp cô?

Cô còn chưa nghĩ ra cửa liền bị mở ra.

Leng.....keng....., làm cho trái tim Khả Lan hơi dừng lại, sau đó lại đập liên tục.

Hình như trong phòng tản ra một loạt khí lạnh, cho dù đứng ngoài cửa, cũng khiến người ta run lên.

Khả Lan e sợ, không dám đi vào trong.

Vậy mà Lan Thù lại kéo ống tay áo cô, ý bảo cô đi vào trong.

Ông chủ đã lên tiếng, há có thể không nghe!

Khả Lan cúi đầu, lông mi thon dài, che trước con ngươi đen nhánh.

Cô hít sâu một hơi, nhấc chân đi vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Tuần Sau

Căn phòng được bố trí theo phong cách Châu Âu, ánh đèn chiếu sáng dưới ánh hoàng hôn, giống như công tước Vampire sống trong một tòa thành nguy nga, cũng lộ ra khí lạnh âm trầm.

Đi trên thảm lông cừu thật dày, mềm mại làm cho người ta cảm thấy dưới chân lắc lư khó định.

Chợt, ánh đèn trong phòng trở nên sáng ngời, một thanh niên tuấn tú, tóc vàng mắt nâu, đang ngồi trên ghế sau bàn làm việc, vẻ mặt nhẹ nhàng nở nụ cười nhìn Khả Lan!

Khả Lan sững sờ.

Đây chính là ông chủ!

Ông chủ, không phải là người giống như trong phim sao?

Khoảng năm mươi tuổi, tóc trắng!

Mà chàng trai trước mắt này, quá trẻ tuổi? Hơn nữa có phần khiêu gợi.

Nhưng, nơi này chỉ có một mình anh ta, nếu anh ta không phải là ông chủ thì là ai?

Trong lòng Khả Lan bối rối.

Bởi vì chàng trai kia nhẹ nhàng nở nụ cười, biểu lộ khá thân thiện, bàn tay Khả Lan lúc này đang nắm chặt thành quyền, lúc này, dần dần buông ra.

Trong lòng đập thình thịch..... Tâm tình phức tạp, lúc này dường như đang dần buông lỏng.

“Ông chủ vừa mới đi, tôi tên là Mộ Dung Triền, cô có thể gọi tôi là tiểu Triền.”

Lúc này, thiếu niên ngồi trên ghế ông chủ, đứng dậy, bước chân nhẹ nhàng nhanh chóng đi tới trước mặt Khả Lan, vươn tay, vẫy tỏ hữu nghị.

Mộ Dung Triền? Tiểu Triền?

Ông chủ đi rồi!

Khả Lan đưa tay ra nắm.

Trong đầu suy nghĩ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Giọng nói của Mộ Dung Triền lại vang lên.

“Lan Thư đã chuẩn bị nhiều năm để đưa công ty ra thị trường, muốn cô là thành viên hội đồng quản trị, ông chủ cảm thấy kinh ngạc, nên muốn gặp cô một lần, nhưng lại có việc gấp, phải đi, tôi ở lại xem một chút.” Mộ Dung Triền nói xong, xoay người, đi tới ghế sofa trong phòng ngồi xuống, vỗ vỗ chỗ bên cạnh, ý bảo Khả Lan tới đây ngồi.

Trong lòng Khả Lan còn đang suy nghĩ ý tứ của Mộ Dung Triền, liền nhìn thấy động tác của Mộ Dung Triền.

Trong nháy mắt hiểu ý tứ của anh ta, trong lòng Khả Lan cũng trầm xuống!

Đây là lần đầu tiên cô gặp Mộ Dung Triền, nhưng cô có thể cảm thấy, Mộ Dung Triền này thuộc loại đào hoa.

Thứ người như thế!

.....Tránh xa một chút thì tốt hơn!

Khả Lan đi tới trước mặt Mộ Dung Triền, ngồi vào một chiếc ghế khác đối diện anh ta, vẻ mặt thành thật, chờ anh ta nói tiếp.

Mộ Dung Triền thấy cô Khả Lan không ngồi xuống cạnh mình, liền thu lại nụ cười, ánh mắt chớp động, có một chút hứng thú.

Nhưng anh ta là trợ thủ đắc lực của ông chủ, đừng nói địa vị, đối với điều kiện của anh ta, trẻ tuổi đẹp trai, bao nhiêu cô gái muốn ngã vào lòng anh ta mà không được.

Lâm Khả Lan tốt hơn, cho cơ hội, lại không muốn!

Có ý tứ, có ý tứ!

“Không phải ông chủ hoài nghi ánh mắt của Lan Thư, chỉ là muốn biết quyết tâm của cô.” Mộ Dung Triền chợt chuyển động, ánh mắt dừng lại trên mặt Khả Lan, da trắng nõn nà, môi hồng tươi, mặt trẻ vú to!

Không tệ!

Khả Lan bị Mộ Dung Triền quan sát, trong lòng khẽ run, cảm thấy không thoải mái.

Cô cúi đầu, lông mi thon dài, ngăn cản hai con ngươi đen nhánh của cô, sau đó ngẩng đầu, nhìn về phía Mộ Dung Triền.

“Dùng tính mạng của tôi làm quyết tâm?”

Khả Lan trả lời Mộ Dung Triền.

Quyết tâm? Cô đang dùng tính mạng của mẹ mình để quyết tâm!

“Được.....Cô có thể đi đờ rồi.”

Mà Mộ Dung Triền nghe thấy câu trả lời của Khả Lan, vỗ tay, hình như rất hài lòng, bảo Khả Lan rời đi.

Khả Lan còn đang suy nghĩ trong lòng, phải làm thế nào để bày tỏ quyết tâm với Mộ Dung Triền, nhưng nghe thấy Mộ Dung Triền nói cô rời đi, cũng làm cho Khả Lan bối rối.

Vội vàng tìm cô, bởi vì chuyện này? Không có chuyện khác?

Khả Lan hết ý kiến, đây là hứng thú sao?

Dĩ nhiên, Khả Lan cũng không dám hỏi nhiều, Mộ Dung Triền bảo cô đi, cô liền đứng dậy, nhắc chân bước đi.

Cho đến khi cô đi ra bên ngoài, Mộ Dung Triền cũng không nói gì.

Khả Lan cảm thấy ông chủ tìm cô, chính là vì hứng thú.

Nếu như cô không quyết tâm, làm sao cô có thể tìm Lan Thư chứ!

Không tin cô, cũng nên tin tưởng Lan Thư chứ!

Ánh phòng bên ngoài phòng vẫn mờ mờ như cũ, so với ánh đèn trong phòng, có vẻ như tối hơn.

Sau khi Khả Lan từ trong nhà đi ra, Lan Thư vẫn đứng ở ngoài phòng chưa đi.

“Đi theo tôi.” Lan Thư khẽ nói, xoay người đi tới một đầu khác trong hành lang.

Khả Lan nghe thấy vậy, liền nhanh chóng đi theo.

Lan Thư dẫn cô tới phòng làm việc của mình, lấy hộp đồng ra, nói một cách đơn giản chuyện công ty cho Khả Lan biết.

Cụ thể, thật ra cũng không nói nhiều, sau này sẽ hiểu.

Mà Lan Thư nói điểm quan trọng cho Khả Lan biết chính là sau này sẽ có rất nhiều cơ hội hợp tác với Lương Thị.

++

Ánh trời chiều lưu lại cái bóng thật dài, một mảnh vàng óng ánh.

Sắc trời dần dần tối xuống, hoàng hôn màu vàng kim, bao phủ cả “Danh Tước”.

Từ lúc Khả Lan rời khỏi “Danh Tước”, vô tình nhìn thấy một người mặc quân phục, bóng lưng có chút giống Cố thủ trưởng.

Cô bước nhanh tới, nghĩ muốn nhìn một chút xem có phải Cố thủ trưởng hay không.

Nếu như đúng, vừa đúng lúc cô có thể giải thích chuyện trễ hẹn hôm nay.

Mà.....Cô nhìn thấy, chính là Cố Thành Viêm!

“Cố.....thủ trưởng.” Khả Lan ở phía sau kêu tên Cố Thành Viêm.

Cố Thành Viêm liền dừng lại, xoay người, trầm trầm vờn vàng đứng trước mặt Khả Lan.

Sắc mặt Cố thủ trưởng, bình tĩnh tự nhiên, mặt mày bất động, bóng dáng lạnh lùng kiên quyết, dưới ánh trời chiều càng trở nên kiên cường.

“Hả?” Cố Thành Viêm trả lời, chân mày khẽ nhíu, thấy Khả Lan, khuôn mặt lộ ra một chút kinh ngạc.

Khả Lan thấy Cố Thành Viêm dừng lại, trên mặt không hề có chút giận dữ nào; trong lòng lại vui mừng.

Vội vàng giải thích chuyện lúc chiều không tới ly hôn.

“Hôm nay tôi có việc gấp, cho nên, không thể đến cục dân chính đúng giờ, anh xem bây giờ.....” Khả Lan nói xong, chợt thấy không đúng.

Lúc này, ánh mắt của Cố thủ trưởng đang nhìn về một hướng khác, về mặt hoàn toàn không yên.

Hình như không nghe thấy cô giải thích.

Nhìn thấy tình huống như thế, Khả Lan nhìn theo ánh mắt Cố thủ trưởng, nhìn thấy cách đó không xa, có một quân nhân đang mặc quân phục.

Lúc này Khả Lan mới phát hiện ra, Cố thủ trưởng có chuyện nên mới tới “Danh Tước?”

Cô như vậy có tính là đang quấy rầy Cố thủ trưởng hay không?

Nghĩ đến đây, Khả Lan thu lại lời muốn nói, không nói ra.

Mà lúc này lại vang lên giọng nói của Cố thủ trưởng.

“Chuyện này để tuần sau.”

Hình như Cố thủ trưởng đang vội, thuận miệng nói thời gian, sau đó liền bước đi.

Khả Lan còn chưa phản ứng, bóng dáng Cố thủ trưởng càng lúc càng xa.

Chỉ để lại Khả Lan đứng tại chỗ, chợt thấy ngổn ngang trong gió.

Một lúc sau.....

Khả Lan thở dài một hơi.

Tuần sau, dù sao cô cũng không vội.

Cô xoay người muốn quay về ký túc xá nghỉ ngơi, lại nghe thấy giọng nói của Vu Kỵ Mỹ.

“Khả Lan.....Thật là trùng hợp.” Giọng nói Vu Kỵ Mỹ vẫn mảnh khảnh nghe cảm động như cũ, đáng yêu mềm mại mê người.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Xui Xẻo

Lần nữa gặp Vu Kỵ Mỹ, khiến Khả Lan cảm thấy kinh ngạc.

Lúc này, Vu Kỵ Mỹ mặc một chiếc váy tơ lụa màu xám tro, đeo bông tai bằng kim cương quý giá.

Trang phục tham dự lễ hội?

Xem ra lại có vụ làm ăn lớn.

“Thật là trùng hợp.” Khả Lan nhìn Vưu Kỳ Mỹ trả lời.

Mà lúc này Vưu Kỳ Mỹ nở ra một nụ cười, đưa tay kéo tay Khả Lan, đi vào bên trong.

“Vừa may gặp được em, nếu không hôm nay chị không biết phải làm sao, mau cứu giúp.” Vưu Kỳ Mỹ không để ý xem Khả Lan có đồng ý hay không, lôi kéo Khả Lan, muốn cô đi vào.

Mặc dù đây là buổi tối, nhưng tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện.

Khả Lan sững sờ, còn chưa phản ứng, liền bị Vưu Kỳ Mỹ kéo vào trong “Danh Tước”.

“Hôm nay là ai, chị biết em không đi buổi tối.” Khả Lan cũng không giãy giụa, mà vội vàng hỏi Vưu Kỳ Mỹ, là hoàn cảnh thế nào.

Có thể để cho Vưu Kỳ Mỹ ăn mặc thành ra như vậy, khẳng định không đơn giản.

Nhưng cô không đi tiếp khách buổi tối.

Vưu Kỳ Mỹ nghe thấy Khả Lan hỏi, chợt dừng bước, xoay người nhìn Khả Lan, trên mặt nở nụ cười.

“Đây là quan hệ hữu nghị, thiếu người, Lưu Cục bảo tôi đưa một vài cô gái tới đây lấp kín bên ngoài, nhưng em phải nhớ kỹ, hôm nay có quân nhân tham dự, không thể treo cao, xong chuyện lập tức rời khỏi đây.” Vưu Kỳ Mỹ nói sau đó lôi kéo Khả Lan đi lên lầu hai.

Khả Lan nghe thấy Vưu Kỳ Mỹ nói như thế, lập tức hiểu rõ ý tứ của chị ta.

Cô tới là để lấp kín bên ngoài, lá xanh phối với hoa hồng!

Hơn nữa còn là quan hệ hữu nghị, rất an toàn.

Vốn dĩ là trách nhiệm của Khả Lan, cô cũng không hỏi nhiều, đi theo Vưu Kỳ Mỹ lên lầu hai.

Ánh đèn trên hành lang ở lầu hai, vẫn giống như ánh hoàng hôn, hết sức xa hoa.

Khả Lan đi theo Vưu Kỳ Mỹ tới trước cửa một căn phòng lớn trên lầu hai.

Đầu tiên là cài hoa lên trước ngực, sau đó đẩy cửa đi vào.

Trong phòng sáng rõ.

Nhưng.....sau khi vào phòng, Khả Lan liền hỏi hặn.

Trong phòng, đa số đều là quân nhân!

Phản ứng đầu tiên trong đầu cô, chính là, Cố thủ trưởng có ở đây hay không!

Lúc này, cô tận mắt nhìn thấy Cố thủ trưởng đi vào “Danh Tước”.

Nghĩ đến đây, Khả Lan ngẩn đầu muốn tìm bóng dáng của Cố Thành Viêm.

Nhưng cô còn chưa nhìn tới lần thứ hai, Vưu Kỳ Mỹ đã dẫn cô đi tới bên cạnh một cô gái, nói với Khả Lan, tầm quan trọng của bữa tiệc, cùng với, ở lại một chút, phối hợp, đừng làm cho quân nhân cô đơn.

Nghe thấy Vưu Kỳ Mỹ nói như vậy, Khả Lan gật đầu một cái ngồi xuống, xem xét những người khác, phần nhiều là người của công ty cô.

Ánh mắt của quân nhân nhìn tới nhìn lui những bộ trang phục lộng lẫy.

Thỉnh thoảng còn có những câu thảo luận.

Một vài người có ý với những quân nhân này.

Song thân phận lại không xứng.

Khả Lan quét những quân nhân kia một vòng.

Cô theo bản năng tìm bóng dáng Cố thủ trưởng, trong lòng mong đợi, hôm nay Cố thủ trưởng ngàn vạn lần đừng tham gia!

Nhưng.....Chỉ trong nháy mắt, trong một đám quân nhân Khả Lan liền có thể nhìn thấy được Cố thủ trưởng.

Bóng dáng anh cao ráo, đứng trong đám người, tuy cả người mặc quần phục; lại sáng chói giữa đám người, giống như bầu trời đầy sao ở Bắc Cực.

Thấy Cố thủ trưởng, trong lòng Khả Lan run sợ, nghiêng đầu nhìn Vu Kỳ Mỹ nói: “Hôm nay em còn có việc, không thể cứu giúp, em đi trước đây.” Khả Lan dứt lời, liền đứng dậy, nhanh chóng muốn rời đi.

Nhưng Vu Kỳ Mỹ lại kéo tay cô nói: “Đây là công việc, hợp đồng của em và công ty chưa hết hạn, bây giờ em có thể có chuyện gì gấp?” Vu Kỳ Mỹ nói xong, vẻ mặt lạnh lùng, hôn may nếu không phải Lưu Cục muốn cô thêm người, cô ta lại vừa đúng lúc gặp Lâm Khả Lan, cô ta cũng sẽ không cho Lâm Khả Lan tham gia.

Chính xác, đối với những người đàn ông độc thân cao quý này, các cô không thể với cao.

Nhưng.....Không làm vợ được, làm bạn, làm hồng nhan, cũng được!

Huống chi, vào giờ phút quan trọng này, Khả Lan lại phải đi, cô ta đi đâu tìm người.

Chuyện này nếu không khống chế tốt, chọc cho Lưu Cục mất hứng, cô ta sẽ xui xẻo.

Lâm Khả Lan muốn đi, nhưng tuyệt đối không thể.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhầm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Tôi Van Cô, Buông Ra Đi!

Ánh đèn chợt thay đổi, tiếng người huyên náo, không khí trong phòng trở nên cao trào.

Bởi vì chị Vu, Khả Lan không hề rời đi, nhưng trong lòng không khỏi khẩn trương, cô mong đợi, nhưng lại nảy sinh hoảng sợ.

Chỉ cầu xin, cô và Cố thủ trưởng không chạm mặt nhau.

Lúc này, một người đàn ông khoảng sáu mươi tuổi, mặc quần phục, ngực gắn huân chương, đứng trên sân khấu.

Người đàn ông tóc bạc trắng, nhưng khuôn mặt tươi trẻ, khóe miệng cong cong, nụ cười tràn đầy.

“Khụ.....Các vị, hôm nay là tiệc về hưu của tôi, tất cả mọi người đã tới đây rồi, nhất định phải chơi cho vui vẻ.”

Mặc dù ông chỉ nói một câu, nhưng lại có thể nhìn ra, ông rất hưng phấn, âm thanh vang lên, âm sắc vang như chuông.

Rồi sau đó ánh đèn trong nhà sáng ngời lóng lánh.

Về uy nghiêm bình tĩnh dần dần biến mất.

Tiệc về hưu?

Không phải tiệc quan hệ hữu nghị sao?

Khả Lan không hiểu, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Cô còn chưa kịp quay về phía chị Vu hỏi tại sao, liền nghe thấy những người khác thấp giọng thảo luận.

“Nghe nói là Dương tướng quân chọn cháu rể.”

“Vậy thì sa chứ!”

“Nghe nói là anh chàng tướng quân mặt lạnh kia.”

.....

Mấy cô gái, mỗi người một câu, xôn xao thảo luận, có hâm mộ, cũng có ghen tỵ.

“Nói cái gì vậy! Không muốn sống nữa sao?” Lúc này Vu Kỳ Mỹ lạnh giọng nhắc nhở.

Hội trường ngày hôm nay, nhìn như bình thường, nhưng không đơn giản, không cẩn thận, đắc tội người khác, bọn họ chịu không nổi.

Nói huyền thuyên, không muốn sống nữa sao, những người trong phòng lúc này, đều xuất thân là quyền quý, tùy tiện đụng phải một người, cũng có thể bóp chết bọn cô.

Vưu Kỳ Mỹ lạnh giọng nhắc nhở, khiến mấy cô gái phục hồi tinh thần, cúi đầu, không dám thảo luận nữa.

Không phải do bọn họ đều là chị em tốt, nên mới dám thảo luận sao, nếu không ai dám nói!

Đĩ nhiên, ít nói ít sai, Vưu Kỳ Mỹ nhắc nhở, một chút cũng không sai.

Rồi sau đó..... Vưu Kỳ Mỹ quay đầu lại nói với Khả Lan: “Khả Lan, cởi áo khoác ra.”

“Hả?” Lời nói của Vưu Kỳ Mỹ khiến Khả Lan ngây ngẩn cả người, cúi đầu nhìn đồ trên người mình, gần đây cô mặc đồ, đều là đồ dùng tiền của Cố thủ trưởng mua.

Cái này, chính là chiếc váy màu trắng cùng với áo khoác len màu vàng.

Cởi?

Ừ..... Cũng đúng, như vậy mới giống như tham gia bữa tiệc!

Khả Lan trả lời Vưu Kỳ Mỹ, gật đầu một cái, cởi áo khoác.

Đây là một chiếc váy liền, bao quanh người làm tôn lên vóc dáng của cô, da thịt trắng nõn như ả như hiện dưới ống tay áo viền tơ.

Cô cởi áo khoác, bộ dáng ôn uyển động lòng người, chỉ trong nháy mắt biến mất, xinh đẹp gợi cảm, nhưng bộ mặt lại thanh khiết như trẻ con.

Thanh thuần, đường cong là lướt.

Người con gái như vậy, đoan trang, dễ dàng lừa gạt đàn ông!

Sau khi cởi áo khoác Khả Lan ngẩng đầu.

Lúc này phát hiện, nam nhân trong phòng, đều tìm đối tượng mà mình thích, đứng nói chuyện phiếm hoặc khiêu vũ.

Còn lại những người cô đơn, lúc này tìm những cô gái như cô để sánh đôi.

Lúc này Vưu Kỳ Mỹ lại nhắc nhở mọi người: “Mọi người nhìn cho rõ ràng, đừng trêu chọc nhầm người.” Vưu Kỳ Mỹ nói tới đây, chợt kéo cánh tay Khả Lan, để cô đi theo mình.

Những cô gái khác đều biết ai là người không thể đụng tới, nhưng Khả Lan đột nhiên bị gọi tới, khẳng định không biết, cô ta phải nhắc nhở Khả Lan, đừng phạm sai lầm, hại mọi người.

Vưu Kỳ Mỹ kéo Khả Lan sang một bên, chỉ vào Cố Thành Viêm đứng dưới ánh đèn ở phía xa: “Nhớ, nam chính của buổi tiệc là cậu ta, ngàn vạn lần không được đụng tới.” Vưu Kỳ Mỹ nói tới đây, lại quay đầu, chỉ về một cô gái mặc chiếc váy màu vàng nhạt nói tiếp: “Nữ chính là cô ấy.” Sau khi nói xong, Vưu Kỳ Mỹ nhìn Khả Lan một cái, thấy Khả Lan gật đầu, lúc này mới vỗ vỗ bả vai Khả Lan, xoay người rời đi.

Nghe Vưu Kỳ Mỹ giới thiệu, giờ Khả Lan mới hiểu được, bữa tiệc quan hệ hữu nghị ngày hôm nay, thật ra thì là chuẩn bị cho Cố thủ trưởng cùng cháu gái Dương tướng quân, nói là đoàn thể, thật ra chỉ là làm nể.

Nghĩ đến đây, Khả Lan lắc đầu một cái, không suy nghĩ nữa.

Cô quét mắt khắp nơi, muốn tìm một người đàn ông nào đó để sánh đôi, theo như lời của Vưu Kỳ Mỹ, đừng để đàn ông trong phòng cô đơn, phải điều chỉnh không khí.

Nhưng.....

“Chị dâu.”

Không biết từ lúc nào Lục Hiểu Phong đã đứng trước mặt cô.

Lần này da Lục Hiểu Phong còn đen hơn lần trước, hàm răng trắng, thật là lóng lánh.

Thấy Lục Hiểu Phong, Khả Lan sửng sò, về mặt kinh ngạc.

Không ngờ sẽ gặp Lục Hiểu Phong!

Thật là trùng hợp!

Nhưng lúc này trong lòng Khả Lan khẽ nhúc nhích, không bằng tìm Lục Hiểu Phong làm bạn là được rồi!

“Cậu đừng gọi như vậy, tôi với Cố thủ trưởng vẫn chưa kết hôn.” Khả Lan khẽ nói, giải thích với Lục Hiểu Phong.

Định nói ly hôn nhưng lại không dễ nghe, nói chưa kết hôn, mọi người đều giữ được danh tiếng của mình.

Mà Lục Hiểu Phong nghe Khả Lan nói, nhú mồm, há miệng đang muốn hỏi tại sao, ánh mắt lại nhìn thấy người ở phía sau lưng Khả Lan, liền gọi: “Anh trai.”

Đại ca?

Nghe thấy hai chữ đại ca, trong nháy mắt tim gan Khả Lan khẽ run, không dám quay đầu lại.

Trong lòng cô thầm nghĩ, liền thò tay kéo cánh tay Lục Hiểu Phong.

Xoay người, nhìn lại, chỉ thấy Cố thủ trưởng đang im lặng đứng đó.

Tới lúc nào, sao cô lại không cảm thấy gì!

Hành động của Khả Lan khiến cả người Lục Hiểu Phong cứng đờ.

Đây là thế nào!

Chị dâu lại kéo cậu!

Cãi nhau với đại ca? Không hợp?

Khó trách đại ca biết là tiệc kén rể vẫn còn đến tham gia!

Thì ra là như vậy!

Lục Hiểu Phong mất tự nhiên giật giật cơ thể, muốn Khả Lan buông ra, nhưng ánh mắt cậu nhìn tới trên người Khả Lan, không cẩn thận lại nhìn tới hai khối trước ngực cô.

Trong nháy mắt huyết mạch dâng cao, sắc mặt ửng đỏ, cứng ngắc đứng ở đó, không dám động đậy nữa.

Người phụ nữ của đại ca, không được nhìn, không được nhìn.

“Chào anh.” Ánh mắt Khả Lan hơi trầm xuống, không nhìn mặt Cố Thành Viêm, chỉ lễ phép chào hỏi.

Cô làm việc, với Cố thủ trưởng, hoàn toàn là hai loại tình huống!

Cô phải suy tính thân phận!

“Chào.”

Cố Thành Viêm trầm giọng trả lời Khả Lan.

Sắc mặt bình tĩnh như nước, ánh mắt chớp động, dừng trên chiếc váy của Khả Lan!

Mặc ít như vậy cho ai nhìn chứ?

Khả Lan nghe thấy Cố thủ trưởng nói, không lên tiếng nữa, mà cẩn thận ngước mắt, nhìn mặt Cố thủ trưởng.

Vậy mà, cô ngước mắt, vừa đúng lúc chạm phải hai mắt của Cố thủ trưởng, bình tĩnh, lại có một chút nóng bỏng.

Thấy tình huống như vậy, cả người Khả Lan bối rối, lại rũ mắt xuống, không dám nhìn Cố thủ trưởng nữa.

Lúc này cô chỉ cảm thấy, trái tim mình đập thình thịch.

Rồi sau đó không khí im lặng một hồi lâu.

Lục Hiểu Phong sớm phát hiện ra không khí kỳ lạ, cẩn thận đưa tay muốn kéo tay chị dâu ra.

Nhưng.....Chị dâu nắm quá chặt, cậu lại không dám quá dùng sức, căn bản không có cách nào kéo ra.

Lần này Lục Hiểu Phong cũng nóng nảy!

Nhìn đại ca rất không vui.

Đại ca mắt húng hậu quả rất nghiêm trọng!

Cậu không có gan đụng vào người phụ nữ của đại ca.

“Tôi van cô, buông ra đi.” Lục Hiểu Phong quýnh lên, không lựa lời nhắc nhở Lâm Khả Lan.

Mà vừa mới dứt lời Lục Hiểu Phong liền hối hận.

Cậu quá vội, âm thanh quá lớn, khiến người khác chú ý, nhất định chị dâu mất hết mặt mũi!

Đại ca sẽ tức giận sao?

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Lục Hiểu Phong bắn khoăn.

Chuyện nhảy dù lần trước, chị dâu bị dọa sợ, cậu cũng bị mắg không ít.

Cậu chưa từng thấy, nửa đêm canh ba, trong thời gian diễn tập, đại ca đi thăm chị dâu.

Tất cả hình tượng đều bị phá vỡ.

Mà Khả Lan, ngăn người trước lời nói của Lục Hiểu Phong, nhìn ánh mắt của những người khác, vội vàng buông cánh tay Lục Hiểu Phong ra.

Cô rũ lông mày, cười xấu hổ, thầm nghĩ nếu không thể biến Lục Hiểu Phong thành bạn, vậy thì biến thành người khác vậy.

Nhưng.....Cô vừa mới buông Lục Hiểu Phong ra, còn chưa rời đi, liền bị Cố thủ trưởng kéo lại, cả người liền rơi vào trong lòng Cố thủ trưởng.

Cảm giác quen thuộc, khiến trái tim Khả Lan bỗng nhiên nhảy kịch liệt.

Cô từ chối, không giãy giụa nhưng cũng không muốn thuận theo.

“Anh buông ra.” Khả Lan khẽ nói, lạnh giọng bảo Cố Thành Viêm buông ra.

Nam chính! Cô với không tới.

“A.....không phải em là Lan Thư ở “Danh Tước” sao? Sao lại tới đây quyến rũ tình yêu?”

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, không những không buông tay, ngược lại còn tăng sức lực trên tay, cười lạnh nhỏ giọng nói bên tai Khả Lan.

Hơi thở ấm áp phun bên tai cô.....

Bản lĩnh?

Chỉ bằng chút bản lĩnh này của cô, thật sự có thể bảo vệ người nhà mình!

Khả Lan nghe Cố thủ trưởng nói, khuôn mặt trắng nõn, bỗng nhiên trở nên ửng hồng.

Câu dẫn tình yêu?

Con mắt nào của Cố thủ trưởng thấy cô quyến rũ tình yêu chứ?

“Xấu xa.”

Khả Lan lạnh giọng nói, mặc dù công việc của cô không tốt lắm, nhưng không có nghĩa là cô sẽ mặc cho mình chìm xuống.

Ý nghĩ lúc này chính là xấu xa.

“Xấu xa?”

Cố Thành Viêm nghe thấy Khả Lan trả lời, cất giọng hỏi ngược lại.

Khuôn mặt bình tĩnh, thoáng qua một chút hứng thú.

Tốt.....Rất tốt.

Anh cũng muốn cho cô xem một chút, cái gì gọi là xấu xa.

Chợt, bàn tay Cố Thành Viêm nắm bả vai cô xoay người, để cô nhìn về phía một đôi nam nữ ở phía xa.

Trong góc, người đàn ông cẩn thận vén váy cô gái, vuốt ve hai đùi cô, từ từ trượt vào bên trong.

Cô gái yêu kiều ngửa đầu, khuôn mặt ửng hồng, mơ màng.

Cô gái kia Khả Lan biết!

Đồng nghiệp của cô.

Thấy tình huống như vậy, cả người Khả Lan bối rối, không phải Vụ Kỳ Mỹ nói đây là tiệc hữu nghị sao, họ với không tới không phải sao?

Rốt cuộc chuyện này là thế nào?

“Tháo món đồ trên ngực cô xuống, ngoan ngoãn đi theo Lục Hiểu Phong, đừng gây phiền toái cho tôi.” Cố Thành Viêm thấy cả người Khả Lan cứng ngắc, lúc này mới buông cô ra, lạnh giọng nhắc nhở cô.

Nhìn dáng dấp cô có thể đoán cô không biết gì.

Sau khi Khả Lan bị buông ra, nghiêng đầu nhìn Cố thủ trưởng, muốn hỏi rốt cuộc là chuyện gì.

Nhưng sau khi Cố thủ trưởng buông cô ra, đã đi xa.

Chỉ lưu lại một bóng lưng cao ráo, ở giữa đám người.

Cố thủ trưởng đi xa, lúc này Khả Lan thật sự không rõ, chuyện ngày hôm nay là thế nào.

Vụ Kỳ Mỹ nói là quan hệ hữu nghị, tướng quân nói là tiệc về hưu, Cố thủ trưởng nói là quyến rũ tình yêu.

Mà cô nhìn thấy, có tình sắc, cũng có về hưu, còn có quan hệ hữu nghị.

Như vậy?

Có phải là đại biểu, trung gian có người thao túng bữa tiệc hôm nay.

Khiến cho ý nghĩ của mọi người không giống nhau?

Mà Cố thủ trưởng đây là?

Người tới bắt sao?

Thêu dệt chuyện?

Hay là làm nhiệm vụ?

Nghĩ đến đây, trong lòng Khả Lan hơi ngừng lại, hình như chuyện rất phức tạp.

Cô rù lông mày, trầm tư, có chút nhớ nhưng không rõ tại sao.

“Chị dâu, ăn trái cây không?”

Không biết từ lúc nào Lục Hiểu Phong bung một đĩa trái cây đi tới trước mặt Khả Lan, cười híp mắt lộ ra hàm răng trắng, phát sáng rạng rỡ dưới ánh đèn.

Khả Lan bị Lục Hiểu Phong cắt ngang suy nghĩ, quay đầu nhìn Lục Hiểu Phong, lúc nhìn thấy hàm răng trắng của cậu thì chợt thấy lông lạnh.

Quá nhanh!

Cô đưa tay cầm một miếng trái cây, bỏ vào miệng, ngược mắt nhìn Lục Hiểu Phong, giống như thuận miệng hỏi: “Món đồ trước ngực có ý gì?”

Khả Lan vừa lấy món đồ trước ngực xuống, ánh mắt dừng trên mặt Lục Hiểu Phong, muốn từ trên người cậu biết một chút nguyên nhân.

Lúc trước Vu Kỵ Mỹ đưa cho cô, cô cũng không để ý, vừa rồi Cố thủ trưởng nói cô lấy xuống, cô cũng cảm giác, vật trước ngực này, tám phần có liên quan tới chuyện ngày hôm nay.

Nếu như chỉ là tiệc quan hệ hữu nghị, đeo lên ít đồ, tỏ rõ thân phận, xem như bình thường.

Nhưng nếu như là tiệc về hưu, đeo ít đồ, có phải quá dư thừa không.

Vậy vật này đại biểu cho cái gì?

Lục Hiểu Phong còn đang dứt trái cây vào miệng, nghe thấy Khả Lan hỏi, hơi sững sờ, lấy trái cây trên miệng xuống, nhìn về phía Lâm Khả Lan.

“Chị dâu không biết sao?.....Chuyện này trong nội bộ có lời đồn rằng liên quan đến hình khiêu dâm, cụ thể thế nào em cũng không rõ lắm.” Lục Hiểu Phong khẽ giải thích với Khả Lan, sau khi nói xong lại đem trái cây bỏ vào miệng tiếp tục ăn.

Hình khiêu dâm?

Trong lòng Khả Lan khẽ run, ánh mắt không khỏi quét quanh phòng một vòng.

Những cô gái Vu Kỵ Mỹ đưa tới ít đi một nửa.

Vậy kể tiếp!

Ồ ào.....

Chợt tháp rượu trong phòng bị đẩy ngã.

Choang.....choang.....choang....tan nát dưới đất.

Mà người đứng trước tháp rượu tan nát dưới đất không ai khác chính là Dương tướng quân.

“Đồ khôn kiếp này, uống công tôi diu đất cậu, cút.....Khụ.....Khụ.....Cút.....” Dương tướng quân vừa nói vừa che ngực ho kịch liệt.

Mà không khí vốn hài hòa lúc này bị phá hư.

Mọi người vây quanh Dương tướng quân, chỉ thấy một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, quỳ một chân trên đất, khuôn mặt đỏ bừng.

Nhưng người đàn ông trung niên trước mặt, bộ dáng rõ ràng là cúi đầu nhận sai, không nhún nhường cũng không kiêu ngạo, khóe miệng bất giác nở nụ cười hả hê, kỳ quái làm cho người ta cảm thấy lạnh.

Lúc này, người đàn ông trung niên giơ tay lên, lau hai mắt, cúi đầu phát ra tiếng khóc.

Bởi vì người đàn ông trung niên khóc.

Trong đám người vang lên tiếng bàn tán.

“Đây không phải là cụ trưởng cục vật tư của quốc phòng sao?”

“Nghe nói là tham ô.”

“Vết vát được không ít đi.”

“Haiz, sao ông ta lại phụ lòng của Dương tướng quân chứ.”

.....

Mọi người khẽ bàn luận, đa số mọi người chỉ người đàn ông trung niên đang quỳ dưới đất, trong giọng nói đồng tình với Dương tướng quân, nhận một học trò không có chí tiến thủ.

Nhìn như đơn giản, phù hợp với lễ thường.

Nhưng lại khiến Khả Lan cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Bóp.....Bóp.....Bóp.

Chợt, trong đám người vang lên tiếng vỗ tay.

Tiếng vỗ tay thu hút sự chú ý của mọi người.

Người vỗ tay là Cố thủ trưởng.

Lúc này Cố Thành Viêm, vỗ tay, hai mắt tối tăm lạnh lùng sắc bén như băng, khóe miệng khẽ nở nụ cười.

Rõ ràng là cười, nhưng lại kèm theo hơi thở lạnh lẽo, đánh úp về mọi phía.

Dương tướng quân, thấy Cố Thành Viêm hiện ra, hai mắt híp lại, thấm thoát lại than thở, bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn bộ dáng người đàn ông trung niên trên mặt đất, đưa chân đá lên bấp chần người đàn ông trung niên.

“Chuyện này, Cố đại tá cứ thẳng tay, ngàn vạn lần đừng chiều nó.” Dương tướng quân nói xong, xoay người rời đi, cơ thể run rẩy kịch liệt, nhìn như là vô cùng tức giận.

Mà Cố Thành Viêm nghe Dương tướng quân nói vậy cũng không trả lời.

Anh giương bàn tay lên, đem những người có mặt ở đây đi hơn một nửa.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhằm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Đến Chỗ Tôi Ngồi Một Chút.

“Chị dâu, đi thôi.”

Cố thủ trưởng đưa người đi, Lục Hiểu Phong liền muốn kéo Khả Lan cùng đi.

Nhưng cậu vừa mới đưa tay chuẩn bị kéo cánh tay Khả Lan, bàn tay vừa đưa ra một nửa, rồi lại như nhớ ra cái gì, lại thu tay trở về.

Đây là người phụ nữ của đại ca!

Không được vô lễ!

“Hả?.....” Khả Lan nghe thấy Lục Hiểu Phong nói, vẻ mặt hơi dừng lại, nghiêng đầu nhìn về phía Lục Hiểu Phong.

Đi?

Đi với Cố thủ trưởng?

Xem ra Lục Hiểu Phong cũng không biết gì!

“Mọi người đi đi, tôi còn có chuyện!” Khả Lan nhỏ giọng nói với Lục Hiểu Phong.

Lục Hiểu Phong không kịp phản ứng, cô cũng không vội nói chuyện của mình và Cố thủ trưởng, để Cố thủ trưởng giải thích với cấp dưới của mình đi.

“Chị dâu, chị còn có chuyện gì? Ở đây rất phức tạp, chị đi cùng sẽ an toàn hơn.” Lục Hiểu Phong nghe thấy Khả Lan nói, vội vàng nói.

Đại ca mới giao người cho cậu, cậu không thể làm mất người!

Hơn nữa, lúc này cậu thấy cháu gái Dương tướng quân đi theo đại ca ra ngoài.

Chị dâu không lo?

Lục Hiểu Phong không buông tha, khiến Khả Lan cảm thấy im lặng.

Cô không biết phải giải thích thế nào cho hợp lý.

Nhưng lúc này cô lại thấy Vuư Kỳ Mỹ bị mang ra ngoài.

Vưu Kỷ Mỹ tóc tai xốc xếch, trước ngực có dấu đỏ như trái mâm xôi, mắt liếc nhìn Khả Lan một cái.

Khả Lan thấy bộ dáng Vưu Kỷ Mỹ, sững sờ, nghĩ lại những chuyện xảy ra ngày hôm nay.

Rất kỳ quái!

Hình khiêu dâm, tham ô!

Nhìn qua giống như là quan chức cấp cao phạm lỗi, quân đội thanh lý môn hộ.

Nhưng.....Hôm nay là tiệc về hưu của Dương tướng quân, thanh lý môn hộ, có phải quá không hợp tình người?

Hơn nữa, chuyện xảy ra quá trùng hợp, trùng hợp đến nỗi làm cho người ta cảm thấy tất cả đều có âm mưu.

Cố thủ trưởng ở đây lên bắt người, Dương tướng quân lại công khai mọi chuyện.

Cảm giác kia, giống như.....bỏ xe bảo vệ tướng.

Nghĩ đến đây, trong lòng Khả Lan khẽ run lên.

Chẳng lẽ nói, tất cả mọi chuyện hôm nay, cũng chỉ là một cái bẫy, bẫy trong bẫy?

Nghĩ tới đây, Khả Lan lắc đầu, khẽ cười, không nghĩ tiếp nữa.

Vòng quyền quý thật loạn!

Bởi vì Vưu Kỷ Mỹ, cô đi theo Lục Hiểu Phong, muốn nhìn xem, sau đó, sẽ xảy ra chuyện gì.

Hình như hôm nay “Danh Tước” đã sớm chuẩn bị tốt, dọc đường đi, không thấy một bóng người.

Cho đến khi đi ra phía sau “Danh Tước”, những nam nữ tội phạm được đưa lên xe, lúc này Lục Hiểu Phong mới chạy đi, nói là phải lái xe, nói Khả Lan đứng im tại chỗ, rồi đưa cô đi xem chỗ ở.

Khả Lan không trả lời, thấy Lục Hiểu Phong đi xa, nghiêng đầu rời đi.

Xem chỗ ở?

Tin tưởng nếu ở lại Lục Hiểu Phong gặp Cố thủ trưởng, nhất định sẽ không còn muốn đưa cô đi xem chỗ ở nữa.

Mà chuyện hôm nay, Khả Lan nghĩ lại vẫn còn hơi sợ.

Ai cũng không nghĩ tới, chuyện ngày hôm nay lại là bẫy trong bẫy.

Chỉ sợ Vưu Kỷ Mỹ cũng chưa từng nghĩ tới, chuyện sẽ thành như vậy.

Nếu không ai muốn vào tù chứ!

Nếu như, cô không quen Cố thủ trưởng, có phải giờ phút này cũng bị bắt đi rồi?

Sau khi bị bắt, vào tù, muốn ra, chỉ sợ rất khó.

Thật nguy hiểm!

“Haiz.....”

Khả Lan cúi đầu, thờ dãi một hơi, bình ổn tâm tình của mình.

Rồi sau đó ngẩng đầu, lại thấy Cố thủ trưởng đang im lặng đứng trước mặt cô.

Về mặt anh bình tĩnh tự nhiên, môi mím chặt, hai mắt sâu thẳm tới tận.

Nhìn thấy Cố thủ trưởng đứng trước mặt, Khả Lan hơi ngừng lại, dời bước, đi chỗ khác.

Không chọc nõi, tránh đi!

Nhưng.....Cố Thành Viêm lại vươn tay, bắt lấy cánh tay của Khả Lan, vung tay lên, đem áo khóa, choàng lên người Khả Lan.

Áo khoác, có mùi thuốc lá nhân nhạ, dần dần truyền tới miệng mũi Khả Lan.

Mùi vị quen thuộc....Nhưng mùi thuốc lá quá nồng.

Cố thủ trưởng hút bao nhiêu thuốc?

Tại sao lại hút?

Trong lòng Khả Lan khẽ run, nghiêng đầu xem xét Cố thủ trưởng cẩn thận.

Chỉ thấy môi mông của anh mím chặt, hai mắt tối tăm, nhìn thẳng về phía cô.

Nhìn thấy vẻ mặt Cố thủ trưởng, cơ thể Khả Lan cứng ngắc, cúi đầu, chậm rãi nói: “Đi một chút là tới ký túc xá của tôi rồi, anh cầm áo khoác về đi.” Khả Lan nói xong liền thò tay muốn cởi áo khoác ra.

Cố Thành Viêm chợt đưa tay, bàn tay nắm bàn tay lạnh cóng của Khả Lan.

Mu bàn tay truyền tới sự ấm áp, trong lòng Khả Lan khẽ run, giằng giằng muốn rút tay khỏi tay Cố thủ trưởng.

Nhưng lúc này Cố Thành Viêm càng siết chặt tay, giữ tay Khả Lan trong tay mình.

Hai tay nắm lại đầy thân mật, Khả Lan chợt thấy giống như là bị điện giật, cứng ngắc, không biết làm thế nào cho phải.

Một lúc sau.....

“Không còn sớm nữa, Cố...thủ trưởng nên....về đi.” Khả Lan nói, nhắc nhở Cố Thành Viêm, thời gian không còn sớm nữa.

Nhưng lúc cô nói chuyện, đầu óc lại thất lại.

Tim đập thình thịch....., dần dần tăng lên, ngón giữa cũng run lên.

“Tôi đưa cô lên, cô cầm áo khoác đi.” Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, nhỏ giọng trả lời Khả Lan.

Giọng nói đầy quan tâm, khiến Khả Lan không khỏi gạt đầu một cái, đồng ý với lời của Cố thủ trưởng.

Nhưng sau khi gạt đầu, Khả Lan lại hối hận.

Cô nam quả nữ, nửa đêm canh ba, không tốt lắm!

Nhưng.....Cô đã đồng ý, không thể đổi ý!

Nghĩ đến đây, Khả Lan liền bối rối, nghiêng đầu nhìn mắt Cố thủ trưởng.

Chỉ nhìn thấy, gò má lạnh lùng cương nghị của Cố thủ trưởng.

Hai người sóng vai lên lầu.

Khả Lan kéo áo khoác trên người, nhìn Cố thủ trưởng, cảm thấy không khí quá kỳ quái.

Trong lòng cô biết, há miệng nói: “Chuyện ly hôn, tuần sau thứ mấy?”

Hình như Khả Lan chỉ có thể nói đến chủ đề này.

“Ừ.....” Nhưng Cố thủ trưởng nghe thấy lời Khả Lan, chỉ trầm giọng ừ một tiếng, không trả lời.

Không nhìn Khả Lan.

Câu hỏi của Khả Lan, bị Cố thủ trưởng bỏ qua, trong lòng cũng buồn bực.

Cô cúi đầu lại ngẩng đầu nhìn Cố thủ trưởng tiếp tục nói: “Anh và cháu gái Dương tướng quân là quan hệ thế nào?”

Câu hỏi lúc này không được Cố Thành Viêm trả lời, những lời này, lại khiến Cố thủ trưởng hứng thú.

Anh chợt dừng bước, nghiêng đầu nhìn Lâm Khả Lan, trông mắt bình tĩnh, thoáng qua một chút tức giận.

“Sao hôm nay cô lại tham gia tiệc về hưu của Dương tướng quân?” Cố Thành Viêm chợt chuyển chủ đề.

Khả Lan nghe thấy Cố thủ trưởng nói, hơi sững sờ, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Cố thủ trưởng.

Trong lòng thầm nghĩ, cô chợt muốn biết rõ mối quan hệ giữa Cố thủ trưởng và cháu gái của Dương tướng quân.

Nhưng.....

Nơi này là ngoài ký túc xá, thường xuyên có người đi qua, nếu như nghe thấy cuộc nói chuyện của bọn họ sẽ không tốt.

“Đến nhà tôi ngồi một chút đi.” Khả Lan suy nghĩ hồi lâu, quyết định mời Cố thủ trưởng vào nhà ngồi một chút.

Như vậy trò chuyện giết thời gian dễ hơn nhiều.

Đĩ nhiên, bởi vì Khả Lan tin Cố thủ trưởng đứng về phía chính nghĩa, cho nên, mới đổi chủ đề.

Cô và Cố thủ trưởng ở chung không lâu lắm.

Nhưng lại có thể cảm thấy, Cố thủ trưởng là người chính trực.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Việc Quan Trọng.

Ánh trắng như nước.....

Sau khi Khả Lan cùng Cố Thành Viêm vào phòng,

Cô xoay người, đi rót nước cho Cố thủ trưởng.

Lúc này Cố Thành Viêm đang ngồi trên chiếc ghế giữa phòng, vẻ mặt lạnh lùng, hai mắt sụp xuống, giống như đang có tâm sự.

Khả Lan ngồi bên mép giường, ngược mắt, con ngươi đen nhánh, nhìn thẳng Cố thủ trưởng.

“Hôm nay cảm ơn anh.”

Khả Lan nói cảm ơn, trong lòng suy nghĩ, làm thế nào để nói về chuyện của Dương tướng quân.

Cô không thích lo chuyện bao đồng, chẳng qua là cảm thấy, tham ô là chuyện lớn.

Huống chi cô cũng có lòng riêng.

“Hả?.....Muốn cảm ơn tôi thế nào?”

Cố Thành Viêm nghe thấy Khả Lan nói cảm ơn, chân mày khẽ nhíu, hai mắt neho lại, cười như không cười nhìn Khả Lan.

“... ..Hả?”

Khả Lan kinh ngạc, nhất thời nghẹn lời, không biết phải trả lời thế nào.

Cảm ơn thế nào?

Cô thật sự chưa từng nghĩ tới, phải cảm ơn thế nào!

Một lúc sau.....

“Lấy thân báo đáp?” Sắc mặt Cố Thành Viêm bình tĩnh.

Sắc mặt Khả Lan hơi trầm xuống.

Sao cô chưa bao giờ phát hiện ta, Cố thủ trưởng cũng có tế bào hài hước.

Lấy thân báo đáp?

Không giống những lời mà Cố thủ trưởng có thể nói ra.

“A.....A.....” Khả Lan xấu hổ cười, không trả lời.

Cô cúi đầu, nghĩ sâu xa, sau đó ngẩng đầu, nhìn về phía Cố thủ trưởng, chuyển vấn đề sang chuyện Dương tướng quân: “Dương tướng quân đột nhiên đẩy đồ thấp rệu, thật sự là kích động.”

Sau khi Khả Lan nói xong, âm cao âm thấp, không rõ nhưng hy vọng Cố thủ trưởng có thể nghe thấy ý tứ của cô.

Cố Thành Viêm vẫn còn đang hứng thú sau khi hỏi Khả Lan làm thế nào cảm ơn anh.

Lúc này nghe Khả Lan nói, không khỏi híp mắt, nhìn về phía Lâm Khả Lan.

Anh biết hôm nay không thể thoát được chuyện Dương tướng quân.

Nhưng Lâm Khả Lan quan tâm tới chuyện này làm gì?

Chẳng lẽ, một cô gái nhỏ bé như cô lại dám nghi ngờ Dương tướng quân?

Lá gan thật to!

Khả Lan thấy Cố thủ trưởng híp mắt, không lên tiếng, trong lòng nóng vội.

Trong lòng Cố thủ trưởng đang nghĩ gì.

Không phải là không quan tâm đến Dương tướng quân chứ.

Không.....Theo lý thuyết, Cố thủ trưởng, không giống loại người làm việc có đầu không có đuôi.

Anh không định điều tra kỹ chuyện này sao?

Cho nên, Khả Lan mới muốn hỏi Cố thủ trưởng.

Mà cô nói những lời này, cũng không có ý gì khác, chỉ muốn Cố thủ trưởng thả đám người Vụ Kỳ Mỹ ra.

Cô bán tính người cho công ty PR, chuyện hợp đồng với công ty, dĩ nhiên cô biết rõ ràng.

Dĩ nhiên, cần có sự phối hợp của Cố thủ trưởng.

Nhất cử lượng tiện, nhìn như đơn giản.

Nhưng tới trước mặt Cố thủ trưởng, lại có vẻ như không có chút đầu mối nào.

Trong lòng Khả Lan cảm thấy bối rối không biết thế nào cho phải.

Nhưng.....Cô phải kiên định.

“Chuyện ngày hôm nay, anh không cảm thấy kỳ quái sao?” Khả Lan thấy Cố thủ trưởng không nói gì, chỉ có thể thờ dãi, tiếp tục nói.

Nói đến phần sau, Khả Lan lại hơi chột dạ.

Có lẽ trong lòng Cố thủ trưởng đã sớm đoán ra rồi.

Đã sớm nghi ngờ Dương tướng quân, chỉ là hôm nay thất thủ.

Nhưng mà.....Lại không giống.

Nếu như Cố thủ trưởng đã sớm nghi ngờ Dương tướng quân thì hôm nay làm sao lại làm loạn lên như vậy chứ.

Hôm nay đối với Cố thủ trưởng mà nói, chính là bút dây động rừng!

Vì vậy, Khả Lan cảm thấy, cô vẫn phải làm rõ chuyện này.

Có cơ hội, không thể bỏ qua!

“Hả? Cô nói xem.” Cố Thành Viêm nghe thấy Khả Lan nói, cơ thể hơi nhích lại gần, lên tiếng hỏi lại Khả Lan.

Anh cũng muốn nghe một chút, Lâm Khả Lan phát hiện ra đầu mối gì.

Mà Lâm Khả Lan, thấy bộ dáng bình tĩnh của Cố thủ trưởng, trong lòng khê run.

Rõ ràng vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên, bộ dáng thoải mái, nhưng lại khiến người ta cảm thấy lạnh run lên.

Chỉ là.....

Đã đến nước này, cô phải nói hết.

“Hôm nay là tiệc về hưu của Dương tướng quân, nếu như Dương tướng quân không ngầm cho phép, ai ngu ngốc mà đứng trước hòng súng?” Khả Lan nói xong, ngồi thẳng người, nhìn thẳng Cố thủ trưởng, nhưng trong lòng không ngừng run rẩy.

Cô nói Cố thủ trưởng vào phòng, lại nói đến chuyện này, thật sự có chút mạo hiểm.

Nhưng.....Cô cảm thấy Cố thủ trưởng sẽ giúp cô một tay!

Nghĩ đến đây, trong lòng Khả Lan lại trống không.

Tại sao cô có thể khẳng định Cố thủ trưởng sẽ giúp cô?

Là bởi vì tình vợ chồng?

Nếu như giữa cô và anh xảy ra quan hệ, vẫn có thể niệm tình cũ.

Nhưng máu chót là, giữa hai người không có chuyện gì xảy ra, chỉ có áp áp ôm ôm, ngủ mấy ngày.

Tại sao Cố thủ trưởng lại muốn giúp chứ!

Nghĩ như thế, ý chí kiên định của Khả Lan, bỗng nhiên phai mờ, nhưng chần chừ, vẫn nói ra.

“Cục trưởng kia, có thể leo lên địa vị đó, hiển nhiên không phải ngu ngốc, càng sẽ không ngốc đến nỗi gây chuyện trong bữa tiệc của Dương tướng quân, cho nên.....” Khả Lan nhú mày, dừng một chút, hình như suy nghĩ gì xem phải nói thế nào.

Nhưng trong lòng cô lại khê run.

To gan phân tích chuyện quan trọng như vậy, can thiệp quá nhiều rồi!

“Cho nên, những chuyện ngày hôm nay, đều là do Dương tướng quân tự biên tự diễn hay sao?” Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, giọng nói trầm thấp, tiếp tục hỏi Khả Lan.

Tròng mắt của anh tối tăm, thoáng qua một tia kinh ngạc cùng thương thức.

Lá gan Lâm Khả Lan khá to, dám cả gan nghi ngờ Dương tướng quân.

Chẳng lẽ cô không sợ, anh cùng phe với Dương tướng quân.

Cô nói những lời này, sẽ tự gây họa cho mình?

Dĩ nhiên, anh còn thật sự không nhìn ra, Lâm Khả Lan thật sự rất thông minh.

Không giống bình hoa, một bình hoa để cắm hoa tươi.

Sáng chói hơn.

“.....A!” Khả Lan nghe thấy Cố thủ trưởng nói, trong lòng chần chừ gật đầu.

Ý của cô chính là như vậy!

“Cô không sợ biết quá nhiều, gây phiền toái cho mình sao?” Hình như Cố Thành Viêm cũng không để ý chuyện hôm nay, chỉ cảm thấy lá gan của Lâm Khả Lan thật lớn.

Lúc này mới chính là Lâm Khả Lan!

Nhìn qua có vẻ yếu mềm nhưng lại thông minh và kiên cường.

Không tệ.

“Tôi không thể sợ.” Khả Lan trả lời câu nói của Cố thủ trưởng.

Cô kiên nhẫn, cũng đã từng sợ, nhưng tất cả mọi chuyện, đều ép cô tới đường cùng, cho nên, cô không thể sợ.

Cô đi từng bước một vì chiến thắng.

Sợ.....Chỉ có thể ngã thê thảm không nổi nhìn.

Cô chỉ sợ duy nhất một điều, chính là mẹ rời khỏi mình, khiến cô trở nên cơ cực không có nơi nương tựa.

Lát sau.....

“Không bằng Cố thủ trưởng thả những cô gái phạm tội hôm nay ra, có lẽ, còn có thể thả dây câu.”

Khả Lan ngẩng đầu, nhìn thẳng Cố thủ trưởng, đề nghị.

Hy vọng Cố thủ trưởng thả người.

Nhưng.....Cố Thành Viêm sau khi nghe thấy cô nói, giờ mới hiểu được, Khả Lan làm như vậy thật ra là có tầm nhìn.

Để cho anh yên tâm.

Đây là cô nghĩ cách cứu các chị em của mình?

Vẫn không buông?

Thật ra thì những thứ này không quan trọng, vốn dĩ Cố Thành Viêm không định bắt những người kia.

Như Khả Lan nói.

Thả những người kia có thể thả dây câu.

Còn có một điều nữa là, tội mại dâm, chưa có tư cách vào nhà tù của quân đội.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Không Cần Nữa.

Gió lạnh xâm chiếm

Khả Lan cảm thấy lạnh, đứng dậy đi đóng cửa.

Cô xoay người, không ngồi xuống nữa, mà đi tới trước mặt Cố thủ trưởng, con người đen nhánh nhìn thẳng Cố thủ trưởng.

“.....Cố thủ trưởng?” Khả Lan thấy Cố thủ trưởng vẫn rũ lông mày không lên tiếng, nhỏ giọng gọi Cố thủ trưởng.

Có lúc, Khả Lan có thể đoán được suy nghĩ của rất nhiều người.

Nhưng cô lại không bao giờ hiểu được suy nghĩ của Cố thủ trưởng.

Cô đã nói đến nước này, Cố thủ trưởng có giúp hay không thì cũng phải tỏ rõ thái độ chứ!

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan gọi, chậm chậm ngẩng đầu, hai mắt tối tăm, nhìn về phía Khả Lan.

“Tôi bán tình người cho cô, cô định báo đáp tôi thế nào?” Cố thủ trưởng chột mồm miệng, sắc mặt bình tĩnh.

Nhưng những lời mà anh nói ra lại khiến Khả Lan bối rối.

Tình người? Báo đáp?

Cố thủ trưởng nhìn thấu tâm tư của cô?

Thật đúng là.....Ý định kín đáo!

Chẳng lẽ anh không thể bỏ qua chuyện báo đáp sao?

Chuyện thả người này Cố thủ trưởng cũng có chỗ tốt!

Nghĩ như vậy Khả Lan không lên tiếng.

Anh cũng không vội, hít mắt, nhìn về phía cô.

Từ trước đến giờ anh nắm tâm tư của người khác trong tay, mà chưa bao giờ muốn cho người khác nhìn thấy ý nghĩ của mình, lúc này cũng không ngoại lệ.

Không khí trong phòng trở nên yên tĩnh, hình như chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của hai người.

Một lúc sau.....

“Cô nói cho tôi biết, tại sao lại chọn ly hôn.” Cuối cùng Cố Thành Viêm mở miệng trước.

Ánh mắt anh nhìn thẳng Khả Lan.

Sau khi nói xong, vẻ mặt của anh bỗng rũ xuống.

Chuyện này là thế nào? Đột nhiên lại hỏi cô như vậy!

Thật ra thì hai ngày nay, anh nghĩ rồi, chỉ là một cô gái mà thôi, có cũng được mà không có cũng không sao.

Anh sẽ không vì một người phụ nữ mà cãi nhau với ông bà nội; càng sẽ không vì một người phụ nữ mà gánh hậu quả nghiêm trọng.

Nhưng.....Anh lại không kiềm được mà nhớ tới cô gái này.

Giống như ghé con mới đẻ, trở nên tùy ý liều lĩnh.

Đột nhiên bị hỏi tại sao lại chọn ly hôn, vẻ mặt Khả Lan bỗng nhiên trầm xuống.

Tại sao?

Không phải cô bị ép buộc sao!

Nếu như không có người ép cô, cô sẽ lựa chọn ở bên cạnh Cố thủ trưởng, sống những ngày tháng yên ổn.

Nhưng mà, cô muốn yên ổn, người khác lại không để cho cô yên ổn, cho nên cô lựa chọn bảo vệ bản thân.

Nghĩ như vậy, Khả Lan cười khỏ, xoay người ngồi bên cạnh mép giường.

“Lý do tại sao tôi đã giải thích rồi, Cố thủ trưởng không nhớ sao?” Khả Lan khẽ cười.

Đối với chuyện này, cô cũng rất nghiêm túc.

Lúc cô khó khăn nhất, gặp được Cố thủ trưởng, nhờ có Cố thủ trưởng, cô mới có thể vượt qua cửa ải khó khăn.

Mà cũng bởi vì Cố thủ trưởng giúp cô, nên cô phải nghĩ cho Cố thủ trưởng.

Như bà Cố đã nói, nếu như cô yêu Cố Thành Viêm thì tốt nhất nên rời đi.

Nếu như không yêu, cần gì phải gượng ép như vậy!

Hiện tại, cô chưa yêu Cố thủ trưởng, nhưng cũng xem anh như bạn.

Cô đối với Cố thủ trưởng là cảm kích, cho nên cô cũng hy vọng Cố thủ trưởng sống tốt!

Trở lại vị trí ban đầu, đối với mọi người đều tốt!

“Không bằng.....chúng ta làm một cuộc giao dịch, tôi tới công ty PR giúp anh thăm dò tình hình, anh bán cho tôi tình người.” Khả Lan nói xong con người đen nhánh sáng ngời của cô từ từ trở nên tối tăm.

Trên đời sẽ không có ai tự nhiên giúp đỡ cô, cho nên, làm một cuộc giao dịch, ai cũng không nợ ai.

Mà cô, chỉ muốn hủy hợp đồng với công ty PR.

Khả Lan dút lời, về mặt Cố Thành Viêm vốn dĩ bình tĩnh, từ từ trở nên âm trầm, hai mắt tối tăm thoáng qua một tia lạnh lẽo, ánh mắt dừng trên mặt Khả Lan.

Anh không vội vã lên tiếng, sắc mặt âm trầm.

Đã nói tới như vậy, anh biết Khả Lan rất quyết tâm.

Nếu không phối hợp, có vẻ không có tình người.

Cô chỉ là một cô gái, cũng chỉ vì bảo vệ người nhà.

Không sai!

Hiếu thuận!

Nhưng mà khi nghe Khả Lan nói muốn thực hiện giao dịch, anh lại cảm thấy phiền lòng, không vui.

Anh chợt đứng dậy, đứng tại chỗ im lặng, hai mắt nhìn Lâm Khả Lan, môi mím chặt.

Khả Lan thấy Cố thủ trưởng chợt đứng dậy, cho rằng anh muốn đi, trong lòng liền gấp gáp.

Cô cũng vội đứng dậy, chần chừ, không biết phải nói gì.

Cô suy nghĩ rất nhiều, lại cảm thấy nói gì cũng không hợp.

Lúc này, cô thấy môi mím chặt của Cố thủ trưởng giật giật, hình như muốn nói chuyện.

Nhưng sắc mặt Cố thủ trưởng lúc này lạnh lẽo kinh người!

Đây là muốn từ chối sao? Cô sợ!

Cơ hội tốt như vậy chẳng lẽ phải buông tha?

Không.....

Cô quỳnh lên, đưa tay kéo bàn tay Cố thủ trưởng.

Ngón giữa của cô khẽ run, khuôn mặt tái mét, dần trở nên ửng hồng.

“Van anh.”

Khả Lan nhỏ giọng cầu xin, giọng nói khổ sở, có chút run rẩy.

Không chịu buông bỏ.

Lúc này tim cô đập thành thịch.....đình tại như óc như muốn nhảy ra ngoài.

Khẩn trương, mong đợi, van xin, gấp gáp, lo lắng.

Tiền hợp đồng, chỉ cần một câu nói của Cố thủ trưởng: thả người!

Một bút xóa hết.

Có lẽ Cố thủ trưởng vĩnh viễn sẽ không hiểu rõ, người dân khốn khổ, đối với tiền hợp đồng, sợ hãi như thế nào.

Cố Thành Viêm bị Khả Lan kéo tay, trong lòng khẽ nhúc nhích.

Hai mắt vốn dĩ lạnh lùng, dần dần trở nên dịu dàng.

Mọi người đều có lòng trắc ẩn.

Anh cũng không phải người có trái tim sắt đá.

Anh khẽ than thở, bỗng nhiên đưa tay, ôm Khả Lan vào trong lòng, thấp giọng nói bên tai cô: “Tôi không nói không đồng ý với cô, nhưng giao dịch thì không cần.”

Hơi thở ấm áp phun bên tai Khả Lan.

Trong lòng cô bỗng nhiên căng thẳng.

Lòng ngực ấm áp, cảm giác quen thuộc, khiến sự sợ hãi của Khả Lan dần dần hóa thành cảm động.

Khuôn mặt cô đỏ bừng, nhịp tim tăng nhanh, lần đầu tiên, chỉ muốn ôm như vậy.

Cô chợt hy vọng, thời gian cứ như vậy dừng lại, không còn thân bất do dĩ!

Không còn không thể làm gì, không còn phải mệt nhọc bốn ba bên ngoài.

Dần dần.....trong lòng cô cảm động, hóa thành lấm tấm nước mắt, chảy xuống bên gò má.

Một câu cảm ơn lại trở thành tiếng nức nở nghẹn ngào.

... ..

Không khí trong phòng dần trở nên nặng nề.

Khả Lan từ trong ngực Cố thủ trưởng ngẩng đầu, vừa đúng lúc chạm phải hai mắt tối tăm của Cố thủ trưởng, mệnh mệnh như vũ trụ, xem không hiểu, không thể đoán được.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chỗ Dựa Vững Chắc

Bốn mắt nhìn nhau.....

Trong lòng Khả Lan khẽ run lên, vội vàng đẩy Cố thủ trưởng ra, sau khi đẩy ra, cô khẽ cúi đầu, ánh mắt lại nhìn về phía Cố thủ trưởng.

Một lát sau.....

Khả Lan thở dài, ngẩng đầu, nhìn thẳng Cố Thành Viêm.

“Thời gian không còn sớm, Lục trung úy vẫn đang chờ ở dưới.” Khả Lan nhắc nhở.

Cô nam quả nữ, chung quy không tốt.

Mà Cố Thành Viêm nghe thấy Khả Lan nói, vẻ mặt thay đổi mấy lần, sau đó khẽ ho khan hai tiếng, vẻ mặt trở nên mất tự nhiên.

Anh nhìn Khả Lan, gật đầu, sau đó xoay người rời đi, cảm giác trong lòng lại trở nên kỳ quái.

Bởi vì có sự giúp đỡ của Cố thủ trưởng, chuyện Khả Lan muốn hủy hợp đồng với công ty PR cũng trở nên dễ dàng hơn.

Sáng sớm ngày hôm sau, cô liền bảo lãnh Vụ Kỹ Mỹ ra ngoài, cùng Vụ Kỹ Mỹ tới công ty PR hủy hợp đồng.

Lúc Vụ Kỹ Mỹ bị bắt, thấy Khả Lan không sao, liền mơ hồ đoán được Khả Lan có nhân vật lớn làm chỗ dựa vững chắc.

Nhưng mà không ngờ, cô ta vào tù chưa tới một ngày, liền được Lâm Khả Lan cứu ra.

Điều này làm cho Vụ Kỹ Mỹ rất kinh ngạc.

Rốt cuộc Lâm Khả Lan tìm nhân vật như thế nào làm chỗ dựa? Lại có năng lực thế này!

Là Lục trung úy hôm qua đứng cùng cô sao?

Nghe nói Lục trung úy là trợ thủ đắc lực của Cố Thành Viêm.

Nếu như là Lục trung úy giúp đỡ, muốn cứu cô ta, cũng không quá khó khăn.

Nói như vậy, Lâm Khả Lan là người của Lục trung úy?

Nghĩ đến đây, Vụ Kỹ Mỹ nhìn mặt Lâm Khả Lan, thuần khiết động lòng người, còn có vú to mà mọi đàn ông đều thích còn phụ nữ thì ghen ghét, sẽ

làm cho Lục trung úy động lòng, không phải là việc khó.

Nhưng Vưu Kỳ Mỹ vô cùng hiếu kỳ, làm thế nào Lâm Khả Lan quen Lục trung úy.

Đĩ nhiên, tò mò chỉ là tò mò, chuyện này, Vưu Kỳ Mỹ không lập tức hỏi, mà trong lòng bắt đầu tính toán, nếu như có cơ hội, cô ta cũng sẽ nương nhờ vào Cố Thành Viêm!

.....

Lúc Khả Lan cùng Vưu Kỳ Mỹ đi tới công ty PR thì khá là vắng vẻ.

Chuyện ngày hôm qua, mặc dù không truyền ra ngoài, nhưng thiên hạ không có tường nào gió không lọt qua được, chắc chắn sẽ có người biết chuyện này.

“Lòng người dễ thay đổi.”

Lúc này, Vưu Kỳ Mỹ đi bên cạnh Khả Lan cất giọng cảm khái.

Về mặt cô ta thì lương, khế cười ra tiếng, cảm khái tình người đậm bạc, về hấp dẫn trên người, dần dần hóa thành nụ cười khổ sở tự giễu.

“Tất cả rồi sẽ khá hơn.”

Khả Lan trả lời Vưu Kỳ Mỹ, mặc dù lần này công ty PR ngã nhào, nhưng không bao lâu sẽ lại vực dậy được.

Cố thủ trưởng còn cần đường dây này!

Vưu Kỳ Mỹ nghe Khả Lan nói, nghiêng đầu nhìn Khả Lan, sắc mặt tái nhợt, nhũn mảy, muốn nói gì, lại thôi, trong ánh mắt đều là cảm động.

Thấy bộ dáng Vưu Kỳ Mỹ, Khả Lan không lên tiếng, về mặt bình tĩnh.

Vưu Kỳ Mỹ là một nhân vật nguy hiểm!

Mặc dù cho tới nay, Vưu Kỳ Mỹ đều đối tốt với cô.

Nhưng cô đã từng nghe qua không ít lời với việc mà Vưu Kỳ Mỹ làm, cho nên, cô chưa bao giờ nghĩ, muốn quá thân thiết với Vưu Kỳ Mỹ.

“Lần này em cứu hết các chị em ra, nhất định ông chủ sẽ rất vui.” Vưu Kỳ Mỹ thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Khả Lan, không để ý tới chuyện công ty, liền nhắc nhở Khả Lan, cô lập công lớn.

Mà Khả Lan nghe thấy Vưu Kỳ Mỹ nói, liền quay đầu nhìn cô ta.

Cô thở dài nói: “Tôi muốn hủy hợp đồng, ông chủ đã đồng ý.” Khả Lan nói xong hơi dừng lại, tiếp tục nói: “Hôm nay tôi đón chị ra trước, một là muốn cảm ơn chị đã giúp đỡ tôi, hai là tới lấy lại hợp đồng.”

Khả Lan nói xong, khế cười, chuyện công ty PR, sẽ không liên quan tới cô nữa.

Cô trực tiếp nói rõ, cũng không muốn che giấu với Vưu Kỳ Mỹ. Vậy mà, Vưu Kỳ Mỹ nghe Khả Lan nói, sắc mặt chợt trầm xuống.

Cái gì.....

Không ngờ, Lâm Khả Lan, sẽ lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Vào lúc này, muốn hủy hợp đồng, còn có thể không đồng ý sao.

Nhưng cô ta tốn nhiều công sức như vậy, thật sự không được lợi gì, cứ như vậy thả đi sao?

Không.....

“Em leo lên cành cao rồi, bọn chị còn đang bôn ba, cả đời, cứ như vậy bị phá hủy.” Vưu Kỳ Mỹ cúi đầu, bộ dáng làm ra vẻ đáng tiếc.

Hiện tại Lưu cục vào tù, khó có thể bảo vệ bản thân, cô ta tự nhiên cũng muốn tìm núi dựa.

Mặc kệ là Lục trung úy hay là ai, dù sao cô ta nhìn đúng, nhân vật đứng sau lưng Lâm Khả Lan là nhân vật lớn.

Muốn tồn tại ở thành phố, không những cô ta phải treo cao, mà còn muốn kéo Lâm Khả Lan xuống.

Khả Lan nghe thấy Vưu Kỳ Mỹ nói, chân mày nhũn lại, trong lòng suy nghĩ.

Cảnh cây sao?

Cảnh cây cao mà Vưu Kỳ Mỹ ám chỉ, có lẽ là Cổ thụ trường người đã thả cô ta ra!

Cũng đúng, hôm qua bắt đi hơn một nửa người trong bữa tiệc, chỗ dựa của Vưu Kỳ Mỹ, tám phần cũng ở bên trong.

Nghĩ đến đây, Khả Lan sững sờ.

Nói như vậy, bây giờ Vưu Kỳ Mỹ không có chỗ dựa rồi sao?

Trong lòng Khả Lan khẽ run.

Vưu Kỳ Mỹ lăn lộn nhiều năm như vậy, nếu như tìm cô ta, nhất định sẽ giúp Cổ thụ trường rất nhiều!

Theo lý thuyết, bây giờ cô ta không quyền không thế, nhất định muốn bám vào quyền thế, cho cô ta một cảnh cây, tất nhiên cô ta sẽ vui mừng.

Nhưng mà con người Vưu Kỳ Mỹ, gió chiều nào theo chiều đó, có thể dùng, nhưng có thể ném bất cứ lúc nào.

Khả Lan nghiêng đầu, nhìn Vưu Kỳ Mỹ, há miệng đang muốn trả lời, lúc này cửa thang máy mở ra.

Cửa mở, Khả Lan bước ra ngoài trước, quay đầu, muốn nói.

Nhưng.....

Khả Lan vừa mới ra khỏi thang máy, từ xa đã thấy bóng dáng của Lâm Khải Nghiệp.

Lúc này, ông Lý chủ công ty PR, đang đi theo phía sau Lâm Khải Nghiệp, bộ dáng cúi người gật đầu.

Hiện tại đúng là Lâm Khải Nghiệp thăng chức rất nhanh!

Bộ dáng ông ta vẫn không thay đổi, mặt tròn, mắt sáng, bóng dáng thẳng tắp.

Mặc đồ tây, bước chân thông dong, ôn hòa, trầm ổn mê người.

Nhìn như một người thành công, nhưng có bao nhiêu người biết chuyện ông ta bỏ vợ bỏ con?

Khả Lan cười lạnh, đứng im tại chỗ, nhìn Lâm Khải Nghiệp đáng đi đến gần.

Ánh mắt nhìn thẳng Lâm Khải Nghiệp.

Nhưng Lâm Khải Nghiệp tới gần Khả Lan thì ánh mắt bình thường, quay ra phía sau cười với ông Lý, đi vào thang máy.

Đối mặt với Khả Lan làm như không quen biết.

Lâm Khải Nghiệp đi, khóe miệng Khả Lan cong lên, con ngươi đen như mực, lạnh lùng sắc bén như băng.

Từ trước đến giờ Lâm Khải Nghiệp cao quý của tập đoàn Lương Thị sao sẽ đến thăm công ty PR?

Từ trước tới giờ tin tức của mẹ Lương Bảo Nhi rất nhanh nhạy.

Xem như ngày hôm qua chuyện quân đội thanh lý môn hộ truyền ra ngoài, mẹ của Lương Bảo Nhi nhất định sẽ biết tình hình hiện tại.

Như vậy.....

Lâm Khải Nghiệp tới đây, nhất định có chuyện!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Làm Cái Gì.

Trong văn phòng cực kỳ yên tĩnh.

Lý Lục Quốc đã sớm đoán được có một ngày sẽ xảy ra chuyện lớn.

Chỉ là ông không ngờ, ngày này lại tới nhanh như vậy.

Các cô gái bị bắt, lại còn là quân đội ra tay, chỗ dựa còn khó bảo vệ bản thân, bọn họ tự nhiên cũng bị ảnh hưởng lớn.

Mặc dù chuyện ngày hôm qua không bị truyền ra ngoài nhưng hôm qua có nhiều người như vậy, làm sao có thể không truyền ra ngoài.

Đạo lý vốn dĩ là, lúc trên cao thì ngàn người nâng, khi hoạn nạn vạn người đạp.

Nếu gặp chuyện không may, bạn bè lẫn người lạ đều chờ có cơ hội đâm đạp, chỗ nào cũng có người chờ xem kịch vui!

Ông cũng nghĩ tới, chuyện cũng đã xảy ra, không bằng đóng cửa công ty PR, những người còn lại, toàn bộ đem đóng gói.

Vợ vét một số lớn!

Chỉ là không ngờ, Lâm Khả Lan đột nhiên gọi điện thoại nói với ông, có thể lập tức khiến cho toàn bộ các cô gái ra ngoài.

Ngày hôm qua đi vào, ngày hôm sau đã được ra?

Ông cho rằng, Lâm Khả Lan đang chọc ông.

Nhưng sau khi thấy Vu Kỳ Mỹ, ông không thể không nhìn Lâm Khả Lan bằng con mắt khác.

Khiến quân đội thả người, chắc chắn Lâm Khả Lan có chỗ dựa rất cao.

“Tất cả đều ở đây.” Lý Lục Quốc lấy hợp đồng của Khả Lan ra, đặt trước mặt cô.

Năm xưa Lý Lục Quốc ở trong xã hội đen, sau đó rửa tay, mở công ty.

Ông ta giỏi luôn lách luật pháp, giữa đen hay trắng, ung dung luân phiên.

Đứng vững nhiều năm không ngã.

Đây chính là lý do tại sao Khả Lan muốn Cố thủ trưởng giúp, xem như công ty PR gặp khó khăn nhưng cô còn hợp đồng với công ty nên ông ta vẫn có thể trời buột cô.

Lý Lục Quốc là ai chứ!

Đến lúc thật sự bần cùng, không được bảo vệ nữa, Lý Lục Quốc sẽ cần cô.

Khả Lan từ từ liếc nhìn hợp đồng, sau khi xác nhận không sai, trên khuôn mặt cô nở nụ cười vui vẻ.

Trong nháy mắt hô hấp trở nên ôn hòa.

Cô ngẩng đầu, nhìn về phía Lý Lục Quốc, đứng lên nói: “Xế chiều nay, mọi người sẽ được thả ra.” Khả Lan nói xong, xoay người rời đi.

Vu Kỳ Mỹ lại nhanh chóng bước tới trước mặt cô.

“Khả Lan, chuyện này thật cảm ơn em, buổi trưa ông chủ muốn mời em ăn cơm” Vu Kỳ Mỹ nói xong, nhìn Khả Lan, bộ dáng kiêu ngạo từ trước đến giờ hoàn toàn biến mất.

Khả Lan khẽ dừng bước chân, đứng im tại chỗ, ánh mắt nhìn về phía Vu Kỳ Mỹ.

Cô biết ý tứ của Vu Kỳ Mỹ, là vì “chỗ dựa” kia.

“Được.”

Khả Lan gật đầu đồng ý, muốn nhìn một chút, rốt cuộc Vu Kỳ Mỹ sẽ làm thế nào.

Mặc dù cô cảm thấy, Vu Kỳ Mỹ có thể làm nội gián cho Cố thủ trưởng, nhưng muốn xem suy tính trong lòng Vu Kỳ Mỹ là gì.

Không thể tùy tiện làm việc.

Khả Lan đồng ý ăn cơm với Vu Kỳ Mỹ và Lý Lục Quốc.

Một bàn ba người, gọi không ít món ăn.

Trong phòng riêng.....

Khả Lan vẫn cúi đầu ăn đồ ăn, vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên.

Lúc này, trong đầu cô nhớ lại chuyện ngày hôm qua cầu xin Cố thủ trưởng giúp đỡ.

Cô thừa nhận, vì muốn đạt được thứ mình muốn mà lợi dụng Cố thủ trưởng.

Cô không hiểu ý định của Cố thủ trưởng, nhưng lại phát hiện, Cố thủ trưởng thường không chịu được sự cầu xin của phụ nữ yếu đuối.

Giống như Lương Bảo Nhi lần trước, mặc dù Cố thủ trưởng rất ghét cô ta; nhưng lúc Lương Bảo Nhi nhỏ giọng nức nở nghẹn ngào, cầu xin, Cố thủ trưởng lại dịu dàng an ủi cô ta.

Cho nên, bộ dáng lúc Khả Lan cầu xin Cố thủ trưởng giúp đỡ, đều học từ Lương Bảo Nhi.

Một lần hy vọng.....

Không ngờ.....

Cố thủ trưởng thật sự mềm lòng!?

Nghĩ đến đây, Khả Lan khẽ hít thở một cái, nhìn một bàn thức ăn ngon, chợt không có khẩu vị.

Thật sự Cố thủ trưởng đối với tất cả phụ nữ đều như vậy sao?

“Khả Lan có thể bảo lãnh hết bọn chị ra, nhất định tốn không ít công sức.” Vuư Kỷ Mỹ thấy Khả Lan không nói lời nào, liền mở miệng trước.

Cô ta biết Khả Lan luôn luôn như vậy, ít nói, ôn nhu, nhìn mảnh mai động lòng người, mặc cho người vuốt ve.

Nhưng.....Chuyện lần này, Vuư Kỷ Mỹ phát hiện, thật ra thì Lâm Khả Lan khôn khéo.

Trước mặt bọn họ thì giả bộ thanh cao, không làm buổi tối, thật ra thì sớm đã trèo lên cao rồi!

Khinh thường bọn người như cô ta!

Giọng nói của Vuư Kỷ Mỹ khiến Khả Lan phục hồi tinh thần, cô buông đôi đũa trong tay xuống, cầm ly nước trái cây lên, ngược mắt nhìn về phía Vuư Kỷ Mỹ.

“Một người bạn giúp đỡ, vừa đúng lúc có người quen.” Câu nói của Khả Lan rất mơ hồ, không rõ ràng, khiến Vuư Kỷ Mỹ không thể dò xét.

Nếu như Vuư Kỷ Mỹ cố ý, tự nhiên sẽ hỏi nhiều hơn.

Vuư Kỷ Mỹ vừa nghe Khả Lan nói như vậy, hai mắt sáng loáng lộ ra vẻ mặt hâm mộ nhìn về phía Lâm Khả Lan.

Cố thể để cho quân đội lập tức thả người, người bạn này của cô, trừ Lục trung úy ra còn có thể là ai?

Hơn nữa, Lục trung úy là trợ thủ đắc lực của Cố Thành Viêm, mặc dù chức vụ không cao, nhưng tục ngữ nói đúng, trước cửa tể tướng có quan tam phẩm

Lục trung úy chính là đại diện cho Cố Thành Viêm!

Khả Lan có vận khí thật tốt!

Quen được Lục trung úy, lại là một thanh niên trẻ tuổi chưa kết hôn!

Sau khi Khả Lan dứt lời, Lý Lục Quốc ngồi đối diện cô nói: “Khả Lan từ chức, có tính toán gì chưa? Trong công ty vẫn còn thiếu một vị trí quản lý.” Lý Lục Quốc cẩn thận nói.

Lúc trước, ông ta cho rằng, Lâm Khả Lan là một cô gái tính khiết, mặc cho người ta vuốt ve.

Nhưng thật sự không có nhìn ra, Lâm Khả Lan cũng có thể leo lên cành cây cao.

Nếu như sớm biết, ban đầu nên đối xử tốt với Lâm Khả Lan!

Càng không lợi dụng lúc người ta khó khăn ký hợp đồng bán thân trong vòng hai mươi năm.

“Cảm ơn ý tốt của tổng giám đốc Lý, nhưng tôi đã có ý định khác.” Khả Lan nghe thấy Lý Lục Quốc nói, không nhanh không vội trả lời, thần thái thùy chung lạnh nhạt và bình tĩnh tự nhiên.

Sau khi nói, cô lại rũ hai mắt nhìn ly nước trái cây trong tay, trong lòng suy nghĩ những chuyện xảy ra gần đây.

Nhìn như không có quan hệ, nhưng nghĩ kỹ lại, đều có liên hệ.

Ngày hôm qua quân đội thanh lý môn hộ, hôm nay gặp Lâm Khải Nghiệp.

Trùng hợp đến nỗi khiến cô không thể không nghi ngờ công ty Lương Thị.

Nếu như bản thân Lương Thị có vấn đề, cô nhất định khiến cho người nhà họ Lương nhìn xem, cái gì gọi là làm nhiều chuyện bất nghĩa, cần phải tự đánh chết.

Rồi sau đó, Khả Lan biết chỗ dựa của Vuury Kỳ Mỹ đã đổ, bây giờ muốn tìm chỗ dựa.

Mặc dù Khả Lan không nói rõ nhưng hàm hồ cho Vuury Kỳ Mỹ hy vọng.

Cô tỏ rõ với Vuury Kỳ Mỹ, bạn của cô, phải lập công nhiều, địa vị sẽ càng cao, tự nhiên sẽ trở thành chỗ dựa vững chắc cho bọn họ.

Vuury Kỳ Mỹ cùng Lý Lục Quốc, ngoài miệng mặc dù không nói nhiều, nhưng trong lòng đang thầm tính toán.

Rồi sau đó.....

Sau khi ăn no, lúc rời đi, Khả Lan vừa đúng lúc đụng phải Lục Hiểu Phong.

Lục Hiểu Phong mặc đồ bình thường, nhìn thấy Khả Lan thì đang muốn đi về phía Khả Lan.

Nhưng lúc nhìn thấy Cố Thành Viêm từ một hướng khác đi tới, trong lòng không khỏi run lên.

Vội vàng đi về phía đại ca.

Lục Hiểu Phong vừa nhìn thấy Lâm Khả Lan, liền nhớ tới bộ dáng Lâm Khả Lan mặc váy liền viền tơ ngày hôm qua, quả thật chính là nữ thần trong lòng cậu!

Nhưng mà, Lâm Khả Lan là người phụ nữ của đại ca, cậu không thể nghĩ tới.

Không nên nghĩ tới.

Ánh mắt Khả Lan nhìn theo Lục Hiểu Phong, cô cho rằng, Lục Hiểu Phong chào hỏi cô, nhưng thấy Lục Hiểu Phong đi tới một nửa thì sắc mặt hoảng sợ, bước chân khễ chuyển, đi về hướng khác.

Mà ở chỗ kia, im lặng đứng đó, không phải ai khác, chính là Cố thủ trưởng.

Sắc mặt Cố thủ trưởng bình tĩnh tự nhiên, môi mím chặt, ánh mắt nhìn về phía Khả Lan, Vuury Kỳ Mỹ cùng Lý Lục Quốc.

Nhìn thấy đám người đi cùng Lâm Khả Lan, Cố Thành Viêm khễ nhíu mày.

Lâm Khả Lan muốn làm cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhắm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Qua Cầu Rút Ván.

Khả Lan sửng sốt khi nhìn thấy Cố thủ trưởng.

Chợt thấy có cảm giác con đường hẹp lại, thật là trùng hợp!

Trong lòng còn chần chừ, có nên chào hỏi Cố thủ trưởng hay không?

Nhưng.....Khả Lan lại nhìn thấy, người theo sát phía sau Cố thủ trưởng.

Cháu gái Dương tướng quân người mà cô nhìn thấy trong bữa tiệc tối qua.

Thấy Cô Dương ở cùng một chỗ với Cố thủ trưởng, tinh thần Khả Lan bỗng trầm xuống, khó có thể che giấu mất mát.

Cô không lên tiếng, quay đầu nhìn về phía Vuury Kỳ Mỹ, không nói nhiều, cùng Vuury Kỳ Mỹ và Lý Lục Quốc ra khỏi phòng ăn.

Sau khi ra khỏi phòng ăn, Khả Lan dừng bước, nhìn Vuury Kỳ Mỹ và Lý Lục Quốc nói: “Tôi còn có chuyện, lần sau nói tiếp.”

Những gì muốn nói cô đều đã nói, còn lại, Vuury Kỳ Mỹ phải tự mình xác định xem làm thế nào.

Không cần phải nói nhiều với bọn họ nữa.

Mà Vuury Kỳ Mỹ nghe thấy Khả Lan nói, sáng loáng chớp động, nở nụ cười nói với Khả Lan: “Khả Lan có chuyện gì, muốn đi đâu? Chị đưa em đi.” Vuury Kỳ Mỹ nói, thân mật lôi kéo Khả Lan.

Thấy động tác của Vuury Kỳ Mỹ, Khả Lan không từ chối, để Vuury Kỳ Mỹ đưa mình về “Danh Tước”.

Sau khi đến, cô tạm biệt Vuury Kỳ Mỹ, quay về ký túc xá.

... ..

Ban ngày ở ký túc xá tương đối náo nhiệt.

Sau khi về ký túc xá, liền tìm bật lửa, định đốt hộp đồng hôm nay mới lấy được.

Vậy mà còn chưa bật lửa, cửa phòng liền bị người ta mở ra.

Cửa phòng chợt bị mở ra, khiến cho Khả Lan bối rối.

Ai?

Đây là nơi của tư nhân!

Ban ngày không thể có ăn trộm.

Khả Lan nghiêng đầu nhìn cánh cửa, nắm chặt hộp đồng trong tay, phòng ngự.....

Vậy mà sau khi cửa mở ra, người đứng ngoài cửa lại là Cố thủ trưởng.

Sắc mặt tự nhiên, lại tự tiện xông vào nhà người ta.

Ngược lại bình tĩnh rút chìa khóa trên cánh cửa đút vào túi quần, sau đó nhấc chân, đi vào trong nhà, sau khi đi vào, bộp một tiếng, đóng cửa lại.

Động tác thuận tay, hình như.....không có cảm giác không khỏe.

Khả Lan nhìn động tác của Cố thủ trưởng, hai mắt nhìn thẳng.

Lúc này cô chỉ cảm thấy, hệ số an toàn của cánh cửa này quá thấp, thấp đến nỗi làm cho người ta run rẩy.

Xong rồi.....

Phải thay cửa, đổi thành loại dùng vân tay.

Sau khi vào nhà Cố Thành Viêm cũng không vội mở miệng, đi tới trước mặt Khả Lan, ánh mắt dừng trên phản hợp đồng trên tay Lâm Khả Lan, đưa tay muốn cầm lấy xem một chút.

Lâm Khả Lan lại nhanh chóng thu tay lại, không có ý định cho Cố thủ trưởng xem.

Trong lòng cô vẫn buồn bực, sao Cố thủ trưởng lại ở chung một chỗ với cô Dương?

Sao chỉ trong chốc lát lại tách nhau ra rồi?

Đến chỗ của cô!

Cố thủ trưởng.....nhàn rồi không có chuyện gì làm sao?

Ừ.....Nhìn anh mặc đồ bình thường, xem ra là nghỉ ngơi.

Nhàn rồi!

Khả Lan không muốn Cố Thành Viêm xem hợp đồng, Cố Thành Viêm càng hứng thú muốn xem.

Anh lạnh lùng nhìn Lâm Khả Lan, chân mày khẽ nhú, không giận cũng tản ra khí lạnh.

Khả Lan khẽ run, bối rối, đưa hợp đồng ra.

Mà Cố thủ trưởng không nhanh không chậm cầm hợp đồng Khả Lan đưa, mặt mày bất động, cúi đầu, quét qua tờ giấy A4.

Hợp đồng bán thân, thời hạn hai mươi năm, trị giá năm mươi nghìn tệ!

Vậy một triệu tệ của anh, chẳng phải là bốn trăm năm?

Nghĩ tới đây, khóe miệng Cố Thành Viêm khẽ cong, đem hợp đồng giấu ra sau lưng nhìn Lâm Khả Lan.

“Hôm nay cô cùng Lý Lạc Quốc nói chuyện gì?” Cố Thành Viêm nhìn chằm chằm Lâm Khả Lan.

Anh vốn không có ý định đến thăm cô, nhưng mà xui quỷ khiến lại tới.

Về phần chìa khóa, là Lục Hiểu Phong đưa cho anh!

Dù sao cũng vừa đúng thuận đường!

Cố thủ trưởng đột nhiên hỏi, Khả Lan sửng sốt, lại không vội vã trả lời, mà ngược mắt nhìn thẳng Cố thủ trưởng.

Cô thầm suy nghĩ trong lòng, sau đó hít sâu một hơi nói: “Mặc dù chỗ dựa của bọn họ đã bị bắt, nhưng quan hệ vẫn rất rộng, nếu không làm sao anh có thể thả người?”

Khả Lan dứt lời, khóe miệng khẽ nở nụ cười yếu ớt.

Cố thủ trưởng là người thông minh, chắc chắn hiểu lời cô nói.

Vốn dĩ chính là muốn thả người.

Cô nói những lời này chỉ muốn làm rõ quan hệ của cô và anh, đừng giống ngày hôm qua, mập mờ không rõ.

Mặc dù, cô cũng có suy nghĩ mập mờ!

Nhưng cô phải tính toán sự nặng nhẹ của ông bà Cố.

Cô nghiêm túc nghĩ, không nhất định phải chọn Cố thủ trưởng, nhưng ra đời, cô chỉ có thể từ trong bụng mẹ bò ra ngoài.

Giữa hai người, cô lựa chọn mẹ của mình.

Nhưng sau khi nói xong, Khả Lan cảm thấy, cách làm của mình thật giống như qua cầu rút ván!

Không.....Cũng không thể tính là qua cầu rút ván, cô chỉ nhờ Cố thủ trưởng giúp đỡ mà thôi.

Cố thủ trưởng cũng không có tổn thất gì.

Nếu như không phải Cố thủ trưởng âm tình bất định, ngày hôm qua cô cũng không phải ra hạ sách.

Lời nói của Khả Lan khiến cho Cố Thành Viêm thu lại nụ cười trên mặt, trong mắt gọi lên một chút hứng thú.

Lâm Khả Lan, lá gan càng ngày càng to, hôm qua còn lòi kéo anh cầu xin, hôm nay liền đổi mặt, làm rõ quan hệ.

Không kịp chờ đợi chỉ muốn vạch rõ giới hạn?

Tốt.....Rất tốt.

Cô muốn vạch rõ nhưng anh không đồng ý.

Ở nhà họ Lương.....

Từ trước đến giờ tin tức giải trí giống như virus, cho dù chỉ làm việc nhỏ, nhưng liên quan đến nhân vật lớn, đều sẽ khiến dư luận xôn xao.

Bởi vì chuyện của Triệu Lạp Dương và Lương Bảo Nhi.

Các phóng viên liền đặt sự chú ý lên người Lương Bảo Nhi.

Lương Bảo Nhi con gái của tập đoàn Lương thị, từng là thanh mai trúc mã với con trai của Triệu Thị.

Nhưng bởi vì Triệu Thị xuống dốc, Lương Bảo Nhi ghét bỏ con trai của Triệu Thị, kết thân với người nhà họ Cố.

Con trai của Triệu Thị vì si tình, cả ngày lưu luyến, tìm kiếm người thể thân.

Mà sự kiện lần này, không ít người không chỉ trích Triệu Lạp Dương, ngược lại bắt đầu mắng Lương Bảo Nhi độc ác vứt bỏ thanh mai trúc mã.

Tiền nhân.....

Những lời khó nghe đều nhắm vào Lương Bảo Nhi.

Nhìn bình luận trên web Lương Bảo Nhi tức giận dậm chân, không cách nào thay đổi cách đánh giá cô trên trang web.

Lúc cô muốn tìm người dạy dỗ Khả Lan, lại bị mẹ ngăn cản.

Lương Tú Ly.

Tuy Lương Tú Ly là con nhà quân nhân, nhưng tay trắng dựng nên sự nghiệp.

Làm việc quyết đoán, lòng dạ độc ác.

Làm việc chỉ hỏi kết quả, không hỏi quá trình.

Đối với những chuyện xảy ra mấy ngày nay, không phải bà ta không nghe thấy, chỉ là bà ta ở nước ngoài, không thể quản.

Mặc dù Bảo Nhi thông minh, lại vội vàng, cho nên mới mắc bẫy của người khác.

Thấy con gái bị chửi mang tiếng xấu xa.

Lương Tú Ly tự nhiên không thoải mái.

Bà ta thật sự muốn xem một Lâm Khả Lan bé nhỏ còn có thể làm ra chuyện gì!

Bà ta không những chỉ muốn cứu vãn danh tiếng của con gái.

Còn muốn cho Lâm Khả Lan biết, người nhà họ Lương, không phải là người mà cô ta có thể dựa vào.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Quá Mập Mờ.

Thời tiết đầu mùa đông lá rơi là tả.

Hình như lời nói của Khả Lan khiến cho Cố thủ trưởng bất mãn.

Cô nhìn Cố thủ trưởng, vẻ mặt lạnh lùng sắc bén, đứng trước mặt cô, im lặng không lên tiếng, trong lòng cô bỗng run lên.

Đây là.....biến sắc mặt?

Nghĩ đến đây, Khả Lan cúi đầu, nhìn giày Cố thủ trưởng, hít một hơi mới nói: “Thật ra thì, nội dung bọn tôi nói chuyện, rất đơn giản, anh nghĩ một chút là có thể đoán ra được.”

Vốn dĩ cô định để nó qua đi, nhưng mà Cố thủ trưởng tới, nên cô liền làm rõ.

Cô biết, chuyện ngày hôm qua, là cô nợ Cố thủ trưởng, nhưng điều này cũng không thể trở thành, Cố thủ trưởng có thể tự tiện xông vào chỗ của cô.

“Ừ.....” Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Không sai, anh đã sớm đoán ra được.

Khả Lan thấy Cổ thủ trưởng lên tiếng, lại nói tiếp: “Cho nên tôi muốn giúp anh bắc cầu, cảm ơn anh đã giúp tôi; xem như là.....thanh toán xong.”

Khả Lan nói tới đây, há miệng muốn nói hết.

Vậy mà cô còn chưa nói hết, Cổ Thành Viêm chợt đưa tay, nâng cằm cô lên, ánh mắt lạnh lùng, lại như đùa giỡn nhìn cô chăm chú.

Bốn mắt nhìn nhau, Khả Lan trừng to mắt, trong lòng cảm giác lo lắng.

Cổ thủ trưởng.....nhìn trúng cô sao?

A.....Hình như không giống!

Cổ Thành Viêm nhìn Khả Lan đầy hứng thú, không nặng không nhẹ nhỏ giọng nói: “Nói tiếp.”

Một câu nói tiếp nhẹ nhàng, khiến cả người Khả Lan bối rối, nhất thời không biết phải nói gì.

Lát sau.....

Lúc này Khả Lan mới ngước mắt, con ngươi đen nhánh, nhìn thẳng khuôn mặt lạnh lùng cương nghị của Cổ thủ trưởng.

Cô thầm nghĩ trong lòng, ngược lại nở nụ cười, nắm chặt bàn tay Cổ thủ trưởng đang nắm cằm cô: “Anh không cảm thấy, quan hệ của chúng ta quá mập mờ sao?”

Khả Lan nói đến đây, bàn tay Cổ thủ trưởng liền buông ra, nhìn về mặt Cổ thủ trưởng, trở nên lạnh lùng, trong lòng bắt đầu sợ.

Cô biết Cổ thủ trưởng cũng phát hiện ra vấn đề này.

Mập mờ, từ này quá nhạy cảm

Mà Cổ thủ trưởng, sau khi nghe thấy cô nói, liền buông cằm cô ra.

Điều này làm cho Khả Lan cho rằng Cổ thủ trưởng nghĩ thông suốt, muốn vạch rõ giới hạn với cô.

Vậy mà một giây kế tiếp, cô lại bị Cổ thủ trưởng ôm vào lòng.

Hơi thở ấm áp của anh phun bên tai cô, cảm giác tê dại, khiến Khả Lan run lên.

Cổ thủ trưởng muốn làm gì?

Khả Lan thử uốn éo người, muốn thoát khỏi ngực Cổ thủ trưởng.

Vậy mà cô giấy giụa, càng trêu chọc Cổ Thành Viêm, làm anh tăng thêm sức lực trong tay.

Hai người cứ mập mờ áp sát vào nhau như vậy.

“Anh buông ra.” Khả Lan hơi giận, cô không muốn chơi, trò chơi mập mờ.

Vậy mà sự tức giận của Khả Lan lại đổi lấy nụ cười của Cổ Thành Viêm.

Anh cúi đầu, hai mắt tối tăm, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Khả Lan, đôi môi đỏ tươi, còn có hai mắt tràn đầy tức giận.

Dẫn dụ anh, cúi đầu ngậm môi của cô, mút thỏa thích, trần trọc, xâm lấn.

Khả Lan chưa bao giờ bị người khác hôn như vậy, trong nháy mắt có cảm giác thiếu dưỡng khí, không để cho cô tự do hô hấp, vậy mà sau khi hé miệng, lại bị người đàn ông chiếm cứ nhiều hơn.

Cô kháng cự, lui về phía sau, anh ôm chặt lấy, tùy ý bá đạo công chiếm.

Cô bị hôn đến nổi không thể chống đỡ, đầu óc ùng ùng, căn bản chính là vô pháp.

Cho đến khi cơ thể cô trầm xuống, bị đè lên trên giường, chợt có cảm giác mất trọng lực, khiến cho cô hoàn hồn.

Bàn tay đang cởi nút áo cô ra lại bị hai tay cô nắm lại.

“Không thể.” Khả Lan cất giọng, mặc dù đã sớm tỉnh mê ý loạn, nhưng trong đầu vẫn còn ý chí.

Cô nghĩ muốn vạch rõ giới hạn, nhưng càng ngày càng hỗn loạn!

Nếu như xảy ra quan hệ? Ông bà Cố biết sẽ nghĩ thế nào?

Cô đã đồng ý với bà Cố!

Lời nói của Khả Lan, khiến cho Cố Thành Viêm dừng lại động tác trong tay, anh từ trong cổ cô ngẩng đầu, hai mắt tối tăm tràn đầy sắc dục, nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của Khả Lan, cười như không cười, giật giật tay Khả Lan, lại khiến Khả Lan nắm càng chặt hơn.

“Không thể dùng biện pháp bảo vệ sao?” Cố Thành Viêm hỏi ngược lại, cúi đầu, dần dần đến gần.

Khả Lan bị sợ đến nỗi cả người run lên, theo bản năng lui về phía sau.

“Hạ lưu bại hoại.” Khả Lan hơi giận.

Nếu tiếp tục như vậy sớm muộn cũng xảy ra chuyện.

Mặc dù nhìn qua Cố thủ trưởng lạnh lùng kiên cường, nhưng thanh niên trẻ tuổi đầy nhiệt huyết, đều biểu hiện hết trên người Cố thủ trưởng.

Giữa bọn họ, bắt đầu từ lúc xem mặt, không có chút tình cảm nào, nhưng đối với những biểu hiện của Cố thủ trưởng.

Khả Lan đáng giá Cố thủ trưởng, qua hai câu: âm tình bất định, tư tưởng cảm thú.

Tám phần là.....Quá lâu không đụng tới phụ nữ, nên bị ghen!

Nhưng mà, Khả Lan mừng lại nhận được giọng khen ngợi của Cố Thành Viêm.

“Hà? Không tệ.”

Hình như đối với câu mắng của Khả Lan, rất thích, nhếch miệng nở nụ cười, rồi sau đó cúi đầu há mồm ngậm cầm Khả Lan.

Nhưng cơ thể Khả Lan giống như bị điện giật cứng ngắc một chỗ.

Cô chợt cảm thấy có loại cảm giác bị đánh bại.

Nếu nói tình trùng lên tới não, giờ phút này Cố thủ trưởng chính là như vậy.

Phản kháng, cự tuyệt, mắng chửi, đều vô dụng.

Cho nên lúc này Khả Lan lựa chọn thuận theo.

Nhưng mà trong đầu cô thầm suy nghĩ, lại cất giọng nói: “Anh có bao tránh thai rồi sao?”

Một câu nói, khiến cơ thể Cố thủ trưởng cứng đờ, dừng động tác lại.

Nhưng.....Một lát sau, anh lại tiếp tục giờ trò.

“Mang thai, muốn bỏ, rất khó.” Khả Lan hơi ngừng lại, tiếp tục nói nhưng trong lòng vui mừng.

Nhất định Cố thủ trưởng không đem theo bao cao su, mà cô cũng không biết.

Như vậy, chuyện này, chỉ có thể làm như vậy!

Nghĩ đến đây, Khả Lan há miệng, muốn nói gì, Cố thủ trưởng chợt buông cô ra ngồi dậy.

Bóng dáng anh cao lớn, ngăn cản ánh sáng mặt trời chiếu xuyên qua cửa sổ, khiến bóng đen bao quanh người Khả Lan.

Khả Lan chợt cảm thấy trên người chợt nhẹ, liền vội vàng từ trên giường bò dậy, đưa tay sửa soạn quần áo: “Tôi đi mua, anh muốn mấy cái?” Khả Lan nói xong, từ trên giường đứng dậy, thầm nghĩ, mở cửa liền đi.

Cô không thể tùy tiện, cứ như vậy bị Cố thủ trưởng ăn.

Nhưng.....Cố Thành Viêm nghe thấy lời Khả Lan nói, sắc mặt trầm xuống, bỗng nhiên từ trên giường đứng dậy.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Giới Thiệu

Khả Lan nằm mơ cũng không nghĩ tới, cô sẽ cùng với Cố thủ trưởng đứng trong siêu thị mua bao cao su.

Khả Lan bối rối khi đối mặt với nhiều loại bao cao su với các mùi vị, kích cỡ khác nhau.

Cô ngước mắt, liếc nhìn Cố thủ trưởng, chỉ nhìn thấy lúc này Cố thủ trưởng thành thật nhìn món hàng trên giá đỡ, vẻ mặt rất thông dong.

Một lúc sau.....

Cố thủ trưởng chậm chạp không có lấy, Khả Lan cũng không đưa tay ra lấy.

“Lần đầu tiên phải không, tôi giới thiệu với cô, bao cao su XX, cũng không tệ lắm, tôi và chúng dùng loại này.” Mà lúc này, nhân viên bán hàng vẫn luôn nhìn hai người, cười lấy từ trên kệ hàng hai cái bao cao su, đưa cho Khả Lan.

Khả Lan không nhận, sắc mặt trở nên đỏ, vội vàng cúi đầu, không dám lên tiếng.

“Ừ.....Cái này đi.”

Mà lúc này Cố thủ trưởng lại gật đầu bày tỏ sẽ lấy cái này.

Môi mọng của anh mím chặt, rồi sau đó duỗi tay lấy thêm mấy cái.

Nữ nhân viên thấy người đàn ông lấy không ít, cười vô cùng mập mờ, cầm một hộp lớn nói: “Mua một hộp lớn hơn.”

Nhân viên bán hàng nói xong, nhìn hai người, cầm một hộp đi về phía quầy tính tiền.

Khả Lan thấy như vậy, chuẩn bị theo sau, lại theo bản năng nhìn Cố thủ trưởng.

Chỉ thấy lúc này sắc mặt Cố thủ trưởng vẫn lạnh lùng như cũ, vẻ mặt thản nhiên, hai mắt tối tăm sâu thẳm, không thể nhìn ra suy nghĩ của anh lúc này.

Khả Lan bối rối.....

Cố thủ trưởng quyết tâm lên giường?

Nghĩ như vậy, Khả Lan rũ mắt, dùng ở nửa thân dưới của Cố thủ trưởng.

Nhìn qua, cũng không có dục vọng mãnh liệt thiêu đốt người!

Việc lên giường có thể chậm rãi sao?

Cô ngẩng đầu nhìn về phía Cố thủ trưởng, há miệng muốn nói gì đó.

Lại thấy Cố thủ trưởng thanh toán tiền, rồi đem mấy thứ kia nhét vào tay cô.

Chợt bị một hộp bao cao su XX ném tới, hai mắt Khả Lan trầm xuống, cúi đầu không lên tiếng, định ra khỏi siêu thị nói tiếp.

Khả Lan xách theo một túi bao cao su XX đi ra siêu thị.

Cô nghiêng đầu, con ngươi đen nhánh đảo một vòng.

“Hôm nay thời tiết thật tốt.”

Khả Lan cười nói, trong lòng chần chừ cô nên chạy hay là đứng im, không quay về ký túc xá?

Dù sao cũng đang ở trên đường, cô không tin, Cố Thành Viêm lại cảm thú đến mức ăn cô ngay tại đây.

Sau khi Khả Lan dứt lời, Cố Thành Viêm ngước mắt, nhìn sắc trời, sương mù trắng mịt mờ.

Tháng một trời lạnh nhiệt độ lại giảm xuống, từng đợt khí lạnh tràn về, thời tiết như vậy là đẹp sao?

“Ừ.” Cố Thành Viêm gật đầu, không phản bác lời nói của Khả Lan, tiếp tục đi về phía trước.

Trong lòng Khả Lan hơi vội, đưa tay tự vỗ đầu mình, giả bộ như vừa nhớ ra gì đó, tiếp tục nói: “Tôi chợt nhớ ra, chị Lan Thư nói chiều nay tìm tôi có việc, đến giờ rồi, tôi phải đến chỗ chị Lan Thư.” Khả Lan nói xong, nghiêng đầu muốn rời đi.

Nhưng.....Cánh tay cô bị người khác bắt được.

Bị bắt lại, Khả Lan không thể không dừng lại, nghiêng đầu nhìn Cố thủ trưởng, chỉ thấy sắc mặt Cố thủ trưởng trở nên âm trầm.

Trong lòng bỗng nhiên run lên, trên mặt nở nụ cười cực kỳ mất tự nhiên.

“Đúng rồi, hôm nay anh rảnh, hay là chúng ta tới cục dân chính làm thủ tục ly hôn đi?” Khả Lan đổi đề tài, nói chuyện không suy luận, sau khi nói xong cô cũng cảm thấy kỳ quái.

Nhưng mà nụ cười trên mặt cô lại cực kỳ rục rờ.

Trong lòng khẽ run rẩy, kiểu cách, quá kiểu.

Không phải chỉ là lên giường thôi sao, sợ gì? Dù sao sớm hay muộn cũng phải lên.

Nghe thấy hai chữ ly hôn, Cố Thành Viêm không buông tay, ngược lại ôm Khả Lan vào lòng, tiếp tục đi về phía trước.

“Ngày nghỉ, cục dân chính không có ai.” Cố Thành Viêm nói xong lại dừng bước, cúi đầu nhìn Khả Lan, chợt nở nụ cười trêu đùa: “Đã là vợ chồng, tôi nghĩ phải thực hiện nghĩa vụ của vợ chồng.”

Cố Thành Viêm nói chuyện với giọng điệu nhẹ nhàng, không nặng không nhẹ, trên mặt cũng không biểu lộ gì.

Chỉ là những lời này rơi vào tai Khả Lan, lại làm cho cơ thể cô bỗng nhiên cứng đờ.

Cô nở nụ cười, cười đến tim gan run sợ, run đến nỗi giọng nói không được tự nhiên, ngược mắt, nhìn thẳng Cố thủ trưởng nói: “Không.....thực hiện, tôi.....tôi cũng không ngại.”

Khả Lan nói tới đây, vẫn nở nụ cười, nhưng quá giả.

Trong lòng cô chợt nghĩ lại, rốt cuộc cô đã làm gì, mới có thể khiến Cố thủ trưởng chú ý, chợt nhớ tới nghĩa vụ vợ chồng.

Nhưng nghĩ kỹ lại, cô cũng không có ra ám hiệu với Cố thủ trưởng về việc này.

Rốt cuộc là sai ở chỗ nào?

Cố Thành Viêm nghe thấy Khả Lan nói, nụ cười trên mặt càng sâu hơn, hai mắt tối tăm giống như cục đá ném vào nước tạo thành một tầng sóng.

Giọng nói đậm đà của anh, chợt trở nên vui sướng.

“.....Không sao, vừa đúng lúc tôi rảnh rồi.”

Cố Thành Viêm vẫn không buông tha.

Nói xong, khiến cả khuôn mặt Khả Lan trở nên xanh mét.

Rảnh rồi?

Là nhàn rồi quá rồi!

Khả Lan chợt thấy nổi giận!

Cô ngẩng đầu, đang định nói những lời chua ngoa với Cố thủ trưởng rằng cô không muốn lên giường.

Nhưng lúc này, một âm thanh đột ngột xen vào cuộc nói chuyện của hai người.

“Anh Viêm, chị Lâm”

Giọng nói Lương Bảo Nhi mềm mại, không kiêu ngạo lạnh lẽo như trong ấn tượng của Khả Lan, mềm mại ngọt ngào hơn nhiều.

Lại một lần nữa nghe thấy âm thanh của Lương Bảo Nhi, Khả Lan sững sờ, nghiêng đầu nhìn, chính là Lương Bảo Nhi.

Lúc này, Lương Bảo Nhi nở nụ cười, hai mắt xinh đẹp tròn to, mặt nhìn cô tự nhiên.

Khả Lan còn chưa biết phải đối phó với Lương Bảo Nhi thế nào.

Lương Bảo Nhi đã đi tới trước mặt Khả Lan, đưa tay khoác cánh tay Khả Lan: “Chị Lâm, mấy ngày nay là em không tốt, một lòng muốn ở chung một chỗ với anh Viêm, nhưng mà, hiện tại em suy nghĩ thông suốt rồi, Lạp Dương mới là người em muốn.”

Lương Bảo Nhi nói xong, ánh mắt vẫn dừng lại trên mặt Khả Lan, không liếc nhìn Cố Thành Viêm.

Cô ta kéo Khả Lan, lôi kéo cô đi về phía trước, khẽ cười.

Khả Lan không muốn cùng Cố thủ trưởng quay về làm vận động trên giường, vẫn không lên tiếng, mặc cho Lương Bảo Nhi lôi kéo đi, đi hai bước, cô ngẩng đầu nhìn Cố thủ trưởng, chỉ thấy vẻ mặt Cố thủ trưởng lạnh lùng, hai mắt híp lại, dường như đang nghĩ gì đó.

Cho nên Khả Lan cũng không quấy rầy Cố thủ trưởng đang mãi suy nghĩ, ánh mắt dừng trên người Lương Bảo Nhi.

Một hàng ba người, đi vài bước, đi đường vòng, Khả Lan thấy một nhóm người đang vây trước bồn hoa, ánh đèn, chụp ảnh, với một tấm biển.....

Đây là?

.....Quay quảng cáo, hay là tiết mục ti vi?

Khả Lan sững sờ, Lương Bảo Nhi muốn giải thích scandal của mình trước truyền thông?

Đang suy nghĩ, Khả Lan đột nhiên phát hiện ra bóng dáng của Triệu Lạp Dương trong đám người.

Lúc này Triệu Lạp Dương, không còn bộ dáng chán chường, trở lại chiếu sáng như ánh mặt trời.

Toàn thân mặc đồ tây, khiến Triệu Lạp Dương vốn đã đẹp trai, lại càng trở nên mê người.

Lúc này anh ta giống như ván mới được sơn sáng chói, giống như hoàng tử trong huyền thoại; ánh mắt nhìn về phía Lương Bảo Nhi.

Lương Bảo Nhi thấy Triệu Lạp Dương nhìn về phía bên này, liền buông lỏng tay Khả Lan, hướng về phía Triệu Lạp Dương vẫy vẫy, khẽ cười, bộ mặt hạnh phúc.

Những phóng viên vốn dĩ đang đứng trước mặt Triệu Lạp Dương, thấy Lương Bảo Nhi vẫy tay, khuôn mặt nở nụ cười cung chiêu, bước nhanh về phía Lương Bảo Nhi, nhìn Lương Bảo Nhi dịu dàng nói: “Đã nói để anh đi mua nước, em lại muốn tự mình đi, có đau chân không?” Triệu Lạp Dương nói xong, liền thò tay khoác lên cái eo nhỏ nhắn của Lương Bảo Nhi, bộ dáng thân mật, giống như một nhân tình nhỏ.

Nhưng làm sao con người có thể thay đổi với tốc độ nhanh như vậy, hơn nữa còn là cái loại này!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Đưa Ra Thị Trường.

Lương Bảo Nhi cùng Triệu Lạp Dương ân ái, Khả Lan cũng không biểu hiện gì, cô vẫn luôn nở nụ cười, nhìn Lương Bảo Nhi cùng Triệu Lạp Dương.

Lúc này bên eo của cô căng thẳng, bàn tay ấm áp của Cố Thành Viêm vòng sang eo cô.

Khả Lan ngẩng đầu, nhìn Cố thủ trưởng, trong lòng ấm áp, nhưng lại cẩn thận kéo tay Cố thủ trưởng xuống.

Không phải cô chán ghét Cố thủ trưởng, nhưng mà ở đây nhiều người, cô sợ khiến cho người ta thấy quan hệ mập mờ của cô với Cố thủ trưởng, chuyện lại truyền đến tai ông bà Cố, gây nhiều phiền toái.

Sau khi cẩn thận đẩy tay Cố thủ trưởng xuống, Cố thủ trưởng cũng không đối nghịch với cô.

Nhưng mà sau khi Cố thủ trưởng buông tay ra, lại quàng lên vai cô, sức lực không nặng không nhẹ.

Động tác của Cố Thành Viêm khiến cho Khả Lan bối rối.

Cô nghiêng đầu, nhìn gò má kiên quyết bình tĩnh của Cố thủ trưởng, trong lòng biết, từ trước đến giờ Cố thủ trưởng không để ý tới những lời cô nói.

Cho nên, lúc này trong đầu cô chợt nảy ra ý nghĩ, giơ tay lên, khụy tay đánh vào bên hông Cố thủ trưởng.

Nhưng.....Cánh tay cô vừa mới nâng lên, còn chưa ra chiêu, liền bị Cố thủ trưởng níu lại.

“Còn có thể đánh lên, sức lực không nhỏ.” Giọng nói của Cố Thành Viêm rất vui sướng, không tức giận vì Khả Lan đánh lên.

Khuôn mặt anh luôn lạnh lùng, lúc này trên mặt lại nở nụ cười.

Tay bị nắm lại, Khả Lan không vội vã lên tiếng, liếc mắt nhìn Cố thủ trưởng, giật giật tay, Cố thủ trưởng liền buông tay cô ra.

Cô tìm cơ hội, lui hai bước, rồi sau đó ngẩng đầu, chân mày nhíu lại, đang muốn mở miệng trả lời Cố thủ trưởng.

Pằng.....

Chợt một tiếng súng vang lên, khiến Khả Lan bị dọa sợ.

Cô còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra liền bị người ta đẩy một cái.

“Cẩn thận.....”

“Pằng.....”

Hai âm thanh đồng thời vang lên.

Khả Lan sau khi bị đẩy ra phía sau Cố thủ trưởng, nghiêng đầu, chỉ thấy Lương Bảo Nhi ngã xuống chân cô.

Mà trên ngực trái của Lương Bảo Nhi màu máu đỏ tươi hiện ra chói mắt, khiến Khả Lan không ngừng run rẩy.

Vị trí ngay tim!

Diễn trò?

Không.....Không giống, ai lại lấy tính mạng mình ra đùa giỡn chứ!

Lương Bảo Nhi.....Thật nghĩ muốn cứu cô sao?

.....

Hai tiếng súng, khiến người ở hiện trường trở nên rất hỗn loạn, trốn chạy.

Nhưng phóng viên ở hiện trường lại nắm lấy cơ hội, bắt đầu trực tiếp tin tức.

Triệu Lạp Dương thấy Lương Bảo Nhi ngã xuống đất, vội vàng bế cô ta lên, rồi sau đó ngồi lên xe, đưa người đến bệnh viện.

Hình như Cố thủ trưởng cũng rất gấp gáp, lôi kéo Khả Lan lên xe.

Dọc đường đi, tất cả mọi người không lên tiếng, Khả Lan vẫn cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Lương Bảo Nhi, không nói ta cảm giác trong lòng.

Cô và Lương Bảo Nhi, vốn dĩ là chị em cùng cha khác mẹ, trên người cùng chảy chung dòng máu của Lâm Khải Nghiệp.

Chỉ là.....mẹ Lương Bảo Nhi là con gái của tướng quân, một nữ doanh nhân trên thương trường.

Mà mẹ của cô lại quá bình thường.

Chính bởi vì xuất thân không giống nhau, khiến hai chị em bọn họ trở thành người dung.

Rồi sau đó, bởi vì Cố thủ trưởng, họ biến thành kẻ thù.

Nghĩ đến đây, sắc mặt của Khả Lan, trở nên nặng nề, cô ngước mắt, cẩn thận nhìn Cố thủ trưởng, lúc nhìn thấy sắc mặt nặng nề lạnh lùng sắc bén của Cố thủ trưởng.

Trong lòng Khả Lan chợt thấy buồn cười.

Thật ra thì, giữa Cố thủ trưởng và Lương Bảo Nhi, nhất định từng có một đoạn quá khứ!

Giữa bọn cô, cũng từng ngọt ngào, nhưng mà.....có lẽ.....Bởi vì chuyện nào đó, khiến bọn họ tách ra.

Lương Bảo Nhi nghĩ muốn cứu vãn, Cố thủ trưởng lại không muốn quay lại.

Nhưng ở trong lòng Cố thủ trưởng, còn có Lương Bảo Nhi.

Nhưng mà.....Bởi vì không rõ nguyên nhân, làm cho anh cùng Lương Bảo Nhi không thể ở chung một chỗ!

Nghĩ tới đây, Khả Lan rũ hai mắt, lông mi thon dài ngăn trước mắt, nghĩ đến Cố thủ trưởng cùng Lương Bảo Nhi đã từng, cô liền thấy khó thở.

Xe đi tới một bệnh viện gần đó, sau khi Lương Bảo Nhi được đưa vào phòng cấp cứu, Triệu Lạp Dương vẫn canh ở bên ngoài.

Khả Lan cùng Cố thủ trưởng cũng không rời đi.

Lương Bảo Nhi là con gái của tập đoàn Lương Thị, lại có danh xưng đệ nhất mỹ nữ, cô ta bị bắn, khiến không ít người chú ý.

Nghe tiếng nên các phóng viên tìm đến, đứng ở bên ngoài cửa bệnh viện, muốn đào móc tin tức nhanh nhất, mặc dù bị ngăn cản ngoài cửa.

Sau khi Lương Bảo Nhi được cấp cứu, đã hơn sáu giờ, cho đến khi Lương Bảo Nhi được chuyển vào phòng bệnh, lúc này Khả Lan mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô ngược mắt nhìn Cố thủ trưởng, chỉ thấy ánh mắt Cố thủ trưởng đang nhìn vào trong phòng bệnh, nhìn người nằm trên giường.

Ánh mắt Cố thủ trưởng thâm trầm phức tạp, khiến cảm giác trong lòng Khả Lan phức tạp, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Khả Lan nghiêng đầu, không nói gì liền rời đi.

Cô khẽ nhấc bước chân, không nhanh không chậm, trong lòng cô hy vọng Cố thủ trưởng sẽ đuổi theo cô, nhưng lại không có bất kỳ âm thanh nào.

Trừ một ánh mắt phức tạp, vẫn dõi theo bóng dáng của cô.

Sau khi Khả Lan rời khỏi bệnh viện, trong lòng cảm thấy không vui, quay lại ký túc xá, ngã đầu nằm trên giường.

Cô khép hai mắt muốn ngủ nhưng lại càng suy nghĩ nhiều hơn.

Hôm nay vang lên hai tiếng súng, tiếng thứ nhất giống như nhắc nhở.

Mà tiếng thứ hai sao lại bắn về phía cô?

Là cô kết thù, người có thù oán muốn giết người diệt khẩu, hay là.....

Nghĩ đến đây, trong lòng Khả Lan khẽ run, bỗng nhiên từ trên giường ngồi dậy.

Kỳ lạ, quá kỳ lạ.

Chuyện Lương Bảo Nhi bị bắn trong nháy mắt trở thành tiêu điểm.

Mấy tờ báo liên tục đăng tin Lương Bảo Nhi cứu Khả Lan, khiến Khả Lan trở thành kẻ xấu.

Giải trí chính là nắm lấy cơ hội, cho nên, chuyện Lương Bảo Nhi cứu người, không bởi vì Lương Bảo Nhi hôm mê mà trở lại bình thường, ngược lại càng trở nên sôi trào.

Mà lúc này vị chú ý cáo nhất, chính là công ty của Lương Thị.

Khả Lan lúc này, trở thành giám đốc công ty, trong nháy mắt được đưa lên đầu sóng gió.

Mà thân phận của cô, cũng khiến nhiều người chú ý.

Thân phận của cô bị tìm ra cũng chỉ là một ít chuyện.

Con gái riêng của Lâm Khải Nghiệp, mẹ bị bệnh ung thư dạ dày, người đứng phía sau “Danh Tước”.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Tên công ty của Lan Thư là “Quạt Khô”, trước đầu sóng gió, đưa ra thị trường, khiến cho Lâm Khả Lan đảm nhiệm vị trí thành viên hội đồng quản trị, hiển nhiên là chọn đúng thời điểm, đúng người.

Thị trường chứng khoán tăng vọt, tốc độ lưu thông nhanh, làm cho người ta chắc lưỡi hít hà.

Bởi vì thân phận của Lâm Khả Lan thay đổi, Lan Thư cũng sắp xếp chỗ ở khác cho cô ở trung tâm.

Sau khi rời khỏi ký túc xá, Khả Lan nhớ tới hợp đồng! Lật tung cả ký túc xá, cô không nhìn thấy bóng dáng hợp đồng đâu.

Cô nhớ rõ, cô muốn đốt hợp đồng, không thành công, rồi sau đó.....Cổ thủ trưởng tới.

Chẳng lẽ, Cổ thủ trưởng cầm hợp đồng của cô đi sao?

Khả Lan sững sờ, trong lòng chợt cảm thấy kỳ quái.

Nhà mới của Khả Lan nằm ở khu căn hộ cao cấp, khóa tay dùng dấu vân tay.

Cá phóng viên thật tò mò quan hệ của Khả Lan cùng Lâm Khải Nghiệp của công ty Lương Thị, càng tò mò hơn là cô còn trẻ, dựa vào cái gì, ngồi lên vị trí giám đốc của “Quật Khởi”.

Thân phận của cô bị người ta tìm hiểu, trải qua bao nhiêu người, tất cả tài liệu đều bị moi ra hết.

Mà người moi cũng hiệu quả khổng lồ, Khả Lan dường như lọt vào trạng thái bán trong suốt.

Nhưng mà, giữa cô và Cổ thủ trưởng, lại không bị lọt ra nửa chữ.

Chuyện cô ở nhà họ Cổ, dường như là trống không.

Điều này làm cho Khả Lan khẽ run, cũng có thể hiểu, nhà quan quân, ai dám làm loạn.

Sau đó Khả Lan phải đối mặt là làm thế nào đối phó trước truyền thông, do cô nổi lên vì “Quật Khởi”.

Người khác đánh giá cô là một cô con gái có hiểu, mặt trái đánh giá cô là con gái riêng, mang trong người dòng máu của kẻ phong lưu.

Không ít người mắng cô, nhưng Kan Thu sống có tình, không vì danh tiếng của Khả Lan, mà bỏ qua cơ hội đưa công ty ra thị trường, cho dù Lan Thu sớm biết, đây là kế hoạch mà người họ Lương bày ra.

Lương Bảo Nhi liệu mình cứu giúp Lâm Khả Lan, Lâm Khả Lan lại nhân cơ hội này, đưa công ty ra thị trường tranh giành hạng mục với công ty Lương Thị.

Cho dù là người con gái hiểu thảo, trong mắt không ít người cũng là kẻ độc ác sắc bén và ích kỷ.

Cũng may là, mặt trái và mặt phải của dư luận vẫn ngang hàng.

Sự bị ảnh hưởng của Khả Lan so với dự tính nhỏ hơn nhiều.

Khả Lan vì “Quật Khởi” bỏ ra danh tiếng của mình, mà cái Khả Lan nhận được, tất nhiên là vị trí giám đốc, xe nổi tiếng, còn có thể vàng ngân hàng thượng hạng, cùng với.....sự đảm bảo về cuộc sống của cô và mẹ sau này.

Tất cả nhìn như xuôi gió xuôi nước, nhưng Khả Lan hiểu, sau ngày này, có thể những ngày tới còn phức tạp hơn nhiều.

Trước sói sau hổ, cô không thể không tỉnh táo.

“Quật Khởi” được đưa ra thị trường ba ngày, tiền bạc đến nơi, giành hạng mục, tự nhiên trở nên thuận lợi.

Khả Lan đại diện tham dự hội nghị, lấy được sự đồng ý lưu chuyển 18.6 tỷ vào hạng mục bất động sản của công ty Tam Cường.

Cô cũng nhất thời trở thành nhân vật có tài chính và kinh tế tầm cỡ trong thành phố.

Không ít người muốn vì cô buôn bán kỳ tài.

Khả Lan nhìn số tiền lớn như vậy, lại nhìn Lan Thu trúng hạng mục bất động sản, Khả Lan bối rối.

Lúc này cô mới hiểu cảm giác, tại sao nói người có tiền càng ngày càng nhiều tiền hơn.

Cho tới bây giờ cô cũng chưa từng nghĩ tới.

... ..

Thời gian ba ngày, tên tuổi Lâm Khả Lan, luôn ở trang nhất, danh tiếng nhất thời quá lớn, Khả Lan có cảm giác như đây là mơ.

Mà Lương Bảo Nhi hôn mê ba ngày, cũng vào lúc này tỉnh dậy, các phóng viên phỏng vấn, người bị giam đạp không phải Khả Lan, mà là Lâm Khải Nghiệp.

Tin tức trong thành phố, bộ dáng Lương Bảo Nhi nghẹn ngào, đầu đón muốn chết, thật đúng là làm cho người ta đồng tình.

“Tôi.....Trước vài ngày tôi mới biết, Lâm Khả Lan chính là.....chị gái, không ngờ, ba.....Lại giấu mẹ ở bên ngoài có người phụ nữ khác.” Giọng nói Lương Bảo Nhi đứt quãng, nói sau câu cuối, tiếng nghẹn ngào càng lúc càng lớn.

Phóng viên hỏi: “Xin hỏi nguyên nhân cô Lương cứu cô Lâm, bởi vì tình chị em sao?”

“Vâng” Ánh mắt Lương Bảo Nhi kiên định, trả lời khẳng định.

Xem đến đây, Khả Lan tất ti vi, trong lòng suy nghĩ, theo lý thuyết, lúc này cô không nên đến thăm Lương Bảo Nhi, có phải là thật hay không.

Nghĩ đến đây, Khả Lan đứng dậy chuẩn bị đi thăm Lương Bảo Nhi, vậy mà, lúc này cửa phòng làm việc của cô lại bị người khác đẩy ra.

Đầu tiên là một người mặc đồ tây, người đàn ông trẻ tuổi bóng dáng cao ráo, đôi mắt hào hoa, thật là đẹp mê lòng người.

Mà thư ký đi theo phía sau người đàn ông, mặt lo lắng giải thích với Khả Lan mình làm việc không tốt.

“Không ngờ sự đối đãi với khách của “Quạt Khởi” lại chính là ngăn khách ở ngoài cửa sao?” Sau khi vào phòng, người đàn ông nhắc chân bước tới trước ghế sa lon ngồi xuống, hai chân thon dài bắt chéo, khẽ híp hai mắt, nhìn Lâm Khả Lan cười.

Không ngờ, danh tiếng giám đốc “Quạt Khởi” vang xa, lại là một cô gái hai mươi mấy tuổi, không đơn giản.

Khả Lan cười bảo thư ký đi pha cà phê, cô đối với người đàn ông trước mặt cũng có chút ấn tượng.

Kim Hạo, cổ đông nhỏ của tập đoàn Kim Thị, một trong những người đại diện của Kim Thị tham gia cạnh tranh hạng mục của công ty Tam Cường.

Khả Lan vẫn không tiếp khách là do vẫn chưa tới thời điểm, ít nhất, cô phải giải quyết chuyện Lương Bảo Nhi, mới có thể tiếp khách.

Mà Kim Hạo lại xông vào, tất nhiên cô sẽ không có lý do đuổi người.

“Không ngờ khách lại là anh Kim, ngay cả lễ nghi căn bản là gõ cửa cũng không hiểu.” Khả Lan cất giọng trả lời Kim Hạo, khẽ cười một tiếng, nhưng trong lòng khẽ run.

Cô từng cùng Vuur Kỳ Mỹ gặp Kim Hạo, bộ dáng cao quý ưu nhã, khiến cho không ít đồng nghiệp trong công ty PR xiêu lòng.

Không chỉ có cao to đen hói, còn là cực phẩm cao to đen hói.

Cho nên, lúc này anh ta xuất hiện, khiến Khả Lan nhớ lại ngày xưa, cô cũng từng hoài xuân năm mơ, nhìn trúng anh Kim.

Lời nói của Khả Lan, khiến vẻ mặt Kim Hạo hơi trầm xuống, anh ta bỗng nhiên từ trên ghế sa lon đứng dậy, đi về phía Khả Lan hai bước, bóng dáng cao ráo to lớn, bước đi, cũng không trầm vững như Cố thủ trưởng, mà là gấp gáp.

Khả Lan đứng im tại chỗ, ánh mắt bình tĩnh, nhìn thẳng Kim Hạo.

Theo như lời mà chị Lan Thư nói lúc cô ngồi lên vị trí chủ tịch.

Nắm quyền lực chí cao ở công ty, xem như trong lòng có tâm sự nặng nề hay e sợ, cũng không thể viết hết trên mặt.

Cho nên, phải học cách điềm đạm bình tĩnh, làm cho người ta đoán không ra suy nghĩ của mình, xem như trẻ tuổi, nhưng vẫn có thể làm cho người ta tin phục.

“A.....Dáng dấp thanh thuần non nớt, sao miệng lưỡi lại sắc bén như vậy.” Kim Hạo nói xong, đưa tay nâng cằm Khả Lan, híp mắt nhìn Khả Lan.

Khả Lan neho mắt, lui về sau hai bước, nhìn về phía Kim Hạo, hơi nhíu mày nói: “Anh Kim tới “Quạt Khởi” không phải chỉ là muốn quấy rối người khác chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Có Chút Rảnh Rỗi.

Nghe thấy hai chữ quấy rầy, đôi mắt vốn dĩ đang híp lại của Kim Hạo chợt mở ra, khóe miệng dần dần thu lại.

Anh ta nổi tiếng là đẹp trai nhất thành phố, bây giờ lại trở thành quấy rầy sao?

Anh ta thu tay lại, khoanh trước ngực, nhìn thẳng vị chủ tịch trẻ tuổi này.

Dáng dấp thanh thuần, lỗ mũi tinh vi, cái miệng nhỏ nhắn với đôi môi đỏ tươi, rõ ràng khiến người ta rung động, lại bày ra bộ dáng kín kẽ.

Loại phụ nữ này, nhất định đã trải qua không ít.....đàn ông.

Giống như dựa vào tường, dựa vào sự nâng đỡ của đàn ông, ngồi lên chức chủ tịch; lúc này mới có thể giải thích, một cô con gái riêng không quyền không thế, có thể bò lên được vị trí này.

Cô có bao nhiêu “ba nuôi”?

“Nghe nói xưa tới nay cô Lâm hiểu thuận khéo léo, tôi tới.....Chỉ là vì muốn thấy bộ mặt thật.” Kim Hạo không nhanh không chậm trả lời Khả Lan, khuôn mặt anh tuấn nở nụ cười lạnh lẽo.

Anh ta nhấc chân, bước đến gần Khả Lan, trong đôi mắt đào hoa, đều toát lên nụ cười lạnh trào phúng.

Khả Lan đứng im tại chỗ, vẻ mặt lạnh lùng nhìn Kim Hạo.

Nếu nói Kim Hạo là cực phẩm cao to đen hời, bởi vì lớn lên tuấn tú, trở thành người trong mộng của không ít cô gái.

Nhưng nhìn gần, Khả Lan mới phát hiện, Kim Hạo là một người có dáng dấp đẹp trai, lại là một doanh nhân có công ty nổi tiếng, hơn nữa dáng người còn to lớn.

Thật ra thì cũng chỉ là như vậy!

So với Cố thủ trưởng, có chút cách xa!

Khả Lan ngược mắt cười yếu ớt nói: “Nhìn rồi? Có thể đi được rồi?”

Không khó đoán ra, Kim Hạo tìm đến cô, nguyên nhân chỉ có một là về hạng mục.

Mọi người là đối thủ cạnh tranh, cùng đối thủ nói về hạng mục, không có gì hay ho.

Khả Lan dút lời, vẻ mặt Kim Hạo bỗng căng thẳng, ánh mắt nhìn chăm chăm Khả Lan, khẽ cười lạnh.

Anh ta đột nhiên móc từ trong túi ra một xấp hình, khẽ cười thả vào trong tay Khả Lan, để Khả Lan xem.

Khả Lan sững sờ, cầm hình cúi đầu xem, trong lòng khẽ run.

Là chuyện xảy ra lúc Triệu Lạp Dương xem cô như là thể thân của Lương Bảo Nhi ở “Danh Tước”.

Mà nhìn vào góc độ chụp, lúc này Triệu Lạp Dương cắn bả vai cô, mà cô, bộ mặt như gọi dục.

Liên tiếp mấy tấm ảnh, nhiều loại góc độ khác nhau!

Hôm nay.....Triệu Lạp Dương cùng Lương Bảo Nhi, công khai tình yêu!

Nếu những tấm hình này được đưa ra, không nghi ngờ rằng Khả Lan cùng “Quật Khởi” sẽ bị đá kích.

Kim Hạo lấy những tấm hình này ở đâu ra?

“Cô nhất định tò mò, tại sao tôi lại có những tấm hình này.” Kim Hạo thấy Khả Lan sau khi nhìn thấy những tấm hình xong thì sắc mặt trở nên nặng nề, anh ta nở nụ cười, trở nên tùy ý.

“Về hạng mục.” Kim Hạo nói ra mục đích của mình.

Anh ta rất ít khi chơi xấu, nếu không phải lần này vì chuyện hạng mục, anh ta nhận được xác thực là “Quật Khởi” mới nổi lên là công ty có khả năng lớn nhất, thì anh cũng sẽ không cầm hình tới đây.

Chỉ cần “Quật Khởi” chủ động rút lui khỏi hạng mục, tất cả đều dễ nói chuyện.

Nếu như Kim thị lấy được hạng mục này, như vậy.....Giữa Kim Thị và Lương Thị, có thể phân rõ.

Vị trí ông trùm, ngoại trừ Kim Thị, còn có nhà nào có thể xứng hơn.

Thật ra thì, Kim Hạo vốn không muốn đối đầu với một cô gái nhỏ.

Mặc dù phía sau “Quật Khởi” là “Danh Tước”, nhưng đối với bà chủ lớn của “Danh Tước” là Lan Thư chưa bao giờ ra mặt, Kim Hạo căn bản không có cách nào xuống tay.

Cho nên, chỉ có thể xuống tay với chủ tịch mới là Lâm Khả Lan.

Không có lựa chọn nào khác, tất nhiên anh ta phải suy nghĩ cho công ty của mình, anh ta mới có thể thành công.

Kim Hạo lấy ra vài tấm hình, khiến cả người Khả Lan mông lung, cô vẫn biết, ngồi lên vị trí chủ tịch, tự nhiên phải đối mặt với những chuyện không tốt ở trong quá khứ.

Chỉ là cô không nờ, những việc này lại tới nhanh như vậy.

Lúc này cô khó có thể quyết định.

Nếu như những bức hình này bị đưa ra, danh tiếng của cô sẽ bị ảnh hưởng, Lan Thư có thể vì danh tiếng của “Quật Khởi” mà cho người thay thế vị trí của cô.

Nếu như cô không muốn những tấm hình này bị đưa ra ngoài, tất nhiên cô phải làm theo lời Kim Hạo.

Giữa hai lựa chọn, không có lựa chọn nào tốt!

Khả Lan cười khổ.

Con người đen nhánh, nhìn chăm chăm vào tấm hình.

Một lát sau.....

Khả Lan ngược mắt nhìn Kim Hạo, xon người đen nhánh, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Rồi sau đó, xoay người, đem hình ném lên bàn, đỡ góc bàn, khép mắt, hít một hơi, im lặng một lúc lâu.....Lúc này cô mới quay đầu nhìn về phía Kim Hạo nói: “Anh Kim yên tâm, tôi biết phải làm thế nào rồi.”

Một tay Khả Lan nắm chặt lấy tấm hình, ngoài miệng nói với Kim Hạo cô biết phải làm gì, nhưng trong lòng đang suy nghĩ, cô phải làm thế nào, mới có thể tìm được biện pháp vẹn toàn đôi bên.

Kim Hạo không sợ Lâm Khả Lan đổi ý, mặc dù anh ta không biết Lâm Khả Lan có thông minh hay không, nhưng lại có thể khẳng định, Lâm Khả Lan tuyệt đối không phải kẻ ngu.

Bên nặng bên nhẹ, Lâm Khả Lan nên phân biệt được.

Rồi sau đó, Kim Hạo rời đi, Khả Lan ngồi trên ghế sa lon tâm loạn như ma.

Cô suy nghĩ không ít biện pháp đối phó với Kim Hạo, nhưng lại phát hiện, biện pháp mà cô nghĩ lúc này, tất cả đều yếu ớt.

Mà trong đầu cô nghĩ tới người có thể giúp cô chỉ có Cố thủ trưởng.

Nhưng vừa nghĩ tới Cố thủ trưởng, Khả Lan liền lập tức dừng lại, Cố thủ trưởng có thể giúp cô, nhưng tìm Cố thủ trưởng giúp, có lợi mà cũng có hại.

Vì sự xuất hiện của Kim Hạo mà phá hư tâm tình của Khả Lan.

Mất thấy, tất cả thuận lợi, nửa đường lại xuất hiện một Trình Giảo Kim, cản vào chỗ yếu.

Khiến cho cô rất phiền não.

Ngay cả kế hoạch thăm Lương Bảo Nhi, cũng bị hủy bỏ vì không có tâm tình gì.

Sau khi tam lâm, Khả Lan đi thẳng về nhà, nhưng lúc về lại thấy bóng dáng cao ráo quen thuộc của Cố thủ trưởng.

Khả Lan khẽ run, nhớ tới Lương Bảo Nhi, tâm tình trở nên tối tăm.

Vì vậy cô giả bộ không nhìn thấy Cố thủ trưởng, cúi đầu muốn đi vào thang máy.

Nhưng.....Cô vừa bước chân vào thang máy, lại bị người ta nắm cổ áo kéo ra ngoài.

Sắc mặt cô hơi trầm xuống, ngược mắt, nhìn Cố Thành Viêm, tức giận.

“Tan làm sớm vậy.” Giọng nói Cổ Thành Viêm vang lên phía sau lưng Khả Lan.

Khả Lan sững sờ, không vội vã trả lời Cổ thủ trưởng, mà đưa tay kéo tay Cổ thủ trưởng ra, để anh buông cổ áo cô ra.

Cổ Thành Viêm buông tay, nhìn chăm chăm Khả Lan.

Khả Lan được buông ra, vội vàng xoay người, nhìn về phía Cổ thủ trưởng, mặc đồ tây thẳng tắp, bóng dáng cao ráo, khuôn mặt tuấn tú kiên quyết, vẻ mặt luôn bình tĩnh tự nhiên, nhìn không ra cảm xúc gì.

“Cổ thủ trưởng tới đây là có chuyện gì sao?” Khả Lan cất giọng hỏi ngược lại, vẻ mặt hơi trầm xuống, lông mi thon dài, che đi đôi mắt trong sáng.

Cổ Thành Viêm nghe thấy câu hỏi của Khả Lan, hai mắt khẽ nheo lại, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Khả Lan, khóe miệng bất giác nở nụ cười.

“Lúc này cục dân chính vẫn còn người, đi thôi.”

Cổ Thành Viêm từ từ nói muốn đi tới cục dân chính, ánh mắt lạnh lùng sắc bén.

Khả Lan nghe thấy Cổ thủ trưởng nói muốn tới cục dân chính, lúc này mới phục hồi tinh thần, nhớ lại lời hẹn của Cổ thủ trưởng tuần tới sẽ đi cục dân chính.

Chỉ là gần đây quá bận rộn, cô liền quên mất!

Nhưng.....Cổ thủ trưởng, tự mình tới đây, đưa cô đi làm thủ tục ly hôn, tại sao lại khiến người ta cảm thấy kỳ quái?

Rất.....

Hình như Cổ thủ trưởng có chút rảnh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Câu Nói Đột Phá.

Ngồi lên xe.

Khả Lan vẫn không dám lên tiếng, rũ hai mắt, cảm thấy không khí có chút đè nén, cô liền muốn tìm chủ đề nói chuyện với Cổ thủ trưởng một chút.

Nhưng suy nghĩ trong lòng một lúc lâu, lại không dám lên tiếng, nói nhiều sai nhiều, ít nói ít sai, vẫn là không nên nói thì tốt hơn.

Im lặng dọc đường đi.....

Khả Lan cho rằng, đi cục dân chính mất mười mấy phút.

Nhưng, trên đường lại trúng giờ cao điểm nên kẹt xe, lúc này cô mới cảm giác lúc này Cổ thủ trưởng tìm cô đến cục dân chính làm thủ tục ly hôn là một chuyện kỳ quái!

Chọn thời gian thật tốt!

Nghĩ đến đây, Khả Lan nghiêng đầu, nhìn về phía Cổ thủ trưởng, chỉ nhìn thấy gò má cương nghị của Cổ thủ trưởng, thần thái bình tĩnh tự nhiên, hai mắt sâu thẳm, nhìn thẳng phía trước, hình như cũng không vì kẹt xe mà gấp gáp.

Thấy Cổ thủ trưởng như vậy, Khả Lan khẽ run trong lòng, há miệng nói: “Xem tình hình này là không được rồi.” Khả Lan nói xong, mắt nhìn khắp nơi, trước sau đều có xe, không biết lúc nào mới đi được.

“Ừ.” Cổ Thành Viêm nghe Khả Lan nói, gật đầu đáp một tiếng, khẽ nghiêng đầu nhìn mắt Lâm Khả Lan, sau đó lại nhìn về phía trước, trong mắt lộ ra một ý cười không dễ phát giác.

“Vậy.....Tôi đi về trước đây.” Khả Lan thấy Cổ thủ trưởng chỉ ừ một tiếng, há miệng nói muốn về trước.

Trong lòng cô suy nghĩ, về chuyện Kim Hạo, cô phải tìm Vu Kỳ Mỹ.

Kim Hạo cùng Vu Kỳ Mỹ đã từng có quan hệ hợp tác, nếu như có thể tìm được câu nói đột phá.....vậy thì dễ rồi!

Sau khi Khả Lan dứt lời, Cố Thành Viêm vẫn không nói gì, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước.

Nhìn thấy vẻ mặt Cố thủ trưởng, trong lòng Khả Lan rối rắm, có thể dùng lạnh lùng cao quý như vậy được không?

Nghĩ đến đây, Khả Lan nhìn theo ánh mắt của Cố thủ trưởng, không nhìn thì không sao, vừa nhìn mặt Khả Lan liền đỏ.

Trong chiếc xe trước mặt, một người đàn ông trung niên, đang ôm một phụ nữ, trình diễn phong cảnh hữu tình.

Xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, từng cử động của hai người, ở góc độ của họ, toàn bộ hành động của bọn họ đều lọt vào trong mắt cô.

Nhìn thấy khung cảnh như vậy, Khả Lan liếc nhìn Cố thủ trưởng một cái, Cố thủ trưởng vẫn còn có tâm tình xem cảnh hữu tình này sao!

Cô cúi đầu, sau khi nỉ non thành tiếng “biến thái”, lại lần nữa ngẩng đầu, lại phát hiện người phụ nữ mà người đàn ông đang ôm, lại là đồng nghiệp cũ của cô, Tô Tô.

Từ lâu Tô Tô đã từ chức không làm nữa, nghe nói là có người bao nuôi, mà người bao nuôi cô, là tổng giám đốc Kim Chính Minh của tập đoàn Kim Thị.

Như vậy.....Trong chiếc xe ở phía trước, người đè lên người Tô Tô, là Kim Chính Minh?

Nghĩ được như vậy, Khả Lan vội vàng lấy điện thoại di động ra, vội vàng hướng về phía Kim Chính Minh chụp mấy tấm, sau khi chụp, Khả Lan chợt thấy không đúng, nghiêng đầu nhìn Cố thủ trưởng đang nhìn mình.

Trong lòng cô khẽ run lên, khóe miệng khẽ co quắp, thu điện thoại lại.

Anh híp mắt, cười như không cười nhìn cô.

Một lát sau.

Nói nhỏ.....

Chợt phía sau xe, còi xe liên tục vang lên.

Âm thanh chói tai, khiến trong lòng Khả Lan giống như được cứu mạng, cô khẽ nhủ mảy, ý bảo Cố thủ trưởng lái xe.

Cố Thành Viêm nhìn trước nhìn sau, đạp ga, khởi động xe.

Rồi sau đó.....Lại kẹt.

Lần này kín mít, kẹt một lúc lâu, tất cả mọi người tắt máy xe, xung quanh trở nên cực kỳ yên tĩnh.

Hai mắt Khả Lan vẫn nhìn điện thoại di động, trong lòng suy nghĩ, phải làm sao, mới có thể cứu vãn thế cục.

Chợt, Cố thủ trưởng từ trên ghế tài xế xoay người, dựa vào cô, môi mím chặt, hai mắt hẹp dài, không nhìn ta suy nghĩ của anh.

Cố thủ trưởng chợt đến gần, Khả Lan theo bản năng trốn về sau, nhưng lại bị không gian xe giam cầm, cô ngước mắt, nhìn thẳng Cố thủ trưởng, há miệng đang muốn nói chuyện?

Nhưng, Cố thủ trưởng đột nhiên đưa tay ra nắm bả vai cô.

Trên vai trầm xuống, trong lòng Khả Lan khẽ run, liền thốt lên: “Trong xe không phù hợp.”

Lời nói của Khả Lan, làm cho sắc mặt Cố Thành Viêm trầm xuống, khóe miệng của anh lại nở nụ cười nhẹ, cúi đầu, đến gần bên tai Khả Lan.

Hơi thở ấm áp của anh mon tron trên mặt của cô.

Khuôn mặt cô trắng nõn, dần dần đổi thành hồng, trên người giống như có một dòng điện chạy qua, cảm giác tê dại, trên mặt ửng đỏ.

Đầu mùa đông, lại nóng lợi hại.

Đối với Cố Thành Viêm mà nói, phản ứng của Lâm Khả Lan, là ngượng ngùng và làm cho người ta mê muội, khuôn mặt đỏ hồng, làm cho người ta muốn cắn.

Môi của anh nhẹ nhàng hướng vào bên tai cô, mập mờ nhìn chăm chăm người đang khẽ nghiêng đầu.

“Không thích hợp cái gì?” Anh hỏi, khóe miệng khẽ nở nụ cười.

Cô hơi ngừng lại, nhất thời im lặng.

Cố thủ trưởng đang quyến rũ cô sao?

Không thích hợp cái gì? Đương nhiên là kích tình trên xe!

Chiếc xe trước mặt trình diễn kích tình, chỗ này cô nam quả nữ, còn có thể chỉ chuyện gì!

Ánh mắt Khả Lan chợt trùng xuống, thấy mình lên phải xe của gã.

Trong lòng cô biết, ngược lại cất giọng nói: “Có phải anh muốn phóng ra một chút?” Khả Lan nói đến đây, khẽ nghiêng đầu, hai mắt đen nhánh, nhìn mặt Cố thủ trưởng.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói như vậy, cơ thể cứng ngắc, gật đầu.

Thấy Cố thủ trưởng gật đầu, Khả Lan hít sâu một hơi, ý bảo Cố thủ trưởng buông cô ra, Cố Thành Viêm lại không buông, vẫn duy trì tư thế cũ.

Khả Lan im lặng, không có phản kháng, chỉ áp sát vào tai Cố thủ trưởng nói: “Tôi giúp anh được không?”

“Hả?.....Giúp thế nào.” Cố Thành Viêm nghe thấy lời nói của Khả Lan, hai mắt híp lại, vẻ mặt như chim ưng lạnh lùng sắc bén, lại kèm theo khí lạnh.

Nghe thấy giọng nói của Cố thủ trưởng, Khả Lan khẽ run, cẩn thận xem xét sắc mặt Cố thủ trưởng, sáng lạng trả lời: “Anh nói cho tôi biết, anh thích kiểu nào?”

“Hả?.....Cô.....” Cố Thành Viêm kéo dài giọng trả lời.

Nghe thấy vậy trong lòng Khả Lan căng thẳng, hai mắt hơi nheo lại, không thể tưởng tượng nổi, nhịp tim đột nhiên tăng lên.

Đôi môi cô ngo ngậy, quay đầu nhìn sắc mặt Cố thủ trưởng lúc này, muốn xác định mình không nghe nhầm, vậy mà lúc này tiếng còi xe lại vang lên, thúc giục bọn họ đi về phía trước.

Cố Thành Viêm chỉ có thể buông Khả Lan ra, khởi động xe, thoát khỏi tình trạng kẹt xe ở ngã tư đường.

Xe thuận lợi chạy trên đường, hai người cũng im lặng.

Sắc mặt Khả Lan đỏ hồng, vẫn tựa vào xe, trong lòng suy nghĩ lời nói của Cố thủ trưởng, lúc này nhịp tim cô đập bùm.....bùm.....thật lâu sau cô không cách nào bình tĩnh lại.

Không thể không nói, được người mình có cảm tình thích, là chuyện vui vẻ đến mức nào.

Cô đối với Cố thủ trưởng, có cảm kích, cũng có cảm giác khi bị ông bà Cố bắt tách ra, thậm chí là cô lệ thuộc vào người đàn ông này.

Rất nhiều việc, chỉ cần Cố thủ trưởng ra tay, sẽ trở nên rất đơn giản, nhưng trong lòng cô lại biết, Cố thủ trưởng, không phải là người mà cô có thể lệ thuộc vào.

Sau này, mỗi người sẽ đi tìm một nửa của mình, nhưng không phải là của nhau.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Khả Lan bỗng trầm xuống, trái tim chợt cảm thấy tối tăm, nếu như, cô được ông bà Cố tiếp nhận, có phải đại biểu, cô có thể trở thành con dâu nhà họ Cố?

Nghĩ như vậy Khả Lan lại cảm thấy ý nghĩ của mình trở nên rất buồn cười, không có nếu như!

“Bây giờ cô là giám đốc của “Quạt Khỏi”, sao không nói Lan Thư trợ giúp cô?” Xe chạy được một đoạn, Cố Thành Viêm chợt mở miệng.

Hai mắt yên lặng, ánh mắt sụp xuống, sắc mặt rất nặng nề.

Khả Lan sững sờ, phát hiện vẻ mặt Cố thủ trưởng nghiêm túc, trong lòng đề cao cảnh giác, Cố thủ trưởng đột nhiên nói lời này là có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Anh Đoán Tôi Đoán

Bầu trời u ám, hoàng hôn buông xuống.

Khả Lan cùng Cố Thành Viêm tìm một quán trà vào ngồi, không gian yên tĩnh lịch sự tạo nhã, tản ra một mùi thơm.

Gọi một bình Mao Tiêm, Khả Lan giúp Cố thủ trưởng rót một ly trà, sau đó ngồi lại vị trí của mình, nhìn Cố Thành Viêm: “Hôm nay anh tìm tôi, là vì muốn cho tôi xem Kim Chính Minh cùng Tô Tô?” Bộ dáng Khả Lan thanh tú mê người, nhưng giọng nói trầm trầm chậm rãi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh thuần ngây thơ, bày ra bộ dáng thành thực chừng chạc.

Trên đời này không có nhiều trùng hợp như vậy, cô mới vừa bị Kim Hạo uy hiếp, liền có thể nhìn thấy hình ảnh mập mờ của Kim Chính Minh với người tình, làm sao có thể trùng hợp như thế!

“Không tệ.” Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, nở nụ cười, cũng không phủ nhận.

Cố Thành Viêm dứt lời, Khả Lan hơi trầm xuống, Cố thủ trưởng làm như vậy là giúp cô, nhưng Cố thủ trưởng như vậy, sẽ làm cô cảm thấy đáng sợ.

Từng cử động của cô, hình như đều trong sự giám sát của anh!

Rốt cuộc Cố Thành Viêm muốn làm cái gì?

Nghĩ đến đây, Khả Lan ngẩng đầu lên, hai mắt tối tăm, nhìn thẳng Cố Thành Viêm.

“Anh.....Làm như vậy là vì cái gì?”

Khả Lan hỏi.

Mặc dù cô luôn không hiểu suy nghĩ của Cố Thành Viêm, nhưng cô biết một người đàn ông, giúp một cô gái, tầm nhìn sẽ không đơn giản.

Không phải là chuyện nam nữ.

Cô nhìn khuôn mặt tuấn tú của Cố thủ trưởng, dưới ánh nắng của trời chiều, giống như thiên thần.

Điều kiện tốt như vậy, tội gì phải làm vậy.

Một lát sau.....

Cố Thành Viêm chợt lấy giấy đăng ký kết hôn màu đỏ trong túi áo ra, để lên bàn, nhẹ nhàng đẩy tới trước mặt Khả Lan.

“Quân nhân cưới, không thể ly hôn, cô là vợ tôi?” Khóe miệng anh bắt đầu nở nụ cười, khe khẽ dài, nói nguyên nhân với Khả Lan.

Nhưng Khả Lan nghe những lời này, khiến cho cô cảm thấy buồn cười, cô biết quân nhân không thể tùy tiện ly hôn, nhưng.....cũng không đại biểu không thể ly hôn.

Thật ra thì cô luôn cho rằng, chuyện ly hôn, rất đơn giản; với thân phận của Cố thủ trưởng, cần gì phải tới cục dân chính, kéo dài tới bây giờ, nói cho cùng, đều là vì lòng riêng.

Một loại cảm giác nói không nên lời.

Khả Lan cúi đầu, đưa tay nhận giấy đăng ký kết hôn, mở ra nhìn, hai tấm hình cùng tên rõ ràng và chói mắt.

Cô thở ra một hơi, sau đó ngược mắt, nhìn về phía Cố Thành Viêm, nhìn một lúc lâu, cuối cùng than thở nói: “Cố thủ trưởng thần thông quảng đại, tất nhiên sẽ biết ý nghĩ của tôi.”

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, gật đầu, nhìn Khả Lan, nghiêm nghị trầm giọng nói: “Tôi sẽ giúp cô.”

Sau khi Khả Lan tạm biệt Cố thủ trưởng, sắc trời đã đen thui, cô và Cố thủ trưởng đã ra thỏa thuận, biết được không ít chuyện mà cô không đoán được.

Một kế hoạch tỉ mỉ kín đáo, khiến cho cô kinh hồn bạt vía.

Cô đoán được rất nhiều việc, lại không ý thức được nhiều chuyện.

Hôm sau trời vừa sáng, cô liền hẹn gặp Kim Chính Minh, vài tấm hình, vừa đám vừa xoa, làm cho Kim Chính Minh bỏ qua hạng mục lần này.

Kim Thị chủ động rút lui.

Chỉ còn lại Quật Khởi cùng Lương Thị cạnh tranh, Lương Thị chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội lần này, Quật Khởi cũng sẽ không. Sau khi Khả Lan rời khỏi Kim Thị, ngồi ở trong xe, trong lúc vô tình nhìn thấy bóng dáng của Diệp Huệ ở bên đường.

Diệp Huệ là con gái của di Vương. Từng là hàng xóm của Khả Lan.

Lúc này Diệp Huệ đang đứng ở bên đường bán hàng, khuôn mặt như đưa đám, có thể thấy, hôm nay cô ta buồn bán không tốt lắm.

Quan hệ của Khả Lan cùng Diệp Huệ cũng không tốt, Khả Lan cũng hiểu Diệp Huệ là người thông minh, có đầu óc, nhưng tính tình lại quái gở.

Nghĩ tới đây, Khả Lan xem xét Diệp Huệ bán sản phẩm, nhớ kỹ số điện thoại, thay vì Lan Thư phải tìm một người không quen làm thư ký cho cô, chẳng bằng tìm một người quen, ví dụ như Diệp Huệ.

Rồi sau đó, Khả Lan đi tới bệnh viện mà Lương Bảo Nhi nằm.

Lầu dưới có không ít phóng viên muốn phỏng vấn Lương Bảo Nhi, lấy tin tức mới nhất.

Khả Lan đi bằng cửa sau, đi tới phòng bệnh của Lương Bảo Nhi.

Còn chưa vào trong, Khả Lan liền nghe thấy Lương Bảo Nhi đang nói chuyện với mấy chị em tốt của cô ta, mấy người trò chuyện ồn ào, đề tài cũng rất đơn giản.

Từng cái miệng mồm Khả Lan không biết điều.

Nghe thấy tiếng mồm, Khả Lan khẽ cười.

Cốc.....Cốc.....Gõ cửa, đứng ở ngoài, thần thái bình tĩnh nhìn thẳng Lương Bảo Nhi.

Sự xuất hiện của cô, khiến âm thanh trong phòng đột nhiên ngừng lại, mấy cô gái con nhà giàu kia, từng người một nheo mắt nhìn cô, cũng không hoan nghênh Khả Lan.

Chỉ có Lương Bảo Nhi khẽ cười.

“Chị Lâm, chị đến rồi.” Lương Bảo Nhi há miệng gọi Khả Lan, cười như hoa, xinh đẹp và quyến rũ.

Lương Bảo Nhi dứt lời, Khả Lan liền đi vào trong nhà, cô chậm rãi đi tới trước mặt Lương Bảo Nhi, trong tay cầm giỏ trái cây. Ánh mắt tối tăm, quét mắt nhìn những người ở đây.

“Lâu như vậy, em còn tưởng rằng chị Lâm sẽ không tới thăm em.” Lương Bảo Nhi thấy Khả Lan đi tới gần, khẽ cười.

Cô ta nhìn thấy Khả Lan cầm trái cây thì khẽ cười muốn đưa tay nhận lấy, Khả Lan lại ném xuống đất.

Giỏ trái cây bị ném nát, nước bên trong quả, từng cái một bắn ra.

Trái cây đầy đất, làm cho những người ở đây đều ngáy ngẩn, làm cái gì vậy?

Khả Lan khẽ hít một hơi.

Có người đang muốn há miệng chỉ trích Khả Lan, Khả Lan lại lạnh giọng nói: “Tôi đem trái cây tới là muốn cảm ơn cô Lương đã cứu tôi, nhưng giờ phút này tôi trịnh trọng xin cô Lương, kịp thời giải thích trước truyền thông chuyện mẹ tôi là người thứ ba nhúng tay vào.”

Khả Lan không muốn chơi trò chơi cô đoán tôi đoán với Lương Bảo Nhi.

Một mặt Lương Bảo Nhi cứu cô, mặt khác lại đổi trắng thay đen trước truyền thông. Chẳng lẽ, cô còn phải thiết kế một kế hoạch, biểu đạt cảm ơn cùng cảm kích với Lương Bảo Nhi?

Thân phận của cô cùng mẹ là cái gì, Lương Bảo Nhi rõ ràng nhất, ai mới là người thứ ba.

Sau khi Khả Lan dứt lời, ánh mắt Lương Bảo Nhi hoảng sợ, nhìn thẳng Khả Lan, thật lâu sau cũng không lên tiếng.

Rồi sau đó.....

Ánh mắt Lương Bảo Nhi sụp xuống, nhìn Khả Lan một chút, lại cúi đầu, lông mày nhíu lại, đôi môi hơi run rẩy nói: “Chị Lâm, em làm gì sai?” Lúc nói chuyện Lương Bảo Nhi còn khóc, bộ dáng uất ức, làm cho người ta thấy càng thêm thương.

Khả Lan khẽ cười, xoay người nói: “Không hiểu sao? Ngay bây giờ tôi sẽ ra bên ngoài giải thích.” Khả Lan nói xong, xoay người muốn rời đi, Lương Bảo Nhi nóng vội, cất giọng nói.

“Chị muốn em làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: Không Tội

“Nói thật.”

Lương Bảo Nhi dứt lời, Khả Lan lạnh giọng trả lời, hai mắt tối tăm híp lại, lạnh lùng nhìn Lương Bảo Nhi.

Mà Lương Bảo Nhi nghe Khả Lan nói, vẻ mặt lạnh lùng, quét mắt nhìn những người trong phòng, không mở miệng, mọi người liền thức thời rời đi.

Một lát sau.....

“Không thể nào.”

Sau khi mọi người rời đi, lúc này Lương Bảo Nhi mới lên tiếng, hừ lạnh một tiếng nói với Khả Lan, không thể nào.

Quả nhiên Lâm Khả Lan càng ngày càng lớn mật, dám tìm tới cửa thù dệt chuyện, thật sự cho rằng, chỉ là một giám đốc mới nổi, là có thể làm mọi thứ.

Chờ xem, kịch hay vẫn còn ở phía sau đây.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lương Bảo Nhi lóe lên vẻ hả hê, khóe miệng nở nụ cười.

Mà lúc này Khả Lan chợt cười to lên.

Tiếng cười đột ngột của cô làm Lương Bảo Nhi hoảng hốt.

Cười cái gì?

Lương Bảo Nhi ngược mắt, nhìn chằm chằm Lâm Khả Lan, há miệng vội vã nói: “Xem như bây giờ cô đi ra ngoài nói rõ với phóng viên, cũng chỉ là một chủ đề nóng để giải trí, cô cảm thấy, có mấy người sẽ tin lời cô.”

Đúng, Lâm Khả Lan ra ngoài giải thích mẹ cô không phải là người thứ ba thì sao chứ?

Cũng chỉ là một đề tài để mọi người bàn tán mà thôi!

Lâm Khả Lan không ngu ngốc, không thể để “Quạt Khôi” chỉ vừa mới nổi lên bị ảnh hưởng bởi tin tức con gái riêng này được.

So với chuyện con gái riêng cùng tình chị em, loại tin tức nào tốt hơn, có thể mang nhiều lợi ích hơn, Lâm Khả Lan còn có thể không biết sao?

“Vậy sao? Vậy cũng không nhất định.”

Khả Lan nghe Lương Bảo Nhi nói, khẽ cười, hai mắt tối tăm nheo lại, khóe miệng nở nụ cười, trở nên tùy ý.

Cô xoay người rời đi.

“Tôi cho cô biết, hộ khẩu của cô, chúng tôi đã sớm.....” Lương Bảo Nhi thấy Khả Lan cười xoay người, trong lòng tức giận.

Bật thốt lên muốn cảnh cáo Khả Lan, nhưng nói được nửa câu, rồi lại ngừng, không nói thêm gì nữa.

Khả Lan nghe thấy Lương Bảo Nhi nói, khẽ dừng bước, quay đầu lại, nhìn về phía Lương Bảo Nhi.

“Đã sớm động tay động chân, đúng không?” Khả Lan cất giọng nói tiếp lời của Lương Bảo Nhi.

Cô tìm đến Lương Bảo Nhi, không phải vì chuyện muốn giải thích mối quan hệ con riêng và người thứ ba, mà là đang tạo cơ hội.

Sau khi rời khỏi bệnh viện, Khả Lan quay về Quạt Khôi, còn chưa có xuống xe, liền thấy bóng dáng của Kim Hạo.

Hôm nay cô vừa mới khiến Kim Chính Minh rút lui khỏi hạng mục lần này, Kim Hạo nhanh như vậy đã nhận được tin tức?

Nghĩ như vậy, Khả Lan khẽ cười, mở cửa xe, bước xuống.

Nhưng.....

Cô còn chưa đứng vững, Kim Hạo liền đưa tay nắm cổ cô, mặt lạnh lùng.

Mà tài xế muốn kêu người, lại bị người của Kim Hạo擋 ngất xỉu.

Kim Hạo xuống tay không nặng, song anh ta không phải muốn bóp chết Lâm Khả Lan, chỉ cảm thấy tức giận với chuyện lần này.

Khả Lan chợt vị Kim Hạo bóp cổ, ánh mắt hơi trầm xuống, cô biết chuyện ngày hôm nay chọc giận Kim Hạo.

“Thân là giám đốc điều hành của Kim Thị, anh Kim làm việc lại lỗ mãng kích động như vậy.” Khả Lan bị bóp cổ, giận quá hóa cười, nhắc nhở Kim Hạo một câu.

Cô nghe thấy từ trước tới giờ Kim Hạo làm việc quái đản, nhưng tuyệt đối hung ác, chính xác.

Cô chỉ mới gặp Kim Hạo hai lần, về mặt quái đản của Kim Hạo chỉ là kiến thức, về phần bản lĩnh, tạm thời cô chưa nhìn ra.

Sau khi Khả Lan dứt lời, Kim Hạo cũng không buông cô ra, mà chợt nghiêng người đè cô lên cạnh xe.

Anh ta cúi đầu, nhìn khuôn mặt ngây thơ của cô, cái cổ trắng nõn, dần dần đi xuống.

Bộ ngực cô khê phập phồng, thật đúng là cảnh xuân phơi phới.

“Còn nhỏ tuổi, thủ đoạn âm độc, thật đúng là tiện nhân bại hoại.” Kim Hạo cười lạnh, đôi mắt xinh đẹp đào hoa híp lại thành dây nhỏ, cái cằm giương ra, lộ ra bộ dáng tàn nhẫn.

“Quá khen, đây đều là do anh Kim dạy bảo.” Sau khi Kim Hạo dứt lời, ánh mắt Khả Lan sụp xuống, khê cười, cất giọng trả lời.

Lúc trước Kim Hạo dùng chiêu đối với cô, cô tự nhiên phải trả lễ.

Một lúc sau.....

Sau khi Khả Lan dứt lời, Kim Hạo chợt buông cô ra, anh ta thu hồi về mặt, ánh mắt sụp xuống, chợt đổi lại khuôn mặt nghiêm nghị, trầm giọng nói: “Tôi thật sự xin lỗi chuyện tôi uy hiếp cô Lâm”

Kim Hạo nói xong, từ trong túi lấy ra usb, đưa cho Khả Lan, khuôn mặt tỏ vẻ xin lỗi, giống như đang hối lỗi vì uy hiếp Lâm Khả Lan.

Khả Lan cầm usb mà Kim Hạo đưa, đưa tay đẩy Kim Hạo ra.

Cô đi hai bước, sau đó xoay người, nhìn Kim Hạo nói: “Nếu như có người, đánh anh một cái, sau đó lại cho anh một trái táo, anh cảm thấy, đối với người âm độc như tôi, sẽ làm gì?”

Chuyện phát triển đến nước này, Kim Hạo không thể nào lựa chọn hạng mục, chỉ có thể cạnh tranh cùng Lương Thị.

Kim Hạo là người thông minh, Kim Thị cùng Lương Thị tranh đấu nhiều năm, tất nhiên anh ta không thể nào khiến Lương Thị đè lên Kim Thị.

Hiện tại, với góc độc vì lợi ích, Kim Hạo tất nhiên phải giúp Quạt Khởi.

Thật ra lần này nói cho cùng, là Kim Hạo bị người ta tính kế, không đúng vậy sẽ không thay đổi thành tình huống thế này.

“Cô có thể không cần bạn bè, nhưng cô tuyệt đối không muốn có thêm bạn bè, không phải sao?” Kim Hạo nghe Khả Lan nói, khê cười rồi trả lời, chuyện đã đến nước này, anh ta phải lựa chọn việc làm tiếp theo.

Anh ta nghiêm túc nghĩ, để một công ty mới nổi đạt vị trí cao, có thể càng lớn mạnh hơn Lương Thị, sắc bén hơn nhiều.

Hạng mục lần này, anh ta hy vọng Quạt Khởi có thể lấy được.

“Nói không sai, ai cũng không muốn nhiều kẻ thù, nhưng tôi cần bạn bè.” Khả Lan trầm suy nghĩ trong lòng, miệng chợt nở nụ cười, con người đen nhánh hơi đổi, nhìn thẳng Kim Hạo.

Tuy Kim Thị cùng Lương Thị là quan hệ bằng hữu, nhưng những năm này, Lương Thị nổi lên, dần dần lấn át tình hình buôn bán của Kim Thị.

Hiện tại hai nhà ngang hàng, nếu như lần này Lương Thị đạt được hạng mục này, sẽ vượt qua Kim Thị.

Khiến cho công ty Kim Thị, không tự nhiên phải nghĩ chuyện như vậy xảy ra, vì bảo vệ địa vị vốn có, hiện tại chỉ có thể hợp tác với Quạt Khởi.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Anh Đến Nhà Tôi.

Kim Hạo tin tưởng rằng, lần này muốn hợp tác với Lâm Khả Lan, cần tốn không ít hơi sức, để bày tỏ thành ý.

Nhưng vừa nghe Kim Hạo nói như vậy, lúc này mới phát hiện ra, Lâm Khả Lan có thể lên được vị trí này, không phải hoàn toàn dựa vào đàn ông, có chút kiên quyết.

Lâm Khả Lan nói chuyện cực kỳ mật mờ, cô chỉ bày tỏ, mình sẽ hợp tác với Kim Chính Minh, mà Kim Chính Minh vẫn muốn hạ anh ta xuống.

Lời nói không rõ, làm mọi chuyện rối lên.

Kim Chính Minh nghĩ muốn đẩy anh ta đi, làm sao anh ta có thể để mặc người ức hiếp!

Lâm Khả Lan quả thật có chút ý tứ.

Sau khi Kim Hạo rời đi, Khả Lan đi thẳng tới phòng làm việc, vừa mới vào cửa, cô liền nhìn thấy bóng dáng quen thuộc.

Cố Thành Viêm.....

“Cố thủ trưởng!” Khả Lan không khỏi nở nụ cười yếu ớt, chào một tiếng, đóng cửa, đi về phía Cố Thành Viêm, nhưng lại chợt dừng bước, nhìn khắp phòng.

“Sao anh lại tới lúc này?”

Lúc bọn họ tách ra, có nói rằng không gặp mấy ngày, nhưng lúc này Cố thủ trưởng lại ngênh ngang xuất hiện tại phòng làm việc của cô, phá hư kế hoạch phải làm sao?

Nghĩ đến đây, Khả Lan ngửa đầu, con ngươi đen nhánh, nhìn thẳng Cố Thành Viêm, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi, cô còn chưa kịp mở miệng nói chuyện.

Khỏe miệng Cố Thành Viêm chợt nở nụ cười, đưa tay ôm cô vào lòng, híp hai mắt nhìn cô.

Trong lòng Khả Lan hoảng sợ, theo bản năng uốn éo người, muốn từ trong ngực anh thoát ra.

Trong đầu cô chợt lóe.....

Đây là phòng làm việc của cô, Cố Thành Viêm, chẳng lẽ muốn ở đây.....?

Khả Lan giãy giụa, không thể nghi ngờ là không thể dùng, bàn tay của đàn ông, gắt gao ôm eo cô, hai mắt tối tăm, nhìn chăm chăm cô.

Thấy vẻ mặt Cố Thành Viêm, Khả Lan hơi ngừng lại, giật giật cơ thể, vội vàng nói: “Chuyện kia, từ từ.”

Trình diễn kịch tình trong phòng làm việc, cô không có gan này.

Mặc dù cô biết, phần lớn đàn ông là động vật ngẫu hứng, ngộ nhờ thật thích thú, đừng nói trong phòng làm việc, không chừng ở một góc nào cũng có thể bộ phát thủ tính.

Nghĩ đến đây, Khả Lan khẽ run lên....Cô đang nghĩ cái gì!

Cố thủ trưởng là người như vậy sao?

“Chuyện gì?” Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, chợt chỉnh lại vẻ mặt, không hiểu hỏi lại Khả Lan, hai mắt tối tăm, trước sau như một không thấy đáy, giống như biển sao mênh mông, tựa như không có gì.

Khả Lan ngước mắt, đưa tay dùng sức kéo bàn tay Cố Thành Viêm trên eo mình, rồi sau đó lùi hai bước, con ngươi đen nhánh, quan sát Cố thủ trưởng.

Thăm thoát cô lại gờ hai tay lên, nâng cằm, lộ ra bộ dáng như đang suy nghĩ.

“Lần đầu tiên của anh là với ai?” Chợt, Khả Lan nhớ tới một câu nói, mở miệng hỏi.

Là vợ, có quyền được biết chuyện này.

Khả Lan đột nhiên hỏi như vậy, khiến Cố Thành Viêm bất ngờ.

Vốn dĩ sắc mặt anh bình tĩnh, đột nhiên tối sầm, môi mỏng mím chặt, hai mắt tối tăm nheo lại, trong mắt lóe lên vẻ lúng túng.

.....Tạm thời không có lần đầu tiên.....

Một lúc sau.....

Cố Thành Viêm không trả lời, Khả Lan cảm thấy kỳ quái, Cố thủ trưởng cũng gần ba mươi tuổi rồi, chẳng lẽ vẫn còn là xử nam?

Ừ.....Nhìn cũng không giống.

Nghĩ đến đây, Khả Lan đột nhiên hứng thú, chẳng lẽ.....liệt dương?

Lúc này Khả Lan mới nghiêm túc nghĩ lại, từ nhà họ Cố tới” Danh Tước” cho đến hiện tại, Cố thủ trưởng, nhìn qua, bóng dáng cao lớn, nhưng có một chút.....Hình như cô chưa từng thấy anh cương cứng bao giờ.

Vì vậy, ánh mắt Khả Lan dần đi xuống, ngừng lại chỗ nào đó, không nhìn ra cái gì.

Rồi sau đó.....Khuôn mặt cô chợt căng thẳng, lúc này Cố Thành Viêm chợt nâng đầu cô lên.

Bốn mắt nhìn nhau.

Hai mắt Khả Lan không thể che giấu nhiều hứng thú, toàn bộ đều bị Cố Thành Viêm nhìn thấy.

“Yên tâm, quyết không ảnh hưởng tới hạnh phúc của cô.” Hình như Cố Thành Viêm chỉ liếc mắt một cái liền nhìn thấu suy nghĩ của Khả Lan, cười một tiếng, chậm rãi trả lời Khả Lan.

Câu nói có hàm ý khác, trầm bổng du dương.

Nghe thấy lời Cố Thành Viêm nói, khuôn mặt trắng nõn của Khả Lan ửng hồng, cô cúi đầu, nghĩ muốn che giấu, mặt lại bị anh thổi mạnh một cái, bốn mắt nhìn nhau.

Lúc này, hai mắt anh tối như mực, ánh mắt cô đen nhánh trong suốt.

Cốc.....Cốc.....Cốc.....

“Giám đốc, Diệp Huệ tới.”

Chợt, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Diệp Huệ tới.

Biết Diệp Huệ tới, Khả Lan đẩy tay Cố Thành Viêm ra.

“Tôi có việc, anh về trước đi, đợi.....Chuyện này xong, anh.....tới nhà tôi.” Khả Lan nói tới đây, hai mắt sụp xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, không nói gì nữa.

Cố Thành Viêm vừa nghe Khả Lan nói như vậy, cười, gạt đầu, nhắc chân rời đi.

Thật ra thì anh chỉ muốn tới thăm cô một chút.

Sau khi Cố thủ trưởng rời đi không lâu.

Diệp Huệ được thư ký dẫn vào, khuôn mặt nhỏ nhắn khô héo, cái trán có mấy cái mụn đỏ.

Cô ta vừa vào phòng, liền thấy Lâm Khả Lan ngồi trên ghế dành cho giám đốc, khẽ nheo hai mắt, đôi môi đỏ tươi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, quần áo ngăn nắp.

Bỏ đi dáng vẻ mộc mạc cùng với việc làm quan hệ xã hội, lúc này Lâm Khả Lan cao quý và tự tin, khiến cho cô cảm thấy, người trước mắt không phải là Lâm Khả Lan mà cô ta từng biết, mà là một giám đốc trẻ tuổi hoàn toàn cao quý.

“Ngồi đi.” Khả Lan thấy vẻ mặt hoảng hốt của Diệp Huệ, khẽ cười bảo cô ta ngồi xuống.

Bản tính Diệp Huệ thiện lương, nhưng tính tình cô độc, muốn cô ta làm thư ký, tất nhiên phải thu hẹp lòng người trước!

Khả Lan thừa nhận mình có chút thủ đoạn với Diệp Huệ, nhưng cô cũng không có ác ý.

Nếu như Diệp Huệ không phải con của di Vương, cô cũng sẽ không tin tưởng để Diệp Huệ ở bên cạnh mình.

Diệp Huệ nghe Khả Lan nói, ngược mắt, sau đó lại rũ mắt xuống, ngồi vào trên ghế cách Khả Lan không xa.

Từ nãy đến giờ cô ta không nói gì, không phải vì không biết phải nói gì.

Thật vất vả mới tìm được công việc không chỉ nhẹ, mà còn có lương cao.

Nghe nói bây giờ Lâm Khả Lan là giám đốc “Quạt Khỏi”, cô ta liền thử tới tìm cô, vốn nghĩ, nếu bị người ta ngăn ở ngoài cửa, không cho phép đi vào, cô ta sẽ quay về, nghĩ cách khác.

Nhưng không ngờ, cô ta đến, liền có người nhận ra cô ta, biết cô ta đã từng là hàng xóm của Lâm Khả Lan, dẫn cô ta tới.

Phòng làm việc cao cấp, cô từng muốn sau khi tốt nghiệp đến công ty như thế này làm việc, chỉ tiếc.....Trình độ học vấn của cô ta thấp, lại không có kinh nghiệm làm việc.

Công ty lớn, căn bản sẽ không cần cô.

Cô ngẩng đầu, nhìn về phía Lâm Khả Lan, ánh mắt nhìn tấm hình Lâm Khả Lan đặt trên bàn làm việc, là hình chụp người nhà cô ta cùng với Lâm Khả Lan và di Tô Phương.

Lâm Khả Lan vẫn giữ lại!

Chợt, trong lòng Diệp Huệ xôn lên cảm giác không nói được, cô ta lớn lên từ nhỏ cùng Lâm Khả Lan, cùng nhau đi học, cùng lên đại học, thậm chí cùng thích một người.

Chỉ là sau khi Lâm Khả Lan nghỉ học, làm quan hệ xã hội.

Cô ta nghe người ta nói, loại công việc đó, không phải là công việc mà cô gái đứng đắn nên làm, Lâm Khả Lan ở bên ngoài không sạch sẽ, cô ta không muốn dính vào.

Cho dù cô ta cảm thấy, Lâm Khả Lan sẽ không thay đổi thành như vậy, nhưng....Cô ta đã từng nhìn thấy Lâm Khả Lan cùng Triệu Lạp Dương.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Diệp Huệ dừng ở tấm hình trên bàn.

Thật ra thì, Khả Lan vẫn giống như trước, vẫn xem cô ta là bạn.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Chỉ Mới Bắt Đầu.

Diệp Huệ cảm thấy, mình nhờ Khả Lan giúp đỡ, sẽ bị cô xem thường.

Nhưng điều làm Diệp Huệ không nghĩ tới, Lâm Khả Lan vẫn như trước, giọng nói mềm mại, thân thiện cười với cô.

Khả Lan giúp cô ta, cô ta sẽ nhớ ơn cô ta.

Quạt Khỏi mới ra thị trường cạnh tranh hạng mục bất động sản cùng Kim Thị và Lương Thị, Kim Thị lại đột nhiên rút lui, trở thành một chủ đề bàn tán của mọi người.

Nhưng người đại diện Kim Thị bày tỏ, có hạng mục lớn hơn cần đầu tư.

Mà còn dư lại, là một công ty mới nổi có tiềm lực cạnh tranh cùng Lương Thị.

Mà ở trong tòa nhà của trung tâm.....

Ngày công bố công ty giành được hạng mục, Khả Lan cùng Quạt Khỏi đứng lúc xuất hiện.

Lần đầu tiên, Khả Lan gặp thẳng mặt Lương Tú Ly!

Lương Tú Ly không giống như trong tưởng tượng của Khả Lan.

Bà ta ưu nhã, bước chân thong dong, quyn rũ hấp dẫn, trang điểm đậm, mái tóc quăn chạm vai, đen nhánh xinh đẹp.

Lương Tú Ly ưu nhã và tự tin, không mở miệng, trên người đã tỏa ra một khí thế hấp dẫn, khiến những người ở bên cạnh bà ta, trở nên lu mờ.

Rồi sau đó, Lương Tú Ly thấy Khả Lan, khẽ cười với cô, xinh đẹp quyến rũ.

Khả Lan hơi ngừng lại, cười đáp trả Lương Tú Ly, ánh mắt dán trên người Lương Bảo Nhi.

Lúc này vết thương của Lương Tú Ly đã tốt hơn nhiều, chỉ là sắc mặt hơi tái nhợt, đôi môi không đỏ tươi như thường ngày.

Nhưng mà.....Lương Bảo Nhi với khuôn mặt hốc hác, càng trở nên xinh đẹp, càng làm người ta thương yêu hơn.

Chủ tịch hội thương mại được ủy thác tới công bố kết quả, nhưng, ông ta còn chưa kịp mở miệng, trên màn hình liền hiện lên mấy bức hình khiêu dâm, đập vào mắt mọi người.

Tất cả đại biểu của các công ty, liếc mắt liền có thể nhận ra nhân vật nữ trong tám hình chính là Lâm Khả Lan, mà người đàn ông còn lại chính là Triệu Lạp Dương, vị hôn phu của con gái Lương Thị.

Hiện trường xôn xao.

Hình ảnh hiện ra, có người vui mừng, có người buồn, trong mắt Lương Bảo Nhi không thể che giấu được hài lòng.

Lâm Khả Lan nhất định không ngờ, những bức hình mà Kim Hạo có, bọn họ cũng có.

Khả Lan vẫn ngồi yên không nhúc nhích, nghe mọi người chỉ trích, cô bỗng nhiên nở nụ cười yếu ớt.

Khuôn mặt chủ tịch hội thương mại khó chịu, vốn dĩ hạng mục nhất định phải giao cho Quạt Khởi, hiện tại người phụ trách Quạt Khởi, tác phong làm việc bất chính, nếu giao cho cô ấy, khó tránh khỏi sẽ bị mọi người chỉ trích.

Choang.....

Chợt Lương Bảo Nhi làm rơi cái ly trong tay, khuôn mặt tức giận và không thể làm gì.

“Chị Lâm, sao chị có thể làm như vậy, em biết, từ nhỏ chị đã là con gái riêng, bị người ta xem thương, trong lòng chị có thù hận, nhưng em vẫn xem chị như chị gái, sao chị có thể đối xử với em như vậy.” Lương Bảo Nhi nói xong, giơ tay lên vịn bàn, ai oán.

Tiếng cô ta ghen ngào, khiến cho hiện trường càng trở nên sôi trào.

Nghe thấy tiếng khóc của Lương Bảo Nhi, Khả Lan mới từ vị trí của mình đứng lên.

Hôm nay cô đặc biệt mang một đôi giày cao gót, bóng dáng nhìn qua có chút gầy yếu thon dài, mái tóc dài được cột cao, khuôn mặt xinh đẹp, lỗ mũi cao, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi, ánh mắt lạnh lùng sắc bén.

“Tôi.....đã sớm.....kết hôn.” Khả Lan trả lời, giọng nói êm dịu, không nhanh không chậm, ánh mắt nhìn về phía bên ngoài hội trường.

Khả Lan dứt lời, cả hội trường chợt im lặng, nhưng ngay lúc đó lại sôi trào.

Lời nói này của Lâm Khả Lan có ý gì, cô kết hôn, có liên quan gì tới bức hình kia.

Chẳng lẽ phụ nữ đã kết hôn, sẽ không ngoại tình?

Đây là lý do gì, chẳng lẽ cô muốn nói với mọi người, kết hôn lại làm loạn, có thể không chịu chỉ trích?

Hừ.....Trẻ tuổi chính là trẻ tuổi, chưa từng có kinh nghiệm, bị dọa đến nỗi nói chuyện cũng không suy nghĩ!

Lương Bảo Nhi nghe Khả Lan phản kích, khẽ cười một tiếng, giải thích kiểu gì vậy, Lâm Khả Lan sợ đến choáng váng sao.

Tranh giành với cô ta, cũng không chịu suy tính cân lượng của bản thân.

Vậy mà.....Tiếp đó, Khả Lan cầm micro của chủ tịch lên, đứng dưới màn hình lớn.

“Mọi người đều biết, hạng mục lần này, có tiềm năng phát triển vô cùng, cho nên, có công ty, chỉ vì hạng mục lần này mà dùng thủ đoạn âm độc.” Giọng nói Khả Lan vang dội, khoe miệng nở nụ cười nhạt, ánh mắt hơi liếc về phía Lương Tú Ly.

Chỉ thấy, sắc mặt Lương Tú Ly bình tĩnh tự nhiên, mắt phượng híp lại, khoe miệng nở nụ cười nhàn nhạt.

“Cho nên, tôi giải thích với mọi người trước, tôi cùng con gái nhà họ Lương không như mọi người nhìn thấy, chị em tình thâm, mẹ tôi, mới là vợ chính thức của Lâm Khải Nghiệp, là Lương Tú Ly chen vào hôn nhân của ba mẹ tôi, phá hư gia đình của người khác.” Khả Lan nói đến đây hơi dừng lại, bên Lương Thị lập tức có người nhảy ra.

“Cô Lâm nói láo, mẹ cô Lâm không có ghi chép về kết hôn.”

“Sao mọi người biết? Có điều tra sao?” Người của Lương Thị vừa mới dứt lời, Khả Lan lạnh giọng hỏi ngược lại.

Đối phương nhất thời im lặng, nhưng ngay lập tức trả lời: “Người thứ ba nhúng tay vào, tất nhiên phải điều tra.”

Nghe thấy đối phương trả lời, Khả Lan không vội trả lời, nhếch miệng cười, nhìn về phía mọi người.

Mọi người không ngừng bàn tán.

“Ân oán đời trước, không phải nhất thời có thể giải thích rõ ràng, nhưng tôi muốn nói rõ, những hình ảnh này, là của cô Lương, vì mong muốn của bản thân, thiết kế hãm hại tôi!.....Bởi vì.....Cô ta.....muốn chen vào hôn nhân của tôi.” Khả Lan nói xong, mới lấy máy ghi âm trong túi ra.

Không đợi người của Lương Thị phản bác, âm thanh đã vang lên.

“Tôi cho cô ba triệu, cô rời đi khỏi anh Viêm, mẹ của cô bị bệnh, tôi sẽ thay cô tìm bác sĩ giỏi nhất.”

“Không thể nào.”

“Tôi cho cô biết, họ khẩu của cô, chúng tôi đã sớm.....”

.....

Một lúc sau.....

Cả hội trường xôn xao.

Giọng nói của Lương Bảo Nhi, phàm là người quen của cô ta, cũng có thể nghe thấy, là giọng nói kiêu ngạo của cô ta.

Khả Lan không nói gì, thật sự là chứng minh tốt nhất.

Vậy mà bên Lương Thị, vẫn có người đứng ra, vì Lương Bảo Nhi mà đòi trắng.

“Cô Lâm, cô nói cô Bảo Nhi chen vào hôn nhân của cô, tại sao chưa bao giờ thấy chồng của cô? Máy câu ghi âm, liền muốn lừa gạt mọi người sao?” Người nói chuyện là thư ký của Lương Tú Ly, một người phụ nữ khoảng ba mươi mấy tuổi.

Lương Bảo Nhi vẫn không nói gì, vẻ mặt lộ rõ vẻ hốt hoảng, cô ta biết đây là những điều mà cô ta nói.

Lương Tú Ly vỗ vỗ tay Lương Bảo Nhi, ý bảo bình tĩnh.

Bây giờ cái gì cũng có thể làm giả, đoạn ghi âm này là giả, không quá đáng.

“Tôi biết rõ các người sẽ nói như vậy, nhưng nghe nói Lương Thị các người, gần đây có chế tạo một chiếc máy để cung cấp cho cảnh sát chuyên dùng để phân biệt giọng nói, khả năng phân biệt thật giả lên tới chín mươi chín phần trăm, cho nên, tôi đặc biệt tới đồn công an mượn tới đây.” Khả Lan nói tới đây, ý bảo Diệp Huệ đi đẩy máy vào.

Rồi sau đó, sắc mặt Lương Tú Ly biến hóa, nhưng vẫn thông dong không sợ hãi như cũ.

Về mặt Lương Bảo Nhi càng hốt hoảng hơn.

“Xem như đây là những điều cô Lương nói, vậy cũng có thể là được thiết kế kế hoạch từ trước, xin hỏi cô Lâm, chồng cô đâu, ngay cả chồng cô cũng không có, sao có thể nói cô Lâm chen vào cuộc hôn nhân của cô.” Thư ký Lương Tú Ly vẫn giúp Lương Bảo Nhi.

Sắc mặt cô ta lạnh lùng, nhưng trong con ngươi cũng không giấu được vẻ chùng hững, không xác định.

Nghe nói như vậy, Khả Lan chợt cười, đi tới cửa hội trường, kéo cánh tay người đàn ông vẫn luôn đứng ngoài cửa.

Bóng dáng người đàn ông cao ráo thẳng tắp, bước chân thông dong trầm ổn, ngũ quan như được điêu khắc, dưới ánh sáng mặt trời giống như thiên thần phủ xuống.

Phàm là người quen, trong lòng đều run lên.

Đây chính là chồng Lâm Khả Lan?

Có Thành Viêm!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Sẽ Không.

Nhân vật đặc biệt hiện ra, kết quả đã sáng tỏ.

Lương Bảo Nhi thấy Cố Thành Viêm xuất hiện, sắc mặt vốn dĩ u ám, càng trở nên khó coi, cô ta có nằm mơ cũng không nghĩ tới, Cố Thành Viêm đột nhiên lại tới đây.

Không phải anh ấy ly hôn với Lâm Khả Lan rồi sao?

Chẳng lẽ ông bà Cố không thể áp bức được Lâm Khả Lan?

Một loạt vấn đề, khiến Lương Bảo Nhi cảm giác đầu ùng ùng kêu vang, giống như muốn nứt ra.

Không.....Cô ta không tin, không tin, anh Viêm lại vì Lâm Khả Lan mà đứng ra!

Nhưng.....

Sự thật đặt ở trước mặt, cô ta cũng không thể không tin.

Căn phòng vốn dĩ náo nhiệt, bởi vì Cố Thành Viêm hiện ra lại không có yên tĩnh, ngược lại càng sôi trào hơn.

Không ngờ bản lĩnh của Lâm Khả Lan không nhỏ!

Đầu tiên là Danh Tước, bây giờ lại là Cố Thành Viêm, khó trách tuổi còn trẻ, lại có thể làm giám đốc của Quạt Khôi, phía sau có chỗ dựa vững chắc!

“Anh ấy chính là chồng hợp pháp của tôi.” Khả Lan kéo Cố Thành Viêm, cất giọng nói, con ngươi đen nhánh sáng ngời.

Cố Thành Viêm gật đầu, xác nhận, khiến cho tiếng bàn tán càng trở nên sôi trào.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung lên hai người, hình như mọi người đều quên mất sự tranh chấp của Quạt Khôi cùng Lương Thị.

Tò mò hơn nữa là tại sao một nhân vật nổi tiếng của quân nhân, lại lấy một người không có danh tiếng gì như Lâm Khả Lan.

Thật không thể tưởng tượng nổi!

Quá không thể tưởng tượng nổi!

Một lúc sau.....

“Đối với chuyện làm hình khiêu dâm làm hư thanh danh của tôi, tôi sẽ nhờ luật pháp can thiệp.” Khả Lan tiếp tục nói, tay vẫn ôm cánh tay Cố Thành Viêm.

Có Cố Thành Viêm ở đây, cái gì cũng trở nên đơn giản.

Lần này nếu như không phải là Cố Thành Viêm, chuyện sẽ không thuận lợi như vậy.

Nghĩ đến đây, Khả Lan ngẩng đầu, nhìn về phía Cố Thành Viêm, khuôn mặt khó che giấu được sự vui mừng.

Nhưng hai mắt Cố Thành Viêm tối tăm, chăm chú nhìn vào một chỗ khác.

Khả Lan nhìn theo ánh mắt anh, lúc nhìn thấy thì mặt tái nhợt, hai mắt Lương Bảo Nhi đỏ tươi.

Lúc này.....Hai tay Lương Bảo Nhi nắm chặt mép bàn, móng tay màu hồng sáng bóng, cắm sâu vào mặt bàn, cả người run rẩy nhìn chằm chằm Cố Thành Viêm.

Vết thương bị bắn vài ngày trước của cô ta, đã tràn ra vết máu đỏ tươi, nhiễm đỏ chiếc váy màu trắng.

Chủ tịch hội thương mại vui vẻ khi thấy Cố Thành Viêm thừa nhận là chồng Lâm Khả Lan.....Rốt cuộc có thể tuyên bố kết quả!

Ông ta nhận lấy micro trong tay Khả Lan, điều chỉnh âm thanh, đang chuẩn bị mở miệng nói.

Nhưng.....

Lương Bảo Nhi chợt đứng dậy, bất chấp tất cả ra sức tách Khả Lan cùng Cố Thành Viêm ra.

Khả Lan chợt bị đẩy, cơ thể nhất thời không có trọng lượng, thiếu chút nữa ngã, đợi cô đứng vững liền thấy.

Hai tay Lương Bảo Nhi nắm chặt tay Cố Thành Viêm, cả người không ngừng run rẩy, nước mắt tràn lan, mặt trắng bệch.

“Anh Viêm, anh đã quên chuyện anh đồng ý với em rồi sao? Bây giờ tim của em đau quá.” Tiếng khóc của Lương Bảo Nhi xen lẫn tiếng cầu xin, hai mắt đỏ tươi nhìn chăm chăm Cố Thành Viêm, cả người khẽ run, trước ngực nhuộm máu đỏ, giống như đóa hoa mẫu đơn nở rộ.

Thấy bộ dáng Lương Bảo Nhi lúc này, hai mắt vốn dĩ bình tĩnh của Lâm Khả Lan, khẽ nhú lại, hình như Lương Bảo Nhi rất kích động.

Ánh mắt cô nhìn Cố Thành Viêm, chỉ thấy khuôn mặt lạnh lùng cương nghị của Cố Thành Viêm, hai mắt sụp xuống, không thấy rõ vẻ mặt anh, chỉ có môi mỏng mím chặt, trước sau lạnh lùng như một.

Anh đứng im tại chỗ, hình như không động lòng vì những lời cầu xin của Lương Bảo Nhi.

Mà người của Lương Thị, có vẻ vô cùng tỉnh táo, xem như vết thương của Lương Bảo Nhi bị rách, cũng không có ai đi tới kéo Lương Bảo Nhi ra.

Không khí chợt trở nên kỳ quái, hôm nay lại được biết một quan hệ nam nữ phức tạp.

Chợt, Lương Bảo Nhi đưa tay ôm ngực, hai mắt nhắm lại, ngã về phía Cố Thành Viêm.

Khả Lan thấy như vậy, trong lòng rét run.

Nhấc chân đi tới, đỡ Lương Bảo Nhi đang chuẩn bị ngã vào lòng Cố Thành Viêm, xoay người, ánh mắt nhìn về phía người của Lương Thị.

Thư ký Lương Tú Ly thấy tình hình như vậy, đi tới đỡ Lương Bảo Nhi, cho người đưa Lương Bảo Nhi đi tới bệnh viện.

Khả Lan vẫn mím môi không nói, nhìn người của Lương Thị, sau khi đưa người đi, hai mắt đen nhánh của cô càng sắc bén.

Chợt, trên eo cô căng thẳng.

Ngẩng đầu, vừa đúng lúc chạm phải ánh mắt tối tăm của Cố Thành Viêm, giống như hồ nước, bình tĩnh và tự nhiên.

“Hôm nay ăn mặc không tệ?” Cố Thành Viêm thấy Khả Lan ngược mắt, môi mỏng hé mở, đánh giá cách ăn mặc của Khả Lan.

Nhưng.....Lời này vào tai Khả Lan, lại làm cho cô có cảm giác như sét đánh, lúc này vết thương của Lương Bảo Nhi bị rách phải đưa vào bệnh viện, vừa rồi còn gọi anh Viêm!

Chẳng lẽ Cố thù trưởng.....Không quan tâm?

Nghĩ đến đây, Khả Lan đang muốn trả lời, Cố Thành Viêm lại mở miệng.

“Nhưng mà giày hơi cao.” Cố Thành Viêm nói xong, nhú mày, bàn tay ôm chặt eo Khả Lan.

Bị Cố Thành Viêm ôm như vậy, khuôn mặt trắng nõn của Khả Lan, đột nhiên ửng đỏ, cơ thể giật giật, ý bảo Cố Thành Viêm buông ra, ở đây đều là người lớn tuổi, làm như vậy hình như không đứng đắn.

Cô ngẩng đầu nhìn Cố Thành Viêm, há mồm muốn nói chuyện.

Nhưng.....

“Giám đốc Lâm, vẫn muốn nói về hạng mục lần này chứ?” Giọng nói trầm bổng cắt ngang giữa hai người.

Chủ tịch hội thương mại đứng dậy, chuyện đã thành thế này, người cũng đã đi hơn phân nửa, ông phải công bố kết quả, sau đó về với vợ con!

“Nói.”

Lấy được hạng mục, tự nhiên muốn đánh nhanh thắng nhanh.

Nói xong chuyện hạng mục, bản hợp đồng do người của Quạt Khởi đưa về công ty.

Khả Lan xem xét Cố Thành Viêm, chợt nhớ tới một chuyện.

Hình như cô từng hứa với Cố Thành Viêm một chuyện, mà sự kiện chính là sau khi hạng mục kết thúc.

Sau đó.....

Nghĩ đến đây, Khả Lan khẽ run lên, ánh mắt nhìn về bóng dáng cao ráo của Cố Thành Viêm, dần dần nhìn xuống.

Chợt, Cố Thành Viêm nhắc bước chân, đến gần Khả Lan, Khả Lan lại lui về phía sau hai bước, chỉ cảm thấy, nụ cười trên mặt trở nên co quắp.

Có thể từ từ không?

Chuyện xảy ra ở hội thương mại, mặc dù không lộ ra ngoài, nhưng chỉ cần không liên quan đến chính trị, sẽ khiến cho kẻ khác có cơ hội loan tin.

Truyền bá nhanh nhất là qua internet.

Lương Thị bị tiếng xấu, mang tới ảnh hưởng cũng xấu, vèn vèn bảy tiếng, cổ phiếu của Lương Thị đã rớt 1.4% liên tiếp kéo dài.....Tạm thời chưa có khuynh hướng tăng lên.

Bệnh tình Lương Bảo Nhi sau khi ổn định, Lương Tú Ly liền về nhà.

Bên ngoài, bà ta vẫn biểu hiện không hề sợ hãi, nhưng lần này cạnh tranh hạng mục thất bại, thị trường chứng khoán giảm giá, quả thật bà ta không có cách nào ung dung được.

Choang.....

Bà ta bỗng thò tay, hất ly nước người giúp việc mới bung lên, tay nắm thành quyền, đập lên bàn trà.

Người giúp việc bị dọa sợ, cả người run lên, vội vàng ngồi xổm xuống, nhặt mảnh vụn của gốm sứ trên mặt đất, sau đó nhanh chóng rời đi, lao đảo thiếu chút nữa ngã xuống.

Lương Tú Ly không để ý, mà từ trên ghế sa lon đứng dậy, đang chuẩn bị vào phòng làm việc, xử lý chuyện công ty.

Nhưng.....

“Thưa bà, Lan Thư của “Danh Tước” tới.”

Lương Tú Ly quen Lan Thư qua một bữa tiệc, bình thường cũng ít khi gặp.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Qua giữa trưa, bầu trời biến hình trở nên thư thái, ánh nắng chói chang, chuyển thành mây mù sau bữa trưa.

Sau khi chuyện hạng mục kết thúc, Khả Lan liền lên xe của Cố Thành Viêm, xe chạy thẳng một đường.

Khả Lan nhìn ngoài cửa xem sau đó lại nhìn Cố Thành Viêm, trong lòng chợt thấy bối rối.

Phương hướng mà xe chạy, là muốn tới nhà cô?

Cố Thành Viêm, đang chuẩn bị dùng hết số bao cao su XX mà lần trước mua sao?

Không.....Cố thủ trưởng, sẽ không vội như vậy.

“Chúng ta đi đâu vậy?” Khả Lan nghiêng đầu, nhìn Cố Thành Viêm, biết rõ còn hỏi.

Cố Thành Viêm không quay đầu, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm về phía trước, từ từ trả lời: “Nhà cô.”

Nghe thấy Cố Thành Viêm trả lời, trong lòng Khả Lan khẽ run, không nói chuyện nữa, nụ cười trên mặt trở nên cứng ngắc.

Cho đến khi xe dừng lại dưới nhà Khả Lan, sau khi Cố Thành Viêm xuống xe, đứng ngoài xe, cười như không cười nhìn Khả Lan.

Khả Lan cắn môi, hít sâu, xuống xe.

Nhưng.....

Cô mới vừa xuống xe liền nhận được điện thoại của Diệp Huệ.

Thấy số của Diệp Huệ, Khả Lan nhú mày, nghe điện thoại.

Đầu dây bên kia Diệp Huệ nói với Khả Lan mẹ cô ta bị đánh.

Đúng lúc sau khi kết thúc hạng mục, không chỉ đánh người, còn đập nhà cửa, là người nhà họ Lương làm.

Khả Lan nghe Diệp Huệ nói như vậy, cũng không vội vã phát biểu quan điểm.

Lương Tú Ly không phải là loại người có thể làm chuyện này!

Cúp máy, Khả Lan nhìn Cố Thành Viêm: “Tôi muốn đi thăm bạn một chút.” Khả Lan nói.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, khẽ nhú mày, mím môi im lặng một lát, gạt đầu, xoay người lên xe.

Hai người tới bệnh viện.

Ở ngoài bệnh viện, Khả Lan thấy phóng viên vây quanh, còn có xe của Lương Thị.

Nhìn thấy.....Lương Bảo Nhi được đưa tới bệnh viện này!

Bên trong bệnh viện, Khả Lan cùng Cố Thành Viêm đi tới phòng bệnh của dì Vương.

Vừa mới vào phòng, Khả Lan liền nhìn thấy dì Vương nằm trên giường bệnh, bộ dáng đau đớn.

Mà trong phòng bệnh còn có Diệp Huệ cùng chú của Diệp Huệ là Vương Đại Chí, còn lại trống không.

Thấy Vương Đại Chí, Khả Lan cũng biết Vương Đại Chí là một ma cò bạc.

Nhưng bởi vì Vương Đại Chí là em ruột dì Vương, cho nên, mỗi lần Vương Đại Chí gây chuyện, đều là do dì Vương khắc phục hậu quả.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Khả Lan sụp xuống, không vội vã mở miệng, chỉ nhìn dì Vương.

Trên bắp chân dì Vương băng bó thạch cao, hiển nhiên là bị người ta đánh.

“Chú vừa nhìn liền nhận ra đó là xe của Lương Thị, không chỉ có đánh người, còn đập nhà cửa, Khả Lan.....” Diệp Huệ thấy Khả Lan tới liền vội vàng giải thích.

Nói xong, hốc mắt cô ta trở nên trong suốt, nhìn chân mẹ bị đánh, trong lòng cô ta hết sức rối rắm.

Khả Lan cùng người ta tranh giành hạng mục, đắc tội người ta, tất nhiên sẽ có người muốn trả thù.

Khả Lan được một nhân vật quyền thế che chở, cho nên, Khả Lan không sao.

Nhưng còn cô ta thì sao?

Có thể hôm nay là gãy chân, không chừng ngày mai là tính mạng.

Khả Lan nghe Diệp Huệ nói, gạt đầu một cái, không nói gì, ánh mắt dừng trên mặt Vương Đại Chí.

Chỉ thấy mặt của Vương Đại Chí vàng vọt, hơi cúi đầu, đôi tay nắm chặt, trầm trầm buồn buồn, hình như hơi khản trương.

Chuyện ngày hôm nay thành ra như vậy, người nhà họ Lương sẽ không gây chuyện vào thời điểm này.

Nhưng nếu như có kẻ thù.....

Nghĩ đến đây, Khả Lan cũng muốn biết rõ, nếu như không phải là người nhà họ Lương, vậy là ai?

Chẳng lẽ dì Vương muốn lừa cô?

“Cô để ý người đàn ông kia.” Đang lúc Khả Lan bối rối, Cố Thành Viêm nghiêng người, nhích tới gần bên tai Khả Lan, thấp giọng nhắc nhở.

Anh liếc mắt liền nhìn thấy đầu mối của câu chuyện, mặc dù Lương Tú Ly âm độc, nhưng làm việc luôn có quy tắc.

Hơn nữa, về mặt người đàn ông ngồi trong phòng kia rất kỳ quái.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói, ngược lại cẩn thận liếc nhìn Vương Đại Chí, trầm trầm buồn buồn, nhìn qua có vẻ bình thường, nhưng tính tình Vương Đại Chí liêu lĩnh, không giống như loại người có thể buồn bực như vậy.

“Vương Đại Chí sao ông muốn vu khống cho người khác?” Khả Lan chợt cất giọng hỏi, lạnh lùng nhìn Vương Đại Chí.

Vương Đại Chí nghe Khả Lan nói như vậy, ngẩng đầu nhìn về phía Khả Lan.

Ánh mắt lại liếc người đàn ông ở bên cạnh Khả Lan, chỉ thấy người đàn ông kia đang nhìn chăm chăm ông, mặc dù sắc mặt bình tĩnh, nhưng hai mắt tối tăm, cả người tỏa ra khí lạnh, không gian đã ra uy, tựa như anh ta có thể nhìn thấu suy nghĩ của ông.

Ông ta bị dọa sợ cả người run lên, đang ngồi trên ghế liền ngã xuống.

Không khí nhất thời trở nên kỳ quái.

Vương Đại Chí chợt từ trên ghế ngã xuống, dì Vương nóng nảy, vội vàng từ trên giường chống dậy, mặt buồn rười rượi nhìn về phía Khả Lan, hít một hơi mới nói: “Đều là di không tốt, nghĩ ra cách này, lừa tiền cháu, nhưng Đại Chí thiếu tiền, di cũng không còn cách nào khác.” Dì Vương nói xong, cúi đầu khóc thút thít.

Mặc dù Khả Lan giúp bọn họ, nhưng không có nghĩa tiền của Khả Lan, là tiền của bọn họ; cho nên, bà vì em trai, nghĩ ra cách này, muốn đổ tội cho bà cô làm.

Vốn dĩ bà Khả Lan cũng không phải loại người tốt.

Bà cho rằng, nói ra chuyện này, sẽ không có ai nghi ngờ, nhưng không ngờ, một cái liền bị Khả Lan nhìn thấy.

Tự biết không thể gạt được, chỉ có thể thừa nhận, làm bộ đáng khốn khổ.

Diệp Huệ thấy mẹ mình như vậy, nhất thời sắc mặt đỏ bừng, liếc nhìn Khả Lan, không lên tiếng.

Không khí trong phòng bệnh trở nên im lặng, Khả Lan vẫn không lên tiếng, trong lòng thầm suy nghĩ.

Không phải không có tiền, chỉ là, cô biết Vương Đại Chí cò bạc!

Cho một lần, sẽ có lần thứ hai, nếu tiếp tục như vậy, sẽ chỉ là cái hang không đáy.

Em trai dì Vương, cô cũng đã từng nhìn thấy qua, nhà dì Vương bị Vương Đại Chí hủy hoại.

Nhưng chuyện cần phải giải quyết, tốt nhất để Vương Đại Chí cái tà quy chính, lấy vợ, sống qua ngày!

Vương Đại Chí cái tà quy chính dễ vậy sao.

Một lát sau.....

“Ông bao nhiêu tuổi?”

Cố Thành Viêm này giờ vẫn đứng trong phòng bệnh, lúc này chợt mở miệng, giọng nói trầm trầm chậm rãi, mặc dù trẻ tuổi, khí thế lại vượt trên hai người lớn.

Vương Đại Chí thấy người đàn ông ở bên cạnh Khả Lan hỏi, về mặt cả kinh, vội vàng trả lời: “Tuổi mụ nữa là bốn mươi mốt.”

Sau khi nói xong, Vương Đại Chí hận không thể cắn đứt lưỡi mình, nắm chặt đôi tay run rẩy, chỉ cảm thấy, cũng chỉ là một tên nhóc, sợ cái gì!

Một lát sau.....

“Tôi đang thiếu một người ở hậu cần, sáng mai ông tới quân đoàn 27 báo danh.” Cố Thành Viêm im lặng một hồi, sau đó quyết định để Vương Đại Chí tới chỗ quân đội của bọn họ.

Cố Thành Viêm vừa nói xong, mắt Vương Đại Chí liền sáng lên, quân đoàn 27?

Quân đoàn 27 là quân đoàn không thể đánh bại trong truyền thuyết sao?

Nhưng Khả Lan nghe thấy Cố Thành Viêm nói như vậy thì trong lòng bối rối.

Đề Vương Đại Chí nhập ngũ? Ông ta có thể được sao?

Không.....Phải nói, vào bộ đội, Vương Đại Chí nên bỏ những thói xấu kia!

Nghĩ đến đây, Khả Lan ngẩng mặt nhìn Cố Thành Viêm, trong lòng có một dòng nước ấm chảy qua.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 58: Bà Nên Cảm Ơn Tôi

Cố Thành Viêm chỉ cần vài ba lời liền có thể giải quyết mọi chuyện, trong lòng Khả Lan kinh ngạc, cảm kích cùng với không hiểu.

Mặc dù Cố Thành Viêm đột nhiên thu nhận Vương Đại Chí, là vì muốn giúp cô giải quyết chuyện, tránh lo âu về sau, nhưng như vậy, đối với Cố Thành Viêm không có ảnh hưởng gì chứ?

Thật ra thì, không nhất định phải là Vương Đại Chí và bộ đội, còn có thể dùng biện pháp khác.

Rồi sau đó.....

Khả Lan nói với dì Vương mấy câu, sau đó liền cùng Cố Thành Viêm rời đi.

Đi sóng vai.

Cho đến khi vào trong thang máy, Khả Lan thấy trong thang máy không có ai khác, lúc này mới lên tiếng: “Chuyện của Vương Đại Chí, thật ra thì anh không cần phải làm như vậy.” Nói xong, Khả Lan nghiêng đầu, con ngươi đen nhánh, nhìn thẳng gò má cương nghị của Cố Thành Viêm.

Cố Thành Viêm nghe thấy lời Khả Lan nói, cúi đầu nhìn Khả Lan, khuôn mặt bình tĩnh, chợt, nở nụ cười: “Sao không thể?” Anh hỏi ngược lại một câu, hình như không có cảm giác không thỏa đáng.

Khả Lan nghe thấy câu hỏi của Cố Thành Viêm, ngược lại thờ dãi, há miệng bắt đầu giải thích.

“Vương Đại Chí là một con bạc chà ra gì, tuổi lại hơn bốn mươi, anh cho ông ta vào bộ đội, tất nhiên sẽ khiến người ta chỉ trích.” Giọng nói Khả Lan êm dịu, khuôn mặt khó có thể che giấu lo lắng. Dừng một chút, tiếp tục nói: “Mười mấy tuổi anh đã vào bộ đội, cho tới hôm nay, nếu như để kẻ tiểu nhân nhân cơ hội này gây chuyện, những năm cố gắng của anh sẽ bị hủy trong chốc lát.....”

Khả Lan nói tới đây, lại thấy Cố Thành Viêm nhìn mình chăm chăm, hai mắt tối tăm, tươi cười rạng rỡ.

Thấy bộ dáng Cố Thành Viêm, Khả Lan sững sờ, cô chưa bao giờ nhìn thấy Cố Thành Viêm cười như vậy.

Không còn là vẻ lạnh lùng sắc bén, khóe mắt hơi híp lại, cả người giống như là ánh mặt trời xuân, long lánh mà sáng rỡ.

Khả Lan bối rối, không hiểu tại sao anh lại cười vui vẻ như vậy.

Chốc lát.....

“Diệp Huệ không thích hợp với cô, cô lại chọn cô ấy làm thư ký, không phải là vì cô biết sơ về cô ấy sao?”

“Vương Đại Chí là cậu của Diệp Huệ, dì Vương lại vô cùng che chở ông ta; Diệp Huệ ở bên cạnh cô, người nhà dì Vương sẽ trở thành gánh nặng cho cô, thay vì để người khác nắm xương sườn của Diệp Huệ, tạo thành uy hiếp với cô, không bằng sớm sắp xếp tốt.” Giọng nói Cố Thành Viêm không nhanh không chậm, chậm rãi trầm trầm, ánh mắt lạnh dần.

Những lời nói này.

Từng chữ từng chữ lọt vào tai Khả Lan.

Khả Lan chưa từng nghĩ tới, Cố Thành Viêm sẽ giúp cô suy tính những thứ này.

Anh suy tính sâu xa, để cho con đường phía trước của cô bằng phẳng, trừ cảm động, còn có lòng cô rung động.

“Nhưng anh.....” Khả Lan há miệng, vội vàng nói.

Nhưng cô còn chưa nói xong.

Cố Thành Viêm chợt xoay người, đối mặt với khách hàng, chỉnh lại vẻ mặt, hai mắt tối tăm, chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

“Tôi sẽ xử lý tốt.....Cô chỉ cần tin tưởng tôi.”

Khuôn mặt anh thận trọng, không để cô phải nhọc lòng.

Chuyện anh làm, cũng đang giúp cô, Khả Lan không có lý do không tin.

.....

Lúc này cửa thang máy mở ra, Khả Lan cùng Cố Thành Viêm đi ra ngoài.

Cô nghiêng đầu, con ngươi đen nhánh, nhìn gò má anh tuấn của cô, trên mặt khó có thể che giấu nụ cười.

Cô cẩn thận đưa tay, nhẹ nhàng nắm tay anh.

Anh nắm chặt.

“Thành Viêm” Lúc này một giọng nói chen vào giữa hai người.

Cố Thành Viêm dừng bước.

Khả Lan hơi ngừng lại, quay lại tìm âm thanh phát ra, thấy là ông Lương cùng Lương Tú Ly, cùng với thư ký của Lương Tú Ly. Nhìn thấy bọn họ, Khả Lan thu lại nụ cười trên mặt, ánh mắt dừng trên người ông Lương.

Lúc này ông Lương ngồi xe lăn, khuôn mặt đầy nếp nhăn, chân mày nhíu lại, mái tóc bạc thưa thớt, không giống như khuôn mặt hiền lành trong lần gặp đầu tiên, con ngươi ông nhỏ, mặt khô khốc.

Khả Lan nhớ mạng máng lần trước gặp ông Lương ở trong quân đội, mặc dù trên năm mươi, nhưng bộ mặt vẫn tươi tắn, khóe mắt hơi híp, bình dị gần gũi và mặt mũi hiền lành.

Hôm nay thành ra như vậy, thật là thay đổi khôn lường.

“Ông Lương.”

Cố Thành Viêm thấy ông Lương, lễ phép chào, ánh mắt liếc nhìn Lương Tú Ly liền không lên tiếng nữa.

Khả Lan suy nghĩ trong lòng, đang muốn lịch sự chào, nhưng lời còn chưa nói ra, ông Lương đã lên tiếng.

“Kiếm một chỗ nói chuyện.” Ông Lương hướng về phía Cố Thành Viêm nói, ánh mắt liếc nhìn Lâm Khả Lan, ánh mắt phức tạp, môi miệng mấp máy.

Về mặt Khả Lan hơi ngừng lại.

Cố Thành Viêm nghe ông Lương nói, ánh mắt sụp xuống, gật đầu, đi tới đẩy xe lăn của ông Lương; liếc nhìn Khả Lan, ý bảo cô đứng yên chờ.

Khả Lan không đi theo, chỉ gật đầu một cái, bày tỏ đã biết.

Lương Bảo Nhi cũng ở bệnh viện này, ông Lương tới đây, là tới thăm cháu gái.

Chuyện xảy ra ở hội thương mại, nhất định ông Lương cũng đã nghe qua!

Mọi người bảo vệ con, Khả Lan nhìn ra được, ánh mắt ông Lương nhìn mình không giống như ánh mắt lúc ở trong quân đội.

Một là bình tĩnh tự nhiên một là phức tạp chán ghét.

Cô đứng im tại chỗ, ánh mắt vẫn nhìn theo bóng dáng Cố Thành Viêm cùng ông Lương, cho đến khi biến mất.

Lát sau.....

Lương Tú Ly đứng một bên, chợt đi lên trước, giả vờ giúp Khả Lan chỉnh lại áo.

Ánh mắt bà ta bình tĩnh, khóe mắt cong lên, nở nụ cười.

“Thật là đẹp, không trách được Thành Viêm lại thích đồ bại hoại như vậy.”

Giọng nói của Lương Tú Ly, rất êm dịu, sắc mặt bình tĩnh tự nhiên.

Thấm thoát, bà ta buông cổ áo Khả Lan ra, bình tĩnh nhìn Khả Lan, trong con ngươi thoáng qua tia giễu cợt.

Khả Lan không lên tiếng, đứng im tại chỗ, môi mỏng khẽ mím, sắc mặt bình tĩnh nhìn Lương Tú Ly.

Lương Tú Ly thấy Khả Lan không lên tiếng, cũng không giận.

Sắc mặt bà ta vẫn thong dong như cũ, từ từ nói tiếp: “Chỉ là.....Đàn ông, chính là như vậy, thấy một, yêu một, hôm nay có thể cưng chiều cô lên tận

mây, sáng mai cũng có thể xem cô như người lạ, không biết, tình yêu của cô, có thể nhiều hơn Bảo Nhi hay không.” Giọng nói Lương Tú Ly có vẻ hơi nhỏ, nhưng có phong vị của người phụ nữ trung niên, quyến rũ xinh đẹp mẽ người.

Dứt lời, bà ta xoay người, nhìn về nơi ông Lương cùng Cố Thành Viêm biến mất, mắt phượng híp lại, nói tiếp: “Những lời tôi nói....Bây giờ cô sẽ không nghe lọt tai, nhưng sẽ có một ngày, cô sẽ hối hận, hôm nay không nghe những lời này của tôi.”

Lương Tú Ly nói tới đây, nghiêng đầu liếc nhìn Lâm Khả Lan, vẫn nở nụ cười thong dong như cũ.

Khả Lan nghe thấy, Lương Tú Ly mật mờ nói cho cô biết, hôm nay Cố Thành Viêm đối với cô tốt như vậy, hôm qua cũng đã từng đối xử với Bảo Nhi như vậy!

Bà ta nói những lời này, cũng chỉ là muốn giành cơ hội cho con gái mình.

Cố Thành Viêm đối với cô thế nào, cô biết rõ, vài ba câu nói, muốn cô rút lui sao?

Đừng mơ tưởng.

Lúc đầu có phải bà ta cũng dùng cách này để đối phó với mẹ cô không?

“Hả?..... Vậy bà nên cảm ơn tôi, giúp con gái bà, sớm nhận ra sự thật.” Khả Lan khẽ cười, nghiêng đầu nhìn về phía Lương Tú Ly.

Lương Tú Ly nghe Khả Lan trả lời, nhú mày lại, nụ cười càng sâu.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Em Nhớ Chuyện Đã Hứa Với Anh.

Sau khi Cố Thành Viêm nói chuyện cùng ông Lương, Khả Lan liền cùng anh rời đi.

Sau khi ra ngoài, bầu trời chợt trở nên âm đạm, có mưa phùn, bay bay.

Ngồi lên xe, Khả Lan cảm thấy bụng hơi đói, lúc này quá vui mừng khi lấy được hợp đồng, quên ăn cơm trưa, lúc này bụng liền cảm thấy đói.

Khả Lan nghiêng đầu, nhìn Cố Thành Viêm đang lái xe: “Anh đói bụng không?”

Khả Lan nhớ không nhầm, Cố Thành Viêm luôn ở cùng cô, vậy cũng chưa ăn cơm.

Bây giờ cũng đã ba giờ mười lăm, Cố Thành Viêm không cảm thấy đói sao?

Cố Thành Viêm nghe thấy Khả Lan hỏi, khẽ nghiêng đầu, ánh mắt chớp động, môi mím chặt khẽ mở: “Là đói bụng.....” Cao giọng, rất kỳ quái.

“Tìm một chỗ ăn cơm đi, anh muốn ăn gì?” Khả Lan nói tiếp, xem thường âm thanh kỳ quái của Cố Thành Viêm.

Im lặng.....

“Cô quyết định.” Cố Thành Viêm suy nghĩ một chút, để Khả Lan quyết định.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói, thờ dãi, quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Cô quyết định?

Vậy thì giải quyết ở gần đây đi!

Khả Lan chỉ vào một quán cơm nhỏ ven đường, bởi vì bây giờ là xế chiều, nên bên trong rất vắng lạnh.

Sau khi hai người ngồi xuống, dọn cơm ra, Khả Lan liền cúi đầu ăn cơm.

Vào lúc này, cô lại không cẩn thận giống như lúc ở nhà họ Cố, mà khá là tùy ý.

Ăn cơm, không mang theo biểu diễn.

Thật sự rất đói bụng, Khả Lan ăn đến quên mình.

Ngược lại Cố Thành Viêm không quá đói, ăn vài miếng, liền ngừng lại.

Anh chưa bao giờ phát hiện, Lâm Khả Lan lại như vậy, nhìn tướng ăn, đúng là bình thường nhìn không ra.

Không khí trong phòng, chợt trở nên vui vẻ.

Cố Thành Viêm hí hóp mắt, nhìn Khả Lan ăn cơm.

Mà ánh mắt Khả Lan, nhìn chăm chăm vào thức ăn, tay miệng cùng sử dụng.

Đợi cô ăn no, đôi đũa trên tay cũng dần chậm lại, ợ lên no nê, lúc này Khả Lan mới ngẩng đầu, cầm cái ly, rót nước uống.

Rồi lại phát hiện, cô vui đầu ăn uống, hình như không thấy Cố Thành Viêm động đũa.

Uống hết nước, Khả Lan lại nhìn Cố Thành Viêm, chỉ thấy ánh mắt của anh vẫn nhìn chăm chăm cô.

Cô không lên tiếng, nuốt nước miếng.

Cố Thành Viêm cũng không nói chuyện, nhìn thẳng Khả Lan, khoe miệng khê nờ nụ cười nhạt nhòa.

“Anh.....Ăn no?” Khả Lan uống hết nước, không xác định hỏi.

“Ừ.” Cố Thành Viêm nghe Khả Lan hỏi, gật đầu trả lời.

Lấy được câu khẳng định, Khả Lan đứng dậy, Cố Thành Viêm cũng đứng theo.

Bàn tay anh nắm bàn tay ấm áp của Khả Lan, khiến cho đầu Khả Lan run lên.

Khả Lan ngược mắt nhìn Cố Thành Viêm, chỉ thấy cái cằm nhọn của Cố Thành Viêm, lỗ mũi cao thẳng, môi mỏng mím chặt.

Dọc đường đi hai người cũng không lên tiếng, đi tới bãi đậu xe, ngồi lên xe.

Khả Lan ăn quá no, sau khi lên xe, liền tựa vào trên ghế, ngược đầu.

Cố Thành Viêm nghiêng đầu nhìn Khả Lan, thấy gò má của cô, đôi môi đỏ tươi, xương quai xanh.

“Cô còn nhớ rõ đã đồng ý với tôi gì chứ?”

Anh chợt hỏi một câu, vẻ mặt bỗng nhủ lại, giọng nói từ từ, hai mắt tối tăm như mực, khoe miệng khê nờ nụ cười.

Chợt nghe thấy Cố Thành Viêm hỏi, Khả Lan liền kịp phản ứng, cô giật mình ngồi thẳng người, thiếu chút nữa sặc nước miếng.

Cô nghiêng đầu nhìn Cố Thành Viêm, trong lòng suy nghĩ, gật đầu một cái, bày tỏ có nhớ!

Nghĩ đến đây, Khả Lan bỗng nhiên căng thẳng, Cố Thành Viêm đối tốt với cô, chẳng lẽ nguyên nhân là vì thế này?

Tại sao là cô?

Không.....Không.....Không phải như thế.

Vậy.....Tại sao Cố Thành Viêm lại đối xử tốt với cô?

“Anh.....Yêu tôi sao?”

Khả Lan chần chờ một lúc lâu, không xác định hỏi Cố Thành Viêm, cô luôn trốn tránh vấn đề yêu thương, bởi vì cô chưa bao giờ xác định đáp án.

Giờ phút này, cô lại muốn biết đáp án, mặc kệ kết quả thế nào.

Từ trước đến giờ Cố Thành Viêm lạnh lùng, nhưng cũng có lúc quyến rũ.

Cho tới bây giờ cô vẫn chưa hiểu trong lòng anh muốn gì, rồi lại vì cô mà suy tính.

Lúc cô bắt lực cô đọc, có người nghĩ cho cô, sao có thể nói không cảm động.

Nhưng.....

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, thu lại nụ cười trên mặt, im lặng hồi lâu, không trả lời.

Sắc mặt của anh bình tĩnh, môi mỏng mím chặt, khẽ nhúu mày.

Hình như không cách nào xác định, cho cô câu trả lời.

Khả Lan thấy Cố Thành Viêm mãi không trả lời, không lên tiếng nữa, trong lòng có cảm giác mất mát.

Nói yêu rất khó sao?

Từ trước tới giờ cô tự nói với mình, không cần cầu quá nhiều, bởi vì lấy được càng nhiều, sẽ bỏ lỡ càng nhiều hơn.

Giống như cô và Cố Thành Viêm lúc này!

Thật ra thì.....Câu trả lời có yêu hay không không quan trọng, quan trọng là, hai người đã là vợ chồng hợp pháp.

Nghĩ đến đây, Khả Lan nghiêng đầu, nhìn Cố Thành Viêm, mím môi, không nói chuyện nữa.

Không khí trong xe trở nên trầm muộn.

Rồi sau đó.....

Xe dừng lại dưới nhà Khả Lan, xuống xe, hai người cùng lên lầu.

Lúc trước bọn họ bỏ qua vấn đề của nhau, lời nói còn chưa nói rõ ràng, hai người vẫn im lặng không lên tiếng.

Khả Lan đi ở phía trước, Cố Thành Viêm đi ở phía sau.

Một trước một sau, nhìn như hai vợ chồng cãi nhau, mỗi người có suy nghĩ riêng.

Khả Lan mở cửa, sau khi vào nhà, rót nước cho Cố Thành Viêm.

Cố Thành Viêm nhận ly nước, rồi để qua một bên, bỗng nhiên thò tay nắm bả vai Khả Lan, hai mắt tối tăm, chăm chú nhìn Khả Lan, bốn mắt nhìn nhau.

Hình như anh suy nghĩ rất lâu, mới tìm ra câu trả lời, môi mỏng hé mở: “Anh không yêu em, sẽ không tiếp tục cuộc hôn nhân của chúng ta.” Anh nói từ từ, giống như trả lời, lại như giải thích.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói, con ngươi đen nhánh trừng to, lại có một tầng sương mù mịt, Cố Thành Viêm thật sự nói thật.

Như cô muốn, chỉ cần ba chữ: Anh yêu em.

Có lẽ câu trả lời của đàn ông không giống phụ nữ, nhưng Cố Thành Viêm có thể đưa ra câu trả lời này, Khả Lan đã hài lòng.

Là thủ trưởng, cách làm việc cũng khác người.

Khả Lan đưa tay nắm bàn tay Cố Thành Viêm trên vai mình, cười nhẹ, xoay người nói: “Em biết.” Giọng cô trầm thấp, mặc dù trên mặt nở nụ cười, nhưng lại khó có thể che giấu mất mát.

Nhìn bộ dáng cô thế này, trong lòng bỗng nhiên căng thẳng, đưa tay kéo cô lại.

Thở dài, mặt thận trọng nói: “Anh yêu em.” Giọng của anh chậm rãi, mặt nghiêm túc.

Nghe thấy lời Cố Thành Viêm nói, hai mắt Khả Lan bỗng sáng lên, con ngươi đen nhánh nhìn thẳng anh, Cố Thành Viêm nói ra những lời này không dễ dàng.

Cô không trả lời anh, bỗng nhiên nhào vào trong ngực anh, hưng phấn hít một hơi, nước mắt thấm ướt áo anh.

Anh ôm chặt lấy cô.

Không khí lúc này ấm lên, cô lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, con ngươi đen nhánh, nhìn khuôn mặt cương nghị của anh: “Em nhớ chuyện đã đồng ý với anh.”

Thiên đường quá xa.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhằm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Sắc trời âm đạm, mặc dù là ban ngày, nhưng bởi vì trời thay đổi, nên ban ngày như ban đêm.

Chuyện Khả Lan đã đồng ý Cố Thành Viêm, cô vẫn chưa quên.

Lúc này cô nam quả nữ.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, vẻ mặt bỗng nhiên nhú chặt, vòng tay quanh người cô, dần dần thu hẹp, trong mắt tràn đầy vui mừng.

Thấm thoát, anh không do dự cúi đầu, ngậm đôi môi đỏ tươi của cô, tùy ý xâm lấn, mút thỏa thích.

Cô lại khẽ uhm.....một tiếng, bàn tay nhỏ bé ra sức muốn đẩy anh ra, nhưng hơi sức quá nhỏ, người đàn ông lại vội, động tác cô đẩy tay, lúc này biến thành trêu chọc.

Anh trở nên tùy ý bộc phát, bá đạo nín lấy bàn tay nhỏ bé của cô, ôm chặt cơ thể của cô, hôn càng sâu.

Hồi lâu.....

Cho đến động tác tiếp theo, anh dùng một tay cởi nút áo của cô, lại bị bàn tay của cô kéo lại.

Lần này Khả Lan nắm chặt tay anh, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, hai mắt mờ mịt, trong đầu vẫn còn một chút lý trí.

“Vào trong phòng đi, đây là phòng khách.” Khả Lan thờ hờn hờn, cơ thể dựa vào ngực anh, trong đầu chỉ nghĩ một chuyện, vào phòng ngủ.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, khóe miệng nở nụ cười, hai mắt tối tăm tràn đầy mê hoặc, đưa tay ôm cô vào lòng.

Bỗng nhiên trời đất quay cuồng, làm Khả Lan nhỏ giọng kêu lên, đôi tay theo phản xạ ôm cổ anh.

Cô có thể cảm giác được bộ ngực anh phập phồng hô hấp, dồn dập và có lực, cô ngẩng đầu, nhìn yết hầu của anh ngo ngoáy, tựa như đang chịu đựng.

Mặc dù bước chân anh trầm ổn, nhưng lại biểu lộ ra khá vội vàng, bước dài mấy bước, đá văng cửa phòng, liền đè cô xuống.

Cơ thể vừa dày vừa nặng, hơi thở gấp gáp, phun trên mặt cô.

Bàn tay thô của anh, cởi quần áo của cô, quét qua da thịt của cô, khiến cho cô run rẩy.

Phản ứng của cô, khiến anh hưng phấn hơn, động tác trên tay, trở nên dồn dập, tùy ý.

Mà cô nghiêng đầu, không nhìn anh, cắn môi nói: “Anh nhẹ một chút.”

Lần đầu tiên, khó tránh khỏi sẽ đau.

Lời của cô nhỏ nhẹ nhưng lại khiến đôi tay anh dừng lại, quay đầu cô lại, cúi đầu hôn lên môi cô.

“Anh hiểu rồi.” Giọng nói của anh khàn khàn, giống như có độc, làm cô không do dự tin tưởng, gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng.

Cô gật đầu, khiến cho nhịp tim của anh đập nhanh hơn, cô cũng như vậy.

Cơ thể cùng tim kết hợp, đó là sự thuần khiết thiêng liêng.

Nhưng cô nhận một loạt đau nhói, khiến cho cơ thể cô như muốn tan nát, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, cả người nóng bỏng, cô giống như bị anh đưa vào chín tầng mây, lơ lửng.

Anh giống như con ghê mới đẻ, khó khăn không chế, lần đầu tiên hô hấp rối loạn, nhịp tim dồn dập.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, chỉ có cuộc vận động kia, vẫn vỗ nhịp theo quy luật, sắc tình tràn ngập, mờ mịt mê con mắt.

Cho đến cuối cùng, khẽ gầm nhẹ một tiếng buông thả, trong đầu bọn họ trống không chỉ còn là hình ảnh của nhau.

Cô nhìn anh, móng tay đã cắm ở phía sau lưng.

Hai tay anh ôm chặt cô, cơ thể cô mềm mại, hóa thành mưa phùn, thấm vào lòng anh.

Sóng triều đi qua, Khả Lan kiệt sức, mơ màng ngủ trong ngực anh, tỉ mỉ mềm nhũn thờ dốc, hơi thở phun trước ngực anh.

Có lẽ những năm tháng nào đó, cô sẽ hối hận quyết định hôm nay.

... ..

Lúc Khả Lan một lần nữa tỉnh lại, chỉ cảm thấy cả người giống như vỡ vụn, đau nhức không thôi.

Cô tỉnh sờ điện thoại di động ở đầu giường, ba giờ sáng, cô chợt thấy khóe miệng cứng ngắc, ngàn vạn lần dừng nghi ngờ bản năng cảm thụ của những người nhập ngũ.

Giống như Cổ thủ trường, bình thường nhìn trầm trầm vững vàng, tự nhiên, nhưng lúc là cảm thụ, giống như thú dữ, cuồng phong khuếch trương.

Anh đang nằm trên hường hướng mười hai giờ.

Đề điện thoại di động xuống, Khả Lan cẩn thận muốn đẩy tay anh ra, nhưng đối phương chợt giật giật cơ thể, lật người đè xuống, hai mắt tối tăm lại sáng rõ.

Anh thế nhưng không có ngủ!

Cổ Thành Viêm trở mình khiến Khả Lan ngượng nghịu, dừng đến nửa.....Lần sau đi.

Hai mắt cô mờ mịt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn ửng hồng, đầy ngượng nghịu.

“Vẫn còn hơi sức.” Anh chợt mở miệng, khuôn mặt nở nụ cười, dần dần trở nên khuếch trương, giọng nói trầm thấp khàn khàn, hơi thở ấm áp, rơi trên mặt cô.

Hơi thở của cô, nghe thấy được tất cả đều là mùi vị nhàn nhạt kia, mùi mồ hôi hỗn tạp.

“Không có.....Không có.....Lần sau đi.” Trong lòng cô run lên, vội vàng mở miệng, giọng nói rung động, không muốn trở lại.

Anh khẽ cười, nhéo mũi cô, buông ra.

Thấy anh buông ra, lúc này Khả Lan mới thở ra một hơi, chống đỡ cơ thể, ngồi dậy, lúc này, cô cực kỳ đói bụng, muốn ăn ít đồ.

Nhưng.....Cô không mảnh vải che thân, bên cạnh lại có một người đàn ông lồ lộ, nên giải quyết vấn đề quần áo thế nào?

Cơ thể cô giật giật, từ trong mền phân chia khu vực, tách anh ra.

Hình như anh phát hiện, phá hư ranh giới kia, bàn tay ấm áp, ôm eo cô, khiến mặt cô đỏ lên.

Cô đưa tay kéo tay anh ra, hô hấp trở nên rối loạn, đang muốn há mồm nói chuyện, thế nhưng lại bị anh ôm vào lòng, xuống giường.

Cơ thể lộ ra trong không khí, sắc mặt Khả Lan càng đỏ, dán chặt vào người anh, muốn tìm chỗ che giấu.

“Cũng đã sờ qua, còn sợ cái gì?” Anh chợt mở miệng, cười yếu ớt.

Lời của anh, khiến cho đầu cô ầm một tiếng.....giống như là nổ tung, cứng ngắc, nghiêng đầu, không lên tiếng.

Khả Lan không lên tiếng, Cổ Thành Viêm càng cười vui vẻ hơn, kéo từ quần áo ra, đặt người xuống, thì thầm bên tai cô: “Anh giúp em mặc quần áo.”

Một câu nói, khiến cả người Khả Lan run rẩy, cô vội vàng lui về sau hai bước, muốn từ chối.

Nhưng lại bị Cổ Thành Viêm ôm lại, vẻ mặt anh thành thật nhìn từ quần áo của Khả Lan nói: “Quần áo của em ít quá, hơn nữa chất lượng không tốt lắm.” Anh nói tới đây, liếc quần áo bị xé rách dưới nền nhà.

Khả Lan nghiêng đầu, nghĩ lại, sắc mặt đỏ bừng.

... ..

Có thể là bởi vì ở quân đội đã lâu, tay phải Cổ Thành Viêm có mấy vết chai, ngón tay lướt qua, giúp cô mặc chiếc váy mùa đông màu trắng, cho dù cơ thể trần truồng, động tác vẫn tuyệt đẹp, dịu dàng đến tận cùng, làm liền một mạch.

Sau khi mặc đồ xong, đã là bốn giờ sáng, Khả Lan nghĩ muốn xuống lầu tìm một chút đồ ăn, nhưng cả người nhức mỏi, đi bộ rất khó khăn.

Cổ Thành Viêm thấy như vậy, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ, ôm Khả Lan ngồi xuống, vào phòng bếp, tìm đồ, bắt đầu làm đồ ăn sáng cho cô.

Khả Lan trừng to mắt, nhìn bộ dáng Cổ Thành Viêm nấu cơm.

Anh cúi đầu, ánh mắt nhìn đồ ăn trong tay, môi mỏng mím chặt, bộ dáng nghiêm túc.

Hôm qua không thay đồ, áo sơ mi trắng, còn có một dấu son màu hồng.

Cô làm sao?.....Không nhớ rõ!

Quần áo đầy nếp nhăn!

Mà cái cổ dưới cằm nhọn của anh, có mấy vết cào của móng tay.

Thấy vậy, Khả Lan khẽ cúi đầu, không nhìn nữa.

Nhất định những thứ này không phải do cô làm! Không phải!

Là Cố Thành Viêm không cẩn thận, chứ cô không có hung dữ như vậy.....

Cố Thành Viêm lấy hai quả trứng chần nước sôi, nấu cháo, cho ít thịt nạc, còn trang trí đa dạng với một ít hành lá cắt nhỏ.

Thấy hành lá cắt nhỏ trong cháo, chân mày Khả Lan nhíu lại, cô không ăn hành lá.

Chỉ là, Cố thủ trưởng nấu, há có thể không ăn, vì vậy Khả Lan dùng muỗng cẩn thận hớt hành lá bỏ lên bàn, rồi sau đó gấp trứng chấm nước tương, đảo cháo lên, lúc này mới ăn.

Mặc dù Cố Thành Viêm cũng ăn, động tác lại trở nên chậm chạp, hai mắt tối tăm, nhìn chằm chằm hành lá bị cắt nhỏ, cùng với trứng chần nước sôi trong chén của Khả Lan.

Sau khi ăn cơm xong, đã sáng năm giờ sáng, Cố Thành Viêm còn có việc ở quân khu, lúc đi, còn hung hăng hôn Khả Lan một cái, lúc này mới rời đi.

Anh nói đã nhìn thấy hết, khiến khuôn mặt cô không khỏi ửng hồng.

Rồi sau đó.....

Khả Lan giống như vợ tiền chồng đi làm, nhìn Cố Thành Viêm rời đi, sau khi anh rời đi, bởi vì thời gian còn sớm, chưa tới giờ làm, Khả Lan liền ngồi trên ghế sa lon xem tin tức.

Chuyện xảy ra ngày hôm qua tại hội thương mại, mặc dù không được truyền trực tiếp.

Nhưng chuyện Lương Bảo Nhi vào viện cùng với chuyện Lương Thị không giành được hạng mục, đã gây huyên náo xôn xao, có rất nhiều loại tin đồn.

Các loại tin tức, thật cũng như giả, giải trí, từ trước đến giờ đều là giả dối.

Lương Bảo Nhi nổi tiếng là đệ nhất mỹ nữ của thành phố, tất cả các báo đều chú ý, danh hiệu cao hơn so với bình thường nhiều.

Nguyên nhân chính là bởi vì Lương Bảo Nhi nổi tiếng, Lương Thị lại náo loạn như vậy, khiến cho cổ phiếu của Lương Thị giảm xuống.

Lương Thị là tập đoàn lớn nhất nhìn thành phố, cổ phiếu giảm xuống, khiến cho thị trường chứng khoán hỗn loạn, Lương Bảo Nhi vẫn còn ở trong bệnh viện, Lương Thị gặp nguy.

Tin tức của Lương Thị đã lên trang nhất.

Thấy tình huống như thế, Khả Lan chợt thấy tâm tình rất vui, ác giả ác báo.

Cô tắt ti vi, xem thời gian, lúc này mới đi tới công ty.

Hôm nay thời tiết tốt, ánh mặt trời ấm áp.

Khả Lan không biết lái xe, cho nên thuê một tài xế, tài xế là do công ty tuyển dụng, hơn bốn mươi tuổi, là Lan Thư sắp xếp.

Nhưng tài xế trầm muộn ít nói, mặt râu quai nón, khiến Khả Lan cảm thấy kỳ quái.

Cô cẩn thận quan sát tài xế, vẻ ngoài không có gì, nhưng bàn tay tài xế có vết chai, tương đối giống Cố Thành Viêm.

Giống như cầm súng lâu ngày.

Một người cầm súng lâu năm, lại làm tài xế cho cô, tất nhiên có chút bản lĩnh.

Nhưng lần trước thủ hạ của Kim Hạo ra tay, một lần liền có thể đánh ngất tài xế, đây cũng nói rõ, tài xế cố ý che giấu năng lực của mình.

Người là do Lan Thư an bài, nhưng vẫn che giấu năng lực, không để ý tới sự sống chết của cô.

Chỉ có thể nói rõ, Lan Thư không tin tưởng cô, cho người giám sát cô.

Cô nghiêm túc nghĩ, thay vì bị người ta lợi dụng sau đó đá văng, chẳng bằng sớm trừ mưu.

Lan Thư không tin cô, cô cũng không thể tin Lan Thư.

Khả Lan đến công ty đúng giờ, vừa mới vào cửa liền có giấy rơi trên người cô, nhân viên của Quạt Khởi, đang ăn mừng khi Khả Lan lấy được hạng mục lần này, đồng thời, Lan Thư cũng tới.

Nếu như nói bộ dáng Lương Tử Ly quyến rũ đoan trang, Lan Thư chính là quyến rũ xinh đẹp.

Lúc này Lan Thư mặc một bộ sườn xám màu tím, áo khoác trắng, mái tóc quăn, rất có cảm giác của người Thượng Hải cũ.

Trên mặt chị ta nở nụ cười, nhìn thấy Khả Lan tới, đôi tay liền vỗ, khen ngợi Khả Lan.

Khả Lan đi tới trước mặt Lan Thư, trên mặt nở nụ cười, mặc dù trong lòng cảm thấy buồn cười.

Lại lộ ra vẻ mặt kích động nhìn về phía Lan Thư, bộ dáng xem Lan Thư như là ân nhân của mình.

Lan Thư vỗ vỗ vai Khả Lan, sau đó lại ôm vai cô đi vào phòng làm việc.

“Hôm qua cô ở cùng Cố Thành Viêm?”

Lan Thư ôm vai Khả Lan đi vào, chưa tới hai bước liền hỏi Khả Lan, giọng nói ôn nhu chậm rãi, giống như quan tâm.

Khả Lan nghe Lan Thư nói, vẻ mặt hơi ngừng lại, nghĩ lại ngày hôm qua, sắc mặt bỗng nhiên đỏ lên.

Cô không ngay lập tức trả lời, Lan Thư lại nói: “Không sao, chuyện tình yêu nam nữ, ai cũng trải qua.”

Lan Thư bỗng nhiên cười khẽ, giọng nói chậm rãi nhẹ nhàng, giống như chỉ nói về đề tài tình yêu nam nữ.

“Nhưng Cố Thành Viêm là đầu não của quân đội, theo như nhu cầu có thể, nhưng cũng đừng thật lòng.” Lan Thư kéo Khả Lan, đi vào phòng làm việc, đóng cửa lại, hai người ngồi lên ghế sa lon.

Chị ta nhỏ giọng nhắc nhở Khả Lan, đừng sa chân vào vùng bùn, lời này thật không sai!

Đối với người thương, tình yêu là thứ sản phẩm xa xỉ, nhất là nhân vật giống như Cố Thành Viêm, sau này sẽ có muôn vàn cô gái vây quanh anh, so với trong tưởng tượng của Khả Lan còn nhiều hơn.

Đến lúc già, không ai biết có thể oanh liệt như lúc trẻ hay không.

Nhưng, Lan Thư tới đây cũng chỉ vì muốn nói những lời này với Khả Lan sao?

Khả Lan không tin, nhưng lại gật đầu, khẽ dạ, xem như đồng ý lời của Lan Thư.

Trong lòng cảm thấy kỳ quái, cũng không thể viết lên mặt.

Lan Thư thấy Khả Lan gật đầu, nụ cười trên mặt càng sâu, đưa tay nắm tay Khả Lan, chỉnh chỉnh vẻ mặt, thờ dài, giống như ưu sầu nói: “Đàn ông, vừa mới bắt đầu, đều rất tốt, nhưng dần dần, cô sẽ phát hiện, đàn ông thật ra là như vậy, tôi nói lời này, chính là muốn cho cô ghi nhớ, không thể dựa vào đàn ông.”

Hình như Lan Thư rất thận trọng, trong lời nói có khuyên bảo lẫn quan tâm.

Khả Lan gật đầu, khẽ dạ, trên mặt lộ ra vẻ mặt thành kính, nhưng trong lòng không khỏi cười lạnh.

Thật ra thì Lan Thư nói không sai, nhưng cô không tin Lan Thư.

Rồi sau đó.....

Lan Thư không nói thêm gì với Khả Lan, chỉ khen Khả Lan làm tốt, đưa một tờ chi phiếu cùng với một khúc vải đắt tiền cho Khả Lan.

Nói Khả Lan hôm nay phải tham gia bữa tiệc, phải mặc đẹp một chút, nhưng cũng đừng quá khó coi, dù sao cũng là giám đốc.

Khả Lan không hề từ chối, sau khi nhận đồ, đưa Lan Thư rời đi.

Sau khi Lan Thư rời đi, Diệp Huệ liền đi vào.

Bước chân của cô ta có vẻ hơi gấp, đi tới trước mặt Khả Lan muốn nói chuyện của mẹ cô ta, muốn xin lỗi Khả Lan.

“Khả Lan, chuyện ngày hôm qua, là tôi.....” Diệp Huệ cúi đầu nhận sai, còn chưa nói dứt lời, liền bị Khả Lan cắt ngang.

“Chuyện cậu cô, thì khỏi nói, buổi tối có tiệc, cô đi cùng tôi.” Khả Lan suy nghĩ trong lòng đưa Diệp Huệ đi cùng.

Nếu như có chuyện gì xảy ra, có Diệp Huệ cũng tốt có thể giúp đỡ nhau.

Ở Quạt Khôi, tất cả người đều là của Lan Thư, có mấy ai quan tâm tới chuyện cô xảy ra chuyện gì hay không?

Mọi người, đều là nhìn Lan Thư mà làm việc.

Diệp Huệ thấy Khả Lan không cho mình nói tiếp, trong lòng hơi ngừng lại, nghe thấy lời Khả Lan nói, trong mắt cô ta lộ ra một tia cảm động.....

Chuyện Khả Lan phải làm ở Quạt Khôi, từ trước đến giờ rất ít, thậm chí tài liệu cũng không cần xem, chỉ là một bình hoa để trang trí.

Lan Thư đối với cô, không phải là thực sự đang dùng cô, từ thái độ của nhân viên ở Quạt Khôi có thể nhìn ra được, mang tiếng là giám đốc, nhưng không có quyền lực, người điều khiển ở phía sau là Lan Thư.

Khả Lan cũng không phải loại người quan tâm tới quyền lực, chỉ là Lan Thư phòng vị, làm cô khó có thể tưởng tượng được.

Nếu như vẫn tiếp tục như vậy, cuối cùng có một ngày, cô sẽ trở thành đồ bỏ đi, đến lúc đó, cô sẽ không có gì.

Cố Thành Viêm tuy tốt, có thể dựa.

Nhưng mà bây giờ thậm chí có cơ hội, sao cô không nắm chặt, đòi lại những khổ cực mà mẹ cô phải chịu!

Buổi chiều Khả Lan phải tham gia buổi tiệc, liền cùng Diệp Huệ đi mua quần áo.

Ba trăm nghìn tệ, nhiều không nhiều, ít cũng không ít.

Đối mặt với giá quần áo hồ cỏ, Khả Lan chợt thấy vô lực.

Tối qua cô miệt mài cả đêm, giữa cỏ còn có vết đỏ chưa phai, liền mua một chiếc sườn xám có thêu hoa ở cỏ màu trắng, che dấu vết đỏ.

Buổi tiệc được đặt ở một nhà hàng năm sao, để ăn mừng Quạt Khôi lấy được hạng mục, buổi tiệc có mời các bạn bè trong giới kinh doanh.

Biểu diễn, tiệc đứng, bạn bè kinh doanh đứng nói chuyện.

Khả Lan đến, khiến không ít người chú ý, ngoài trừ vẻ xinh đẹp cùng quần áo tươi đẹp, còn bởi vì danh hiệu công chúa của giới thương mại.

Đưa công ty ra thị trường, lấy được hạng mục, làm liền một mạch, trẻ tuổi thanh tú, thật là trò giỏi hơn thầy.

Nhưng.....

Không ai biết chuyện ở phía sau.

Bữa tiệc do Quạt Khôi tổ chức, vì vậy Khả Lan với danh nghĩa, cô tưởng rằng bữa tiệc sẽ yên tĩnh.

Nhưng điều làm cô kinh ngạc là cô mới vừa vào hội trường, liền bị ba cô gái cản đường.

Ba cô gái này, Khả Lan từng thấy qua, là ba chị em tốt của Lương Bảo Nhi.

Chợt bị ngăn lại, Khả Lan không hề nhường đường, khễ nhú mày, ý bảo ba cô gái tránh ra.

Mà ba cô gái kia, thấy bộ dáng Khả Lan, không nhường đường, ngược lại chắn trước mặt Khả Lan, cất giọng giễu cợt.

“Nghe nói người ở trước mặt công phu ở trên giường rất cao.”

Cậu nhìn xem, ngực lớn như vậy, nhất định bom không ít.”

“Người nghèo, chính là bỉ ổi.”

“Đúng vậy, tiện nhân.”

... ..

Ba người cô một lời tôi một lời, nói xong, âm thanh càng lớn, tùy ý bộc phát.

Nói cho Khả Lan nghe.

Diệp Huệ đứng ở phía sau Khả Lan, nghe thấy ba cô gái nói chuyện, về mặt trầm xuống, đang muốn đứng ra đối chất, lại bị Khả Lan cản lại.

Khả Lan vòng qua người bọn họ, không để ý tới ba cô gái, khoe miệng vẫn nở nụ cười như cũ.

Diệp Huệ lại rất bình tĩnh.

“Khả Lan, ba người bọn họ như vậy, rõ ràng là đang nói cô.....Cô là giám đốc, nên đuổi bọn họ đi.” Diệp Huệ đi theo Khả Lan, nhỏ giọng nói.

Trước kia cô ta cũng từng nghĩ như vậy, nhưng tính cách Khả Lan không như vậy, thật ra Khả Lan là một cô gái tốt, chỉ là bị người ta ghen tỵ, nói xấu.

Khả Lan nghe thấy Diệp Huệ nói, khẽ cười, tìm người phụ trách bữa tiệc, cúi đầu rỉ tai mấy câu, lúc này mới xoay người, nhìn về phía ba cô gái kia.

“Nếu như tôi mang danh nghĩa giám đốc đuổi bọn họ đi, người khác sẽ nói tôi bụng dạ hẹp hòi, không có phong độ.” Khả Lan nói xong, nhìn nhân viên phục vụ, đưa rượu đi tới trước mặt ba cô gái.

Ba người mỗi người cầm một ly.

Hôm nay là buổi tiệc chúc mừng, ba cô gái tới đây, tám phần là bởi vì người của nhà họ Lương, cho nên mới dám nói móc như vậy.

Tuy cô là giám đốc, nhưng không thể tùy tiện đuổi người.

Đối phó với người quá khích, chỉ có thể dùng biện pháp quá khích.

Cô cũng không muốn làm gì nhiều, chỉ cho người bỏ thuốc tiêu chảy vào rượu, rồi sau đó.....

“Vậy cũng không thể để mặc cho bọn họ kiêu ngạo như vậy.” Diệp Huệ nghe Khả Lan giải thích, về mặt khẽ thay đổi, cũng có chút nóng nảy.

Lần trước cũng chính ba cô gái này, hại cô ta mất việc, còn phải bồi thường, cô ta vừa nhìn thấy ba người này, liền hận không thể đi lên cho mấy bạt tai, bọn họ mới là tiện nhân.

Lúc này, Khả Lan thấy ba cô gái bắt đầu ôm bụng, sắc mặt rất khổ sở, rồi sau đó liền chạy về phía nhà vệ sinh.

Thấy tình huống như vậy, Khả Lan khẽ cười, kéo tay Diệp Huệ đi theo phía sau ba người: “Ai nói tôi muốn mặc họ giương oai, chỉ là người ta tới, đuổi người ta đi, cũng quá không nể mặt, cho nên.....”

Một giây trước Diệp Huệ còn thấy bất bình thay Khả Lan, lúc này nghe Khả Lan nói lại bối rối.

Cô ta theo Khả Lan đi vào nhà vệ sinh.

Một mùi hôi thối xông lên.

Trong phòng rửa tay, còn có thể nghe thấy âm thanh của chất thải.

Thấy tình huống như vậy, Diệp Huệ kịp phản ứng, xoay người, khóa cửa, cầm cây chổi, chắn ngang cửa nhà vệ sinh, khuôn mặt nở nụ cười, giơ ngón tay cái về phía Khả Lan.

Khả Lan khẽ cười, xoay người tìm thấy thùng nước trong phòng rửa tay, hứng nửa thùng nước.

Chốc lát.....

Ba cô gái đi giải quyết vấn đề bị mắc kẹt, không thể đi ra, bắt đầu đập cửa, kêu lên.

Khả Lan giao thùng nước cho Diệp Huệ, Diệp Huệ hiểu ý, cầm cái ghế, đứng lên, đổ nước lạnh từ trên xuống.

“A.....”

Một cô gái lớn tiếng la to, bắt đầu tức giận la: “Mẹ kiếp, ai vậy.”

Tiếp theo sau đó là thứ hai.

“A.....Cứu mạng.”

Người thứ ba.

“Sao vậy? A.....Mở cửa.”

Nhất thời, ba người không ngừng kêu lên trong nhà vệ sinh, nhưng không biết do ai làm.

Tiếng đập cửa càng ngày càng lớn.

Lúc này Khả Lan mới vỗ tay một cái, cùng Diệp Huệ cười một cái, xoay người rời đi.

Ba người còn lại vẫn mắc kẹt trong nhà vệ sinh.

... ..

Sau khi rời khỏi nhà vệ sinh, Diệp Huệ nhớ tới cô ta và Khả Lan lúc học cấp ba cũng như vậy.

Bởi vì gia đình khó khăn, bị người ta nhục mạ; tính cách cô ta nóng nảy, xông tới liền muốn đánh nhau với người khác, nhưng người ta người đông thế mạnh, cô ta căn bản đánh không lại.

Cô ta bị đánh, còn phải xin lỗi người ta, trong lòng cực kỳ oan ức.

Sau đó, Khả Lan, chờ đến khi có cơ hội, liền kéo cô ta tới nhà vệ sinh hành hung người ta một trận.

Mà tâm tình cô ta lúc đó, không có sợ hãi, chỉ có hưng phấn.

Mà lúc này cũng giống vậy.

Nghĩ đến đây, Diệp Huệ liếc nhìn Khả Lan, không lên tiếng, khóe mắt cong cong, nở nụ cười.

Sau khi rời khỏi nhà vệ sinh, tâm tình Khả Lan chợt cảm thấy rất vui, mấy chị em của Lương Bảo Nhi, cô đã sớm nhìn không vừa mắt, hôm nay làm loạn như vậy, tâm tình bỗng nhiên cảm thấy thoải mái.

Người ác, không nên dùng biện pháp bình thường.

Dòng người trên buổi tiệc cuộn cuộn, có không ít người giàu, cô đi hai bước, chợt bị người ta đẩy một cái, còn chưa kịp phản ứng, liền có người đỡ lấy.

Khả Lan ngược mắt, thấy là Kim Hạo, đang đỡ cô, khuôn mặt tuấn tú, khóe miệng nở nụ cười.

Người vừa va phải cô cũng là Kim Hạo.

Nhìn thấy tình huống như vậy, Khả Lan lạnh lùng đẩy Kim Hạo ra, đứng thẳng người, đôi tay khê khoanh trước bụng, mím môi hỏi: “Không ngờ tổng giám đốc Kim có hứng thú với tệ hại như vậy.” Khả lan nói, trong giọng nói đều có khinh bỉ.

Kim Hạo làm việc, thật đúng là đặc biệt, mỗi lần đều là dùng tay, đụng chân, biến thái.

“Khôn làm như vậy, làm sao có thể khiến giám đốc Lâm ngã vào lòng chứ!” Kim Hạo nghe Khả Lan nói, khuôn mặt càng nở nụ cười rực rỡ, hai mắt nheo lại, nhìn thẳng khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Khả Lan.

Anh ta càng nhìn, lại càng thấy nét mặt Lâm Khả Lan làm cho người ta yêu thích.

Đã từng thấy nhiều phụ nữ đẹp, nhưng chưa từng thấy người như vậy.

“Biến thái.” Khả Lan nghe thấy Kim Hạo nói, hừ lạnh một tiếng, đẩy Kim Hạo ra, lập tức đi về phía trước.

Kim Hạo lại đột nhiên đưa tay, kéo Khả Lan ngược trở lại.

Ánh mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Khả Lan, dần dần đi xuống.....Nói : “Không biết có thể may mắn được mời giám đốc Lâm nhảy một bài không.” Kim Hạo nói xong, tay vẫn ôm eo Khả Lan, tùy ý cười.

Khả Lan nghe Kim Hạo nói, định từ chối, nhưng trong đầu chợt chuyển, cô bỗng trầm hai mắt, gật đầu đồng ý.

Mặc dù trong lòng cô chán ghét Kim Hạo, nhưng sau này mọi người sẽ là bạn làm ăn, nhảy một bài, tỏ vẻ lịch sự.

Huống chi, cô cũng muốn đánh Kim Hạo một bạt tai.

Rồi sau đó.....Âm nhạc vang lên, Kim Hạo liền vòng tay ôm eo Khả Lan, bàn tay ôm chặt, hai người dán chung một chỗ.

Nhìn thấy tình huống như thế, Khả Lan nhếch miệng cười yếu ớt, hai chân giẫm lên giày Kim Hạo, lộ ra vẻ mặt vô tội: “Tôi không biết nhảy, tốt nhất là anh dìu tôi.”

Kim Hạo vẫn cười rực rỡ, bỗng nhiên bị Khả Lan giẫm, sắc mặt tựa như cháo nhuộm, rất là rực rỡ.

Khả Lan cười cũng cực kỳ rục rờ.

Thật ra thì Khả Lan không nặng, chỉ là lúc cô giẫm đạp, hơi gia tăng sức lực dưới chân, mới khiến Kim Hạo đau, rồi sau đó Kim Hạo dần dần tiến vào trạng thái quen dần, sắc mặt khôi phục về bình tĩnh.

Một lúc lâu....

“Cô biết, người bán hình cô là ai không?” Hai người nhảy, Kim Hạo chợt nhỏ giọng hỏi bên tai Khả Lan, giọng nói êm dịu tí mỉ, khạc một hơi nóng bên tai Khả Lan.

Khả Lan giật giật cổ, nhìn Kim Hạo nói: “Ai?”

Kim Hạo lại nói ra chuyện như vậy, dĩ nhiên là muốn nói người làm chuyện đó.

Nhưng.....Kim Hạo nghe Khả Lan hỏi như vậy, không trả lời, chợt nở nụ cười, bộ dáng thừa nước đục thả câu.

Nhìn thấy bộ dáng Kim Hạo như vậy, ánh mắt Khả Lan hơi trầm xuống, chỉ cảm thấy, nét mặt Kim Hạo, đáng đánh đòn, nhưng cô lại không gắng hỏi nữa.

Âm nhạc kết thúc, Khả Lan từ trên giày Kim Hạo bước xuống, nhún hai đầu chân, Khả Lan cười cười, xoay người đi ra khỏi sàn nhảy, hình như không quan tâm tới chuyện bán hình.

Nếu như Kim Hạo muốn nói, tự nhiên sẽ nói, không nói, hỏi cũng vô ích.

Mà Kim Hạo thấy Khả Lan xoay người rồi đi liền nóng nảy.

Liền bước nhanh theo Khả Lan, ở phía sau cô nói: “Là chủ cũ của cô, họ Vu.”

Một câu nói, khiến Khả Lan dừng bước, Vu Kỳ Mỹ?

Thời gian Khả Lan ở cùng Vu Kỳ Mỹ không lâu lắm, quan hệ giữa cô cùng Vu Kỳ Mỹ là cấp trên cấp dưới, không có tình nghĩa gì.

Chỉ là, cô không ngờ, Vu Kỳ Mỹ đã sớm tính toán cô, lại đem hình bán cho Kim Hạo cùng người nhà họ Lương, chính là muốn cô thân bại danh liệt sao? Không có cách nào lật người?

Cô thật sự xem thường sự ích kỷ của Vu Kỳ Mỹ.

“Tôi đã xử lý rồi, nếu như cô thấy cảm động, vậy mời tôi ăn một bữa cơm đi.” Kim Hạo thấy Khả Lan dừng bước, lại mở miệng, có phần giành công.

Khuôn mặt nở nụ cười rục rờ, hai mắt hơi híp, ánh mắt vẫn dừng trên mặt Khả Lan.

Nhưng.....

Khả Lan cũng khẽ cười, hai mắt tối tăm lạnh lùng nhìn Kim Hạo.

“Mời anh ăn cơm sao? Anh nghĩ nếu tạo tiêu đề nóng, có thể đánh bại đối thủ sao?” Mục đích của Kim Hạo, cùng lắm cũng chỉ thế này mà thôi.

Cô cũng không tin, Kim Hạo sẽ đơn giản giúp cô xử lý người như vậy, hướng về phía cô xin mời ăn cơm.

Nếu không, đối tượng mà cô chọn hợp tác, không phải là Kim Hạo, mà là Kim Chính Minh.

Kim Chính Minh không khôn khéo bằng Kim Hạo, nếu như Kim Chính Minh cấp bậc, căn bản không cùng cấp bậc với Lương Tú Ly.

Kim Thị cùng Lương Thị tranh đấu, Lương Thị tất thắng, chớ nói chi là Quật Khởi.

Khả Lan biết, ăn một bữa cơm, hai bên đều có lợi.

Chỉ là.....Nếu để cho phóng viên viết thành bữa cơm tình nhân, sẽ không tốt!

Nghĩ đến đây, Khả Lan nhìn Kim Hạo, cười nói: “Ăn cơm có thể, nhưng mà bạn tôi hơi nhiều.”

Ừ.....Mang theo nhiều người, đem theo tất cả nhân viên của Quật Khởi.

Kim Hạo nghe Khả Lan nói như vậy tất nhiên hiểu ý Khả Lan.

Về mặt hơi ngừng lại, nụ cười trên mặt thay đổi, thờ dài, chỉ có thể gật đầu nói không sao.

Suy nghĩ muốn tạo tiêu đề nóng, là không thể, Lâm Khả Lan thật sự rất khó.

Buổi tiệc dần tiến vào cao trào, người nọ đến cũng đã đến, Khả Lan là người đại diện, lên phát biểu, diễn văn được soạn trước đó.

Mà lúc này, Khả Lan từ trong đám người nhìn thấy bóng dáng Lương Tú Ly cùng Lương Bảo Nhi.

Sắc mặt Lương Bảo Nhi tái nhợt, mặc dù trang điểm, vẫn khó có thể che giấu tái nhợt; bộ dáng Lương Tú Ly vẫn như trước, ưu nhã và tự tin.

Khả Lan xuyên qua đám người, chuẩn bị đi lên sân khấu, lúc đi qua mặt Lương Bảo Nhi, vẻ mặt Lương Bảo Nhi chợt lạnh, đưa chân, muốn gạt Khả Lan.

Khả Lan nhấc chân, từ phía trên đạp xuống, động tác không dừng lại, làm liền một mạch.

Một người phản ứng chậm, cũng không thể ngốc đến nỗi bị người ta gạt chân hai lần.

Lương Bảo Nhi định gạt chân Khả Lan thất bại, mình lại bị đạp một cái, nhất thời giận đến đỏ mặt.

Cô ta lạnh lùng nhìn Khả Lan, hai tay nắm chặt thành quyền.

Tiện nhân.

Khả Lan đọc xong diễn văn, buổi tiệc dần đi tới hồi cuối, cô ăn chút gì đó, chuẩn bị rời đi.

Lúc này, ba cô gái bị giam ở nhà vệ sinh, mới được công nhân quét dọn phát hiện, thả ra ngoài.

Đầu tiên ba người trừng mắt nhìn Khả Lan, nhưng lại không nói thêm gì, cả người lạnh run.

Lương Bảo Nhi thấy bộ dáng ba người, trong lòng đoán là Lâm Khả Lan làm, trái tim tức giận, đi tới trước mặt Khả Lan, nghĩ muốn cho cô một bạt tai, rồi lại nắm chặt tay không dám xuống tay.

“Tiện nhân.” Lương Bảo Nhi không xuống tay đánh người, chỉ có thể lạnh giọng mắng chửi Khả Lan.

Khả Lan nghe vậy, hơi nhú mày, khóe miệng nhếch lên.

“Người thứ ba mới là tiện nhân.”

Khả Lan nói chuyện không nhanh không chậm, nhẹ nhàng chậm rãi, trên mặt nở nụ cười lạnh lùng.

Lương Bảo Nhi còn chưa tỉnh sao?

Người mà cô muốn đối phó không phải là Lương Bảo Nhi, mà là mẹ cô ta.

Lương Bảo Nhi nghe thấy từ người thứ ba từ miệng Khả Lan, trong nháy mắt giận đến phát run, không để ý ở đó có bao nhiêu người, giơ tay muốn đánh xuống.

Lần này là Diệp Huệ nắm tay Lương Bảo Nhi, lạnh lùng hất ra.

Lương Bảo Nhi bị Diệp Huệ đáp trả như vậy, cả người run rẩy, đứng trước mặt Khả Lan, không biết phải làm gì tiếp theo.

Bốp.....

Lúc này, Lương Tú Ly đột nhiên xuất hiện, không chút do dự tát Diệp Huệ một cái, Khả Lan còn chưa kịp phản ứng, Lương Tú Ly bỗng cười lạnh một tiếng.

“Có vài người, cũng chỉ là một con chó của người khác, đừng quá tò vò, đặc tội tới người không nên đặc tội.” Lương Tú Ly nói chuyện nhẹ nhàng chậm rãi, mặc dù trên mặt vẫn nở nụ cười, nhưng ánh mắt lại cực kỳ lạnh lẽo.

Thư ký của Lương Tú Ly vội vàng đi tới đỡ Lương Bảo Nhi, quan tâm: “Cô Bảo Nhi.”

Không khí chợt trở nên nặng nề.

Lương Tú Ly thật sự không thể so sánh với Lương Bảo Nhi, càng lão luyện hơn, ngay cả nói chuyện cũng vô cùng cầu kỳ, và làm người ta không dám mặc kệ.

Khả Lan cũng không vội vã trả lời Lương Tú Ly, mà chỉ nhìn thư ký của Lương Tú Ly, khẽ cười một tiếng nói: “Có ít người biến cấp dưới thành chó, cho nên lấy bụng ta suy bụng người.” Khả Lan nhẹ nhàng chậm rãi nói, giọng nói mềm mại, hai mắt híp lại, khóe mắt cong cong, môi mỏng đỏ mọng khẽ nhấp.

Lương Tú Ly nghe Khả Lan nói, vẻ mặt bỗng nhiên nhú lại, sau đó khôi phục lại bình tĩnh như cũ, ngược mắt nhìn Khả Lan, hừ lạnh một tiếng, khuôn

mặt lạnh lùng, sau khi gạt đầu một cái, lúc này mới xoay người, đỡ Lương Bảo Nhi rời đi.

Khả Lan nhìn Lương Tú Ly rời đi, ánh mắt hơi trầm xuống, không nói nữa, nghiêng đầu rời đi.

Lúc này, điện thoại Khả Lan chợt vang lên.

Cố Thành Viêm.....

Thấy là Cố Thành Viêm gọi tới, lúc này Khả Lan mới nhớ tới một chuyện, buổi sáng trước khi ra khỏi cửa, Cố Thành Viêm nói buổi tối sẽ quay về, hình như cô quên nói với Cố Thành Viêm chuyện mình tham gia buổi tiệc.

Cho nên hiện tại.....

Cô còn chưa kịp nghe điện thoại, liền thấy Cố Thành Viêm trầm trầm vững vàng đứng ở trước cửa khách sạn.

Bóng dáng cao ráo thẳng tắp, cả người mặc quân phục, còn chưa kịp thay.

Thấy Cố Thành Viêm, Khả Lan bỗng nhiên nở nụ cười, bỏ điện thoại vào trong túi xách, bước nhanh tới bên cạnh anh.

Nhưng chiếc váy dài bị vướng vào đôi giày, đi hai bước, liền lao đảo, nhào đầu về phía trước.

Cũng may Cố Thành Viêm nhanh nhẹn, đưa tay ra đỡ, một bàn tay, cô liền được ôm vào trong lòng anh.

Khả Lan vội vàng ngẩng đầu, nhìn anh, trên mặt nở nụ cười: “Sao anh lại tới đây?”

Quạt Khởi mở tiệc, muốn tìm rất dễ dàng, chỉ là cô không ngờ, Cố Thành Viêm đã tới đây rồi.

“Nghiêm nói Quạt Khởi đặt tiệc, đoán em sẽ ở đây.” Anh cười khẽ trả lời, giọng nói đậm đà, mon trón bên tai cô.

Khả Lan cười cười, nghiêng đầu nhìn Diệp Huệ, để cô ấy ngồi xe của mình về nhà, còn cô cùng Cố Thành Viêm rời đi.

Hai người lên xe, Cố Thành Viêm lại không vội vã khởi động xe, anh nghiêng đầu nhìn Khả Lan.

“Em muốn về nhà họ Cố sao?” Anh chợt trầm giọng hỏi một câu, đang muốn hỏi ý kiến Khả Lan.

Khả Lan nghe vậy, hai mắt sụp xuống, trong lòng biết, lấy thân phận của cô, bây giờ cũng không thích hợp quay về.

Cố Thành Viêm hỏi như vậy, cũng là ý tốt, nhưng mà, đó là cửa chính nhà họ Cố.

Chỉ là.....

“Tạm thời không về, anh cũng biết.” Khả Lan nghiêng đầu, nhìn Cố Thành Viêm, nhà họ Cố không thể nào tiếp nhận cô, thân phận của Cố Thành Viêm, cũng không thể nào tiếp nhận cô.

Cho dù đã kết hôn, vẫn là con đường lắc lư như cũ.

Khả Lan nói xong, Cố Thành Viêm suy nghĩ sâu xa, sau đó nói: “Không sao.”

Anh không để ý những thứ này, người phụ nữ của anh, làm sao có thể sống nơi âm u.

Lời nói của Cố Thành Viêm, khiến trái tim Khả Lan rung động, nhưng suy tính đến vấn đề chính, lại nói: “Tạm thời em không muốn quay về.” Cô kiên định lạ thường, có quay về hay không, không quan trọng.

Quan trọng là, Cố Thành Viêm che chở cô, như vậy đủ rồi.

Khả Lan nói không muốn quay về, Cố Thành Viêm cũng không nói gì thêm, chỉ là sắc mặt anh rất nặng nề.

Một lúc sau.....

Khả Lan cảm thấy không khí kỳ quái, lại nói: “Tối nay, anh có về nhà không?” Khả Lan suy nghĩ trong lòng, muốn anh không về nhà, cô muốn đi mua đồ dùng cá nhân cho anh.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan hỏi như vậy, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi, trái tim có một tia hứng thú, giống như đùa giỡn, nhìn Khả Lan.

“Không về.”

Anh nói rồi dừng lại một chút, tư tưởng tà ác.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm trả lời, ánh mắt sụp xuống, khuôn mặt trắng nõn, dần trở nên ửng đỏ.

Cô biết, có lần đầu tiên, sẽ có lần thứ hai thứ ba, mặc dù cô đã chuẩn bị tâm lý, nhưng có thể kiềm chế một chút hay không?

“Vậy đi mua chút đồ dùng cá nhân đi, sáng nay anh dùng bàn chải của em đánh răng.” Khả Lan bỏ ngoài tai lời nói mập mờ của anh, trực tiếp đi vào chủ đề chính.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói như vậy, chân mày nhíu lại, hỏi ngược lại: “Không thể dùng sao?”

Cố Thành Viêm chợt hỏi ngược lại khiến Khả Lan hơi ngừng lại, Cố Thành Viêm có ý gì?

Chẳng lẽ, anh còn muốn tranh đấu với bàn chải đánh răng?

Nghĩ đến đây, Khả Lan ngược lại thờ dài, cất giọng nói: “Em muốn thay bàn chải mới.”

Khả Lan cùng Cố Thành Viêm rời đi, toàn bộ đều thu vào trong mắt của Lan Thư.

Hai mắt chị ta tối tăm, nâng lên một nụ cười đắc ý, đôi tay khoanh trước ngực.

Kịch hay giờ mới bắt đầu.

Mà ngoài cửa, Lương Tú Ly đi vào, đứng bên cạnh Lan Thư, nhìn bảng số xe quen thuộc của Cố Thành Viêm.

Ánh mắt bà ta âm trầm, lộ ra một tia sắc lạnh.

Một lát sau.....

“Cô nhiều lần tìm tôi, tôi đều không đồng ý, lần này vẫn như cũ.” Lương Tú Ly lạnh giọng trả lời, hai mắt tối tăm, giống như sóng lớn hung hăng vỗ vào mặt biển, đã không thể che giấu được lửa giận trong lòng.

Lan Thư nghe được lời Lương Tú Ly nói, nhẹ nhàng cười ra tiếng.

Chị ta xoay người, đi quanh Lương Tú Ly một vòng nói: “Chẳng lẽ bà định tro mắt nhìn, con gái bà khổ sở, nhìn công ty của bà, từng chút từng chút bị con tiện nhân kia chơi đùa.”

Lan Thư khẽ cười, tựa như giễu cợt, tựa như nhắc nhở.

“Cô ta không có bản lĩnh này.”

Lan Thư nói xong, Lương Tú Ly liền trả lời lại, khóe miệng cong lên, hai mắt sắc bén.

“Ha ha.....” Lan Thư nghe Lương Tú Ly trả lời, bỗng nhiên cười khẽ một tiếng, vang vọng trong nhà sau đó khuôn mặt cô ta biến sắc, âm trầm nói: “Người đàn ông bên cạnh cô ta có bản lĩnh.”

Cố Thành Viêm che chở cho Lâm Khả Lan, đối kháng với nhà họ Lương, Lương Tú Ly sẽ không cảm thấy cảm giác nguy cơ.

Hiện tại thị trường chứng khoán của Lương Thị rớt giá, ông Lương lại bại liệt, bộ dáng Lương Bảo Nhi lại sống dở chết dở.

Lương Tú Ly lại như vậy, không sợ Lương Thị phải đối diện với nguy cơ sao.

Lương Tú Ly là người thông minh, đã tâm cùng dự vọng đều rất lớn, làm sao có thể để mình rơi vào tình huống nguy hiểm.

Chỉ cần Lương Tú Ly gạt đầu đồng ý hợp tác với cô ta.

Tất cả đều có thể cứu vãn.

Lâm Khả Lan, tự nhiên sẽ không trở thành uy hiếp với Lương Tú Ly.

Còn có Lương Bảo Nhi, Lâm Khải Nghiệp, Dương Tô Phương, tất cả.....

Thời điểm này, Lương Tú Ly phải có lựa chọn chính xác.

Nhưng.....

Lương Tú Ly nghe Lý Lan nói, thật lâu không trả lời.

Ánh mắt của bà ta, vẫn nhìn theo tấm bảng số quen thuộc.

Lâm Khả Lan tiện nhân kia giống y như mẹ cô ta, chỉ biết giờ thủ đoạn quyền rũ đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61

Đi vào cửa hàng tiện lợi, Khả Lan cùng Cố Thành Viêm đứng trước giá hàng nhìn bàn chải đánh răng.

Bởi vì chỗ vắng vẻ, bên trong cửa hàng tiện lợi thưa thớt người, ngẫu nhiên có người đi vào, tất cả đều mua đồ rồi rời đi, lúc này chỉ có thu ngân ngồi trước quầy thu tiền gọi điện thoại, nhân viên đang bày hàng lên giá.

Ngược lại Khả Lan không chọn bàn chải đánh răng cho mình, chủ yếu là mua cho Cố Thành Viêm, Cố Thành Viêm luôn ở trong quân đội, con người rắn rỏi.

Ừ.....Cô nên giúp anh mua bàn chải lông cứng!

Khả Lan cầm một cái, bỗng cảm thấy không đúng, đưa tay cầm thêm mấy cái, trầm nghĩ, chuẩn bị cho bất kỳ tình huống nào.

Cố Thành Viêm nhìn bộ mặt cùng bộ dáng của cô, giống như bà chủ nhà, trong lòng khẽ nhúc nhích, vẻ mặt u ám.

Anh bỗng nhiên thò tay, một tay nắm bàn tay mảnh khảnh, một tay ôm eo cô, cúi đầu cắn vành tai cô, trong mũi phả ra khí nóng.

“Tối hôm nay.....” Giọng nói anh trầm thấp, tản ra hơi thở mập mờ và lười biếng.

Trong lòng Khả Lan khẽ run lên, có chút sợ, cô vội vàng lui về phía sau hai bước, muốn đẩy người ra, nhưng cánh tay của người đàn ông giống như sắt thép, khó có thể đẩy ra.

Không đẩy được người ra, Khả Lan chỉ có thể buông tha, cô ngửa đầu nhìn Cố Thành Viêm: “Cẩn thận thận hư.”

“Thử một chút?”

Khả Lan vừa mới nói xong, Cố Thành Viêm liền trả lời, chân mày nhíu lại, bàn tay trở nên không đứng đắn.

Nghe thấy lời Cố Thành Viêm, trong lòng Khả Lan run rẩy, đưa tay nắm lấy tay người đàn ông, gấp giọng nói: “Không.....Không thử, sáng mai, nhất định sáng mai.”

Khả Lan nói tới đây, trong lòng chợt cảm thấy tối tăm, dục tiên dục tử?

Cô còn chưa có tiêu hóa hết chuyện ngày hôm qua, phải chậm rãi.

Cố thủ trưởng có thể tiết chế chút sao?

Cố Thành Viêm nghe thấy lời Khả Lan, dừng động tác trên tay, khóe miệng nở nụ cười, gật đầu nói: “Được.”

Khả Lan thấy Cố Thành Viêm gật đầu, lúc này mới thở ra một hơi.

Nhưng trong lòng rất là buồn bực, đều nói phụ nữ như lang hổ, tại sao cô lại cảm thấy đàn ông mới như hổ báo!

Chọn hết đồ, hai người cùng nhau đứng trước quầy thu tiền, thu ngân liếc nhìn hai người một cái nói “Không lấy hai hộp bao cao su XX sao?”

Vừa dứt lời, khuôn mặt Khả Lan cũng thay đổi, vừa đỏ vừa đen, nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

Chẳng lẽ trên mặt bọn họ có viết mấy chữ muốn lăn lộn trên giường sao?

“Hai hộp thôi.”

Khả Lan không trả lời, Cố Thành Viêm lại trầm trầm lên tiếng, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Nghe thấy lời Cố Thành Viêm, Khả Lan hơi ngừng lại, ngửa đầu, hai mắt đen nhánh nhìn thẳng khuôn mặt tuần tú của Cố Thành Viêm, thở ra một hơi, kéo anh một cái nói: “Lăn trước vẫn còn, mua nhiều vậy làm gì, lại không thể ăn.”

Khả Lan nói xong, trong lòng dâng lên một cảm giác quái dị, nào có ai, không có việc gì lại mua nhiều bao cao su XX như vậy!

Chẳng lẽ, đây cũng là tính háo sắc của Cố thủ trưởng?

“Không thể ăn, có thể dùng, một hai ngày, nửa tháng là có thể dùng hết.” Nhân viên thu ngân vừa quét mã hàng, nghe thấy Khả Lan nói, ngẩng đầu nói, ánh mắt liếc qua người Cố Thành Viêm.

Quân nhân ra ngoài, còn không đeo cầu vai, không biết cấp bậc thế nào, chỉ nhìn cơ thể to lớn này, một đêm hai ba cái, không thành vấn đề.

Nhân viên thu ngân dứt lời, khuôn mặt Cố Thành Viêm nở nụ cười hài lòng, chợt tốt bụng bắt đầu giúp nhân viên thu dọn đồ đạc, từ từ nói: “Lấy thêm hai hộp.”

Nhân viên thu ngân vẫn đang quét mã hàng, lúc này nghe người đàn ông mở miệng, ngược mắt nhìn thẳng khuôn mặt mỉm cười như gió xuân, thần thái bỗng nhiên sáng ngời.

Nhưng mà cô ta hiểu, ánh mắt lại liếc về phía người đàn ông đang xếp hàng, ngược lại đáp một tiếng, lấy thêm hai hộp, tiếp tục quét mã hàng.

Mà Khả Lan vẫn đứng bên cạnh Cố Thành Viêm, không lên tiếng, cũng không cử động, chỉ cảm giác bản thân hóa đá, khóe miệng có chút run rẩy.

Mặt người dạ thú!

Mua đồ xong, hai người quay lại xe, lúc này Khả Lan mới chậm rãi phát hiện ra.

Ở cửa hàng tiện lợi, bàn về chủ đề bao cao su XX, sẽ chỉ làm người khác liên tưởng đến việc trên giường!

Nghĩ đến đây, Khả Lan lén nhìn Cố Thành Viêm, thấy khóe miệng anh bắt đầu cười, khóe mi hơi híp, hình như tâm tình rất tốt.

Khả Lan lại cảm thấy buồn bực, đàn ông đều là cảm thú, cảm thú.

Rồi sau đó.....

Khởi động xe, chạy được một đoạn Cố Thành Viêm liền nói: “Chờ sau khi về hưu, chúng ta cũng mở cửa hàng tiện lợi.” Giọng nói Cố Thành Viêm đậm đà, trong lời nói còn có hứng thú, hình như rất là để ý.

Nhưng mà lời này, lọt vào tai Khả Lan, lại như sấm bên tai, khiến cho cô ngoài khét trong sống.

Cố thủ trưởng, lúc này anh còn chưa tới ba mươi, liền muốn về hưu, tác phong nghề nghiệp đâu?

Nghĩ đến đây, Khả Lan hé mắt nhìn Cố Thành Viêm, đôi môi đỏ tươi khẽ mỉm, trầm giọng nói: “Mở cửa hàng ngũ kim.” Giúp người khác thay bóng đèn, ống nước.

Thế trạng Cố thủ trưởng tốt như vậy, chớ lãng phí tài nguyên.

“Hả?.....” Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, chợt nhú mày, nói tiếp: “Ngũ kim?” Anh nhớ không nhầm, trừ hoàng kim, bạch kim, hình như không có gì kim nữa!

Chẳng lẽ là vàng mười?

Không đúng.....Cũng không còn năm loại vàng nữa.

Khả Lan nghe Cố thủ trưởng hỏi như vậy, vẻ mặt hơi ngừng lại, suy nghĩ một chút, ngũ kim chính là công tắc, dây điện, ống nước, đinh ốc...v.v...

Người bình thường cũng biết, nhưng lúc này Cố thủ trưởng, đột nhiên hỏi ngũ kim là gì.

Chẳng lẽ, anh không biết cửa hàng ngũ kim là gì?

Nghĩ đến đây, trong lòng Khả Lan chợt có hứng thú, không ngờ Cố thủ trưởng thần thông quảng đại, cũng có lúc không biết.

Khả Lan không vội trả lời Cố Thành Viêm, khóe miệng nở nụ cười.

Cố Thành Viêm không nhận được câu trả lời của Khả Lan, mắt tự nhiên, nghiêng đầu nhìn Khả Lan, thấy cô cười rất vui, cũng vui theo.

Chỉ là cô cười cái gì vậy?

Chốc lát.....

Cố Thành Viêm kịp phản ứng, Lâm Khả Lan đang cười anh?

Nghĩ đến đây, anh thu lại nụ cười, trông mắt trầm tư một lúc.

Phát hiện vấn đề mà Khả Lan cười.

Cửa hàng ngũ kim! Hẳn không phải là năm loại vàng!

Như vậy, rốt cuộc cửa hàng ngũ kim là cái gì?

Anh liếc Khả Lan một cái muốn hỏi, nhưng lại nhún nhường mãi, môi mím chặt, trầm tư.

Vốn dĩ Khả Lan chỉ cười Cố thủ trưởng không biết cửa hàng ngũ kim là gì, lúc này nhìn thấy bộ dáng trầm tư kia, trong lòng phỏng đoán Cố thủ trưởng còn có thể suy nghĩ cửa hàng ngũ kim là cái gì.

Khả Lan cũng không lên tiếng, cười cười, trong lòng suy nghĩ, không biết Cố thủ trưởng còn không biết bao nhiêu thứ.

Dọc đường đi Khả Lan cười rất vui vẻ, Cố Thành Viêm lại cực kỳ im lặng.

Trong lòng Cố Thành Viêm vẫn suy nghĩ cửa hàng ngũ kim là cái gì, nhưng dọc đường đi, anh đều không thấy cửa hàng nào là cửa hàng ngũ kim.

Đến nhà, xe dừng lại, Khả Lan xuống xe, trong đầu suy nghĩ một chút Cố Thành Viêm nghiêm túc hỏi cửa hàng ngũ kim là gì, bỗng nhiên cười.

Cô cúi người, cảm thấy rất vui.

Nhưng mà nhìn thấy Cố Thành Viêm xuống xem, cô lại hít sâu một hơi, nghĩ ngừng cười.

Làm gì.....Càng nghĩ ngừng, thì càng không nhịn được.

Cố Thành Viêm nhìn thấy bộ dáng Khả Lan, cả khuôn mặt cũng trầm xuống, anh chợt nắm bả vai Khả Lan, đẩy cơ thể cô thẳng lại, hai mắt tối tăm, chớp động có mùi vị cảnh cáo, nhìn cô chăm chú.

Hồi lâu.....

Khóe miệng anh chợt nở nụ cười.

“Tối nay.....”

Lời còn chưa nói hết, tiếng cười của Khả Lan đột nhiên ngừng lại.

Hôm nay cô không muốn.

Nghĩ đến đây, Khả Lan cẩn thận ngược mắt nhìn Cố Thành Viêm, khóe miệng chợt trở nên co quắp.

Cô đảo mắt, trầm giọng nói: “Tối nay, anh ngủ phòng khách, sáng mai còn tối mai nữa.....”

Nói đến đây, Khả Lan đã bắt đầu hối hận vì đã cười nhạo Cố Thành Viêm.

Đây chính là nói, không muốn chết, sẽ phải chết.

Cố Thành Viêm thấy Khả Lan ngưng cười, ngược lại gạt đầu hài lòng, đưa tay ôm người vào trong ngực, đổi lại khuôn mặt cười.

Ánh trăng dần dần dày.....

Hai người lên lầu, Khả Lan thu dọn đồ mới mua, nhìn thấy Cố Thành Viêm đem quần áo đến.

Cô lại bị Cố Thành Viêm sửa quần áo, bỏ vào trong tủ.

Rồi sau đó Khả Lan thu dọn phòng khách, chờ sau khi làm xong tất cả, lúc này cô mới ngừng lại, rồi lại nhìn thấy Cố Thành Viêm đang đứng ở trong phòng bếp trêu ghẹo.

Khả Lan hơi ngừng lại, chẳng lẽ Cố thủ trưởng muốn làm bữa ăn khuya cho cô?

Ừ.....Tay nghề Cố Thành Viêm không tệ!

Nghĩ đến đây, Khả Lan không lên tiếng, tự giác ngồi vào bàn chờ, nhìn tin tức trong điện thoại, phần nhiều là tin lá cải.

Rồi sau đó.....

Một ly màu đen được đặt trước mặt cô.

“Uống.” Cố Thành Viêm ngồi bên cạnh Khả Lan, hai mắt tối tăm, nhìn chăm chăm Khả Lan, bảo cô uống.

Khả Lan lại ngậy ngẩn người, uống nước, những thứ này là gì?

Không giống nước đường đỏ, cũng có chút giống nước thuốc.

Khả Lan nghiêng đầu, nhìn về phía Cố Thành Viêm, há miệng muốn hỏi, lời còn chưa nói ra miệng, Cố Thành Viêm đã lên tiếng.

“Giảm đau.”

Anh nói chuyện chậm rãi, sắc mặt bình tĩnh, trong mắt lại là ngượng ngùng.

Thấy bộ dáng Cố Thành Viêm, Khả Lan cảm thấy vui trong lòng, còn biết cô đau!

Khả Lan hiểu, liếc Cố Thành Viêm, lại nhìn ly nước, cười, cầm nước lên, cúi đầu uống hai ngụm.

Nước làm giảm đau bụng dưới, Khả Lan cảm thấy thư thái không ít, để ly xuống, đang muốn mở miệng nói chuyện.

Cố Thành Viêm chợt nắm tay cô, lấy chiếc nhẫn lần trước ra, đeo vào ngón giữa tay cô.

Khóa chặt trên bàn tay, ở trên bàn tay trắng nõn của cô, quen thuộc và ấm áp.

“Mặc kệ có chuyện gì, em nhất định phải nói cho anh biết.” Khuôn mặt anh chợt trở nên nghiêm nghị, cực kỳ nghiêm túc, hai mắt sâu thẳm tối tăm.

Khả Lan nghiêng đầu nhìn Cố Thành Viêm, khuôn mặt nở nụ cười nói: “Nhất định.” Mặc dù cô nói như vậy, nhưng từ tận đáy lòng cô không muốn tạo nhiều phiền toái cho anh.

Cố Thành Viêm cũng có chuyện của mình, cô không thể cái gì cũng đều dựa vào anh.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan trả lời như vậy, hình dáng cương nghị, trở nên nhu hòa, nở nụ cười.

.....

Buổi tối Khả Lan muốn chia phòng ngủ, cô sợ thú tính của người đàn ông lại bộc phát, nhất thời không khống chế được.

Nhưng cô tắm xong, mới vừa chuẩn bị xong giường, cửa phòng lại bị mở ra.

Cố Thành Viêm im lặng đứng trước cửa, tựa như biết, rồi sau đó lại đi vào trong phòng, ngồi xuống mép giường của Khả Lan.

Khả Lan bỗng nhiên đứng dậy, con ngươi đen nhánh, nhìn thẳng Cố Thành Viêm, mặt lộ vẻ khó xử.

“Em dọn phòng khách cho anh rồi, anh ngủ ở đó đi.” Khả Lan nhỏ giọng nói.

Cố Thành Viêm đưa tay lôi kéo Khả Lan, lật người lăn lên trên giường, khép chặt lại nói: “Anh không làm gì cả, chỉ nằm ngủ cạnh em.” Giọng nói chậm rãi, lộ ra một tia bất đắc dĩ, điểm này cũng không có định lực, Lâm Khả Lan xem anh là gì.

Nhưng Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói, cơ thể giật giật, thở ra một hơi, ai oán nói: “Hôm qua anh cũng nói như vậy, nhưng.....” Nói tới đây, chân mày thanh tú của Khả Lan nhíu lại, nghĩ lại chuyện hôm qua.

Lời nói của người đàn ông lúc ở trên giường không thể tin, thật không thể tin được.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, bỗng nhiên cười khẽ một tiếng, bàn tay khẽ nắm chặt, trầm giọng đảm bảo: “Lần này tuyệt đối không.”

“Không thể đổi ý!”

“Ừ.”

... ..

Ban đêm, Cố Thành Viêm thật sự đàng hoàng, không hai lòng, cả đêm Khả Lan ngủ rất ngon.

Sáng sớm ngày hôm sau khi tỉnh dậy, Khả Lan nhìn thấy Cố Thành Viêm nằm bên cạnh, trầm nghĩ, anh như vậy, có phải là đang giả bộ ngủ không?

Nghĩ đến đây, Khả Lan lật người nhòm dậy, nhìn bộ dáng cương nghị lạnh lùng của Cố Thành Viêm, mũi cao, còn có môi đỏ mọng.

Cô bỗng nhiên thò tay, dùng ngón tay xoa xoa môi Cố Thành Viêm, lúc không mím môi, nhìn cứ như thiếu niên.

Động tác trên tay Khả Lan không ngừng, cơ thể chợt trầm xuống, bị người đàn ông túm vào trong ngực.

Chỉ thấy Cố Thành Viêm mở hai mắt, hòa hợp nhìn Khả Lan, khoe miệng bắt giặc nở nụ cười nói: “Sáng sớm, không muốn rời giường sao?”

Giọng nói anh trầm thấp, mang theo một chút tà mị.

Khuôn mặt Khả Lan ửng đỏ, ở trong lòng anh cúi đầu nói: “Không.....Không, anh nghĩ nhiều rồi.”

Mặt trời dần dần mọc ở phía đông, ánh mặt trời chiếu qua phòng.

Trời đã sáng, cô còn phải đi làm, Cố Thành Viêm cũng phải tới doanh trại, có một số việc, buổi tối làm thì tốt hơn.

Cố Thành Viêm không tiếng động, lật người đè cô dưới người, rồi sau đó hôn lên miệng cô, lúc này mới lật người xuống giường.

Cố Thành Viêm xuống giường, bắt đầu thay quần phục, Khả Lan ngồi dậy, kéo chăn, mở hai mắt, chăm chú nhìn bóng dáng người đàn ông.

Cô chợt mở chăn ra, đi giày vào, đi tới trước mặt Cố Thành Viêm, đưa tay nhận cả vật trong tay anh: “Em thử một chút.” Lúc vào công ty PR, Khả Lan có học qua cách thắt cà vạt, nhưng chưa thực hành bao giờ.

Bây giờ có cơ hội, cô cũng muốn thử một chút.

Cố Thành Viêm thấy Khả Lan muốn thắt cà vạt giúp mình, nhẹ nhàng cười, không lên tiếng, hơi cúi người, kê sát vào cô.

Khả Lan thấy vậy, cũng cười, đem cà vạt màu xanh lá quấn quanh cổ Cố Thành Viêm, sau đó quấn vòng, buộc chặt.

Cô thắt đúng, nhưng mà nhìn qua rất xấu xí.

Cố Thành Viêm thấy vậy, khẽ cười một tiếng, chỉnh sửa một chút, hoàn mỹ.

Hai người nhìn nhau cười.

Rồi sau đó.....

Khả Lan còn đang suy nghĩ buổi sáng ăn gì, Cố Thành Viêm chợt có điện thoại, liền vội vàng rút về doanh trại, lúc rời đi, bước chân rất dồn dập.

Khả Lan thấy Cố Thành Viêm rời đi, thở dài, sửa sang lại, cũng đi làm.

Đến bãi đỗ xe của Quạt Khôi, Khả Lan vừa mới xuống xe, liền bị người ta kéo tay lại.

“Khả Lan, van xin em, tha cho chị đi, đều là chị không đúng, em muốn chị làm trâu làm ngựa cũng được.” Người nói là Vuury Kỳ Mỹ, lúc này khuôn mặt chị ta không còn trang điểm tinh xảo như trước, hai mắt ố vàng, mái tóc xấu xí.

Khả Lan bị Vuury Kỳ Mỹ kéo như vậy, đứng im tại chỗ, lạnh lùng nhìn chị ta một cái, không lên tiếng.

Ban đầu cô đã tỏ rõ muốn hợp tác với Vuury Kỳ Mỹ, nhưng chị ta không biết đủ, lại muốn nịnh bợ Lương Tú Ly, muốn nịnh bợ Kim Hạo, còn muốn đạp cô một cú, bây giờ lại đi cầu xin cô?

A.....

Khả Lan không trả lời Vuury Kỳ Mỹ, lạnh lùng đẩy tay chị ta ra, nghiêng đầu rời đi.

Vuury Kỳ Mỹ lại kéo tay Khả Lan, hai mắt trừng to nhìn Khả Lan, cất giọng nói: “Lâm Khả Lan cô không nhớ sao? Ban đầu mẹ cô bệnh nặng, là tôi giúp cô lo tiền viện phí, là tôi tìm bác sĩ, cô cứ vong ân bội nghĩa như vậy sao?”

Khả Lan vốn dĩ không muốn để ý tới Vuury Kỳ Mỹ, lúc này vừa nghe chị ta nói như vậy, dừng bước, đẩy Vuury Kỳ Mỹ ra, hai mắt nheo lại, nhướn mày, hừ nhẹ.....môi đỏ hé mở: “Tôi nhớ, bốn mươi nghìn tệ tiền viện phí, chị nói với tôi sau mười nghìn tệ, mười nghìn tệ tiền bác sĩ, nhưng thật ra chỉ là bác sĩ thực tập.”

Khả Lan nói tới đây, dừng một chút, bước đến gần Vuury Kỳ Mỹ hai bước, tiếp tục nói: “Tôi vẫn im lặng không nói, là bởi vì mặc dù chị nâng cao số tiền, nhưng không có nuốt trọn tiền hợp đồng; mà lúc chị ra nước ngoài cũng không để tôi đi tiếp khách, nhưng chị thì sao, không phải chị có tầm nhìn xa sao!”

Khả Lan nói tới đây, chợt nghiêng đầu cười khẽ, lui hai bước, nhìn Vuury Kỳ Mỹ tròn to hai mắt, từ kinh ngạc, đến không thể tưởng tượng nổi, cuối cùng trở nên tàn nhẫn.

Thấm thoát, Vuury Kỳ Mỹ lại chợt nở nụ cười, cười đến nỗi cơ thể run lên, bộ dáng này gần như là điên cuồng.

“Tôi thật sự xem thường cô, vâng vâng dạ dạ, đều là giả vờ.” Vuury Kỳ Mỹ nói tới đây, từng bước từng bước tới gần Khả Lan.

Chị ta vẫn cho rằng, trong buổi họp đó, Khả Lan nhất định sẽ thua!

Lâm Khả Lan thua, Lương Tử Ly cùng Kim Hạo, mặc kệ là ai thắng, chị ta đều có lợi.

Nhưng không ngờ.....Nhưng cuối cùng lại là Lâm Khả Lan thắng.

Thật là buồn cười, lại là Lâm Khả Lan giành giải.

“Là chị quá tham lam.”

Khả Lan thấy Vu Kỵ Mỹ từng bước từng bước tới gần, cũng không động, mà đứng thẳng người, đứng im tại chỗ, chăm chú nhìn Vu Kỵ Mỹ.

Là Vu Kỵ Mỹ quá tham lam, muốn hại cô, con muốn lấy lòng hai người kia.

Vu Kỵ Mỹ nghe thấy lời Khả Lan nói, đứng trước mặt cô, nhìn hồi lâu, khóe miệng chợt nở nụ cười kỳ quái, môi xám khế mở, nói liên tục chữ được hai lần, liền đụng đầu vào cột đá gần chỗ Khả Lan.

Nhảy thoi.....

Máu văng ra khắp nơi.

Khả Lan toàn thân chấn động, sững sờ đứng im tại chỗ, còn chưa kịp phản ứng, hai mắt liền bị người khác che, xoay người.

Người tới cố ý không cho nhìn thấy cảnh máu tanh, nhưng bộ dáng Vu Kỵ Mỹ đập đầu vào cột, đã khắc ghi trong đầu cô.

Khả Lan sững sờ đứng tại chỗ, trong lòng càng sợ hãi, khiến cả người cô không ngừng run rẩy, hai tay nắm chặt thành quyền, ngón giữa trắng bệch, đôi môi vốn dĩ đỏ tươi, trở nên không còn giọt máu.

“May mà tôi tới kịp.”

Sau khi Kim Hạo ôm Khả Lan xoay người đi, lúc này mới thả tay xuống, khẽ cười một tiếng, trong lời nói như hàm ý.....anh ta làm chuyện cực tốt.

Nhưng Khả Lan vẫn đứng im tại chỗ không động, hai mắt tối tăm, khó khăn che giấu sự sợ hãi.

Kim Hạo cho rằng mình ôm Lâm Khả Lan, làm cô mất hứng, liền vội vàng lui về phía sau hai bước, bày tỏ lịch sự.

Lúc này anh ta nở nụ cười xinh đẹp đầy mê hoặc, nhìn Lâm Khả Lan, há miệng muốn nói chuyện ăn cơm.

Bốp.....

“Rốt cuộc anh dùng cách nào, bức tử người ta, anh có còn là con người hay không?”

Lúc này trái tim Khả Lan rất phức tạp.

Ngày hôm qua Kim Hạo nói đã xử lý xong Vu Kỵ Mỹ, phương pháp chính là bức tử người khác sao?

Chẳng lẽ anh ta không thể dùng biện pháp khác, đưa người đi đâu đó hoặc đuổi khỏi thành phố, tại sao lại cố tình bức tử!

Tàn nhẫn, quá tàn nhẫn!

Kim Hạo không hiểu sao lại bị Khả Lan cho một bạt tai, không giận, ngược lại vội vàng muốn giải thích.

Chuyện mà Kim Hạo đã làm, tất nhiên sẽ thừa nhận, nhưng lần này anh ta thật sự không bức tử Vu Kỵ Mỹ.

Anh ta thật sự ghét loại người gió chiều nào theo chiều đó, loại người hám tài như Vu Kỵ Mỹ, anh ta không cần thiết phải ra tay như vậy, khiến người ta chỉ trích.

Anh ta chỉ cho người khiến Vu Kỵ Mỹ về với ông bà.

Chẳng lẽ về với ông bà, không thể sống sao?

Kim Hạo muốn giải thích, Khả Lan lại không để ý tới.

Sau khi Khả Lan bảo tài xế thông báo cho người tới xử lý chuyện này, liền vội vàng chạy vào thang máy, trực tiếp rời đi, trên mặt lộ ra vẻ chán ghét Kim Hạo.

Kim Hạo nhìn thấy Khả Lan như vậy, trong lòng bỗng cảm thấy buồn bực, muốn cùng đi lên, nhưng cửa thang máy đã đóng.

Anh ta liền vội vàng đi vào thang máy bên cạnh, đi theo Khả Lan lên lầu.

Rồi sau đó.....

Ra khỏi thang máy, Kim Hạo liền đi theo phía sau lưng Lâm Khả Lan, há miệng muốn giải thích về chuyện Vụ Kỳ Mỹ.

Nhưng lời đến miệng, anh ta lại cảm thấy kỳ quái.

Tại sao lại muốn giải thích, Kim Hạo làm việc, chưa từng nhờ ai chỉ dẫn.

Nghĩ đến đây, Kim Hạo dừng lại, nhìn bóng lưng Lâm Khả Lan, quyết định không giải thích.

Nhưng Khả Lan chợt dừng bước, nghiêng đầu, nhìn về phía Kim Hạo nói: “Vừa rồi anh định nói gì với tôi?” Lúc này Khả Lan thấy bộ dáng Vụ Kỳ Mỹ, trong lòng không thoải mái, tức giận.

Vào lúc này bình tĩnh lại, cũng cảm thấy thật sự quá kích động.

Ở thành phố, có chuyện, cũng thay đổi trong nháy mắt, dù là ai cũng sẽ không thể nào biết được một giây kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, giống như Kim Hạo, theo như anh ta, Vụ Kỳ Mỹ như rom rã, không còn gì khác.

Những người này, trước sau như một.

Kim Hạo thấy Khả Lan dừng bước, hỏi anh ta muốn nói gì, trái tim vui mừng, nhưng ngược lại cảm thấy kỳ quái khi mình vui mừng, đứng im tại chỗ một lúc lâu.

Rồi sau đó mới nghiêm túc nói: “Chuyện ăn cơm.”

Vốn dĩ Kim Hạo không muốn tự mình đi, nhưng mỗi lần thấy vẻ mặt của Lâm Khả Lan liền cảm giác rất vui.

Huống chi, muốn tạo ra điểm nóng, anh ta không chạy hai chuyện, sao có thể gây sự chú ý tới người khác.

Khả Lan nghe thấy Kim Hạo nhắc tới chuyện ăn cơm, vẻ mặt sụp xuống.

Nhất định là Kim Hạo nghĩ đến sắt khi còn nóng, muốn đánh sập Lương Thị, để mình lên hàng đầu.

Đánh đổ Lương Thị, cô cùng từng nghĩ.

Nhưng.....

Bây giờ Lan Thư vẫn chưa tin tưởng cô, lúc nào cô cũng có thể bị Lan Thư đá văng, nếu như không có Lương Thị chống đỡ, rất có thể, cô lập tức bị Lan Thư đá văng ra.

Đến lúc đó, cô nên làm gì?

Nhờ Cố Thành Viêm giúp đỡ?

Không phải là không thể được, chỉ là cô không muốn quá lệ thuộc vào Cố Thành Viêm.

Nghĩ đến đây, Khả Lan không từ chối Kim Hạo, mà hẹn lần sau.

Lan Thư không tin tưởng cô, cô cũng muốn bắt được điểm yếu của Lan Thư, thăng bằng lại, mới có thể đối phó Lương Tú Ly.

Khả Lan không đồng ý chuyện ăn cơm, mặc dù Kim Hạo cảm thấy bất đắc dĩ nhưng ít nhiều cũng nhận ra ít điều.

Lâm Khả Lan cũng chỉ là bình hoa của Quạt Khôi, nhìn bề ngoài xinh đẹp thành công, thật ra thì không có uy quyền.

Nếu như không phải vì cô có quan hệ với người có quyền, chỉ sợ không biết đã chết bao nhiêu lần.

Nhưng mà bình hoa này, lại không bình thường, là người có chí hướng.

Rồi sau đó Kim Hạo cũng không yêu cầu gì, anh ta là đàn ông, không thể bắt nạt một cô gái.

Sau khi Kim Hạo đi, Khả Lan đi tới phòng làm việc, lục lọi đóng tài liệu không có nội dung trên bàn, trong một tập tài liệu, phát hiện một tấm hình.

Lan Thư cùng Dương tướng quân!

Không phải là ảnh ghép.

Tại sao hình lại ở đây? Ai để đây sao?

Quan hệ của Lan Thư cùng Dương tướng quân là gì?

Trong này.....Nhất định cất giấu bí mật không ai biết!

.....

Đối với chuyện của Lan Thư, Khả Lan cũng không vội xuống tay.

Liên lụy tới Dương tướng quân, vậy thì phải là chuyện của Cố Thành Viêm.

Không phải anh xử lý vụ án tham ô sao!

Nghĩ tới đây, Khả Lan cắt tấm hình, quyết định đi dạo phố cùng Diệp Huệ.

Dù sao ở Quạt Khôi cô cũng là người rảnh rỗi, không bằng tận dụng nhàn rỗi.

Đi tới trung tâm thương mại, Khả Lan muốn mua hai bộ quần áo, nhưng nhìn nhìn, lại nhìn tới đồ nam.

“Khả Lan, cô quen chồng cô lúc nào.” Diệp Huệ vẫn đi theo Khả Lan, cũng đã gặp Cố Thành Viêm mấy lần.

Cô ta luôn luôn tò mò, sao hai người lại đi chung với nhau, một người là một nhân vật quyền thế, một người là người bình dân.

Giống như cô bé lọ lem gặp được hoàng tử, biến thân trở nên hoa lệ.

Khả Lan nghe Diệp Huệ hỏi như vậy, trong lòng hơi ngừng lại, nghĩ lại.

Xem mắt quen?

Không....Phải là kết hôn nhầm.

Nghĩ đến đây, Khả Lan đang muốn trả lời Diệp Huệ, chợt nhìn thấy Lục trung úy cùng thư ký của Lương Tú Ly, trao đổi thứ gì đó, bỏ vào túi, rồi sau đó đi thoáng qua.

Thấy tình huống như vậy, Khả Lan bỗng nhiên cảm thấy kỳ quái.

Lục trung úy là người tâm phúc của Cố thủ trưởng, trao đổi đồ với thư ký của Lương Tú Ly, không biết là có chuyện gì?

Hơn nữa lại chọn trung tâm thương mại làm nơi trao đổi, nhất định có vấn đề.

Chẳng lẽ Lục Hiểu Phong thay lòng đổi ý với Cố Thành Viêm?

Khả Lan thầm nghĩ trong lòng một chút, bước nhanh tới chỗ Lục trung úy, ngăn anh ta lại.

“Sao cậu lại ở đây?” Khả Lan hỏi trước, lôi kéo Lục Hiểu Phong đi về phía cửa hàng đồ nam.

Lục Hiểu Phong sững sờ, nhưng lập tức trả lời: “Đi dạo một chút, chị dâu.” Lục Hiểu Phong nói xong, muốn rời đi, lại bị Khả Lan kéo lại.

Cậu lại không dám đánh chị dâu, chỉ có thể để mặc cô lôi kéo đi vào cửa hàng đồ nam.

“Tôi muốn mua hai bộ quần áo cho Cố Thành Viêm, nhưng cảm giác size lớn nhỏ có vấn đề, cậu giúp tôi một chút.” Khả Lan nói xong, liền đem quần áo đã chọn lúc nãy, đưa tới trước mặt Lục Hiểu Phong, để cậu đi thử.

Lục Hiểu Phong không phòng bị Khả Lan, sau khi nói mấy câu khách sáo liền cầm quần áo đi vào trong thử.

Khả Lan nói với Diệp Huệ, chờ Lục Hiểu Phong ra ngoài, phải đi xem thử trong túi Lục Hiểu Phong có đồ gì kỳ quái, giữ lại.

Rồi sau đó.....

Sau khi Lục Hiểu Phong thử đồ xong đi ra, Diệp Huệ lục trong quần áo của Lục Hiểu Phong, tìm được một vật kỳ quái duy nhất, chính là thẻ nhớ.

Thấy thẻ nhớ, Khả Lan lập tức cầm vào điện thoại di động của mình xem.

Đáng tiếc.....Có mật mã.

Không giải được mật mã, Khả Lan chỉ có thể tạm thôi, thầm nghĩ mang về cho Cố Thành Viêm, là cấp dưới của anh, nên để anh trông nom.

Sau khi mưa xong quần áo, Khả Lan cũng không quay về Quạt Khởi, trực tiếp về nhà.

Vừa mới vào nhà, cô liền thấy Cố Thành Viêm, đang ngồi im trong ghế sa lon.

Thấy Cố Thành Viêm về sớm như vậy, Khả Lan vui mừng, cầm quần áo, muốn đưa cho anh.

Nhưng Cố Thành Viêm chợt đứng lên, đi tới phía trước, đi tới trước mặt Khả Lan.

Lúc này, sắc mặt anh âm trầm, hai mắt lạnh lùng sắc bén, môi mỏng khẽ mở: “Lấy ra.”

Lúc này giọng nói Cố Thành Viêm, giống như nước đá trong đêm đông giá rét, khiến sự vui mừng trong lòng Khả Lan trở nên lạnh.

Cô biết thứ Cố Thành Viêm nói là gì, nhưng sao lại phải hung dữ như vậy? Cô chỉ sợ người ta hại anh, cho nên mới lấy thẻ nhớ từ chỗ Lục trung úy.

Khả Lan không vội vã trả lời Cố Thành Viêm, hai mắt híp lại.

Cố Thành Viêm chợt cao giọng, tức giận nói: “Lấy ra!” Giọng của anh, biểu lộ ra khá vội vàng.

Khả Lan thấy bộ dáng Cố Thành Viêm thế này, trong lòng run lên, quần áo trong tay rơi xuống đất, cả người ngẩn ra.

Cố Thành Viêm không tin cô!

Anh đã từng nói, có chuyện gì đều phải nói với anh, tại sao lúc này, anh lại không tin cô, chủ động nói sự việc.

Anh đang gấp cái gì?

Khả Lan sững sờ đứng im tại chỗ, hai mắt ửng đỏ, nhìn thẳng anh.

Lát sau.....

Cố Thành Viêm thấy bộ dáng Khả Lan, lúc này mới phản ứng, mình đã kích động.

Anh thu lại ánh mắt tàn khốc, đưa tay ôm người vào trong ngực.

“Thật xin lỗi, vật kia đối với anh rất quan trọng.” Anh nhỏ giọng giải thích, giọng nói chậm rãi, nhận sai với cô.

Khả Lan không trả lời, đứng im tại chỗ, không nhúc nhích.

Trong lòng cô có cảm giác không hiểu.

Yêu là phải tin tưởng lẫn nhau, vợ chồng là bạn đồng hành cả đời, Cố Thành Viêm đối tốt với cô, cô động lòng, còn giúp anh cả đời.

Cố Thành Viêm giúp cô, cô cũng hy vọng có thể giúp Cố Thành Viêm.

Nhưng Cố Thành Viêm vì thẻ nhớ, quát cô, không tin cô.

Cô chợt không hiểu, rốt cuộc yêu là thật hay là giả.

Chẳng biết từ lúc nào, cô toàn tâm toàn ý tin tưởng Cố Thành Viêm, vậy mà cô chưa lại chưa bao giờ biết, Cố Thành Viêm có tin tưởng cô hay không.

Hoặc là nói, giữa cô và anh, chỉ là một trò chơi, chỉ là cô chìm sâu, Cố Thành Viêm vẫn ở ngoài trò chơi.

Cô chợt nhớ tới Lương Bảo Nhi, vì Cố Thành Viêm, gần như điên cuồng, bọn họ cũng đã từng yêu nhau.

Nhưng Cố Thành Viêm lại ôm chặt Khả Lan, không hy vọng nhìn thấy thẻ nhớ gì đó.

Cố Thành Viêm biết Khả Lan tức giận, liền ôm Khả Lan vào trong ngực, về mặt thành thật hỏi “Tức giận sao?” Nói xong, Cố Thành Viêm vén vén sợi tóc bên tai Khả Lan.

Khả Lan giật giật cơ thể, vẫn không lên tiếng, cô không biết mình có nên tức giận hay không.

“Anh đảm bảo, sau này sẽ không vậy nữa.” Khả Lan không trả lời, Cố Thành Viêm cũng không giận, bàn tay ôm cô, giam cầm cô trong ngực, cam kết với cô tựa như đảm bảo.

Khả Lan hơi ngừng lại, liếc mắt nhìn Cố Thành Viêm, cuối cùng thở dài nói: “Em biết rồi.”

Bây giờ Cố Thành Viêm cũng buông mặt mũi mà dỗ cô, chẳng lẽ, cô còn phải kiêu cách, nhấn nhá, để anh tiếp tục dỗ sao?

Cô không phải loại người bụng đang đói có người mời ăn thì kêu no rồi mà từ chối, đã ở chung với nhau, vấn đề nhỏ sẽ xuất hiện, cô nhin.

Có lẽ, trong tâm thế nhớ kia, có một phần tài liệu vô cùng quan trọng của đảng, về cơ mật quân sự, cho nên, Cố Thành Viêm rất lo lắng.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan trả lời, bỗng nhiên cười cười, đưa tay từ bên hông, dò vào bên trong đồ của cô.

“Nhìn qua, hình như vẫn còn đang tức giận.” Anh thấp giọng nói, lật người đè cô xuống.

Khả Lan đang còn cảm thấy buồn bực vì chuyện Cố Thành Viêm hung dữ với cô, lúc này người đàn ông chợt đè lên người cô, khuôn mặt cô bỗng ửng đỏ, đưa tay muốn lôi kéo tay người đàn ông, để anh đừng nóng vội.

Động tác cô muốn lôi tay, đã bị anh đoán trước, hai tay cô liền bị anh giữ chặt.

Dưới giường bá đạo, trên giường cũng bá đạo, tính cách quá hư.

“Ai nói em tức giận.” Khả Lan quay khuôn mặt ửng đỏ đi, không muốn cho anh nhìn thấy.

Người đàn ông đã bắt đầu cởi móc áo.

Anh cúi đầu tựa như trừng phạt cắn bả vai cô.

Cô khẽ run, cắn răng, không muốn lên tiếng.

Nhưng vẫn không ngừng được, uhm.....uhm.

Mà cơ thể rắn chắc của anh, bao trùm cơ thể nhỏ nhắn của cô, bắt đầu lần lượt đoạt lấy, khiến cho anh càng thêm điên cuồng.

Cô vô lực chịu đựng, chỉ có thể để anh phát tiết.

Giữa hai người đã không còn cãi nhau lúc này nữa.....

Có câu tục ngữ, vợ chồng đầu giường gây cuối giường hợp, một đêm kích tình, buổi sáng tỉnh dậy, Khả Lan thấy Cố Thành Viêm ngồi ở đầu giường hút thuốc lá.

Cô không thể không thừa nhận, đàn ông hút thuốc, có phong vị rất đặc biệt, nhất là người đẹp trai như Cố Thành Viêm, nhưng mà vẻ mặt của anh khẽ nhăn, tựa hồ như đang nghĩ gì đó.

Cô không biết anh đang nghĩ cái gì, nhưng mà giờ phút này, tâm tình của cô cũng rất kỳ quái, thế nhớ, hình như đang ngăn cách bọn họ.

Rồi sau đó.....

Khả Lan vươn tay, giật lấy điếu thuốc Cố Thành Viêm vừa mới hút, chân mày nhíu lại: “Hút thuốc sẽ giảm thọ.”

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, sững sờ, bỗng nhiên nở nụ cười, đưa tay kéo Khả Lan: “Đại hội thể dục thể thao trường thọ.” Giọng nói trầm bổng du dương.

Khả Lan nghe vậy, vẻ mặt đột nhiên trầm xuống, chợt thấy tim gan run run.

Kiểm chế.....

Sau khi Diệp Huệ cùng Khả Lan tách ra, đã là lúc hoàng hôn.

Mấy ngày nay, cô ta đi theo Khả lan, dần dần phát hiện, Khả Lan cho cô ta cảm giác, dần dần giống như là đàn ông của cô ấy.

Không thể không nói, người đàn ông kia của Khả Lan chính là cực phẩm.

Chỉ là, cô thích người giống như Lục trung úy, an toàn.

Về đến nhà, Diệp Huệ đem thẻ nhớ mới mua, đưa cho mẹ mình.

Thẻ điện thoại của mẹ cô hư, mua cái mới, vốn dĩ muốn mua máy mới.

Nhưng hiện tại nhà cô còn nợ Khả Lan mười mấy nghìn tệ, chi tiêu ở trong nhà phải tiết kiệm một chút.

Nếu không cũng không thể trả hết tiền.

Di Vương chụp được thẻ nhớ, miệng không ngừng nói muốn mua máy mới, bây giờ Khả Lan được mệnh danh là “công chúa trong giới kinh doanh” tiền rất nhiều, một cái điện thoại di động, khẳng định Khả Lan sẽ không quan tâm.

Nhưng Diệp Huệ nghe mẹ mình nói như vậy, có chút tức giận.

“Con nói mẹ đừng như vậy, Lâm Khả Lan là Lâm Khả Lan, chúng ta là chúng ta, nhà chúng ta được cô ấy giúp là tốt rồi, mẹ còn muốn cái gì?”

Diệp Huệ nói xong, kể từ khi Khả Lan thành giám đốc Quạt Khôi, mẹ cô vẫn cho rằng Khả Lan có tiền, há miệng ngậm miệng, đều muốn tìm cô ấy xin tiền.

Có thể đừng nói tới hai chữ này được không.

Thật ra thì Lâm Khả Lan trôi qua cũng không tốt như người ta thấy.

Cảnh tượng bên ngoài, ở Quạt Khôi, cũng chỉ là đồ trang trí, không có quyền lực, có vài ánh mắt nhìn Khả Lan đều là chăm chọc.

Nếu không phải là người đàn ông kia, sợ rằng Khả Lan sẽ không có ngày hôm nay.

Bây giờ người đàn ông kia đối với cô ấy không tệ, sau này thì sao?

Đàn ông có mấy người đáng tin?

Không nói ba Lâm Khả Lan, ngay cả ba cô ta cũng ra ngoài tìm người thứ ba, bỏ người nhà.

Chứ đừng nói đến người đàn ông có quyền thế kia.

Khả Lan không ngu ngốc, cũng cố gắng, cho nên cô ta cũng tin tưởng Khả Lan.

“Ồ, mẹ nói đôi câu thì sao? Ban đầu không phải mẹ giới thiệu nó đi xem mắt, làm sao nó có thể quen Cố thủ trưởng, cũng sẽ không có ngày hôm nay, cảm tiền cảm ơn nhà chúng ta, là việc đương nhiên.” Di Vương nghe Diệp Huệ nói như vậy cũng không hài lòng.

Bà giúp đỡ nhà Khả Lan từ nhỏ, xem cô như con gái ruột, bây giờ phát đạt, phải báo đáp không phải sao?

“Mẹ, mẹ đừng nói mê, làm sao mẹ có thể quen người như vậy chứ.” Diệp Huệ lạnh giọng nói, cô không tin tưởng chút nào đối với lời mẹ mình nói.

Nhân vật lớn như vậy, làm sao có thể đi xem mắt.

Nói ra đều là truyện cười.

Di Vương nghe con gái mình nói như vậy, hừ lạnh một tiếng.

Sau khi lắp thẻ vào điện thoại, mở máy, để điện thoại di động sang một bên, lại nói: “Mẹ đương nhiên không biết nhân vật lớn như vậy, là Khả Lan nhận nhầm người, cho nên mới tiến tới với Cố thủ trưởng.”

Di Vương giải thích, cũng nói đó là số mệnh.

Nếu ban đầu con gái bà chịu đi, không chừng bây giờ có thể leo lên vị trí cao, chứ không phải Lâm Khả Lan, mà là con gái bà.

Bà không cần phải trải qua mưa gió.

Lần trước còn phải giả bộ bị đánh, để gạt ít tiền?

Haiz.....

Nhưng mà không sao, những năm này, quan hệ của bà cùng Tổ Phương rất tốt, Lâm Khả Lan không thể nào không nhớ rõ.

Cô là đứa bé hiếu thuận, bà cũng không tin Lâm Khả Lan không nhớ ân.

Diệp Huệ nghe mẹ mình nói, vẻ mặt sụp xuống, trên đời này có sự trùng hợp vậy sao?

Có quá kỳ quái không?

Nghĩ đến đây, Diệp Huệ không có trả lời mẹ mình, sửa lại quần áo mà hôm nay Khả Lan mua cho cô, sờ sờ, chất liệu thật tốt.

Rồi sau đó Di Vương thấy Diệp Huệ có quần áo mới, cười nói quần áo không tệ, bây giờ thì tốt rồi, Lâm Khả Lan trèo lên cành cây cao, bọn họ cũng có thể được nhờ.

Cái này gọi là.....Một người đắc đạo, cái gì cũng thăng thiên.

Rồi sau đó Di Vương cầm điện thoại lên, nhìn một chút, lại phải có mặt mũi.

Nhưng mà mặt mã lúc đầu bao giờ cũng giống nhau.

Vì vậy bà ấn số vào.

Sai.....

Lại không có sách hướng dẫn, Diệp Huệ mua đồ thế nào vậy.

Rồi sau đó bà lại ấn một dãy số.

Sai.....

Thấy tình huống như thế, dì Vương lại nóng nảy, tiếp tục ấn một dãy số.

Sai.....Đã khóa.

Rồi sau đó đen thui, điện thoại cũng không mở được.

Thấy như vậy, sắc mặt dì Vương trầm xuống.

Bà không ngờ, thế nhỏ, có thể làm hư điện thoại, thật phức tạp!

Bà vội vàng gọi Diệp Huệ tới giúp.

Diệp Huệ cũng không tìm ra lý do.

Điện thoại di động hư, không thể dùng, phải mua mới, nhưng.....

Trong lòng Diệp Huệ chần chừ, rất buồn bực.

Nhưng mà dì Vương nói: “Con nói với Lâm Khả Lan một chút, để mẹ làm người giúp việc cho nhà nó, dù sao người quen cũng tốt hơn người ngoài.” Nói đến đây, trong lòng bà khẽ nhúc nhích.

Lâm Khả Lan là một người con hiếu thuận.

Nếu Lâm Khả Lan thấy bà không có điện thoại di động, nhất định sẽ giúp bà mua một cái.

Trước kia bà mua rồi, nhưng mà hư mất, bây giờ Lâm Khả Lan phát đạt, nên mua cho bà hiệu quả táo gị đó.

Diệp Huệ nghe mẹ nói như vậy.

Chợt có cảm giác mình bị mẹ đánh bại, thờ dãi, bất đắc dĩ gật đầu nói: “Con hỏi một chút.”

“Đừng quên.” Diệp Huệ da mặt mông, nếu hai ngày sau không có lên tiếng, bà sẽ tự mình đến chỗ Khả Lan.

Bà cũng không tin, bà ở bệnh viện với Tô Phương lâu như vậy, Khả Lan lại không thể mua cho bà hai bộ đồ mới, mua điện thoại hiệu trái táo.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Đã tới mùa đông, bầu trời đã bắt đầu có tuyết rơi, xen lẫn mưa đá, đập vào trên cửa kêu răng rắc.

Sáng sớm hôm nay, Cố Thành Viêm quay về doanh trại, nói là có chuyện, hai ngày nữa quay về.

Sau khi Khả Lan nhìn Cố Thành Viêm đi, trái tim bỗng trầm xuống.

Mặc dù Cố Thành Viêm không nói gì về chuyện của Lục Hiểu Phong, nhưng cô có thể nhìn ra được, về mặt Cố Thành Viêm nhìn cô rất nặng nề.

Có phải hôm qua cô làm sai không?

Sau khi kích động tỉnh táo lại, cô mới phát hiện.

Thật ra thì Lục Hiểu Phong là người của Cố Thành Viêm, cô không nên nghi ngờ.

.....Chỉ là lúc đó cô thấy thư ký của Lương Tú Ly, trong lòng liền tức giận.

Không thể nào không chê!

Nghĩ đến đây, Khả Lan nhủ nhút, trong lòng giống như có đủ loại cảm giác, không biết là mùi vị gì.

Đi tới Quạt Khôi, Khả Lan vừa mới ngồi xuống, Diệp Huệ liền đi vào.

Diệp Huệ cầm món ăn mà dì Vương nấu, đặt lên bàn nói: “Mẹ tôi nấu đồ ăn, bảo tôi đưa tới cho cô.” Diệp Huệ nói xong, ánh mắt dừng lại trên người Khả Lan.

Há miệng muốn nói tới chuyện của mẹ cô, nhưng lại ngượng ngừng mở miệng.

Khả Lan liếc nhìn đồ ăn, khẽ cười nhận lấy, không biết Cố Thành Viêm có ăn nổi món này không.

“Khả Lan.” Diệp Huệ thấy Khả Lan cười, hít sâu một hơi, chuẩn bị nói.

Khả Lan ngược mắt, nhìn Diệp Huệ.

“Bây giờ cô ở một mình sao?” Diệp Huệ thử hỏi một câu, cô từng tới nhà Khả Lan một lần, nơi đó rất lớn.

Đột nhiên bị Diệp Huệ hỏi nhà cô, Khả Lan ngây ngẩn cả người, nhà cô, thật ra thì có hai người ở.

Nhưng mà cũng có lúc Cố Thành Viêm về nhà họ Cố.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Khả Lan dừng trên người Diệp Huệ.

Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, bộ dáng xấu hổ, ánh mắt Khả Lan cụp xuống, môi mím chặt, Diệp Huệ có chuyện muốn nhờ cô!

“Hai người, có vấn đề gì sao?” Khả Lan thở ra một hơi, trả lời, chẳng lẽ, Diệp Huệ muốn đến ở với cô?

Thật ra thì chỗ ở rất rộng, Diệp Huệ có thể đến ở, chỉ là.....Cô sợ không tiện lắm.

Diệp Huệ nghe Khả Lan trả lời, sắc mặt bỗng nhiên đỏ lên, cô đại khái có thể đoán được người kia là ai.

Chỉ là, những thứ này không phải là trọng điểm.

“Mẹ tôi nghỉ việc, muốn tìm một công việc, nhưng tuổi bà đã cao, cô cũng biết.” Diệp Huệ cúi đầu, chậm rãi nói với Khả Lan, cô phải nói.

Khả Lan vừa nghe, kịp phản ứng.

Dì Vương muốn tới nhà cô?

... ..

Khả Lan ở Quạt Khôi, không có ai hạn chế hành động cùng tự do của cô, giờ làm việc hành chính, cô liền kéo Diệp Huệ rời đi.

Một là muốn đi nhận dì Vương, hai là muốn cho người của Lan Thư nhìn thấy.

Nhận dì Vương là bởi vì Diệp Huệ, hơn nữa là bởi vì dì Vương đối với cô rất tốt.

Cô nghiêm túc nghĩ, thật ra thì dì Vương cũng nhiệt tình, tuy nói chuyện Vương Đại Chí lần trước, dì Vương lừa cô, nhưng lúc này Vương Đại Chí đã bị Cố Thành Viêm đưa đi, nhà Diệp Huệ, sẽ không có mâu thuẫn gia đình gì nữa.

Dù sao trong nhà nhiều người sẽ vui hơn, cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau, đợi mẹ cô hết bệnh về nước, có dì Vương ở cùng, sẽ không cô đơn.

Tính toán một chút, mẹ cô cũng sắp về nước rồi.....

Nghĩ đến mẹ, Khả Lan chợt cảm thấy có chút kỳ quái, chuyện của cô và Cố Thành Viêm, mặc dù không gây xôn xao dư luận, nhưng ít nhiều cũng là gió thổi cỏ lay.

Tại sao lúc này cô lại yên tĩnh như vậy?

Nhà họ Lương cùng nhà họ Cố là quan hệ hữu tình, Lương Bảo Nhi, làm sao có thể để mặc cho cô với Cố Thành Viêm như vậy! Mà không nói cho ông

bà Cố biết?

Kỳ quái.....

Chẳng lẽ là Cố Thành Viêm, giải quyết mọi chuyện rồi?

Ừ.....Đoán chừng là như vậy!

Khả Lan sắp xếp cho đi Vương cùng Diệp Huệ ở nhà cô, cũng nói rõ mình đã kết hôn, có lúc chồng cô sẽ về.

Có chút vấn đề, phải nói rõ cho hai người biết.

Buổi tối Cố Thành Viêm không quay về, Khả Lan liền xem tình hình chứng khoán của tất cả các công ty trên thị trường, Lương Thị vẫn trượt giá như cũ, Quạt Khởi tăng lên, đứng ngang với Kim Thị.....

Tất cả đều nằm trong dự liệu.

Chỉ là đến nửa đêm, chứng khoán của Lương Thị có khuynh hướng rớt giá, chợt dừng lại.

Bắt đầu tăng lên.

Thấy tình huống như vậy, Khả Lan hơi ngừng lại, không nên!

Bởi vì Lương Thị tranh giành hạng mục, cùng với nhưng scandal của Lương Bảo Nhi, đã đến biên giới chuẩn bị sụp đổ.

Mà ông Lương cũng bị tê liệt cũng khiến cho Lương Thị bị đả kích.

Vào thời điểm này, ai là người có năng lực xoay chuyển tình thế?

Đối với việc tình hình chứng khoán tăng trở lại, Khả Lan tạm thời chưa có đầu mối, nhưng lại liên tưởng đến chuyện Lục Hiểu Phong cùng với thư ký Lương Tú Ly.

Chẳng lẽ là Cố Thành Viêm?

Không.....Không.....Nếu như anh muốn giúp nhà họ Lương, cũng sẽ không đối kháng với nhà họ Lương.

Thị trường chứng khoán Lương Thị đột nhiên tăng trở lại, Khả Lan cảm thấy hơi kỳ quái, cũng không vội vã có nhiều động tác gì với Lương Thị, cô cũng muốn xem một chút, sau đó sẽ xảy ra chuyện gì.

Liên tiếp mấy ngày, thị trường chứng khoán Lương Thị tăng trở lại, rất là kinh người, mà tin tức lá cải dần dần trở lại bình thường.

Đối với chuyện của Lương Thị, Khả Lan ngược lại không vội vàng, Kim Hạo lại gấp gáp, lại tìm tới Khả Lan.

Lúc Kim Hạo tìm thấy Khả Lan, cô đang cùng Diệp Huệ mua đồ trang điểm.

Anh ta cướp lấy món đồ trong tay Lâm Khả Lan, vẻ mặt lạnh lùng, khuôn mặt tuấn tú, giương lên một tia chán ghét.

Con gái chính là con gái, chỉ biết hoa, không kiếm, tai họa tới nơi, vẫn hài lòng như vậy.

“Thật khó tìm bóng dáng của giám đốc Lâm.”

Kim Hạo hí hai mắt, lạnh lùng nhìn Lâm Khả Lan.

Chẳng lẽ Lâm Khả Lan, chuẩn bị dựa vào chức cao kia, về nhà sinh con cho anh ta?

Nhìn không giống.

Kim Hạo xuất hiện, nằm trong dự đoán của Khả Lan, cô chưa bao giờ muốn từ chối hợp tác với Kim Hạo.

Nhưng mà cách làm việc của Kim Hạo quái đản, cho nên, đang đợi Kim Hạo tìm tới mình.

Cô thương lượng cùng Diệp Huệ từ trước, để Diệp Huệ cùng Kim Hạo diễn kịch hay.

Diệp Huệ đồng ý rồi, không biết Kim Hạo nghĩ thế nào.

Khả Lan khẽ cười, hai mắt nheo lại, lông mi thon dài, che ở trước mắt.

Từ từ nói: “Anh Kim luôn cô đơn, tôi có một em gái, muốn giới thiệu cho anh Kim.”

Giọng nói Khả Lan mềm mại, như lông vũ mon trốn qua tai Kim Hạo.

Kim Hạo nghe Khả Lan nói như vậy thì sửng sốt.

Kết thân?

Là một cách tốt, chỉ là, nếu như người đó là Lâm Khả Lan, thì anh ta cũng nguyện ý suy tính một chút.

Kim Hạo không vội vã trả lời Khả Lan, mà buông lỏng món đồ trong tay, đưa mắt dừng trên người Diệp Huệ, không đoán sai, chính là người này.

Khuôn mặt không tồi, nhưng mà so với Khả Lan, vẫn còn kém.

Chỉ là, nếu như là diễn trò, anh ta cũng nguyện ý.

“Vị kia, thế nào?” Kim Hạo không từ chối, anh ta không muốn bỏ qua bất kỳ cơ hội nào.

Anh ta tin tưởng, Lâm Khả Lan giống như anh ta nghĩ, muốn diễn tuồng vui, trực bức Lương Thị.

Rồi sau đó.....Kim Hạo trở về bố cục, Khả Lan đưa Diệp Huệ đi chọn quần áo.

Diệp Huệ vẫn trầm trầm buồn buồn, mặc dù biết, chỉ là diễn trò, nhưng trong lòng cô chợt nhớ tới Lục trung úy.

Bóng đêm mềm mại, ánh trăng thanh, ánh sao lờ lờ, trong ánh đèn nhu hòa của nhà hàng tây.

Khả Lan cùng Diệp Huệ đi tới nhà hàng tây thì bên trong không có người, Kim Hạo đã bao hết.

Mới vừa vào nhà hàng tây, Khả Lan liền nhìn thấy Kim Hạo đứng cạnh bàn ăn, bóng dáng cao ráo, đứng thẳng giống như thân sĩ, một tay nắm ống tay áo, trông anh tuấn dịu dàng.

Khả Lan đi hai bước, dừng chân, ánh mắt nhìn thấy phóng viên ở bên ngoài, khẽ cười.

Diệp Huệ vẫn biểu lộ khá là mất tự nhiên, cho đến khi ngồi xuống, lúc này mới thở ra một hơi.

“Anh ta bao nhiêu tuổi?” Diệp Huệ nghiêng đầu hỏi Khả Lan.

Khả Lan nghe thấy Diệp Huệ hỏi như vậy, chân mày nhíu lại, không hiểu.

“Hai mươi tám.” Kim Hạo khẽ cười, khuôn mặt anh tuấn xinh đẹp, đôi mắt đào hoa, giương lên một tia hứng thú, ánh mắt dừng lại trên người Diệp Huệ.

Khả Lan ngược mắt, thẩm thoát giờ tay lên, chỉ vào Diệp Huệ nói: “Đây là chị em tốt của tôi, Diệp Huệ, hai mươi bốn tuổi.” Khả Lan nói xong, lại chỉ tay về phía Kim Hạo nói: “Đây là anh Kim Hạo, giám đốc điều hành của Kim Thị, hai mươi tám tuổi.” Nói xong, ánh mắt Khả Lan liếc nhìn bên ngoài cửa sổ, tia sáng từ máy ảnh lóe lên.

Sáng mai, cổ đông của Lương Thị sẽ rất nóng lòng!

Nhưng.....Lúc này.

Ngoài cửa chợt xuất hiện một bóng dáng cao ráo, trầm trầm vững vàng, từ từ đi tới trước mặt bọn họ.

Phóng viên thấy vậy vội vàng xóa hình rồi đi.

Có vài người không nên chọc vào.

Lúc trước Khả Lan còn trầm nghĩ trong lòng, chờ sáng mai khi đọc báo, Lương Thị sẽ xảy ra vấn đề.

Nhưng ánh sáng chợt biến mất, bóng dáng các phóng viên từ từ rời đi, khiến cho cô cảm thấy vô cùng buồn bức.

Cô ngoái đầu nhìn lại, lại nhìn thấy Cố Thành Viêm, đứng thẳng trước bàn ăn.

Mấy ngày trước Cố Thành Viêm rút về doanh trại, không nói lúc nào sẽ quay về, Khả Lan cho rằng, mấy ngày sau sẽ quay về, nhưng không ngờ, bây giờ đã về, hơn nữa anh vừa xuất hiện liền phá hư kế hoạch của bọn họ.

Khả Lan ngược nhìn, không lên tiếng.

Kim Hạo chợt đứng dậy, khuôn mặt nở nụ cười, chỉ vào một vị trí nói: “Cố thủ trưởng tới ăn cơm sao? Mời ngồi.”

Kim Hạo mời ngồi, Cố Thành Viêm đứng trước mặt rất lạnh lùng, hai mắt tối tăm, chăm chú nhìn Khả Lan, biểu hiện trên khuôn mặt bình tĩnh, không thể

nhìn ra ý nghĩ của anh lúc này, nhưng có thể nhìn ra được, anh không muốn ngồi chung với Kim Hạo.

Diệp Huệ tinh mắt, vội vàng đứng dậy, tránh ra nhường ghế, ngồi vào bên cạnh Kim Hạo.

Lúc này Cố Thành Viêm mới nhấc chân, im lặng ngồi xuống.

Sau khi Cố Thành Viêm ngồi xuống, Khả Lan nghiêng đầu nhìn anh một cái, sắc mặt lạnh lùng, môi mỏng mím chặt, tức giận?

Tại sao?

Bởi vì Cố thủ trưởng đột nhiên xuất hiện, phá hư kế hoạch, không khí chột trảm xuống.

Khuôn mặt lạnh lùng như băng, làm cho người ta cảm thấy tối tăm

Sau khi ăn cơm xong, Kim Hạo tự biết hôm nay không vui, liền rời đi trước.

Diệp Huệ được tài xế đưa về, Khả Lan thì bị Cố Thành Viêm ôm ngang eo nhét vào phía sau xe, rồi sau đó ôm cô vào trong ngực.

“Nói cho anh biết chuyện gì xảy ra?” Cố Thành Viêm trầm giọng hỏi, hai mắt tối tăm, nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của Khả Lan, sắc mặt lạnh lùng.

Khả Lan hơi ngừng lại, cơ thể giật giật, muốn anh buông ra, nhưng anh lại càng dùng sức buộc chặt hơn.

Anh dùng sức, Khả Lan chỉ có thể buông tha giây giũa, thở ra một hơi mới nói: “Em vẫn chưa làm xong chuyện.”

Chuyện như vậy, Cố Thành Viêm cũng không thể không biết, chuyện của cô và người nhà họ Lương, liên quan đến hai đời người.

Mẹ cô chịu khổ, cô muốn đòi lại từ Lương Tú Ly.

Cố Thành Viêm đã từng nói sẽ giúp cô, chẳng lẽ bây giờ muốn đòi ý?

“Vậy em liền tìm người họ Kim kia, không phải anh đã nói, nếu có chuyện gì phải nói với anh sao?”

Sau khi Khả Lan nói, Cố Thành Viêm liền cất giọng trả lời, giọng nói trầm thấp chậm rãi, tức giận, vang vọng trong xe.

Khả Lan sững sờ, hai mắt đen nhánh, nhìn thẳng Cố Thành Viêm, thờ dài nói: “Em có thể giải quyết, cũng không muốn làm phiền anh.”

Cô vẫn luôn nghĩ như vậy, có thể không dựa vào anh, sẽ không dựa vào.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, vẻ mặt hơi lạnh, trầm giọng trả lời: “Vậy em cũng không nên tìm người họ Kim kia.”

Anh hy vọng, cô có chuyện gì, có thể tìm anh giải quyết, không cần tự quyết định.

Sau khi Cố Thành Viêm nói, Khả Lan ngước mắt, một lúc lâu không trả lời.

Cô trầm nghĩ trong lòng một lúc lâu, sau đó ngước mắt nói: “Anh tức giận?”

Kể từ hôm cô cầm thẻ nhớ của Lục trung úy, cô liền phát hiện, Cố Thành Viêm trở nên rất kỳ quái.

Lần trước tức giận, lần này lại tức giận, cô chỉ muốn tự mình giải quyết phiền toái, chứ không muốn dựa vào anh.

Lời của Khả Lan khiến Cố Thành Viêm sững sờ, anh bỗng nhiên trầm mắt, trầm tư một hồi lâu, đôi tay dần dần buông ra.

Cố Thành Viêm buông ra, Khả Lan liền giùng giởng từ trong ngực anh ra ngoài.

Về mặt cô u ám thờ dài.

“Em hiểu, chuyện thẻ nhớ của Lục trung úy, là em không đúng, em không nên nghi ngờ cấp dưới của anh.”

“Đó là bởi vì em lo cho anh, cậu ấy và thư ký của Lương Tú Ly ở chung một chỗ, em sợ.”

“Em cũng biết rõ, đàn ông đều không thích phụ nữ quá phức tạp, nhưng lúc mẹ em sống dở chết dở, những nỗi đau kia, những vết thương kia là ai tạo thành?”

“Em không cách nào bỏ qua, cũng không thể nào hiểu được tại sao anh lại giúp em, tại sao lại liên hệ với người nhà họ Lương.”

“Em sợ.....”

Khả Lan nói đến đây, không thể giải thích được nữa, chuyện cô cầm thẻ nhớ của Lục trung úy, đã không thể nào thay đổi.

Mà bây giờ, không phải vấn đề phức tạp hay không, mà cô là người, không phải là đồ chơi của anh, cũng có suy nghĩ của riêng mình.

Anh muốn giúp cô, nhưng anh quá bá đạo, có chuyện, cũng do anh dự tính, không chệ vào đâu được, có anh ở đây, cái gì cũng trở nên rất đơn giản.

Nhưng cô không hiểu, tại sao Cố Thành Viêm lại không tin cô.

Vì một tấm thẻ, lại trở nên như vậy.

Chẳng lẽ thẻ nhớ kia cất giấu bí mật gì không thể cho ai biết?

Nghĩ đến đây, Khả Lan mở cửa xe, muốn xuống xe.

Cố Thành Viêm lại đưa tay, kéo người trở lại.

“Chuyện liên quan đến cơ mật, anh sợ em bị liên lụy, gặp phiền toái.” Giọng nói Cố Thành Viêm trầm thấp, trả lời Khả Lan, ôm chặt cô, vẻ mặt trở nên phức tạp.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói, từ trong ngực anh ngẩng đầu, nhìn anh một lúc lâu, cuối cùng không nói thêm gì nữa.

Cô cũng không muốn hỏi Cố Thành Viêm chuyện của doanh trại, cũng không muốn hiểu rõ những chuyện cơ mật kia, chỉ là cô không hiểu, giữa bọn họ, rốt cuộc tính là gì?

Bạn cùng phòng sao?

Tất cả mọi chuyện cô đều chia sẻ với anh, nhưng chuyện của anh, cô lại không hiểu rõ.

Nghĩ đến đây, Khả Lan thở dài nói: “Sáng mai anh gặp Lục Hiểu Phong thì xin lỗi cậu ấy dùm em.” Cuối cùng Khả Lan không hỏi những nghi ngờ trong lòng, cuộc sống sau này còn rất dài, cô không cần gì xa.

“Chị dâu, thật ra thì em không giận chị.” Khả Lan vừa mới nói xong, giọng của Lục Hiểu Phong liền vang lên.

Cậu vẫn luôn ngồi trên ghế lái.

Ngày hôm qua cậu rất tức giận, nhưng nghe chị dâu nói, nhất thời không còn tức giận nữa.

Khó được có người thật lòng quan tâm đại ca, cũng khó có người có thể khiến vẻ mặt đại ca trở nên khác thường.

Chị dâu không sai, chỉ là có những chuyện, chị dâu không nên biết.

Khả Lan nghe thấy tiếng Lục Hiểu Phong, cả người bối rối.

Chẳng lẽ Lục Hiểu Phong vẫn luôn ở trong xe?

Khả Lan nghiêng đầu nhìn Lục Hiểu Phong, lại nhìn Cố Thành Viêm.

Sắc mặt bỗng đỏ lên.

Không lên tiếng nữa.

Nhưng Cố Thành Viêm nghe thấy tiếng của Lục Hiểu Phong, mặt biến sắc, Lục Hiểu Phong hoảng sợ, vội vàng quay đầu lại không dám lên tiếng.

Từ nãy tới giờ cậu làm như người vô hình, nghe thấy chị dâu nhắc tới tên mình, cậu mới quay đầu lại, nếu không chắc không ai biết tới sự tồn tại của cậu.

Rồi sau đó.....

Xe chạy trên đường.

Khả Lan ngồi trong xe, thật lâu vẫn không lên tiếng, Cố Thành Viêm vẫn rũ mắt, sắc mặt bình tĩnh tự nhiên, môi mím chặt.

Mỗi lần thấy Cố Thành Viêm như vậy, trong lòng Khả Lan dâng lên một cảm xúc khó hiểu, không thể nói thích, không thể nói sợ, càng không thể nói ghét, chẳng qua là cảm thấy.....anh có tâm sự.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Ánh trắng như nước.....

Khả Lan cùng Cố Thành Viêm về đến nhà, di Vương cùng Diệp Huệ đã ngủ, trong nhà yên tĩnh, chỉ có màu xanh nhạt của ánh đèn.

Hai người một trước một sau đi vào phòng.

Khả Lan đi trước tới mép giường, sửa sang lại chăn, động tác không nhanh không chậm, sắc mặt bình tĩnh.

Cố Thành Viêm im lặng đứng trong phòng, hai mắt tối tăm, nhìn chăm chăm cô gái đang sửa lại chăn, môi mím chặt, sắc mặt lạnh lùng.

Sau khi Khả Lan chỉnh sửa chăn xong, dọn dẹp quần áo, nhìn Cố Thành Viêm, không lên tiếng, chỉ khẽ cười gật đầu với anh một cái, đi vào phòng tắm.

Đóng cửa, mở nước.

Đối với chuyện của Lục Hiểu Phong, trong lòng cô nói không nên lời là cảm giác gì, chỉ là Cố Thành Viêm giấu cô quá nhiều bí mật, khiến cô đột nhiên cảm thấy, lúc trước cô thật lòng, có đáng giá hay không.

Thật ra thì cũng không thể nói có đáng giá hay không, từ lúc vừa mới bắt đầu, cô đã dự đoán trước, không phải sao?

Chỉ là, quá trình rất phức tạp, chỉ là, kết quả vẫn giống nhau.

Nghĩ đến đây, Khả Lan bỗng nhiên nở nụ cười khổ, cởi quần áo, đi hai bước, nước xối ào ào từ đỉnh đầu cô xuống dưới.

Da thịt trắng nõn, bị nước nóng xối đỏ.

Cô sững sờ, lùi hai bước, điều chỉnh nước ấm.

Kết.....

Chợt, cửa phòng tắm bị mở ra.

Cố Thành Viêm đứng ở cửa phòng tắm quan sát một lúc, nhắc chân đi vào.

Sắc mặt Khả Lan bỗng nhiên đỏ lên, đưa lưng về phía Cố Thành Viêm: “Em chưa tắm xong, anh đi ra ngoài đi.” Giọng nói của cô không lớn, giọng nói có chút phiền não.

Sắc mặt Cố Thành Viêm bỗng nhiên trầm xuống, bước chân cũng không dừng lại, đi tới sau lưng Khả Lan, cầm khăn lông, ướt nhẹp.

Khả Lan bối rối, chẳng lẽ Cố Thành Viêm muốn giúp cô tắm?

Cô đi về phía trước hai bước, đưa lưng về phía Cố Thành Viêm, đôi tay nhẹ nhàng ôm trước ngực, mặt lộ vẻ khó xử.

“Để em phải chịu khổ nhiều năm như vậy là anh không tốt.” Cố Thành Viêm giơ tay lên, khăn lông sát qua phần lưng bóng loáng của Khả Lan, ánh mắt hơi trầm xuống, tựa như muốn xin lỗi Khả Lan.

Khả Lan sững sờ, quay đầu nhìn về phía anh, không phản bác được.

Đó là cuộc đời cô, cô chịu khổ vất vả kiếm sống, cũng không phải lỗi của anh.

“Chuyện không liên quan đến anh.” Khả Lan thờ dãi, trả lời, trái tim giống như tự ái.

Cố Thành Viêm đang dụ dỗ cô sao?

Không dễ dàng.

Cố Thành Viêm không ngừng động tác trên tay, về mặt bỗng nhiên trầm xuống, bỗng nhiên thò tay ôm Khả Lan vào lòng, nước ấm dính ướt áo sơ mi màu xanh của anh, ôm nhau thật chặt, da thịt dán vào nhau.

Một lúc lâu sau.....

Anh thờ dãi, môi mím khẽ mở, nói bên tai cô: “Em còn nhớ rõ tiệc về hưu của Dương tướng quân lần trước chứ?” Đường như anh quyết định nói với Khả Lan chuyện của anh.

Khả Lan sững sờ, hình như cô nhớ có liên quan tới tham ô.

Đột nhiên nhắc tới chuyện này, có liên quan gì chứ?

Khả Lan không trả lời, Cố Thành Viêm sẽ tự nói với Khả Lan.

“Chuyện liên quan rất rộng, sắp thu lưới, em.....Tạm thời đừng làm gì cả.” Cố Thành Viêm thấy Khả Lan không lên tiếng, khề thờ dài, đứng sau lưng cô, trong lòng xồng lên một cảm giác khó hiểu.

Rõ ràng ở bên cạnh, nhưng anh lại sợ mất đi.

Một khi thu lưới, chân tướng rõ ràng, bộ họ còn có thể duy trì quan hệ như lúc này không?

Cố Thành Viêm dứt lời, Khả Lan lại ngây ngẩn cả người, thu lưới, Dương tướng quân? Bẫy trong bẫy?

Quả nhiên.....

Cố thủ trưởng chính là Cố thủ trưởng, chuyện tiệc về hưu lần trước, chỉ là mời như!

Dương tướng quân tự cho là đoán trước được, thật ra cũng chỉ là Cố thủ trưởng thả con tép mà thôi.

Lần trước cô còn lo lắng cho anh, thật ra thì, anh đã sớm lên kế hoạch cho tất cả.

Quả nhiên.....Cô tự cho mình là thông minh.

Nghĩ đến đây, Khả Lan gật đầu, đồng ý với lời của Cố Thành Viêm, có Cố Thành Viêm ở đây, cô làm việc gì, cũng trở nên rất ngay thơ.

Người đàn ông này.....Cô căn bản không hiểu.

Nhưng.....Cô lại càng không hiểu, Cố Thành Viêm hợp tác với nhà họ Lương, tại sao lần trước lại đối kháng với bọn họ!

Anh làm như vậy với nhà họ Lương, Lương Tú Ly, còn có thể thật lòng hợp tác với anh sao?

Lại muốn hợp tác, Cố Thành Viêm cần gì phải bức Lương Thị vào đường cùng?

Chẳng lẽ, Cố Thành Viêm hành động giống Kim Hạo, đánh trước, rồi cho trái táo, ép người.

Chẳng lẽ, thị trường chứng khoán của Lương Thị tăng trở lại, cũng là do Cố Thành Viêm thao túng?

Chẳng lẽ.....

Khả Lan không cách nào xác định nguyên nhân, bởi vì cô căn bản đều nhìn không hiểu, cũng không đoán đúng.

Việc duy nhất mà cô có thể làm lúc này, chính là tin tưởng anh.

Tin tưởng anh.

Hôm sau trời vừa sáng

Cố Thành Viêm tới doanh trại, bởi vì là ngày nghỉ, Khả Lan liền đứng ở ban công phơi nắng.

Trong lòng cô còn có trở ngại, chưa thể cởi ra, chỉ có thể đợi.

Chờ Cố Thành Viêm thu lưới, chân tướng rõ ràng.

Cô đứng ở ban công phơi nắng, chuông cửa lại vang lên.

Khả Lan xoay người lại, đi Vương ra mở cửa, đứng ngoài cửa là cô Dương, cháu gái của Dương tướng quân.

Cô Dương không đợi đi Vương kịp phản ứng, liền đi vào nhà, cười khanh khách đi tới trước mặt Khả Lan.

“Tôi nghe nói anh Cố kết hôn, cho người nghe ngóng, mới biết bà Cố là cô.”

Dương Nghi Giai nói xong, nắm tay Khả Lan, trên mặt nở nụ cười, hai mắt long lanh, lộ vẻ hâm mộ, đôi môi đỏ tươi, lỗ mũi cao thẳng, xinh đẹp mê người.

Khả Lan sững sờ, nếu như cô nhớ không nhầm, lần trước, cô Dương còn cùng Cố Thành Viêm xem mắt, ăn cơm.

Theo lý thuyết, họ phải là tình địch.

Bây giờ cô Dương đột nhiên tới thăm cô, còn làm bộ mặt thân thiện, có phải là quá kỳ quái không.

Khả Lan đứng im tại chỗ, nhất thời không biết phải trả lời cô Dương thế nào.

Dương Nghi Giai thấy Khả Lan không nói gì, cũng không vội, khẽ cười nói: “Cô tên là Lâm Khả Lan sao? Tôi là Dương Nghi Giai, là bạn của anh Cố.” Dương Nghi Giai bắt đầu tự giới thiệu mình, giọng nói ôn nhu, nhìn Khả Lan, chờ cô trả lời.

Khả Lan lịch sự gật đầu nói: “Ừ.”

Cô chưa quen Dương Nghi Giai, nhưng chuyện của Dương tướng quân lại biết chút ít.

Chuyện Dương tướng quân tham ô, đã đến giai đoạn gây cản, lúc này Dương Nghi Giai tìm tới cửa làm cho người ta không thể không suy nghĩ.

“Cô gọi tôi Nghi Giai là được, anh Cố cũng gọi như vậy, tôi có thể gọi cô là Khả Lan không?” Dương Nghi Giai nghe giọng nói của Khả Lan, mở to hai mắt, tùy tiện nói.

Khả Lan sững sờ, Cố thủ trưởng có thể gọi người khác thân mật như vậy sao?

Nghĩ đến đây, cô khẽ cười trả lời: “Vậy sao, không nghe thấy Thành Viêm nhắc qua.”

Khả Lan nói tới đây, ngồi vào trên ghế sa lon trong phòng, không có thiện cảm với Dương Nghi Giai, mà Dương Nghi Giai lại theo sát Khả Lan ngồi xuống.

Di Vương rót nước cho Dương Nghi Giai, Diệp Huệ cũng đứng một bên nhìn Dương Nghi Giai.

Một thiên kim đại tiểu thư, tới cửa viếng thăm, hạ thấp tư thái, khả nghi.

Dương Nghi Giai vừa nghe Khả Lan nói như vậy, bỗng khẽ cười nói: “Tính cách anh Cố chính là như vậy, trầm trầm buồn buồn, cái gì cũng không để trong lòng.” Dương Nghi Giai nói đến đây, cầm ly nước lên uống, uống nước xong, nhìn về phía Khả Lan.

“Chẳng qua tôi cảm thấy, người trầm buồn, cũng có chỗ tốt, lúc chọc anh ấy cười, bộ dáng anh ấy giống như đá nở hoa, long lánh rực rỡ.” Dương Nghi Giai nói tới đây, nở nụ cười, hình như nhớ lại chuyện ngọt ngào.

Khả Lan nghe Dương Nghi Giai nói, không vội trả lời, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô ta, khuôn mặt biểu lộ một chút hứng thú.

Đây là đang muốn khoe khoang quan hệ cô ta và Cố Thành Viêm sao? Để cô cảm thấy mất mát?

Quá kém cỏi!

“Đúng rồi, tôi còn nhớ lúc Lương Bảo Nhi vừa từ nước ngoài trở về, cô ấy và Cố Thành Viêm ngày nào cũng dính chung một chỗ, có cái gì.....” Dương Nghi Giai nói tới đây, chợt dừng lại, hình như ý thức được mình nói sai, vội vàng nói: “Thật xin lỗi, tôi nghĩ gì nói đó, đừng tức giận.”

Dứt lời, Dương Nghi Giai vén mái tóc trên mặt, lộ ra vẻ mặt áy náy.

Cô ta đưa tay kéo tay Khả Lan, vẻ mặt hối lỗi.

Khả Lan bị Dương Nghi Giai kéo như vậy, khẽ cười, khóe mắt cong lên nói: “Không sao, anh ấy đã nói với tôi rồi.” Khả Lan trả lời, giọng nói chậm rãi, sắc mặt bình tĩnh, không để ý.

Dương Nghi Giai thấy Lâm Khả Lan trả lời, trong mắt lóe lên một tia mất mát, nhưng ngược lại có một chút vui mừng: “Thật sao? Không ngờ anh Cố cũng nói những điều này với cô, xem ra.....Hai người không có bí mật nào.” Dương Nghi Giai nói tới đây, lôi kéo tay Khả Lan, ánh mắt chú ý tới chiếc nhẫn trong tay cô.

Cô ta nắm ngón tay Khả Lan nói: “Chiếc nhẫn thật đẹp, lúc trước anh Cố cũng tặng Bảo Nhi một cái nhẫn thế này.” Dương Nghi Giai nói tới đây, vui vẻ trên mặt bộc phát.

Ánh mắt Khả Lan sụp xuống, hàm không trống thì không có gió, Dương Nghi Giai cũng sẽ không nói những lời này.

Cho nên, Cố Thành Viêm thật sự đã tặng Lương Bảo Nhi nhẫn sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng Khả Lan khó hiểu, nụ cười trên mặt dần thu lại, nhưng lại nở nụ cười, Dương Nghi Giai tới đây là đặc biệt tìm đến để điều tra sao?

Dương Nghi Giai thấy sắc mặt Khả Lan thay đổi, trong lòng hứng thú, há miệng muốn nói tiếp.

Lúc này Diệp Huệ bung trái cây tới, chọt lảo đảo một cái, đĩa xoài mới cắt đều đỏ lên chiếc váy màu trắng thời thượng của Dương Nghi Giai.

Vàng trắng xen lẫn rất chói mắt.

Dương Nghi Giai lập tức nhảy lên, chỉ vào Diệp Huệ, muốn mắng, nhưng lại nhìn xuống, sắc mặt rất là rục rở.

Nhưng Diệp Huệ cúi đầu, lộ ra bộ mặt khủng hoảng.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi không chú ý, thật xin lỗi.” Nói xong, Diệp Huệ liền cầm khăn lau trên bàn, giúp Dương Nghi Giai lau vết bẩn trên quần áo.

Khả Lan thấy vậy, không lên tiếng, khoe mắt khẽ cong lên, nhìn sắc mặt lúc đỏ lúc trắng của Dương Nghi Giai.

Một lúc sau.....

“Không sao.” Mặc dù Dương Nghi Giai giận, lại không phát tác, nhận lấy khăn lau trong tay Diệp Huệ, tùy ý xử lý vết bẩn trên người.

Khả Lan sững sờ, Dương Nghi Giai này, mạnh hơn Lương Bảo Nhi rất nhiều.

Ít nhất, có thể bảo trì về bình thân.

Dương Nghi Giai tùy ý xử lý vết bẩn xong, lại cùng Khả Lan hàn huyên mấy câu, khuôn mặt thủy chung nở nụ cười, nói xong câu cuối cùng, cô ta mới lấy thiệp mời trong túi xách ra nói: “Ngày mai là sinh nhật tôi, cô đưa cái này cho anh Cố, cô cùng anh Cố tới đi.” Dương Nghi Giai nói tới đây, từ trong túi lấy ra một hộp quà, đặt lên bàn nói: “Hai người kết hôn, tôi cũng có món quà nhỏ để tặng, chúc mừng hạnh phúc.”

Dương Nghi Giai nói xong, đẩy cái hộp về phía Khả Lan.

Khả Lan thấy Dương Nghi Giai lấy cái hộp ra, hơi ngừng lại.

Rồi Dương Nghi Giai lại mở hộp ra nói: “Chút thành ý.” Dương Nghi Giai nói xong, ánh mắt dừng trên hộp quà, đồng hồ đeo tay.

Thấy Dương Nghi Giai hào phóng như vậy, Khả Lan hơi ngừng lại.

Thật đúng là con nhà giàu.

“Cảm ơn.” Khả Lan nhò giọng cảm ơn, cũng không từ chối.

Rồi sau đó, Dương Nghi Giai không nói thêm gì, nói mấy câu, liền khẽ cười tạm biệt Khả Lan.

Khả Lan nhìn cô ta rời đi, di Vương lại gơ đồ trong tay lên nói: “Oa, đây là vàng thật đó.” Một câu nói bỗng nhiên Khả Lan trầm xuống.

Xa xỉ.....

Vốn dĩ Khả Lan muốn ném đồng hồ đeo tay qua một bên không để ý tới, nhưng nghĩ là quà người ta tặng, cho nên để vào phòng, nói thế nào cũng phải cho Cố Thành Viêm xem một chút.

Buổi tối.

Cố Thành Viêm từ doanh trại quay về, ăn cơm xong, Khả Lan liền đưa đồ Dương Nghi Giai đưa tới cho Cố Thành Viêm xem.

Cố Thành Viêm thấy quà tặng cùng thiệp mời khẽ nhếch miệng, nói với Khả Lan, ngày mai phải đeo cái đồng hồ kia.

Khả Lan không hiểu, tại sao lại phải đeo, cô không có cảm tình với Dương Nghi Giai, tại sao phải làm bộ.

Xem như tham gia bữa tiệc sinh nhật của cô ta, cô cũng không đeo món đồ cô ta đưa.

Nhưng.....Cố Thành Viêm khẽ cười giải thích với Khả Lan.

“Chỗ này có chìa khóa cùng mật mã của nhà kho của Dương tướng quân, ngày mai, anh sẽ tự mình hành động.” Cố Thành Viêm nói tới đây, bỗng nhiên thò tay nắm bả vai Khả Lan, khuôn mặt thận trọng nhìn Khả Lan nói: “Sau ngày mai, chúng ta cử hành hôn lễ.”

Cố Thành Viêm dứt lời, khuôn mặt Khả Lan liền ửng đỏ, mỗi một người phụ nữ đều mong đợi hôn lễ, họ kết hôn lâu như vậy, nhưng chưa tổ chức hôn lễ, xác thực chưa đầy đủ.

Chỉ là.....Dương Nghi Giai, lại giúp Cố Thành Viêm.

Điều này cần phải có bao nhiêu dũng khí!

Phản bội chính người thân của mình, đến giúp Cố Thành Viêm!

“Đương Nghi Giai thích anh.”

Khả Lan cất giọng trả lời Cố Thành Viêm, có thể vứt bỏ tình thân để giúp đỡ một người đàn ông, không phải thích, là cái gì?

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, vẻ mặt sững sờ, hai mắt tối tăm nhìn thẳng khuôn mặt Khả Lan, khóe miệng nở nụ cười.

“Ừ.....Nhưng anh thích em.” Anh trầm giọng nói với Khả Lan.

Thích thì thế nào.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói, sắc mặt bỗng nhiên đỏ lên, cúi đầu, nói nhỏ “Miệng lưỡi trơn tru.”

Khả Lan nói không lớn nhưng lại bị Cố Thành Viêm nghe rõ.

Anh duỗi tay ôm cô vào ngực, chợt cười hỏi: “Không thích?” Giọng nói anh cao lên, hai mắt híp lại, hỏi ngược lại.

Khả Lan cúi đầu, nhìn nút áo anh, không trả lời.

Anh nhìn cô thẹn thùng, ánh mắt chợt có chút sắc dục, cúi đầu, hôn lên môi cô.

Khả Lan khẽ uhm.....tràn đầy ngọt ngào.

Nguyệt sắc như nước, bầu trời đầy sao.

Sau cuộc mây mưa.....

Cố Thành Viêm chuẩn bị lần thứ hai.

Khả Lan chợt từ dưới người anh ngẩng mặt lên nói: “Em nhớ tới một chuyện.”

Mặc dù gần đây tâm tình Khả Lan rất tốt, nhưng có chuyện, thủy chung là trở ngại.

Chính là người tài xế mà Lan Thư sắp xếp kia, cô cảm giác sẽ gặp nguy hiểm, nhưng lại không biết xử lý thế nào.

Cho nên, cô muốn học lái xe.

“Hả?” Cố Thành Viêm nhỏ giọng hỏi, cắn vào vành tai cô nói: “Sáng mai lại nói.” Lại thêm một lần!

Khả Lan bị anh cắn khiến cả người run rẩy, trái tim cảm thấy tối tăm.

Có thể dừng nóng vội như vậy được không?

Cô cụp xuống, đưa tay muốn đẩy người anh, nhưng thực lực cách xa, sức lực cô quá nhỏ, cuối cùng chỉ có thể mặc kệ, từ dưới người anh ngẩng mặt lên nói: “Chờ sáng mai em thức dậy, anh đã đi rồi, làm sao nói?”

Giống như sáng sớm nay, cô muốn nói, nhưng mọi người đi hết, làm sao nói?

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, khẽ nói: “Nói đi.”

Ngoài miệng bảo cô nói, nhưng động tác không dừng lại.

Khả Lan cắn răng, sắc mặt ửng hồng, run rẩy nói: “Tài xế của em, là một người cầm súng lâu năm, em muốn học lái xe, a, để anh ta, a.”

“Ngày mai anh dạy cho em.” Cố Thành Viêm trả lời, vùi đầu.

Khả Lan nhìn thấy bộ dáng của anh, chợt trầm nghĩ: có chừng mực một chút, ngày một còn tự mình hành động!

... ..

Hôm sau trời vừa sáng, như Khả Lan đoán, Cố Thành Viêm đã sớm rời đi, cô ngủ thẳng tới khi mặt trời lên cao.

Sáng sớm đi Vương đã mua ba ba, cà rốt, nấu cơm cho Khả Lan, nói là bồi bổ cơ thể.

Khả Lan ăn chợt cảm thấy mùi vị không đúng, có chút cay đắng, mặc dù mùi vị rất nhạt, nhưng cô lại phát hiện ra không giống như bình thường.

Ăn vài miếng, Khả Lan liền bỏ đĩa xuống, ánh mắt dừng trên người dì Vương, chỉ thấy không biết từ lúc nào, trên tay bà lại có thêm một vòng vàng.

Thấy tình huống như vậy, trong lòng Khả Lan bỗng trầm xuống, đây là bị người ta mua chuộc?

Nghĩ đến đây, Khả Lan liếc nhìn Diệp Huệ ngồi bên cạnh, đem đồ ăn đi Vương gấp cho mình, đẩy tới trước mặt Diệp Huệ nói: “Huệ, cô ném thử món ăn hôm nay mẹ cô nấu một chút.” Giọng nói Khả Lan không lớn, lại có thể khiến đi Vương nghe rõ ràng.

Đi Vương thấy động tác của Khả Lan, vẻ mặt bỗng nhiên trầm xuống, nhưng không nói gì.

Diệp Huệ nhận đồ ăn Khả Lan đưa tới, cúi đầu ăn, nhú mồm lại.

Ăn không ngon.

“Mẹ, sao tay nghề của mẹ lại thành thế này?” Diệp Huệ ăn xong, liền nhìn đi Vương, vẻ mặt không vui.

Đi Vương nghe thấy Diệp Huệ nói như vậy, toàn thân cứng đờ, đưa tay sờ vòng vàng, đôi môi run rẩy.

“Cái này tốt cho cơ thể.” Nói xong tay bà sờ vòng đeo tay, lại càng ngày càng trở nên gấp gáp.

Một lúc sau.....

Khả Lan chợt đứng dậy, đi về phía phòng bếp, lục tìm mọi nơi, không có gì đặc biệt, ngoại trừ một lọ dầu tên mao miên tử du!

Mao miên tử du?

Vật này lúc trước Khả Lan từng nghe thấy, phụ nữ ăn vào lâu ngày sẽ dẫn đến mất kinh, tử cung co rút, vô sinh.

Nhưng mà vật này xử lý không được tốt, vị khó ăn, kèm theo mùi xăng.

Hơn nữa, đi Vương không phải là người tinh tế, ngày đầu tiên đổ vào liền lộ ra sơ hở.

Thấy chai dầu này, Khả Lan đứng im tại chỗ, xoay người lạnh lùng nhìn đi Vương.

Đi Vương thấy như vậy, vẻ mặt run lên, cúi đầu, đưa tay nắm vòng vàng trên tay, không lên tiếng.

“Là ai nói đi làm như vậy?” Khả Lan lạnh giọng hỏi, cô biết đi Vương tham tiền, nhưng cô vẫn cho là, đi Vương tham tiền là vì Vương Đại Chí!

Nhưng mà Vương Đại Chí đã vào quân khu 27, đi vẫn như vậy!

Đi Vương nghe Khả Lan hỏi như vậy, ánh mắt sụp xuống, nắm vòng vàng trong tay: “Họ Lương.”

Vốn dĩ bà cũng không muốn làm như vậy, nhưng đối phương uy hiếp bà, đưa cho bà ba vòng vàng, bà có thể không động lòng sao!

Cho nên, bà làm, vòng tay cũng cầm.

Nhưng mà, bà cho nhiều dầu một chút, muốn cho Khả Lan ăn, đây cũng không phải lỗi của bà.

Nếu Khả Lan phát hiện, đó là chuyện của Khả Lan, tiếp đó, để Khả Lan đi tìm họ Lương nói lý.

Dù sao muốn bà làm gì, bà đã làm rồi.

Đi Vương vẫn nắm vòng vàng trong tay, Khả Lan đã nhìn ra, đi Vương là muốn nói cho cô biết, nhà họ Lương cho bà tiền.

Để bà làm như vậy.

Thảo nào Lương Bảo Nhi không sinh chuyện, cô cũng không thể ngồi chờ chết.

Vô sinh? Muốn cho cô cả đời không sinh con được sao?

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Không Sợ Chán Ngấy.

Ánh nắng nhuộm đỏ cả bầu trời.

Bầu trời giống như một tờ giấy màu xanh, mây đám mây mỏng, như bị ánh mặt trời phơi nắng, theo gió chậm rãi trôi.

Khả Lan bảo đi Vương cầm chai dầu đi trả lại cho Lương Bảo Nhi, mà lúc bà quay lại, Lương Bảo Nhi tới, cô Cố Thành Viêm cùng cô ta đến thăm.

Cố Vọng Bộ vào nhà, vẫn không lên tiếng, ánh mắt lạnh băng, quét mắt nhìn khắp nhà.

Ông Cố cùng vợ đi Tây Nam thăm anh hai, cũng không biết tình hình gần đây, bao gồm cả chuyện Cố Thành Viêm cùng cô vương vẫn không dứt được.

Vốn dĩ bà không muốn lộ diện, bà biết tính khí Thành Viêm, hai người ở cùng nhau, như keo như sơn, càng phá hư, càng khiến tình cảm của bọn họ thêm chặt hơn.

Nhưng nhà họ Cố không thể nào tiếp nhận một người con gái không minh bạch, cho nên, chỉ có thể tạm thời để mặc bọn họ âm ỉ, nhưng cô gái này không thể mang thai.

Sau khi Cố Vọng Bộ đi vòng quanh nhà, cuối cùng ánh mắt dừng ở hộp bao cao su trong phòng ngủ, xem ra là dùng biện pháp an toàn, chắc hẳn Lâm Khả Lan cũng là người thông minh.

“Cô cùng hiểu tại sao tôi tới đây.” Cố Vọng Bộ đứng ở cửa, đi thẳng vào vấn đề, giọng nói chậm rãi, không quanh co lòng vòng.

Khả Lan nghe cô của Thành Viêm nói, khẽ nhú mày.

Không ngờ, chuyện là như vậy, lại là chủ ý của cô Cố Thành Viêm, đây là sợ cô mang thai uy hiếp nhà họ Cố sao? Cho nên không để cho cô mang thai?

Quả nhiên Lương Bảo Nhi không chịu buông tha.

“Cháu biết rõ.”

Khả Lan nhỏ giọng trả lời, giọng nói ôn nhu.

Mà Lương Bảo Nhi đứng ở sau lưng Cố Vọng Bộ nhìn thấy Khả Lan trả lời, trên mặt lộ ra một tia hứng thú, hừ lạnh một tiếng.

Cô ta đã sớm nói, Lâm Khả Lan vĩnh viễn đừng vọng tưởng chim sẻ hóa phượng hoàng, giống mẹ cô ta.

Lát sau.....

“Nhưng cô không cảm thấy làm như vậy thật quá mức sao?” Khả Lan hỏi ngược một câu.

Coi như không thể tiếp nhận, cũng không thể ra chiêu tàn nhẫn như vậy, khiến cho cô mất khả năng sinh đẻ, chỉ vì không cho cô có tư cách vào nhà họ Cố?

Khả Lan dứt lời, Cố Vọng Bộ khẽ cười gật đầu nói: “Biện pháp an toàn cũng có lúc sai sót.” Bà mặc kệ bọn họ làm loạn thành dạng gì, bà tin tưởng Thành Viêm là do bà nhìn lớn lên, vẫn có chừng mực.

Chỉ là.....Cô gái này, không có tư cách sinh con cho nhà họ Cố.

Cố Thành Viêm sẽ không chú ý tới loại chuyện nhỏ này.

Cố Vọng Bộ dứt lời, vẻ mặt Khả Lan trở nên lạnh lùng, ngược mắt nhìn về phía người phụ nữ trên năm mươi tuổi này, là một người chăm sóc da tốt.

Là bà ta một tay nuôi nấng Cố Thành Viêm sao?

Phá hư khả năng sinh đẻ của một người phụ nữ, thật là lạnh lùng, so với bà ta Cố Thành Viêm còn có tình người hơn!

“Cô khiến một người phụ nữ không thể sinh con, nếu như đổi lại cô là cháu, cô sẽ thế nào?” Khả Lan cất giọng chất vấn.

Lúc trước cô đã gặp cô của Cố Thành Viêm một lần, cô cho rằng, bà ta là người tốt, ít nhất dạy cô cách tồn tại ở nhà họ Cố.

Nhưng bây giờ thì ngược lại, không để cho cô có thể sinh con.

Cô chợt không rõ, tâm lý của những người này, đều là nghĩ thế nào?

Chỉ bởi vì thân phận?

Bốp.....

Khả Lan vừa mới nói xong, Cố Vọng Bộ liền tát cô một cái, có thể thấy rõ dấu năm ngón tay.

Khả Lan sững sờ, chưa từng nghĩ cô Cố Thành Viêm sẽ đánh cô!

Cô đứng tại chỗ, thật lâu không biết ứng đối thế nào.

Lương Bảo Nhi đứng sau lưng Cố Vọng Bội, lại biết nguyên nhân bà ta đánh người.

Cô Cố không thể sinh con, lời nói vừa rồi của Lâm Khả Lan, là đâm chọc vào vết thương của cô, nên cô tức giận.

A.....Buồn cười, cô ta thật muốn xem Lâm Khả Lan còn có bản lĩnh gì.

Diệp Huệ nhìn thấy tình huống như vậy, muốn gọi điện thông báo cho Cố thủ trưởng, nhưng điện thoại còn chưa đổ chuông, Lương Bảo Nhi tỉnh mắt, liền gạt điện thoại đi động của cô.

“Đây là chuyện nhà, cô là người ngoài nhúng tay vào làm gì?” Lương Bảo Nhi vẫn nở nụ cười, cô ta không chiếm được, cũng không tới phiên Lâm Khả Lan.

Diệp Huệ tức không chịu được, hai mắt nhìn chăm chăm Lương Bảo Nhi, há miệng muốn phản bác, giọng nói người nhà họ Cố lại vang lên.

“Đừng có không biết điều.” Cố Vọng Bội không nhiều lời, nhưng những chữ này như đang nhắc nhở Lâm Khả Lan.

Chuyện này, vốn dĩ bà không muốn trông nom, chuyện tình yêu nam nữ, bà cũng không muốn trông nom, chỉ là, nhất định không thể có con.

Thành Viêm chưa trong ba mươi tuổi, cuộc sống sau này còn dài, không thể vì một người phụ nữ mà phá hư tiền đồ.

Khả Lan im lặng, đôi tay nắm chặt, hai mắt tối tăm, nhìn chăm chăm bà cô này, trong lòng dâng lên một cảm xúc phức tạp, đây là trường bối, cô phải đối mặt thế nào?

Khả Lan không lên tiếng, Cố Vọng Bội lấy từ trong túi xách ra một chuỗi chìa khóa, đặt vào tay Khả Lan nói: “Thành Viêm, chỉ là thấy món đồ mới, chờ sau khi qua đi, gia đình, nhà cửa, công việc, tôi đều giúp cô sắp xếp xong xuôi.” Cố Vọng Bội nói đến đây, khẽ cười, đưa tay cầm tay Khả Lan nói: “Tiểu Lan, cô là đứa bé thông minh, cô nên biết phải làm thế nào.”

Khả Lan đứng im tại chỗ, thật lâu không lên tiếng, cũng không nhận chìa khóa của Cố Vọng Bội đưa, ngón tay không ngừng run rẩy.

Thật ra thì cô cũng không xác định, Cố Thành Viêm đối với cô có nghiêm túc hay không.

Cô có cảm giác mơ hồ, Cố Thành Viêm giúp cô, là vì muốn thu lưới.

Nhưng tại sao lại là cô?

Khả Lan lạnh lùng rút tay lại, không muốn cầm chìa khóa Cố Vọng Bội đưa, lui về sau hai bước.

“Nếu như anh ấy cảm thấy không còn mới mẻ nữa, cô không cần nói, cháu cũng sẽ rời đi.” Khả Lan trầm giọng nói, nếu như sự thật là như vậy, không cần bất kỳ ai nhắc nhở, cô nhất định sẽ biến mất.

Cố Vọng Bội nghe Lâm Khả Lan trả lời, chân mày nhíu chặt, để chìa khóa trên bàn nói: “Đây là tâm ý của tôi, sẽ có ngày cô dùng đến.” Cố Vọng Bội nói xong xoay người rời đi.

Lương Bảo Nhi thấy như vậy rất bất mãn, cứ đi như thế?

Nhưng.....

Cố Vọng Bội đi tới cửa, dừng bước, đưa lưng về phía Khả Lan, chậm rãi nói: “Nhớ, ngàn vạn lần đừng muốn mang thai đẻ vào nhà họ Cố, đến lúc đó người chịu khổ chính là cô.”

Dứt lời, Cố Vọng Bội rời đi, càng lúc càng xa.

Khả Lan đứng tại chỗ, chăm chú nhìn bóng dáng của bọn họ, trong đầu hỗn loạn.

Cô không tin, Cố Thành Viêm chỉ ham của lạ!

“Lương Bảo Nhi đó thật không biết xấu hổ.” Lương Bảo Nhi cùng Cố Vọng Bội rời đi, Diệp Huệ liền nói.

Bây giờ người nhà họ Cố cũng chuyển ra, lúc nào Lương Bảo Nhi mới chết tâm!

Nghe Diệp Huệ nói, ánh mắt Khả Lan hơi trầm xuống, xoay người vào phòng, không nói chuyện nữa.

Cô đang đợi, giải thích lý do sau khi thu lưới xong.

Rồi sau đó.....

Diệp Huệ cảm thấy mặc dù đi Vương cố tình làm lộ chuyện Lương Bảo Nhi muốn hạ Khả Lan.

Nhưng làm chuyện này, cũng không có mặt mũi ở lại nhà Khả Lan, buổi chiều liền cùng đi Vương dọn ra ngoài.

Hai người muốn đi, Khả Lan cũng không giữ, lưu lại cũng phiền toái.

Buổi tối.

Khả Lan tính toán thời gian, bình thường khoảng bảy giờ Cố Thành Viêm về nhà, hôm nay chờ đến chín giờ, Cố Thành Viêm mới về.

Nhìn thấy Cố Thành Viêm về, Khả Lan lập tức đứng trước mặt anh.

Đột nhiên muốn hỏi về chuyện thu lưới, nhưng lời đến miệng lại nói: “Ăn tối rồi sao?” Khả Lan nói tới đây, đưa tay nhận áo khoác của anh, máng lên móc áo.

Anh đưa tay, từ phía sau ôm chắc cô, cầm dựa vào vai cô, hơi thở ấm áp phun bên tai cô.

“Ăn rồi.”

Dứt lời, Khả Lan ngửi thấy mùi rượu, chân mày nhíu lại, uống rượu?

“Anh uống rượu?”

Khả Lan nghiêng đầu, nhìn Cố Thành Viêm, trong trí nhớ của cô, chưa từng thấy Cố Thành Viêm uống rượu.

“Ừ.....? Gặp bạn.”

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan hỏi, chần chừ, lúc này mới nói với Khả Lan, hôm nay gặp bạn.

Nhưng lời này, vào tai Khả Lan, lại chột thấy chói tai.

Gặp bạn, không thể về nhà đúng giờ, tại sao không gọi điện thoại cho cô?

Nói cho cô biết, tối nay anh sẽ về?

Cô cũng không hạn chế tự do của anh.

Chỉ là.....

Anh vốn là như vậy!

Hành tung mơ hồ.

Khiến cho cô cảm thấy, người đàn ông này, trở nên không chân thật.

Khả Lan xoay người, ngẩng đầu, con ngươi đen nhánh có một tầng sương mỏng mờ mờ, nhìn anh, im lặng hồi lâu.

Cuối cùng há miệng nói: “Hôm nay cô anh tới.” Anh đã từng nói, chuyện gì cũng phải nói.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, nhíu mày, hai tay ôm chặt cô hơn.

“Nói cái gì?”

Anh trầm giọng hỏi, ôm lấy cô, ngồi lên ghế sofa lon trong phòng, chuyện xảy ra ngày hôm nay anh đều biết.

Khả Lan dựa vào ngực anh, nhịp tim đập phồng, khiến trong lòng cô cảm thấy yên tâm không ít.

Cô cúi đầu, chậm rãi nói: “Không nói gì, chỉ tới xem một chút.” Cô nói xong, sắc mặt trầm xuống.

Cô không muốn kích bác quan hệ của gia đình người khác, thật ra thì thật sự bà cô không nói gì, là người lớn, bà muốn bối cảnh Cố Thành Viêm trong sạch, không cho người ta có cơ hội gây chuyện, cũng không sai.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, cúi đầu nhìn cô, hai mắt tối tăm, sắc mặt lạnh lùng sắc bén.

Anh chột giờ tay lên, mon trón khuôn mặt cô, thờ dài nói: “Cô đánh em sao?”

Anh nhúm mày, ngón cái liên tục ma sát bên má cô.

Khả Lan sững sờ, lại gật đầu, bày tỏ đúng như vậy.

Cô thừa nhận, lúc đó mình nói chuyện quá phẫn, nhưng điều này cũng không thể trở thành lý do bà cô đánh cô.

Nếu như không phải là trường bối, cô nhất định sẽ đánh trả.

Vốn dĩ cô không muốn nói chuyện bị đánh, nhưng Cố Thành Viêm hỏi, cô chỉ có thể gật đầu.

Cố Thành Viêm thấy Khả Lan gật đầu, vẻ mặt bỗng nhiên nhúm chặt, ánh mắt lạnh lùng, im lặng hồi lâu nói: “Sau này mặc kệ là ai, cũng không thể đánh em”

Sắc mặt Cố Thành Viêm rất nghiêm túc, thận trọng nói với Khả Lan.

Khả Lan ngược mắt nhìn anh, thật lâu không biết trả lời thế nào.

Ai cũng không muốn bị đánh, nhưng có lúc tránh không khỏi, làm lại từ đầu liệu có kịp không.

Lát sau.....

Khả Lan gật đầu, ghi nhớ lời nói của Cố Thành Viêm, mặc kệ là ai, cũng không thể đánh cô!

Cố Thành Viêm thấy Khả Lan gật đầu, khóe miệng nâng lên một nụ cười, cúi đầu nhìn cô, im lặng hồi lâu nói: “Bữa tiệc ngày mai, sẽ dính đến rất nhiều người, anh nói gì em cũng đừng nghe, giả bộ ngây ngô.”

Anh tự mình ra tay, thành bại đều ở ngày mai.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói, gật đầu, cô sẽ giả bộ ngây ngô.

Cố Thành Viêm thấy Khả Lan gật đầu, ngược lại cười, chợt ôm cô đứng lên.

Khả Lan khẽ kêu một tiếng, đôi tay ôm chặt cổ anh, ngược mắt nhìn anh, sắc mặt bỗng nhiên đỏ lên.

“Ngày mai còn có chuyện quan trọng, hôm nay đừng.....” Khả Lan nói tới đây giật giật cơ thể muốn xuống.

Anh lại dùng sức buộc chặt, trầm giọng nói: “Không sao, yêu vợ xong mới có sức làm việc.”

Nghe thấy lời anh nói, sắc mặt Khả Lan lập tức hồng đến nóng lên, tựa vào ngực anh, không lên tiếng nữa.

Động tác của anh rất nhẹ nhàng, không ngừng tìm hỏi cảm giác của cô, lý trí của cô sớm đã bị dục vọng thiêu đốt, trả lời lại chỉ là những âm thanh thật thấp.

Ánh mắt cô, vẫn chỉ có bóng dáng anh.

Hôm sau trời vừa sáng.

Khả Lan phát hiện ra Cố Thành Viêm không rời đi, trên mặt khó có thể che giấu vui mừng, nhưng trên người có cảm giác lạnh, khiến cô nhớ tới chuyện ngày hôm qua.

Nam trên nữ dưới?

Không..... Là nữ trên nam dưới.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt cô dần trở nên đỏ hồng.

Ánh mắt cô nhìn thẳng anh, thấy anh dần mờ hai mắt, cô lại vội vàng nhắm mắt lại.

Anh đã sớm thấy động tác của cô, duỗi bàn tay, ôm cô vào trong ngực, cúi đầu, hơi thở ấm áp, xuyên thấu qua mái tóc cô, phun vào da đầu cô.

Khả Lan vẫn nhắm mắt như cũ, không có ý định mở ra, cô mệt mỏi!

Đúng! Quá mệt mỏi, phải ngủ thêm một lát.

Nhưng anh dần dần cúi đầu, cắn lỗ tai cô.

“Giả bộ, anh liền không khách khí.” Anh dứt lời, bàn tay lục lọi.

Khả Lan quýnh lên, từ trong ngực anh ngẩng mặt nói: “Hôm nay không đến doanh trại sao?” Nếu là thường ngày, lúc này Cố Thành Viêm đã sớm rời đi. Hôm nay thế nào?

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, ngược lại cười, đưa tay vỗ vỗ mặt cô nói: “Anh sợ ngoài ý muốn, cho nên hôm nay ở cùng với em.....em muốn đi đâu?”

Cố Thành Viêm dửng dưng, hai mắt Khả Lan liền có một tầng sương mù.

Không ngờ.....

Trong lòng cô có một dòng chảy âm ỉ, không chú ý gì chui vào trong ngực anh.

.....

Trước kia Khả Lan ở công ty cũ, từ mấy lộ trình cố định, thật sự chưa từng đi chơi ở đâu.

Hôm nay Cố Thành Viêm lại muốn đi cùng cô, cô cũng hào hứng bồng bồng nghĩ nơi mà mình muốn đi, tất cả nói một lần.

Nhưng đáng tiếc, nhiều nơi muốn đi, nhưng lại không xuống xe.

Lái xe là một quân nhân hơn bốn mươi tuổi, mà Lục Hiểu Phong ngồi bên cạnh vị trí tài xế, giới thiệu với Khả Lan, Cố Cung, Trường Thành, Hậu Hải.....

Mặc dù đa sắc, nhưng ngồi ở trong xe, không khỏi khiến cho người ta cảm thấy mất mát.

Lúc bắt đầu Khả Lan khí thế bồng bồng, càng về sau càng im lặng, rồi sau đó, cô nghiêng đầu, nhìn về phía Cố Thành Viêm.

Lúc này ánh mắt Cố Thành Viêm, đang dừng trên người cô, khóe miệng nở nụ cười.

Khả Lan mím môi suy nghĩ, ngược mắt nhìn thẳng Cố Thành Viêm không nói.

Cố Thành Viêm bị Khả Lan nhìn như vậy, vẻ mặt cứng lại, không rõ chân tướng.

“Sao vậy?” Cố Thành Viêm hỏi, đưa tay ôm người lại.

Lục Hiểu Phong nói xong, chợt thấy không đúng, nói xong dừng lại, xuyên thấu qua cửa kính xe, nhìn ra bên ngoài.

Khuôn mặt xanh đen, cúi đầu, phi lễ chó nhìn.

“Chơi không vui.” Khả Lan cúi đầu, giống như làm nũng.

Đúng là chơi không vui, ngồi ở trong xe, không thể xuống xe còn chưa tính, cửa sổ cũng không thể mở, chỉ có thể nhìn qua lớp cửa thủy tinh.

Chơi không vui.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, chân mày nhíu lại, nghiêng đầu nhìn ra ngoài xe, thật ra thật sự chơi không vui.

Nhưng tối nay phải hành động, không thể lơ là.

Nghĩ đến đây, Cố Thành Viêm thở dài nói: “Về về nhà thôi.” Dứt lời, anh cho người chuẩn bị quay về.

Khả Lan lại nóng nảy, nhìn về phía tài xế nói: “Đợi chút, thật ra thì vẫn có thể chơi.” Khả Lan nói tới đây, khuôn mặt ửng đỏ.

Về nhà?

Là nơi của hai người, mắt to trừng mắt nhỏ, tiếp sau đó làm vận động sao?

Xem như hết! Ngồi trong xe cũng không tồi.

“Hả?” Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, giọng nói hơi cao, lại muốn chơi nữa?

“Ừ!” Khả Lan trầm giọng gật đầu.

Ngồi xe hóng gió, tốt hơn về nhà !

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan trả lời, khóe miệng bỗng nở nụ cười, chân mày khẽ nhíu, cúi đầu dựa vào bên tai cô nói: “Thật ra thì anh cũng cảm thấy chơi không vui, không bằng chúng ta về nhà chơi.”

Cố Thành Viêm dứt lời, đầu Khả Lan run lên, ngược mắt nhìn người đàn ông đang vui vẻ, môi mím chặt, chần chừ.

Hồi lâu.....

“Một lần, không thể nhiều hơn.”

Khả Lan thấp giọng nói, khuôn mặt ửng đỏ.

Lục Hiểu Phong ngồi trước xe chọt quay đầu lại, nhìn hai người nói: “Cái gì một lần?” Lục Hiểu Phong nói tới đây, cặp mắt sáng ngời, nhìn thẳng hai người.

Khả Lan nghe Lục Hiểu Phong hỏi, vẻ mặt bỗng nhiên trầm xuống, áp vào trong ngực Cố Thành Viêm, không lên tiếng nữa.

Cố Thành Viêm nghe Lục Hiểu Phong hỏi, vẻ mặt bỗng nhiên trở nên rét lạnh, nhìn thẳng Lục Hiểu Phong.

Lục Hiểu Phong bị Cố Thành Viêm nhìn như vậy, nhất thời kinh ngạc quay đầu lại, không dám lên tiếng.

Cậu chỉ tò mò mà thôi, hỏi một chút, là sai sao?

Lục Hiểu Phong quay đầu lại, Cố Thành Viêm lại nâng đầu cô lên, hai mắt u tối, chớp động nở nụ cười.

Lại nói: “Vậy bây giờ quay về?” Một lần? Anh hiểu được là biện pháp.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói, sắc mặt càng đỏ, nhưng nhìn đồng hồ lại nói “Ăn cơm trưa xong quay về.” Lúc này còn sớm không vội.

Khả Lan dứt lời, Cố Thành Viêm gật đầu, trả lời, ăn cơm trước.

Bởi vì Lục Hiểu Phong cũng ở đây, cho nên bọn họ không quay về nấu cơm, mà tìm chỗ đi ăn.

Lục Hiểu Phong có vẻ rất vui, gọi không ít món ăn, phần lớn là món mặn.

Khả Lan liếc nhìn thực đơn, ngược mắt nhìn Lục Hiểu Phong nói: “Cậu không sợ chán ngấy sao?” Khả Lan vẫn cho là, ăn thịt, móng heo, phải là người hơn một trăm ký.

Nhìn thể trọng Lục Hiểu Phong thế này không giống!

Lục Hiểu Phong nghe Khả Lan nói, chọt cầm thực đơn lên, ngăn trở tầm mắt của Cố Thành Viêm, đến gần Khả Lan nói: “Là đại ca bắt tôi giảm cân, một tháng tôi chỉ ăn thịt ba lần.” Lục Hiểu Phong nói tới đây, lộ ra vẻ mặt khổ sở, cậu dễ dàng sao?

Từ một trăm sáu mươi ký còn tám mươi ký, chịu bao nhiêu khổ cực!

Khả Lan nghe Lục Hiểu Phong nói, làm bộ dáng gánh nặng đường xa, đưa tay vỗ vỗ bả vai Lục Hiểu Phong nói: “Đồng chí, cực khổ rồi.

Nhưng.....

Khả Lan vừa mới nói xong, cơ thể chợt bị áp lực, bị Cố Thành Viêm ôm vào trong ngực.

Bị Cố Thành Viêm ôm như vậy, Khả Lan bối rối, sao vậy?

Nghĩ đến đây, Khả Lan ngược mắt, con ngươi đen nhánh như hạt châu, nhìn thẳng Cố Thành Viêm nói: “Sao vậy?” Nói đến đây, Khả Lan chờ anh trả lời.

Vậy mà Cố Thành Viêm lại im lặng, hồi lâu không trả lời.

Lúc này vừa đúng lúc phục vụ đưa thức ăn lên, để thịt heo béo ngậy xuống, lại rời đi.

Lục Hiểu Phong thấy miếng thịt lớn, hai mắt sáng lên, đã không để ý tới Cố thủ trưởng ở đây, đưa đũa, muốn gắp.

Nhưng.....

Cố Thành Viêm trước cậu một bước, đưa tay ra gấp, bỏ vào trong chén Khả Lan.

Khả Lan sững sờ, nhìn thịt heo trong chén, mím môi, không muốn ăn.

“Em gầy, ăn nhiều một chút.” Cố Thành Viêm chậm rãi nhắc nhở Khả Lan, muốn cô ăn nhiều.

Khả Lan lại chau mày, không muốn ăn.

“Chị dâu không gầy, vóc dáng vừa đủ.” Lục Hiểu Phong bỏ lờ một miếng thịt, chỉ có thể gấp miếng tiếp theo, bỏ vào trong miệng, vừa ăn vừa nói chuyện.

Cố Thành Viêm chợt để đĩa xuống, nhìn về phía Lục Hiểu Phong.

Lục Hiểu Phong rút về sau một cái: “Em.....Em xuống dưới lầu ăn buffet.”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Nghiêm Túc Suy Nghĩ.

Lương Tú Ly cùng bên B nói chuyện hợp tác xong, rời khỏi khách sạn vừa đúng lúc nhìn thấy Lục Hiểu Phong từ một căn phòng khác đi ra.

Xuyên thấu qua khe cửa, bà nhìn thấy người ở bên trong, là Cố Thành Viêm cùng một người phụ nữ.....Lâm Khả Lan?

Vẫn chưa chán!

Hừ.....Không biết có thể được bao lâu.

Lương Tú Ly không lòng dạ nào đến phá bọn họ lúc này, nhìn đồng hồ, nên về nhà thay đồ!

Nhưng, bà về đến nhà, Lương Bảo Nhi tự nhốt mình trong phòng, âm thanh đùng đùng, từ trong phòng truyền đến.

Đứa nhỏ này! Chính là thiếu kiên nhẫn.

Cầm chìa khóa dự bị, mở cửa, trong phòng một mảnh hỗn độn.

“Làm loạn đủ chưa?” Lương Tú Ly cất giọng nói, âm sắc chậm chậm, khóe miệng lại nở nụ cười.

Lương Bảo Nhi nghe thấy tiếng Lương Tú Ly, vội vàng quay đầu lại, nhìn thấy Lương Tú Ly đứng trước phòng thì môi đỏ hé mở, đôi mắt đỏ ngầu, nước mắt trào ra.

“Đã nhiều năm như vậy, tính khí của con vẫn không thay đổi, thiếu kiên nhẫn.” Lương Tú Ly thấy nước mắt trong mắt Lương Bảo Nhi, tất nhiên đau lòng, những đau khổ kia đều là Dương Tổ Phương tạo nghiệt.

Tiện nhân, nên sống không bằng chết.

Lương Bảo Nhi nghe Lương Tú Ly nói, vẻ mặt bỗng nhiên trầm xuống, cúi đầu nghẹn ngào hồi lâu, lại ngửa đầu nói: “Hôm nay vốn dĩ xét duyệt, nhưng anh Viêm lại không, nghe nói....”

Lương Bảo Nhi nói tới đây, không nói thêm gì nữa.

Lần đầu tiên anh Viêm như vậy.

Ngay cả xét duyệt cũng không tới!

Tiện nhân Lâm Khả Lan kia, giờ thủ đoạn hồ ly.

“Mẹ thấy rồi, đi cùng Lâm Khả Lan.” Lương Tú Ly nghe Lương Bảo Nhi nói, từ từ nói.

Bà đi tới trước mặt Bảo Nhi, sờ sờ đầu Bảo Nhi, tiếp theo an ủi: “Con đừng vội, con muốn, ai cũng không có tư cách.”

“Nhưng lòng của anh Viêm, hiện tại đều đặt hết lên người Lâm Khả Lan, con.....con.....” Lương Bảo Nhi nghe Lương Tú Ly nói, ngửa đầu vội vàng trả lời.

Bấu chặt tay vào trên ghê da, không cam lòng, cô ta không có được, cũng không tới lượt Lâm Khả Lan.

Lương Tú Ly nghe Lương Bảo Nhi nói, bỗng nhiên nhếch miệng khẽ cười, nhẹ nhàng nói bên tai Lương Bảo Nhi, nói cho cô ta biết, tiếp đó, phải nên làm thế nào.

Mặc dù tính khí Bảo Nhi không tốt, nhưng có nhiều chỗ, vẫn rất giống bà ta, đây mới là con gái bà ta!

Buổi sáng còn có ánh nắng mặt trời ấm áp, đến buổi chiều, sắc trời liền thay đổi, tro bụi trầm trầm, thế nhưng đã có tuyết rơi.

Khả Lan cùng Cố Thành Viêm sau khi đến nhà trọ, vừa mới xuống xe, khí lạnh liền lan khắp toàn thân.

Cô hà hơi vào tay, chà xát, chợt cảm thấy ấm không ít.

Nhưng lúc này, một cái áo khoác len bằng dạ vao lấy cả người cô, khí ấm lan tỏa.

Cô ngửa đầu, nhìn về phía Cố Thành Viêm đang lấy áo phủ lên người cô, khuôn mặt trắng nõn, trở nên ửng hồng.

Cô nhẹ nhàng đưa tay, vòng chắc eo anh, nhích lại gần, thật ấm.

Anh thấy động tác của cô, khoe miệng nở nụ cười, sắc mặt sáng rỡ như ánh mặt trời tháng ba.

Đi vào thang máy, hai người vẫn im lặng.

“Đồng ý với anh, vĩnh viễn đừng buông tay.”

Cố Thành Viêm chợt mở miệng, giọng nói trầm trầm, hình như cực kỳ thận trọng.

Khả Lan sững sờ, ngược mắt, nhìn mặt anh, mím môi nói: “Nếu anh không thay đổi tính cách xấu xa kia, em sẽ rời đi.” Cô cười đùa giỡn một câu.

Cô cũng không cảm thấy tính cách anh không tốt.

Ừ.....Nếu như phụ nữ mê luyến khí phách.

Như Dương Nghi Giai nói, giống như tảng đá, lúc tảng đá nở hoa, rất đẹp.

Sau khi Khả Lan dứt lời, Cố Thành Viêm chợt nghiêng người, hai tay nắm bả vai cô, trầm giọng nói: “Tính cách xấu xa thế nào? Anh đổi.”

Về mặt của anh rất căng thẳng, mặt thận trọng cùng nghiêm túc, quyết tâm từ bỏ.

Hai mắt Khả Lan mở to, nhìn anh, nhất thời im lặng.

Không ngờ.....

Cố Thành Viêm, về mặt lại thành thật nói với cô sẽ sửa!

Không dễ dàng!

Khả Lan trầm suy nghĩ trong lòng, lại nói: “trên giường không thể quá bá đạo.” Khả Lan đưa ra một cái trước, điều này là tổn thương trong lòng cô.

Lần đầu tiên đi qua, cơ hồ là hàng đêm tiếp diễn!

“Ừ.....Được.” Khả Lan dứt lời, Cố Thành Viêm liền gật đầu đồng ý.

Thấy Cố Thành Viêm lập tức gật đầu đồng ý, Khả Lan cũng bối rối, dễ dàng đồng ý như vậy sao?

Lúc trước khi cô nói những lời này, Cố Thành Viêm đều không trả lời.

Chỉ là, Khả Lan chần chừ trong lòng, nói điều thứ hai.

“Mỗi lần anh ra ngoài, quay về hay không quay về, đều phải nói cho em biết.”

Khả Lan nói tới đây, chợt cảm thấy mình trở nên quá yêu kiều.

Cố Thành Viêm xem chừng rất bận, chẳng lẽ không thể gọi điện thoại nhắn tin cho cô?

Nghĩ đến đây, Khả Lan đổi ý nói điều này.

Nhưng anh vẫn như cũ không chút do dự đồng ý.

“Được.”

Nghe thấy lời của anh, ngược lại Khả Lan nghi ngờ, ngược mắt nhìn về phía Cố Thành Viêm, trong lòng trầm nghĩ, lại nói: “Hôm nay.....anh rất kỳ quái!”

Lúc đàn ông nói chuyện dễ dàng, bình thường có hai nguyên nhân.

Nghĩ muốn lên giường hoặc làm việc gì sai.

Chuyện lên giường, cô đã đồng ý, còn dư lại, chính là làm việc gì đó sai.

Chẳng lẽ, Cố Thành Viêm đã làm sai điều gì, nghĩ muốn cho cô một trái táo trước, để cho cô ăn ngọt, sau đó lại đổ đầy trứng vào miệng cô?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Khả Lan bỗng nhiên trầm xuống.

Theo lý thuyết, Cố thủ trưởng, xem như làm việc gì sai, cũng sẽ không cho cô trái táo ngọt ngào.

Mà cô cũng nghiêm túc suy nghĩ qua.

Xem như.....

Lúc trước Cố Thành Viêm giúp cô, là vì lần thu lưới tối nay, nhưng cô cảm thấy, anh yêu mến cô, đã là niềm hạnh phúc lớn nhất của cô.

Nghĩ đến đây, nét mặt Khả Lan biểu lộ một chút hứng thú.

Cúi đầu, suy nghĩ một chút nói: “Nếu như, lần trước anh giúp em, liên hệ với Lương Thị, là bởi vì tiền đồ, em ủng hộ anh.”

Khả Lan nói tới đây, khuôn mặt biểu lộ ý cười.

Đàn ông.....cũng cần có sự nghiệp của mình.

Mặc kệ lúc trước vì cái gì, cô quan tâm hai người lúc này.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, cơ thể bỗng nhiên cứng đờ, đứng im tại chỗ, không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Khả Lan, con người khó khăn che giấu kích động.

Anh chưa từng nghĩ tới, Khả Lan có thể nhận thấy được những thứ này, hơn nữa.....Ủng hộ anh!

Rốt cuộc cô biết được bao nhiêu? Lại ủng hộ anh bao nhiêu?

Cố Thành Viêm vươn tay, nắm bả vai Lâm Khả Lan, ngón giữa nhẹ nhàng run rẩy, hai mắt tối tăm, nhìn thẳng Khả Lan, bốn mắt nhìn nhau, trong suốt sáng ngời.

Anh cảm tạ trời xanh cho anh gặp cô lần nữa.

Không bỏ qua nữa.

Sức lực trên tay anh càng ngày càng lớn, sắc mặt Khả Lan cũng trầm xuống.

Cô đưa tay, dùng sức kéo cánh tay anh trên vai xuống, ngược mắt, con người đen nhánh có chưa tức giận.

“Còn một điều, hơi sức anh quá lớn, nên chú ý!”

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, bỗng nhiên khẽ cười gật đầu, anh sẽ.

... ..

Đêm buông xuống, buổi chiều tuyết rơi, đến đầu gối, tuyết rơi như lông ngỗng, gió bắc thổi tới, khí lạnh tràn ngập.

Khả Lan cùng Cố Thành Viêm thay đồ dự tiệc, đi tới nhà Dương tướng quân.

Một đường qua cảnh giới, trong lòng Khả Lan khẩn trương.

Lúc trước cô tới nhà họ Cố, cũng là từ nơi này đi vào, mặc dù cùng ở chung một chỗ, nhưng chưa từng gặp người nhà họ Cố.

Không biết người nhà họ Lương, có ở đây hay không!

Đến trong khuôn viên, Khả Lan cùng Cố Thành Viêm xuống xe, liếc nhìn lại, một dãy xe biển số quan đội.

Dĩ nhiên.....Cũng không thiếu những chiếc xe sang trọng!

Khả Lan đã mấy lần tham gia tiệc, chưa từng thấy qua loại khung cảnh như này, đèn đuốc sáng trưng.

Bên ngoài đã lớn, bên trong càng thêm tráng lệ, trong nhà treo đèn thủy tinh, cực kỳ xa xỉ.

Rượu nổi tiếng, hết sức xa hoa.

Khả Lan chắc lười hít hà, mở hai mắt, nhìn khắp nơi.

Lương Bảo Nhi, chị em tốt của Lương Bảo Nhi, ngoài ra Khả Lan không biết ai.

Tham gia bữa tiệc, phần nhiều là người nổi tiếng, đa số là những người lớn tuổi, những người đồng trang lứa cũng tới, nhưng cực ít.

Song lại là tiệc sinh nhật của Dương Nghi Giai.

Mà Cố đại tá tới, khiến không ít người chú ý, trong đám người, có thể nói Cố đại tá là một người kiệt xuất!

Chiến công, cấp bậc, gia thế, tướng mạo đều làm người ta ngưỡng mộ, nhưng không thể đụng tới

Mà người phụ nữ bên cạnh anh, không phải là nhân vật tài chính mới nổi gần đây Lâm Khả Lan con gái Lâm Khải Nghiệp sao?

Nghe nói là con gái riêng! Còn làm công việc không đứng đắn! Có chút tài mọn!

Đàn ông trẻ tuổi nhiệt huyết, phụ nữ đoan trang mê người!

Cố đại tá gần ba mươi tuổi, xác thực ở trên giường bị người phụ nữ này hấp dẫn, còn mang cô cùng đi dự tiệc.

Nhìn xem....

Thủ đoạn của cô ta không tệ.

Mặc kệ trong lòng mọi người nghĩ thế nào, khuôn mặt Khả Lan vẫn bình tĩnh tự nhiên, khóe miệng nở nụ cười, vẻ mặt rất châm chọc.

Không ngờ Cố đại tá, cũng sẽ không để ý tới thân phận, mang loại phụ nữ này tới bữa tiệc, thật là quá u mê rồi!

Về mặt mọi người, Khả Lan thấy rất rõ ràng, không lên tiếng, nhưng bị người khác khinh bỉ, khiến đầu óc Khả Lan bỗng nhiên nóng lên, cảm thấy hơi tối tăm

Nhưng.....Vậy thì sao?

Mọi người được phép, vẫn có thể cười nhạo quan hệ không bình thường của cô cùng Cố Thành Viêm, hưởng thụ bữa tiệc ngày hôm nay, suy nghĩ muốn quen mấy người có thể giúp mình, mở rộng quan hệ.

Nhưng Cố Thành Viêm cũng đã nắm được đại cục trong tay, người nào có vấn đề cũng sẽ không bỏ qua.

Cô bỗng cảm thấy đàn ông quá bản lĩnh, biết trước được tất cả, cảm giác cao cao tại thượng, xác thực có một khí lạnh đánh thẳng vào tim.

Mặc dù cô chỉ nhìn thôi cũng đã cảm thấy sợ hãi!

Cố Thành Viêm làm chuyện như vậy, lúc này tâm tình thế nào?

Khả Lan nghiêng đầu, nhìn Cố Thành Viêm, sắc mặt lạnh lùng, sống mũi thẳng, môi mỏng khẽ nhấp, hai mắt tối tăm.

Trong lòng Khả Lan khó che giấu khẩn trương, ngón giữa khẽ run, ánh mắt cẩn thận nhìn từng người trong phòng.

Mọi người ở đây đều có thể trở thành nhân vật nguy hiểm, chỉ là lúc này chưa để lộ ra lớp da sói.

“Anh họ!” Một chàng trai khoảng chừng hai mươi tuổi đột nhiên đứng chắn trước mặt Cố Thành Viêm và Khả Lan.

Một câu anh họ, khiến Khả Lan phản ứng kịp.

Người trước mặt, là em họ Cố Thành Viêm?

Nghĩ đến đây, Khả Lan nhìn từ trên xuống dưới đánh giá người em họ này.

Quần tây màu xám tro, kiểu tóc nam dài hơi xoắn, hai con ngươi đen nhánh sáng ngời, môi mỏng đỏ mọng trong suốt mê người, trên mặt nở nụ cười, có cảm giác giống các anh chàng Hàn Quốc.

“Nhất Nguyên.” Cố Thành Viêm nhìn thấy Tống Nhất Nguyên, gật đầu trả lời, ánh mắt khẽ liếc về phía Khả Lan.

Ánh mắt Tống Nhất Nguyên chau lên, hiểu ý.

Hôm nay là thời gian quan trọng, bày ra gần hai năm, đều trông chờ vào hôm nay.

Cố Thành Viêm vừa mới nói xong, ánh mắt của Tống Nhất Nguyên đã dừng trên người Khả Lan, khuôn mặt nở nụ cười, vươn tay phải ra nói: “Chị dâu? Lâm Khả Lan?”

Tống Nhất Nguyên nói tới đây, vừa đúng lúc phục vụ bê rượu đi ngang qua, cậu ngăn lại, ba người mỗi người cầm một ly.

Khả Lan cầm ly rượu, gạt đầu, trả lời em họ này một câu.

Tống Nhất Nguyên nghe Khả Lan trả lời, cũng mở miệng nói: “Tính cách chị dâu cùng anh giống nhau, cuộc sống sau này phải làm sao.” Tống Nhất Nguyên nói rồi đưa mắt nhìn Cố Thành Viêm.

Nhìn thấy sắc mặt lạnh lùng của Cố Thành Viêm.

Nụ cười trên mặt cậu lập tức thu lại, thở dài nói: “Anh họ, em cùng anh lớn lên cùng nhau từ nhỏ, bộ dáng cùng khuôn mặt lạnh của anh, đến lúc nào mới thay đổi?”

Nhưng ánh mắt lại im lặng quan sát động tĩnh bốn phía.

Cố Thành Viêm vẫn đứng im, không trả lời Tống Nhất Nguyên.

Âm nhạc chợt vang lên.

Một đoạn nhạc Waltz.

“A.....Em thích bài này.....Chị dâu, có thể nhảy cùng em một bài không?”

Tống Nhất Nguyên để ly rượu trong tay xuống, muốn mời Khả Lan nhảy, khiến cho Khả Lan bối rối.

Nhảy hay không nhảy?

Nghĩ đến đây, Khả Lan theo bản năng nhìn Cố Thành Viêm, Cố Thành Viêm gạt đầu, lúc này cô mới nắm tay em họ Cố Thành Viêm, đi vào sàn nhảy.

Hai người vào sàn nhảy, Cố Thành Viêm ngồi một bên, ánh mắt vẫn nhìn theo Khả Lan cùng Tống Nhất Nguyên, đồng thời nhìn đồng hồ, chút nữa hành động.

Mà ở trên lầu, ông Dương cùng với mấy đồng nghiệp, ngồi tán gẫu, sau khi từ phòng làm việc đi ra, đụng phải Dương Nghi Giai, hai ông cháu cùng đi xuống lầu.

Quan hệ thân thiết hài hòa.

Âm nhạc đang dần dần đi tới cao trào.

Khách khứa đã đến đầy đủ.

Thanh niên, đồng nghiệp cấp cao.

Không khí sôi trào đến cuối cùng, chợt, cả hội trường tối sầm, âm nhạc đột nhiên chuyển thành bài hát chúc mừng sinh nhật.

Đầu sảnh bên kia quần gia của nhà họ Dương, chậm rãi đẩy ra cái bánh kem lớn, mọi người chú ý, Dương Nghi Giai đi tới trước bánh kem, chấp tay trước ngực, bắt đầu ước.

Một.....

Âm nhạc đột nhiên tắt, Khả Lan cùng Tống Nhất Nguyên tránh sang một bên, ánh mắt dừng trên người Dương Nghi Giai.

Nguyên nhân gì khiến cô ta phản bội chính ông nội mình.

Ông Dương thất thủ, cuộc sống hiện tại của cô ta sẽ không tồn tại nữa.

Cố Thành Viêm đã kết hôn, không thể cưới cô ta, cô ta cũng không thể làm người thứ ba!

Điều gì có thể khiến cô ta làm như vậy?

Dương Nghi Giai chấp tay trước ngực, vẫn còn ước.....

Khả Lan vẫn đứng im tại chỗ, sau lưng lại vang lên tiếng bàn tán thật nhỏ.

“Nghe nói qua hai mươi ba tuổi, cô ấy sẽ phải gả đến bắc triều tiên.”

“Không phải chứ, nơi đó, đến nay là nơi vẫn chưa được khai phá.”

“Ngay cả internet cũng không có.”

“Nghe nói đài truyền hình cũng không.”

“Haiz.....Ai bảo cô ấy họ Dương.”

... ..

Tiếng bàn tán này, khiến Khả Lan chợt nhận ra vấn đề.

Chẳng lẽ là bởi vì bị bức hôn?

Bắc triều tiên, xem như là man di, mặc dù không lớn, nhưng bởi vì hủy diệt vũ khí, khiến cho các nước khác không khỏi nhức đầu.

Mà nước đến nay vẫn còn một chồng nhiều vợ, hoàng hậu, phi tần, hoàng đế!

Thì ra là vì nguyên nhân này.

Dương tướng quân muốn củng cố thực lực, thông qua kết thân, nhưng lại không ngờ, nóng lòng muốn thành công, nên khiến cháu gái mình, sắp xếp tất cả.

Dương Nghi Giai này, ngược lại tài ba, lại dám làm như vậy!

Bữa tiệc sôi trào tới cực điểm!

Khả Lan vẫn đứng chung với Tống Nhất Nguyên, hai mắt nhìn chăm chăm Dương Nghi Giai.

Khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn, lông mi thon dài, môi đỏ mọng, mái tóc dài cuốn lại y hệt công chúa, vương niệm kim cương, chiếc váy với số lượng có hạn.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Bố Trí Tử Mĩ

“Chị, sau hôm nay, chị sẽ là vợ của thiếu tướng.”

Lương Bảo Nhi xuyên qua đám người, đứng ở bên cạnh Khả Lan, chậm rãi nói bên tai Khả Lan.

Trên mặt nở nụ cười, xinh đẹp như hoa hồng.

Chợt nghe thấy giọng của Lương Bảo Nhi, Khả Lan khẽ nhú mày, không nghiêng đầu lại, ánh mắt vẫn dừng trên người Dương Nghi Giai.

“Cô Bảo Nhi, chỉ sợ là cô gọi sai người.”

Khả Lan từ từ trả lời, nhẹ nhàng chậm rãi, khóe miệng nở nụ cười lạnh lùng.

Chị?

Lương Bảo Nhi gọi cô là chị từ lúc nào vậy!

“Em và chị cùng chung dòng máu, sao em có thể gọi sai chứ.”

Chiều cao của Lương Bảo Nhi cùng Khả Lan chênh nhau không nhiều lắm, nhưng bởi vì giày cao gót, lúc này Lương Bảo Nhi cao hơn Khả Lan gần nửa cái đầu, khuôn mặt tinh xảo, khóe miệng nở nụ cười nhạt nhòa, ánh mắt giống Khả Lan, dừng trên người Dương Nghi Giai.

Đứng song song với nhau, bộ dáng của Lương Bảo Nhi, xinh đẹp hơn, Khả Lan có vẻ ôn nhu động lòng người, khuôn mặt của hai người, có ba phần giống nhau.

Tổng Nhất Nguyên liếc nhìn Lương Bảo Nhi, không lên tiếng, ánh mắt vẫn nhìn sáu đường, tai nghe tám hướng như cũ, sắc mặt bình tĩnh, tâm tình khá là khản trương!

Nhanh!

Nghe thấy lời nói của Lương Bảo Nhi, lúc này Khả Lan mới nghiêng đầu, nhìn về phía Lương Bảo Nhi, lúc này Lương Bảo Nhi cũng quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt Khả Lan.

Hồi lâu.....

Tiếng chuông báo động chợt vang lên, đặc vụ vọt vào trong nhà Dương tướng quân, cho dù là người tinh táo ung dung đi nữa, cũng bị trường hợp này dọa sợ.

Có người dự cảm điềm chẳng lành, vội vã muốn rời đi, cũng có người vội vàng lấy điện thoại di động ra, muốn gọi cho người khác.....

Nhưng.....

Người muốn rời đi lại bị bắt trở lại, điện thoại di động phải giao nộp.....

Bài hát “chúc mừng sinh nhật” vẫn vang vọng trong nhà, tiếng người chợt trầm xuống.

Chúc sinh nhật vui vẻ.....

Chúc sinh nhật vui vẻ.....

Tiếng người dừng lại, tiếng bài hát lại vang dội.

“Các người làm gì vậy? Muốn tạo phản sao?” Dương tướng quân hiển nhiên không ngờ sẽ có đặc vụ xông vào, quát lạnh một tiếng.

Mà sắc mặt Dương Nghi Giai cực kỳ bình tĩnh, sau khi đặc vụ xuất hiện, còn ung dung thối nển.

Trên lầu, Cố Thành Viêm cầm mấy phần tài liệu, cd cùng thẻ usb chậm rãi đi xuống.

Ánh mắt mọi người, đều hướng về phía Cố đại tá, lúc này Dương tướng quân rất tức giận, xoay người liền tát Dương Nghi Giai một cái.

Dương Nghi Giai bị đánh đến nỗi khoe miệng tràn ra máu tươi, khiến mọi người hoảng sợ, hít lạnh một hơi.

Xuống tay quá nặng.

Nói thế nào cũng là cháu gái mình!

Mọi người chứng kiến, đều có thể biế là chuyện gì xảy ra, không thể rời đi, liền có người hai chân mềm nhũn ngồi trên mặt đất.

Người không biết chuyện, như rơi vào trong sương mù, suy đoán chuyện gì xảy ra!

“Tìm cách gần hai năm, hôm nay lại thu lưới, ngày sau quyền thế ngập trời.” Lương Bảo Nhi vẫn đứng bên cạnh Khả Lan, ánh mắt dừng trên người Cố Thành Viêm, miệng không ngừng nói cho Khả Lan nghe.

Đôi môi đỏ mọng của cô khề mở, đôi tay nhẹ nhàng để trước bụng, bộ dáng lâm nguy nhưng không loạn.

Khả Lan nghiêng đầu, nhìn Lương Bảo Nhi, không lên tiếng, không để ý tới.

Đàn ông phải có sự nghiệp, trừng phạt tội ác, không đúng sao?

“Nhưng chị có biết mẻ lưới này phải tốn bao lâu không?” Lương Bảo Nhi không nghe thấy Khả Lan lên tiếng, bỗng nhiên quay đầu lại, hai mắt tối tăm, nhìn chằm chằm Khả Lan.

Nhìn thấy Khả Lan nghiêng đầu thì Lương Bảo Nhi lại nói: “Một năm lẻ mười tháng, anh Viêm lên kế hoạch một năm lẻ mười tháng.....Một năm mười tháng trước.....Chị.....Chị ở đâu làm gì?”

Lương Bảo Nhi dứt lời, Khả Lan lại ngậy ngậy người, một năm mười tháng trước, cô đang làm gì?

Có liên quan đến Lương Bảo Nhi sao?

Khả Lan vẫn không trả lời Lương Bảo Nhi, ánh mắt chuyển sang người Cố Thành Viêm, bóng dáng thẳng tắp, cả người tản ra phong cách cao quý, như vương giả, làm chủ thiên hạ.

“Một năm lẻ mười tháng trước, chị đang ở trường học, nhưng mười sáu ngày sau, di bị xuất huyết dạ dày, phải cấp cứu.” Lương Bảo Nhi không nghe

thấy Khả Lan trả lời, vẫn tự nói như cũ.

Mặc dù Khả Lan làm bộ mặt bằng quang, nhưng câu nói của Lương Bảo Nhi có hàm ý khác, làm sao cô có thể nghe không hiểu.

Chẳng lẽ, Lương Bảo Nhi muốn nói cho cô biết.

Từ đầu đến giờ, quan hệ của cô cùng Cố Thành Viêm cũng chỉ là vì mẻ lưới này?

Tính toán từng bước một?

Tại sao?

Cô có tác dụng gì?

Trong đầu Khả Lan bỗng có chút hỗn loạn.

“Chị, chị xem, Lý.....A, không, là Dương Nhiễm tới.”

Khả Lan còn đang tự hỏi tại sao, Lương Bảo Nhi chợt đưa tay, chỉ vào đám người, bên phía Dương tướng quân.

Chủ thấy Lan Thư, bị người khác ép từ sau đi ra.

Dương Nhiễm? Lan Thư?

Lương Bảo Nhi dứt lời, khẽ cười đi về phía trước, Khả Lan sững sờ đứng im tại chỗ, thật lâu không có hoàn hồn.

Mặc dù Tống Nhất Nguyên nghe thấy Lương Bảo Nhi nói, nhưng lại không thể chen miệng vào.

Khả Lan không thể nào tưởng tượng, quan hệ trong mọi chuyện.

Cô cảm thấy rét lạnh, dần dần xâm chiếm người cô.

Một nhân vật quyền thế ngập trời, một đại đội ăn com cũng thành vấn đề nhỏ, tại sao lại liên lụy đến nhau.

Nhìn như là duyên phận, nhưng cẩn thận nghĩ lại, rồi lại chính là khinh người.

Đúng như lời Lương Bảo Nhi ám chỉ sao?

Hai tay cô nắm chặt, không tin, không tin, một người, có thể tính toán chuẩn như vậy.

Cô im lặng hồi lâu, chợt xuyên qua đám người, đi tới trước mặt, muốn nghe Lan Thư sẽ nói gì trước mặt Dương tướng quân.

“Thật là trò giỏi hơn thầy, hôm nay xem như tôi chịu thua.” Lúc này mặc dù tóc tai Lan Thư khá là xốc xếch, nhưng vẫn có vẻ lạnh lùng.

Dương tướng quân đỡ cầu thang hít thở, không nói được gì.

Hai mắt Dương Nghi Giai trống rỗng ngồi một bên ghế, toàn thân run lấy bầy.

Thật ra thì những người liên quan, từng người đều bị lôi ra ngoài, càng ngày càng nhiều, biểu hiện trên mặt các đặc vụ cương nghị lạnh lùng.

Cố Thành Viêm vẫn im lặng đứng trong đám người, khuôn mặt lạnh lùng cương nghị, lúc này đã làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Khả Lan nhìn người đàn ông này, trong lòng rối bời, môi mím chặt, ánh mắt hơi nhú lại, đã không thể hình dung được tâm tình cô lúc này.

Cô không dám tưởng tượng, trong hai năm qua, tất cả đều được bố trí.

“Chị.....Chuyện này, chị cũng có công lao, nếu như không phải là chị, Dương Nhiễm sẽ không muốn hợp tác cùng nhà họ Lương, bại lộ bí mật.” Lương Bảo Nhi thấy bộ dáng Lâm Khả Lan, ngược lại cười, đi tới bên cạnh cô, lại mở miệng nói.

Cô ta cười rực rỡ như hoa, nhỏ giọng nhắc nhở Lâm Khả Lan, cô cũng chỉ là một quân cờ trong tay Cố Thành Viêm.

“Chị nên nhận hai huy chương.” Lương Bảo Nhi không quản Khả Lan có trả lời hay không, khẽ cười nói với Khả Lan, hai huy chương!

Nhưng những lời này vào tai Khả Lan, là cực kỳ châm chọc!

Bốp.....

Khả Lan chợt xoay người, gào tay lạnh lùng tát vào mặt Lương Bảo Nhi.

“Cô có im đi không?” Khả Lan nói. Lương Bảo Nhi nói nhiều như vậy, không phải là muốn khích bác ly gián sao!

Hừ.....Thật sự tưởng rằng cô dễ dàng bị khích bác vậy sao?

Là như vậy thì sao, đã là quá khứ, cô tin tưởng vào tương lai.

Đột nhiên bị tát một cái, về mặt Lương Bảo Nhi bỗng nhiên căng thẳng, không giận, ngược lại mỉm cười.

Mà giọng nói của Khả Lan, khiến Cố Thành Viêm chú ý, về mặt anh bỗng nhiên trầm xuống, giơ tay cho người đưa Dương tướng quân và những người có liên quan đi, mình thì đi về phía Khả Lan.

Nhưng mà.....

“Lâm Khả Lan, tôi cho cô biết, ở cùng ma quỷ, sẽ chết rất thảm, cô tốt nhất nên tự lo cho thân mình.” Giọng nói của Lan Thư, vang lên dồn dập.

Trên mặt nở nụ cười, nhìn thẳng Lâm Khả Lan, hai mắt sáng như đuốc.

Dương Nghi Giai nghe Lan Thư nói, ánh mắt trống rỗng, bỗng nhiên trầm xuống, không nói gì, khóe miệng nở nụ cười kỳ quái.

Lương Bảo Nhi che khuôn mặt bị đánh đỏ, mặt mày nở nụ cười.

Khả Lan vẫn đứng im tại chỗ, hai mắt sụp xuống, trái tim rất phức tạp.

Tin hay không tin?

Cô tin tưởng Cố Thành Viêm.

Cố Thành Viêm đi tới trước mặt Khả Lan, ôm cô vào lòng, bàn tay mở rộng, ôm chặt người cô.

Vốn dĩ hai mắt Lương Bảo Nhi đang tươi cười, bỗng nhiên trầm xuống, nhưng lại cong lên, chờ xem, không bao lâu sau, Lâm Khả Lan sẽ tự mình rời đi!

Lưỡi đã thu xong, lập công, thăng quan, người xui xẻo đều được đưa đi xử lý.

Nhà họ Dương từ huy hoàng trở nên lạnh lẽo, chỉ mấy tiếng, mọi người tản ra, phòng chỉ còn lại một mình Dương Nghi Giai.

Rồi sau đó.....

Khả Lan cùng Cố Thành Viêm rời khỏi nhà họ Dương, đặc vụ đi theo phía sau, đeo súng đi nghiêm túc.

Lên xe, chào, tất cả đều không giống như Khả Lan thấy lúc trước.

Lên xe, trước sau đều có đặc vụ, lúc này Khả Lan mới nhớ tới một chuyện, đầu não quân đội ra cửa, từ trước đến giờ đều phải có người bảo vệ an toàn, phòng ngừa ám sát.

Mà ngày đầu tiên bọn họ quen nhau, chỉ có một mình Cố thủ trưởng!

Là trùng hợp hay là kế hoạch, hoặc là nói cô là một phần trong kế hoạch.

Lan Thư, hạng mục, nhà họ Lương, vết thương đạn bắn, tiệc về hưu, bị đuổi ra khỏi nhà họ Cố, nhảy dù, kết hôn.....

Thậm chí ngay cả cô bị Vụ Kỹ Mỹ tuyển vào công ty, cũng có thể là một phần trong kế hoạch!

Tại sao Vụ Kỹ Mỹ phải chết? Là Kim Hạo, hay là do người đàn ông vẫn luôn bên cạnh cô.

Lúc này Khả Lan khó có thể che giấu nỗi sợ cùng run rẩy, cô cúi đầu, ánh mắt dừng lại trên những vết chai trên tay do cầm súng nhiều năm.

Mười mấy tuổi vào bộ đội, chưa tới ba mươi tuổi, lên vị trí đại tá, đã tài cán hơn người, hôm nay vừa phá vụ án tham ô, sắp thăng làm thiếu tướng, tiền đồ sau này, khó có thể đoán được!

Anh là người tài ba, nhưng cũng là một người đáng sợ.

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Đột nhiên, bên hông trở nên căng thẳng, anh đưa tay, ôm eo cô, bàn tay ấm áp, cách lớp quần áo, truyền tới thần kinh của cô.

Khả Lan không ngẩng đầu, mà nhẹ nhàng nhích lại gần anh, suy nghĩ một lúc lâu.

“Lan Thư bị bắt, em sẽ thế nào?” Khả Lan nhỏ giọng nói, giọng nói ôn nhu, chờ anh trả lời.

Anh khẽ nở nụ cười, trầm giọng trả lời: “Không biết.”

Khả Lan nghe thấy anh trả lời, lại hỏi: “Những nhân viên ở Quật Khởi sẽ thế nào?” Chuyện liên quan đến tham ô, tất nhiên cũng có liên quan, Quật Khởi, Danh Tước, có lẽ đều sẽ bị xử lý.

“Không biết.” Cố Thành Viêm vẫn trả lời không biết.

Lĩnh vực khả nghi của Lan Thư cùng Dương tướng quân, không liên quan với Quật Khởi, Danh Tước, là súng ống đạn dược!

Dương tướng quân tham quyền, muốn lập nên đế chế mới, thông qua kết hôn, tồn đạn dược, cùng nước Mỹ ký hiệp ước bất bình đẳng, Lan Thư là con gái riêng của ông, cũng làm việc, nhưng không phải người đứng ở phía sau Danh Tước.

Huống chi, không có ông chủ lớn ở phía sau Danh Tước, quan hệ hai nhà, rất khó có thể duy trì thăng bằng.

“Dương Nghi Giai phải làm sao?” Nghe Cố Thành Viêm trả lời, Khả Lan chợt nhớ tới nhân vật chính ngày hôm nay, Dương Nghi Giai, cô ấy bán đứng ông nội của mình, hiện tại Dương tướng quân rút đài, cô ấy phải làm sao?

Từ một thiên kim tiểu thư, trở thành con nhà nghèo, nhất định sẽ bị người khác phi nhổ khinh thường.

“Cô ấy lập công lớn, thăng tiến làm thiếu tá.” Dương Nghi Giai được lập công, thăng quan, cuộc sống sẽ không khổ sở.

Một câu lập công lớn, một câu thiếu tá, lại làm cho khuôn mặt Khả Lan trầm xuống, đây là quân đội thay máu!

Rồi sau đó.....

Khả Lan không nói chuyện nữa, đưa tay vòng quanh eo anh, tựa vào ngực anh, chớp mắt muốn ngủ, đầu óc lại càng tỉnh táo.

Ngón giữa run rẩy, khó có thể dừng lại.

Cô sợ, người đàn ông này, quá nhiều bí mật.

Thậm chí cô đang suy nghĩ, trong lòng người đàn ông này, bởi vì có giá trị lợi dụng, vì kế hoạch, nên mới giữ lại.

Cô không muốn nghĩ, lại không ngừng được những suy nghĩ trong đầu.

Hai người không có quay về chỗ ở lúc trước, xe chạy một đoạn, liền dừng lại.

Cố Thành Viêm ôm Khả Lan, đi vào nhà họ Cố.

Khả Lan giùng giàng không chịu, sợ gặp ông bà Cố.

Cố Thành Viêm lại khẽ cười, đưa tay nheo mắt cô: “Ông bà nội đi Tây Nam rồi, trong nhà không có ai.”

Một câu nói mới khiến Khả Lan phản ứng kịp, chuyện của cô và Cố Thành Viêm đã vỡ lở ra rồi, tại sao ông bà Cố không tìm cô.

Thì ra không có ở trong thành phố.

Hai người lên lầu, cửa phòng còn chưa mở, Cố Thành Viêm liền cúi đầu, ép Khả Lan lên tường, hôn lên môi cô, cọ sát lẫn nhau.

Khả Lan thở hổn hển, muốn từ chối, lại không dám.

Hai người lên giường, Cố Thành Viêm giống như hưng phấn, ôm chặt Khả Lan, một lần lại một lần.

Khả Lan suy nghĩ, muốn tỉnh táo một chút, lại trở nên rối loạn.

Hai tay của anh, ôm chặt lấy cô gái dưới người.

Mà hai tay cô, nắm chặt gra giường, mặc anh tùy tiện chiếm lấy.

Kích tình qua đi, Khả Lan tỉnh lại, ánh mắt nhìn chằm chằm tấm hình trong phòng Cố Thành Viêm.

Một chàng trai, một cô gái dễ thương!

Lan Thư bị bắt, tất cả trong dự liệu, nhà họ Dương rút đài, cũng hả lòng hả dạ.

Lương Tú Ly ngồi trong phòng làm việc, rót một ly rượu đỏ, khước miệng cong lên, nhẹ nhàng cười.

Lâm Khả Lan là trong kế hoạch, nhưng cũng là ngoài dự đoán.

Vậy tiếp theo, bà sẽ vì Lương Bảo Nhi loại bỏ chương ngại, khiến Lâm Khả Lan tự rời đi.

Uống một ngụm rượu, bà cảm thấy tâm tình vô cùng tốt.

Nhóc con, thật sự cho rằng mình có khả năng, bà ta cũng muốn để cô xem một chút, cái gì gọi là gừng càng già càng cay.

Cốc.....Cốc.....Cốc.....

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

Một câu “đi vào” Lâm Khải Nghiệp liền mở cửa, từ bên ngoài đi vào.

Ông ta cầm tài liệu trong tay, đi tới trước mặt Lương Tú Ly, đặt tài liệu trên bàn, chuẩn bị mở miệng nói chuyện.

Nhưng.....Lương Tú Ly mở tài liệu ra xem, sau khi quét mắt, liền bóp.....một tiếng, khép tài liệu lại.

“Tôi nói với ông bao nhiêu lần, xem hợp đồng phải chú ý một chút, hợp đồng này cần phải điều chỉnh hiệp ước, ông đã sửa hết rồi sao? Cái này không phải vẫn là bản hợp đồng lúc đầu sao?” Lời nói của Lương Tú Ly có chút gấp gáp nóng nảy, mặt khó chịu nhìn chằm chằm Lâm Khải Nghiệp, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Nếu không phải bà ta nhìn thấy Lâm Khải Nghiệp có tài văn chương, lại là chồng của người đàn bà kia, đã sớm đá ông ta đi.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Trêu Chọc

Ánh mặt trời từ phía đông chậm rãi chiếu vào trong phòng, sương sớm mù mịt, dần dần di chuyển, sương mù tích lũy trong đêm, cái rét sớm mai, dưới sự thúc giục của ánh mặt trời, miễn cưỡng nhẹ nhàng biến mất.

Trong đại viện quân đội, từ từ mà trở nên rõ ràng, có vẻ sáng sủa.

Cố Thành Viêm đã dậy từ sớm, xuống lầu bảo di Lư nấu đồ ăn bổ dưỡng cho Khả Lan.

Rồi sau đó, thấy có xe đậu trong khuôn viên, anh liền nghĩ tới chuyện phải dạy Khả Lan lái xe.

Tâm tình tốt đi lên lầu, muốn xem cô dậy chưa.

Lại thấy Khả Lan đang ngồi trong phòng, ánh mắt vẫn nhìn tấm hình chụp chung lúc nhỏ.

Anh khẽ cười đi về phía trước.

Khả Lan cảm thấy có người đi vào, xoay người thấy là Cố Thành Viêm, không vội vã lên tiếng, khoe miệng khẽ nở nụ cười, đi về phía Cố Thành Viêm.

“Hôm nay không tới doanh trại sao?” Khả Lan hỏi trước, con người đen nhánh, nhìn chằm chằm khuôn mặt Cố Thành Viêm, trên mặt nở nụ cười.

Cô có thể tiếp nhận việc Cố Thành Viêm giúp cô giành hạng mục, đối phó với nhà họ Lương; là vì dệt lưới, đối phó với người nhà họ Dương.

Nhưng cô không thể tưởng tượng, từ hơn một năm trước, cô đã là một phần của kế hoạch.

Nếu như mẹ cô bệnh, cũng là một phần trong kế hoạch, vậy người đàn ông kia quá đáng sợ.

Nhìn bộ dáng khổ sở của mẹ, cô hận không thể giết chết Lâm Khải Nghiệp, cùng với Lương Tú Ly.

Nếu như bây giờ nói cho cô biết, tất cả đều là người đàn ông bên cạnh cô bày kế, cô thật sự không dám đối mặt!

Ma quỷ, lại nhìn như thiên sứ.

“Còn sớm.”

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, khẽ cười đi tới trước mặt cô, đưa tay ôm cô vào trong ngực, nói cho cô biết, thời gian vẫn còn sớm.

Ăn sáng xong, anh vẫn còn chút thời gian, dạy cô tập lái xe một chút.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm trả lời, liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay, xác nhận vẫn còn sớm, mới tám giờ một phút, hôm nay quân đội tiến hành buổi lễ, chín giờ Cố Thành Viêm mới có thể đến doanh trại.

Khả Lan tựa vào ngực anh, im lặng hồi lâu, sau đó ngẩng đầu nói: “Hôm nay anh đến doanh trại, có thể đưa em đi cùng không?” Khả Lan nói, cũng muốn đi xem một chút, ngày hôm qua động tĩnh lớn như vậy, hôm nay doanh trại sẽ xảy ra chuyện gì!

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, ánh mắt nhìn cô gái trong ngực, gật đầu nói: “Có thể.” Trường hợp này, là cơ hội tốt để củng cố thân phận, tự nhiên muốn dẫn đi.

Cố Thành Viêm dứt lời, khuôn mặt Khả Lan nở nụ cười.

Rồi sau đó.....

Khả Lan theo Cố Thành Viêm xuống lầu ăn sáng.

Cách trang trí phòng ăn vẫn không thay đổi, bức tranh thêu của bà Cố, hoa và cây cảnh, còn có di Lư.

Thứ duy nhất thay đổi, là bọn họ!

Khả Lan ăn hai thìa cháo, chợt thấy không đói bụng, để cái muỗng xuống.

“Sao vậy?” Cố Thành Viêm thấy Khả Lan chợt để muỗng xuống, quan tâm hỏi.

Từ hôm qua thì khác lạ, làm sao anh có thể không chú ý.

Nghe thấy Cố Thành Viêm hỏi, con người Khả Lan thoáng qua một tia bối rối, cô chợt sợ, Cố Thành Viêm đoán được suy nghĩ trong lòng cô.

Ngược lại, cô bình ổn tâm tình của mình, nghiêng đầu, nhìn về phía Cố Thành Viêm: “Lan Thư sẽ chết sao?”

Cô bày tỏ với anh, cô ăn không vô, là bởi vì Lan Thư; cô kỳ quái, cũng là bởi vì Lan Thư, ngoài ra không còn gì khác.

Đúng.....Lan Thư đã từng giúp cô, cô quan tâm tới sự sống chết của Lan Thư, cũng không có gì là không ổn.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, nhíu mày lại, buông cái muỗng trong tay xuống, nghiêng người đối mặt với Khả Lan, im lặng một lát, trầm giọng nói: “Sẽ.”

Tội mà Lan Thư phạm phải, không chỉ sẽ chết, chết trăm lần cũng không đủ.

Bán nước thông đồng với địch, buôn lậu ma túy, bức người lương thiện làm kỹ nữ.....

Có vài người, là mua bán phạm pháp, cũng có vài người là chính trực, mà Lan Thư, bên ngoài tập trung giang hồ, thật ra là muốn hại người bán nước.

Tội này đáng chết.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm trả lời, ngón giữa không nhịn được khẽ run, im lặng hồi lâu nói: “Em muốn đi gặp Lan Thư.”

Thật ra thì Khả Lan cũng không có hảo cảm với Lan Thư, nhưng không biết tại sao, chỉ muốn gặp Lan Thư một lần, cô không hiểu, Lan Thư lại là con gái riêng của Dương tướng quân, không thể vào nhà họ Dương.

Theo lý thuyết, chị ta phải hận Dương tướng quân, chứ không phải giúp Dương tướng quân, làm kế hoạch to lớn gì.

Lời của Khả Lan khiến vẻ mặt Cố Thành Viêm nhíu chặt, anh nhìn cô một lúc lâu, môi mỏng mím chặt, cuối cùng gật đầu đồng ý lời yêu cầu của Khả Lan.

“Có thể.”

Mặc dù Cố Thành Viêm đồng ý, nhưng Khả Lan nhìn ra được, vẻ mặt của anh không dễ nhìn, thậm chí rất là tối tăm lạnh lùng.

Dường như anh đang hết sức chịu đựng, ít biểu hiện ra ngoài.

“Cảm ơn.”

Khả Lan nhỏ giọng cảm ơn, giọng nói trầm thấp, quay đầu, lại cầm cái muỗng lên, tiếp tục ăn cháo.

Cố Thành Viêm im lặng ngồi bên cạnh cô, nhìn một lúc lâu, cuối cùng thở dài, gấp thức ăn trên bàn bỏ vào chén cô.

Sau khi ăn xong, Cố Thành Viêm thấy thời gian còn sớm, liền kéo Khả Lan lên xe.

Điều chỉnh ghế tài xế, Cố Thành Viêm kéo Khả Lan ngồi lên trên người anh.

Khả Lan không từ chối, sau khi ngồi lên, lúc này mới nhớ tới, cô đã từng nói muốn học lái xe.

Anh còn nhớ rõ!

Chỉ là, bây giờ lập tức học sao?

Thời gian cũng không còn sớm, Cố Thành Viêm không tới doanh trại sao?

“Chín giờ rồi, anh không tới doanh trại sao?” Khả Lan tốt bụng nhắc nhở Cố Thành Viêm về thời gian.

Cố Thành Viêm nghe thấy Khả Lan nói, khẽ cười một tiếng, hai tay nắm tay Khả Lan đặt lên trên tay lái.

“Bên phải chân ga, bên trái là thắng xe, biết không?” Anh cao giọng, nhắc nhở Khả Lan, điều chỉnh, nhắc một chân Khả Lan đặt trên thắng xe, một cái khác để bên chân ga.

Khả Lan nhất thời không phản ứng kịp, nghiêng đầu, nhìn về phía Cố Thành Viêm.

Lúc này Cố Thành Viêm đưa tay vỗ vỗ cái mông cô.

Khả Lan giật mình, chân liền đạp tới, xe vọt bay đi, rồi sau đó Khả Lan gấp gấp, lại đạp, xe dừng lại.

Cơ thể cô chịu lực, nghiêng về phía trước, Cố Thành Viêm cũng đưa tay, vớt người trở lại.

“Em nhìn em xem, không phân biệt được trái phải.” Cố Thành Viêm thấy Khả Lan lái xe, không trách cứ, ngược lại cười, đưa chân đạp chân ga.

Dần dần, xe khởi động.

Hai tay anh nắm tay cô, lái xe, chạy quanh trong sân.

Khả Lan nhìn về phía trước, hai mắt đen nhánh, từ từ trở nên tối tăm, môi mím chặt, sắc mặt lạnh lùng.

Những lời Lương Bảo Nhi nói ngày hôm qua, làm sao có thể không nhớ chữ nào!

Im lặng hồi lâu, Khả Lan bình ổn tâm tình của mình, hít sâu một hơi nói: “Không có Lan Thư, em không muốn học lái xe.” Khả Lan nói tới đây, dừng một chút, quay đầu nhìn về phía Cố Thành Viêm nói tiếp: “Sau này em theo anh.” Giọng nói cô chậm rãi, khuôn mặt thành thật.

Cố Thành Viêm nghe nói như thế, liền không có ý định dạy cô lái xe.

Đi theo anh, dựa vào anh sao? Ngoan.

Bùm.....

Nhưng, một giây trước, trong lòng Cố Thành Viêm còn cảm thấy kinh ngạc vì lời nói khéo léo của Khả Lan, vào lúc này, xe liên phải cây to.

Cơ thể hai người đều chấn động.

Đụng xe, nhà họ Cố, chạy ra không ít người.

Ông Lý, đội cảnh vệ, bày ra tư thế đối phó với phần tử khủng bố.

Khả Lan quét mắt nhìn đám người chạy ra, vẻ mặt bỗng nhiên trầm xuống, nhưng ngược lại, cô lại mở cửa xe nhảy xuống.

Cố Thành Viêm cũng từ từ xuống xe. Mọi người thấy đụng xe, lại quay trở về, chỉ có ông Lý, đi lên trước, nhìn Cố Thành Viêm nói: “Cậu chủ, cậu không sao chứ?” Ông Lý cẩn thận hỏi, cẩn thận nhìn Cố Thành Viêm.

“Không sao.” Cố Thành Viêm trầm giọng trả lời, ánh mắt dừng lại trên người cô gái vừa mới nhảy xuống xe.

Cô không có việc gì là tốt rồi.

Khả Lan đứng một bên, mím môi nhìn hai người, sau khi thấy ông Lý rời đi, Khả Lan nhẹ nhàng cười.

Cố Thành Viêm thấy Khả Lan cười, cũng nở nụ cười, đi về phía Khả Lan.

Khả Lan chột lui về sau hai bước.

“Anh lái xe cũng đụng vào cây, không an toàn, quá nguy hiểm.” Khả Lan khẽ híp mắt, nhìn anh, trên mặt nở nụ cười, lắc đầu một cái.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, cũng ngây ngẩn cả người, đứng im tại chỗ hồi lâu.

Anh vươn tay, ôm cô vào lòng, nhéo mũi cô: “Đây đều là do em trêu chọc.” Anh không nói lời kia, sẽ không phân tâm!

“Vậy sau này em không trêu chọc anh nữa.”

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói, lập tức trả lời, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Cố Thành Viêm nghe cô trả lời khẽ cười nói: “Không sao, em có thể trêu chọc mấy lần cũng được.”

Trêu chọc nhiều, không tệ!

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói như vậy, lại mấp máy môi, suy nghĩ rồi nói: “Không được, anh mà xảy ra chuyện, những người mới lao ra kia, nhất định sẽ băm em thành trăm mảnh.” Khả Lan nói tới đây không nhịn được lắc đầu.

Đầu não của quân đội, bị phụ nữ hại chết, người phụ nữ này, sẽ không có việc gì sao?

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, cũng nhú mày, đưa tay nhéo mặt Khả Lan.

“Bọn họ dám.....!” Giọng nói của anh vang cao, vẻ mặt lạnh lùng.

Bộ dáng khiến ai cũng không dám.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói, trái tim run lên, ngược mắt nhìn Cố Thành Viêm một lúc lâu.

“Em thấy là không ai dám rồi.” Cô bỗng nhiên nở nụ cười, đưa tay kéo bàn tay của anh trên mặt mình xuống.

Sau đó cô lại đưa tay, ôm eo anh, ánh mắt sụp xuống, môi mím khẽ.

Không học được cách lái xe, sáng sớm liền đụng xe, theo như lời cha ông, đây là điềm xấu.

Lúc Khả Lan cùng Cố Thành Viêm tới hội trường quân đoàn 27, lúc này mới phát hiện ra, trước sau đều có cảnh vệ đi theo, so với trong tưởng tượng của cô còn nghiêm trọng hơn, quá đề nể.

Ngồi trên xe, có một áp lực vô hình, dần dần đánh về phía cô.

Cô thở ra một hơi, nhìn ra ngoài cửa xe.

Một lúc lâu....

Xe dừng trước hội trường quân đoàn 27.

Xuống xe, lúc này Khả Lan mới thấy, hội trường treo mấy cây màu, không kiêu căng, lại cực kỳ vui mừng.

Cô kéo tay anh đi vào, vừa vào hội trường, liền thấy không ít quan quân.

Từ thiếu úy đứng ở hàng cuối cùng, cho đến cấp bậc cao ở hàng đầu.

Trường hợp to lớn, khí thế hào hùng.

Thắng làm vua thua làm giặc, người của nhà họ Dương, tham gia quân ngũ dần dần biến mất, mà kẻ đó, thì là thiên hạ của ai.

Cố Thành Viêm?

Khả Lan được sắp xếp ngồi ở hàng thứ hai, sau lưng Cố Thành Viêm, cô mới vừa ngồi xuống, sau lưng liền truyền tới giọng nói của Lương Bảo Nhi.

“Chị, hôm nay là lễ khen thưởng, chị cũng không thể bỏ qua.”

Lương Bảo Nhi nói nhẹ nhàng chậm rãi, mang theo một nụ cười yêu cười.

Khả Lan nghe giọng nói của Lương Bảo Nhi, cơ thể bỗng nhiên cứng đờ, nhú mày.

Không thể không nói, hiện tại cô không muốn nghe giọng nói của Lương Bảo Nhi, cực kỳ chán ghét.

Cô không lên tiếng, ngồi im tại chỗ, nhìn buổi lễ trên khán đài bắt đầu, bộ dáng người chủ trì kích động hưng phấn, cười như hoa.

“Chị, lần này nhờ anh Viêm, em được lên trung tá.” Lương Bảo Nhi thấy Khả Lan không để ý tới mình, liền tự nói.

Nhìn như không có gì lạ, nhưng từng chữ lại khắc sâu vào đầu Khả Lan.

Nhà họ Lương hợp tác với Cố Thành Viêm, loại trừ thế lực nhà họ Dương. Lương Bảo Nhi lập công, được thăng cấp.

Vốn dĩ chuyện không liên quan đến cô, nhưng lúc này cô lại dính dấp vào trong đó, tính mưu gần hai năm, trong hai năm này, rốt cuộc dự tính bao nhiêu!

Lúc Khả Lan còn đang suy nghĩ lung tung, bên tai chợt vang lên một giọng nói trầm thấp, chậm rãi ôn nhu.

“Bà Cố.”

Người đàn ông ngồi bên cạnh Khả Lan, giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi, khiến Khả Lan đang căng thẳng chợt nói lỏng.

Cô nghiêng người nhìn người ngồi bên cạnh mình.

Cả người bối rối.

Dương Tử Sở!

Hoàng tử sân trường khi còn học cấp ba!

Cậu ấy lại nhập ngũ!

Không thể tưởng tượng nổi.

Bộ dáng Dương Tử Sở, giống như trong trí nhớ của Khả Lan, đôi mắt gọn nước, môi đỏ mọng, có phong cách hoàng tử bẩm sinh, ướt át như ngọc!

“Anh Dương!” Khả Lan trả lời, chưa từng nghĩ tới, mình sẽ gặp Dương Tử Sở ở đây.

Hơn nữa bộ dáng Dương Tử Sở, vẫn giống trong trí nhớ của cô, vẫn là hoàng tử trong huyền thoại.

Dương Tử Sở nghe thấy Khả Lan nói, vẻ mặt sững sờ, một lát sau, vừa tựa như nhớ tới, khẽ cười: “Lâm Khả Lan?”

Một câu nói, khiến khuôn mặt Khả Lan đỏ tươi, không ngờ Dương Tử Sở lại nhớ tên cô.

Thời niên thiếu cô cũng từng điên cuồng, từng muốn tỏ lộ với Dương Tử Sở.

Nhưng cuối cùng, chỉ nói đôi câu, một câu động viên Dương Tử Sở, một câu giới thiệu tên mình.

Mà còn lại câu em thích anh, lại không nói ra ngoài.

Cô vẫn luôn hiểu, cô với Dương Tử Sở chỉ là qua đường, sẽ không được anh nhớ.

Nhưng bây giờ, thật không nghĩ tới, nhiều năm như vậy, anh vẫn nhớ tên em.

“Vâng.” Khả Lan gật đầu nhỏ giọng trả lời Dương Tử Sở, bày tỏ mình thật sự là Lâm Khả Lan.

Dương Tử Sở nghe Khả Lan nói, nhẹ nhàng cười một tiếng nói: “Thật có duyên.” Anh ta nói nhẹ nhàng chậm rãi, hai mắt chớp động, cười vô cùng ấm áp.

Khả Lan nhìn bộ dáng của anh, giống như quay về lúc học cấp ba.

Cô đều giống như tất cả nữ sinh khác, sẽ vui mừng, sẽ tức giận, sẽ điên cuồng, thậm chí phản nghịch.

Mà người đàn ông trước mặt, khiến cho cô lớn lên.

Bởi vì trong một buổi họp anh nói một đồng những lời nói không nhất trí, trong đó Khả Lan ấn tượng khắc sâu nhất một câu nói: bạn không phải thánh hiền, quen thuộc có thể không qua, qua mà có thể thay đổi còn tốt hơn.

Khả Lan yêu mẹ, cô phản nghịch, bởi vì không có ba, nhưng được anh thức tỉnh.

Cô học cách lớn lên, đã từng khóc, từng cười, mới biết, tuổi thanh xuân của cô, cô không tùy ý tiêu xài.

Lấy được không nhiều, lại hiểu rất nhiều.

Thời kỳ thiếu niên mê luyện hoàng tử sân trường, gặp lại, đã sớm người và vật không còn, chỉ là bạn học.

Lương Bảo Nhi thấy Khả Lan nói chuyện với Dương Tử Sở cũng không lên tiếng nữa, nhìn Khả Lan đỏ mặt, khuôn mặt cô chột nở nụ cười.

Muốn hồng hạnh xuất tường sao?

Vừa đúng lúc!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Cả Nhà

Khen ngợi, đọc diễn văn, hoa tươi, vỗ tay.

Đỉnh tai nhức óc.

Cố đại tá thăng làm Cố thiếu tướng.

Trao danh hiệu, là cấp bậc cao nhất quân đội, có vài người, cả đời cũng không giành được danh hiệu này.

Mà có vài người thăng chức trước ba mươi tuổi! Như Cố Thành Viêm.

Tuổi trẻ tài cao!

Buổi lễ khen thưởng, từ lúc bắt đầu, đến kết thúc, Khả Lan chỉ nói mấy câu với Dương Tử Sở ngồi bên cạnh.

Sau đó vẫn ngồi im lặng, nhìn một nhóm người lập công lên nhận huân chương.

Còn có vài cô gái vì lần tham ô lần này mà phải đi nằm vùng.

Có thể Khả Lan biết, không biết, cũng không ít người nhìn quen mắt, lại không nhớ nổi đã gặp ở đâu.

Lúc này, mặc dù sắc mặt Khả Lan bình tĩnh, nhưng trong lòng lại phức tạp và run rẩy, thật lâu không cách nào bình tĩnh.

Tay cô nắm chặt thành ghế, ngón giữa khó có thể che giấu run rẩy.

Cô không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung tâm tình của mình lúc này, cũng không cách nào hình dung Cố thiếu tướng người ngồi trước cô.

Một năm lẻ mười tháng! Trong một năm lẻ mười tháng này, rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Khả Lan cũng không biết lễ tuyên dương kết thúc lúc nào.

Chỉ nhớ rõ, lúc cô còn đang suy nghĩ lung tung, cả người bị người khác kéo đi.

“Mất hồn?” Giọng nói đậm đà quen thuộc, vang lên bên tai cô.

Cô ngẩng đầu, chạm phải đôi mắt tối tăm như mực của Cố Thành Viêm, miệng nở nụ cười nhạt nhòa.

“Ừ.” Khả Lan gật đầu, cũng không phủ định mình mất hồn.

Cô khẽ rũ hai mắt, ánh mắt dừng trên nút cài thiếu tướng trên quân phục!

Cố Thành Viêm không thấy vẻ mặt Khả Lan, lại chú ý thấy từ hôm qua tới giờ cô rất khác thường.

Anh không dám nghĩ tới nguyên nhân Lâm Khả Lan khác thường!

“Đi thôi, hôm nay tham gia bữa tiệc, để mọi người biết em.” Cố Thành Viêm đưa tay ôm eo cô, khẽ cười đưa cô rời đi.

Khả Lan muốn từ chối, nhưng anh không tha, chỉ có thể đi theo anh.

Lên xe.

Đổi mặt Cố Thành Viêm, tâm tình Khả Lan cực kỳ phức tạp.

Cô không nói gì, càng không muốn Cố Thành Viêm nhìn ra ý nghĩ của mình, liền lấy điện thoại di động ra chơi.

Tiếng trò chơi không lớn, cô vẫn cúi đầu, ngón giữa thỉnh thoảng nhúc nhích, suy nghĩ lại trôi ở nơi rất xa.

Cô không dám hỏi Cố Thành Viêm, những chuyện xảy ra với cô trong một năm lẻ mười tháng, có phải là vì anh bày kế đối phó với Dương tướng quân không, cô sợ nhận được câu trả lời khẳng định.

Chợt, trong trò chơi có tiếng va chạm, khiến Khả Lan phục hồi tinh thần, cô nghiêng đầu nhìn về phía Cố Thành Viêm ngồi bên cạnh.

Chỉ thấy người đàn ông đang nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau, Khả Lan hoảng hốt, trong con ngươi thoáng qua tia sợ hãi, sau đó lại bình tĩnh lại.

Im lặng trong chốc lát.

“Anh cũng muốn chơi sao?” Cô cất giọng hỏi, chân mày khẽ nhíu, đưa điện thoại cho anh.

Cố Thành Viêm nhìn Khả Lan đưa điện thoại di động tới, sửng sốt, im lặng hồi lâu, cuối cùng nhận điện thoại di động.

“Chơi vui?” Anh hỏi một câu, ngón tay khẽ động, gạt một cái, quá đơn giản.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói, gạt đầu “Rất vui.” Chơi trò chơi giết thời gian là tốt nhất.

Hơn nữa, chơi với bạn, rất thú vị.

“Mỗi lần em cầm điện thoại, đều chơi trò này sao?” Ngón tay Cố Thành Viêm vẫn hoạt động, ánh mắt dừng trên điện thoại di động, chợt trầm giọng hỏi Khả Lan.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói, vẻ mặt bỗng nhiên trầm xuống.

Cầm điện thoại chơi trò chơi?

Cô cũng không thường chơi, phần nhiều là xem tin tức.

Việc nhiều như vậy, cô làm gì có thời gian ôm điện thoại di động chơi game.

“Cũng có chơi cái khác.” Khả Lan im lặng một lúc, trả lời Cố Thành Viêm, quay đầu nhìn về phía Cố Thành Viêm, ánh mắt dừng lại trên cầu vai Cố Thành Viêm, hai sao thiếu tướng!

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, chợt dừng động tác trong tay, quay đầu nhìn về phía Khả Lan, đang muốn hỏi bình thường Khả Lan còn chơi cái gì, lại thấy ánh mắt cô dừng trên vai mình.

Anh khẽ nhíu mày, môi mỏng mím chặt, đưa tay ôm người vào trong lòng, đưa điện thoại di động đặt trước mặt hai người.

“Bình thường em còn chơi cái gì?”

Anh hỏi một câu, giọng nói từ từ.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm hỏi, hoàn hồn, thở dài, đưa tay chỉ điện thoại di động nói: “Weibo, tin nhắn, lashou, taobao……” Khả Lan từ từ nói, nhưng lại không nghe thấy anh lên tiếng.

Cô quay đầu, nhìn về phía Cố Thành Viêm, chỉ thấy Cố Thành Viêm nhíu mày, vẻ mặt rất phức tạp.

Cô chờ anh trả lời.

Sau một hồi im lặng Cố Thành Viêm hỏi: “lashou là cái gì?” Những thứ kia anh đều nghe qua, nhưng lashou là cái gì?

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm hỏi lashou, cả người ngây ngẩn, sau một hồi nhìn anh, con ngươi lại thoáng qua một tia hứng thú.

Cô hí hai mắt, nhìn Cố Thành Viêm: “Chính là cung cấp quan hệ hữu nghị, xem mắt?” Cô cố ý lừa anh, muốn xem anh phản ứng thế nào!

Mà Cố Thành Viêm vừa nghe Khả Lan nói như thế, như có điều suy nghĩ gạt đầu một cái nói: “Đây chính là chỗ mà em nộp hồ sơ xem mắt?” Vẻ mặt anh thành thật.

Khả Lan nghe thấy, trái tim lại như bị điện giật.

Nghiêng đầu nhìn về phía anh, thật lâu không biết trả lời thế nào.

Nghe ý tứ của Cố Thành Viêm, chuyện kết hôn nhảm, cũng không phải là sắp xếp mà là trùng hợp?

Nếu là như vậy.

Rất nhiều chuyện, khó có thể nghĩ thông suốt.

Nếu như sự tồn tại của cô là trùng hợp, vậy cần gì phải tính kế trong một năm lẻ mười tháng?

Nếu là kế hoạch một năm lẻ mười tháng, những chuyện mà cô trải qua, cũng đã sớm được tính toán.

Lan Thu, nhà họ Lương, nhà họ Dương.....Cô thật sự không nghĩ ra, ban đầu Cố Thành Viêm sắp xếp thế nào.

Hoặc là nói, những thứ này đều không phải là sắp xếp, tất cả đều là trùng hợp.

Nhưng.....Trên đời này có nhiều sự trùng hợp như vậy sao?

“Không phải.” Trong đầu Khả Lan hỗn loạn, không quên trả lời anh.

Tại sao lashou có thể giới thiệu xem mắt.

“Xóa cái này đi.” Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, không chút do dự xóa phần mềm đi.

Không thể để loại phần mềm này lại.

Khả Lan còn chưa phản ứng, phần mềm đã bị xóa, cô nhìn điện thoại di động, sắc mặt hơi trầm xuống.

Lashou của cô cứ như vậy bị xóa?

Nghĩ đến đây, cô nghiêng đầu nhìn về phía anh, muốn nói chuyện phần mềm kia, nhưng sợ sau khi nói ra, sắc mặt anh lại không tốt.

Cô nhìn anh hồi lâu, cuối cùng lựa chọn im lặng.

Nghiêng đầu nắm điện thoại di động, không lên tiếng.

Cố Thành Viêm ôm cô, cầm tựa vào vai cô, đến gần bên tai cô nói: “Sau này không cho chơi những thứ này nữa.” Anh trầm giọng nhắc nhở.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói như vậy về mặt chợt chìm xuống, môi đỏ mọng mím chặt, quay đầu nhìn anh nói: “Tại sao?”

Mấy cái phần mềm thôi, còn phải hạn chế, tự do đâu?

“Em đã kết hôn.” Anh trầm giọng trả lời. Khả Lan nghe anh nói như vậy, khoe miệng chợt nở nụ cười, nhìn anh nói: “Anh sợ.....vợ chạy theo người khác sao?” Khả Lan từ từ nói, biểu lộ khá là cẩn thận.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói như vậy, khuôn mặt cũng tối sầm.

Anh sợ vợ chạy theo người khác?

Vợ của anh, ai dám đụng!

“Ai dám!” Anh nói, ai dám đụng vào người phụ nữ của anh.

Khả Lan nghe nói như vậy, càng cười vui hơn, nhìn bộ dáng anh, tạm thời buông xuống sự nghi ngờ kế hoạch một năm lẻ mười tháng kia.

Rồi sau đó.....

Xe quay về nhà họ Cố, mới vừa vào khuôn viên, Khả Lan liền nhìn thấy trong sân đỗ các loại xe, có xe quân đội cùng xe hạng sang.

Xuống xe, Khả Lan liền nhìn thấy hai nam hai nữ đứng ngoài sân.

Trong đó Khả Lan biết Tổng Nhất Nguyên cùng Lương Bảo Nhi.

Mà hai người còn lại, Khả Lan chưa từng thấy, chỉ đoán là người nhà họ Cố.

“Tổng Nhất Nguyên, Cố Thành Hiền, Cố Thành Thắm cùng với Lương Bảo Nhi.” Cố Thành Viêm giới thiệu với Khả Lan.

Trong đó có hai người Khả Lan đã gặp, hai người còn lại, là em họ của Cố Thành Viêm.

Ông Cố sinh ra ba trai một gái, một người chết trẻ, hai người ở Tây Nam, con gái thì ở vùng duyên hải.

Mấy năm mới đoàn tụ một lần.

Lần này Cố Thành Viêm lên chức thiếu tướng, chuyện vui nhà họ Cố, xem như không có thời gian, người một nhà, vẫn phải sắp xếp thời gian, tụ chung một chỗ, về chúc mừng cháu trai.

Dĩ nhiên, bữa tiệc lần này, cũng không thể thiếu được nhà họ Lương.

Con cháu nhà họ Lương yếu kém, trừ Lương Tú Ly cùng cháu gái Lương Bảo Nhi cùng với cháu trai Lương Bảo Hạo, người cuối cùng chính là ba của Khả Lan, Lâm Khải Nghiệp.

Lương Tú Ly cùng ông Lương không hợp, Lương Bảo Hạo du học ở nước ngoài, trong nhà họ Lương Lâm Khải Nghiệp không có địa vị gì; chỉ có Lương Bảo Nhi, hầu ở bên cạnh ông Lương.

Lương Bảo Nhi là tâm can của ông Lương, mọi chuyện đều nghe theo, thậm chí từng ép Cố Thành Viêm cưới Lương Bảo Nhi.

Nhưng tính tình Cố Thành Viêm, ai cũng biết, anh không muốn, ai ép cũng vô ích.

“Anh họ, chúc mừng anh.”

Người nói chuyện là Cố Thành Hiên, khoảng hai mươi tuổi, thân hình cao lớn.

Mái tóc dài, khuôn mặt có bốn phần giống Cố Thành Viêm, nhưng mặt mày chưa phát triển hết, có vẻ ngây thơ hơn.

Rồi sau đó, Cố Thành Thâm cũng lên tiếng.

“Anh Thành Viêm, anh là thần tượng của bạn em, sau này em cũng muốn nhập ngũ.” Giọng nói Cố Thành Thâm mềm mại, non nớt, vóc người nhỏ nhắn, cảm giác hơi ngây thơ.

Giống như bà hai mà lúc trước Khả Lan đã gặp, khuôn mặt thanh tú, đôi mắt đáng yêu.

“Anh họ, hiện tại, nhờ anh cả nhà đều được về vang.” Sau đó, Tổng Nhất Nguyên cũng lên tiếng.

Lúc này Tổng Nhất Nguyên mặc quân phục, khí thế hoa mỹ giảm bớt mấy phần, có phần hiện ngang của quân nhân.

“Anh Viêm, ông bà nội chờ đã lâu, mau vào thôi.” Cuối cùng, Lương Bảo Nhi cũng đã lên tiếng.

Cô ta xoay người, chỉ chỉ trong nhà, ý bảo Cố Thành Viêm đi vào.

Cố Thành Viêm gật đầu trả lời các anh em, nắm tay Khả Lan đi vào trong.

Rồi sau đó Cố Thành Thâm nhìn Khả Lan nói: “Anh Thành Viêm, đây là.....Chị dâu?” Cố Thành Thâm tới nhà họ Cố, liền nghe thấy chuyện chị dâu.

Hình như ông bà nội không hài lòng lắm về chị dâu.

Thật ra thì cô cũng không biết chị dâu là hạng người gì, chỉ nghe chị Bảo Nhi nói, trước kia chị dâu làm công việc không đàng hoàng lắm, sau đó lại quyến rũ anh Dương, lên tạp chí kinh tế tài chính.

Nhà họ Dương sụp đổ, lại quyến rũ anh Thành Viêm, thấy chị dâu, cô thật sự không biết phải hình dung thế nào.

Chỉ cảm thấy, chị dâu không giống như những gì chị Bảo Nhi nói, nhìn qua, nhu nhược, không giống như người thù đoạn?

Sau khi Cố Thành Thâm dứt lời, Cố Thành Viêm chợt dừng bước, nhìn các em nói: “Đây là Lâm Khả Lan, chị dâu của bọn em.”

Một câu nói khiến sắc mặt Khả Lan đỏ lên.

Từ nãy đến giờ người nhà họ Cố bỏ rơi cô, xem như cô không tồn tại, cô liền không lên tiếng, không muốn làm cho người ta chú ý.

Lúc này, Cố Thành Viêm lại dừng bước, giới thiệu cô, làm cho cô rất ngượng ngùng.

Cố Thành Hiên cùng Cố Thành Thâm nghe Cố Thành Viêm giới thiệu, lập tức cảm thấy hứng thú, đi tới trước mặt Lâm Khả Lan.

“Chào chị, em là Cố Thành Hiên.” Thật ra thì Cố Thành Hiên cũng đã nghe ông bà nội nói về chị dâu.

Đại ý là thân phận chị dâu không xứng với anh họ.

Chỉ là, nhìn thấy anh họ rất quan tâm chị dâu, ông bà nội sợ không ngăn được!

“Em là Cố Thành Thâm, chị dâu chị thật xinh đẹp.” Cố Thành Hiên dứt lời, Cố Thành Thâm cũng chào Khả Lan.

Lời của hai người khiến Khả Lan bối rối.

Cô nhìn hai người, gật đầu nói: “Chỉ là Lâm Khả Lan.”

Sau khi dứt lời, ánh mắt Khả Lan liếc về phía Cố Thành Viêm.

Chỉ thấy khoe miệng Cố Thành Viêm nở nụ cười, nhìn hai em đầy hài lòng.

Cố Thành Viêm cười, ngược lại Khả Lan lại bối rối, cả nhà họ Cố, nhiều người thịnh vượng, ở lại một chút, cô phải đổi mặt, không phải chỉ có ông bà Cố!

Rồi sau đó.....

Mọi người cùng đi vào trong, trong phòng treo cờ đỏ, người hầu đang quét dọn, người lớn nhà họ Cố, đang ngồi trên ghế sa lon trò chuyện, vừa nói vừa cười.

Sau khi Cố Thành Viêm đi vào, ánh mắt mọi người đều dồn lên người Cố Thành Viêm, càng cười vui vẻ hơn.

Nhưng lúc nhìn thấy người phụ nữ bên cạnh Cố Thành Viêm thì ánh mắt trầm xuống.

Cách nhìn của mọi người đối với Lâm Khả Lan, đa số là do nghe ông bà Cố nói.

Nghe nói lúc trước làm công việc không đứng đắn, sau đó lại là cấp dưới của con gái riêng nhà họ Dương, còn câu kết với Thành Viêm.

Mối họa.

Tiếng cười dần dần biến mất, Khả Lan cảm giác không khí trở nên lúng túng, cô theo bản năng lui về phía sau hai bước, đối mặt với người lớn, cô không biết phải phản ứng thế nào.

Cô không có kinh nghiệm trong phương diện này!

Khả Lan muốn lui về phía sau, Cố Thành Viêm lại ôm eo cô, không cho cô lui về phía sau.

“Yên tâm, không có chuyện gì.” Anh trầm giọng nhắc nhở.

Lúc này không giống như lúc trước, thân phận của Lâm Khả Lan, đã không ảnh hưởng tới tiền đồ của anh.

Khả Lan vừa nghe Cố Thành Viêm nói như thế, hít một hơi, gật đầu nói: “Chỉ hơi khản trương.”

Đối mặt với người nhà họ Cố, cô thật sự rất khản trương.

Năm vị trưởng bối ngồi trên ghế sa lon; ông Cố, ông Lương, còn có ba người đàn ông khoảng năm mươi tuổi.

Bộ dáng ngồi nghiêm chỉnh, không nói lời nào, đã tản ra một khí thế bức người.

Mà lại có ba người từ trên lầu đi xuống, bà Cố, bà hai cùng cô ba.

Cả nhà trong tưởng tượng của Khả Lan còn phức tạp hơn nhiều.

Vào lúc này, nhà họ Cố từ trên xuống dưới, tụ tập mười bốn người.

“Ba, anh Thành Viêm, quả thực là thần tượng trong lòng con, con cũng muốn gia nhập quân đội.” Lúc này, Cố Thành Thâm chợt chạy tới ngồi ở trước mặt người đàn ông trên ghế sa lon.

Xua tan bầu không khí ngột ngạt.

“Ha ha.....Vậy trước tiên cháu phải thi đậu trường quân đội.” Ông Cố nghe Cố Thành Thâm nói, khẽ cười, nhắc nhở cháu gái, trước tiên phải thi đậu trường quân đội.

“Đứa nhỏ này, chỉ biết chơi CQS gì đó, có thể thi đậu tốt nghiệp là con cảm ơn rồi.” Lúc này ba của Cố Thành Thâm cũng lên tiếng.

Câu nói đầu tiên, chính là phê bình Cố Thành Thâm bình thường không làm việc đàng hoàng.

Nhưng trong mắt đều là vẻ cung chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 69: Bữa Tiệc

Biệt thự của nhà họ Cố được trang trí theo phong cách Trung Quốc cổ, trần nhà được trang trí bằng gỗ, hoa kiềng kiểu Trung Quốc, ghế bành cũng kiểu gỗ kết hợp kỹ nghệ Trung Quốc.

Ông Cố cùng ông Lương mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn, mà những người đàn ông còn lại mặc đồ tây, đeo cà vạt, thật là long trọng.

Bà Cố được bà hai và cô ba đỡ từ trên cầu thang xuống, bà mặc một áo khoác màu xanh lá cây có thêu hoa, vừa người, quần dài màu đen.

Giữa lòng mày, vẫn như lần đầu tiên Khả Lan gặp, mặt mũi hiền lành, hai mắt vẫn đục.

Bà hai mặc một cái áo màu đỏ sậm bằng len cổ tròn, một cái váy màu đen, một cái khăn lụa màu vàng, thật là xinh đẹp.

Về phần cô ba, mặc một chiếc váy mùa đông, mái tóc dài đen nhánh, xoa ngang vai, tóc mai lúc trước bạc trắng đã được nhuộm đen, nhìn qua, trở nên trẻ tuổi hơn rất nhiều.

Cố Thành Hiền thấy bà nội đi xuống, vội chạy tới đỡ, bà hai lui về sau hai bước, Cố Thành Hiền liền đỡ đi về phía trước.

“Bà nội, đã lâu không gặp, bà ngày càng trẻ ra.” Cố Thành Hiền nói xong, đi theo bà Cố, đi tới trước mặt Cố Thành Viêm cùng Khả Lan.

Bà Cố dừng bước, đầu tiên vỗ vỗ cánh tay Cố Thành Hiền, mặt lộ vẻ cung chiều nói: “Miệng tiểu Hiền thật ngọt, lần này về thành phố, ở lại thêm vài ngày, chơi với bà.”

Bà Cố dứt lời, Lương Bảo Nhi liền đi tới, đưa tay đỡ tay còn lại của bà Cố, nhẹ nhàng cười duyên nói: “Bà nội Cố, lần này bà đừng đi Tây Nam nữa, tấm vải thêu của cháu, còn phải nhờ bà chỉ bảo.”

Lương Bảo Nhi dứt lời, ánh mắt nhìn Lâm Khả Lan, trên mặt nở nụ cười, tỏ vẻ hài lòng.

Mà bà Cố xem như nhìn Lương Bảo Nhi lớn lên, mặc dù biết cô bé này bình thường điệu ngoa tùy hứng, nhưng cũng có lúc là đứa bé ngoan.

Hơn nữa, tấm vải thêu của Lương Bảo Nhi, có thể để nhà bà lưu truyền kỹ năng thêu, Bảo Nhi rất có tâm, chỉ là tính khí không tốt lắm.

“Được.....Được.....” Bà Cố cười đồng ý với Lương Bảo Nhi.

Sau khi nói, lúc này ánh mắt mới chuyển sang Lâm Khả Lan cùng Cố Thành Viêm, tiếng cười ngừng lại, ánh mắt đảo tới hai người.

Mặc dù ánh mắt bà vẫn đục, không thấy rõ, nhưng nhận thức vẫn không có vấn đề.

Tiểu Viêm, tuổi còn trẻ, thăng hai sao thiếu tướng, là vinh dự cao nhất của nhà họ Cố từ sau khi ông Cố rút khỏi Bộ Quốc Phòng.

Về phần Lâm Khả Lan....

Bà ghét nhất chính là nói mà không giữ lời.

Nếu như không chịu, lúc đầu nên nói ra, nhà họ Cố, không phải là đá cứng không thể thay đổi.

Nếu như hai người thật tâm, chẳng lẽ người lớn không giúp.

Nhà họ Cố đã từng trải qua một hôn nhân bất hạnh, chẳng lẽ còn muốn có lần thứ hai?

Huống chi, ban đầu lúc muốn Lâm Khả Lan rời đi, tiểu Viêm cũng gật đầu, vậy thì chứng minh vị trí của con bé này trong lòng tiểu Viêm cũng không sâu.

Bây giờ lại dây dưa, tin tưởng không phải do ý muốn của tiểu Viêm.

Mặc dù tiểu Viêm là người có chừng mực, nhưng cũng là người đàn ông có tâm huyết, bị phụ nữ mê hoặc, không phải lỗi của thằng bé.

“Tiểu Lan.” Bà Cố chậm rãi gọi Lâm Khả Lan, mặc dù sắc mặt bình tĩnh tự nhiên, nhưng ánh mắt mắt lại chớp động có vẻ trào phúng.

Khả Lan nghe bà Cố gọi mình, vội vàng trả lời: “Bà nội.”

Sau khi nói xong, khuôn mặt Khả Lan có chút ngượng ngịu.

Ban đầu cô và Cố Thành Viêm không có tình cảm, bà Cố dùng tính mạng của mẹ mình để uy hiếp cô, muốn cô rời đi.

Mà bây giờ, cô quay lại, là bởi vì trong lòng cô có Cố Thành Viêm.

Cô cũng tin tưởng người đàn ông này, có thể bảo vệ mẹ cô an toàn.

“Gầy quá.”

Nhưng sau khi bà Cố kêu Khả Lan, im lặng một lát, chỉ nói hai chữ, ánh mắt liền dừng lại trên người nhân vật chính hôm nay, hình như cũng không bắt mắt với việc Lâm Khả Lan quay lại.

Khả Lan thấy bà Cố không nói gì, cô cũng không lên tiếng, ánh mắt nhìn về cánh tay đang vòng quanh eo mình của Cố Thành Viêm, chiếc nhẫn trên tay vô cùng chói mắt.

Lát sau.....

“Đi qua đi, trò chuyện với ba cháu.” Bà Cố trầm giọng nói, quay đầu nhìn về phía người đàn ông ngồi trên ghế sa lon.

Người đàn ông đang ngồi trên ghế sa lon kia, cả người mặc đồ tây màu đen, chính là con trưởng của nhà họ Cố, Cố Vọng Đông.

Vóc dáng Cố Vọng Đông giống Cố Thành Viêm, chỉ là một người tuổi đã hơn năm mươi, một người gần ba mươi.

Nếu như Cố Thành Viêm tuấn tú đẹp trai, Cố Vọng Đông lại lạnh lùng cương nghị, mím môi không nói, nhìn qua, còn kinh người hơn Cố Thành Viêm.

Lông mày lười mác, không giận tự uy.

Cố Thành Viêm nghe bà Cố nói, gật đầu, ôm Khả Lan, chuẩn bị đi về phía ba mình.

Nhưng.....

Cô ba, Cố Vọng Bội chợt đưa tay ngăn hai người lại.

“Mẹ, còn có ít đồ, cho Khả Lan, tiểu Viêm để Khả Lan ở lại đây một chút.” Cố Vọng Bội khẽ cười, dịu dàng nói, rồi đưa tay kéo tay Khả Lan.

Cố Thành Viêm đứng im tại chỗ, im lặng một lát, cuối cùng lựa chọn buông tay, để Khả Lan lại.

Song là người nhà của mình, anh cũng không phòng bị lắm.

Khả Lan bị Cố Vọng Bội lôi kéo, vẻ mặt đột nhiên trầm xuống.

Chuyện cô ba đưa dầu cho đi Vương để hại cô, cho đến bây giờ cô vẫn chưa quên.

Ý định cực kỳ ác độc.

Mà sau đó cô cũng nghe Diệp Huệ nói, vốn dĩ Lương Bảo Nhi đưa cho đi Vương dầu đã được xử lý tốt, sau lại cảm thấy không muốn có lỗi với Khả Lan, nên đổi lại thành dầu chưa xử lý.

Thật ra thì đi Vương nhìn là muốn có vòng vàng, nhưng cũng không muốn hại Khả Lan.

Nói là do nghèo, bị đồng tiền hấp dẫn, đối với bà mà nói, giống như hút thuốc phiện, thấy ma túy, khó có thể khống chế.

Khả Lan không trách đi Vương, cô hiểu đối với người nghèo mà nói, lúc đặt tiền trước mặt, có bao nhiêu hấp dẫn.

Giống như lúc đầu cô biết rõ hợp đồng mà Vu Ký Mỹ và Lý Lục Quốc đưa cô ký là bẫy, nhưng vẫn cố ký.

Lúc ấy cô quá cần tiền, không có tiền, cô chỉ có thể nhìn mẹ của mình bị khổ sở hành hạ.

Sau khi Cố Thành Viêm buông Khả Lan ra, đi tới trước ặt ba mình, tuy hai ba con nhiều năm không gặp, nhưng quan hệ vẫn không tệ.

Mà chú cùng dượng Cố Thành Viêm, thấy Cố Thành Viêm đi tới, vẻ mặt lộ vẻ vui mừng, bắt đầu khích lệ Cố Thành Viêm.

Mấy người đàn ông vừa nói vừa cười, mà bên này, bà Cố quay người đi lên lầu, cô ba vỗ vỗ tay Khả Lan ý bảo cô theo sau.

Bà hai cùng Lương Bảo Nhi cũng đi theo phía sau.

Tổng Nhất Nguyên cùng Cố Thành Viêm gia nhập nhóm đàn ông.

Khả Lan, cùng một nhóm năm người đi lên lầu, đi tới phòng làm việc.

Bà Cố ngồi trước bàn làm việc, mở ngăn kéo, nhìn chiếc vòng phi thủy trong tay, sau một hồi im lặng, lại đóng ngăn kéo lại.

Lương Bảo Nhi vẫn đứng bên cạnh bà Cố, thấy động tác của bà Cố, nhếch miệng cười hả hê.

Quả nhiên, nhà họ Cố sẽ không chấp nhận Lâm Khả Lan.

Khả Lan đứng trước bàn làm việc hồi lâu, cũng muốn biết, món đồ mà cô ba nói sẽ là cái gì.

“Cô đã nói sẽ rời đi, bây giờ lại quay về, có thể giải thích nguyên nhân với tôi không?” Bà Cố không lấy cái gì ra, trầm giọng hỏi, nguyên nhân Lâm Khả Lan quay về.

Sắc mặt bà nghiêm túc, hình như nhất định phải hỏi cho rõ lý do.

Lúc trước Thành Viêm thích Bảo Nhi, sau lại không chịu cưới, bây giờ chỉ muốn Lâm Khả Lan, bà sợ sau này Thành Viêm lại thay đổi.

Nếu như vậy, cũng phải cưới một cô gái trong sạch môn đăng hộ đối.

Một cô gái không sạch sẽ không xứng với nhà họ Cố.

Khả Lan không thấy món đồ gì, mà nghe bà Cố hỏi như vậy.

Cả người cũng bối rối. Cô rũ hai mắt, trong lòng chần chờ hồi lâu, há miệng kiên định nói: “Một phần trong kế hoạch.”

Nhịp tim của Khả Lan bỗng tăng nhanh.....

Cô phỏng đoán.

Nếu như Cố Thành Viêm đối địch với Dương tướng quân, cô là một quân cờ.

Như vậy, cô bị ông bà Cố bắt buộc rời đi, cũng là trong kế hoạch.

Đánh lừa Dương tướng quân, khiến Dương tướng quân làm tướng Cố Thành Viêm cãi nhau với ông bà Cố vì một người phụ nữ, không nghe lời người lớn, vì một người phụ nữ mà đối phó với nhà họ Lương.

Từ đó, nhà họ Lương bị buộc đến đường cùng, người nhà họ Dương mới có cơ hội lôi kéo nhà họ Lương

Người nhà họ Lương mới có cơ hội lẫn vào nhà họ Dương thu thập chứng cứ.

Say đó sẽ tới nhà họ Dương tung lưới.

Một lưới bắt hết.

Cẩn thận đến từng chi tiết nhỏ.

Cuối cùng Lương Bảo Nhi lập công, thăng làm thiếu tá!

Nhưng.....

Nếu thật sự như vậy, cô không dám tưởng tượng, Cố Thành Viêm đã từng làm gì.

Mà cô hiện tại, đang bị bà Cố hỏi, muốn biết được câu trả lời từ cô.

Bà Cố là người khôn khéo, nếu như lời nói không thông, nhất định bà sẽ phản bác lời của cô.....cảm thấy cô ăn nói lung tung.

Nhưng.....bà Cố nghe Khả Lan nói, móm môi im lặng hồi lâu, không vội vã trả lời.

Sau một hồi im lặng.

“Tôi biết rồi.” Cuối cùng bà Cố dịu dàng trả lời Khả Lan.

Không kinh ngạc khi nói về kế hoạch, ngược lại lộ ra vẻ thì ra là như vậy.

Thấy bộ dáng bà Cố, đầu óc Khả Lan bỗng nhiên trống rỗng, chỉ cảm thấy ngực như bị một khối đá đè ép, trong nháy mắt khó thở.

Cô chỉ phỏng đoán chuyện này, muốn xem bà Cố phản ứng thế nào khi nói về kế hoạch.

Mà bây giờ, bà lại gạt đầu đồng ý.

Bừng tỉnh hiểu ra!

Như vậy, Cố Thành Viêm vì muốn đối phó với nhà họ Dương, rốt cuộc bày ra bao nhiêu thứ?

Rồi sau đó.....

Bà Cố đứng dậy, cầm vòng tay phi thủy trong ngăn kéo, đi tới trước mặt Khả Lan.

Khẽ cười nói: “Sau này, cháu chính là cháu dâu nhà họ Cố, bà nội không yêu cầu gì khác, chỉ muốn được ôm chắt.” Bà Cố nói xong, đang muốn đeo vòng tay cho Khả Lan.

Nếu là kế hoạch, như vậy, Thành Viêm quan tâm cô gái này, nhà họ Cố cũng không phải không thể tiếp nhận.

Ánh mắt mọi người trong phòng, đều dừng lại trên chiếc vòng tay phi thủy, đây chính là thứ mà chỉ có nữ chủ nhân nhà họ Cố mới có thể có được.

Vốn dĩ cho mẹ Cố Thành Viêm, nhưng mẹ anh chết sớm, bây giờ để lại cho vợ Cố Thành Viêm cũng được.

Chỉ là.....

Người này là Lâm Khả Lan, một cô gái không đứng đắn.

Cô không xứng.

Lúc mọi người cho rằng, vòng tay sẽ đeo lên tay Khả Lan thì Khả Lan chợt ngăn lại, không cho đeo vòng tay lên tay mình.

“Quá quý trọng.” Khả Lan nhỏ giọng nói, không phải là không muốn, mà là không dám.

Cô chợt sợ, cô và Cố Thành Viêm ở chung một chỗ, chờ đợi cô, sẽ là kế hoạch tiếp theo của Cố Thành Viêm.

Cô không dám nhận là cháu dâu nhà họ Cố.

Lúc quan trọng Khả Lan lại không chịu nhận vòng tay, khiến sắc mặt bà Cố không nên được giận.

Bà đoán được ý nghĩ của Khả Lan, cuối cùng cười nói: “Đây là điều dâu cả nên có được.” Bà nói chuyện chậm rãi, ý nghĩ trong lòng rất phức tạp.

Theo lý thuyết, Cố Thành Viêm chia sẻ kế hoạch với cô, quan hệ hai người, hẳn rất tốt.

Như vậy, chiếc vòng tay này, Lâm Khả Lan phải vui mừng hơn hờ nhận lấy mới phải, nhưng tại sao lại không chịu nhận?

Mà Khả Lan nghe bà Cố nói, lại đứng im tại chỗ, ánh mắt dừng trên vòng tay, suy nghĩ lại phiêu dạt về nơi xa.

Cô bắt đầu nhớ lại mỗi sự kiện, chuyện lớn chuyện nhỏ trong hai năm qua.

Càng nhớ lại, nhịp tim càng tăng nhanh.....cảm giác càng hỗn loạn, ngón giữa nhẹ nhàng run rẩy.

Suy nghĩ rất nhiều, càng nghĩ càng loạn.

Một lúc lâu.....

Khả Lan khẽ chớp mắt, bình ổn tâm tình của mình, sau đó trợn hai mắt, cô quét mắt nhìn những người khác.

Cuối cùng đeo vòng tay.

“Cảm ơn bà nội.” Khả Lan nở nụ cười nhạt nhòa, nhìn bà Cố.

Bà Cố thấy Khả Lan nhận vòng tay, khuôn mặt cũng nở nụ cười, bà đưa tay vỗ tay Khả Lan nói: “Tiểu Lan, lúc trước bà trách nhảm cháu rồi, không ngờ cháu giúp tiểu Viêm nhiều như vậy, nhà họ Cố có một cháu dâu như cháu là đáng giá.

Bà Cố thật sự tin lời Khả Lan nói, mặc dù bọn họ không có ở trong thành phố, nhưng cũng có nghe thấy những chuyện xảy ra trong thành phố.

Mới đầu cảm thấy cô gái Lâm Khả Lan này quá phức tạp, không xứng với tiểu Viêm

Lúc này nghe Khả Lan nói như vậy, mới biết, người ta vợ chồng son, phối hợp diễn trò, ngược lại là chồng để xướng việc gì vợ cũng làm theo.

Lương Bảo Nhi đứng bên cạnh, nghe thấy Khả Lan nói, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống, trong lòng trở nên gấp gáp.

Cô ta không tin, lúc mới bắt đầu Lâm Khả Lan đã biết kế hoạch này.

Ngay cả cô ta cũng không biết.

Cố Thành Viêm trò chuyện cùng ba, nhưng ánh mắt vẫn hướng lên trên lầu.

“Mấy ngày nữa là sinh nhật lần thứ ba mươi của tiểu Viêm, tôi sẽ tổ chức một bữa tiệc sinh nhật linh đình.” Người nói chuyện là Tống Liên, chồng của Cố Vọng Bội.

Mặc dù hàng năm đi vòng quanh nước, nhưng tiếng phổ thông lại không chuẩn lắm.

Mà Tống Liên mặc dù lông mày thanh tú, đẹp trai, nhưng lại nhu nhược.

Sau khi Tống Liên dứt lời, con trai thứ hai nhà họ Cố, Cố Vọng Nam lại lên tiếng.

“Đừng gọi cả anh em của tiểu Viêm đến, tổ chức ba ngày ba đêm.”

“Cháu thấy, anh Thành Viêm nhất định không thích khoa trương.” Cố Thành Thâm vẫn ngồi bên người Cố Vọng Nam, nghe thấy người lớn bàn chuyện tổ chức tiệc sinh nhật ba ngày ba đêm, lại chen miệng vào.

Lộ ra vẻ mặt xem thường, mọi người đều không tìm hiểu tình huống.

Cô lại có thể nhìn ra được tâm tư của anh Thành Viêm, tất cả đều ở trên người chị dâu, mới tách ra mấy phút, ánh mắt anh Thành Viêm, vẫn đảo quanh trên cầu thang.

“Ai nói, khó có khi dựng hào phóng được một lần, để anh ấy xuất huyết một lần đi, tổ chức năm ngày năm đêm.” Cố Thành Thâm dứt lời, Cố Thành Hiên lại lên tiếng.

Khẽ cười, giọng nói chậm rãi, nhạo báng Tống Liên.

Tống Liên nghe xong, chân mày nhíu lại, nhìn Cố Thành Hiên, uy hiếp nói: “Tiểu Hiên nói gì vậy, dựng rạp hồi lúc nào.”

Mỗi người một câu, lúc này ông Lương cùng ông Cố đứng dậy đi tới phòng rửa tay.

Cơ thể thẳng tắp, bước chân trầm ổn.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Đối Nghịch, Đáp Trả.

Sau khi nói chuyện, cả nhà liền ngồi quanh chiếc bàn tròn trong phòng.

Ông Cố cùng ông Lương ngồi ở hai vị trí trên cùng, sau đó ngồi theo thứ tự thân phận.

Khả Lan ngồi bên cạnh Cố Thành Viêm, một bên còn lại là Tống Nhất Nguyên.

Trên bàn ăn, không khí không có vui mừng vì Cố Thành Viêm lên chức thiếu tướng.

Ngược lại, có cảm giác đè nén.

Chiếc vòng phi thủy trên tay Khả Lan, khiến mọi người chú ý, nhưng mọi người cũng chỉ liếc nhìn, trên mặt cũng không biểu lộ điều gì.

Cũng không có đánh giá.

“Thành Viêm, tình yêu, sự nghiệp đều đạt được, đây là quà tân hôn của ba cho hai đứa.”

Lúc này, Cố Vọng Đông lấy ra một cái hộp nhỏ, giao cho Di Lưu đứng bên cạnh.

Di Lưu nhận lấy cái hộp, đi tới trước mặt Khả Lan, đưa cho Khả Lan.

Khả Lan nhận lấy cái hộp, ngược mắt nhìn ba Cố Thành Viêm ngồi ở đối diện, mặc dù nhìn có vẻ lạnh lùng, nhưng hình như không phản đối một người con dâu như cô.

Còn có tâm chuẩn bị quà.

Cố Thành Viêm không có lên tiếng. Khả Lan nói một câu “Cảm ơn” sau đó mở cái hộp ra nhìn, là một sợi dây chuyền, thiết kế tinh xảo, giá trị xa xỉ.

Sau khi Cố Vọng Đông lấy quà ra, ông Cố khẽ ho khan hai tiếng, ánh mắt ông Lương liếc về phía Lương Bảo Nhi.

Mọi người đều có suy nghĩ của riêng mình.

“Chị dâu, là cái gì vậy.” Lúc này Cố Thành Thâm chợt mở miệng, hỏi là cái gì, giọng nói trong trẻo, phá vỡ không khí ngột ngạt trên bàn ăn.

Khả Lan nghe Cố Thành Thâm hỏi, nghiêng đầu liếc nhìn Cố Thành Thâm ngồi cách đó không xa, đưa cái hộp trong tay lên, chậm rãi nói: “Là dây chuyền.” Bên cạnh Cố Thành Thâm là Lương Bảo Nhi.

Khả Lan đưa cái hộp lên như vậy là cố tình để Lương Bảo Nhi thấy.

Cô hy vọng Lương Bảo Nhi sớm hết mơ mộng về Cố Thành Viêm.

Lúc Lương Bảo Nhi nhìn thấy món đồ trong tay Khả Lan thì sắc mặt đột nhiên trầm xuống, hai mắt nheo lại, khóe miệng nở nụ cười trào phúng.

“Oa, thật là đẹp.” Cố Thành Thâm thấy Khả Lan đưa dây chuyền lên, lộ ra vẻ mặt hâm mộ, đưa tay muốn nhận cái hộp trong tay Khả Lan xem một chút.

Nhưng cô ba ngồi cạnh Lương Bảo Nhi chợt lạnh giọng quát Cố Thành Thâm một câu.

“Ăn không được nói, Thành Thâm sao hôm nay cháu lại nói nhiều vậy?”

Tuy rằng Cố Vọng Bội nói với Cố Thành Thâm, nhưng là nói cho Khả Lan nghe.

Nghe thấy lời cô ba nói, Khả Lan thu nụ cười trên mặt lại, cắt dây chuyền đi, quay đầu ăn cơm.

Không khí lại trở nên cực kỳ đè nén.

Lát sau.....

Lúc này, ông Cố ngẩng đầu nhìn về phía Cố Thành Viêm, hình như muốn hỏi gì đó, nhưng lại nhớ tới lời Cố Vọng Bội nói: ăn không nói.

Ông Cố lại im lặng không nói.

Trên bàn ăn chỉ còn lại âm thanh của tiếng nhai đồ ăn.

Rột roạt.....Sup.....Rột roạt.....

Lúc này vang lên tiếng húp canh.

Ánh mắt mọi người đều hướng về phía phát ra âm thanh, Tống Nhất Nguyên.

Tống Nhất Nguyên bị mọi người nhìn như vậy, keng....., đem cái muỗng đang cầm trong tay bỏ lại trong chén nói: “Cháu ăn cơm cũng không nói chuyện.”

Phụt.... ..

Câu nói của Tống Nhất Nguyên khiến Khả Lan không nhịn được cười.

Cố Thành Viêm thấy Khả Lan cười, cũng nở nụ cười, chỉ có cô ba sắc mặt trầm xuống, ánh mắt bà ta lạnh lùng liếc nhìn Tống Nhất Nguyên.

Không có lên tiếng.

Tống Nhất Nguyên cũng không nói nhiều, chỉ cười cười, cầm muỗng lên tiếp tục ăn.

Lúc này Cố Thành Viêm đưa tay ôm eo Khả Lan, nghiêng đầu nhẹ nhàng chậm rãi nói bên tai cô: “Cả nhà ở đây, khó tránh khỏi sẽ có chút chuyện.” Cố Thành Viêm nói đến đây khẽ quay đầu, tới gần hơn một chút.

Mặc dù hai vợ chồng thân mật là điều bình thường.

Nhưng lúc này vẫn trên bàn ăn, một nhà già trẻ lớn bé, toàn bộ đều ngồi ở đây.

Ông Cố thay cả nhà khẽ ho khan.

“Ăn cơm thì ăn cơm đi, đừng như thiêu thân.” Mặc dù ông Cố hướng về phía Tống Nhất Nguyên, nhưng lại nói cho Khả Lan cùng Cố Thành Viêm nghe.

Âm thanh vang dội.

Thủ đoạn mê muội người khác, hôn sự này càng nghĩ ông càng không muốn gật đầu.

Sau khi ông Cố dứt lời, Tống Nhất Nguyên chợt đứng lên, mặt lộ vẻ khó xử: “Ông ngoại, cháu thật sự không có lên tiếng, chỉ là hôm nay canh quá ngon.”

Tống Nhất Nguyên nói đến đây, liếc nhìn mọi người, lại ngồi xuống.

Ông Cố nghe Tống Nhất Nguyên nói thì mặt biến sắc.

Không thể nhìn ra đứa bé kia đang nghĩ gì.

Thằng bé là cấp dưới của Thành Viêm, khẳng định sẽ giúp Thành Viêm.

Đứa bé bị trách móc, đối nghịch với mẹ, đáp trả lại.

“Ăn cơm của con đi, mò mẫm giày vò cái gì?” Tống Liên ngồi cạnh cô ba lạnh lùng quát Tống Nhất Nguyên.

Về mặt ông hơi trầm xuống, khuôn mặt tràn đầy cảnh cáo.

Tống Nhất Nguyên nghe thấy ba mình nói như vậy, lúc này mới cúi đầu, không lên tiếng nữa, nhưng mà trên mặt lại lộ ra bộ dáng không phục.

Tống Nhất Nguyên không nói thêm gì, không khí trên bàn ăn lại trở nên yên tĩnh.

Một lát sau.....

Khả Lan chợt thấy mắc tiểu, kéo cánh tay Cố Thành Viêm, nhẹ giọng nói: “Em đi toilet một chút.” Dứt lời, Khả Lan liền đứng dậy rời đi.

Cố Thành Viêm không lên tiếng, nhìn Khả Lan, quay đầu lại, tiếp tục ăn cơm.

Khả Lan rời đi, ánh mắt vẫn nhìn theo Lương Bảo Nhi, một lúc sau.....

Sau đó cô ta đứng dậy, nhỏ giọng nói: “Cháu đi lấy chén,” Liền đứng dậy rời đi.

Trên bàn ăn ít đi hai người, không khí càng trở nên đè nén hơn, chỉ còn lại âm thanh của tiếng nhai đồ ăn.

Mà Khả Lan sau khi đi toilet ra ngoài, lại thấy Lương Bảo Nhi đang đứng ngoài cửa.

Cô không muốn để ý tới Lương Bảo Nhi, xoay người liền muốn quay lại bàn ăn cơm.

Lương Bảo Nhi chợt cất giọng nói: “Chị, chị không muốn biết anh Viêm kế hoạch bao nhiêu chuyện sao.” Lương Bảo Nhi nhẹ nhàng cười, đi về phía Khả Lan.

Khả Lan khẽ dừng bước, không quay đầu lại, trong lòng rối rắm.

Cô muốn biết, kế hoạch của Cố Thành Viêm có cô không, nhưng cô không muốn biết từ miệng Lương Bảo Nhi.

Im lặng hồi lâu, Khả Lan không lên tiếng, cũng không dời đi.

Lương Bảo Nhi cũng cười.

Nếu như Lâm Khả Lan không đủ thông minh, nhất định có thể đoán được.

Bí mật nhiều như vậy, cô ta cũng không tin, Lâm Khả Lan không muốn biết.

Chỉ là, cô ta không thể nói hết toàn bộ cho cô biết, muốn từ từ dụ dỗ cô, để cho cô muốn biết, như vậy, mới có thể đạt hiệu quả cao nhất.

Mặc dù tính khí Lương Bảo Nhi thất thường, nhưng đầu óc rõ ràng, hơn nữa mẹ cô ta lại là Lương Tú Ly.

“Vưu Kỳ Mỹ, là anh Viêm sắp xếp.” Lương Bảo Nhi nhẹ giọng nói với Khả Lan, sau đó không nói nữa, nhấc chân rời đi.

Khả Lan nghe Lương Bảo Nhi nói, sững sờ, nhưng ngay sau đó lại nói: “Cô muốn khích bác ly gián.” Giọng nói của cô trầm thấp chậm rãi.

Lương Bảo Nhi nghe Khả Lan nói như vậy, dừng chân, quay đầu lại nhìn Khả Lan, ánh mắt trầm xuống hồi lâu, đưa tay muốn cầm tay Khả Lan.

Khả Lan lại lui hai bước, mắt lạnh nhìn Lương Bảo Nhi, tiếp tục nói: “Nói thật, lúc đầu tôi tin lời cô nói, nhưng suy nghĩ một chút, cô không ngừng đối

phó với tôi, làm sao sẽ tốt bụng nhắc nhở tôi như, còn gọi tôi là chị? Có phải cảm giác gọi chị cực kỳ dễ tiện không?”

Khả Lan nói tới đây, nhếch miệng nở nụ cười lạnh, gần đây Lương Bảo Nhi thay đổi rất nhiều, rất đột ngột.

Nếu như cô đoán không sai, nhất định là Lương Tú Ly dạy.

Lương Tú Ly, cũng không phải phụ nữ bình thường.

Khả Lan dứt lời, về mặt Lương Bảo Nhi thay đổi.

Cô ta cần môi muốn trả lời Khả Lan một câu lạnh lùng tàn khốc.

Nhưng cuối cùng vẫn kìm chế bản thân, đưa tay nắm chặt tay Khả Lan nói: “Chị, chẳng lẽ chị còn chưa nhìn rõ, ông nội em già tê liệt, Vu Ký Mỹ cũng là do anh Viêm sắp xếp, còn có súng bắn tía, giành hạng mục, thậm chí.....” Lương Bảo Nhi nói tới đây chợt dừng lại, không nói thêm gì nữa.

Cô ta buông tay Khả Lan, xoay người bước đi.

Khả Lan lạnh lùng nhìn cô ta đã đi xa.

Khả Lan đứng bên ngoài toilet, trong đầu hỗn loạn, thật lâu không hoàn hồn.

Ngón giữa cô ta khẽ run rẩy, đứng im tại chỗ một lúc lâu, nhớ lại, suy nghĩ.

Không nghĩ ra, đoán không đúng, cực kỳ phiền não.

Cô gấp đến nỗi hai mắt mờ mịt, lòng buồn buồn.

Rốt cuộc Cố Thành Viêm xem cô là gì?

Sau một lúc.....

Cố Thành Viêm thấy cô đi toilet quá lâu, liền đi tìm cô, thấy cô cứng ngắc đứng ngoài cửa toilet, ánh mắt tràn đầy hơi nước.

Anh đi tới, đưa tay ôm cô vào lòng.

Quan tâm hỏi “Sao vậy?” Một câu nói, kéo Khả Lan quay về thực tại.

Khả Lan ngược mắt, ánh mắt dừng trên khuôn mặt cương nghị của Cố Thành Viêm, từ dưới nhìn lên trên, môi mím chặt, sống mũi cao thẳng, hai mắt sâu thẳm, lông mi dài.

Thấy là Cố Thành Viêm.

Khả Lan khẽ khép hai mắt, kìm nén nước mắt không cho rơi xuống, sau đó lại mở mắt, đưa tay ôm chặt eo anh, khuôn mặt nở nụ cười.

“Chị là nhìn thấy cả nhà anh, nhớ lại lúc ở với ông bà ngoại khi còn nhỏ.” Khả Lan chọn lý do hợp lý, đem chuyện lúc này nuốt vào bụng, không nói.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, hơi nhú mày, đưa tay nắm bả vai cô: “Mấy hôm nữa, anh đưa em về thăm ông bà.” Cố Thành Viêm nghiêm túc nói, giọng nói tràn đầy khẳng định.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói, ánh mắt u ám, nhỏ giọng nói: “Ông bà ngoại đều không còn nữa.” Khả Lan nói tới đây liền nhớ tới người thân.

Những ánh mắt nhìn mẹ cô, đều là chán ghét cùng lạnh lẽo.

Lúc trước bị người khác khinh, bây giờ cô cũng không muốn vậy.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói như vậy, cơ thể bỗng nhiên cứng đờ, đưa tay nâng khuôn mặt cô lên nói: “Anh sẽ luôn ở cùng em.”

Một câu nói chậm rãi nhẹ nhàng, khiến ánh mắt Khả Lan, tràn đầy cảm động.

Cô ngược mắt nhìn người đàn ông này, im lặng một lúc lâu.....

Thôi, thôi, cô không nghĩ rốt cuộc Cố Thành Viêm tính toán bao nhiêu nữa, trước mắt vậy là đủ rồi.

Khả Lan nhìn Cố Thành Viêm, gật đầu một cái, khuôn mặt nở nụ cười.

Rồi sau đó.....

Khả Lan sóng vai cùng Cố Thành Viêm quay trở lại bàn ăn.

Cô nhìn Lương Bảo Nhi, không có lên tiếng, ngồi lại vị trí cũ.

Lúc này, mọi người ăn gần xong, Tống Nhất Nguyên đứng lên đầu tiên, nói ăn no, liền rời bàn.

Rồi sau đó Cố Thành Hiên cùng Cố Thành Thẩm cũng đứng lên.

Lương Bảo Nhi tự nhiên cũng đứng lên theo.

Sau khi mấy người trẻ rời đi.

Thật ra thì, các trưởng bối cũng ăn no, chỉ là ông Cố vẫn còn ngồi trên bàn, theo lẽ nghi, bộ dáng mọi người không thể giống như lớp trẻ nhẩy nhót rời khỏi bàn.

Trong chốc lát không khí trở nên ngột ngạt.....

Ông Cố chợt đứng dậy.

Rồi sau đó, mọi người cũng đứng lên, đi theo phía sau lưng ông Cố, mọi người quay lại phòng khách.

Ông Cố ngồi trên ghế sa lon, những người khác cũng ngồi xuống theo.

Vốn dĩ Khả Lan không muốn tham dự cuộc nói chuyện của người lớn, nhưng lúc này, ánh mắt ông Cố dừng lại trên người cô, sắc mặt yên lặng, hình như muốn nói với cô gì đó.

Cho nên, Khả Lan vẫn đứng bên cạnh ghế sa lon nhìn ông Cố.

Ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn ông Lương.

Ông Lương giả tê liệt!

Mặc dù cô biết, ông Lương giả tê liệt là vì nằm trong kế hoạch muốn dụ Dương tướng quân cắn câu.

Nhưng cô mơ hồ cảm thấy, những người này quá đáng sợ.

Bề ngoài nhìn qua, không có gì không ổn, nhưng trong tâm tư có quá nhiều mưu kế.

“Tiểu Lan là chị của Bảo Nhi?” Ông Cố chậm rãi hỏi Khả Lan.

Khả Lan gật đầu trả lời “vâng” sau đó không lên tiếng nữa.

Ông Cố thấy Khả Lan trả lời đúng, vẻ mặt nhú lại, nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh tự nhiên, sau đó lại nói: “Tuy nhà họ Cố nổi tiếng, nhưng yêu cầu về năng khiếu cũng không cao, mặc dù xuất thân của cháu kém một chút, nhưng trình độ học vấn nhất định không kém phải không?” Ông Cố nói đến đây, dừng một chút, ánh mắt nhìn thẳng Khả Lan.

Khả Lan nghe ông Cố nói như vậy, cả người cũng bối rối.

Trình độ học vấn?

Năm thứ hai của đại học cô liền nghỉ học.

Nhiều nhất cũng chỉ được xem là học hết cấp ba!

Nghĩ đến đây, Khả Lan đứng cạnh ghế sa lon nhất thời không biết trả lời thế nào.

Ông Cố thấy Khả Lan không lên tiếng, sắc mặt không nén được giận, nện chiếc gậy trong tay xuống nền nhà.

Nhắc nhở Khả Lan.

Mọi người cũng cảm thấy gấp gáp.

Khả Lan nghe thấy tiếng gậy đập, ngược mắt, hít một hơi đang chuẩn bị trả lời.

“Cháu nhớ rõ, hình như lúc trước ông nội cũng chỉ học tới tiểu học.” Cố Thành Viêm đứng bên cạnh Khả Lan, chậm rãi nói.

Về mặt anh bình tĩnh, hơi nhú ,à, nhìn thẳng ông Cố.

Bởi vì quan hệ của ông Cố và ông Lương rất tốt, nên vẫn muốn Lương Bảo Nhi là cháu dâu nhà họ Cố.

Cho nên, ông để ý, ai làm cháu dâu nhà họ Cố ông đều bắt mặn, chỉ hài lòng duy nhất Lương Bảo Nhi.

Lâm Khả Lan này, ông vô cùng không hài lòng.

Sau khi Cố Thành Viêm dứt lời, sắc mặt ông Cố trong nháy mắt đỏ hồng, nện chiếc gậy một cái, còn muốn nói điều gì đó, lại không nói nữa.

Lúc này Cố Thành Viêm nhếch miệng khê nở nụ cười, đưa tay ôm người phụ nữ của mình: “Không còn chuyện gì nữa thì chúng cháu xin phép lên lầu trước.” Sau khi Cố Thành Viêm dứt lời, liền nhấc chân muốn rời khỏi.

Ông Cố thấy Cố Thành Viêm muốn lên lầu, lúc này nóng nảy, đập bàn trà nói: “Chờ một chút.”

Âm thanh vang dội.

Khay trà bụp một tiếng, rơi xuống, làm cho mọi người đều hoảng sợ.

Cố Thành Viêm dừng bước, nghiêng đầu nhìn về phía ông Cố, nhíu mày, chờ ông Cố lên tiếng.

Mà ông Cố lại mím môi chần chừ.

Ông biết tính khí Cố Thành Viêm, thẳng bé muốn là gì, có mười con bò cũng không kéo lại được.

Bây giờ thẳng bé thích cô gái họ Lâm kia, ai cũng không ngăn được.

Cho nên, ông chỉ có thể tạm thời theo anh, chờ sau này có cơ hội, để Lâm Khả lan rời đi.

Ông cảm thấy cô gái Lâm Khả Lan này không xứng với Cố Thành Viêm.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Khiến Ông Chê Cười Rồi

Ông Cố đột nhiên gọi Cố Thành Viêm lại khiến cả nhà giật mình.

Theo lý thuyết, hôm nay là tiệc chúc mừng Cố Thành Viêm thăng chức, xem như ông Cố không vui, cũng không nên đập bàn tức giận.

Ánh mắt mọi người đảo quanh trên người ông Cố cùng Cố Thành Viêm, nhưng không ai dám lên tiếng.

Cố Thành Viêm xoay người, hai mắt tối tăm, nhìn thẳng ông Cố.

Lát sau.....

Lúc này sắc mặt ông Cố dần bình tĩnh lại, sau đó ngồi trên ghế sa lon, trầm giọng nói: “Tối nay gọi các anh em của cháu tới tiệm của dưỡng, họp mặt.”

Sau khi ông Cố dứt lời, vẻ mặt mọi người đều hoảng sợ, nhưng ngay sau đó, mọi người lại phản ứng kịp.

Lúc này, ông cháu đầu tính khí, cháu thẳng.

Nhưng mà hôm nay là ngày Cố Thành Viêm thăng chức.

Cố Thành Viêm nghe ông Cố nói như vậy, gật đầu, trầm giọng trả lời “vâng”, liền ôm Khả Lan đi lên lầu.

Ánh mắt mọi người đều dõi theo bóng lưng của cặp vợ chồng son, lúc đầu Bảo Nhi cũng không được Cố Thành Viêm đối xử như vậy.

Hai người lên lầu, mới vừa vào phòng, Khả Lan liền nói: “Vừa rồi anh khiến cả nhà tức giận.”

Có thể nhìn ra được, ông Cố tức giận, nhưng mà vì hôm nay Cố Thành Viêm là nhân vật chính, nên chịu đựng.

Tuy nói ông nội đột nhiên hỏi trình độ học vấn của cô, khiến cho cô cảm thấy lúng túng, nhưng.....với thân phận của ông nội, câu hỏi cũng không ổn lắm.

“Không có gì phải lo, hai ngày nữa sẽ không sao.” Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, khê cười nói.

Tính khí ông Cổ rất dễ giận, sau khi giận liền hết chuyện.

Khả Lan nghe Cổ Thành Viêm trả lời, vẻ mặt hơi trầm xuống, con ngươi đen nhánh nhìn chăm chăm anh, cảm thấy anh lúc này thật sự không có tim không có phổi.

Chỉ là, nói đi thì nói lại, quan hệ của Cổ Thành Viêm cùng ông Cổ là ông cháu, có chút không tốt, nhưng quan hệ của Cổ Thành Viêm cùng ba lại không tệ.

Nhưng mà.....hình như không có mẹ Cổ Thành Viêm ở đây!

Cô hai cùng chú hai, cô ba cùng chú ba, đều có đôi, chỉ có ba Cổ Thành Viêm, một thân một mình.

Lúc này cô cũng rất tò mò, mẹ Cổ Thành Viêm là người thế nào.

Nghĩ đến đây, Khả Lan ngược mắt nhìn Cổ Thành Viêm, trong lòng chần chờ một lúc lâu, muốn hỏi, nhưng lời vừa đến miệng lại nuốt xuống.

Nếu như mẹ Cổ Thành Viêm không có ở đây, cô hỏi một câu như vậy, đồng nghĩa với việc vạch vết sẹo của người ta ra.

Khả Lan không lên tiếng, lúc này Cổ Thành Viêm xoay người, kéo Khả Lan tới, nhìn về phía bức hình trong phòng nói: “Em nhìn tấm hình này xem, có quen không.” Cổ Thành Viêm nói xong kéo Khả Lan đến gần mấy bước.

Khả Lan ngược mắt nhìn tấm hình, sắc mặt âm đạm.

Tấm hình này, cô đương nhiên cảm thấy quen, từ lần đầu tiên cô vào phòng Cổ Thành Viêm đã thấy tấm hình này, đến bây giờ vẫn còn treo ở đây.

Cô gái trong tấm hình, không phải Cổ Thành Thắm, hơi giống Lương Bảo Nhi.

Nhưng nếu là Lương Bảo Nhi, như vậy, Cổ Thành Viêm treo tấm hình ở đây, liền chứng minh trong lòng anh có Lương Bảo Nhi, chứ không giống như bây giờ.

Cổ Thành Viêm đột ngột hỏi như vậy là có ý gì?

“Quen.” Khả Lan nhỏ giọng trả lời, hai mắt tối tăm, nhìn chăm chăm bức hình kia, trầm tư.

Cổ Thành Viêm nghe Khả Lan trả lời, vội vàng nhảy lên, đưa tay nắm bả vai cô, ánh mắt khó che giấu sự kích động; bàn tay luôn tục run rẩy.

Anh há miệng định hỏi, lúc này cửa phòng bị mở ra.

“Anh Thành Thắm, bác cả phải về Tây Nam, ông nội bảo anh đi xuống.” Cổ Thành Thắm đứng ngoài cửa nhìn vào bên trong.

Cô nhìn thấy Lâm Khả Lan cùng Cổ Thành Viêm hai người bốn mắt nhìn nhau thì trong ánh mắt lóe lên tia tức giận, nhưng khóe miệng vẫn nở nụ cười.

Cổ Thành Viêm đột nhiên bị người khác cắt ngang, khuôn mặt lộ vẻ nóng nảy, rồi sau đó quay đầu, nhìn Cổ Thành Thắm đứng bên ngoài cửa: “Biết rồi.” Dứt lời, nhưng anh vẫn ở trong phòng, không lập tức đi xuống.

Anh nghĩ muốn nói cho xong.

Cổ Thành Thắm thấy Cổ Thành Viêm còn đứng ở trong phòng không rời đi, bước nhanh vào phòng, đưa tay níu tay Cổ Thành Viêm, khuôn mặt lộ vẻ gấp gáp, lôi kéo Cổ Thành Viêm đi ra ngoài.

“Anh Thành Viêm, vừa rồi không biết bác cả cùng ông nội nói những gì, liền rùm beng lên, anh đi xuống xem một chút, bác cả nghe lời anh nhất.” Cổ Thành Thắm nói xong, bàn tay càng tăng thêm sức lực.

Nhưng hơi sức của cô quá nhỏ, căn bản Cổ Thành Viêm không nhúc nhích.

Cổ Thành Viêm nghe Cổ Thành Thắm nói, ánh mắt hơi trầm xuống, sau một hồi im lặng, lúc này mới nhấc chân đi xuống lầu.

Khả Lan thấy Cổ Thành Viêm xuống lầu, cô đi theo phía sau lưng Cổ Thành Viêm.

Choang....

Ba người vừa mới đi tới đầu cầu thang, còn chưa đi xuống lầu, liền nghe thấy của tiếng ném đồ vật.

“Khốn kiếp, nghịch tử, nghịch tử.”

Âm thanh ném đồ vật vừa dứt, tiếng ông Cổ liền vang lên, sau khi lạnh giọng nói, liền nặng nề ho khan.

Khả Lan đứng trên lầu, thấy tình hình dưới lầu, cả người cũng bối rối.

Vừa rồi vẫn còn tốt, sao mới một lúc đã rùm beng lên rồi?

Cô bước nhanh muốn xuống lầu, nhưng nhìn thấy Cố Thành Viêm đang im lặng đứng phía trước cô, hình như không muốn đi.

Nhìn thấy tình huống như vậy, Khả Lan hơi nóng nảy, thái độ Cố Thành Viêm như vậy là sao!

Không phải muốn anh đi xuống khuyên nhủ sao?

Dưới lầu gây gỗ, một người là ông nội anh, một người là ba anh.

Khả Lan hơi gấp gáp, muốn xuống lầu, Cố Thành Viêm chợt đưa tay, ngăn cản Khả Lan.

“Bọn họ thường như vậy.”

Cố Thành Viêm chậm rãi nói với Khả Lan, hình như anh đã quen với tình huống thế này, cũng không chấp nhận.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói như vậy, ánh mắt hơi trầm xuống, thường?

Xem ra, nhà họ Cố, không chỉ là một gia đình lớn, còn là một gia đình mâu thuẫn.

Rồi sau đó.....

Khả Lan cũng không đi xuống lầu, mà đứng bên cạnh Cố Thành Viêm, xem tình hình dưới lầu.

“Hai mươi sáu năm trước, ba cũng không chấp nhận một đứa con như con, bây giờ, cũng giống vậy.”

Cố Vọng Đông là một người tính tình mãnh liệt, nhìn thấy ông Cố giận đến nổi thở không ra hơi, không xoa dịu tính khí của ông Cố, ngược lại lạng giọng trả lại một câu.

Ông Cố nghe Cố Vọng Đông nói, đưa chiếc ghế trong tay lên, liền hướng về phía đùi Cố Vọng Đông.

Cố Vọng Đông không tránh, đứng im tại chỗ, mặc cho ông Cố đánh.

Bà Cố nhìn thấy con trai bị đánh, không né tránh, đau lòng, liền vội vàng nắm tay ông Cố, vội vàng nói: “Đã nhiều năm như vậy, ông đánh cũng vô dụng.”

Một câu nói khiến ông Cố dừng động tác trên tay, vẻ mặt dần chán nản.

Đã nhiều năm như vậy, đánh cũng đã đánh, mắng cũng đã mắng, thương cũng đã thương, Vọng Đông vẫn không thể nào quên chuyện năm đó.

Không khí dưới lầu, chợt yên tĩnh lại, lúc này Cố Thành Viêm mới nhấc chân đi xuống lầu.

Khả Lan muốn đi xuống cùng, lại nghe thấy, a.....một tiếng, sau lưng cô liền có một lực lớn.

Cả người rơi về phía trước.

Cũng may Cố Thành Viêm nhanh mắt, nhanh tay đỡ Khả Lan.

Nhưng.....

Chân Khả Lan lại có cảm giác nhói đau, trong nháy mắt lan tỏa toàn thân cô, cô hít sâu một hơi, cắn răng, không cho mình phát ra âm thanh.

Cố Thành Viêm chú ý sắc mặt Khả Lan, chợt liếc xuống.

Lông mày anh nhíu lại, ôm cả người, quay đầu nhìn Cố Thành Viêm ở phía sau Khả Lan.

Cố Thành Viêm nhìn thấy sắc mặt Cố Thành Viêm, khuôn mặt lộ vẻ ngượng ngịu, vội bước lên trước đỡ Khả Lan, nhỏ giọng nói: “Chị dâu, vừa rồi em không cẩn thận trượt chân, thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Cố Thành Viêm nói tới đây, khuôn mặt lo lắng, giọng nói kèm theo tiếng sụt sịt.

Nghe thấy Cố Thành Viêm nói, Khả Lan lắc đầu nói: “Không sao.”

Nói đến đây, Khả Lan theo bản năng liếc nhìn chỗ lúc này Cố Thành Viêm đứng.

Trượt? Thành lông, không phải như vậy.

Cô lại đắc tội tới Cố Thành Viêm rồi!

Rồi sau đó.....

Khả Lan đau chân, đi xuống lầu bất tiện, Cố Thành Viêm nửa ôm nửa đỡ cô xuống lầu, Cố Thành Thẩm đi theo phía sau bọn họ.

Xuống dưới lầu, Cố Thành Viêm buông Khả Lan ra, đi tới trước mặt Cố Vọng Đông, nhỏ giọng nói đôi câu, sau đó lại đi tới trước mặt ông Cố, nhỏ giọng nói đôi câu.

Rồi sau đó, ông Cố thở phò phò sắc mặt dần dần bình phục, ngồi trên ghế sa lon, nhìn Cố Vọng Đông mím môi thờ dãi đi lên lầu.

Mọi người thấy ông Cố cùng con trai trở lại bình thường, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Cố Thành Viêm khuyên người lớn xong, sau đó quay đầu nhìn về phía Khả Lan.

Lúc này Khả Lan kinh ngạc không cách nào diễn tả bằng ngôn ngữ năng lực điều chỉnh mâu thuẫn gia đình của Cố Thành Viêm.

Rốt cuộc Cố thù trưởng, mặt mũi lớn vậy sao.

Chỉ là.....

Một bữa tiệc, bởi vì ông Cố cùng ba của Cố Thành Viêm cãi nhau, huyền não đến nỗi mất vui, sắc mặt vui mừng của mọi người cũng dần thu lại.

Ông Cố cùng ông Lương, đi tới phòng làm việc chơi cờ, Lương Bảo Nhi cùng Cố Thành Thẩm đi với nhau.

Cô ba cùng Tống Liên và Tống Nhất Nguyên rời đi, nói là muốn chuẩn bị buổi lễ chúc mừng.

Cô hai cùng chú hai và bà Cố, cùng Cố Thành Hiền lái xe đi ra ngoài, nói muốn đi dạo thành phố một chút.

Mọi người tản đi.

Cố Thành Viêm xoay người đi tới trước mặt Khả Lan, sắc mặt hơi trầm xuống, đưa tay, bế người lên.

Trời đất quay cuồng, đôi tay Khả Lan ôm chặt cổ anh.

“Sao vậy?” Khả Lan nhỏ giọng hỏi, tuy nói tất cả mọi người đều đã giải tán, nhưng mọi người còn chưa đi xa.

Đột nhiên bị ôm như vậy, nếu người lớn nhìn thấy, sẽ không tốt.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, chân mày nhíu lại, trầm giọng trả lời: “Đau chân, đau đến nỗi sắc mặt trắng bệch, đều không lên tiếng, không đau sao?”

Giọng nói Cố Thành Viêm chậm rãi, trong giọng nói còn kèm theo một chút tức giận.

Anh không thích, cô cái gì cũng không nói, cái gì cũng tự mình nghĩ, mình làm.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống, nhớ lại Cố Thành Thẩm, cô nghĩ không ra, mình đắc tội Cố Thành Thẩm chỗ nào.

Bởi vì Lương Bảo Nhi?

Không....Cố Thành Thẩm không giống như loại người có thể dễ dàng bị Lương Bảo Nhi sai bảo!

Nghĩ đến đây, Khả Lan ngược mắt nhìn Cố Thành Viêm, trả lời Cố Thành Viêm: “Vừa rồi cả nhà anh đều ở đây! Sao em lại không biết xấu hổ chứ.” Khả Lan nhỏ giọng giải thích với Cố Thành Viêm.

Ngay trước mặt cả nhà, làm nũng chuyện bị thương ở chân.

Không phải là cô tự tìm họa sao!

Vốn dĩ nhà họ Cố không tiếp nhận thân phận của cô, lại làm nũng trước mặt mọi người.

Sắc mặt người lớn nhìn cô, càng khó coi hơn.....

Cố Thành Viêm ôm người đi lên lầu, nghe thấy Khả Lan giải thích xong, hơi nhíu mày, cúi đầu nhìn cô hồi lâu, chợt dừng bước, trầm giọng nói: “Mặc kệ là chuyện gì, em đừng để trong lòng, nói ra, em và anh cùng giải quyết.”

Về mặt của anh kiên định, mong đợi hai mắt tối tăm, nhìn cô chăm chú, bốn mắt nhìn nhau, cô lại khẽ đảo mắt, tránh ánh mắt nóng bỏng của anh.

“Em biết rồi.” Khả Lan nhỏ giọng trả lời Cố Thành Viêm, cúi đầu, không nhìn ánh mắt của anh.

Cô rũ hai mắt, trong đầu rối loạn, đầu ngón tay khẽ run.

Muốn hỏi nghi ngờ trong lòng, nhưng lại không dám hỏi.

Cô sợ biết được đáp án không mong muốn.

Rồi sau đó.....

Cố Thành Viêm ôm Khả Lan lên lầu, vào phòng.

Anh thả người lên giường, sau khi xoay người tìm thuốc, ngồi bên mép giường, đưa tay nắm chân Khả Lan, cởi giày, lúc nhìn thấy chân Khả Lan chỗ xanh chỗ tím thì nhũn mảy.

“Trật chân, anh giúp em bê lại, đau thì kêu lên.” Cố Thành Viêm trầm giọng nói với Khả Lan, nếu cô đau thì kêu lên.

Khả Lan nghe anh nói như vậy, ánh mắt hơi trầm xuống, tuy nói người nhà họ Cố đã đi hơn phân nửa, nhưng lúc này nhà họ Cố vẫn còn người lớn ở nhà.

Nếu cô đột nhiên kêu lên, làm kinh động đến ông Cố sẽ không tốt lắm.

Vẫn là khẽ cắn môi dưới.

Cố Thành Viêm không nghe thấy cô trả lời, vốn dĩ hai mắt nhìn chân cô, ngược lên nhìn Khả Lan, chân mày khẽ nhíu.

Khả Lan nhìn thấy Cố Thành Viêm ngẩng đầu, vẻ mặt hơi dừng lại, lúc này kịp phản ứng, vội vàng trả lời: “Em biết rồi.” Dứt lời, dưới chân cô liền truyền tới cảm giác đau nhói.

Khả Lan hít vào một hơi, miệng khó có thể không chế “Uhm.....”

Cố Thành Viêm nghe thấy tiếng của Khả Lan, vẻ mặt hơi trầm xuống, môi mỏng mím chặt, bàn tay nhẹ nhàng buông chân Khả Lan ra.

Khả Lan cảm thấy đau đón dưới chân giảm đi một chút, khẽ thở dốc, còn chưa hoàn hồn, dưới chân liền đau đến tan nát lòng.

Cố Thành Viêm dùng sức, đem bàn chân bị trật của cô, kéo lại.

Con đau khiến Khả Lan không thể không chế “A.....” một tiếng.

Đau đến nổi trán toát hết mồ hôi hột.

Cũng may chân không sao!

Vậy mà tiếng la của cô lại khơi lên dục vọng của anh.

Sau khi Cố Thành Viêm kéo chân cho Khả Lan, vỗ vỗ mắt cá chân của Khả Lan, để cô nhúc nhích.

Khả Lan hiểu ý, giật giật chân, đang muốn xoay người lại nhặt tất, đeo vào.

Bàn tay Cố Thành Viêm nắm mắt cá chân cô chợt dần dần đi lên, đè xuống.

“Anh giúp em xoa bóp chân rồi, em phải cảm ơn anh chứ?” Giọng nói của anh chậm rãi, trầm thấp khàn khàn.

Khả Lan vừa nghe Cố Thành Viêm nói, sắc mặt bỗng nhiên ửng đỏ, nghiêng đầu nói: “Ban ngày, trong nhà còn có người lớn.” Khả Lan nói tới đây, cơ thể giật giật, chợt cảm thấy trên người nóng ran.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, khẽ cười, lại gần tai Khả Lan nói: “Hiệu quả cách âm không tệ, không sao.”

Cố Thành Viêm dứt lời, sắc mặt Khả Lan càng đỏ hơn.....

Cô không lên tiếng, Cố Thành Viêm lại cắn vành tai cô, hôn vào mặt cô.

Anh quen thuộc từng chỗ nhạy cảm trên người cô, dễ dàng khơi lên dục vọng của cô.

Mà cô, dù không trêu chọc anh, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn, bộ ngực đầy đặn, đáng đáp yêu kiều, đã làm anh mê.

Bàn tay anh thăm dò vào váy cô, cởi nút áo của cô, thuần thục cởi nút cài sau áo.

Nhưng.....

Cửa phòng chợt bị đẩy ra.

“Anh Thành Viêm, ông nội gọi anh qua.” Cố Thành Thấm lớn tiếng kêu.

Nhưng, lúc cô ta nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, Cố Thành Viêm nằm trên người Lâm Khả Lan, ngây ngẩn cả người, bàn tay nắm tay nắm cửa của cô ta siết chặt, cắn răng.

Không rời đi, vẫn đứng ở cửa nhìn hai người trên giường.

Cửa phòng đột nhiên bị mở ra, ngoài cửa còn có người đứng, điều này làm cho Khả Lan hận không thể tìm cái lỗ nào để chui vào.

Cô vội vàng đưa tay muốn cài nút áo, lại cảm thấy chỗ nào đó của anh đang dâng cao!

Tìm cô đập nhanh như sấm, thành thích.....

Một lúc sau.....

Khả Lan lại cảm thấy kỳ quái, lúc này ông Cố có thể tìm Cố Thành Viêm làm gì!

Không phải ông đang đánh cò với ông Lương sao?

“Lát nữa sẽ qua.”

Cố Thành Thấm đứng ngoài cửa, Cố Thành Viêm không thể làm gì khác hơn là nghiêng đầu, nhìn phía ngoài cửa, trầm giọng trả lời, nhưng không có đứng dậy.

Một là Khả Lan đang lộ nửa người, hai là không thể để một đứa nhóc thấy cậu nhỏ của anh.

Nhưng Cố Thành Thấm đứng ngoài cửa nghe thấy Cố Thành Viêm nói lại không biết điều, đứng im không chịu rời đi.

“Ông nội nói anh lập tức tới.” Lúc này Cố Thành Thấm lạnh giọng nói, trong giọng nói còn có chút tức giận.

Sau khi dứt lời, thấy Cố Thành Viêm vẫn không muốn đứng dậy, cô ta nhấc chân đi vào trong phòng.

Sắc mặt cô ta âm trầm, hốc mắt ửng đỏ, đi tới trước mặt Cố Thành Viêm, nhìn chăm chăm hai người.

Lúc nhìn thấy hai người quần áo vẫn còn hoàn chỉnh, khuôn mặt Cố Thành Thấm lại lộ ra nụ cười.

Nhưng.....Cố Thành Thấm chợt đi vào phòng, khiến cho Cố Thành Viêm nổi giận.

Cố Thành Viêm gầm nhẹ một câu “Đi ra ngoài.”

Cố Thành Thấm liền bị dọa sợ đến ngây ngẩn cả người, ngờ ngác đứng bên giường, nước mắt như hạt trân châu, chậm chậm.....rơi xuống.

Không khí nhất thời trở nên kỳ quái.

Khả Lan nằm dưới người anh, ánh mắt liếc về phía Cố Thành Thấm, ngược lại có chút đầu mối, nhưng lại không dám xác định!

Nhưng mà hai người kia là anh em, không thể nào như cô nghĩ.

Sau một hồi.....

Cố Thành Thấm vẫn không có ý định rời đi, liền đứng im bên giường, khiến tất cả mọi người đều cứng ngắc.

Lúc này Khả Lan cảm thấy hết nói nổi, tuy nói Cố Thành Thấm là học sinh cấp ba, nhưng những chuyện hôm nay làm cho người ta khó có thể thích.

Có thể là âm thanh của Cố Thành Viêm hơi lớn, di Lưu vội vàng từ trên lầu chạy tới, lúc nhìn thấy cảnh tượng trong phòng thì sắc mặt đỏ lên, ngược lại phản ứng kịp.

Bà vội vàng chạy tới muốn lôi Cố Thành Thấm đi.

Mà Cố Thành Thấm vẫn giùng giàng không chịu đi, đưa tay nắm mép giường, trong miệng vẫn là câu nói kia: “Ông nội tìm anh Viêm, bảo em tới gọi.”

“Ông bảo cháu đi tìm Thành Viêm lúc nào?” Giọng nói ông Cố chợt xen vào.

Khả Lan giật mình trong nháy mắt sắc mặt ửng đỏ.

Cô đưa tay đẩy người đàn ông trên người mình, muốn anh đứng dậy.

Cơ thể anh giật giật, ở trên người Khả Lan cọ cọ, Khả Lan lập tức hiểu ý, không cử động nữa.

Cố Thành Viêm kéo chăn, che ở hai người, ngồi dậy.

Lúc này, ông Cố cùng ông Lương đứng ở cửa, phía sau hai người là Lương Bảo Nhi.

Sắc mặt Lương Bảo Nhi rất khó coi, phẫn nộ, hàm răng run lên.

Đứng sau hai vị trưởng bối, sắc mặt đen sì.

Im lặng hồi lâu....

“Đưa tiểu Thẩm tới phòng làm việc, tôi có chuyện muốn nói, còn có tiểu Viêm, sau khi xong việc, cũng tới phòng làm việc.” Về mặt ông Cố rét lạnh, xoay người lôi kéo ông Lương rời đi, miệng nói: “Khiến ông chê cười rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Giống Kiểu Gì

Sau khi ông Cố đưa Cố Thành Thẩm và mọi người rời đi, trong phòng chỉ còn Khả Lan cùng Cố Thành Viêm.

Hai người ngồi bên giường hồi lâu, ai cũng không lên tiếng, càng không có động tác gì thêm.

“Anh nhanh tới phòng làm việc đi.” Khả Lan nhỏ giọng nhắc nhở Cố Thành Viêm, hôm nay hai người bọn họ, xem như danh tiếng vang xa rồi.

Giữa ban ngày, diễn cảnh nóng, còn huyền não cả nhà họ Cố.

Tuy nói là vợ chồng!

Nhưng cũng quá.....vô độ!

Khả Lan chợt thấy ảo não, nếu lúc này cô kiên trì không đồng ý, đoán chắc cũng sẽ náo loạn như vừa rồi.

Hoặc là khóa cửa lại.

Nhưng có hối hận cũng đã muộn.

Lúc này, Khả Lan đang mãi suy nghĩ, Cố Thành Viêm sau một hồi im lặng, chợt xoay người đè cô xuống.

Khả Lan khẽ kêu, sau một lúc sững sờ, lại đẩy anh nói: “Đừng.....buổi tối tiếp tục.....” Lúc này Khả Lan thật sự gấp gáp, người lớn còn đang chờ, chẳng lẽ, bọn họ thật sự làm xong, mới tới phòng làm việc nghe giáo huấn?

Đây cũng không giống anh!

“Anh hỏi em, em còn nhớ chuyện khi còn bé không?” Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, khóe miệng nở nụ cười, đưa tay捏éo mặt cô, không có động tác gì tiếp theo, mà hỏi cô khi còn bé.

Đột nhiên bị hỏi chuyện lúc nhỏ, Khả Lan chợt thấy khó hiểu, Cố Thành Viêm hỏi chuyện lúc bé làm gì?

Cô trầm nghĩ rồi trả lời: “Dĩ nhiên nhớ.”

Khả Lan thở dài, con người đen nhánh, nhìn thẳng anh, bấm bấm chỉ tiết.

Cô không mất trí nhớ, làm sao sẽ không nhớ chuyện lúc nhỏ.

Khả Lan trả lời, làm cơ thể Cố Thành Viêm bỗng cứng đờ, trong mắt lộ ra một tia hưng phấn, anh bám lấy cơ thể cô, tiếp tục nói: “Em không nhớ.....anh sao?”

Cố Thành Viêm nói tới đây, hai mắt tối tăm, giống như trời sao, khó có thể che giấu kích động, anh khẩn cấp muốn biết đáp án.

Như anh đang suy nghĩ.

Nhưng.....Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói, cơ thể bỗng nhiên cứng đờ, đôi mắt tối tăm.

Lúc còn nhỏ cô sống ở nhà ông bà ngoại, nếu quả thật quen một người con nhà cao cửa rộng như Cố Thành Viêm làm sao sẽ không nhớ rõ.

Nhưng mà, trong trí nhớ của Khả Lan, không có Cố Thành Viêm.

Nghĩ đến đây, Khả Lan ngẩn ra, Cố Thành Viêm đột nhiên hỏi như vậy, là có ý gì?

Khả Lan cũng không phải là người cực kỳ nhạy cảm, nhưng lúc này cô có thể thấy được, trong mắt Cố Thành Viêm đều là mong đợi cùng kích động.

Từ trước tới giờ ánh mắt Cố Thành Viêm tối tăm và bình tĩnh tự nhiên, nhưng bởi vì nhắc tới tuổi thơ, trở nên hưng phấn khó có thể khống chế.

Tuổi thơ của anh tồn tại cái gì?

Nhĩ tới đây Khả Lan đảo mắt.

Chẳng lẽ Cố Thành Viêm hỏi như thế bởi vì Cố Thành Viêm xem cô như bóng dáng người nào đó trong trí nhớ tuổi thơ của anh!

Khả Lan bị chính suy nghĩ của mình làm cho hoảng sợ!

Trong lòng cô bỗng nhiên trống rỗng, ngược mắt, con ngươi đen nhánh, chăm chú nhìn khuôn mặt tuần tú của Cố Thành Viêm.

Trái tim giống như bị cái gì đè xuống, nhất thời khó có thể hô hấp, cô không hy vọng như cô tưởng tượng!

Trong trí nhớ của cô, không có bóng dáng của Cố Thành Viêm lúc nhỏ.

Bốn mắt nhìn nhau, im lặng hồi lâu.....

Cố Thành Viêm thấy Khả Lan thật lâu vẫn không trả lời, vẻ mặt bỗng nhiên tối sầm, anh lật người, ngồi bên giường, không nói chuyện nữa.

Anh tự nói với mình, có lẽ Khả Lan mất trí nhớ, cho nên không nhớ rõ.

Khả Lan không trả lời Cố Thành Viêm, thấy Cố Thành Viêm ngồi dậy.

Đầu óc cô trở nên hỗn loạn, trống ngực đập thình thịch, chần chừ hồi lâu, muốn hỏi ý tứ của Cố Thành Viêm.

Nhưng Cố Thành Viêm chợt đứng dậy, bóng dáng cao ráo, trầm trầm đứng bên giường.

Anh nghiêng đầu nhìn về phía Khả Lan, khóe miệng khẽ nở nụ cười nói: “Cùng anh đi tới phòng làm việc không?”

Hình như anh quên câu hỏi vừa rồi, khẽ cười hỏi Khả Lan có muốn đi tới phòng làm việc hay không.

Về mặt Khả Lan động lại, suy nghĩ một lát, không hỏi những nghi vấn trong lòng.

Cô ngồi dậy gật đầu một cái, bày tỏ muốn tới phòng làm việc xem tình hình thế nào.

Đối với chuyện Cố Thành Thâm mặc dù Khả Lan đoán được bảy tám phần nhưng vẫn không thể tin được!

Cố Thành Thâm yêu anh họ!

Xem như Cố Thành Viêm ưu tú, đáng người hấp dẫn, trong lòng Cố Thành Thâm cũng có thể hiểu, anh em không thể nào yêu nhau!

Không nói máu mủ, chính là dư luận, cũng có thể dè dặt chết người.

Khả Lan chỉnh sửa quần áo ngay ngắn, đi xong giày, Khả Lan ngược nhìn Cố Thành Viêm.

Cô thầm suy nghĩ trong lòng một chút, chợt mở miệng nói: “Có phải Cố Thành Thâm....” Khả Lan nói xong không nói gì nữa.

“Đúng.”

Cố Thành Viêm hiểu ý Khả Lan, gật đầu, như Khả Lan suy nghĩ.

Trước kia ba của anh cùng chú hai đi Tây Nam, vốn dĩ Cố Thành Viêm cùng Cố Thành Thâm ở nhà họ Cố.

Nhưng bởi vì Cố Thành Thâm có tình cảm với Cố Thành Viêm, ông Cố mới lấy lý do đưa hai anh em đi Tây Nam.

Vốn tưởng rằng nhiều năm như vậy, Cố Thành Thâm cũng đã có kinh nghiệm, không nên tiếp tục tình cảm này.

Nhưng không ngờ cô bé vẫn như vậy!

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm trả lời, vẻ mặt bỗng nhiên trầm xuống, cô không lên tiếng nữa.

Hôm nay Khả Lan có thể thấy được các loại mâu thuẫn của nhà họ Cố!

Bữa tiệc tất nhiên phải có ông Lương, ba cùng con trai không hợp, còn có một đoạn tình cảm không nên tồn tại!

Mặc dù mọi người tinh anh, nhưng mỗi người mỗi khác.

Rồi sau đó, Khả Lan theo Cố Thành Viêm đi tới phòng làm việc.

Còn chưa đi vào, liền nghe bên trong bốp.....một tiếng, tiếng đánh người.

Sau đó liền vang lên tiếng rống giận dữ của ông Cố.

“Quý xuống.”

“Cháu xem bộ dáng cháu xem, thích ai không thích, lại thích anh họ.”

Ông Cố dứt lời, lại đập xuống bàn làm việc.

Những đứa trẻ nhà họ Cố không có ai khiến ông yên tâm.

Sau khi Cố Thành Thâm quý xuống, cũng không phục, cất giọng nói: “Sao cháu không thể thích anh họ, nhà họ Nguyễn chú cũng thích cháu gái đấy.”

Dứt lời, Cố Thành Thâm ngẩng đầu, nhìn thẳng ông Cố.

Ông Cố nhìn thấy bộ dáng Cố Thành Thâm, tức giận đến nỗi toàn thân run lên, lạnh giọng quát: “Nhà họ Nguyễn không có quan hệ máu mủ, cháu cùng tiểu Viêm là anh em cùng chung dòng máu.”

Ông Cố nói tới đây, ánh mắt liếc tới, thấy Cố Thành Viêm đứng ở cửa, trầm giọng nói: “Tới rồi thì vào đi.”

Dứt lời, ông Cố đi tới phía sau bàn ngồi xuống, một tay chống gậy, một tay đỡ bàn, liên tục thờ gắp.

Cố Thành Viêm nghe ông Cố nói đi vào, lúc này mới kéo Khả Lan đi vào bên trong.

Trong phòng chỉ có ông Cố cùng Cố Thành Viêm, ông Lương cùng Lương Bảo Nhi bởi vì kiếng dè, không tham gia chuyện của nhà họ Cố.

Vào phòng, Khả Lan nhìn thấy ông Cố ngồi sau bàn, không ngừng vuốt cây gậy của mình, ngực phập phồng.

Cố Thành Thâm quý trên mặt đất, lúc nhìn thấy Cố Thành Viêm đi tới, cô nghiêng đầu nhìn Cố Thành Viêm, hai mắt đỏ bừng, không ngừng khóc.

Không khí trở nên kỳ quái.

“Cháu thấy không, anh Thành Viêm đã kết hôn rồi.” Ông Cố thấy Cố Thành Viêm cùng Khả Lan đi vào, cất giọng nói đến chuyện hai người đã kết hôn.

Làm cho Cố Thành Thâm chết tâm.

Cố Thành Thâm nghe lời ông nói, mặt biến sắc, đôi tay nắm chặt thành quyền, im lặng hồi lâu.

Lúc này cô mới bình tĩnh, nhỏ giọng nói: “Thấy.” Cố Thành Thâm nói xong cúi đầu.

Giọng của Cố Thành Thâm trở nên mềm đi, ông Cố liếc nhìn Cố Thành Viêm, chân mày vốn dĩ nhíu chặt chột buông lỏng, suy nghĩ hồi lâu.

“Vậy cháu hiểu ý của ông nội không?” Ông Cố chợt mềm giọng.

Dứt lời, ánh mắt dừng trên người Cố Thành Thâm, tuy nói ông thật sự tức chuyện này, nhưng Cố Thành Thâm còn nhỏ, Cố Thành Viêm lại kết hôn, hai người là không thể nào.

Chỉ là, ông Cố vẫn không yên lòng, trong lòng suy nghĩ, chờ hôm nay bữa tiệc kết thúc, sáng mai, sẽ để con trai thứ hai đưa Cố Thành Thâm về Tây Nam.

Cố Thành Thâm nghe ông Cố nói, cắn răng, im lặng.

Lát sau.....

Cố Thành Thâm cúi đầu nói: “Hiểu.” Tuy miệng cô nói vậy, nhưng trong lòng vẫn không muốn buông tha.

Lúc đầu anh Thành Viêm còn vì chị Bảo Nhi mà thiếu chút nữa mất mạng, bây giờ vẫn không tách ra!

“Vậy cháu về nhà đi.”

Ngoài miệng Cố Thành Thâm đồng ý, trong lòng không phục, dĩ nhiên ông Cố có thể nhìn ra được.

Chỉ là, Cố Thành Thâm tuổi còn nhỏ, lại bướng bỉnh, mắng nhiều cũng vô ích, vẫn là nên đưa về Tây Nam.

Cố Thành Thâm nghe ông Cố nói cô về nhà, cũng không lên tiếng, từ trên đất đứng dậy, cúi đầu xoay người rời khỏi phòng làm việc.

Bốp.....

Sau khi Cố Thành Thâm rời đi, ông Cố liền nặng nề đập bàn, sắc mặt nghiêm túc nhìn Cố Thành Viêm cùng Lâm Khả Lan.

“Giữa ban ngày, không biết kiểm chế, cháu xem một chút xem, giống kiểu gì.”

Ông Cố khẽ quát, mặc dù đang chửi Cố Thành Viêm, nhưng cũng lạnh lùng nhìn Lâm Khả Lan.

Đều là những thủ đoạn hồ ly, ông nhìn tiểu Viêm lớn lên từ nhỏ, từ lúc nào thì trở nên như vậy.

Ban ngày, cũng không ngượng ngùng.

Cố Thành Viêm nghe ông Cố nói, lại không trả lời, im lặng đứng trong nhà, nắm tay Khả Lan, vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên.

Im lặng hồi lâu.....

“Sau này không cho phép như vậy.” Ông Cố chỉ nói một câu như vậy.

Tân hôn nóng bỏng có thể lý giải, chỉ là bây giờ tiểu Viêm bị một cô gái có thân phận phức tạp, làm cho mê muội váng đầu, ông giận dễ sợ.

Xem cái nhà này xem, không có một ai khiến ông yên tâm.

Con lớn, con thứ, con út, còn có những đứa cháu này nữa.....

Cố Thành Viêm nghe ông Cố nói như vậy, không lên tiếng, im lặng đứng trong phòng làm việc.

Khả Lan thấy Cố Thành Viêm không trả lời, ngược lại trả lời ông Cố: “Vâng, ông nội.” Dứt lời, Khả Lan xoay người muốn rời đi, nhưng không được ông Cố cho phép, Cố Thành Viêm lại đứng im không nhúc nhích.

Điều này khiến Khả Lan rối rắm!

Cô đứng bên cạnh Cố Thành Viêm, giật giật tay, nhắc nhở Cố Thành Viêm.

Vốn dĩ cô tới đây là muốn nhìn thái độ của Cố Thành Thâm đối với Cố Thành Viêm, có lẽ chỉ là tuổi còn nhỏ, nhất thời mê muội, từ từ chỉ dạy là được.

Ông Cố nghe thấy Khả Lan trả lời, nhìn Khả Lan, không trả lời cô.

Không khí trở nên kỳ quái, Khả Lan đứng bên cạnh Cố Thành Viêm, thờ dài, không lên tiếng nữa.

Một lát sau.....

“Vâng.” Cố Thành Viêm phản ứng, hình như chậm nửa nhịp, lúc này mới trầm giọng trả lời ông Cố, kéo Khả Lan, xoay người rời đi.

Ông Cố nghe Cố Thành Viêm trả lời, cũng không nói thêm gì, sau khi đám người rời đi, lúc này mới đỡ bàn, lấy thuốc trong ngăn kéo ra, uống hai viên.

Sau khi rời khỏi phòng làm việc, đi hai bước, Khả Lan nhớ tới câu hỏi Cố Thành Viêm hỏi cô.

Cô trầm suy nghĩ trong lòng, thờ dài một hồi, mím môi nói: “Lúc này anh hỏi em, em còn nhớ chuyện lúc nhỏ hay không, là có ý gì?” Chuyện này, Cố Thành Viêm hỏi, nhất định là có vấn đề.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, cơ thể bỗng nhiên cứng đờ, dừng bước, im lặng, lúc này mới quay đầu, nhìn về phía Khả Lan.

“Không có gì.” Anh chậm rãi trả lời cô, giọng nói chậm rãi, sắc mặt bình tĩnh tự nhiên.

Khả Lan nghe thấy Cố Thành Viêm trả lời như vậy, môi mím chặt.

Không có gì, tại sao Cố Thành Viêm lại đột nhiên hỏi?

Chọc cô chơi?

Cố Thành Viêm không giống loại người biết làm chuyện này.

Nghĩ đến đây, Khả Lan lại nói: “Lúc em còn nhỏ sống ở nhà ông bà ngoại, sau khi ông ngoại qua đời mới chuyển đến thành phố.” Khả Lan nói.

Khi còn bé cô sống ở nhà ông bà ngoại, chưa bao giờ tới thành phố.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, bàn tay bỗng nhiên nắm chặt, hai mắt tối tăm, nhìn chằm chằm Khả Lan.

Im lặng hồi lâu, Cố Thành Viêm “ừ” một tiếng, liền quay đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Phản ứng của Cố Thành Viêm, mặc dù bình tĩnh, nhưng đối với Khả Lan mà nói, rất là kỳ quái.

Nhưng cô lại không nói ra được, rốt cuộc kỳ quái chỗ nào.

Cô theo Cố Thành Viêm quay về phòng, không tiếp tục đề tài lúc còn nhỏ nữa.

Cô không cách nào diễn tả bằng ngôn ngữ tâm tình lúc này của mình, chỉ cảm thấy, quan hệ của bọn họ tốt hơn.

Quay lại phòng, điện thoại của Cố Thành Viêm liền vang lên, có thể là doanh trại gọi tới, bên trong vang lên âm thanh ầm ỹ của chúc mừng.

Cố Thành Viêm trả lời, chỉ có mấy câu đơn giản.

Khả Lan thấy Cố Thành Viêm đang nghe điện thoại, liền không quấy rầy, xoay người ra khỏi phòng.

Ra cửa, đi tới cầu thang, vốn dĩ muốn xuống phòng khách ngồi nhưng nhìn thấy ông Cố cùng ông Luong và Lương Bảo Nhi đang ngồi trên ghế sa lon nói chuyện.

Cô xoay người muốn về phòng, Cố Thành Thấm lại đứng đối diện với cô.

Nhìn thấy tình huống như vậy, Khả Lan bất đắc dĩ cười nhẹ, chỉ cảm thấy nên im lặng.

Lát sau.....

“Chị dâu, thật xin lỗi.” Cố Thành Thấm đi tới trước mặt Khả Lan, thấp giọng xin lỗi, hốc mắt đỏ bừng.

Khả Lan nghe thấy Cố Thành Thấm xin lỗi, im lặng, sau đó trả lời: “Không sao.”

Tuy nói, chuyện cô với Cố Thành Viêm, huyền nào đến cả nhà họ Cố đều biết rõ, nhưng cũng không có gì, cô cũng không phải là vụng trộm!

Nhiều lắm là.....ham muốn quá nhiều!

“Chị dâu, chị có thể đi dạo với em một chút không?” Cố Thành Thấm nghe Khả Lan nói không sao, cúi đầu, nhỏ giọng hỏi Khả Lan, có thể đi dạo cùng cô không.

Nghe thấy Cố Thành Thấm hỏi, Khả Lan hơi ngừng lại, mấp máy môi, cuối cùng gật đầu nói: “Có thể.”

Tuy nói Cố Thành Thấm khiến người ta cảm thấy khó hiểu, nhưng lại là một đứa trẻ!

Cẩn thận một chút là được!

Cố Thành Thấm nghe Khả Lan nói, khuôn mặt vốn dĩ khổ sở liền nở nụ cười, đưa tay nắm tay Khả Lan: “Cảm ơn chị dâu.”

Dứt lời, Cố Thành Thấm liền kéo Khả Lan xuống lầu.

Khả Lan không lên tiếng, đi theo Cố Thành Thấm.

Hai người xuống lầu, đi ra cửa chính, đi vào trong sân.

Ngày đông giá rét, hai người mới vào, bầu trời liền có tuyết rơi.

Cố Thành Thấm nhìn tuyết rơi, khuôn mặt lộ vẻ vui mừng, buông Khả Lan ra, đi tới phía trước, nâng đôi tay lên, xoay một vòng trong tuyết nói: “Thật là đẹp.”

Thấy bộ dáng Cố Thành Thấm xoay quanh trong tuyết, Khả Lan nở nụ cười, cũng chỉ là một đứa trẻ!

Nhưng lúc này giọng nói Lương Bảo Nhi chợt vang lên.

“Tuyệt rồi rồi! Thật đẹp!”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Trên ây liễu đã rụng sạch lá, khoác trên mình một đám tuyết, trong suốt; trên những cây bách tung, nặng trĩu những hạt tuyết.

Mới mười mấy phút, những hạt tuyết nhỏ đã dần dần trở thành những bông tuyết như lông bông, khiến cho khoảng sân có vẻ tiêu điều, nhuộm thành màu trắng, mặc dù khí lạnh bức người, lại đẹp tựa như một nàng tiên mặc áo trắng, thanh thuần tinh khiết.

Tuyết càng lớn.

Cố Thành Thâm đứng trong tuyết, đi tới bên cây, nắm một nắm tuyết, xoa nắn trong tay.

“Chị dâu, chị cũng tới chơi đi.” Cố Thành Thâm chợt gọi Khả Lan tới chơi cùng, đưa tay kéo tay Khả Lan muốn chơi cùng cô.

Về mặt Khả Lan hơi ngừng lại, đi hai bước, dừng lại nói: “Chị sợ lạnh, không chơi.” Cô chậm rãi nói, chỉ mờ mờ ảo ảo cảm thấy, Lương Bảo Nhi cùng Cố Thành Thâm đều ở đây có chút kỳ quái.

Mà Lương Bảo Nhi nghe Khả Lan trả lời, bước nhanh về phía trước, đưa tay tách Cố Thành Thâm cùng Khả Lan ra, nhìn Cố Thành Thâm nói: “Tiểu Thâm, cơ thể chị dâu em không tốt, nếu bị lạnh, anh Thành Viêm sẽ lo lắng.” Lương Bảo Nhi nói tới đây, dừng một chút, sau đó nói: “Chị chơi với em.”

Dứt lời Lương Bảo Nhi lôi kéo Cố Thành Thâm chạy vào trong tuyết chơi.

Cố Thành Thâm nghe Lương Bảo Nhi nói, mặc dù không hiểu gì, nhưng nắm chặt quả cầu tuyết trong tay, thần sắc lạnh lùng.

Khả Lan thấy Lương Bảo Nhi lôi kéo Cố Thành Thâm vào trong tuyết chơi, chần chừ một lát, chuẩn bị xoay người quay về phòng.

Nhưng.....

“A.....”

Cố Thành Thâm chợt cao giọng kêu lên, ngã trên mặt tuyết.

Lương Bảo Nhi thấy Cố Thành Thâm ngã xuống, vội vã ngồi xổm xuống hỏi Cố Thành Thâm thế nào?

Khả Lan thấy Cố Thành Thâm ngã xuống, nhanh chóng bước tới, đưa tay đang muốn đỡ người, Cố Thành Thâm chợt hất tay Khả Lan ra, lộ ra nét mặt giận dữ rồi lại thấp giọng nói: “Chị dâu, sao chị lại muốn đẩy em?”

Một câu nói khiến Khả Lan bối rối.

Cô đứng im tại chỗ, im lặng lúc lâu, hai mắt đen nhánh, nhìn Cố Thành Thâm cùng Lương Bảo Nhi, chợt thấy dở khóc dở cười.

Cô ngược lại không lo lắng Cố Thành Viêm hiểu lầm, chỉ là người nhà họ Cố từ trên xuống dưới, nếu như Cố Thành Thâm thật sự làm lớn chuyện, khẳng định người nhà họ Cố sẽ bênh Cố Thành Thâm.

Người lớn nhà họ Cố vốn không có hảo cảm với cô, Lương Bảo Nhi chắc chắn sẽ đứng ở bên cạnh Cố Thành Thâm nói giúp cô ta.

Đến lúc đó cô thật sự có trăm cái miệng cũng không giải thích được.

Nghĩ đến đây, Khả Lan há miệng nói: “Anh Thành Viêm của cô thông minh như vậy, ai phải ai trái, lập tức liền có thể nhìn ra.”

Dứt lời, Khả Lan vẫn đưa tay ra như cũ, nghĩ muốn đỡ Cố Thành Thâm dậy.

Cố Thành Thâm nghe Khả Lan nói, về mặt rét lạnh.

Cô ta tin tưởng, anh họ có thể nhìn thấu suy nghĩ của cô ta.

Thế thì sao chứ! Ông bà nội sẽ hướng về phía cô ta, chứ không giúp người ngoài.

Nghĩ đến đây, Cố Thành Thâm không nắm tay Khả Lan, dựa vào Lương Bảo Nhi, đứng lên, sau đó khập khểnh đi vào nhà, trên đầu gối đã rỉ ra vết máu.

Khả Lan thấy Cố Thành Thâm đứng lên, ánh mắt sụp xuống, trong lòng đã rõ, đi theo hai người vào nhà.

Cố Thành Thâm đi vào nhà, dì Lư liên đi tới, đỡ Cố Thành Thâm đi về phía ghế sa lon, chờ sau khi Cố Thành Thâm ngồi xuống, bà chạy đi cầm hộp thuốc tới.

Mà ông Cố ngồi trên ghế sa lon trong phòng, nhìn thấy đầu gối cháu gái mình chảy máu, vẻ mặt gấp gáp, quan tâm nói: “Tiểu Thâm, cháu sao vậy.”

Tuy nói Cố Thành Thâm khiến ông Cố không yên tâm, nhưng vẫn là đứa cháu gái duy nhất của ông.

Tình thương yêu Cố Thành Thâm so với Cố Thành Viêm nhiều hơn.

Cố Thành Thâm nghe ông Cố hỏi, không vội vã trả lời, cắn môi nói: “Cháu không cần thận vấp ngã.” Dứt lời, ánh mắt Cố Thành Thâm nhìn về phía Khả Lan, lộ vẻ hoảng sợ, hốc mắt lại đỏ lên.

Ông Cố thấy bộ dáng Cố Thành Thâm, khuôn mặt vốn dĩ lộ vẻ quan tâm, liền thay đổi, nghiêng đầu nhìn Khả Lan, vẻ mặt rét lạnh, trầm giọng hỏi: “Rốt cuộc thế nào?”

Sau khi ông Cố dứt lời, ánh mắt liền chuyển sang Lương Bảo Nhi, muốn Lương Bảo Nhi nói.

Lương Bảo Nhi bị ông Cố nhìn như vậy, giống như giật mình, ngồi bên cạnh Cố Thành Thâm, cúi đầu không lên tiếng.

Không khí chợt trở nên cực kỳ đè nén, Cố Thành Thâm cúi đầu nhỏ giọng thút thít.

Im lặng hồi lâu.....

“Lâm Khả Lan, cô nói.”

Ông Cố trầm giọng mở miệng, muốn Khả Lan nói, gọi cả họ lẫn tên như vậy, khiến trong lòng Khả Lan rét lạnh.

Chưa nói gì, ông Cố đã nghi ngờ cô làm.

Thật sự sẽ bảo vệ cháu gái gay gắt!

Nghĩ đến đây, Khả Lan hít một hơi, mấp máy môi, chuẩn bị thành thật trả lời.

Nhưng, Cố Thành Thâm lại mở miệng trước: “Không liên quan đến chị dâu, là cháu không cẩn thận.” Cố Thành Thâm nói tới đây, ánh mắt nhìn vào vết thương.

Lúc này dì Lư đưa hộp thuốc tới.

Vương quần áo, không thể xử lý vết thương, chỉ có thể cắt bỏ quần áo.

Bởi vì trời đông giá rét, lại ở bên ngoài trời lạnh, bên trái đầu gối Cố Thành Thâm lúc này đã máu thịt bê bết.

Bộ dáng Cố Thành Thâm vẫn cắn răng, khuôn mặt khổ sở như cũ.

Ông Cố lại cảm thấy đau lòng, khuôn mặt khấn trương, có thể nhìn thấy rõ cực kỳ yêu thương đứa cháu gái này.

Rồi sau đó.....

Dù Lư gọi bác sĩ gia đình tới xử lý vết thương cho Cố Thành Thâm, sau khi băng bó xong, dì Lư cùng Lương Bảo Nhi đỡ Cố Thành Thâm về phòng.

Khả Lan cũng xoay người muốn đi lên lầu, ông Cố chợt trầm giọng nói với Khả Lan: “Cô ở lại.”

Ông Cố dứt lời, Khả Lan dừng bước.

Cô nhìn ông Cố, không lên tiếng, môi mím đỏ mọng mấp máy, trong lòng có một khoảng tối tăm.

Xem như ông Cố bảo vệ cháu, nhưng cũng phải nghĩ, Cố Thành Thâm té ngã có hơi kỳ quặc.

Chẳng lẽ, ông Cố không biết phân rõ trắng đen, muốn cô ở lại để trách cô?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Khả Lan dừng trên người ông Cố, không lên tiếng, nhìn ông Cố cùng ông Lương đang ngồi bên cạnh.

Khả Lan vẫn cảm thấy, ông Lương là người có bụng dạ sâu thẳm.

Ban đầu giả bộ bị bệnh, diễn cảnh tê liệt, lừa gạt mọi người; sợ rằng lúc đó ông bà Cố cũng không biết, ông Lương giả bộ tê liệt!

Khả Lan vẫn đứng trong phòng khách không lên tiếng, không khí cũng trở nên đè nén hơn.

Cố Thành Thâm cùng Lương Bảo Nhi đứng trên cầu thang xem tình hình dưới lầu.

Khóe miệng Cố Thành Thâm khẽ nhếch, sắc mặt Lương Bảo Nhi cực kỳ bình tĩnh.

Một lúc lâu.....

Ông Cố gọi Khả Lan ở lại, vẫn không có lên tiếng, để Khả Lan đứng trong phòng khách.

Ông cùng ông Lương trò chuyện về nhà họ Trương có chất, nhà họ Lý có con dâu, ông Vương chuẩn bị tiệc để tụ họp với các chiến hữu.

Cố Thành Thâm thấy tình hình dưới lầu, khẽ cười, vỗ tay một cái đi lên lầu.

Khả Lan đợi đã lâu, cho đến khi nhìn thấy ông Lương cùng ông Cố nói xong, đứng dậy, nói đi ra ngoài, nhưng vẫn không nói câu nào với Khả Lan.

Thấy tình huống như vậy, Khả Lan hơi giận, nhưng không lên tiếng, mà đứng trong phòng khách, hít một hơi, nhẫn nhịn!

Đợi ông Cố cùng ông Lương đi xa.

Lúc này Khả Lan mới thở dài, ngồi trên ghế sa lon, xoa bàn chân nhức mỏi, trong lòng có cảm giác uất ức.

Ông Cố gọi cô lại, không khiển trách cô, tám phần là biết chuyện Cố Thành Thâm tẽ ngã không liên quan đến cô, nhưng không trách, mà gọi cô lại, phạt cô đứng.

Quy tắc này nói rõ, ông Cố đang cảnh cáo cô, nói cho cô biết ở nhà họ Cố ai lớn ai nhỏ!

Tuy nói Khả Lan thừa nhận, chuyện hôm nay liên quan đến cô, thật sự có thể khiến ông Cố mất hứng.

Nhưng những điều này cũng không phải là ý của cô!

Ở nhà họ Cố, cô không được chào đón còn chưa tính, còn phải xem sắc mặt mọi người mà cư xử, thật sự khiến cho cô không thoải mái.

Nghĩ đến đây Khả lan hít một hơi, cố nén giọt nước mắt đang trào ra, cắn môi.

Im lặng hồi lâu.....

Cô ngẩng mặt nhìn lên lầu, vừa đứng lúc nhìn thấy Cố Thành Viêm từ trên lầu đi xuống.

Nhìn thấy Cố Thành Viêm xuống lầu, Khả Lan cúi đầu hít một hơi thật sâu, cố gắng bình phục tâm tình của mình, ngồi im trên ghế sa lon.

Cố Thành Viêm thấy Khả Lan ở dưới lầu, liền đi xuống.

Anh ngồi xuống bên cạnh Khả Lan, nghiêng đầu nhìn Khả Lan, mím môi nhìn hồi lâu, đưa tay kéo Khả Lan, nhìn hai mắt ửng đỏ của cô nói “Khóc sao?” Anh trầm giọng hỏi, hai mắt tối tăm, mơ hồ có kèm theo tức giận.

Khả Lan nghe giọng Cố Thành Viêm, ngược mắt nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh, im lặng hồi lâu, gạt đầu một cái, lại không lên tiếng.

Cố Thành Viêm thấy bộ dáng Khả Lan, nhú mày, lại nói: “Là ông nội?”

Ở nhà họ Cố người có thể khiến cho Khả Lan khóc chỉ có ông Cố.

Sau khi Cố Thành Viêm dứt lời, Khả Lan vẫn mím môi im lặng, cô trầm suy nghĩ trong lòng, một lúc lâu mới nói: “Là em làm sai chuyện, khiến ông không vui.” Khả Lan nhỏ giọng trả lời.

Vốn dĩ quan hệ của Cố Thành Viêm cùng ông nội đã không tốt, nếu cô nói thêm gì đó, sợ rằng ông Cố sẽ càng ghét cô hơn.

Nghĩ đến đây, Khả Lan cảm thấy trong lòng tối tăm!

Cô không muốn đến nhà họ Cố, càng không muốn gặp người nhà họ Cố.

Nhưng cô lấy thân phận vợ Cố Thành Viêm tham gia bữa tiệc chúc mừng Cố Thành Viêm, xem như chính thức công khai!

Nếu như cô không sống ở nhà họ Cố, tám phần nhà họ Cố sẽ bị bạn bè chỉ chỗ, nhà họ Cố sẽ tức giận.

Nhưng cô ngây ngô ở lại nơi này, người lớn nhà họ Cố lại không thích cô, sắc mặt ai cũng không tốt, ai cũng không chịu được.

Cô không phải tiên nữ, không thể xem thường những thứ này.

Trong lòng không hề thoải mái cùng uất ức.

Nghĩ đến đây Khả Lan ngược mắt nhìn Cố Thành Viêm, trong lòng chần chờ hồi lâu.

Muốn nói cô không muốn sống ở nhà họ Cố, nhưng lời đến miệng lại thật lâu không nói ra.

Cố Thành Viêm nghe thấy Khả Lan trả lời, sắc mặt hơi trầm xuống, ngồi bên cạnh Khả Lan, im lặng hồi lâu: “Ngày mai, em theo anh đến quân đoàn 27 đi.” Dứt lời Cố Thành Viêm đưa tay vỗ vỗ lưng Khả Lan.

Khả Lan vừa nghe Cố Thành Viêm nói như vậy trái tim liền vui mừng, ngược mắt nhìn anh, muốn đồng ý, nhưng cô lại trầm nghĩ.

Cảm thấy, cô và Cố Thành Viêm cứ như vậy dọn khỏi nhà họ Cố, ông bà Cố càng không vui!

Nghĩ đến đây, Khả Lan thờ dài, muốn từ chối, rồi lại không bỏ được.

Hơn nữa, Lan Thư vào tù, trên danh nghĩa cô vẫn là người đứng đầu Quạt Khởi, cấp trên của cô sẽ thay đổi người.

Nếu như cô đoán không sai, cấp trên mới của cô sẽ là Mộ Dung Triển mà lần trước cô gặp.

Ông chủ lớn muốn tìm người có thể thay thế vị trí của Lan Thư trong thời gian ngắn thật không dễ dàng; cho nên, ông chủ nhất định sẽ phái người tin cậy tới.

Mặc dù cô không hiểu con người Mộ Dung Triển lắm, nhưng cảm giác, anh ta không cùng một loại người như Lan Thư.

Nếu như cô có thể lấy được tin tưởng, có thể nắm được một chút quyền lực ở Quạt Khởi, sẽ không bị người khác bắt nạt.

Để cho mình một con đường lui, còn tốt hơn là mọi chuyện đều phải dựa vào Cố Thành Viêm.

Huống chi, câu hỏi của Cố Thành Viêm hôm nay, khiến cho cô có cảm giác rất kỳ quái!

Tuy nói mấy câu liền không tiếp tục nữa, nhưng Cố Thành Viêm sẽ không vô duyên hỏi những chuyện không có liên quan.

Khả Lan lại không dám phỏng đoán, sợ nhận được câu trả lời mình không mong muốn.

Xem như bây giờ được ngày nào hay ngày ấy, cô cũng phải dành một đường lui cho mình.

Cố Thành Viêm thấy sắc mặt Khả Lan liên tục thay đổi, lại nói: “Em không cần lo lắng, sau này chúng ta có thời gian rảnh có thể về thăm ông bà nội là được.”

Dứt lời, ánh mắt Cố Thành Viêm nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của Khả Lan.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói, trong lòng chần chờ hồi lâu, ngược mắt nhìn Cố Thành Viêm, lúc này mới nói: “Thật ra thì không chuyển đi cũng không sao, ông bà nội cũng đã già, chúng ta lại chuyển đi, cái nhà này sẽ quá vắng lạnh.”

Khả Lan nói tới đây, trong lòng bỗng nhiên trầm xuống.

Nếu như sắc mặt ông bà Cố đối với cô tốt một chút, cô sẽ không bối rối như vậy.

Cuộc sống sau này, thật đúng là không cách nào tưởng tượng!

Lời nói của Khả Lan cũng có đạo lý.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, liền giật mình, đưa tay ôm Khả Lan vào lòng.

Anh là muốn bảo vệ Khả Lan, nhưng Khả Lan lại từ chối muốn hiểu thuận với người lớn.

Tuy nói để Khả Lan uất ức, nhưng lại là hậu bối, bọn họ không thể nào cả đời không về nhà.

Anh tin tưởng, Khả Lan có thể điều chỉnh tốt quan hệ trong nhà này.

Khả Lan tựa vào ngực anh, cảm thấy nhịp tim đập phồng của anh, không thể nói rõ cảm giác trong lòng, chẳng qua là cảm thấy, cứ dựa vào như vậy thật là ấm áp, nhưng người đàn ông này, lại không chân thật.

Buổi chiều ở nhà họ Cố, là một buổi chiều âm ỉ, đến buổi tối, cuối cùng có thể thấy sự vui mừng nhiệt tình sau khi Cố Thành Viêm thăng chức.

Trong khách sạn sáu sao của Tống Thị, bày trăm bàn, mời hết tất cả các anh em đã lập công.

Xem như là khen thưởng tam quân!

Uống rượu, nói chuyện phiếm, không khí sôi trào.

Ông Cổ nhìn một đám quân nhân trẻ tuổi, tất nhiên nhớ lại cảm giác đánh giặc năm đó, các anh em từng người một nhào tới, vì giải phóng mà mở con đường máu.

Nhưng.....Lúc ấy, các anh em trên chiến trường là anh hùng, nay đã già rồi.

Thời đại của bọn họ đã qua, bây giờ là thiên hạ của người trẻ.

Mà buổi tiệc, Khả Lan cùng ông Cổ ngồi chung một xe tới khách sạn, dọc đường đi, ông Cổ không ngừng quan tâm vết thương ở chân Cổ Thành Thâm.

Điều này làm cho Khả Lan cảm thấy tối tăm.

Ông Cổ là cố ý cho cô xem.

Đến khách sạn, vừa đi tới cửa, liền nhìn khắp người trong phòng, trong đó có không ít người, đều mặc quân phục.

Nhiều người đang nói chuyện phiếm, chơi trò chơi.

Không khí cực kỳ náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Tự Ra Tay.

Nội dung bữa tiệc rất đơn giản là ăn cơm, uống rượu.

Không khí dâng cao và cực kỳ náo nhiệt.

Liên tục chúc mừng trong bữa tiệc, một vòng lại tới một vòng.

Phần lớn là lính nhập ngũ kiên cường, hào kiệt khỏe mạnh, con người sáng khoái, làm cho không khí trở nên thoải mái.

Không có khán đài tráng lệ, không có bàn tiệc phức tạp, chỉ có đưa rượu cùng thức ăn lên, không khí ăn cơm cực kỳ náo nhiệt.

Chỉ là, ba cùng với chú hai của Cổ Thành Viêm có công việc gấp ở Tây Nam, bữa tiệc còn chưa bắt đầu, liền quay về Tây Nam, bà hai cũng đi, để hai đứa nhỏ lại.

Giữa bữa tiệc, sắc mặt ông Cổ rất khó coi, nhưng khuôn mặt vẫn luôn nở nụ cười.

Ngược lại sắc mặt bà Cổ bình tĩnh, trò chuyện cùng cô ba.

Những người còn lại cúi đầu ăn cơm, không ai nói gì.

Không khí trên bàn ăn, rất kỳ quái, tạo nên sự chênh lệch rõ ràng so với những bàn khác.

Rồi sau đó.....Sau khi chúc tụng, khách sáo, bữa tiệc sôi trào, dần dần trở nên vắng lạnh.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, người lớn muốn về, hỏi những người trẻ tuổi thì Cổ Thành Viêm chợt nói muốn đi hát karaoke.

Tuy nói ông Cổ không thích đi hát karaoke, nhưng hôm nay là ngày vui lớn, ông Cổ liền đồng ý với yêu cầu của Cổ Thành Viêm.

Cổ Thành Viêm đứng một bên, không tỏ thái độ gì nhiều.

Cổ Thành Viêm cùng Tống Nhất Nguyên, tỏ ra rất hứng thú, muốn nghe giọng hát của Cổ Thành Viêm.

Mà Khả Lan, cũng muốn nghe giọng hát của Cổ Thành Viêm.

Nhưng mà Cố Thành Viêm lại lạnh lùng, sau khi mọi người nói muốn nghe Cố Thành Viêm hát, nhìn thấy sắc mặt của Cố Thành Viêm, liền không dám lên tiếng nữa.

Bên này, thế hệ sau của nhà họ Cố muốn đi hát karaoke, bên kia các anh em của Cố Thành Viêm chưa rời khỏi bữa tiệc, thính tai nghe thấy, liền muốn đi cùng.

Lục Hiểu Phong, cùng với mấy người mà Khả Lan không quen, còn có.....Đương Từ Sở.

Cố Thành Viêm không phản bác, mọi người liền lên xe, đi tới “Danh Tước”.

Nhưng dọc đường đi, Cố Thành Viêm cũng không lên tiếng, ngồi ở trong xe, sắc mặt lạnh lùng, khẽ nhủ mảy, hai mắt tối tăm không thể nhìn ra suy nghĩ của anh lúc này.

Khả Lan ngồi bên cạnh Cố Thành Viêm, xem xét bộ dáng của anh, nghĩ lại chuyện xảy ra ngày hôm nay.

Xem như ảm ỉ cả một ngày, lúc này mới yên tĩnh được.

Nghĩ đến đây, Khả Lan nhủ đôi mảy thanh tú, không lên tiếng, anh chợt đưa tay, ôm cô vào lòng.

Hơi thở ấm áp, phun bên tai cô, sắc mặt Khả Lan trở nên ửng hồng, rút cổ một cái nói: “Sao vậy?” Dứt lời, Khả Lan nhích người, thật sự chưa bao giờ thử tán tỉnh trên xe.

Khả Lan giùng giăng, bàn tay Cố Thành Viêm cũng buộc chặt hơn, cơ thể cô ngồi trên đùi anh, dán vào nhau đầy thân mật.

“Em không cần tới Quạt Khôi nữa.” Cố Thành Viêm bỗng nhiên mở miệng, từ từ nói, muốn Khả Lan không cần tới Quạt Khôi nữa.

Chuyện này đều đã qua, cô chỉ muốn yên phận làm vợ của thủ trưởng.

Khả Lan chợt nghe thấy Cố Thành Viêm nhắc tới chuyện Quạt Khôi, trong lòng bỗng nhiên trầm xuống, mím môi, lại ngắt đầu nói: “Em không bỏ được.”

Dứt lời, Khả Lan ngược mắt, chăm chú nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Cố Thành Viêm.

Tình yêu cùng trò chơi hôn nhân, ai bỏ ra nhiều thì người đó thua.

Người đàn ông này, cô đoán không ra, nhưng cô lại thích, cô có thể vì anh bỏ ra toàn bộ, nhưng tất nhiên sẽ lưu lại một đường lui cho mình.

Bởi vì.....Bọn họ không tin tưởng lẫn nhau.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan trả lời, vẻ mặt dần trầm xuống, môi mòm mím chặt, tựa như đang suy nghĩ cái gì.

Im lặng hồi lâu.....

Khả Lan lại mở miệng nói trước: “Em biết, thân phận của em bây giờ không thích hợp sống ở Quạt Khôi, nhưng.....Chỉ cần không công khai quan hệ của chúng ta là được!”

Nói tới đây, Khả Lan dừng một chút, điều kiện tiên quyết để không công khai là.....không có hôn lễ!

Không phải cô không muốn có hôn lễ, chỉ là giờ phút này cô không dám muốn.

Quá nhiều nghi vấn, quá nhiều chuyện cô không dám biết.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, vẻ mặt động lại, giương mắt nhìn Khả Lan, há miệng trầm giọng hỏi: “Trong lòng em có cái gì không hiểu, có thể hỏi anh.”

Phụ nữ thay đổi, anh không thể nào không nhìn ra, sợ hãi, giấu giếm, tránh né.....Giữa hai người, không có càng ngày càng gần, ngược lại càng ngày càng cách xa.

Lời của Cố Thành Viêm khiến Khả Lan sửng sốt, cô ngược mắt nhìn anh hồi lâu, sau đó rũ hai mắt, nhỏ giọng nói: “Anh nói về người lúc trước đi.” Dứt lời Khả Lan nâng hai mắt, con ngươi đen nhánh, nhìn thẳng Cố Thành Viêm, chờ câu trả lời.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói như vậy, liền giật mình, môi mòm mím giật giật, hai mắt trầm tư.

Một lúc sau.....

Anh chợt giơ tay lên nắm chặt bả vai cô, hai mắt tối tăm, chăm chú nhìn Khả Lan.

“Thật ra thì.....anh vẫn luôn.....”

Lời còn chưa dứt, xe chợt ngừng lại.

“Thủ trưởng, đến rồi.”

Tài xế mở miệng, nhắc nhở Cố Thành Viêm đã đến nơi.

Lời nói của Cố Thành Viêm đột nhiên bị cắt ngang, vẻ mặt khá âm trầm, anh vẫn cúi đầu nhìn Khả Lan như cũ, chuẩn bị nói hết những lời muốn nói.

Lúc này cửa xe lại bị mở ra.

“Anh họ, chị dâu, đến nơi rồi, tất cả mọi người đều đang chờ hai người.” Người nói chuyện là Cố Thành Hiên.

Cậu mở cửa xe, lúc nhìn thấy Cố Thành Viêm ôm Khả Lan trong xe, ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn hai người, lúng túng mặt đỏ bừng.

Cố Thành Viêm thấy cửa xe bị mở ra, lúc này mới buông cô ra, nghiêng đầu nhìn Cố Thành Hiên ngoài cửa xe, sắc mặt bình tĩnh, khẽ nhún mày, không lên tiếng.

Cố Thành Hiên thức thời không quấy rầy nữa, tự mình đi vào trong “Danh Tước.”

Lời nói bị cắt ngang không có cách nào nói tiếp nữa, Khả Lan liền giùng giởng từ trong lòng anh ra ngoài, sau đó nhảy xuống xe, thấy ngưỡng người khác ở trước mặt, cô lại đưa mắt nhìn Cố Thành Viêm đang chậm rãi xuống xe.

Cuối cùng lựa chọn nhắc chân, đi theo mọi người vào trong.

Lục Hiểu Phong thấy Khả Lan đi tới, liền cười hi hi đi về phía Khả Lan: “Chị dâu, giọng nói chị dễ nghe, tí nữa vào trong, chị nhất định phải hát một bài cho một người nghe.”

“Đúng vậy, chị dâu, em cũng muốn nghe giọng hát của chị.” Tổng Nhất Nguyên thấy Lục Hiểu Phong lên tiếng, cũng nhanh chóng tới gần, nói một câu.

Khả Lan nghe yêu cầu của mọi người, khẽ cười gật đầu, không có từ chối.

Một nhóm người đi vào phòng.

Sau khi Cố Thành Viêm ngồi xuống, lúc này những người khác mới ngồi xuống theo thứ tự.

Đầu tiên là Lục Hiểu Phong hát một bài tình yêu, rồi sau đó Lương Bảo Nhi cùng Cố Thành Thấm cũng hát một bài, sau đó lần lượt mọi người đều hát một bài.

Khả Lan cũng không có vội vã hát, ngồi một bên xem, cầm ly rượu đỏ trong tay, không uống, nhìn chằm chằm dòng rượu đỏ dao động bên trong ly.

Thân phận cô bình thường, không có quyền lực gì, ở trong thành phố, chỉ là một nhân vật nhỏ.

Mà Cố Thành Viêm là con nhà quyền quý của thành phố, gia thế hiển hách, dậm chân một cái cũng có thể khiến cho thành phố run rẩy ba cái.

Là cái gì, khiến bọn họ quần lấy nhau?

Xem mắt? Thích hợp? Hấp dẫn lẫn nhau?

Hay là cô bé trong tấm hình cùng kế hoạch gần hai năm?

Lúc còn nhỏ?

Ngoại trừ những thứ trong trí nhớ, cô không nhớ gì nữa, từ lúc nhỏ tới giờ, chưa từng có nhân vật như Cố Thành Viêm hiện ra.

Trong mơ hồ.....Khả Lan cảm thấy, có lẽ cô chỉ là thể thân của người nào đó!

Cố Thành Viêm xem cô như bóng dáng của người nào đó!

Nghĩ đến đây, Khả Lan nghiêng đầu, mím môi nhìn Cố Thành Viêm ngồi ở một bên, tuấn tú, lạnh lùng, sắc mặt bình tĩnh tự nhiên, anh đang suy nghĩ, bày kế, rốt cuộc có bao nhiêu?

Lúc này.....Lục Hiểu Phong chợt cất giọng nói: “Chị dâu, đến lượt chị, hát một bài.” Dứt lời, ánh mắt của mọi người đều dồn trên người Khả Lan.

Khả Lan liếc nhìn mọi người, nhếch miệng cười khẽ, đứng lên, không từ chối lời mời của mọi người.

Khả Lan biết hát, hơn nữa hát rất hay, đó là công việc cô đã từng làm.

... ..

.....Tôi rất muốn yêu anh ấy

.....Nhưng ánh mắt đang nói dối

.....Dường như dễ dàng che giấu

.....Để tránh tình cảm trở nên phức tạp

.....Tôi rất yêu anh ấy

.....Nhưng lý trí đang gây gổ

.....Có thể thoát khỏi cảnh ngộ nguy hiểm sao

.....Ai có thể cho tôi câu trả lời tốt nhất

Một bài “Tôi rất yêu anh ấy” khiến mọi người vỗ tay khen hay.

Sau khi hát xong, Khả Lan nhìn hai mắt tối tăm của Cố Thành Viêm, đang nhìn chăm chăm cô, nghĩ lại lời bài hát, cô chợt thấy trái tim giống như có tảng đá đè ép, nhất thời khó có thể hô hấp.

Khả Lan buông micro trong tay xuống, rũ hai mắt, môi đỏ mọng mím chặt, trong mũi chợt cảm thấy chua xót.

Cô không ngồi xuống bên cạnh Cố Thành Viêm, mà đi vào nhà vệ sinh sau tấm ngăn trong phòng.

Đóng cửa, nước mắt liền không nhịn được rơi xuống.

Cắn môi ngăn nước mắt một lúc lâu.....

Lúc này Khả Lan mới rửa mặt, mở cửa, lại thấy Cố Thành Thâm đang đứng ngoài cửa.

Cố Thành Thâm thấy Khả Lan mở cửa, nhếch miệng nở nụ cười lạnh, con ngươi đen nhánh như mực, lạnh lùng nhìn chăm chăm Khả Lan: “Anh Thành Viêm không yêu chị, bởi vì chị giống chị Bảo Nhi lúc trước, chỉ biết giả bộ đáng thương!”

Cố Thành Thâm nói đến đây, nụ cười trở nên tùy ý, đẩy Khả Lan ra, đi vào nhà vệ sinh, rầm.....Đóng cửa lại.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, đầu Khả Lan chấn động, sau một hồi sững sốt, khẽ khép hai mắt, hít một hơi, cắn môi, cố gắng bình ổn tâm tình khó chịu của mình.

Lúc này.....Trước mặt cô chợt có một tờ khăn giấy.

Khả Lan ngược mắt thấy Dương Tử Sở đang đứng trước mặt cô, hai mắt đen nhánh tinh mịch, đang nhìn cô, sắc mặt biểu lộ khá là quan tâm.

Khả Lan nhận khăn giấy, cúi đầu lau nước mắt, sau đó ngẩng đầu, khẽ cười nhìn Dương Tử Sở nói: “Cảm ơn.”

“Đừng khách sáo.”

Dương Tử Sở nghe thấy Khả Lan nói cảm ơn, dịu dàng trả lời, giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi, hai mắt chăm chú nhìn khuôn mặt Khả Lan.

Khả Lan thấy bộ dáng Dương Tử Sở, vẻ mặt hơi trầm xuống, cúi đầu trầm nghĩ, sau đó ngẩng đầu nói: “Anh không hát sao?” Nói tới đây, Khả Lan xoay người muốn đi ra ngoài.

Dương Tử Sở chợt kéo cánh tay Khả Lan, đợi sau khi Khả Lan dừng bước, anh ta liền nhanh chóng buông ra.

“Đã lâu không gặp, em thay đổi không ít.” Dứt lời, Dương Tử Sở nhếch miệng khẽ cười, lại nói: “Trong ấn tượng của anh, em rất hiền lành, rất nhạy cảm, là một người luôn lén rơi nước mắt, khiến cho anh thật bất ngờ, cũng rất nghĩ ngợi.....”

Dương Tử Sở còn chưa nói xong, giọng của Cố Thành Viêm chợt vang lên.

“Khả Lan.”

Trầm giọng, lạnh lùng.

Chợt nghe thấy giọng Cố Thành Viêm, Khả Lan hoảng hốt, quay đầu, nhìn thấy anh đang im lặng đứng cách đó không xa, sắc mặt lạnh lùng, trên người tỏa ra không khí lạnh.

Khả Lan liếc nhìn Dương Tử Sở, mím môi nghĩ, cuối cùng lựa chọn đi về phía Cố Thành Viêm, anh liền nhắc chân, đưa tay ôm người vào lòng.

Như muốn tuyên bố, ôm cả người xoay người rời đi.

Dương Tử Sở nhìn hai người rời đi, khóe miệng lại nở nụ cười lạnh lùng.

Rồi sau đó.....

Cố Thành Viêm cũng không ở lại lâu, kéo Khả Lan rời đi.

Khả Lan cảm thấy anh không vui, ngẩng đầu nhìn anh, há miệng muốn nói chuyện, cuối cùng lại mím môi, không nói gì.

Hai người ngồi lên xe, Cố Thành Viêm không có lên tiếng, Khả Lan cũng cúi đầu không nói gì.

Im lặng hồi lâu....

Cố Thành Viêm bỗng nhiên thò tay, muốn ôm Khả Lan vào ngực, Khả Lan lại giơ tay lên, ngăn bàn tay của anh lại.

Nhất thời, hai người cứng ngắc tại chỗ.

Hai mắt tối tăm của Cố Thành Viêm tràn đầy kinh ngạc.

Khả Lan lại nhanh chóng thu tay lại.

Trong lòng cô chợt thấy rối bời, căn môi im lặng hồi lâu.....

“Trong tuổi thơ của em, có phải đã từng vô cùng thích một cô gái không?” Khả Lan ngược mắt, đột nhiên hỏi quá khứ của Cố Thành Viêm.

Hai mắt đen nhánh của cô chăm chú nhìn Cố Thành Viêm, môi đỏ mọng mím chặt, chờ câu trả lời của anh.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, vẻ mặt hơi ngừng lại, nghiêng đầu nhìn Khả Lan, môi mím chặt, im lặng hồi lâu, rồi mới trả lời: “Phải.”

Câu trả lời của Cố Thành Viêm khiến Khả Lan bỗng nhiên căng thẳng, ngón giữa khẽ run, há miệng muốn hỏi, nhưng làm thế nào cũng không thể thốt nên lời.

“Khả Lan.”

Cố Thành Viêm thấy Khả Lan không nói gì, chợt kêu tên cô, đưa tay ôm cô vào trong ngực, sức lực giữa hai tay vừa phải, giống như vật quý.

“Hiện tại người mà anh quan tâm, chính là em.”

Anh trầm giọng trình trọng nói cho cô biết.

Nhưng.....Khả Lan nghe thấy Cố Thành Viêm nói, trong lòng cảm thấy mờ tối.

Những lời này nghe vào tai cảm thấy rất kỳ quái.

Hiện tại là em!

Nghĩ đến đây, Khả Lan hít một hơi, nhắm hai mắt, quyết định không hỏi câu hỏi lúc này muốn hỏi.

“Người mà anh từng yêu, chính là cô gái trong tấm hình ở phòng anh?”

Nói tới đây, Khả Lan cắn răng, bình ổn tâm tình, chờ anh trả lời.

Cố Thành Viêm nghe thấy Khả Lan hỏi, đôi tay bỗng nhiên siết chặt, im lặng hồi lâu, cuối cùng từ từ trả lời: “Đó đã là chuyện quá khứ.”

Một câu nói hơi hợt, tựa như có lẽ đã không còn quan trọng.

Nhưng, nếu như không quan trọng, tại sao tấm hình kia vẫn luôn treo trong phòng.

Nếu như không quan trọng, tại sao câu trả lời của anh lại lập lờ nước đôi như vậy!

Khả Lan cúi đầu, suy nghĩ hồi lâu, sau đó ngẩng đầu, nhìn anh, vẻ mặt thành thật nói: “Em muốn về với ông bà, anh đi cùng em đi.”

Lúc này Khả Lan không muốn khai thác chuyện lúc nhỏ, cô chỉ nghĩ muốn nói cho Cố Thành Viêm, cô là cô, từ lúc cô sinh ra, đã không quen biết Cố Thành Viêm.

Cô muốn đưa anh đi xem tuổi thơ của mình, nói cho anh biết, trong tuổi thơ của anh không có sự hiện diện của anh.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, chân mày nhíu chặt, cúi đầu nhìn cô, gật đầu, bày tỏ đồng ý cùng cô trở về.

Cố Thành Viêm gật đầu, Khả Lan lại nhếch miệng khổ sở cười, nếu như cô không phải là cô gái trong tuổi thơ của Cố Thành Viêm, giữa bọn cô, đoán chừng không cách nào tiếp tục nữa!

Lúc rời đi rất khó, sau khi rời đi sẽ rất đơn giản.

Chỉ cần tâm bình khí hòa là được.

Àm ỉ một ngày.

Sáng sớm ngày hôm sau, ngoài phòng tuyết phủ dày, một mảnh trắng xóa.

Bão tuyết che đường, Khả Lan nghĩ kế hoạch về nhà ông bà tạm thời không cách nào hoàn thành.

Chỉ là, đài khí tượng thông báo, sau khi tuyết hết rơi sẽ có nắng, nhiệt độ sẽ ấm hơn.

Cố Thành Viêm đã sớm đến doanh trại, vốn dĩ ông Cố theo như kế hoạch ban đầu đưa Cố Thành Hiên cùng Cố Thành Thâm về Tây Nam, nhưng bão tuyết quá lớn, tạm thời thay đổi kế hoạch.

Sau khi ăn sáng xong, Khả Lan thay quần áo mùa đông, gọi điện thoại báo Diệp Huệ cho xe tới, cô chuẩn bị tới Quạt Khôi.

Gần đây xảy ra chuyện lớn như vậy, một số người ở Quạt Khôi cũng bị dính líu, giờ phút này, là lúc lòng người bàng hoàng.

Thật sự cô nên đi xem một chút.

Lúc ra ngoài, Khả Lan lễ phép chào hỏi người nhà họ Cố mới đi.

Nhưng mà sự chào hỏi của cô, chỉ nhận được sự đáp lại của bà Cố, ông Cố, Cố Thành Hiên cùng Cố Thành Thâm đều không trả lời cô.

Không trả lời, Khả Lan cũng chỉ khẽ cười, nhất thời muốn thay đổi cách nhìn của người khác với cô, hoàn toàn không phải chuyện đơn giản.

Rồi sau đó, Khả Lan ra khỏi đại viện.

Ngồi lên xe, Diệp Huệ chợt đưa một tấm thẻ tới trước mặt Khả Lan.

“Khả Lan, mấy ngày trước tôi mới phát hiện, lần trước cầm nhầm thẻ nhớ của Lục trung úy! Cố thủ trưởng không tức giận với cô chứ!” Dứt lời, ánh mắt Diệp Huệ dừng trên tấm thẻ, tuy rằng hai tấm thẻ không giống nhau lắm, nhưng dung lượng lưu trữ cùng nội dung không giống nhau, thẻ này, có con dấu cùng văn bản của Lương Thị.

Diệp Huệ chợt đưa tấm thẻ ra làm Khả Lan bối rối, cô nhận tấm thẻ Diệp Huệ đưa.

Thấy con dấu của Lương Thị thì phỏng đoán nội dung có thể liên quan đến vụ án tham ô của Dương tướng quân.

Nhưng khi cô cầm thẻ nhớ đưa cho Cố Thành Viêm, khuôn mặt Cố Thành Viêm cũng không thể hiện bất ổn, hơn nữa, sau đó cũng không nhắc tới chuyện này!

Cố Thành Viêm như vậy là bao dung cô sao?

Hay là nội dung này không quan trọng, cho nên anh không có nhắc lại?

Không.....Nếu như nội dung không quan trọng, ngày hôm ấy Cố Thành Viêm sẽ không gấp gáp như vậy!

Nghĩ đến đây, Khả Lan thu hồi thẻ trước, nhưng trong lòng chần chừ, có nên trả lại thẻ nhớ cho Cố Thành Viêm hay không, hoặc là nói, cô tìm người phá mật khẩu của thẻ, sau đó.....Xem nội dung bên trong một chút!

Nhưng nếu như là bí mật quân sự, để người khác thấy thì phải làm sao?

Nhưng nếu như là bí mật quân sự, tại sao lại liên quan đến Lương Tú Ly, qua tay thư ký của Lương Tú Ly?

Nghĩ đến đây, đầu óc Khả Lan trở nên rối loạn.

Lúc này.....

Xe chợt dừng lại.

Cả người Khả Lan đổ về trước, ngẩng đầu, thấy một chiếc Lamborghini, đang ngăn cản chiếc xe của bọn họ.

Ngay sau đó, người từ trên xe bước xuống, Khả Lan cũng biết, chính là Kim Hạo của Kim Thị.

Sau khi Kim Hạo xuống xe, đi tới trước cửa xe, mở ra, liền thò tay lôi Khả Lan từ trên xe xuống, không nói gì, kéo cô vào trong xe mình.

Khóa cửa xe, Khả Lan còn chưa biết làm thế nào để xuống xe, Kim Hạo liền khởi động xe, rồi đi như một làn khói.

Ngồi trong xe, Khả Lan cũng không tìm cách xuống xe, mà lạnh lùng nhìn Kim Hạo, lạnh lùng nói: “Anh Kim thông minh hơn người, hôm nay kéo tôi vào trong xe anh, không sợ đắc tội người quyền quý sao?” Dứt lời, Khả Lan liếc nhìn, gấp rút gọi điện thoại cho Diệp Huệ.

Kim Hạo nghe thấy Khả Lan nói, biến sắc, nghiêng đầu lạnh lùng nhìn Khả Lan, hừ một tiếng: “Nói phụ nữ không có đầu óc, thật đúng là không sai!”

“Lan Thư bị bắt, cô cảm thấy Quạt Khởi còn có thể chống đỡ được bao lâu?”

“Lương Tú Ly làm việc tàn nhẫn, bà ta không những muốn vượt qua, mà là tiêu diệt!”

“Nhân lúc chuyện còn chưa tới mức không thể cứu vãn, chúng ta làm cuộc mua bán được chứ?”

Kim Hạo nói tới đây, chợt đem xe quẹo vào một con hẻm nhỏ, dừng xe, nhìn về phía Khả Lan.

Khả Lan nghe Kim Hạo nói, vẻ mặt hơi lạnh, sau đó lấy điện thoại di động, gọi cho Diệp Huệ, nói là có việc cần bàn với Kim Hạo! Bảo Diệp Huệ tới Quạt Khởi trước.

Mặc dù Diệp Huệ gấp gáp, nhưng nghe Khả Lan nói như vậy, liền không gọi cho thủ trưởng nữa!

Mà nếu Kim Hạo nói tới chuyện mua bán, là anh ta muốn tìm đường sống trong cõi chết, rất là liều!

Quạt Khởi đã rồi thành một đồng gai, xem như vượt qua việc ảnh hưởng sau khi Lan Thư bị bắt, nhưng sau đó cũng sẽ không tốt bao nhiêu.

Chẳng thà để Quạt Khởi đến ngân hàng xin vay, lại một lần nữa điều hòa chi phí, lúc cổ phiếu của Lương Thị còn chưa tăng đến cao điểm, mua vào hàng loạt, hơn nữa công thêm tài chính của Kim Thị!

Lương Tú Ly cầm trong tay 42% cổ phần, nếu như bọn họ có thể mua vào 30% trở lên, như vậy, tiến vào hội đồng quản trị của Lương Thị, mới chân chính gọi là mở màn cho một màn kịch hay.

Dĩ nhiên, Lương Tú Ly thông minh như vậy, chắc chắn sẽ không để bọn họ tùy ý nắm giữ lượng lớn!

Cho nên, bọn họ cần mua vào với từng nhóm nhỏ!

Mặc dù là biện pháp tốt, nhưng cũng chỉ là một chiêu nhỏ, trong lòng Khả Lan không đồng ý.

Nhưng cần thận nghĩ lại, lại rất đồng ý.

Chuyện Lan Thư, mặc dù vẫn trong giai đoạn giữ bí mật, nhưng người nghe phong phanh, đa số đều đoán tuyệt quan hệ với Lan Thư, sợ bị liên lụy đến vụ án tham ô.

Đừng nói Quạt Khởi, ngay cả “Danh Tước” cũng có vấn đề.

Cho nên, Lương Thị có núi dựa lớn như vậy, ổn định như vậy, không bằng tiếng vào hội đồng quản trị của Lương Thị!

Cuối cùng Khả Lan đồng ý với ý tưởng của Kim Hạo, trầm nghĩ, cô không có quyền lực, chuyện này, phải được sự đồng ý của ông chủ.

Nhưng mà, ông chủ là người làm ăn, tự nhiên biết, lúc này bỏ rơi gánh nặng Quạt Khởi, là điều tốt nhất.

Rồi sau đó, Kim Hạo đưa Khả Lan về Quạt Khởi, lúc tới nói, nhìn thấy một chiếc xe đậu trong bãi đỗ xe, có người nói cho Khả Lan biết, ông chủ giấu mặt của cô đến rồi!

Khả Lan nhìn chiếc xe của ông chủ, không phải là chiếc BMW như cô tưởng tượng, mà là xe Rambo Zinin, loại xe thể thao mui trần!

Thấy xe của ông chủ, đầu Khả Lan chợt run lên!

Trong đầu suy nghĩ bộ dáng lái xe của ông chủ!

Còn muốn nghĩ, xe thể thao này ghế tài xế nhỏ hẹp, cơ thể ông chủ có thể nhét được vào không?

Nghĩ đến đây, khóe miệng Khả Lan chợt run rẩy!

Đây là già rồi còn muốn chạy theo mô đen sao?

Vào thang máy, lên lầu, Khả Lan chợt nhìn thấy bên ngoài thang máy thoáng qua bóng dáng quen thuộc, không thấy rõ, thang máy đã đóng cửa, dần dần lên cao!

Cô trầm nghĩ trong đầu, rồi lại lắc đầu, cảm thấy rất không có khả năng!

Sau khi lên lầu, Khả Lan mới ra khỏi thang máy, liền cảm thấy không khí ở Quạt Khôi rất nặng nề đè nén, những hộ vệ mặc áo đen liên tục đi lại bên ngoài.

Mà Diệp Huệ tới Quạt Khôi trước cô, sớm đã đứng ngoài thang máy đợi cô.

Thấy Khả Lan tới, không nói gì, liền lôi kéo Khả Lan, đi về phía phòng làm việc.

“Nghe nói là ông chủ muốn gặp cô, thật kiêu căng.” Dứt lời, Diệp Huệ ngược mắt nhìn hộ vệ mặc áo đen đứng trước phòng, lời nói chợt dừng lại.

Khả Lan vừa nghe Diệp Huệ nói như vậy, trong lòng chợt cảm thấy khẩn trương.

Xem ra, Lan Thư xảy ra chuyện, ông chủ tự mình ra tay!

Cô cũng muốn xem một chút, rốt cuộc ông chủ này có đáng đáp thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Hôm Nay Không Muốn

Áo bạc bao phủ kéo dài sườn tuyết khắp thành phố, giống như một lớp phấn trắng.

Roi xuống đất bên ngoài cửa, màu trắng như tuyết, tuyết rơi như lông ngỗng bay bầu trời.

Khả Lan đứng trong phòng làm việc, nhìn Mộ Dung Triển ngồi trước bàn làm việc, liếc nhìn khắp nơi, đang xác định không thấy ông chủ thì liền có cảm giác bị trêu chọc.

“Ông chủ mới rời đi, để tôi xử lý chuyện ở đây.”

Mộ Dung Triển dựa người trên ghế, lắc lư, vẫn mái tóc vàng như cũ, hai mắt màu nâu, cười như không cười nhìn Khả Lan đứng trước bàn.

Đồ mùa đông màu trắng, tôn lên làn da như hoa đào tháng ba của cô, bộ dáng thanh thuần, hai mắt đen nhánh, trong suốt.

Không xinh đẹp, lại động lòng người.

Khả Lan nghe Mộ Dung Triển nói, chân mày nhíu lại, không quanh co lòng vòng nữa, trực tiếp đề nghị Mộ Dung Triển bỏ Quạt Khôi, mua cổ phiếu của Lương Thị.

Mộ Dung Triển kinh ngạc trước đề nghị của Khả Lan.

Anh ta vẫn luôn cho rằng cô chỉ là một bình hoa của ông chủ, không ngờ, lại cơ trí như vậy.

Dĩ nhiên, ông chủ vốn có ý như vậy, bỏ Quạt Khôi!

Hôm nay Quạt Khôi đã trở nên khốn đốn, tự nhiên bọn họ sẽ không giữ lại để tổn thất lớn, chỉ là, ông chủ đã sớm muốn bán để mua cổ phần của Kim Thị.

Nhưng bây giờ Kim Thị chợt hợp tác cùng Quạt Khôi, mua cổ phần của Lương Thị, điều này làm cho Mộ Dung Triển có chút nhức đầu!

Một bên là ông chủ quyết định, một bên là lựa chọn chính xác.

Anh ta biết nếu như ép Kim Thị, giúp Lương Thị, với dã tâm của Lương Tú Ly, sau này không chừng sẽ đổ hết lên đầu bọn họ!

Anh ta cảm thấy, quyết định lần này của ông chủ là sai lầm, nhưng trong tổ chức của bọn họ, từ trước đến giờ đều do ông chủ quyết định!

Ai dám phản bác!

Cho nên Mộ Dung Triển luôn luôn không dám phản bác ông chủ, lúc này nghe Lâm Khả Lan nói, cũng muốn đề xuất trước mặt ông chủ, thế nhưng chuyện này có liên quan sự sinh tồn của thế lực.

Bề ngoài nhìn qua Mộ Dung Triển có chút cà lơ phất phơ, nhưng trong công việc, lại cực kỳ nghiêm túc.

Mộ Dung Triển chuẩn bị báo với ông chủ, bảo Khả Lan ám binh bất động, chờ tin tức.

Rồi sau đó.....

Sau khi hai người nói chuyện, Mộ Dung Triển chuẩn bị rời đi, nhưng lúc đi tới cửa chợt dừng bước.

Anh ta lấy từ trong túi ra một tờ séc ra đưa cho Khả Lan: “Ông chủ nói, mấy ngày nay cô vất vả rồi, đây là phần thưởng.” Dứt lời, Mộ Dung Triển chợt nở nụ cười, xoay người, mở cửa, sai bước rời đi.

Khả Lan còn chưa kịp trả lời, Mộ Dung Triển đã đi xa, để tờ séc lại.

Cô nhìn tờ séc trong tay, phía trên viết tên cô rất rõ ràng!

Trong nháy mắt, Khả Lan cảm thấy đầu óc trống rỗng!

Cô đây là.....Có chỗ đứng rồi?

Thật sự làm người ta kinh ngạc!

Sau khi cất tờ séc, Khả Lan liền kiểm tra, những tài sản cùng giấy chứng nhận của Quạt Khởi mấy năm gần đây.

Trước khi đưa ra thị trường, Quạt Khởi vẫn lấy châu báu, đồ cổ làm nghề chính; sau khi đưa ra thị trường, cuộc làm ăn đầu tiên, chính là khai phá phòng nhà đất.

Nhưng bây giờ, Quạt Khởi nhận được thông báo của hiệp hội thương mại, khai trừ Quạt Khởi khỏi hạng mục, hơn nữa vì Lan Thư mà nhận giấy phạt lớn.

Quạt Khởi thật là quá phồn hoa.

Nghĩ đến đây, Khả Lan quay đầu, xuyên thấu qua cửa kính, thấy ngoài cửa, nhân viên ít đi hơn phân nửa, chợt nhớ lại cảnh tượng phồn hoa lúc ban đầu, so với lúc này quả thật.....tiêu điều.

Rồi sau đó.....

Khả Lan xem xét báo cáo tài chính của Quạt Khởi, sau khi tính toán các khoản bồi thường, lúc này mới phát hiện ra, trong một đêm, Quạt Khởi không còn lại gì!

Thờ dài một hơi, Khả Lan đứng dậy, thu dọn đồ, đang chuẩn bị rời đi, rồi lại thấy thẻ nhớ trong túi rách.

Bởi vì thứ này, lần đầu tiên cô thấy Cố Thành Viêm không thể kiểm chế, rốt cuộc bên trong có chứa gì?

Nghĩ đến đây, Khả Lan bỏ thẻ nhớ vào, xoay người chuẩn bị xuống lầu.

Nhưng mới vừa đi ra khỏi phòng làm việc, liền nghe thấy tiếng gõ chữ liên tục.

Lách cách.....

Nghe thấy tiếng viết chữ.

Khả Lan dừng bước, đi về phía âm thanh phát ra, lại thấy bạn học đại học của cô, Phương Đồng.

Lại một lần nữa nhìn thấy bạn học cũ, làm Khả Lan cảm thấy kinh ngạc.

Trước kia Phương Đồng là một học sinh nổi trội trong ngành thiết kế, nhưng cũng nổi danh là một hacker, trộm nick.....

Nghĩ như vậy, về mặt Khả Lan hơi ngừng lại, đi về phía Phương Đồng hai bước, ánh mắt dừng lại trên màn hình máy tính, quả nhiên, là số liệu cô xem không hiểu.

Thấy tình hình như vậy, Khả Lan nhẹ nhàng ho hai tiếng, nhắc nhở Phương Đồng sự tồn tại của cô.

Mặc dù hành vi của Phương Đồng không tốt, nhưng không phải là người xấu.

Chợt nghe thấy tiếng ho khan, Phương Đồng sợ hết hồn, dừng động tác trong tay, ngẩng đầu, nhìn thấy Lâm Khả Lan ánh mắt trợn to.

Mấy ngày trước anh ta mới vào Quạt Khôi, lúc đầu không biết Lâm Khả Lan là giám đốc của công ty, sau đó, chưa bao giờ thấy Lâm Khả Lan tới đây.

Hôm nay anh ta nhìn thấy Lâm Khả Lan nên đặc biệt ở lại chờ cô, vốn dĩ muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng không ngờ, cô lại đi tới trước mặt anh ta.

“Đã lâu không gặp.”

Đầu tiên Phương Đồng đưa tay gỡ mái tóc rối bù của mình nhếch miệng bật cười.

Mặc dù nghe nói, Lâm Khả Lan kết hôn, nhưng lại là nữ thần của bọn họ, hơn nữa, hiện tại Khả Lan rất bản lĩnh!

Không làm người tình, làm bạn cũng tốt!

Trước kia Phương Đồng là bạn Khả Lan, nhưng sau đó Khả Lan nghỉ học, quan hệ của hai người dần dần phai nhạt.

Khả Lan bận....đi làm kiếm tiền, chăm sóc mẹ, Phương Đồng....bận việc học.

Lại một nữa nhìn thấy, trong lòng Khả Lan ngoại trừ kinh ngạc và kích động còn có một chuyện quan trọng khác.

Chính là muốn nhờ anh ta phá mật mã thẻ nhớ mà Diệp Huệ mới đưa sáng nay.

Phương Đồng cũng không từ chối, bởi vì ần sai mật mã ba lần, cho nên Phương Đồng mất một tiếng mới phá được mật mã.

Vừa mới mở ra, cô liền nhìn thấy tên cô trong văn bản, dùng màu xanh dương đánh dấu.

Còn chưa nhìn tới lần thứ hai, Cố Thành Viêm chợt gọi tới.

Phương Đồng đáp ứng yêu cầu của Khả Lan, quay đầu ra chỗ khác, không nhìn nội dung bên trong, mà ngồi nghe Khả Lan nói chuyện điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Chương 75.2

“Ồ Quạt Khôi?”

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói chậm rãi của Cố Thành Viêm.

“Vâng.”

Khả Lan nhỏ giọng trả lời, vừa dứt lời Cố Thành Viêm lại lên tiếng.

“Anh tới đón em.”

Dứt lời, liền cúp máy

Nghe thấy tiếng cúp máy, Khả Lan không khỏi hít sâu một hơi, quay đầu tiếp tục xem nội dung trong máy tính.

Phương Đồng ngồi đưa lưng về phía máy tính chợt mở miệng “Không phải là chồng cậu gọi đấy chứ?” Vừa rồi anh ta đã nghe giọng nói trong điện thoại.

Nghe thấy giọng người đàn ông rất cường thế, chỉ để bản thân nói, Lâm Khả Lan không có cơ hội mở miệng!

Chắc chắn.....Người đàn ông này không tốt lắm!

Đàn ông tốt nên giống như anh ta, vợ là trời, anh ta là lớp bùn dưới chân vợ, mặc vợ chà đạp, đáng tiếc, anh ta không có vợ.

Nghe thấy Phương Đồng nói, Khả Lan khẽ cười, không trả lời.

Tiếp tục xem nội dung trong máy tính.

Càng xem, chân mày Khả Lan càng nhíu chặt hơn.

.....Luu Cục tham ô lớn, không có bằng chứng, Vụ Kỹ Mỹ là tình nhân, để lại dùng.

.....Trưởng Cục tham ô tài chính của công trình thủy lợi một tỷ hai, tạm để.

... ..

.....Lâm Khả Lan con gái riêng Lâm Khải Nghiệp, tướng mạo đẹp, có thù địch với Lương Tú Ly, để lại dùng.

Ghi chú: sắp xếp cho mẹ Lâm Khả Lan bị bệnh, bệnh nặng không phải bệnh hiểm nghèo.....

.....Người tình của Lâm Khải Nghiệp, Dương Tô Phương, con gái riêng của Dương Tô Phương, để lại dùng.

.....

Nội dung không ngắn, Khả Lan nhìn những thứ liên quan đến mình, không muốn xem thêm nữa, tắt máy tính, không lên tiếng, thu lại thẻ nhớ, Khả Lan xách túi, đi xuống lầu.

Lúc này tâm tình cô rối bời, không thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Quả nhiên Lương Bảo Nhi nói không sai, trong trận địa này, cô chỉ là một quân cờ nhỏ.

Mẹ cô là con gái riêng của Dương tướng quân, bệnh nặng đã lâu không thể chữa là do có người cố ý sắp xếp, Lan Thư chọn cô làm người đại diện cho Quạt Khởi, là bởi vì cô cùng Lan Thư cùng chung dòng máu.

Tính toán lại, cô phải gọi Lan Thư là dì.

Mà cô nghỉ học, công việc không thuận, bắt buộc phải làm công việc quan hệ xã hội, gặp gỡ Lan Thư.

Cho đến sau đó nhảy dù, bị đuổi ra khỏi nhà họ Cố, tất cả đều có người sắp đặt.

Cô chỉ là một người nhỏ bé, đáng để Cố thủ trưởng tính toán sao?

Đáng giá sao?

Vì muốn bắt thủ lĩnh của nhóm tham ô, thăng lên thiếu tướng, hy sinh hôn nhân của mình, Cố thủ trưởng, thật sự hy sinh không ít!

Khả Lan đi nhanh, Phương Đồng nhìn không hiểu, không rõ sự việc thế nào.

Mà sai khi Khả Lan xuống lầu, hình như Cố Thành Viêm cũng vừa tới.

Khuôn mặt anh vốn dĩ có chút gấp gáp, nhưng sau khi thấy Khả Lan đi xuống, khuôn mặt trở lại yên tĩnh.

Hai người tới gần, Khả Lan rũ hai mắt, một tay nắm túi xách, một tay nắm chặt thành nắm đấm, không nhắc tới nội dung mà cô nhìn thấy.

Cố Thành Viêm đưa Khả Lan lên xe, tài xế mở cửa xe, bộ dáng cung kính, Khả Lan liếc nhìn, trong lòng cảm thấy buồn cười.

Sau khi ngồi lên xe, anh bế cô ngồi lên đùi, chợt mở miệng: “Có tâm sự.” Hơi thở ấm áp, phun bên tai Khả Lan.

Chợt nghe Cố Thành Viêm nói, Khả Lan hoảng hốt trong lòng, từ từ nói: “Tính toán sổ sách của Quạt Khởi, khiến cho người ta nhức đầu.” Khả Lan nói tới đây, hít sâu một hơi, bình ổn tâm tình.

Sau đó ngẩng đầu, con ngươi đen nhánh, trong suốt như nước, sáng ngời.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan trả lời, chân mày nhíu lại, đưa tay vén sợi tóc rơi bên tai cô: “Vậy không cần, anh.....”

“Đây là công việc của em.” Khả Lan không đợi Cố Thành Viêm nói xong, liền vội vàng nói.

Người đàn ông này, đem người ta đùa bỡn trong lòng bàn tay, muốn bọn họ đi về phía đông, bọn họ cảm giác mình đi về hướng tây; nhưng cuối cùng phát hiện, vẫn là đi về phía đông.

Bệnh tình của mẹ lâu không khỏi, là do người đàn ông này sắp xếp, gặp gỡ Lan Thư, cũng là anh sắp xếp, thiếu chút nữa chết trên tay Triệu Lạp Dương, cũng là do người đàn ông này!

Cuối cùng mọi thứ đều do Cố thủ trưởng tính toán.

Lần đầu tiên Khả Lan cắt ngang lời Cố Thành Viêm, điều này làm cho Cố Thành Viêm ngây ngẩn cả người.

Anh khẽ nheo hai mắt, chăm chú nhìn khuôn mặt cô gái đang tức giận, không lên tiếng, cũng đã nhận ra điều bất thường.

Khả Lan chợt thấy không khí có chút đè nén, trái tim chợt run lên, trầm suy nghĩ, sau đó đưa tay ôm eo anh: “Em thích công việc này, em không muốn mất nó.”

Nói tới đây, bàn tay run rẩy của Khả Lan dần dần bình tĩnh lại.

Giờ phút này không còn là bối rối mọi chuyện.

Thật ra thì, cô đã sớm nói, ủng hộ Cố Thành Viêm, bây giờ chỉ là chuyện nghiêm trọng hơn so với dự đoán của cô.

Lúc đầu, cô thật sự hơi giận, nhưng sau khi bình tĩnh lại, Khả Lan nghiêm túc suy nghĩ, nếu như mẹ của cô, có thể bình an trở về, mặc kệ lúc trước xảy ra chuyện gì, đều đã là chuyện của quá khứ, tương lai mới là quan trọng nhất.

Chính vì vậy, lúc này Khả Lan không trách Cố Thành Viêm, đây đều là công việc của anh.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan trả lời, vẻ mặt hơi chìm xuống, đôi tay ôm chặt cô gái trong lòng, mím môi, sau một hồi, lúc này mới nói: “Cần anh giúp không?”

Giọng nói chậm rãi nhẹ nhàng, khiến Khả Lan chân động.

Ban đầu, Cố Thành Viêm nói muốn giúp cô, chống đối Lương Thị, nhưng thật ra là một cái bẫy để lừa gạt người nhà họ Dương.

Vậy hiện tại.....Cố Thành Viêm lại một lần nữa giúp cô, có phải cũng có tầm nhìn khác hay không?

Nghĩ như vậy, khóe miệng Khả Lan nở nụ cười đáng ghét.

“Không cần.” Khả Lan trầm giọng trả lời Cố Thành Viêm, bỗng nhiên thò tay ôm eo anh, cúi đầu, khóe miệng nở nụ cười khổ sở.

Cố Thành Viêm không thấy sắc mặt của cô, nhưng có thể cảm thấy trong lời nói của cô có cảm giác xa lánh.

Anh tự tay kéo cô ra, hai mắt tối tăm chăm chú nhìn về phía cô, há miệng muốn hỏi.

Nhưng Khả Lan chợt run lên, nhồm đậy, chủ động hôn lên đôi môi anh.

Cô quỳn rũ, cạy hàm răng anh, nâng lên đầu lưỡi của anh, liếm liếm, lại thấy anh không cử động.

Khả Lan không phải là cao thủ trong phương diện này, không thể khơi lên dục vọng của anh, đang muốn rút lui.

Anh chợt đưa tay, đè đầu cô xuống, xoay người, đè cô trên xe, bá đạo, tùy ý hút hương thơm trong miệng cô.

Nụ hôn của cô non nớt, còn nụ hôn của anh lại bá đạo.

Uhm.....

Trong đầu thiếu không khí, làm Khả Lan nhỏ giọng phản kháng, càng lui về phía sau, anh càng ép chặt.

Khuôn mặt cô trắng nõn, dần dần trở nên ửng hồng, ánh mắt mờ mịt.

Cô bị hôn đến đỏ mặt, khó thở, thế nhưng lại cắn chặt môi cô, không chịu buông ra, đôi tay ôm chặt cô trong lòng.

Một lúc lâu.....

Đến nhà họ Cố, xe dừng lại, lúc này Cố Thành Viêm mới buông Khả Lan ra, cúi đầu nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô khóe miệng chợt nở nụ cười.

Anh tự tay ôm cô xuống xe, gió bên ngoài xe thổi tới, Khả Lan theo phản xạ nấp vào trong lòng Cố Thành Viêm.

“Lạnh quá.”

Khả Lan ở trong lòng Cố Thành Viêm nhỏ giọng nói, đôi tay ôm cổ Cố Thành Viêm, khuôn mặt chôn trong ngực anh.

Cô có thể cảm giác, lồng ngực anh phập phồng, thấy hầu kết ngo ngoáy.

Anh động tình, giờ phút này phía dưới đang dần trở nên cứng!

“Lên giường sẽ không lạnh.”

Cố Thành Viêm cúi đầu nhìn Khả Lan, trầm giọng trả lời, giọng nói khàn khàn, hết sức chịu đựng.

Nghe thấy lời anh nói, rồi lại nói: “Hôm nay em không muốn.” Dứt lời cô có cảm giác cơ thể Cố Thành Viêm bỗng nhiên cứng đờ, cánh tay cũng rung rung.

Cố Thành Viêm dừng bước, lại nhấc chân, ôm cô đi vào nhà.

Sau khi vào phòng, bước chân bên cạnh cô vẫn không ngừng, cúi đầu nói bên tai cô: “Em phải giúp anh một chút.” Giọng nói trầm thấp, khàn khàn, như đang cầu xin cô đồng ý.

Khuôn mặt Khả Lan trở nên đỏ hồng, nhưng sau đó suy nghĩ, Khả Lan vẫn nói chắc như đinh đóng cột: “Hôm nay em thật sự không muốn.”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Cô Có Ranh Giới Cuối Cùng Của Cô.

Khả Lan không đồng ý, mặc dù sắc mặt Cố Thành Viêm âm trầm, nhưng cuối cùng lại gạt đầu, trả lời Khả Lan, bày tỏ không động vào cô.

Trong nhà yên tĩnh, có thể mọi người đều đã ngủ.

Hai người lên lầu, chuẩn bị vào phòng, lại nghe thấy tiếng bước chân.

Nhìn về phía tiếng bước chân phát ra, nhìn thấy ông Cố đứng cách đó không xa, khẽ ho khan hai tiếng.

Nhìn thấy ông Cố đứng cách đó không xa, Khả Lan giùng giàng từ trong ngực anh ra, khẽ cúi đầu, sắc mặt càng trở nên ửng hồng.

Ông Cố liếc nhìn Khả Lan, không nói gì, đưa mắt nhìn Cố Thành Viêm nói: “Ông có việc muốn nói với cháu.” Ông Cố dứt lời, xoay phòng đi về phía phòng làm việc.

Cố Thành Viêm nghe thấy ông nói, dừng một chút, quay đầu nói với Khả Lan: “Chờ anh quay lại.” Dứt lời, lúc này anh mới nhấc chân, đi theo ông Cố vào phòng làm việc.

Khả Lan đứng im tại chỗ, nhìn bóng lưng ông Cố cùng Cố Thành Viêm.

Đã trễ như vậy hai ông cháu còn có chuyện gì để nói, thăm nghĩ một lát, Khả Lan nhấc chân, cẩn thận đi theo người phía trước, đi về phía phòng làm việc.

Cửa phòng làm việc đang đóng, ở ngoài cửa, không thấy được tình hình bên trong, Khả Lan nhẹ nhàng đến gần cánh cửa, lại có thể nghe thấy tiếng găm tức giận của ông Cố ở bên trong.

Trong phòng.....

Ông Cố ngồi ở trên ghế, lạnh lùng nhìn Cố Thành Viêm, biểu hiện trên mặt lạnh lùng sắc bén.

Ông nhìn Thành Viêm lớn lên, bởi vì lúc nhỏ mất mẹ, từ nhỏ đã sớm hiểu chuyện hơn những đứa trẻ khác, thông minh chứng chạc, mọi hy vọng ông đều dồn lên người Thành Viêm.

Nếu như người mà Thành Viêm cưới có thân phận bình thường, xuất thân trong sạch, ông cũng sẽ không nói thêm gì.

Nhưng bây giờ cái ông nhận được, lại là một thân phận phức tạp, một cô gái phong trần.

Nhà họ Cố quang minh không thể dung túng một người như vậy.

Cho nên, bây giờ bọn họ quyết định, Lâm Khả Lan không thể xuất đầu lộ diện ở bên ngoài, an vị sống ở nhà họ Cố, học cách để có tư cách trở thành con dâu nhà họ Cố.

Dĩ nhiên, muốn dạy dỗ Lâm Khả Lan, cũng không phải là nội dung mà ông tìm Thành Viêm đến phòng nói chuyện, ông chỉ muốn nói chuyện với Thành Viêm một chút.

Đàn ông phải lấy đại sự làm trọng, không thể để phụ nữ cản đường.

“Lần trước hành động, sau đó xử lý thế nào?”

Sau một hồi im lặng, ông Cố hỏi một câu, về chuyện hành động lần trước.

“Còn có cá lọt lưới, không thể động.” Cố Thành Viêm nghe ông Cố hỏi, trả lời lại một câu.

“Ừ.” Ông Cố nghe Cố Thành Viêm nói, như có điều suy nghĩ gập đầu một cái, lại nói: “Về Lâm Khả Lan, ngày mai cháu đừng cho nó đến Quạt Khởi nữa.” Dứt lời, ông Cố chợt đứng lên, đi tới trước mặt Cố Thành Viêm.

Ông Cố lúc còn trẻ, mặc dù cũng cao lớn đẹp trai, nhưng lớn tuổi, cuối cùng không sánh bằng người trẻ tuổi.

Giờ phút này, một già một trẻ ở chung một chỗ, chiều cao của ông Cố khiêm tốn hơn một chút.

Cuối cùng năm tháng không lượn quanh người!

Nhưng.....Sau khi ông Cố dứt lời, Cố Thành Viêm cũng không trả lời.

Anh mím môi hồi lâu, chợt xoay người nói: “Công việc của cô ấy là ở Quạt Khởi.”

“Nhưng nó cũng là dâu nhà họ Cố.” Ông Cố nghe Cố Thành Viêm trả lời, sắc mặt lập tức thay đổi, lạnh giọng trả lời Cố Thành Viêm.

Trong lúc nhất thời, không khí trong phòng trở nên yên tĩnh, hai ông cháu đứng nhìn thẳng vào mắt nhau, sắc mặt ông Cố cực kỳ không vui.

Khả Lan đứng ngoài cửa, nghe đến đó, không nghe thêm nữa, xoay người trở về phòng.

Mặc kệ nhà họ Cố, đây là công việc của cô, cô sẽ không buông tha; nếu như Cố Thành Viêm che chở cô, cô cảm kích, nếu không che chở, vừa đúng lúc cô có thể buông tha tình cảm của mình.

Khả Lan bước trở lại phòng, cầm quần áo vào nhà vệ sinh, đang chuẩn bị tắm thì Cố Thành Viêm quay lại.

Cô ôm quần áo, nhìn Cố Thành Viêm, ánh mắt Cố Thành Viêm, cũng rơi trên người cô.

Bốn mắt nhìn nhau hồi lâu.....

“Ông nội nói gì vậy? Anh muốn tắm sao? Em lấy quần áo cho anh.” Khả Lan nói xong, đứng trước tủ, chuẩn bị tìm quần áo.

Cố Thành Viêm chợt nhấc chân, sải bước đi về phía Khả Lan, đưa tay ôm cô vào lòng.

Cầm anh chống trên vai cô, nghiêng đầu hôn lên mặt cô.

Hơi thở nặng nề phun bên tai cô.

Bên tai có cảm giác ngứa, làm cho Khả Lan rụt cổ, giùng giàng muốn ra ngoài.

Anh càng dùng sức hơn, cơ thể bị ôm chặt đến đau.

Khả Lan không giãy giụa nữa, đứng im trong lòng anh, thở ra một hơi, khẽ nghiêng đầu nói: “Nếu như anh muốn, em có thể.” Dứt lời, Khả Lan cố gắng xoay người.

Cô cảm thấy, giờ phút này anh không giống như người mà cô biết.

Rất yếu ớt!

Chẳng lẽ ông Cố mắng anh khiến anh như vậy.

Mà Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, đôi tay càng ôm chặt hơn.

Ông Cố nói không sai, Khả Lan thật sự quá phức tạp, trong lòng cất giấu quá nhiều bí mật, nhưng chuyện này cũng không đại biểu, bọn họ không thể ở bên nhau.

Mặc kệ người ta nhìn thế nào, anh chỉ hy vọng ở bên cô dài lâu như vậy là đủ rồi.

Khả Lan không thể từ trong lòng anh xoay người, chủ có thể để mặc anh ôm, không lên tiếng nữa.

Bọn họ đều có suy nghĩ riêng, Khả Lan đối với Cố Thành Viêm có yêu có hận, nhưng cuối cùng, yêu lớn hơn hận, cô hiểu Cố Thành Viêm.

Hồi lâu, lúc này Cố Thành Viêm mới buông Khả Lan ra.

Khả Lan được buông ra, thở phào một hơi, xoay người chuẩn bị đi tắm, anh chợt đưa tay kéo tay Khả Lan, bế ngang người cô.

Khả Lan khẽ kêu một tiếng, quần áo trong tay rớt xuống đất.

“Anh phải có chừng mực, sáng mai em còn có việc.” Khả Lan vội vàng nhắc nhở anh, đừng quá vô độ.

Sáng mai cô còn phải tới Quạt Khôi, theo như tốc độ làm việc của Mộ Dung Triễn, đoán chừng ngày mai sẽ có tin tức.

Cô cũng hết sức mong đợi, có thể nhập cổ phần của Lương Thị.

Người nhà họ Lương tung hoành nhiều năm, lần phải cũng nên biến sắc.

Cố Thành Viêm không vội vã trả lời Khả Lan, đi tới bên giường, đề người, nhưng không có thêm bất cứ động tác gì.

“Nếu như àm anh muốn em không tới Quạt Khôi nữa, em có thể đồng ý với anh không?” Cố Thành Viêm hỏi, hai mắt tối tăm, chăm chú nhìn chằm chằm ánh mắt của Khả Lan, tựa như đang mong đợi câu trả lời của cô.

Khả Lan nghe lời anh nói, trái tim buộc chặt, cô đã bày tỏ với Cố Thành Viêm, sẽ không bỏ việc ở Quạt Khôi.

Nhưng không ngờ, Cố Thành Viêm vẫn nghe lời ông Cố.

Chỉ vì bây giờ cô là vợ của Cố Thành Viêm, không thể đi làm sao?

Chẳng lẽ, cô phải như chim Hoàng Yến, bị nuôi dưỡng trong lồng sao?

Nghĩ đến đây, Khả Lan rũ hai mắt, không trả lời anh.

Đáp án trong lòng cô: không thể.

Cố Thành Viêm thấy Khả Lan chần chừ không trả lời, trong lòng đã biết đáp án, không phải anh không cho cô tự do bay lượn, nhưng bay quá rộng quá cao, anh sợ sẽ không bắt được cô, sợ cô sẽ rời khỏi mình.

Hồi lâu.....

Cố Thành Viêm chợt đứng lên, không nói chuyện nữa, im lặng đứng bên giường.

Khả Lan từ trên giường bò dậy, ngược mắt nhìn bóng lưng cao ráo của Cố Thành Viêm, lúc này nhìn qua, không có mê hồn và lạnh lùng kiên quyết, lại biểu lộ khá là cô đơn.

Không khí trong phòng trở nên đè nén, Khả Lan đứng lên, chần chừ, đưa tay, từ sau lưng ôm Cố Thành Viêm.

Cố Thành Viêm hiển nhiên không ngờ, lúc này Khả Lan lại ôm anh, cơ thể bỗng nhiên cứng đờ, một lát sau, quay đầu lại ôm Khả Lan.

Khả Lan ở trong lòng anh, suy nghĩ rồi nói: “Anh biết không? Nếu như không phải là anh, sẽ không có em như bây giờ.” Giọng của cô, chậm rãi, từng chữ một, hy vọng anh có thể nghe rõ ràng.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, gật đầu, không lên tiếng, hai tay ôm chặt cô.

“Lúc còn nhỏ em rất nghịch ngợm, mẹ em hao tổn tâm trí vì em, em lại giận mẹ.”

“Em trách mẹ bất lực, ngay cả chồng của mình cũng không giữ được.”

“Em hận ba em vô tình, bỏ vợ bỏ con.”

“Thậm chí lúc mẹ bị bệnh, miệng đầy máu tươi, cầm dao gọt trái cây, nghĩ muốn chạy tới nhà họ Lương.”

Khả Lan nói tới đây, dừng một chút, cánh tay ôm cô rõ ràng run lên, hình như không nghĩ tới.

“Thế nhưng mọi thứ đều đã là quá khứ, không quan trọng, bởi vì hiện tại có anh, sau này còn có mẹ em, còn có tương lai.” Khả Lan vẫn chậm rãi nói, giọng nói êm dịu.

Cô không giận, không nổi giận, không cầu xa.

Cuộc sống hôm nay, cô chưa từng nghĩ tới, vượt ra ngoài mong đợi của cô, cho nên cô yên lặng chấp nhận.

Sau khi Khả Lan nói xong, hai tay Cố Thành Viêm siết chặt, khoe miệng nở nụ cười đáng ghét.

Lâm Khả Lan đoán được chuyện kế hoạch, cũng vui vẻ đón nhận.

Anh cảm thấy may mắn khi cô hiểu chuyện, nhưng dần dần sợ, cô sẽ rời đi.

Mặc dù cô thông minh, rộng lượng, nhưng cũng có ranh giới cuối cùng.

Mà điều làm anh nhớ đầu là cuộc phẫu thuật của Dương Tố Phương thất bại lúc này ranh giới cuối cùng của cô bị xông phá,!

Anh phong tỏa tin tức, chính là sợ cô biết.

Chuyện quá kỳ quặc, anh không có cách nào xác định, thật sự cuộc phẫu thuật thất bại hay có người bên trong phá hoại,

Nếu như có người ở bên trong phá hoại, anh nhất định sẽ khiến người kia không còn mảnh xương.

Im lặng hồi lâu, lúc này Cố Thành Viêm mới lên tiếng, chậm rãi nói: “Sau này sẽ không như vậy nữa.” Nói xong, bàn tay anh vuốt ve sống lưng của cô.

“Em tin anh.” Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói, gật đầu, bày tỏ tin tưởng Cố Thành Viêm.

Rồi sau đó.....

Hai người tắm uyên ương.

Trong phòng tắm Cố Thành Viêm mấy lần kích thích.

Nhưng lại bị Khả Lan từ chối.

Cô nắm khăn lông trong tay, che người, không muốn.

Cố Thành Viêm lại kéo người vào bồn tắm, khoe miệng nở nụ cười gian tà, đưa tay nhéo mũi cô nói: “Hôm nay, dù em không muốn cũng phải nghe theo.”

Dứt lời, anh ngâm đôi môi đỏ mọng của cô, bàn tay chu du khắp người cô.

Khả Lan lại giùng giàng, cắn anh một cái, anh bị đau liền buông ra, nhúu này, hai mắt tối tăm nhìn cô được như ý đang nở nụ cười.

Sau đó, Khả Lan nắm cánh tay anh, từ trong bồn tắm bò dậy, lật người, nằm trên người anh.

Cố Thành Viêm cũng không phản kháng, mặc cho Khả Lan làm, nhìn cô làm chủ, khuôn mặt nở nụ cười hứng thú.

“Hôm nay, em ở trên, anh ở dưới.” Dứt lời, cô cắn môi, mặt biến sắc, hai tay nắm cậu nhỏ của anh, nhếch miệng cười.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Hoàn Hảo

Sáng sớm, tuyết trắng mịn màng bao trùm lên ngọn núi, tạo nên sự tinh khiết.

Cả đêm tận tình, cả người Khả Lan đau đớn, mệt mỏi.

Cố Thành Viêm đã sớm rời đi, cô thay đồ ấm, chuẩn bị đi ra cửa.

Nhưng cô vừa mới xuống lầu, di Lư chợt đi tới trước mặt cô, cản đường cô.

“Cô chủ, hôm nay cô đừng ra ngoài.” Di Lư nói xong, ngẩng đầu nhìn lên lầu, tựa như nói với Khả Lan, đây là ý của trưởng bối.

Lời của di Lư khiến Khả Lan hơi trầm xuống, cô nghiêng đầu nhìn theo mắt di Lư, liếc lên trên lầu, thấy bà Cố đang từ trên lầu đi xuống.

Hôm nay bà Cố mặc bộ đồ màu tím đậm, đeo một cái khăn quàng cổ màu trắng, mặc dù mặt mũi vẫn hiền lành như cũ, nhưng trong ánh mắt mông lung lại có tia sắc lạnh.

Bà Cố chậm rãi đi tới trước mặt Khả Lan, không dùng chân, đi thẳng tới phòng ăn, dịu dàng nói: “.....Tiểu Lan, cùng nhau ăn sáng đi.”

Dứt lời, bà Cố đi vào trong.

Ở nhà họ Cố, bà Cố là người duy nhất có sắc mặt biểu hiện với Khả Lan tốt hơn một chút, Khả Lan tự nhiên cảm thấy bà Cố muốn thân hơn một chút.

Chỉ là.....Cô lại không phải là dâu như ý muốn của nhà họ Cố, xem như bà Cố tốt với cô, nhưng những lời bà Cố nói với cô, đều lộ ra việc cô không xứng với Cố Thành Viêm.

Khả Lan biết, muốn thay đổi cách nhìn của người lớn nhà họ Cố, không dễ dàng, nhưng cô sẽ cố gắng biểu hiện trước mặt người lớn.

Trên bàn đã dọn sẵn đồ ăn, bà Cố ngồi xuống trước, Khả Lan cũng ngồi xuống theo.

Ở nhà họ Cố có phân hàng và vị trí rõ ràng, xem như người đó không tới, vẫn phải ngồi theo đúng vị trí của mình.

Khả Lan ngồi cách bà Cố khá xa.

Cô vừa mới ngồi xuống.

“Tiểu Lan, đến ngồi cạnh bà.” Bà Cố mở miệng, ý bảo Khả Lan ngồi cạnh bà.

Nghe thấy lời bà Cố, Khả Lan liếc nhìn rồi gật đầu, đứng lên, ngồi xuống bên cạnh bà Cố.

Hai người ngồi xuống, Di Lư liền đưa đồ ăn lên, sủi cảo cua, các loại tương, dấm, dầu, tòi cũng được đựng trong đĩa nhỏ.

Ngồi bên cạnh bà Cố khiến Khả Lan mất tự nhiên, cô nhìn đồ ăn sáng trong bát, lại nhìn bà Cố đang ăn rất ngon.

Cô liền cầm đũa lên, gấp sủi cảo, chấm chút nước tương.

Mùa đông lạnh, Khả Lan lại thích ăn cay.

Nhưng.....Cô vừa định bỏ sủi cảo vào miệng, bà Cố đã lên tiếng.

“Thật ra thì hôn nhân giống như ăn cơm, có vài người thích khẩu vị nặng, có vài người lại thích thanh đạm.” Bà Cố nói tới đây. Dừng một chút, sau đó lại gấp sủi cảo chấm chút dấm rồi tiếp tục nói: “Nếu như mà thích người có khẩu vị nặng, ở chung với người có khẩu vị thanh đạm, hôn nhân sẽ theo thời gian trôi qua, càng ngày càng nghiêm trọng, làm cả hai bị thương.”

Nói tới đây, ánh mắt của bà Cố dừng trên mặt Khả Lan.

Ánh mắt bà trắng đục mông lung, nhưng lại nhìn chăm chăm khuôn mặt của Khả Lan.

Ngón tay Khả Lan khẽ run, hiểu ý của bà Cố.

Bà Cố đang cảnh cáo cô, cô và Cố Thành Viêm không hợp nhau!

Khả Lan rũ hai mắt, miệng ăn sủi cảo xong mới nói: “Cuộc sống chắc chắn sẽ có lúc không thuận, bị thương, mới biết quý trọng.” Giọng nói Khả Lan chậm rãi, ôn nhu.

Thật ra thì cô không rõ, quan hệ của cô và Cố Thành Viêm đã dần sáng tỏ, tại sao người nhà họ Cố vẫn không tiếp nhận cô!

Bởi vì thân phận của cô? Trái qua? Hay là đã từng?

Bà Cố nghe Khả Lan nói, thu hồi ánh mắt, gấp sủi cảo chấm nước chấm bỏ vào trong bát của Khả Lan.

Khả Lan theo bản năng giờ đôi đũa trong tay cầm lại, không hy vọng bà Cố bỏ sủi cảo vào bát của cô.

Cô không ăn dấm, những thứ gì có dính dấm cô đều không thích.

Nếu như bà Cố bỏ đồ có dấm vào trong bát cô, cô sẽ không ăn.

Động tác phản xạ của Khả Lan khiến bà Cố thu tay lại, vẻ mặt bà vẫn bình tĩnh tự nhiên như trước.

“Người khác tính ở chung một chỗ, luôn luôn cần có người thay đổi, giống như khẩu vị, trên một bàn ăn, không thể nào làm hia món ăn.” Bà Cố nói đến đây chợt đứng dậy.

Di Lư thấy bà Cố đứng dậy, vội vàng đi tới muốn đỡ.

Bà Cố lại khoát tay áo, từ trên cao nhìn xuống Khả Lan nói: “Tiểu Lan, giờ phút này bà ở bên cháy, nhưng bà hy vọng, cháu có thể có lựa chọn chính xác.”

Dứt lời, lúc này bà Cố mới rời khỏi bàn ăn.

Vậy mà lời của bà.....luôn quanh quẩn bên tai Khả Lan.

Bà Cố muốn nói tới cô chuyện của Quật Khởi.

Hôm qua ông Cố, Cố Thành Viêm, hôm nay di Lư, bà Cố, đều hy vọng cô không tới Quật Khởi nữa.

Nhưng.....

Cô không tới Quật Khởi, ở nhà họ Cố làm cái gì?

Làm thú cưng sao?

Nghĩ tới đây, Khả Lan chợt không có khẩu vị gì, cô buông đôi đũa trong tay xuống, ngẩng đầu, ngồi thẳng người, lại vừa đứng lúc nhìn thấy Cố Thành Thâm vừa mới dậy.

Cố Thành Thâm thấy Khả Lan, ánh mắt không che giấu vẻ chán ghét, nhấc chân đi tới ngồi xuống bên cạnh Khả Lan.

Khả Lan không ngờ Cố Thành Thâm sẽ xuất hiện, thấy cô ta ngồi bên cạnh mình, cô liền đứng dậy.

Nhưng cô vừa mới đứng dậy, Cố Thành Thâm lại khẽ cười.

“Chị dâu đang vội chạy đi đâu vậy? Xuất đầu lộ diện sao? Chị đúng thật là không quan tâm tới mặt mũi của anh Thành Viêm.” Cố Thành Thâm nói tới đây, cũng đứng dậy, hai mắt tối tăm, chăm chú nhìn Khả Lan, khoe miệng nở nụ cười càng trở nên lạnh lùng.

Khả Lan định rời đi, nhưng vừa nghe Cố Thành Thâm nói như vậy, lại dừng lại, đứng thẳng nhìn Cố Thành Thâm.

“Đường đường là vợ của thiếu tướng, lại xuất đầu lộ diện giành hạng mục, còn nộp phạt thay cho một người phụ nữ tội ác tày trời, chị dâu, chị thật sự ghét bỏ anh Thành Viêm, tiền đồ tốt quá rồi nên cố ý phá hư sao?”

Cố Thành Thâm nói tới đây, chợt vung tay lên, muốn tát Khả Lan một cái.

Khả Lan nhanh mắt, đưa tay nắm chặt tay Cố Thành Thâm.

Nhất thời không khí trở nên kỳ quái, Cố Thành Thâm giật giật cánh tay bị Khả Lan nắm, nhưng sức lực không bằng Khả Lan.

Khả Lan nắm chặt cổ tay Cố Thành Thâm, môi mím lại, hai mắt tối tăm, lạnh lùng nhìn Cố Thành Thâm.

Cố Thành Thâm nói không sai, cô có thân phận là vợ của thiếu tướng, lại làm việc ở Quật Khởi, xem như trong sạch, cũng sẽ bị người ta chỉ trích.

Nếu như chuyện không lớn, sẽ không có chuyện gì.

Nhưng nếu như động tĩnh quá lớn, Cố Thành Viêm sẽ trả giá rất lớn vì những việc mà cô làm.

Cô tới Quật Khởi, sẽ làm ảnh hưởng tới tiền đồ của Cố Thành Viêm, nhưng cô không thể không đi, Cố Thành Viêm cũng không đơn giản như cô tưởng tượng.

Không nói tới kế hoạch, chỉ nói tới tấm hình trong phòng, còn có ký ức lúc nhỏ mà Cố Thành Viêm nhắc tới.

Cô không xác định được người đàn ông này sẽ bảo vệ cô bao lâu, nhưng cô xác định.....con gái phải tự lập.

Im lặng hồi lâu.....

“Hai đứa đang làm gì vậy.” Phòng khách chợt vang lên tiếng ông Cố, có vẻ gấp gáp, giọng nói chói tai, không thể bỏ qua.

Chợt nghe thấy giọng của ông Cố, Khả Lan nghiêng đầu nhìn, dần dần buông lỏng cánh tay Cố Thành Thâm.

Mà Cố Thành Thâm nghe thấy giọng của ông Cố, vội vàng thu tay lại, đẩy ghế ra, đi tới trước mặt ông Cố, khoác cánh tay ông, vội vàng nói: “Ông nội.....Cháu biết lần trước là cháu sai, nhưng chị dâu vẫn canh cánh trong lòng.”

Cố Thành Thâm nói tới đây, cúi đầu, tựa như ghen ngào, hít hít hai cái.

Ông Cố vừa nghe Cố Thành Thâm nói như vậy, vẻ mặt càng thêm lạnh lùng,

ngước mắt nhìn khuôn mặt thanh tú của Khả Lan, mím môi.

Nghe thấy lời Cố Thành Thâm nói, lại nhìn thấy vẻ mặt của ông Cố, Khả Lan tự biết, lúc này, xem như cô giải thích gì, ông Cố cũng sẽ không tin cô.

Cô biết giải thích không có tác dụng, cuối cùng chỉ khổ sở cười: “Cháu chưa từng trách Thành Thâm.” Dứt lời, không chút do dự xoay người rời đi.

Cô vội đi, sắc mặt âm trầm, ngay cả ông Cố cũng nhất thời quên nói.

Sau khi rời khỏi phòng khách, Khả Lan xoay người cảm túi xách, rời khỏi nhà họ Cố.

Cô không thể cứ im lặng không nói gì, càng không thể toàn tâm toàn ý dựa dẫm vào một người đàn ông không đáng tin.

Cho nên, cô vẫn đi tới Quạt Khôi.

Mà con tức lúc sáng lập tức được xóa bỏ sau khi Mộ Dung Triển xuất hiện.

Mộ Dung Triển nói, ông chủ đồng ý với phương án của Khả Lan, cũng giao cho cô toàn quyền xử lý chuyện này.

Sau khi giao cho Khả Lan.

Anh ta lại không vội vã rời đi.

Mộ Dung Triển cho rằng, chuyện này, không thể nói lý với ông chủ.

Bởi vì ở trong bang, chuyện mà ông chủ quyết định, sẽ không bao giờ thay đổi.

Lần này ông chủ lại đồng ý là quá kỳ quái, hơn nữa.....Sau khi ông chủ nghe thấy ba chữ Lâm Khả Lan, khuôn mặt cũng không biểu hiện gì.

Cho nên, anh ta cảm thấy có gian tình.

Vì vậy Mộ Dung Triển, muốn cho Khả Lan đi gặp người có gian tình một lần.

“Ngày mai có một bữa tiệc, ông chủ lớn cũng sẽ xuất hiện, cô cùng đi đi.” Mộ Dung Triển nói xong, đem tấm thiệp đã chuẩn bị xong nhét vào tay Khả Lan.

Tuy nói bữa tiệc lần này, Lâm Khả Lan không có tên trong danh sách khách mời, nhưng là một trợ lý của ông chủ, đối với anh ta việc lấy thiệp mời không thành vấn đề.

Nếu như ông chủ thật sự có gian tình với Lâm Khả Lan, bằng nhóm không quản kết hôn hay chưa, đoạt lấy, chứng minh ông chủ là người đàn ông chân chính.....Ngày cả anh ta cũng thành danh!

Chợt nhận được thiệp mời tham gia bữa tiệc, Khả Lan ngây ngẩn cả người, lật nhìn thời gian cùng địa điểm.

Khả Lan cảm thấy, cô không thích hợp.

Bữa tiệc tổ chức vào tối ngày mốt, ở biệt thự trên lưng chừng núi.

Đường xa, lại là bữa tiệc do ông chủ tổ chức, là một nhân viên không thể không đi.

Cho nên bữa tiệc thế nào cũng phải kéo dài một đến hai tiếng.

Nếu như thời gian quá dài, cô về nhà quá muộn, người lớn nhà họ Cố lại mất hứng.

Nghĩ tới đây, Khả Lan muốn từ chối.

Nhưng Mộ Dung Triển lại lên tiếng.

“Nếu chuyện liên quan đến tiến trình, theo lệ thường, với vẻ mặt kiệt xuất của cô, sẽ có được 5% cổ phần của Quạt Khôi, dĩ nhiên, nếu như ông chủ mất hứng, cô sẽ không có gì.” Mộ Dung Triển nói tới đây, dừng một chút, lại nói: “Thật ra thì bữa tiệc cũng không có gì, chính là ra mặt, tỏ rõ lòng trung thành, cô có thể đưa trợ lý đi cùng.”

Mộ Dung Triển nói tới đây, lại nở nụ cười.

Nếu quả thật có gian tình, vậy người tình gặp nhau, sẽ thấy quen mắt.

Nhắc tới chuyện cổ phần làm cho Khả Lan ngây ngẩn cả người.

Nói không động lòng, là nói dối, mặc dù Quạt Khôi thua lỗ, nhưng 5% cổ phần, lúc này lại giá trị ngàn vạn.

Nếu như bởi vì cô không tham gia, khiến ông chủ mất hứng, mất đi cơ hội lấy cổ phần, xác thực làm cho người ta tiếc hận.

Huống chi, chỉ là một bữa tiệc đơn giản, không thể có chuyện gì xảy ra.

Cho nên, Khả Lan quyết định, vì 5% cổ phần, cô phải tham gia.

“Tôi sẽ đến đúng giờ.” Khả Lan chần chừ hồi lâu, lúc này mới nói với Mộ Dung Triển cô sẽ tới đúng giờ.

Mộ Dung Triển thấy Khả Lan đồng ý, trong lòng cũng tràn đầy mong đợi, sẽ làm rõ giới tính của ông chủ là người đàn ông chính trực hay là gay.

Rồi sau đó.....

Mộ Dung Triển không nói thêm gì, lập đi lập lại chuyện Khả Lan phải đúng giờ, sau đó mới rời đi.

Mặc dù Khả Lan quả quyết đồng ý, lại hết sức lo lắng về người nhà họ Cố.

Dĩ nhiên, vô cùng lo lắng nhưng không thể thay đổi, cô quyết định tham gia bữa tiệc.

Mộ Dung Triển truyền đạt ý của ông chủ, Khả Lan liền bắt tay vào chuyện mua cổ phần.

Kim Hạo đã sớm sắp xếp, chờ Khả Lan hợp tác.

Khả Lan hợp tác với Kim Hạo, thật ra thì trong lòng cũng cảm thấy sợ, Kim Hạo là người giảo hoạt, chuyện hợp tác với cô cũng rất kỳ quái.

Cô không thể không hoài nghi chuyện Kim Hạo hợp tác với mình.

Nhưng nghĩ lại, mặc kệ Kim Hạo có tâm nhìn thế nào, bây giờ Quạt Khôi chỉ có thể làm như vậy.

Bắt đầu chuyện mua cổ phần, trong đầu Khả Lan, đã khó có thể che giấu kích động.

Cô mong đợi tất cả mọi chuyện thuận lợi, sau đó sẽ ở Lương Thị tranh đấu cùng Lương Tú Ly.

Mặc dù cô biết rõ, Kim Hạo là một người không đáng tin lắm, nhưng lúc này chỉ có thể hợp tác với Kim Hạo.

Khả Lan tan làm, xuống lầu liền nhìn thấy xe của Cố Thành Viêm.

Bước hai bước, đi tới trước xem, đang muốn lên xe, lúc này cửa xe mở ra.

Anh đang chuẩn bị xuống xe, nhìn thấy Khả Lan đứng ở bên ngoài cửa xe, rõ ràng sững sốt, khóe miệng lại nở một nụ cười, vươn tay, ý muốn đưa Khả Lan lên xe.

Thấy động tác của anh, Khả Lan hơi sững người, sau đó khóe miệng khẽ nở nụ cười, con người đen nhánh, đặt tay mình lên tay anh.

Anh hơi dùng sức kéo Khả Lan vào trong xe.

Dưới chân Khả Lan lơ lửng, mắt thẳng băng, cả người rơi vào trong lòng anh.

Cô cảm giác lồng ngực anh phát ra hơi thở phập phồng, khuôn mặt không tự chủ đỏ lên.

“Hôm nay mọi thứ đều thuận lợi chứ?” Anh đưa tay ôm cô, hỏi công việc của cô có thuận lợi hay không.

Khả Lan nghe anh hỏi, suy nghĩ một chút rồi nói: “Hoàn hảo.”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhắm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Không Sao

“Hoàn hảo?”

Khả Lan trả lời, khiến Cố Thành Viêm nhú mày, anh cúi đầu nhìn cô, há miệng muốn hỏi một câu.

Khả Lan lấy thiệp mời từ trong túi ra.

Thò ra một hơi, chân mày thanh tú nhíu chặt: “Hôm nay em nhận được thiệp mời tham dự bữa tiệc, bây giờ tối ngày mốt, vốn dĩ không muốn đi, nhưng không đi không được.” Khả Lan nói tới đây, mím môi, ngẩng đầu nhìn Cố Thành Viêm.

Cô hy vọng anh sẽ hiểu, đồng ý cùng ủng hộ cô.

Cố Thành Viêm đưa tay nhận thiệp mời Khả Lan đưa tới, chân mày nhíu lại, dần dần buông ra, để thiệp mời qua một bên hỏi: “Ai đưa cho em?”

Dứt lời anh đưa tay, ôm cô ngồi lên đùi mình.

Sau khi ngồi lên đùi anh, theo thói quen dựa vào trước ngực anh nói: “Một người tên Mộ Dung Triển, là trợ lý đắc lực của ông chủ.” Nói tới đây, Khả Lan chợt ngẩng đầu lên, con ngươi đen nhánh, nhìn chăm chăm khuôn mặt tuấn tú của anh, tiếp tục nói: “Hôm đó em sẽ đến biệt thự trên núi, anh không cần tới đón em.”

Hai ngày nay, Cố Thành Viêm tới Quạt Khôi đón cô, mặc dù khiến cô hạnh phúc ngọt ngào.

Nhưng.....Cô cũng lo lắng cho tiền đồ của anh!

Cố Thành Viêm nói không sai, phía sau Quạt Khôi là xã hội đen, nếu dính tới, gây lớn chuyện, khó tránh sẽ làm ảnh hưởng tới tiền đồ của Cố Thành Viêm.

Cho dù quyền thế ngập trời, nhưng nước có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền; lòng dân, cũng vô cùng quan trọng.

Vì vậy, Khả Lan nói Cố Thành Viêm sau này đừng tới Quạt Khôi đón cô nữa.

Nghĩ đến đây, Khả Lan còn muốn nói chuyện, nói Cố Thành Viêm sau này không cần đến đón cô.

Nhưng.....Cô còn chưa kịp mở miệng, Cố Thành Viêm chợt đưa tay nắm bả vai cô.

“Đừng đi.” Trong ánh mắt của anh, chợt lóe lên tia kinh ngạc rồi biến mất, sắc mặt lạnh lùng, lời nói kiên định.

Nghe thấy lời anh nói, Khả Lan hơi ngừng lại, ngược mắt nhìn Cố Thành Viêm: “Anh biết việc này đối với em rất quan trọng, em không thể nào buông tha.” Khả Lan nói tới đây, cũng bối rối.

Nếu như cô nghe lời người nhà họ Cố, nghe lời Cố Thành Viêm, yên ổn sống ở nhà họ Cố, tất nhiên có thể hóa giải mối quan hệ của cô và người nhà họ Cố.

Nhưng kéo dài như thế, cô sợ, sẽ gặp phải chuyện giống như mẹ mình.

Bị người yêu bỏ.

Cố Thành Viêm có đáng tin?

Ngay cả cô cũng không biết.

Nếu như, lúc bắt đầu, cô không có quan hệ với nhà họ Lương, mẹ cô cũng không phải con gái riêng của Dương tướng quân, vậy cô và anh có thể gặp nhau không.

Cô không muốn sống núp bóng đàn ông.

Sau khi Khả Lan nói, cũng không nghe thấy Cố Thành Viêm trả lời.

Ngược mắt, con ngươi đen nhánh, nhìn chăm chăm sắc mặt Cố Thành Viêm, biểu lộ khá âm trầm.

Cô mấp máy môi, đưa tay ôm eo anh, làm nũng: “Lần này thôi!” Cô không thể buông tha 5% cổ phần.

“Ừ!”

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, trầm giọng trả lời, xem như đồng ý.

Cô vui là được.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm trả lời, chợt cảm thấy nhẹ nhõm, hai tay ôm chặt anh nói: “Sau này anh đừng tới Quạt Khôi đón em, đổi.....”

“Tại sao?”

Khả Lan còn chưa nói hết, Cố Thành Viêm liền trầm giọng hỏi lại.

Nghe Khả Lan nói như vậy, trong lòng anh cảm thấy nóng nảy, cô đang sợ cái gì?

Lời nói chợt bị cắt ngang, khiến cho đầu Khả Lan run lên, cảm thấy hơi sợ hãi, cô cảm thấy anh đang tức giận.

“Em sợ ảnh hưởng đến anh.”

Khả Lan thành thật trả lời, cô sợ mình làm ảnh hưởng tới anh, cô hy vọng giấu chuyện họ là vợ chồng.

Nhưng lời như vậy, vào tai Cố Thành Viêm, lại khiến anh cảm thấy cực kỳ chói tai.

Anh bỗng nhiên đưa tay, nắm bả vai Khả Lan, hai mắt tối tăm, chăm chú nhìn khuôn mặt Khả Lan, vẻ mặt âm trầm.

Thấy bộ dáng của Cố Thành Viêm, Khả Lan khẽ run, ánh mắt né tránh ánh mắt anh, bả vai lại bị Cố Thành Viêm bóp đến đau.

Im lặng hồi lâu.....

“Không sao.” Cố Thành Viêm dần dần buông lỏng bả vai Khả Lan, nhẹ giọng trả lời Khả Lan.

Đón người nhà, không sao.

Nhưng, Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói như vậy, lại nhìn thẳng trước, một chiếc xe Audi màu đen, một chiếc xe thương mại ở phía sau, không khó đoán ra, đây đều vì muốn bảo vệ thủ trưởng!

Song lại là thiếu tướng, thân phận không thể giống như người bình thường.

Bây giờ Cố Thành Viêm không quan tâm, nhưng cô sợ, nếu như có một ngày, Cố Thành Viêm xảy ra chuyện, như vậy, tất cả vấn đề cùng bất mãn đều hướng về phía cô.

Cố Thành Viêm có đặt mình vào hoàn cảnh của cô mà nghĩ cho cô không?

Nghĩ đến đây, trong lòng Khả Lan chợt cảm thấy khó chịu, cảm thấy bất mãn, liền vội vàng trả lời Cố Thành Viêm.

“Nhưng em có sao.”

Nói những lời trong lòng mình ra, sau khi dứt lời, lại phát hiện ra mình quá vội vàng, thậm chí không thể che giấu con giận trong lòng.

Cô đột nhiên sợ Cố Thành Viêm nghe thấy lời cô nói sẽ không vui, nhưng lời đã nói ra không thể thu trở lại.

Không khí trở nên đè nén.

Bốn mắt nhìn nhau.

Khuôn mặt Cố Thành Viêm kinh ngạc, không ngờ, Khả Lan lại nói như vậy.

Mà ánh mắt Khả Lan, lại nhìn thẳng anh, môi mím chặt, lời đã nói ra khỏi miệng, chuyện này, phải làm rõ.

Lát sau.....“Anh tin tưởng, sẽ không có việc gì.” Cố Thành Viêm đưa tay ôm cô vào lòng, nói với cô, sẽ không sao.

Nhưng hai người đã kết hôn, sớm muộn gì cũng sẽ công bố với mọi người.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói, chợt có cảm giác dờ khóc dờ cười, tin tưởng anh?

Giữa bọn họ, có thể tin tưởng bao nhiêu?

Khả Lan suy nghĩ hồi lâu lại nói: “Chuyện Lan Thu, mặc dù không có công bố, nhưng Quạt Khởi đã bắt đầu chịu ảnh hưởng lớn.” Cố Thành Viêm là người hiểu chuyện của Lan Thu nhất.

Cô không biết, Cố Thành Viêm có chú ý tin tức về danh nghiệp hay không, nhưng hiệp hội thương mại thu hồi quyền của Quạt Khởi, bởi vì chuyện của Lan Thu, không có cách nào nổi lên.

“Mặc dù anh điều tra chị ta, nhưng lại trừng trị tội ác, nếu để cho người khác biết, ngày nào anh cũng tới Quạt Khởi, người khác sẽ nghĩ thế nào?”

“Một người khó có thể chống lại miệng lưỡi thiên hạ, em....Quan tâm tới sự an toàn của anh.” Khả Lan nói tới đây, bỗng nhiên rũ hai mắt, khó có thể nói ra cảm giác trong lòng lúc này.

Cô làm như vậy, thật sự là quan tâm tới sự an nguy cùng với tiền đồ của Cố Thành Viêm.

Lúc này, lời của cô, đang cẩn thận lấy lòng anh, cẩn thận quan sát khuôn mặt của anh.

Cô chợt thấy, như vậy rất mệt, hơn nữa, vô cùng buồn cười.

Cô muốn lớn tiếng hỏi Cố Thành Viêm, anh cưng chiều cô, có phải do lưu luyến với thời niên thiếu hay không?

Nếu như không lưu luyến thời niên thiếu, cô đối với anh mà nói, có phải cũng chỉ là một quân cờ, có thể tan mất bất cứ lúc nào, bởi vì cô tự sinh tự diệt!

Nhưng bây giờ cô không dám hỏi, cô sợ, hạnh phúc cứ như vậy biến mất, không còn dư lại chút nào.

Cô sợ, câu trả lời của Cố Thành Viêm, là đáp án mà cô không muốn.

Hồi lâu.....

“Anh đồng ý với em.” Cuối cùng Cố Thành Viêm gật đầu đồng ý với yêu cầu của Khả Lan.

Khả Lan nói không sai, một người khó có thể chống lại miệng lưỡi của thiên hạ!

Anh luôn cho rằng, anh đi lại Quạt Khôi quá thường xuyên không tốt.

Nhưng anh không để ý, anh hy vọng cô vui vẻ.

Mà bây giờ sự hiện diện của anh, lại làm cô mất hứng.

Trong nháy mắt, trong lòng anh dâng lên lửa giận, cô gái này, từng chút từng chút một bài xích anh, muốn tự lập.

Anh không thể không nhìn ra, nhưng lại dung túng cô, che chở cô.

Anh hy vọng cô được vui vẻ.

“Cảm ơn.” Khả Lan thấy Cố Thành Viêm đồng ý, nhỏ giọng cảm ơn, sau khi nói xong, cô lại buồn cười, rõ ràng nếu suy nghĩ lại, lại trở thành cô cầu xin Cố Thành Viêm.

Nhưng lúc này, bọn họ lại không biết suy nghĩ của đối phương thế nào.

Xe chạy chậm dần.

Vào trong khuôn viên, dừng trước sân nhà họ Cố.

Hôm qua tuyết rơi cả ngày, sáng sớm hôm nay dừng rơi, nhưng đến buổi tối, bông tuyết lại rơi.

Sau khi xe dừng lại, Khả Lan xuống xe, liền thấy lạnh thấu xương, cô theo bản năng hai tay nắm chặt, bả vai nhô lên, cơ thể khẽ rụt một cái, muốn xoa tan khí lạnh.

Mà lúc này, Cố Thành Viêm đi theo phía sau Khả Lan, lại đưa tay cởi áo khoác ngoài, kéo cô vào lòng áo khoác bao quanh người cô.

Cố Thành Viêm vẫn mặc đồ, chỉ là bên trong là đồ thường ngày.

Cố Thành Viêm cử động, làm Khả Lan dựa vào người, cô ngược mắt nhìn anh, không lên tiếng, lại đưa tay, vòng quanh eo cô, ôm chặt, thu lấy hơi ấm trên người anh.

Anh thấy động tác của cô, nắm chặt tay cô.

Hai người đi vào trong nhà, bởi vì là giờ ăn cơm tối, hai người mới vừa vào nhà, liền nhìn thấy ông bà Cố, ngồi trên ghế salon trong phòng khách.

Theo thứ tự, Cố Thành Viêm và Cố Thành Thẩm cũng ngồi một bên.

Sắc mặt ông bà Cố bình tĩnh, Cố Thành Viêm cúi đầu chơi điện thoại đi động, Cố Thành Thẩm lạnh lùng nhìn Lâm Khả Lan, lúc nhìn thấy hai người ôm nhau đầy thân mật, trong mắt khó có thể che giấu sự không vui.

Thấy trong nhà có người, Khả Lan lại ở trong lòng Cố Thành Viêm giãy giụa muốn ra ngoài.

Nhưng sức lực của cô quá nhỏ, nếu Cố Thành Viêm không đồng ý cho cô ra ngoài, ngay cả cơ hội cô cử động cũng không có.

“Về rồi thì nhanh ăn cơm”

Ông Cố thấy Khả Lan cùng Cố Thành Viêm về, trầm giọng nói, sau đó đứng dậy đi về phía sau phòng khách.

Mà những người khác, thấy ông Cố đứng dậy, liền đứng dậy đi theo.

Khả Lan thấy như vậy, hơi ngừng lại, đẩy Cố Thành Viêm ra, đi theo mọi người.

Đợi sau khi mọi người đi tới phòng ăn, còn chưa có ngồi xuống, Khả Lan liền ngửi thấy mùi dấm chua.

Người thấy mùi như vậy, cả khuôn mặt Khả Lan tối sầm.

Cô không ăn dấm, cả một bàn ăn toàn những món có dấm.

Là bà Cố muốn nhắc nhở cô sao?

Lúc này, chưa ngồi xuống, cô đã không có khẩu vị!

Nghĩ đến đây, ánh mắt Khả Lan đảo về phía bà Cố, bất đắc dĩ thở dài một hơi, thu ánh mắt về.

Tức nhưng cô chỉ có thể chấp nhận.

Vì Vậy Khả Lan cùng Cố Thành Viêm ngồi xuống, cầm chén dĩa lên, giống như những người khác, từ từ ăn cơm tối.

Tuy động tác của cô lúc này chậm chạp, thái độ nhìn qua có vẻ bình tĩnh, nhưng trong mũi trong miệng, đều là mùi dấm khiến cô buồn nôn.

Dạ dày Khả Lan chột trở nên khó chịu.

Cô có cảm giác buồn nôn, sắc mặt khó chịu, cho đến khi không thể nào chịu được nữa, Khả Lan chột đứng dậy.

Khả Lan đứng dậy khiến mọi người chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Không Nhìn Ra

Ánh mắt già trẻ lớn bé nhà họ Cố đều dừng trên người Khả Lan.

Điều này làm cho Khả Lan nhất thời sửng sốt, quên mất phải đi toilet.

Nhưng lát sau, dạ dày cô lại có cảm giác buồn nôn dâng lên, Khả Lan đưa tay che miệng, xoay người vội vàng chạy tới nhà vệ sinh.

Ói hết những gì vừa mới ăn.

Trong miệng có cảm giác ê ẩm, khiến Khả Lan ho khan.

Một lát sau.....

Khả Lan ói đến mức dạ dày trống rỗng, lúc này cô mới ấn nước dội những thứ dơ bẩn đi, lấy nước rửa mặt, khước miệng lại nở nụ cười khổ sở.

Sau đó cô lại ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt của mình trong gương.

Lát sau, cô phát hiện, hình dạng của mình, giống như cô gái treo trong phòng Cố Thành Viêm.

Không.....Lương Bảo Nhi cũng giống như cô gái treo trong phòng.

Chẳng lẽ, Cố Thành Viêm cùng Lương Bảo Nhi đã từng, cũng chính là do cô gái trong bức hình?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Khả Lan dần chán nản, cô mím môi nhìn dưới bồn rửa mặt vẫn còn dính những thứ cô vừa mới ói.

Mở nước.....Ào ào.....Dội đi.

“Em không sao chứ?”

Lúc này bên ngoài cửa nhà vệ sinh, vang lên tiếng của Cố Thành Viêm, anh nhẹ nhàng gõ cửa.

Nghe thấy giọng của Cố Thành Viêm, Khả Lan sửng sốt, thở dài một hơi, xoa xoa nước trên mặt, lúc này mới trả lời: “Không sao.”

“Mở cửa.”

Khả Lan vừa mới nói xong, Cố Thành Viêm vội vàng nói.

Vừa rồi sắc mặt cô rất khó coi, làm sao sẽ không có chuyện gì chứ.

Khả Lan nghe thấy Cố Thành Viêm nói mình mở cửa, quay đầu lại nhìn bản thân trong gương, nặng nề hít sâu một hơi, bình ổn tâm tình, lúc này mới đưa tay mở cửa.

Cố Thành Viêm đứng bên ngoài cửa, bóng dáng cao ráo, chắn ánh đèn ngoài cửa, tạo thành một cái bóng nghiêng dài.

Cô ngước mắt, hai mắt tối tăm, nhìn chằm chằm khuôn mặt của anh, há miệng muốn nói chuyện, anh lại mở miệng trước.

“Em vẫn khỏe chứ? Là anh không đúng, không biết em không thể ăn dấm chua.” Anh bỗng nhiên xin lỗi, giọng nói trầm thấp, tự trách mình.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói, vẻ mặt hơi dừng lại, sau một hồi nhìn anh, cuối cùng rũ hai mắt, nhỏ giọng nói: “Em không sao.” Anh chợt xin lỗi, khiến trái tim Khả Lan cảm thấy ấm áp.

Khiến cô không biết theo ai.

Tại sao lại xin lỗi, căn bản chuyện này không liên quan đến anh.

Đây chỉ là chuyện nhỏ, không cần anh phải để ý tới.

Khả Lan trả lời biểu lộ khá là xa lánh, sau khi nói cô liền cất bước đi, chuẩn bị quay lại bàn ăn, lễ phép nói với ông bà Cố cô ăn no, sau đó quay về phòng.

Nhưng Khả Lan vừa mới nhắc chân, Cố Thành Viêm lại đưa tay kéo tay Khả Lan.

“Cứ đi lên lầu đi, lúc này không ai sẽ chấp nhận sự lễ phép của em.” Cố Thành Viêm trầm giọng nói, hình như xem thấu tâm tư Khả Lan.

Khả Lan lựa chọn Quạt Khôi, cô có lễ phép hơn nữa, đôi lại cũng chỉ là nhục nhã, anh không đành lòng nhìn cô bị xem thường.

Cho nên, tạm thời cứ như vậy đi, không động tới cái gì hết.

Chờ sau khi ông bà Cố hết giận, đoán chừng sẽ tốt hơn một chút.

Sau này mọi người đều sẽ là người một nhà, ông bà nội cũng sẽ không muốn bị kịch của hai mươi sáu năm trước một lần nữa xảy ra.

Nghe thấy Cố Thành Viêm nói, vẻ mặt Khả Lan hơi ngừng lại, quay đầu nhìn Cố Thành Viêm, há miệng, muốn trả lời, nhưng không biết phải nói gì cho phải.

“Ừ.”

Cuối cùng, Khả Lan chỉ có thể gật đầu, đồng ý lời Cố Thành Viêm nói.

Xác thực, cô cần gì phải chạy tới trước mặt ông bà Cố để tự tìm kiếm sự khó chịu cho mình.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Khả Lan nở nụ cười khô, đi lên lầu.

Cố Thành Viêm ở dưới lầu.

Khả Lan lên lầu, mới vừa vào phòng, mở đèn, lại kinh ngạc phát hiện, tấm hình trong phòng không còn nữa! Không thấy hình, trong lòng cô run lên.

Đi tới chỗ đặt tấm hình kia, quét mắt nhìn khắp nơi, xác định tấm hình đã mất tích.

Trong lòng cô dâng lên cảm giác sung sướng.

Cố Thành Viêm như thế này.....Là buông bỏ quá khứ sao?

Kèo kẹt.....

Lúc này, cửa phòng mở ra, Khả Lan quay đầu lại, thấy Cố Thành Viêm đi vào phòng.

Khả Lan đứng trong phòng, nhìn anh đi tới, chần chờ một lát, cô đi về phía anh.

Mặt đối mặt, Khả Lan ngẩng đầu, hai mắt đen nhánh, nhìn khuôn mặt của anh, không nói gì.

Hình như anh cảm thấy kinh ngạc, bờ môi giật giật, muốn hỏi.

Khả Lan chợt đưa tay ôm chặt lấy anh.

Đột nhiên bị cô ôm, Cổ Thành Viêm hơi ngừng lại, sau đó vươn tay, ôm cô, nhỏ giọng nói: “Sao vậy?”

Giọng của anh chậm rãi, bàn tay mon trón mái tóc dài của cô, trong mũi tràn đầy mùi của cô.

“Không có gì, chỉ muốn ôm anh.” Khả Lan ở trong lòng anh lắc đầu một cái, nói với anh cô chỉ muốn ôm anh một cái.

Cổ Thành Viêm nghe cô trả lời, khẽ “ừ” một tiếng, liền không nói chuyện nữa, hai tay ôm chặt cô.

Rồi sau đó, Khả Lan tắm rửa, ngồi lên giường xem tin tức.

Hương đi của Cổ Thị, tin nóng của ngôi sao, nhà giàu khoe của....

Thời tiết có chút lạnh, mở máy sưởi, cũng khó có thể ngăn cản cái lạnh của mùa đông.

Khả Lan đã sớm chui vào trong chăn, Cổ Thành Viêm ngồi trên ghế salon trong phòng, xem tài liệu, sau đó vung bút máy lên, ném tài liệu lên khay trà.

Bộ dáng của anh lạnh lùng cương nghị, lại làm cho cô cảm thấy, như ánh nắng mặt trời ấm áp.

Khả Lan ngồi ở đầu giường, ánh mắt thoáng liếc nhìn anh, cho đến khi thấy anh đưa tay xoa bóp đầu, lúc này Khả Lan mới lên tiếng: “Hay là anh lên giường xem tài liệu đi?” Dứt lời, con người đen nhánh nhìn thẳng Cổ Thành Viêm.

Không quản tài liệu trong tay Cổ Thành Viêm là quân sự, chính trị, hay là cơ mật quốc gia.

Cô đều không xen vào, lúc này thời tiết trở nên lạnh, Cổ Thành Viêm ngồi trên ghế salon xem tài liệu, bị lạnh, dễ bị trễ việc.

Cổ Thành Viêm nghe Khả Lan nói, chân mày khẽ nhíu, hai mắt tối tăm, nhìn Khả Lan, sau một lúc im lặng, sửa lại tài liệu, đứng lên, nhấc chân, ngồi lên mép giường.

Anh đem tài liệu cùng bút, để trên tủ đầu giường, mở chăn, tựa vào đầu giường, mắt nhìn Khả Lan, khoe miệng khẽ nở nụ cười, đưa tay ôm cô.

Đột nhiên bị Cổ Thành Viêm ôm vào lòng, Khả Lan cũng không quá kinh ngạc, mà theo thói quen hướng vào trong lòng anh tìm chỗ nằm thích hợp.

Sau đó ngảng đầu, nhìn Cổ Thành Viêm nói: “Anh buông ra, làm việc cho giỏi.”

Dứt lời, Khả Lan giật giật cơ thể, muốn từ trong lòng anh ra ngoài.

Cổ Thành Viêm chợt nghiêng người, đối mặt với Khả Lan, đôi tay ôm cô, khuôn mặt tuấn tú, nở nụ cười yếu ớt: “Em bảo anh lên giường, làm sao anh có thể làm việc tốt được?”

Cổ Thành Viêm nói tới đây, chợt lật người, để cô ở phía dưới, mặt đối mặt, chóp mũi nhẹ nhàng dựa vào, bốn mắt nhìn nhau.

Sắc mặt Khả Lan bỗng nhiên đỏ lên, cẩn thận muốn nghiêng đầu, anh chợt đưa tay, kéo khuôn mặt cô trở lại.

“Nhìn anh.”

Anh trầm giọng nói, không phải ra lệnh, là chồng yêu cầu vợ. Đột nhiên nghe thấy Cổ Thành Viêm yêu cầu như vậy, Khả Lan không nghiêng đầu nữa, khuôn mặt ửng hồng đã đỏ tới tận mang tai, trong đầu trống trơn, con người đen nhánh, nhìn thẳng anh.

“Khả Lan.” Anh kêu tên cô.

“Hả?” Cô nhỏ giọng trả lời.

“Em gọi anh là gì.”

Cổ Thành Viêm nghe Khả Lan trả lời, chợt nhỏ giọng hỏi cô kêu anh thế nào.

Nghe thấy Cổ Thành Viêm hỏi như vậy, khiến cả người Khả Lan bối rối.

Tên gì? Cổ Thành Viêm? Thành Viêm?

Lúc này cô mới phát hiện ra, đối với việc gọi tên anh, rất giới hạn, cho dù lúc kịch tính, cũng chỉ có tiếng thờ dốt.

Im lặng hồi lâu, Khả Lan nói: “Thành Viêm.” Dứt lời, khuôn mặt càng đỏ, không quen.

Vậy mà, đối với cách cô gọi anh, hình như anh rất không hài lòng, môi mím chặt, lại nói: “Đổi lại.”

“Viêm?” Khả Lan nghe Cổ Thành Viêm nói, thử dò xét.

Sau khi gọi xong, đôi lại vẫn là cái lắc đầu của anh.

Lần này, Khả Lan bối rối, chẳng lẽ, cô phải giống như người lớn nhà họ Cố gọi Tiểu Viêm?

Nghĩ đến đây, Khả Lan rũ xuống hai mắt, lông mi thon dài, chặn lại con ngươi đen nhánh của cô.

Lát sau.....

Anh phủ người xuống, đôi môi ấm áp, lướt qua khuôn mặt cô, tựa vào bên tai cô, lười biếng nói: “Gọi chồng.” Dứt lời, anh lại chống đầu dậu, hai mắt tối tăm, nhìn chăm chăm cô.

Nghe thấy Cố Thành Viêm nói như vậy, khuôn mặt của Khả Lan đã đỏ như lửa, như đang bốc hơi nóng.

Cô đảo mắt, môi mím chặt, đối với cách gọi chồng này, cực kỳ không quen.

Cố Thành Viêm lại khé nhưong mi, chờ cô lên tiếng.

Không khí mập mờ, dần dần ấm lên.

Khả Lan cảm thấy đầu óc trống trơn, khuôn mặt nóng bỏng, cắn cắn môi, khẽ khép hai mắt nói: “Chồng.”

Giọng nói của cô, nhẹ nhàng chậm rãi, khẽ lướt qua, giống như gió xuân tháng ba, mặc dù nhẹ nhàng lại khiến tâm hồn người ta nhộn nhạo, nhưng cũng không đủ.

“Mờ mắt ra.” Cố Thành Viêm lại yêu cầu.

Khả Lan lại từ từ mở mắt ra, vừa chống lại đôi mắt tối tăm sâu thẳm của anh, cô lại nhìn thấy mình trong mắt anh.

“Nghe lời, nhìn anh, kêu một lần nữa.” Anh tiếp tục nói, bảo Khả Lan kêu một lần nữa.

Khả Lan nghe anh nói như vậy, hai tay nắm chặt gra giường, khoe miệng cảm thấy co quắp, nhưng lúc thấy khuôn mặt tràn đầy mong đợi của cô.

Cuối cùng cô nhìn anh, há miệng kêu: “Chồng.”

Dứt lời, anh chợt cúi đầu, ngăn môi cô, cọ sát lẫn nhau.

Nhưng lúc này bụng của Khả Lan lại kêu ọc ọc.

Lúc ăn tối, dường như Khả Lan ới hết toàn bộ thức ăn ra ngoài.

Lúc này trời dần dần khuya, bụng liền cảm thấy đói.

Tiếng reo.....Cắt đứt động tác tiếp theo của Cố Thành Viêm

Anh hơi ngừng lại hỏi “Em đói bụng sao?”

Cả buổi tối Kha Lan không ăn gì nên sẽ đói bụng.

“Rất đói.” Khả Lan nghe thấy Cố Thành Viêm hỏi, ngẩng đầu, thành thật trả lời, không chỉ đói, cực kỳ đói.

Cố Thành Viêm nghe thấy Khả Lan trả lời, đưa tay捏 mũi cô, cung chiều, lật người xuống giường: ‘Đi, đi ăn chút gì.’ Dứt lời, anh mặc áo khoác sau đó kéo Khả Lan dậy.

Cố Thành Viêm mặc áo khoác ngoài, Khả Lan được bao ở bên trong, áo không lớn, lại có thể để Khả Lan chống lạnh.

KharLan giật giật cơ thể, cảm thấy cứ như thế này xuống lầu không tốt lắm, nếu như đụng phải người lớn.

Nhưng Cố Thành Viêm không cho phép, bàn tay ôm chặt cô, mở cửa xuống lầu.

Dưới lầu yên tĩnh, lúc này, tất cả mọi người đã đi ngủ.

Không thấy ai, Khả Lan thở phào một hơi, đi theo Cố Thành Viêm, đi vào nhà bếp, mở đèn.

Nhà bếp không nhỏ, tất cả dụng cụ đều có đầy đủ.

Hai người đi tới trước tủ lạnh, mở ra, khí lạnh trong tủ lạnh tràn ra ngoài, Khả Lan kéo áo khoác ngoài, anh cười khẽ ôm chặt hơn.

“Ăn mì thôi.” Khả Lan nhìn tủ lạnh, quyết định ăn mì, để nấu, tốt với dạ dày.

Anh gạt đầu, đưa tay lấy mì, một tay cầm đồ ăn, một tay ôm cô.

Lúc này Khả Lan vội vàng đưa tay, một tay cầm trứng gà, một tay khác cầm thêm bó rau cải, ngược mắt nhìn Cố Thành Viêm: “Thêm vào mì.”

Anh gạt đầu đồng ý với ý tưởng của Khả Lan.

Chuẩn bị nguyên liệu xong, hai người cùng đi tới bồn nước, tìm nồi, hứng nước, bật lửa, nấu nước trước.

Sau khi đổ đầy nước, hai người lùi hai bước, chờ nước sôi.

Lúc này Cố Thành Viêm đưa một tay khác ra, nhìn cô gái trong ngực, cúi đầu, ngậm đôi môi cô.

Khả Lan đứng im tại chỗ không động, đôi tay ôm cổ anh, đáp lại nụ hôn của anh.

Choang....

Lúc này tiếng đập thanh thủy vang lên, truyền tới tai hai người, âm thanh quân quân.

Người ném đồ không phải ai khác, chính là Cố Thành Thẩm.

Lúc này cô ta đứng trước cửa nhà bếp, nhìn Cố Thành Viêm cùng Khả Lan đang mặc chung một cái áo khoác, trong mắt khó có thể che giấu ghen tỵ và thống hận.

Khả Lan hơi ngừng lại, theo tiếng vang quay lại nhìn Cố Thành Thẩm, chợt thấy trái tim dâng lên một tia tối tăm.

Cô theo bản năng muốn từ trong ngực anh ra ngoài, sức lực tay anh càng ngày càng chặt.

Lúc này nồi nước sôi trào, lúc này Cố Thành Viêm mới dần buông tay Khả Lan ra.

Xoay người, từ từ cầm mì bỏ vào trong nồi, lại đập trứng gà, thả rau cải, sau đó muối.

Động tác của anh ưu nhã tự nhiên, không nhanh không chậm, không để ý tới Cố Thành Thẩm.

Mà Cố Thành Thẩm nhìn thấy anh Thành Viêm không tỏ rõ thái độ gì, hai mắt đỏ lên, hít một hơi, cắn môi, không lên tiếng, quay đầu chạy đi.

Khả Lan nhìn Cố Thành Thẩm rời đi, trong lòng chợt dâng lên một tia lo lắng, cô nhìn thấy sự tuyệt vọng trong mắt Cố Thành Thẩm.

Nghĩ đến đây, Khả Lan lắc đầu một cái, không suy nghĩ nữa.

Quay đầu nhìn phía nồi mì, nhìn sợi mì lẫn lộn trong nồi, lúc này bụng Khả Lan lại kêu ùng ục.

Cố Thành Viêm nghe thấy tiếng bụng Khả Lan kêu lên, đặt tay lên bụng cô, sờ sờ nói: “Không nhìn ra, bụng nhỏ cũng mập như vậy.” Dứt lời, anh tùy ý nở nụ cười.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói như vậy, khuôn mặt cũng trầm xuống.

Cô cúi đầu nhìn bụng mình, chồn nào mập?

Nghĩ đến đây, Khả Lan đưa tay lên, bàn tay sờ eo anh nói: “Không nhìn ra, bụng toàn là mỡ.” Dứt lời, Khả Lan liếc nhìn anh.

Chỉ thấy khuôn mặt anh biến sắc, cúi đầu nhìn xuống bụng mình.

Bụng tám múi, chỗ nào có mỡ chứ?

Nghĩ tới đây, anh chợt xoay người đưa tay ôm Khả Lan, để cô áp sát vào mình, cất giọng hỏi: “Muốn thử lực bụng một chút không?”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhắm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Nghĩ Không Ra

Lúc này nước trong nồi sôi lên, tràn nước ra.

Lúc này Cố Thành Viêm mới buông Khả Lan ra, tắt bếp.

Nước sôi dâng trào, dần dần lắng xuống.

Khả Lan nấp máy môi, bụng càng kêu dữ dội hơn.

Cố Thành Viêm nghe thấy, mím môi cười.

Rồi sau đó, Khả Lan ngồi trên đùi anh ăn mì, không quay đầu lại nhìn Cố Thành Viêm, càng ăn, càng cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Sau khi ăn xong, buông đôi đũa trong tay xuống.

“No rồi sao?” Cố Thành Viêm thấy Khả Lan ăn xong, nhỏ giọng hỏi.

Khả Lan quay đầu, gật đầu trả lời “No rồi.”

Cố Thành Viêm thấy Khả Lan nói no rồi, liền ôm cô đứng dậy.

Hai người cùng đi, đi vài bước, Khả Lan chợt nghiêng đầu nhìn Cố Thành Viêm: “Thật ra thì em biết nấu.”

Cố Thành Viêm xuống lầu cùng cô, sau đó nấu ăn, anh lại không đụng tới, chỉ ngồi nhìn cô ăn, khiến cô thật sự cảm động.

Nhưng cảm động là cảm động, cô không muốn liên lụy tới anh.

Cố Thành Viêm còn có công việc, ở bên cô như vậy, lãng phí bốn mươi lăm phút.

Công việc của anh thì phải làm sao?

Khả Lan không muốn làm quá, cô có thể nấu, không cần phiền toái Cố Thành Viêm theo cô xuống.

Nghĩ tới đây, Khả Lan thở ra một hơi, cảm thấy lần sau nếu gặp trường hợp thế này nữa, cô tự mình xuống là được, không cần phiền toái Cố Thành Viêm.

Nhưng, Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, không nhanh không chậm hỏi: “Sẽ nấu cái gì?”

Một câu nói khiến Khả Lan bối rối!

Căn bản cô không muốn bày tỏ với Cố Thành Viêm là mình biết nấu! Mà muốn nói với Cố Thành Viêm, lần sau đừng làm như vậy!

“Nói dối?”

Cố Thành Viêm thấy vẻ mặt Khả Lan động lại, liền lên tiếng.

Một câu nói, khiến trong lòng Khả Lan nóng nảy.

Cô chợt dừng bước, ngẩng đầu nhìn anh nói: “Em sẽ nấu món cay Tứ Xuyên, ngày mai anh nếm thử một chút?” Khả Lan nói tới đây, trái tim bắt đầu mong đợi.

Món cay Tứ Xuyên lấy cay, nóng làm chủ đạo, bình thường khẩu vị Cố Thành Viêm thanh đạm, nếu ăn món Tứ Xuyên về mặt có rực rỡ hay không?

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan trả lời, vẻ mặt hơi ngưng lại, nhớ lại vị của món cay Tứ Xuyên, cũng may, có cảm giác tê tê, anh rất ưa thích.

“Được.” Cố Thành Viêm im lặng một lát, cuối cùng gật đầu đồng ý lời Khả Lan.

Là cô làm nên anh muốn thử một chút.

Cố Thành Viêm trả lời, lúc này Khả Lan mới quay đầu, tiếp tục đi lên lầu, trong lòng suy nghĩ, phải lên mạng tìm một chút, cách làm món Tứ Xuyên, sau đó nấu cho Cố thử trường ăn.

Sau khi trở lại phòng, Cố Thành Viêm ngồi ở đầu giường bắt đầu xem tài liệu, vốn dĩ Khả Lan muốn chơi điện thoại di động, lại bị anh lấy đi.

Bất đắc dĩ, Khả Lan chỉ có thể nằm nghiêng, con ngươi đen nhánh, nhìn chăm chăm gò má lạnh lùng của anh.

Lúc này, Cố Thành Viêm nghiêm túc nhìn tài liệu trong tay, môi mím chặt, ngẫu nhiên nhú mày, sau khi viết vài dòng lên tài liệu, lại tiếp tục xem tài liệu khác.

Lập lại theo thứ tự.

Không biết qua bao lâu, Khả Lan liền mơ màng ngủ.

Cố Thành Viêm đưa tay đắp chăn cho cô, bàn tay lướt qua gò má của cô, ánh mắt nhu hòa.

.....

Lúc Khả Lan tỉnh dậy, đã là sáng sớm, bên cạnh trống trơn, ngoài phòng truyền đến tiếng người lra thừa.

Mặc dù chung quanh nhà họ Cố có đông cảnh sát, nhưng cực ít khi tạo ra động tĩnh.

Lúc này, tiếng người sôi trào, lại xảy ra chuyện gì chứ?

Nghĩ đến đây, Khả Lan thay đồ, gấp chăn, xuống lầu.

Đọc đường đi, nhà họ Cố yên tĩnh, không có một bóng người.

Không thấy bóng người, Khả Lan đi thẳng ra cửa chính, khí lạnh đánh tới, Khả Lan rút tay vào trong túi, phát hiện ra, một nhóm người vây quanh trước nhà họ Cố.

Trừ người giúp việc nhà họ Cố, còn có một đám bác sĩ cùng y tá, chỉ thấy bọn họ đưa một người lên xe cấp cứu, liền vội vã rời đi.

Cùng lên xe còn có ông bà Cố cùng Cố Thành Hiến.

Thấy tình huống như vậy, Khả Lan đi về phía trước hai bước, lúc này xe cứu thương rời đi.

Chỉ còn lại người giúp việc nhà họ Cố từng người giải tán.

Cố Thành Viêm đứng im tại chỗ, sắc mặt không tốt lắm.

Lúc này, trong lòng Khả Lan dâng lên dự cảm chẳng lành.

Chẳng lẽ.....Cố Thành Thâm xảy ra chuyện?

Hôm qua cô thấy Cố Thành Thâm có gì đó không đúng, chẳng lẽ hôm nay xảy ra chuyện?

Nghĩ đến đây, Khả Lan đi về trước, lúc này nhìn thấy Cố Thành Viêm sa sầm nét mặt, Khả Lan nhất thời không biết phải mở miệng thế nào.

Im lặng hồi lâu.....

“Tiểu Thâm nhảy từ trên lầu xuống, cũng may không sao, bị thương, không có chuyện gì lớn.” Cố Thành Viêm thấy Khả Lan đứng trước mặt, không nhanh không chậm nói cho Khả Lan biết chuyện xảy ra.

Cố Thành Thâm là em họ của anh, xảy ra chuyện, anh cũng lo lắng.

Đứa nhỏ này, ở đây gây chuyện, làm cho người ta nhức đầu.

“Ừ.”

Kha Lan nghe Cố Thành Thâm nói, nhỏ giọng trả lời, liền không lên tiếng nữa.

Không ngờ, Cố Thành Thâm sẽ nhảy lầu!

Xác thực làm người ta không nghĩ tới.

Im lặng, đầu tiên Khả Lan nhìn máu trên mặt đất, lại nhìn ban công lầu hai, xác thực không cao, nhảy không chết, nhưng rớt xuống, nhất định sẽ rất đau.

Cố Thành Viêm nghe thấy lời Khả Lan nói, cúi đầu nhìn Khả Lan một cái, không nói chuyện nữa, nhấc chân đi về phòng.

Khả Lan đi theo phía sau lưng anh, sau khi đi vào nhà, Cố Thành Viêm mặc quần phục, nói với Khả Lan anh phải tới doanh trại mấy ngày, anh dặn cô phải tự chăm sóc tốt bản thân.

Khả Lan gật đầu một cái, sau khi đồng ý lời của anh, lại đưa mắt nhìn anh rời đi, sau đó đi tới Quạt Khôi.

Gần đây Diệp Huệ học lái xe, cũng đã lấy được bằng lái, thay thế vị trí tài xế, bắt đầu đưa đón Khả Lan.

Khả Lan cũng đăng ký học lái xe, nhưng vẫn không có thời gian đi thi, bây giờ cô phải dọn dẹp Quạt Khôi, cô càng không có thời gian.

Quạt Khôi đang bên bờ sắp sụp đổ, bán cổ phần, vay thế chấp, sau khi thanh toán chỉ còn một cửa hàng, chỉ thiếu nước tuyên bố phá sản.

Dĩ nhiên....Bây giờ không phải lúc tuyên bố phá sản, còn rất nhiều chuyện chưa làm.

Quạt Khôi rất nhanh đóng cửa, có thể tiết kiệm tổn thất thấp nhất cho ông chủ, nhưng Quạt Khôi cứ như vậy sụp đổ, khiến Khả Lan rất đau đầu.

Cô từng cho rằng, Quạt Khôi sẽ phát triển, nhưng đáng tiếc, từ lúc bắt đầu, Quạt Khôi không có được thành tựu gì.

Nhân viên của Quạt Khôi, không ít người cảm thấy công ty sắp đổ, đã đổi sang công ty khác.

Thật là phồn hoa thoáng qua.

Khả Lan có cảm giác cô đơn.

Đào mất.....

Đến ngày Khả Lan tham gia bữa tiệc.

Khả Lan đưa Diệp Huệ đi cùng, thay đồ dạ hội, mặc áo khoác lông, khí lạnh vẫn thấu tới tận xương.

Bên ngoài biệt thự ở lưng chừng núi có mấy hộ vệ mặc áo đen, biệt thự kiểm tra nghiêm khắc, phàm là đồ kim loại có thể khiến người khác bị thương, cùng với máy nghe lén, cũng không thể dễ dàng đem vào trong.

Hành tung của ông chủ lớn rất thần bí, đến nay, bộ dáng của ông chủ lớn vẫn là một bí mật, Khả Lan điều tra mấy lần, đều không có kết quả.

Chỉ là, người có thể ngồi vào vị trí ông trùm của một bang xã hội đen, nên tuổi không nhỏ.

Nghe nói phía sau Quạt Khôi, là người từng được xưng danh là “Vua thượng hải”, trước cái cách từng nắm cả thượng hải trong tay.

Một tổ chức qua hàng trăm năm vẫn không sụp đổ, người dẫn dắt nhất định không đơn giản.

Khả Lan ở bên ngoài biệt thự, coi vòng, nhẫn, bông tai, dây chuyền, ngay cả cây trâm, cũng bị tháo xuống.

Toàn bộ đồ bị lấy đi khiến cho đầu óc Khả Lan tối tăm, cẩn thận một chút không sai, nhưng ngay cả nhẫn, cũng không bỏ qua, khó tránh khỏi người ta cảm thấy bị làm nhục!

Dĩ nhiên, mặc dù Khả Lan cảm thấy đầu óc tối tăm, nhưng không biểu lộ ra, đây là bữa tiệc do ông chủ tổ chức.

Sau khi thông qua kiểm tra, Khả Lan cùng Diệp Huệ đi vào trong biệt thự, mới vừa đi hai bước, Khả Lan liền nhìn thấy Mộ Dung Triển đi tới.

Vừa đi tới, Mộ Dung Triển đã kéo nhanh Khả Lan vào nhà, miệng vội vàng nói: “Ông chủ sớm đã tới, sao bây giờ hai người mới tới.” Mộ Dung Triển nói xong, bước chân trở nên vội vàng.

Khả Lan theo Mộ Dung Triển đi vào nhà, còn chưa kịp mở miệng, liền bị người trong phòng thu hút ánh mắt.

Gần đây Khả Lan xem tin tức tài chính khá nhiều, cho nên thấy không ít ông trùm trong giới thương mại.

Lúc này, những người trong phòng làm cho Khả Lan bối rối.

Không ngờ, ông chủ lớn mặt mũi lớn như vậy, có thể mời tới nhiều CEO như vậy!

Vào trong phòng, Mộ Dung Triển liền buông lỏng Khả Lan, đưa tay chỉ ông chủ ở trên lầu.

Nhưng lúc này, Kim Hạo chợt xuất hiện trước mặt ba người.

“Thật đúng dịp.”

Kim Hạo nói xong, đưa tay vẫy phục vụ, cầm ly rượu, sau đó nhìn về phía Khả Lan.

Về mặt Khả Lan hơi trầm xuống, đưa tay cầm ly rượu trong tay nói: “Thật trùng hợp.”

“Thật khéo, không biết có thể mời cô Lâm nhảy một bài không.” Kim Hạo nghe Khả Lan trả lời, khóe miệng nở nụ cười, đưa tay hướng về phía Khả Lan.

Khả Lan hơi ngừng lại, không có lập tức trả lời.

Mộ Dung Triển chợt đứng dậy, đôi tay khoanh trước ngực, lạnh giọng nói: “Anh Kim muốn nhảy, vậy tôi sẽ sắp xếp cho anh.” Dứt lời, Mộ Dung Triển

chỉ chi bên kia, vì suy tính cho những người không đưa bạn gái đi cùng, nơi này chuẩn bị không ít cô gái biết nhảy.

Khả Lan thấy Mộ Dung Triển ngăn Kim Hạo, không lên tiếng, thở phào một hơi, cùng Diệp Huệ xoay người rời đi.

Hai người mới vừa đi hai bước, Diệp Huệ chợt mở miệng: “Kim Hạo giống như lão hồ ly.” Diệp Huệ nói xong, quay đầu nhìn Khả Lan.

Trong mắt Kim Hạo, chỉ có lợi ích, bản tính thương nhân, lộ ở trong mắt.

Chợt nghe Diệp Huệ nói, Khả Lan dừng bước, nghiêng đầu nhìn Diệp Huệ: “Thật ra thì Kim Hạo cũng có ưu điểm”

Mặc dù Kim Hạo giao hoạt, tự phụ, quái đản một chút, nhưng vẫn có ưu điểm.

Sáng sủa!

Diệp Huệ vừa nghe Khả Lan nói như vậy, vẻ mặt động lại, mặc dù không tán thành, nhưng không nói gì.

“Cô Lâm”

Lúc hai người không nói, một giọng nam trầm thấp truyền vào lỗ tai Khả Lan.

Khả Lan ngẩng đầu, thấy khuôn mặt của đối phương, tuy rằng bộ dáng bình thường, nhưng lại có đôi mắt tối tăm, con ngươi sáng ngời, chiếu sáng cả khuôn mặt.

Không đẹp trai, lại có bộ dáng không thể bỏ qua, làm cho người ta cảm thấy khí khái anh hùng hừng hực.

Mặc dù là người xa lạ, lại làm cho Khả Lan có cảm giác như đã từng gặp.

Mặt này, cực kỳ giống một người.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Đấu Giá Từ Thiện

Ánh sáng thay đổi, tiếng người huyên náo.

Khả Lan mặt không biến sắc quan sát những người đàn ông trước mặt.

Đồ tây trắng tấp, thân hình cao ráo, hai mắt tối tăm như đầm, mũi hơi đẹp, môi mỏng, khuôn mặt rộng.

Ngón tay thon dài, cầm một cái ly cao cổ.

“Ông chủ.”

Lúc Khả Lan còn đang quan sát, suy đoán thân phận của người này, Mộ Dung Triển đột nhiên gọi ông chủ, khiến Khả Lan phục hồi tinh thần.

Đây chính là ông chủ trong truyền thuyết?

Không ngờ.....Còn trẻ như vậy, nhìn qua, chỉ khoảng ba mươi tuổi!

Mộ Dung Triển đi tới trước mặt ông chủ, đưa tay chỉ Khả Lan giới thiệu: “Lâm Khả Lan, chính là người đại diện của Quạt Khôi.”

Dứt lời, ánh mắt Mộ Dung Triển quét qua quét lại giữa khuôn mặt ông chủ và Lâm Khả Lan, muốn tìm chút đầu mối.

Nhưng Khả Lan chỉ là sự bình tĩnh tự nhiên!

Mà ông chủ nghe thấy Mộ Dung Triển giới thiệu, ánh mắt dừng trên khuôn mặt Khả Lan.

Sắc mặt anh ta bình tĩnh tự nhiên, chỉ nhìn thẳng Khả Lan một cái, để lại hai chữ “Không tệ” sau đó xoay người, nhắc chân, chen vào đám người.

Mộ Dung Triển nhìn bộ dáng của ông chủ, nhất thời bối rối, không có gian tình, vậy rốt cuộc là thế nào?

Ngược lại, Mộ Dung Triển vội vàng đi theo ông chủ, muốn hỏi ấn tượng của ông chủ về Lâm Khả Lan, nhưng lời còn chưa nói ra khỏi miệng, nhìn thấy

ánh mắt của ông chủ liền nuốt xuống.

Khả Lan còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, ông chủ liền rời đi, điều này làm cho trong lòng cô cảm thấy tối tăm.

Cô đang suy đoán, ấn tượng của ông chủ về cô!

Cô đang mong mỗi 5% cổ phần!

“Không ngờ đây chính là ông chủ, một người đàn ông có chí khí.” Sau khi ông chủ đi xa, Diệp Huệ chợt mở miệng, cô nhìn bóng lưng ông chủ, ngoại trừ thần khí bên ngoài, còn có cảm giác như đã từng gặp qua.

Khả Lan nghe Diệp Huệ nói, quay đầu nhìn Diệp Huệ, khóe miệng khẽ nở nụ cười: “Động xuân tâm rồi hả?”

Một câu nói khiến khuôn mặt Diệp Huệ đỏ bừng.

“Khả Lan sao lại nói như vậy?” Diệp Huệ cúi đầu, vội vàng trả lời Khả Lan.

Mặc dù ông chủ rất tuần tú, nhưng cũng không phải là người chồng trong mắt cô.

Khả Lan lại trêu chọc cô.

Khả Lan nghe Diệp Huệ trả lời, há mồm còn muốn nhạo báng một câu, ánh đèn trong phòng chợt tối xuống.

Tất cả ánh đèn đều tập trung vào vị trí trung tâm, người chủ trì đứng ở trên sân khấu, nụ cười trên mặt rực rỡ.

“Hoan nghênh mọi người tới tham gia bữa tiệc từ thiện ngày hôm nay, lần này món đồ mà chúng ta bán đấu giá.....”

Người chủ trì đứng ở trên sân khấu, khuôn mặt hưng phấn giới thiệu món đồ.

Kim Hạo đi tới bên cạnh Khả Lan cùng Diệp Huệ.

“Buổi tiệc từ thiện lần này, tất cả đều được đem đi quyên góp dưới danh nghĩa của Quạt Khởi.” Kim Hạo không nhanh không chậm nói bên tai Khả Lan, khóe miệng nở nụ cười.

Theo như tác phong làm việc của ông chủ, Quạt Khởi cùng Danh Tước xảy ra chuyện lớn như vậy, nhất định sẽ bỏ qua hai sản nghiệp này.

Nhưng không ngờ, ông chủ lại cứu vãn danh tiếng của Danh Tước.

Vừa thu mua cổ phần của Lương Thị, vừa cứu vãn danh tiếng của Quạt Khởi.

Nguyên nhân bên trong khiến cho người ta khó nghĩ.

Chợt nghe thấy Kim Hạo nhắc tới buổi tiệc từ thiện, cả người Khả Lan bối rối.

Lấy danh nghĩa của Quạt Khởi sao?

Ông chủ muốn cứu vãn danh tiếng Quạt Khởi sao? Giữ Quạt Khởi?

Vậy sao ông chủ lại đồng ý thu mua cổ phần của Lương Thị?

Là có tính toán khác sao? Lúc ông chủ làm việc, từ trước đến giờ không có cách thức nào sao?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Khả Lan, dừng lại trên người chủ trì ở trên sân khấu, nhìn một chút, lại quay đầu nhìn Kim Hạo nói: “Tại sao anh lại tới tham gia bữa tiệc này?”

Điểm này là điểm Khả Lan không hiểu, rõ ràng ông chủ là người trong xã hội đen, lại mời nhiều giám đốc nổi tiếng trong thương trường như vậy, chẳng lẽ mọi người không sợ, bị phản lại?

Kim Hạo nghe Khả Lan hỏi nguyên nhân anh ta tham gia bữa tiệc, vẻ mặt hơi dừng lại, sau đó lại nở nụ cười.

“Nhận được lời mời của ông chủ Lãnh, sao dám không đi.” Kim Hạo trầm giọng trả lời Khả Lan.

Hai nhà, ai không dám nể mặt ông chủ Lãnh!

Khả Lan nghe Kim Hạo trả lời, liền giật mình, ông chủ Lãnh, chắc là ông chủ đứng phía sau của Quạt Khởi.

“Tại sao?” Khả Lan hỏi tiếp.

Tại sao, Kim Hạo không dám đắc tội với ông chủ Lãnh, không sợ đắc tội với giới chính trị?

Khả Lan đột nhiên hỏi tại sao, điều này làm cho Kim Hạo chần chừ.

Tại sao? Bởi ông chủ Lãnh ăn sạch cả trắng đen!

Nếu như nói giới chính trị duy trì sự an toàn cùng cân bằng của xã hội.

Ông chủ Lãnh, lại duy trì trạng thái cân bằng của xã hội đen cùng chính trị.

Anh ta không thuộc xã hội đen, không thuộc về chính trị, mà ở trung lập!

Làm việc trượng nghĩa, cũng chỉ là ít từ thiện làm công ích, nhưng là người khiêm tốn, làm cho người ta cảm thấy thần bí.

Ví dụ như hôm nay, Kim Hạo cũng là lần đầu tiên nhìn thấy ông chủ Lãnh.

Tất cả mọi người cảm thấy, ông chủ Lãnh là thủ lĩnh, nhưng người biết anh chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

“Bởi vì kính trọng.”

Kim Hạo chần chừ hồi lâu mới trả lời Khả Lan.

Nguyên nhân rất nhiều, tổng kết lại, chỉ có một cái, kính trọng.

Mặc dù tuổi của ông chủ Lãnh bằng anh ta, nhưng lại làm người ta kính trọng.

Một câu nói của Kim Hạo, khiến cả người Khả Lan mông lung, kính trọng?

Có thể khiến cho Kim Hạo nói ra hai chữ này, thật đúng là không đơn giản!

Nghĩ đến đây, Khả Lan cũng không nói gì nữa mà đưa mắt nhìn lên sân khấu.

Chỉ thấy lúc này, người chủ trì chỉ vào một sợi dây chuyền trên bàn nói: “Đây là dây chuyền của bà Lãnh, tên là Lam Hải Chi Luyến; của một nhà thiết kế nổi tiếng người pháp, giá khởi đầu là sáu mươi nghìn tệ, mỗi lần kêu giá năm nghìn tệ.

Dây chuyền tinh xảo, hình giọt nước màu xanh dương, tinh xảo khéo léo, cực kỳ xinh đẹp.

Nhưng mà, cái mà Khả Lan càng tò mò hơn không phải là dây chuyền, mà là bà Lãnh mà người chủ trì nhắc tới!

Ông chủ Lãnh, bà Lãnh.

Không biết, kiểu phụ nữ thế nào, có thể đi vào trái tim của ông chủ Lãnh.

“Sáu mươi lăm nghìn.” Trong đám người, có người bắt đầu giơ bảng, tăng giá.

Bảy mươi nghìn.....

Bảy mươi lăm nghìn.....

... ..

Một trăm hai mươi nghìn tệ.....

Giá tiền rất cao, hình như tất cả mọi người đều có hứng thú với sợi dây chuyền này.

Nhưng.....

Khả Lan lại nhìn Kim Hạo đứng ở bên cạnh mình, vẫn không ra giá.

Thấy Kim Hạo không ra giá, Khả Lan lại cảm thấy có chút kỳ quái, nói như vậy, đồ bán đầu giá, càng về sau, càng quý.

Mặc dù Kim Thị là công ty đứng nhất nhì, nhưng bây giờ tất cả tiền bạc đều dồn vào cổ phần của Lương Thị, nhất định tiền bạc có hạn.

Hôm nay anh ta tham gia bữa tiệc do ông chủ Lãnh tổ chức, là một doanh nghiệp lớn, không lấy một hai món về, không nể mặt ông chủ Lãnh rồi.

Chẳng lẽ, Kim Hạo không mua món đầu tiên, mua món phía sau sao?

Đây phải chăng có chút lãng phí, hiện tại Kim Thị mua Lương Thị, tiền bạc đang căng thẳng, chẳng lẽ Kim Hạo quên rồi sao.

Hay là nói, căn bản Kim Hạo tới đây làm cảnh!

Nghĩ đến đây, Khả Lan đẩy tay Kim Hạo nói: “Anh đã tới rồi, không giờ bằng lần nào, có phải quá không nề mặt ông chủ Lãnh rồi không.” Khả Lan nói tới đây, nghe giá ở bên trên đã tới một trăm bốn mươi nghìn tệ.

Khả Lan cũng không có ý kiến gì, không có chỉ thị của ông chủ, cô chỉ tới xem một chút.

Ngược lại Kim Hạo, cũng không nên đắc tội ông chủ Lãnh, nếu không chuyện hợp tác, sẽ khó thành.

Kim Hạo bị Khả Lan đẩy như vậy, dường như phục hồi tinh thần.

Anh ta quay đầu nhìn Khả Lan, nhếch miệng nở nụ cười như có như không, thờ dài, trầm giọng nói: “Đó là đồ của người vợ quá cố của ông chủ Lãnh, từ trước đến giờ Kim Thị kiêng kỵ loại đồ này.” Dứt lời, Kim Hạo thờ dài một hơi, nhún nhún vai, bày tỏ không thể làm gì.

Khả Lan vừa nghe Kim Hạo nói như vậy, khuôn mặt cũng trầm xuống.

Không ngờ, cái dây chuyền kia, lại là của người vợ đã chết của ông chủ Lãnh.

Nhưng ông chủ Lãnh lại muốn bán món đồ của người vợ quá cố?

Lần này Khả Lan có chút không thông, rốt cuộc trong hồ lô của ông chủ Lãnh bán cái gì!

Kim Hạo thấy bộ mặt sa sầm của Khả Lan, thờ ra một hơi, nói: “Cô nhất định cảm thấy kỳ quái, tại sao ông chủ Lãnh lại bán đồ của vợ quá cố!” Kim Hạo quay đầu nhìn Khả Lan hỏi.

Khả Lan nghe Kim Hạo hỏi như vậy, ngược lại gật đầu, bày tỏ rất kỳ quái.

Nói như vậy, thấy vật nhớ người, ông chủ Lãnh không giữ lại đồ của vợ cũ, ngược lại lấy ra bán đấu giá, thật sự làm cho người ta khó hiểu.

“Vợ của ông chủ Lãnh, thật ra chết không đau, nghe nói là ăn trộm.” Kim Hạo chợt cúi đầu, ghé vào bên tai Khả Lan, nhỏ giọng nói với Khả Lan.

Vợ ông chủ Lãnh, ăn trộm mới chết.

Khả Lan nghe Kim Hạo nói như thế, trái tim chợt quặn chặt, ăn trộm?

Chết?

Dầu gì cũng là người bên gối, cứ như vậy giết chết, quá tàn nhẫn!

Nghĩ tới đây, Khả Lan chợt muốn hỏi, tại sao bà Lãnh lại ăn trộm?

Nhưng lúc này cô nghe thấy tiếng đồng ý bán Lam Hải Chi Luyến.

Giá cuối cùng.....Hai trăm nghìn tệ.

Sau khi Lam Hải Chi Luyến được bán, Kim Hạo bắt đầu chú ý món đồ kế tiếp, tẩu thuốc thời nhà Thanh, giá khởi đầu là tám mươi nghìn tệ, mỗi lần kêu giá năm nghìn.

Tẩu thuốc thời xa xưa, xem như đồ cổ bằng đồng.

Kim Hạo bắt đầu ra giá, Khả Lan muốn hỏi, dĩ nhiên là không hỏi được.

Cô quay đầu lại, quét mắt khắp phòng.

Phát hiện ở bên cánh trái là ông chủ cùng Mộ Dung Triển, đang đứng trên lầu, mắt nhìn xuống tình hình dưới lầu.

Khả Lan cũng không dám nhìn chăm chăm ông chủ cùng Mộ Dung Triển, vội vàng cúi đầu, nhìn về phía người chủ trì.

Người chủ trì bắt đầu đấu giá từng món từng món, cảm xúc có vẻ hơi kích động.

Khả Lan cảm thấy có chút nhàm chán, đứng trò chuyện với Diệp Huệ đôi câu.

Cho đến cái cuối cùng, lúc này Khả Lan mới duỗi lưng, muốn đi tới nhà vệ sinh, tính toán thời gian, lúc quay lại có lẽ buổi đấu giá sẽ kết thúc.

Vì vậy Khả Lan nói với Diệp Huệ, sau đó đi về phía nhà vệ sinh.

Mà cô vừa bước chân vào nhà vệ sinh, liền có người đi theo phía sau cô.

Rồi sau đó.....

Khả Lan vào nhà vệ sinh, giải quyết vấn đề cá nhân, ra ngoài, đang chuẩn bị rửa mặt, nâng tinh thần.

Cửa phòng bị người khác mở, lại phanh.....một tiếng, sau đó khóa lại.

Nhưng.....bên ngoài, người đi vào nhà vệ sinh nữ, không phải là nữ, mà là một người đàn ông mặc đồ tây.

Người đàn ông ba mươi tuổi, sắc mặt khô khốc, cả người mặc đồ tây màu đen.

Sau khi vào nhà vệ sinh, liền đi về phía Khả Lan, bộ mặt cười lạnh, hai mắt chăm chú nhìn Khả Lan.

Thấy tình huống như vậy, Khả Lan theo bản năng lùi về phía sau hai bước, rồi sau đó muốn nhanh chóng rời khỏi nhà vệ sinh.

Người đàn ông chợt đưa tay, kéo cánh tay Khả Lan, đè cô trên cánh cửa, một viên thuốc được nhét vào miệng Khả Lan.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Logic Gì Đó

Bị bỏ thuốc, đánh bất tỉnh, hoàn toàn ngoài dự đoán của Khả Lan.

Theo lý thuyết, đây là lãnh địa của ông chủ Lãnh, không ai dám làm loạn.

Nhưng lại có người cố tình làm như vậy.

Sau khi bữa tiệc từ thiện kết thúc.....

Diệp Huệ tìm bóng dáng Khả Lan bốn phía, gấp đến nỗi như kiến bò trên chảo nóng.

Kim Hạo cũng xem như là bạn làm ăn của Khả Lan, lúc này bạn làm ăn mất tích, anh ta tự nhiên cũng giúp tìm kiếm.

Mọi người tản đi, Diệp Huệ cùng hai người vẫn đi quanh trong biệt thự, bị Mộ Dung Triển thấy được, liền nghĩ cách cho người đưa bọn họ ra ngoài.

Diệp Huệ cùng Kim Hạo bị Mộ Dung Triển đuổi ra ngoài biệt thự, trong lòng bỗng hoài nghi về sự mất tích của Khả Lan, đứng bên ngoài thật lâu không chịu rời đi.

Diệp Huệ vội vã gọi điện thoại cho Cố thủ trưởng, điện thoại lại tắt máy.

Kim Hạo chần chừ, không dám tìm người giúp, đây là nhà họ Lãnh.

Mà ở trên lầu hai của nhà họ Lãnh, ông chủ Lãnh vừa mới mở cửa phòng, liền nhìn thấy trên giường ở trong phòng đột nhiên có một cô gái.....Lâm Khả Lan.

Thấy Lâm Khả Lan, trong lòng anh ta có cảm giác nóng nảy.

Tên nhóc này, đùa kiểu gì vậy!

“Tiểu Triển.”

Ông chủ Lãnh xoay người ra cửa, kêu Mộ Dung Triển, dám đùa kiểu này, ở đây, trừ tiểu Triển ra không còn ai khác.

Mộ Dung Triển nghe thấy ông chủ của mình lớn tiếng kêu, nhấc chân, đang muốn đi về phía ông chủ, nhưng chần chừ, lại dừng bước.

Thời điểm này, ông chủ gọi anh ta làm gì.

Mộ Dung Triển không lập tức xuất hiện, ông chủ Lãnh lại trầm giọng kêu “tiểu Triển”

Lại một lần nữa nghe tiếng ông chủ kêu, Mộ Dung Triển không dám nghĩ tại sao nữa, bước nhanh đi về phía phòng của ông chủ, lúc nhìn khuôn mặt ông chủ không vui, cậu cảm thấy lạnh cả sống lưng.

“Đưa cô ấy về.”

Ông chủ Lãnh thấy Mộ Dung Triển tới, không nói gì nhiều, đẩy cửa phòng, bảo Mộ Dung Triển đưa người về.

Mộ Dung Triển nghe ông chủ nói, lại không đồng ý.

Dù gì cũng là đàn ông, sao thấy phụ nữ lại không động lòng?

Mộ Dung Triển vẫn còn chân chừ, không muốn đen người đi.

Bên kia sắc mặt ông chủ đã trầm xuống, gọi một tiếng “tiểu Triển”.

Khiến vẻ mặt Mộ Dung Triển run lên.

“Ông chủ, đã cho uống thuốc.”

Mộ Dung Triển vội vàng nói, theo bản năng nhìn tình huống trong phòng.

Cô gái trong phòng đang ngủ say, không có biểu hiện bị cho uống thuốc, chẳng lẽ, thuốc này có tác dụng chậm?

Ông chủ nghe thấy Mộ Dung Triển nói như vậy, vẻ mặt âm trầm, quay đầu nhìn cô gái nằm trong phòng, thấy không có phản ứng gì, lại nói: “Trước tiên cứ đưa cô ấy về.” Dứt lời, anh ta xoay người đang chuẩn bị đi về phía phòng làm việc.

Nhưng một giọng nói lạnh lùng vang lên.

“Đưa về làm gì? Nhà họ Cố không có gì tốt.”

Dứt lời, ông Lãnh ngồi trên xe lăn, do bị bệnh nên được y tá chăm sóc đẩy tới.

Cơ thể ông như một cư sĩ, lông mày tóc trắng, cầm hai viên phi thủy trong tay,

khẽ nhíu mày, có chút không vui.

Ông chủ Lãnh nghe ông Lãnh nói, nhíu mày lại, xoay người, đẩy ông Lãnh đi vào phòng.

Đóng cửa lại, ông Lãnh lại lên tiếng.

“Tiểu Viêm, ông ngoại đều là vì muốn tốt cho hai đứa.”

Ông Lãnh cho Lâm Khả Lan uống thuốc kích trứng để nhanh mang thai.

Hai mươi sáu năm trước, con gái ông, cháu gái ông đều rời ông mà đi, hiện tại, ông chỉ muốn nhân khẩu thịnh vượng.

.....

Lúc Khả Lan khôi phục tri giác, đầu óc trầm trầm, sau gáy càng thêm đau.

Tiềm thức của cô dừng lại lúc trước giai đoạn nguy hiểm, vừa có tri giác, cả người liền bắt đầu giãy giụa, cho đến khi hoàn toàn tỉnh táo.

Không ngờ phát hiện ra, mình đã về nhà họ Cố.

Không chỉ quay về nhà họ Cố, bên cạnh cô, còn có bóng dáng quen thuộc.....Cố Thành Viêm.

Nhìn thấy Cố Thành Viêm, Khả Lan lại giật mình, vừa rồi không phải đang ở nhà họ Lãnh sao?

Hình như Cố Thành Viêm mới vừa tỉnh lại, mở hai mắt, từ trên giường bò dậy, mở đèn ở đầu giường, nhìn về phía Khả Lan nói: “Sao vậy? Gặp ác mộng sao?”

Một câu không nhẹ không nặng, bình tĩnh tự nhiên.

Nhưng lời này lọt vào tai Khả Lan, lại cảm thấy càng thêm nghi ngờ.

Cô xác định, cô đến biệt thự ở lưng chừng núi, càng xác định hơn nữa là cảm giác đau đớn ở sau gáy, bởi vì bị người ta đánh mà có.

Vậy tình huống hiện tại là thế nào?

Nghĩ đến đây, Khả Lan lắc đầu nói: “Không có” Dứt lời, Khả Lan nằm lại trên giường, Cố Thành Viêm tắt đèn.

Nhưng, mới vừa nằm xuống, Khả Lan lại mở miệng hỏi: “Không phải anh tới doanh trại sao? Anh về lúc nào?”

Trong đêm tối, Khả Lan nhìn bóng dáng của Cố Thành Viêm trong bóng tối.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, lật người ôm cô vào lòng: “Vừa mới về.”

Giọng nói anh có vẻ lười biếng, tựa như cực kỳ mệt mỏi, nặng nề.

Nghe thấy anh trả lời, Khả Lan rũ hai mắt, suy nghĩ.

Nếu như Cố Thành Viêm vừa quay về, cô về bằng cách nào, khẳng định Cố Thành Viêm không biết.

“Lúc anh quay về, em.....đang ngủ?” Khả Lan thử dò xét.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, cơ thể giật giật, càng ôm chặt hơn, gật đầu “Ừ” một tiếng, liền không trả lời nữa.

Khả Lan cảm thấy anh như vậy, liền không nói gì nữa, khép hai mắt, khó hiểu, làm cô khó có thể ngủ.

Nghi ngờ đến sáng.

.....

Trời vừa sáng, Khả Lan liền rời giường.

Cố thành Viêm hình như cực kỳ mệt mỏi, cô rời giường thì Cố Thành Viêm vẫn còn đang trong giấc mộng.

Khả Lan không quấy rầy Cố Thành Viêm, rời giường, liền xuống lầu, hỏi dì Lưu, hôm qua cô về nhà thế nào.

Dì Lưu nói cho cô biết, là Diệp Huệ đưa cô về, những thứ khác bà không rõ lắm.

Không hỏi được gì từ dì Lưu, Khả Lan cũng không hỏi nhiều.

Nhìn đồng hồ, trở về phòng cầm túi xách, Cố Thành Viêm vẫn còn đang ngủ.

Khó có khi nào Cố Thành Viêm ngủ nhiều như vậy, chắc là do quá mệt, mới như vậy.

Khả Lan nhìn anh, thờ dài, lúc này mới xoay người đi làm.

Diệp Huệ đêm sớm chờ Khả Lan ở bên ngoài.

Khả Lan ngồi lên xe, mở miệng liền hỏi Diệp Huệ chuyện ngày hôm qua.

“Hôm qua đã xảy ra chuyện gì?”

Dứt lời Khả Lan nhìn Diệp Huệ.

Mà Diệp Huệ sau khi nghe Khả Lan hỏi như vậy, thành thật trả lời: “Hôm qua cô đi nhà vệ sinh, sau đó không thấy đâu nữa.”

“Tôi cùng Kim Hạo muốn ở trong biệt thự tìm cô, lại bị Mộ Dung Triển đuổi ra ngoài.” “Sau đó, cũng không biết thế nào, bọn họ lại ôm cô ra, để bọn tôi đưa cô về nhà.”

Diệp Huệ nói tới đây, vừa đúng lúc gặp đèn đỏ, dừng xe lại.

Cô nghiêng đầu nhìn Khả Lan, nhú mồm nói: “Hôm qua là ông chủ Lãnh ôm cô ra, thật kỳ quái.”

Lúc ấy Diệp Huệ không hiểu, tại sao ông chủ Lãnh lại tự mình ôm Khả Lan ra ngoài, hơn nữa, còn đưa tới tận xe, còn có địch ý với Kim Hạo rất rõ ràng.

Cô và Khả Lan đều là lần đầu tiên nhìn thấy ông chủ Lãnh, theo lý thuyết, ông chủ Lãnh, không thể nào vừa thấy Khả Lan đã yêu, hãy nhìn thái độ của ông chủ Lãnh, xác thực làm cho người ta không hiểu.

Khả Lan nghe Diệp Huệ nói như vậy, trong lòng cũng bối rối, chuyện này có liên quan đến Mộ Dung Triển.

Nhưng tại sao Mộ Dung Triển lại đối với cô như vậy, tại sao ông chủ Lãnh lại tự mình ôm cô ra ngoài?

Chẳng lẽ, cô lại có hình dáng giống người vợ đã chết của ông chủ Lãnh?

Mộ Dung Triển muốn tặng cô cho ông chủ Lãnh?

Mà ông chủ Lãnh, là chính nhân quân tử! Không muốn động vào cô?

Nghĩ đến đây, khoe miệng Khả Lan chợt run rẩy, sẽ không máu chó như vậy chứ.

Rồi sau đó.....

Khả Lan đến Quạt Khôi, mới vừa vào phòng làm việc, liền nhìn thấy Mộ Dung Triền, đang ngồi bất chéo chân trên ghế của cô, liếc nhìn máy tính bảng trong tay.

Nhìn thấy Mộ Dung Triền, trong lòng Khả Lan chợt cảm thấy tức giận, để túi xách xuống, đi tới trước mặt Mộ Dung Triền.

Mập máy môi, vẻ mặt biểu lộ khá lạnh lùng, nhìn Mộ Dung Triền nói: “Tiểu Triền, cậu nói rõ một chút, tại sao hôm qua cậu lại đối với tôi như vậy?”

Dứt lời, Khả Lan đưa tay đoạt lấy máy tính bảng trong tay Mộ Dung Triền, đặt ở sau lưng, hừ lạnh một tiếng.

Mộ Dung Triền đột nhiên bị đoạt máy tính bảng, có chút gấp gáp, để chân xuống, liền muốn đoạt lại máy tính bảng.

Khả Lan lui lại hai bước, lạnh lùng nhìn Mộ Dung Triền, chờ cậu ta nói rõ chuyện ngày hôm qua, giải thích rõ một chút.

Không lấy được máy tính, Mộ Dung Triền cũng không gấp, quay lại ghế ngồi, thờ dài nói: “Tôi nói Lâm chủ tịch này, ông chủ vì cô phá lệ mấy lần, chẳng lẽ cô thật sự không hiểu gì?” Dứt lời, Mộ Dung Triền từ trên ghế đứng dậy, đi về phía Khả Lan.

Nhếch miệng nở nụ cười lưu manh.

Tuy nói chuyện hôm qua không thành công, nhưng ít ra còn có thể chứng minh một chút chuyện.

Ông chủ Lãnh thật sự có gian tình với Lâm Khả Lan, chỉ là anh ta không hiểu, hôm qua có cơ hội tốt như vậy, sao ông chủ không dùng!

Chẳng lẽ, ông chủ còn muốn giống như thủ lĩnh của giới chính trị, lấy cách thức tiêu chuẩn để đánh giá lãng mạn?

Lãng.....mạn, đến cuối cùng, không phải cùng chung một mục đích sao!

Ngủ với phụ nữ, sinh con.

“....Vậy cậu cũng không nên đối với tôi như vậy.” Khả Lan nghe Mộ Dung Triền nói liền lạnh giọng trả lời.

Logic gì đó, phá lệ mấy lần, liền phải ngủ cùng sao?

Cô lại không xin ông chủ phải vì cô!

Nhìn lại.....Cô thật đúng là phải phòng bị một chút.

Mộ Dung Triền vừa nghe Khả Lan nói như thế, càng vui vẻ hơn, đưa tay đoạt lấy máy tính bảng trong tay Khả Lan, cười có chút mập mờ: “Nếu hôm qua không phải là tôi, sẽ không nhìn ra ông chủ Lãnh quan tâm cô.....cô nên cảm ơn tôi, sau đó phát huy sức hấp dẫn của mình, nhà họ Lãnh đã có thể có một mầm non!”

Mộ Dung Triền cảm thấy, Lâm Khả Lan thay vì sống ở nhà họ Cố, không bằng nghe lời ông chủ của anh ta, phóng đảng, tự nhiên, không kiềm chế được.

Nhà họ Cố là gia đình thế nào? Bọn họ chính là người trong quân đội, hai mươi sáu năm trước, diệt ba đời nhà họ Lãnh!

Nếu như không phải ông Lãnh có cháu ngoại thất lạc nhiều năm, sợ rằng nhà họ Lãnh đã tuyệt hậu rồi!

Lời nói của Mộ Dung Triền khiến Khả Lan cảm thấy dở khóc dở cười.

Xem như nhà họ Lãnh giàu có nhất cả nước, cô cũng không có khả năng hòa hợp mối quan hệ của ông chủ Lãnh, bởi vì.....Cô đã kết hôn.

Nghĩ đến đây, Khả Lan thờ dài một hơi, trong lòng suy nghĩ, sau đó đổi đề tài: “Hôm nay cậu tới đây làm gì?”

Khả Lan chợt thay đổi đề tài, lúc này Mộ Dung Triền mới nhớ tới nhiệm vụ tới Quạt Khôi ngày hôm nay.

Dừng một chút.

Cậu từ trong ngực cầm một danh sách, cùng một tờ chi phiếu, đưa tới tay Khả Lan.

“Tiền mà ông chủ quyền góp được là 1.13 tỷ, do cô sắp xếp.” Dứt lời, Mộ Dung Triền khẽ nheo hai mắt, nói không có gian tình, làm sao cậu có thể tin!

Đưa hết số tiền lớn cho cô!

Mà Khả Lan nhận số tiền cùng danh sách Mộ Dung Triền đưa tới, nhất thời mông lung.

Đúng là ông chủ lớn, vừa ra tay liền thu hồi được một khoản tiền lớn!

“Là quyền góp, cô nhớ kỹ chưa.” Mộ Dung Triền thấy Khả Lan ngây ngẩn người, liền nhắc nhở.

Khoản tiền quyền góp này đừng dùng lung tung!

Nghe thấy lời Mộ Dung Triền nói, Khả Lan gật đầu, bày tỏ ghi nhớ.

Nhưng trong lòng chần chừ, muốn sửa lại căn phòng lúc trước, sau đó giúp đỡ học sinh đại học, những người bị bệnh nặng không có nơi chạy chữa! Còn có viện dưỡng lão, trường tiểu học.....

Suy nghĩ một chút, khóe miệng Khả Lan nở nụ cười, cho dù bên ngoài trời đầy băng tuyết, cô lại cảm thấy tâm tình vô cùng rực rỡ.

Rồi sau đó.....

Sau khi Mộ Dung Triền dặn dò cô một số chuyện, liền đem những món đồ vòng tay, nhẫn, dây chuyền mà Khả Lan cò ra trả lại cho Khả Lan, liền rời đi, trong miệng vẫn lầm bầm chuyện ông chủ Lãnh.

Khả Lan không để ý tới nữa.

Sau khi tiễn Mộ Dung Triền, Khả Lan nhìn tiền quyền góp trong tay, trong lòng suy nghĩ, cô có thể sắp xếp tiền quyền góp.....nhưng dùng danh tiếng của Quạt Khởi để quyền góp, nhất định phải tạo ra tiếng vang, mới có thể cứu vãn danh tiếng của Quạt Khởi.

Chỉ là, Khả Lan lập tức nhớ đầu không phải về vấn đề quyền góp, mà là Quạt Khởi.....vấn đề giảm biên chế.

Mặc dù Quạt Khởi có vấn đề, nhưng ông chủ không muốn đóng cửa Quạt Khởi.

Cho nên, hiện tại Quạt Khởi nếu muốn sống sót, tất nhiên phải giảm biên chế.

Giảm biên chế tất nhiên rất phức tạp, sau khi lập danh sách, Khả Lan ký tên, liền tiến vào quá trình giảm biên chế.

Có người ra đi thoải mái, cũng có người với vẻ mặt buồn thiu, còn có nhạo báng, ban đầu Quạt Khởi muốn nổi danh nhất thành phố là ngu ngốc cỡ nào.

Nhưng mặc kệ thế nào, vẫn phải đi, có thể ở, tất nhiên có thể ở.

Tin tức Quạt Khởi giảm biên chế, khiến cổ phần của Lương Thị lên cao, cũng làm Lương Tú Ly buồn lòng, bực rậm mà không thấy gì, hiện tượng quái dị của cổ phần công ty Lương Thị.

Sau khi Quạt Khởi giảm biên chế, liền lấy tiền ra quyền góp, thành lập quỹ hội, bắt đầu, làm chuyện lưu danh.

Tin tức, báo lá cải, tung tin bay đầy trời.

Ngày này, Khả Lan tan làm, xe Diệp Huệ hư, cô chỉ có thể đón xe về nhà.

Nhưng vừa mới đứng ở ven đường, một chiếc Audi, dừng trước mặt cô.

Cửa sổ xe hạ xuống, Khả Lan thấy người bên trong.....Đương Tử Sở.

Nhìn thấy Dương Tử Sở, Khả Lan rất là kinh ngạc, quan hệ lúc trước của cô và Dương Tử Sở.

Tính toán ra, Dương Tử Sở và cô có quan hệ máu mủ!

Chính là bởi vì quan hệ máu mủ, Khả Lan cũng từng ngưỡng mộ Dương Tử Sở, nên cảm thấy ngượng ngùng.

“Không có xe sao? Tôi đưa cô về.” Dương Tử Sở, từ trong xe nghiêng đầu ra, bày tỏ muốn đưa Khả Lan về.

Khả Lan đưa mắt nhìn khắp nơi, đôi mày thanh tú nhíu lại, theo bản năng lắc đầu một cái.

Dương Tử Sở thấy như vậy, khóe miệng khẽ nở nụ cười nói: “Tôi có chuyện muốn nói với cô.” Dương Tử Sở nói tới đây, hai mắt tối tăm, chăm chú nhìn Khả Lan, vẻ mặt thành thật nhìn Khả Lan, như có chuyện quan trọng.

Khả Lan thấy bộ dáng của Dương Tử Sở, chần chừ, cuối cùng lựa chọn ngồi vào xe Dương Tử Sở.

Dương Tử Sở có lời muốn nói, cô cũng có lời muốn nói.

Anh em họ có lẽ nên làm quen.

Sau khi Khả Lan ngồi vào xe, cũng không ngồi vào ghế trước.

Dương Tử Sở thấy như vậy, khẽ cười, sau đó lấy ra một tấm hình, đưa cho Khả Lan.

Trong hình là bóng dáng quen thuộc, làm Khả Lan căng thẳng, đôi tay cô bắt đầu run rẩy, ngược mắt nhìn Dương Tử Sở hỏi “Đây là ý gì?”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Chúng Ta Ly Hôn

Nhiệt độ hạ xuống mấy ngày liên tiếp, làm tuyết đọng tan rã.

Trời mới vừa quang đăng, lúc này lại có tuyết rơi.

Khả Lan nhìn tấm hình trong tay, suy nghĩ, Dương Tử Sở đột nhiên đưa hình cho cô xem.

Không khó nhận ra, người trong hình, là mẹ của cô, có thể do điều trị bằng hóa chất, hình như khuôn mặt mẹ trở nên hơi khô.

Đã lâu cô chưa thăm mẹ, thật bất hiếu!

Im lặng hồi lâu.....

“Dì.....Qua đời” Dương Tử Sở trầm giọng nói, giọng nói run rẩy.

Khả Lan nghe Dương Tử Sở nói, cơ thể bỗng nhiên cứng đờ.

Qua đời?

Ai?

Mẹ cô?

Không thể nào!

Mẹ cô bị ung thư dạ dày không phải là giai đoạn cuối, bác sĩ đều nói có hy vọng chữa khỏi, hơn nữa không nguy hiểm tới tính mạng.

Nhưng bây giờ đột nhiên có người nói với cô mẹ cô qua đời!

Làm sao có thể!

Cô không tin!

Khả Lan mím môi ngồi im không động đậy, hai mắt tối tăm, nhìn chằm chằm tấm hình trong tay, không tin lời Dương Tử Sở nói, nhưng bàn tay lại không kiềm chế được mà run rẩy.

Dương Tử Sở sẽ không đùa với cô.

“Mấy ngày trước tôi cũng mới biết, tôi và cô là quan hệ anh chị em họ.”

Dương Tử Sở khổ sở cười, chậm rãi nói với Khả Lan những điều mà anh ta biết.

Khả Lan nghe Dương Tử Sở nói, ánh mắt hơi trầm xuống, lông mi thon dài, che giấu vẻ mặt cô.

Không ngờ, Dương Tử Sở lại biết chuyện cô và anh ta là anh em họ.

Nhưng, cô vẫn chưa tin, mẹ cô qua đời là thật.

Nếu như qua đời thật, tại sao cô lại không biết gì?

“Tôi biết, cô khó có thể tiếp nhận sự thật này, nhưng cô cần thận nghĩ lại xem, sau khi đi Tô Phương ra khỏi nước, có từng gọi điện thoại cho cô chưa?”
Đương Tử Sở trầm giọng nhắc nhở Khả Lan, ánh mắt nhìn trước xe, không quay đầu lại.

Khả Lan vừa nghe Đương Tử Sở nói như vậy, trái tim buộc chặt, cô có gọi mấy cuộc điện thoại, nhưng toàn là bác sĩ hoặc y tá nghe máy, giúp cô chuyển lời.

Cô và mẹ chưa từng nói chuyện trực tiếp qua điện thoại?

Chẳng lẽ nói, mẹ của cô.....?

Nghĩ đến đâu, Khả Lan hoảng sợ, hốc mắt ửng đỏ, cô không tin mẹ cô thật sự đã mất, cô vẫn đang mong mỏi, mẹ cô quay về.

Không.....Không.....Không thể nào!

Khả Lan rối loạn.

Đương Tử Sở vẫn đang lái xe.

Anh ta xuyên thấu qua cửa kính xe, thấy vẻ mặt Khả Lan, nhếch miệng nở nụ cười như có như không.

Đương Tử Sở đưa Khả Lan tới trước cửa nhà, lúc này mới mở miệng nói: “Cuộc sống vô thường, đi không còn nữa, tôi sẽ thay đi chăm sóc cô.”

Giọng nói của Đương Tử Sở, trầm trầm chậm rãi, dường như rất nghiêm túc.

Sau khi nghe Khả Lan cũng không trả lời.

Cô khẽ gạt đầu một cái, xem như đồng ý với lời Đương Tử Sở nói, rồi sau đó xuống xe.

Sau khi xuống xe, Khả Lan đi thẳng về nhà họ Cố.

Nhìn điện thoại di động một chút, cô bấm số gọi ra nước ngoài.

Bệnh viện có người trực hai mươi bốn tiếng, điện thoại được kết nối, nhưng ngôn ngữ không thông, Khả Lan thật sự không thể hỏi gì.

Thật sự không biết hỏi thế nào, Khả Lan gấp gáp, đứng ở trong nhà, đi tới đi lui hai bước, cuối cùng quyết định, tới Mỹ.

Người khác nói gì, cũng không bằng tận mắt thấy.

Nghĩ đến đây, Khả Lan bắt đầu gọi điện thoại đặt vé.

Nhưng.....

Điện thoại còn chưa kết nối, liền nhìn thấy Cố Thành Viêm về.

Thấy Cố Thành Viêm quay về, Khả Lan cúp máy, nhìn về phía Cố Thành Viêm, thầm suy nghĩ: “Em muốn đi Mỹ.”

Khả Lan cho rằng nếu muốn đi nước ngoài thì cũng nên chào hỏi Cố Thành Viêm

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói muốn đi Mỹ, cơ thể bỗng nhiên cứng đờ, sắc mặt trở nên âm trầm, không trả lời Khả Lan.

Thấy sắc mặt Cố Thành Viêm có chút kỳ quái, trong lòng Khả Lan có cảm giác kỳ quái.

Sau đó cô lại nói: “Hai ngày sau sẽ quay lại.”

Dứt lời, Khả Lan đi tới trước tủ treo quần áo, muốn thu dọn quần áo, nhanh chóng tới Mỹ xem một chút.

Cố Thành Viêm chợt nắm cánh tay Khả Lan, trầm giọng hỏi: “Đi làm gì?”

Đột nhiên muốn đi Mỹ, cô đi làm gì?

Nghe thấy câu hỏi của Cố Thành Viêm, Khả Lan bỗng trầm xuống, chần chừ hồi lâu mới nói: “Đi thăm mẹ em.”

Một câu nói khiến không khí trong phòng chợt chìm xuống.

Khả Lan có thể cảm giác thần sắc của Cố Thành Viêm lúc này biến hóa liên tục, ngay cả bàn tay đang nắm tay cô cũng dần chặt hơn, hình như anh rất hồi hộp.

Lát sau.....

“Phẫu thuật thất bại, mẹ em qua đời.”

Cố Thành Viêm giấu cô chuyện này vì không muốn cô đau lòng khổ sở.

Nhưng giấy không tránh được lửa, bây giờ cô đã nhận ra, không cần phải giấu nữa.

“Anh đã biết?”

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm trả lời, trái tim bỗng nhiên quặn thắt, cô giơ tay lên, hất tay anh ra.

Không ngờ, Cố Thành Viêm đã sớm biết chuyện này.

Sau khi Cố Thành Viêm bị Khả Lan hất tay ra, vẫn trầm trầm như cũ, gật đầu một cái, bày tỏ anh đã sớm biết tin mẹ Khả Lan qua đời.

Thấy Cố Thành Viêm không chối bỏ, trái tim Khả Lan chìm xuống, nói như vậy, tin tức mẹ cô qua đời đã thành kết cục đã định!

Chân Khả Lan cảm thấy hết sức lực, lao đảo hạ xuống, anh đưa tay đỡ lấy cô.

Sau khi Khả Lan nắm tay anh đứng vững, ngẩng đầu lên, hai mắt tối tăm, chăm chú nhìn Cố Thành Viêm, môi mím chặt.

Khuôn mặt Cố Thành Viêm lộ ra vẻ lo lắng, lại khiến cho Khả Lan cảm thấy sự lo lắng đo mới buồn cười làm sao.

Mẹ cô chết rồi, đầu sỏ gây nên là người chồng cùng giường chung gối với cô.

Khả Lam đẩy tay Cố Thành Viêm, đứng thẳng người, bởi vì gấp gáp cùng với đau lòng, cô hít một hơi, nước mắt như những hạt trân châu rơi xuống.

Cô nhìn anh, ánh mắt khó có thể che giấu tức giận.

Cố Thành Viêm đưa tay, muốn ôm cô vào lòng, an ủi cô.

Lúc này Khả Lan lui về sau hai bước, tiếp tục nói: “Nếu như không phải do anh, mẹ em sẽ không chết.” Giọng nói Khả Lan chậm rãi, nhưng từng chữ đánh vào trong đầu Cố Thành Viêm

Nếu như không phải do người đàn ông trước mặt, cô và mẹ sẽ có những ngày yên bình.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói về mặt chợt chìm xuống.

“Nói lung tung gì vậy!” Anh vội vàng phản bác lời của cô.

Nhưng,Khả Lan nghe thấy Cố Thành Viêm nói lại khẽ cười.

“Là anh, vì muốn đối phó với Dương tướng quân, lợi dụng quan hệ của mẹ em cùng Lương Tú Ly, che mắt người nhà họ Dương.”

“Cũng là anh, khiến bệnhcủamẹ.....em.....lâu.....ngày.....không...hết”

Khả Lan nói tới đây, hít sâu một hơi, khoe miệng nở nụ cười tự giễu, cất giọng nói tiếp: “Buồn cười nhất chính là cho dù em biết những chuyện này nhưng vẫn làm như không có chuyện gì xảy ra vẫn luôn ở bên cạnh anh.”

Dứt lời Khả Lan hít thở sâu, cố gắng bình ổn tâm tình của mình.

Cô vẫn để những chuyện này trong lòng không muốn nói ra.

Nhưng vào giờ phút này cô không thể tiếp tục im lặng.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, chân mày nhíu chặt, môi mím chặt, tựa như đang suy nghĩ gì đó.

Khả Lan cúi đầu hít một hơi, đưa tay đẩy Cố Thành Viêm chuẩn bị rời đi.

Nhưng,

Cố Thành Viêm lại đưa tay kéo cánh tay Khả Lan, bóng dáng cao ráo đứng phía sau cô không nói gì.

Khả Lan dừng chân quay đầu lại nhìn về phía anh, im lặng chốc lát lại cười nhạt nói: “Anh nói cho em biết, lúc mẹ em bị bệnh nằm viện có phải anh đã cho người ra tay với mẹ em hay không?”

Khả Lan nói chuyện nhẹ nhàng chậm rãi từng chữ một chờ anh trả lời.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, bàn tay cứng đờ, hai mắt tối tăm chăm chú nhìn khuôn mặt Khả Lan.

Im lặng hồi lâu.....

Anh gật đầu thừa nhận.

Sau đó lại nói: “Nhưng anh vẫn.....”

Bốp.....

Cố Thành Viêm há miệng muốn giải thích Khả Lan lại giơ tay tát vào khuôn mặt anh.

Không khí nhất thời trở nên cực kỳ quái dị.

“A.....” Khả Lan khẽ cười, lạnh lùng hất tay anh, đứng thẳng trước mặt anh cười nói: “Em thật sự ngu ngốc, biết rõ anh cùng một phe với người nhà họ Lương vẫn còn muốn đi cùng anh cả đời.”

Dứt lời Khả Lan lui về sau hai bước.

“Thật xin lỗi.” Cố Thành Viêm bị đánh vẫn trầm giọng xin lỗi.

Lần đầu tiên anh ăn nói khép nép từ bỏ tôn nghiêm của mình nói xin lỗi một cô gái.

Anh thừa nhận lúc đầu anh làm như vậy là không đúng.

Nhưng sau khi Cố Thành Viêm dứt lời, Khả Lan nhếch miệng cười.

“Cố thiếu tướng cưới một người mà anh không quen anh có cảm thấy uất ức không?” Giọng nói của Khả Lan từ trước đến giờ mềm mại nhưng lúc này lại lạnh lùng kiên quyết bộ mặt tràn đầy châm chọc.

“Không phải như em nghĩ.” Cố Thành Viêm nhỏ giọng giải thích với Khả Lan.

Anh chưa bao giờ cảm thấy uất ức khi cưới cô.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói, bỗng nhiên khẽ cười.

Nước mắt chảy càng nhiều hai mắt ửng đỏ tức giận nói: “Vậy anh nói sự thật cho em biết!”

Một câu nói Cố Thành Viêm nói thật lại làm cho Cố Thành Viêm im lặng, sự thật thế nào?

Như Khả Lan nói.

Dương Tố Phương, Lâm Khả Lan vốn cũng chỉ là một phần trong kế hoạch.

Dương Tố Phương không chết, tất cả lại quay về vị trí ban đầu, làm như chưa có chuyện gì xảy ra nhưng bây giờ bà lại chết rồi.

Cố Thành Viêm không trả lời câu hỏi của Khả Lan, Khả Lan cũng không hỏi nhiều nữa, Khả Lan càng cười đến loạn hơn.

Thì ra chim sẻ thì cứ là chim sẻ, phất lên cũng không thể thay đổi thành phượng hoàng.

Cho dù Cố thủ trưởng có đối xử với cô tốt hơn nữa, nhưng mà cũng chỉ là một chữ “quyền”.

Khả Lan xoay người đi Cố Thành Viêm đứng im nhìn bóng lưng cô.

Lúc Khả Lan rời khỏi nhà họ Cố, bầu trời tuyết rơi như lông ngỗng, đường cái vừa mới được dọn dẹp lại bị tuyết rơi dày khí lạnh hướng về phía Khả Lan.

Mùa đông phương bắc có chút lạnh, nước mắt rơi kết thành băng trong tuyết.

Cô chợt nhớ về phương nam với mùa đông ngăn ngay cả tuyết rơi cũng ít.

Mặc dù bị cả gia tộc xem thương nhưng nơi nào có ông ngoại bà ngoại sẽ có mẹ chỉ có bọn họ là thật lòng yêu thương cô.

Ban đêm.

Lúc đầu Khả Lan đến nhà nghỉ để qua đêm.

Sáng ngày hôm sau, cô gọi điện thoại cho Cố Thành Viêm hỏi chỗ của mẹ mình được đưa về.

Thật ra Dương Tố Phương sớm đã được đưa về nhà xác của quân đội.

Cố Thành Viêm tự mình đưa Khả Lan đến bệnh viện.

Lúc Khả Lan lại một lần nữa nhìn thấy mẹ đã là một thi thể với khuôn mặt nhăn nhoe, thứ duy nhất mà Khả Lan có thể nhận ra chính là mấy cái nhẫn bạc mà mẹ cô đeo trên tay.

Cô nắm tay mẹ hồi lâu, sám hối mình bất hiếu, gả cho kẻ thù.

Nhưng cô lại không báo thù được.

.....

Sau khi hỏa táng Khả Lan ôm tro cốt lại ngồi lên xe Cố thủ trưởng.

Im lặng suốt dọc đường đi cuối cùng Khả Lan mở miệng trước.

“Chúng ta ly hôn thôi.” Co chậm rãi nói.

Cô đã nghĩ rồi thật sự quân nhân ly hôn không khó, Cố thủ trưởng không muốn làm vậy để cô làm.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói và mặt nhú chặt quay đầu nhìn về phía Khả Lan, há miệng muốn từ chối ánh mắt lại dừng ở hộp tro cốt trong tay Khả Lan.

“Chuyện phẫu thuật thất bại rất kỳ quái anh sẽ vì mẹ em.....” Im lặng hồi lâu Cố Thành Viêm bày tỏ với Khả Lan chuyện phẫu thuật thất bại rất kỳ quái.

Nhưng còn chưa nói hết câu Khả Lan lại hừ nhẹ một tiếng từ từ nói: “Kỳ quái thế nào? Xóa được chuyện quá khứ sao?”

Một câu nói khiến Cố Thành Viêm im lặng thật sự có kỳ quái thế nào cũng không thể xóa bỏ được chuyện mẹ cô vì anh mà chết.

Im lặng hồi lâu Cố Thành Viêm mới nói: “Em.....Có thể cho anh cơ hội sửa lỗi được không?” Nói xong lời cuối cùng trong lòng anh quặn đau làm lời nói của anh cũng nhỏ dần.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói nghiêng đầu nhìn anh sắc mặt không còn lạnh lùng như ngày thường mà thành khẩn.

Nhưng lúc này tro cốt của mẹ cô còn chưa lạnh cô lại muốn ở chung một chỗ với kẻ thù sao?

Nghĩ đến đây Khả Lan khẽ cười một tiếng nhìn Cố Thành Viêm: “Cố thủ trưởng căn bản anh không thích em cần gì phải như vậy!”

Đứt lời Khả Lan bỗng nhiên khẽ cười.

Cố Thành Viêm vừa nghe Khả Lan nói như thế chân mày nhú lại nhìn Khả Lan không trả lời.

Mà Khả Lan không nghe thấy Cố Thành Viêm trả lời lại nói: “Từ lần đầu tiên em vào nhà họ Cố, em liền chú ý bức hình trên tường, cậu con trai là anh cô bé em không nhận ra.”

“Nhưng nhìn mấy lần em phát hiện ra cô bé kia rất giống Lương Bảo Nhi em nghĩ đây chính là lý do tại sao anh từng quen Lương Bảo Nhi.”

“Chỉ là hơi kỳ quái sau này anh và Lương Bảo Nhi không ở chung một chỗ nhưng vẫn treo tấm hình kia cho nên em đoán cô gái trong hình là người khác.”

“Sau đó anh lại hỏi em có nhớ tấm hình kia không, có nhớ tuổi thơ thế nào không em mới biết em cũng chỉ là thế thân.”

“Mà hiện tại em trịnh trọng nói cho anh biết từ nhỏ tới giờ trong trí nhớ của em không có nhân vật như anh.”

“Em không phải là người anh muốn tìm cũng không muốn làm thế thân.”

Khả Lan nói xong nụ cười trên mặt trở nên tùy ý.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói xong vẫn nhú mày môi mím chặt không nói.

Lúc này xe tới nhà nghỉ liền dừng lại.

Khả Lan liếc nhìn Cố Thành Viêm quay đầu muốn xuống xe.

“Người đó chính là em.” Cố Thành Viêm im lặng hồi lâu lúc này mới mở miệng.

Một câu nói khiến Khả Lan lạnh giọng cười.

Rốt cuộc không phải thế thân xem như là có chụp hình lại cũng không thể thay đổi thân phận của cô.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhầm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Về Với Ông Bà

Mùa đông giá lạnh đóng, khí lạnh mùa đông đóng thành băng, thời tiết lạnh xuyên thấu qua lớp áo dày cộm đâm vào da.

Lời nói của Cố Thành Viêm khiến Khả Lan cảm thấy sự kiên trì của mình trở nên cực kỳ buồn cười.

Cô lạnh lùng nhìn khuôn mặt quen thuộc bên cạnh nhếch miệng nở nụ cười sắc mặt bình tĩnh như trước.

“Cố thủ trưởng nhận nhầm người.”

Im lặng hồi lâu cuối cùng Khả Lan thở ra một hơi, lạnh lùng trả lời anh.

Nhận nhầm người không đáng sợ, đáng sợ là sai mà không quay đầu lại.

Hiện tại tất cả mọi người quay đầu lại vẫn còn kịp.

“Anh không có.”

Giọng nói anh đậm đà vang lên trong xe khẳng định với Khả Lan anh không nhận nhầm người.

Nhưng lời nói này lọt vào tai Khả Lan cảm thấy rất buồn cười không có nhận sai?

Chẳng lẽ cô mất trí?

Khả Lan nghiêng đầu nhìn anh hít sâu một hơi tiếp tục nói: “Chúng có, tại sao anh nhận định đó là em?” Đã quyết tâm dứt bỏ thì mọi thứ phải dọn cho sạch sẽ.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan hỏi chợt giơ tay lên nắm bả vai cô nhìn chằm chằm cô nói: “Lúc nhỏ em bị thương ở đầu vai xem như em mất trí vết thương vẫn sẽ ở đó em có thể không nhớ rõ nhưng cơ thể em thật sự có.”

Cố Thành Viêm nói tới đây bàn tay mon trón đầu vai cô trong ánh mắt đều là vẻ thương tiếc, vết thương đó là vì anh mới có.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói trái tim run lên khẽ cười lạnh, đưa tay mở nút áo kéo áo ra chỉ vào đầu vai nói: “Anh nói cái này sao?”

Vai cô từng bị Triệu Lạp Dương làm cho bị thương vừa đúng vị trí này.

Cố Thành Viêm thấy vết thương ở đầu vai cô ánh mắt hơi trầm xuống gật đầu.

Khả Lan thấy anh gật đầu, bỗng nhiên cười ra tiếng, ánh mắt lạnh lẽo, kéo áo lại rồi nói: “Đây là do Triệu Lạp Dương dùng dầu hỏa nhỏ vào, bởi vì chạy chữa không được, chỉ xử lý qua mới biến thành như vậy.”

Khả Lan nói tới đây khẽ cười một tiếng, cho dù có vết thương nhưng cũng không chứng minh được cô chính là người mà anh muốn tìm.

Lời nói đã nói rõ ràng, không cần nói thêm gì nữa.

Ánh mắt Cố Thành Viêm suy tư hình như cũng bắt đầu dao động.

Khả Lan muốn xuống xe, anh lại đưa tay giữ cánh tay cô.

“Mặc kệ lúc trước thế nào tương lai mới là quan trọng.” Anh vừa nói càng dùng sức trong tay trái tim cực kỳ phức tạp, áy náy và chờ đợi.

Khả Lan hơi ngừng lại, quay đầu nhìn về phía anh ánh mắt tràn đầy châm chọc.

Sau đó lại trả lời: “Tương lai của em đã bị anh phá hủy anh muốn phá hủy lần nữa sao?” Nói tới đây Khả Lan hất tay anh ra ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm

chăm anh tiếp tục nói: “Nếu như anh nể tình đoạn tình cảm mấy ngày nay của chúng ta xin anh.....biến mất khỏi thế giới của em”

Giọng nói của Khả Lan kiên quyết tỏ rõ trò chơi này cô đã chơi chán không muốn chơi thêm nữa.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói cơ thể bỗng nhiên cứng đờ im lặng ngồi trong xe không lên tiếng nữa.

Lát sau.....

Khả Lan mở cửa bước xuống xe.

Ngoài xe gió thổi thấu tận xương tủy.

Đôi tay cô ôm chặt bình tro cốt nước mắt đọng trong khóe mắt kết thành băng.

Đúng thời điểm nhưng gặp sai người cuối cùng vẫn phải tách nhau ra.

Tha thứ, tiếc hận, giả bộ ngu ngơ, nhân từ có thể gạt được người khác nhưng không thể lừa được mình.

Có lẽ cuộc nói chuyện ngày hôm đó Cố Thành Viêm nể đoạn ân tình nên biến mất khỏi thế giới của Khả Lan.

Bởi vì mẹ qua đời Khả Lan khóc mấy ngày, đau lòng mấy ngày, tuyệt vọng mấy ngày nhưng vẫn phải đứng đây.

Cô cho rằng ngày qua ngày sẽ dần tốt hơn nhưng đáng tiếc cô lúc này lại cô đơn lẻ bóng.

Hận? Óán? Thù?

Cô đâu không lại Cố thủ trưởng, mẹ chết, cô không báo được thù, điều duy nhất có thể làm là ra đi.

Để tình cảm trở nên trống rỗng, lại lần nữa quay lại cô là cô sẽ không lung lay vì bất kỳ ai.

Giống như vết thương trên vai, nếu như cô thật sự là người mà Cố Thành Viêm muốn tìm vậy thì điều có thể trừng phạt Cố Thành Viêm là khiến anh vĩnh viễn không tìm được cô gái trong tuổi thơ của anh.

Quạt Khôi tiến vào thời kỳ ế hàng, đơn hàng ít dần, sau khi Khả Lan dặn dò chút chuyện liền xin Mộ Dung Triển nghỉ phép về với ông bà lo hậu sự.

Sau khi Mộ Dung Triển an ủi Khả Lan mấy câu bày tỏ muốn đi cùng Khả Lan nhưng bị Khả Lan từ chối.

Trên đường trở về có một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi ngồi cạnh Khả Lan trong tay ôm một bé trai khoảng ba tuổi.

Sắc mặt đứa bé tối sầm, trên mặt có một vết phỏng.

Sắc mặt người phụ nữ tối sầm, đầu tóc vàng khè quăn trên đỉnh đầu, đứa bé trong tay ánh mắt ngây ngô đang mút ngón tay của mình.

Thấy bàn tay của đứa bé Khả Lan nhẹ nhàng vỗ vỗ vai người phụ nữ nói: “Nên rửa tay cho đứa bé nếu không sẽ bị nhiễm khuẩn.” Nói đến đây khả Lan nhìn người phụ nữ.

Người phụ nữ nghe Khả Lan nói quay đầu lại ánh mắt kinh ngạc hình như có chút hốt hoảng.

Vội vàng kéo tay khỏi miệng đứa bé, móc trong túi ra một cây kẹo đưa cho đứa bé ăn.

Nhìn có vẻ bình thường nhưng lại lộ ra vẻ kỳ quái.

Khả Lan theo bản năng cẩn thận quan sát người phụ nữ và đứa bé.

Người phụ nữ ăn mặc gọn gàng sạch sẽ, đứa bé mặc đồ hơi rách nát nhưng không khó nhìn ra quần áo mà đứa bé mặc là hàng hiệu.

Một người phụ nữ mà chịu mua đồ hiệu cho đứa bé rõ ràng rất yêu thương đứa bé này.

Nhưng bây giờ bàn tay đứa bé cực kỳ dơ, cô ta lại phải chờ người khác nhắc nhở mới chú ý.

Quá kỳ quái.

Chẳng lẽ là bắt cóc trẻ em?

Nghĩ đến đây Khả Lan hoảng sợ.

Rồi sau đó Khả Lan không nói gì nhưng ánh mắt thỉnh thoảng sẽ nhìn về phía người phụ nữ cùng đứa bé kia, một lúc lâu mới phát hiện ra đứa bé không ngốc mà là sợ người phụ nữ kia.

Thấy tình huống như thế Khả Lan tính toán thời gian đến trạm liền lấy bình nước trong túi xách ra uống hai ngụm rồi đặt lên bàn sau đó đưa tay nhẹ nhàng đựng một cái bình nước liền đổ lên người phụ nữ kia.

Đột nhiên bị đổ nước lên người người phụ nữ để đứa bé xuống lập tức liền đứng dậy.

“Cô uống nước kiểu gì vậy đổ lên người ta mà không biết sao?” Người phụ nữ nói đưa tay chỉ Khả Lan khuôn mặt bất bình.

Khả Lan nghe người phụ nữ nói vội vàng lấy khăn giấy ra: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Dứt lời Khả Lan vội vàng muốn giúp người phụ nữ kia lau, người phụ nữ kia lại gạt tay cô ra.

Bị người phụ nữ kia gạt ra Khả Lan lộ ra khuôn mặt sợ hãi rồi sau đó vội vàng sờ ví tiền từ bên trong rút ra hai trăm tệ tiếp tục nói: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi bồi thường cho cô.” Dứt lời Khả Lan nhẹ rung đôi tay.

Khuôn mặt người phụ nữ kia đầy vẻ giận dữ lúc này nhìn thấy Khả Lan đưa tiền ra sắc mặt lập tức thay đổi giật tờ tiền trong tay Khả Lan nói: “Hai trăm tệ ngay cả quần áo ở Kakuzu cũng không mua được.” Người phụ nữ nói ánh mắt liếc nhìn túi tiền trong tay Khả Lan.

Khả Lan lộ ra khuôn mặt ngượng ngịu đôi tay ôm chặt ví tiền.

Lúc hai người còn đang đối nghịch thì nam sinh ngồi đối diện nhìn thấy tình huống như vậy chột mồm miệng nói: “Phòng rửa tay ở trước mặt có máy sấy, chị gái chị có thể sấy quần áo ở đó một chút sẽ không hư được.” Nam sinh dứt lời những người khác cũng bắt đầu chỉ chỏ.

Người phụ nữ nhìn thấy tình huống như thế mặc dù ngoài miệng lảm bảm Khả Lan.

Nhưng chân cũng không dừng lại, ôm đứa bé đi vào phòng rửa tay trước mặt.

Khả Lan ngồi xuống, tính toán thời gian một chút sau đó đứng dậy đi tới phòng rửa tay trước mặt.

Mà đứa bé lúc này đang đứng canh ngoài cửa.

Thấy đứa bé Khả Lan ngồi xổm xuống còn chưa kịp mở miệng đứa bé liền kéo vạt áo Khả Lan nhỏ giọng nói: “Chị gái, đó không phải là mẹ em, xin chị đưa em về nhà được không?” Dứt lời đứa bé lấy thẻ chứng minh nhân dân ra đưa cho Khả Lan tiếp tục nói: “Đây là ba em.”

Thấy thẻ chứng minh nhân dân Khả Lan xem địa chỉ lại là ở Hàng Châu, càng kinh ngạc hơn là đứa bé họ Cố.

Suy nghĩ Khả Lan ôm đứa bé xoay người quay lại vị trí cầm đồ liền đi về phía sau xe.

Cô mới vừa đi hai bước nhóm buôn người liền lớn tiếng kêu: đứng lại.

Nghe thấy giọng nói Khả Lan càng đi nhanh hơn cũng may là xe tới trạm cửa liền mở.

Khả Lan bước nhanh xuống xe chạy mấy bước thấy có taxi liền ngồi lên.

Người phía thấy Khả Lan lên xe taxi liền không đuổi theo nữa.

Sau khi Khả Lan đi xa lúc này Mộ Dung Triển mới đi ra nhìn bọn buôn người nở nụ cười lạnh.

.....

Sau khi thoát khỏi bọn người kia Khả Lan sợ bọn họ đuổi theo nữa liền ôm bé trai đi vào cửa hàng quần áo trẻ em đổi bộ đồ màu hồng.

Lúc đầu đứa trẻ không đồng ý nhưng sau khi nghe Khả Lan nhắc tới bọn buôn người liền nhăn nhó thay đồ con gái.

Khả Lan cũng thay bộ đồ màu trắng trên người đổi thành màu đen.

Bây giờ cô chỉ có một mình lại gặp bọn buôn người Khả Lan sợ gặp nguy hiểm nên đổi sang đi máy bay quay về Hàng Châu.

Rồi sau đó bình yên quay về, Khả Lan lại cảm giác cực kỳ phức tạp.

Dọc đường đi bé trai nói không nhiều chỉ theo sát Khả Lan.

Cho đến khi tới Hàng Châu lúc này bé trai mới lên tiếng: “Em muốn về nhà.” Một câu nói khiến trái tim Khả Lan mềm nhũn.

Cô cũng từng thiếu chút nữa bị bắt cóc nhưng cũng may sau đó không sao, cô hiểu cảm giác của đứa bé.

Cho nên Khả Lan không lập tức quay về mà đưa đứa bé về nhà trước.

Nhà đứa bé ở khu nhà rộng rãi cạnh Tây Hồ.....

Bởi vì thời gian Khả Lan xuống sân bay trùng với giờ cao điểm cho nên đến khi đưa bé về đến nhà đã là tám giờ tối.

Theo chứng minh nhân dân tìm được nhà bé trai, trong sân có một chiếc xe Audi màu đen, một chiếc xe thông thường của Thượng Hải.

Ấn chuông người ra ngoài mở cửa là một người phụ nữ trung niên khoảng bốn mươi tuổi, đeo tạp dề trên người thấy một cô gái đem theo một cô bé đứng ở ngoài cửa, mặt khó hiểu.

Mà Khả Lan nhìn thấy sự khó hiểu trong mắt người phụ nữ kia vội vàng tháo chiếc mũ trên đầu cậu bé xuống, sau đó cời bộ đồ màu hồng ra chỉ vào bé trai nói: “Bé trai nhà bác, không quen sao?”

Một câu nói khiến người phụ nữ phản ứng kịp, ánh mắt dừng trên người bé trai lúc này mới mở cửa để Khả Lan cùng bé trai vào nhà.

Vốn dĩ Khả Lan chỉ muốn đưa đứa bé về nhà xong liền rời đi, bé trai lại nắm tay cô muốn cô cùng đi vào.

Không cưỡng được Khả Lan chỉ có thể nhắc chân đi vào trong.

--- ----- BỔ SUNG THÊM ----- Mùa đông giá lạnh đóng, khí lạnh mùa đông đóng thành băng, thời tiết lạnh xuyên thấu qua lớp áo dày cộm đâm vào da.

Lời nói của Cố Thành Viêm khiến Khả Lan cảm thấy sự kiên trì của mình trở nên cực kỳ buồn cười.

Cô lạnh lùng nhìn khuôn mặt quen thuộc bên cạnh nhếch miệng nở nụ cười sắc mặt bình tĩnh như trước.

“Cố thủ trưởng nhận nhầm người.”

Im lặng hồi lâu cuối cùng Khả Lan thở ra một hơi, lạnh lùng trả lời anh.

Nhận nhầm người không đáng sợ, đáng sợ là sai mà không quay đầu lại.

Hiện tại tất cả mọi người quay đầu lại vẫn còn kịp.

“Anh không có.”

Giọng nói anh đậm đà vang lên trong xe khẳng định với Khả Lan anh không nhận nhầm người.

Nhưng lời nói này lọt vào tai Khả Lan cảm thấy rất buồn cười không có nhận sai?

Chẳng lẽ cô mất trí?

Khả Lan nghiêng đầu nhìn anh hít sâu một hơi tiếp tục nói: “Chứng cứ, tại sao anh nhận định đó là em?” Đã quyết tâm dứt bỏ thì mọi thứ phải dọn cho sạch sẽ.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan hỏi chợt giơ tay lên nắm bả vai cô nhìn chằm chằm cô nói: “Lúc nhỏ em bị thương ở đầu vai xem như em mất trí vết thương vẫn sẽ ở đó em có thể không nhớ rõ nhưng cơ thể em thật sự có.”

Cố Thành Viêm nói tới đây bàn tay mon trón đầu vai cô trong ánh mắt đều là vết thương tiếc, vết thương đó là vì anh mới có.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói trái tim run lên khẽ cười lạnh, đưa tay mở nút áo kéo áo ra chỉ vào đầu vai nói: “Anh nói cái này sao?”

Vai cô từng bị Triệu Lạp Dương làm cho bị thương vừa đúng vị trí này.

Cố Thành Viêm thấy vết thương ở đầu vai cô ánh mắt hơi trầm xuống gật đầu.

Khả Lan thấy anh gật đầu, bỗng nhiên cười ra tiếng, ánh mắt lạnh lẽo, kéo áo lại rồi nói: “Đây là do Triệu Lạp Dương dùng dầu hỏa nhỏ vào, bởi vì chạy chữa không được, chỉ xử lý qua mới biến thành như vậy.”

Khả Lan nói tới đây khẽ cười một tiếng, cho dù có vết thương nhưng cũng không chứng minh được cô chính là người mà anh muốn tìm.

Lời nói đã nói rõ ràng, không cần nói thêm gì nữa.

Ánh mắt Cố Thành Viêm suy tư hình như cũng bắt đầu dao động.

Khả Lan muốn xuống xe, anh lại đưa tay giữ cánh tay cô.

“Mặc kệ lúc trước thế nào tương lai mới là quan trọng.” Anh vừa nói càng dùng sức trong tay trái tim cực kỳ phức tạp, áy náy và chờ đợi.

Khả Lan hơi ngừng lại, quay đầu nhìn về phía anh ánh mắt tràn đầy chăm chọc.

Sau đó lại trả lời: “Tuong lai của em đã bị anh phá hủy anh muốn phá hủy lần nữa sao?” Nói tới đây Khả Lan hất tay anh ra ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm anh tiếp tục nói: “Nếu như anh nể tình đoạn tình cảm mấy ngày nay của chúng ta xin anh.....biến mất khỏi thế giới của em.”

Giọng nói của Khả Lan kiên quyết tỏ rõ trò chơi này cô đã chơi chán không muốn chơi thêm nữa.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói cơ thể bỗng nhiên cứng đờ im lặng ngồi trong xe không lên tiếng nữa.

Lát sau.....

Khả Lan mở cửa bước xuống xe.

Ngoài xe gió thổi thấu tận xương tủy.

Đôi tay cô ôm chặt bình tro cốt nước mắt đọng trong khóe mắt kết thành băng.

Đúng thời điểm nhưng gặp sai người cuối cùng vẫn phải tách nhau ra.

Tha thứ, tiếc hận, giả bộ ngu ngơ, nhân từ có thể gạt được người khác nhưng không thể lừa được mình.

Có lẽ cuộc nói chuyện ngày hôm đó Cố Thành Viêm nể đoạn ân tình nên biến mất khỏi thế giới của Khả Lan.

Bởi vì mẹ qua đời Khả Lan khóc mấy ngày, đau lòng mấy ngày, tuyệt vọng mấy ngày nhưng vẫn phải đứng đây.

Cô cho rằng ngày qua ngày sẽ dần tốt hơn nhưng đáng tiếc cô lúc này lại cô đơn lẻ bóng.

Hận? Óán? Thù?

Cô đâu không lại Cố thủ trưởng, mẹ chết, cô không báo được thù, điều duy nhất có thể làm là ra đi.

Để tình cảm trở nên trống rỗng, lại lần nữa quay lại cô là cô sẽ không lung lay vì bất kỳ ai.

Giống như vết thương trên vai, nếu như cô thật sự là người mà Cố Thành Viêm muốn tìm vậy thì điều có thể trừng phạt Cố Thành Viêm là khiến anh vĩnh viễn không tìm được cô gái trong tuổi thơ của anh.

Quạt Khôi tiến vào thời kỳ ế hàng, đơn hàng ít dần, sau khi Khả Lan dặn dò chút chuyện liền xin Mộ Dung Triển nghỉ phép về với ông bà lo hậu sự.

Sau khi Mộ Dung Triển an ủi Khả Lan mấy câu bày tỏ muốn đi cùng Khả Lan nhưng bị Khả Lan từ chối.

Trên đường trở về có một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi ngồi cạnh Khả Lan trong tay ôm một bé trai khoảng ba tuổi.

Sắc mặt đứa bé tối sầm, trên mặt có một vết phỏng.

Sắc mặt người phụ nữ tối sầm, đầu tóc vàng khè quần trên đỉnh đầu, đứa bé trong tay ánh mắt ngây ngô đang mút ngón tay của mình.

Thấy bàn tay của đứa bé Khả Lan nhẹ nhàng vỗ vỗ vai người phụ nữ nói: “Nên rửa tay cho đứa bé nếu không sẽ bị nhiễm khuẩn.” Nói đến đây khả Lan nhìn người phụ nữ.

Người phụ nữ nghe Khả Lan nói quay đầu lại ánh mắt kinh ngạc hình như có chút hốt hoảng.

Vội vàng kéo tay khỏi miệng đứa bé, móc trong túi ra một cây kẹo đưa cho đứa bé ăn.

Nhìn có vẻ bình thường nhưng lại lộ ra vẻ kỳ quái.

Khả Lan theo bản năng cẩn thận quan sát người phụ nữ và đứa bé.

Người phụ nữ ăn mặc gọn gàng sạch sẽ, đứa bé mặc đồ hơi rách nát nhưng không khó nhìn ra quần áo mà đứa bé mặc là hàng hiệu.

Một người phụ nữ mà chịu mua đồ hiệu cho đứa bé rõ ràng rất yêu thương đứa bé này.

Nhưng bây giờ bàn tay đứa bé cực kỳ dơ, cô ta lại phải chờ người khác nhắc nhở mới chú ý.

Quá kỳ quái.

Chẳng lẽ là bắt cóc trẻ em?

Nghĩ đến đây Khả Lan hoảng sợ.

Rồi sau đó Khả Lan không nói gì nhưng ánh mắt thỉnh thoảng sẽ nhìn về phía người phụ nữ cùng đứa bé kia, một lúc lâu mới phát hiện ra đứa bé không ngốc mà là sợ người phụ nữ kia.

Thấy tình huống như thế Khả Lan tính toán thời gian đến trạm liền lấy bình nước trong túi xách ra uống hai ngụm rồi đặt lên bàn sau đó đưa tay nhẹ nhàng đựng một cái bình nước liền đổ lên người phụ nữ kia.

Đột nhiên bị đổ nước lên người người phụ nữ để đứa bé xuống lập tức liền đứng dậy.

“Cô uống nước kiểu gì vậy đổ lên người ta mà không biết sao?” Người phụ nữ nói đưa tay chỉ Khả Lan khuôn mặt bất bình.

Khả Lan nghe người phụ nữ nói vội vàng lấy khăn giấy ra: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Dứt lời Khả Lan vội vàng muốn giúp người phụ nữ kia lau, người phụ nữ kia lại gạt tay cô ra.

Bị người phụ nữ kia gạt ra Khả Lan lộ ra khuôn mặt sợ hãi rồi sau đó vội vàng sờ ví tiền từ bên trong rút ra hai trăm tệ tiếp tục nói: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi bồi thường cho cô.” Dứt lời Khả Lan nhẹ rung đôi tay.

Khuôn mặt người phụ nữ kia đầy vẻ giận dữ lúc này nhìn thấy Khả Lan đưa tiền ra sắc mặt lập tức thay đổi giật tờ tiền trong tay Khả Lan nói: “Hai trăm tệ ngay cả quần áo ở Kakuzu cũng không mua được.” Người phụ nữ nói ánh mắt liếc nhìn túi tiền trong tay Khả Lan.

Khả Lan lộ ra khuôn mặt ngượng ngịu đôi tay ôm chặt ví tiền.

Lúc hai người còn đang đối nghịch thì nam sinh ngồi đối diện nhìn thấy tình huống như vậy chợt mở miệng nói: “Phòng rửa tay ở trước mặt có máy sấy, chị gái chị có thể sấy quần áo ở đó một chút sẽ không hư được.” Nam sinh dứt lời những người khác cũng bắt đầu chỉ chỏ.

Người phụ nữ nhìn thấy tình huống như thế mặc dù ngoài miệng lẩm bẩm Khả Lan.

Nhưng chân cũng không dừng lại, ôm đứa bé đi vào phòng rửa tay trước mặt.

Khả Lan ngồi xuống, tính toán thời gian một chút sau đó đứng dậy đi tới phòng rửa tay trước mặt.

Mà đứa bé lúc này đang đứng canh ngoài cửa.

Thấy đứa bé Khả Lan ngồi xổm xuống còn chưa kịp mở miệng đứa bé liền kéo vạt áo Khả Lan nhỏ giọng nói: “Chị gái, đó không phải là mẹ em, xin chị đưa em về nhà được không?” Dứt lời đứa bé lấy thẻ chứng minh nhân dân ra đưa cho Khả Lan tiếp tục nói: “Đây là ba em.”

Thấy thẻ chứng minh nhân dân Khả Lan xem địa chỉ lại là ở Hàng Châu, càng kinh ngạc hơn là đứa bé họ Cố.

Suy nghĩ Khả Lan ôm đứa bé xoay người quay lại vị trí cầm đồ liền đi về phía sau xe.

Cô mới vừa đi hai bước nhóm buôn người liền lớn tiếng kêu: đứng lại.

Nghe thấy giọng nói Khả Lan càng đi nhanh hơn cũng may là xe tới trạm cửa liền mở.

Khả Lan bước nhanh xuống xe chạy mấy bước thấy có taxi liền ngồi lên.

Người phía thấy Khả Lan lên xe taxi liền không đuổi theo nữa.

Sau khi Khả Lan đi xa lúc này Mộ Dung Triển mới đi ra nhìn bọn buôn người nở nụ cười lạnh.

.....

Sau khi thoát khỏi bọn người kia Khả Lan sợ bọn họ đuổi theo nữa liền ôm bé trai đi vào cửa hàng quần áo trẻ em đổi bộ đồ màu hồng.

Lúc đầu đứa trẻ không đồng ý nhưng sau khi nghe Khả Lan nhắc tới bọn buôn người liền nhăn nhó thay đồ con gái.

Khả Lan cũng thay bộ đồ màu trắng trên người đổi thành màu đen.

Bây giờ cô chỉ có một mình lại gặp bọn buôn người Khả Lan sợ gặp nguy hiểm nên đổi sang đi máy bay quay về Hàng Châu.

Rồi sau đó bình yên quay về, Khả Lan lại cảm giác cực kỳ phức tạp.

Dọc đường đi bé trai nói không nhiều chỉ theo sát Khả Lan.

Cho đến khi tới Hàng Châu lúc này bé trai mới lên tiếng: “Em muốn về nhà.” Một câu nói khiến trái tim Khả Lan mềm nhũn.

Cô cũng từng thiếu chút nữa bị bắt cóc nhưng cũng may sau đó không sao, cô hiểu cảm giác của đứa bé.

Cho nên Khả Lan không lập tức quay về mà đưa đứa bé về nhà trước.

Nhà đưa bé ở khu nhà rộng rãi cạnh Tây Hồ.....

Bởi vì thời gian Khả Lan xuống sân bay trùng với giờ cao điểm cho nên đến khi đưa bé về đến nhà đã là tám giờ tối.

Theo chứng minh nhân dân tìm được nhà bé trai, trong sân có một chiếc xe Audi màu đen, một chiếc xe thông thường của Thượng Hải.

Ấn chuông người ra ngoài mở cửa là một người phụ nữ trung niên khoảng bốn mươi tuổi, đeo tạp dề trên người thấy một cô gái đem theo một cô bé đứng ở ngoài cửa, mặt khó hiểu.

Mà Khả Lan nhìn thấy sự khó hiểu trong mắt người phụ nữ kia vội vàng tháo chiếc mũ trên đầu cậu bé xuống, sau đó cởi bộ đồ màu hồng ra chỉ vào bé trai nói: “Bé trai nhà bác, không quen sao?”

Một câu nói khiến người phụ nữ phản ứng kịp, ánh mắt dừng trên người bé trai lúc này mới mở cửa để Khả Lan cùng bé trai vào nhà.

Vốn dĩ Khả Lan chỉ muốn đưa bé về nhà xong liền rời đi, bé trai lại nắm tay cô muốn cô cùng đi vào.

Không cưỡng được Khả Lan chỉ có thể nhắc chân đi vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhầm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Xui Xẻo

Ánh trăng mờ mờ, hồ nước yên tĩnh, ánh trăng giống như dải ngân hà chiếu sáng trên mặt hồ.

Sau khi Khả Lan đi theo đưa bé vào nhà, ánh mắt liền bị hấp dẫn bởi người phụ nữ trung niên đang ngồi trên ghế sa lon.

Người phụ nữ mặc quần áo ngắn ngủi, khuôn mặt điểm lệ trong tay đang cầm một cái ly thủy tinh, ánh mắt lạnh lùng quan sát Khả Lan cùng bé trai kia khóe miệng không che giấu sự giễu cợt.

Bé trai nắm chặt tay Khả Lan, bước chân có chút e sợ không dám tiến lên.

Người phụ nữ dẫn Khả Lan vào nhà đi tới nói với người phụ nữ ngồi ở phía trước: “Bà chủ, đây chắc là cậu chủ.” Dứt lời người phụ nữ kia xoay người đi vào trong bếp.

Nghe thấy lời người phụ nữ kia nói Khả Lan hơi ngừng lại, đây chắc là cậu chủ?

Chắc lẽ lại không nhận ra đưa bé nhà mình?

Khả Lan kéo tay bé trai ý bảo thằng bé đi vào.

Bé trai vẫn e sợ như cũ không dám tiến lên.

Người phụ nữ vẫn ngồi trên ghế sa lon chợt buông cái ly trong tay xuống hừ lạnh một tiếng, chậm rãi đi tới trước mặt Khả Lan, giơ tay lên không chút do dự đánh vào mặt Khả Lan.

Khả Lan còn chưa phản ứng khuôn mặt liền có cảm giác đau rát.

“Con trai tôi vốn dĩ ở kinh thành có tiền đồ lại bị một người phụ nữ như cô phá hư bây giờ còn có mặt mũi đến đây sao! Không phải là muốn tiền sao?” Người phụ nữ trung niên nói tới đây dừng một chút hừ lạnh lại nói: “Bà Lý, cầm tiền trên bàn đưa cho người phụ nữ này, để cô ta ôm con trai cút đi.”

Dứt lời người phụ nữ trung niên xoay người đi vào trong mà bà Lý cầm một cốc tiền nhét vào tay Khả Lan.

Thấy thái độ người phụ nữ trung niên như vậy Khả Lan chợt cảm thấy cầm giận bụng bàn tay đang nắm tay cậu bé ra, Khả Lan gọi người phụ nữ trung niên kia lại.

“Chờ một chút.” Khả Lan nhẹ giọng kêu.

Người phụ nữ trung niên nghe thấy dừng bước chân nhưng không quay đầu lại.

Thấy thái độ người phụ nữ trung niên Khả Lan nhấp máy môi híp hai mắt ném tiền trả lại cho người phụ nữ trung niên.

Người phụ nữ trung niên bị tiền đập một cái, vội vàng quay đầu nhìn Khả Lan há miệng muốn mắng cô “đừng có không biết điều.”

Nhưng Khả Lan lại khẽ cười một tiếng gờ tay trả lại người phụ nữ một cái tát lạnh giọng nói: “Cho dù chúng tôi có đi ăn xin cũng sẽ không nhận một xu của bà.” Dứt lời Khả Lan xoay người kéo đứa bé đi.

Người phụ nữ bị Khả Lan đánh sặc mặt lúc trắng lúc đỏ.

Bà ta sẽ không gọi bọn họ lại, con trai bà ta làm thiếu úy ở Bắc Kinh còn sợ không có người phụ nữ nào sinh con cho con trai bà sao!

Khả Lan lấy tiền đập người thoải mái đem con riêng nhà người ta bỏ đi lúc này mới phát hiện xúc động là ma quỷ.

Cô không phải mẹ của đứa bé sao lại phải làm như vậy.

Đi hai bước Khả Lan chợt dừng bước ngồi xổm trước mặt thằng bé nói: “Người phụ nữ ở bên trong là bà nội em sao?” Nhìn thái độ bà ta không khó đoán ra bà ta là bà nội của thằng bé.

Bé trai nghe Khả Lan hỏi liền gật đầu một cái như xác định.

Thấy bộ dáng bé trai Khả Lan thờ dài nói: “Mẹ em làm gì khiến bà nội em không vui.”

“Mẹ.....Cùng ba không có kết hôn, bà nội không thích em cùng mẹ.” Bé trai nói xong khuôn mặt sàu khổ sau đó lại nắm tay Khả Lan: “Ba hay đánh mẹ, em thích chú.” Nói tới đây đứa bé rút cổ một cái nhìn qua khuôn mặt có vẻ hơi hung dữ.

Thật ra thì bộ dáng đứa bé không xấu xí, da trắng nõn, hai mắt đen nhánh giống như mã não trong suốt.

Nếu như không phải do có vết phỏng trên mặt nhất định sẽ là một đứa bé rất xinh đẹp.

Im lặng hồi lâu Khả Lan ôm lấy đứa bé thờ dài rồi trầm giọng nói: “Em đi cùng chị đã.....Em có nhớ số điện thoại của mẹ không? Em mất tích, mẹ em nhất định sẽ rất lo lắng.”

Mặc dù đứa bé nói không hiểu nhưng Khả Lan có thể hiểu được ý đứa bé muốn nói.

Chuyện phức tạp, bạo lực gia đình, mâu thuẫn của ba mẹ còn có người thứ ba thật sự không thể yên ổn.

Khó trách đứa bé như vậy còn có vết bỏng trên mặt.

“Không nhớ rõ.” Đứa bé trả lời Khả Lan không nhớ số điện thoại của mẹ.

Nghe thấy đứa bé trả lời Khả Lan lấy thẻ chứng minh nhân dân của ba đứa bé ra xem; Cố Diệc, cái tên rất quen thuộc giống như đã gặp ở đâu đó.

.....

Bởi vì đêm khuya Khả Lan ở khách sạn một đêm sáng sớm ngày hôm sau mới về nhà.

Căn nhà của ông bà vẫn như cũ, lúc ông ngoại qua đời liền để lại căn nhà này cho mẹ cô.

Khả Lan đã từng muốn bán căn nhà này đi để chữa bệnh cho mẹ nhưng mẹ cô lại không đồng ý nên vẫn giữ căn nhà này.

Lúc đầu cứ cuối năm bọn họ sẽ quay về đây nhưng bởi vì bị người khác xem thường cùng với những lời chế giễu dần dần càng ít quay về.

Tính toán cũng đã ba năm không có quay về đây, lần này trở về lại là để an táng mẹ.

Căn nhà là phong cách của những năm tám mươi, mặc dù cũ kỹ nhưng người ở vẫn không có vấn đề gì.

Vừa đến cửa nhà Khả Lan đứng ở bên ngoài còn chưa có mở cửa liền nghe thấy tiếng của mợ hai Chu Kim Hoa vang lên.

“Ồ, đây không phải là Khả Lan sao? Đứa bé cũng đã lớn như vậy sao chồng không về cùng?”

Nghe một câu nói như vậy Khả Lan vẫn không ngừng động tác trên tay muốn cắm chìa khóa vào ổ lại phát hiện ra cánh cửa lúc đầu đã biến thành cửa chống trộm.

Thấy tình huống như vậy Khả Lan tối sầm mặt quay đầu nhìn mợ hai.

So với hai năm trước mợ hai mập thêm một chút, sắc mặt cũng hồng hào hơn nhưng tóc mai hai bên bạc trắng nhiều hơn.

“Mợ hai, đây là con của bạn cháu.” Khả Lan sắc mặt bình tĩnh nhỏ giọng nói với mợ hai.

Dứt lời cô đi về phía mợ hai nói “Mợ hai có phải đã đổi ổ khóa của cửa không?” Chìa khóa không đúng nhất định là có người đổi ổ khóa.

Mợ hai ở bên cạnh nhà nên nhất định sẽ biết ai là người đổi ổ khóa.

“Bạn sao? Mặt mũi làm sao vậy?” Nhưng Chu Kim Hoa nghe Khả Lan nói chỉ đảo hai mắt không để ý tới câu hỏi của Khả Lan đưa tay muốn sờ khuôn mặt bị thương của đứa bé, đứa bé lùi về phía sau hai bước né tránh.

Thấy bộ dáng mợ hai Khả Lan hít sâu một hơi, không trả lời xoay người nói: “Quên đi, tìm người tới mở khóa.” Nói tới đây Khả Lan lấy điện thoại di động ra giọng nói không lớn không nhỏ lầm bầm: “Trên mạng vừa hay có thể tìm người tới mở khóa.”

Nói tới đây Khả Lan dừng một chút.

Mà Chu Kim Hoa nghe thấy vẻ mặt đột nhiên biến đổi vội vàng nói: “Là cậu của cháu cạy cửa vào ờ, bọn họ vừa mới ra ngoài chắc lát nữa sẽ quay về.” Nói tới đây Chu Kim Hoa liếc nhìn chị dâu vừa mới đi bán rau về ở phía sau lưng Khả Lan.

Khả Lan thấy vẻ mặt của mợ hai liền nhìn theo ánh mắt bà, thấy mợ cả Lý Hồng Hoa đang đến gần.

Người đó đến gần Khả Lan còn chưa kịp lên tiếng.

Lý Hồng Hoa liền nói: “Khả Lan về rồi sao? Mẹ cháu đâu?” Dứt lời Lý Hồng Hoa liếc nhìn mọi nơi, trừ một đứa trẻ ba bốn tuổi không còn ai nữa.

Đột nhiên nhắc tới mẹ về mặt Khả Lan chợt chìm xuống cô thờ dài chỉ lên cái ba lô trên lưng nói: “Mẹ qua đời. Lần này cháu về đây là muốn an táng mẹ.” Khả Lan nói tới đây ngược mắt nhìn mợ cả.

Mà Lý Hồng Hoa nghe thấy Khả Lan nói như vậy trong nháy mắt sắc mặt trầm xuống, bước chân lùi về sau hai bước.

Loại người chết dơ bẩn như vậy mà Khả Lan lại đeo trên lưng thật là tạo nghiệt.

Khả Lan xoay người muốn mợ cả mở cửa mặc dù mẹ đã hỏa táng nhưng cô vẫn muốn làm tang lễ theo phong tục ở quê.

Nhưng lúc này Lý Hồng Hoa chợt ngẩng đầu đẩy Khả Lan ra.

Khả Lan lao đảo nhưng không ngã.

Nhưng.....

“Sao các người có thể như vậy, cầm một trăm nghìn tệ của nhà tôi lại bắt nạt nhà tôi, không chịu làm giấy chuyển nhượng nhà đất bây giờ lại muốn lấy lại nhà.” Dứt lời Lý Hồng Hoa dừng một chút lại đặt móng ngồi trên đất.

Lớn tiếng khóc: “Sao số tôi lại khổ vậy chứ lại có đứa cháu gái như vậy.”

Bởi vì người trong thôn phần nhiều là nương tựa nhau mà sống, Lý Hồng Hoa vừa khóc như vậy mọi người liền bắt đầu vây xem.

Thấy tình huống như thế Khả Lan hơi ngừng lại rũ hai mắt “Cháu chỉ muốn an táng cho mẹ, sau này căn nhà này vẫn là của mọi người.” Khả Lan nói tới đây trái tim tối tăm.

Nếu như đổi thành người khác nhất định cô sẽ đấu tranh nhưng mà đây lại là họ hàng, thôi.....

Hoàn cảnh nhà mợ cả cũng không tốt, hai đứa con trai sau này còn phải lấy vợ, không có nhà sẽ là vấn đề lớn.

Nhưng mà Lý Hồng Hoa không nghe lời Khả Lan nói vẫn ngồi dưới đất ầm ĩ như cũ.

Mà mọi người vây xem lại bắt đầu chỉ chỗ Khả Lan miệng không ngừng nói mấy năm cô không quay về bây giờ lại muốn tranh giành nhà với cậu.

Bên cạnh còn có một đứa bé trau đoáng chừng là giống mẹ cô bị đàn ông vứt bỏ nên đưa đứa bé về ăn bám.

Đã từng hại ông Dương bây giờ lại muốn tới hại con trai ông Dương.

Xinh đẹp thì có ích gì, cũng chỉ là hoa bên đường sinh con cho đàn ông.

Nhìn đứa bé kia trên mặt còn có vết sẹo nhất định là con hoang.

Tất cả mâu thuẫn trong nháy mắt đều đánh về phía Khả Lan, cô đứng trong đám người thầm nghĩ muốn phản bác.

Nhưng trong đám người chợt có một người khoảng hai mươi tuổi thân hình to con lao ra chắn trước mặt Khả Lan.

“Tại sao các người lại nói Khả Lan như vậy? Một đám nhiều chuyện chỉ biết nói lung tung.”

Người nói chuyện là Điền Lực bạn thân lúc nhỏ của Khả Lan, trước kia quan hệ không tệ sau này ít gặp đôi khi chỉ nhắn tin trò chuyện đôi câu.

Điền Lực dứt lời mọi người cũng không có tán ra ngược lại càng thêm chi chò.

Điền Lực hết cách không thể làm gì khác là kéo tay Khả Lan nói: “Khả Lan tới nhà tớ đi chuyện nhà cửa tìm trường thôn để giải quyết.”

Dứt lời Điền Lực kéo Khả Lan đi về phía nhà mình.

Mà Khả Lan nhìn một chút những người vây xung quanh cuối cùng không từ chối đi theo Điền Lực về nhà.

Điền Lực thấy Khả Lan không từ chối nhất thời vui mừng hớn hờ kéo Khả Lan về nhà.

Khả Lan đi theo sau lưng Điền Lực.

Nhưng....Còn chưa vào cửa mẹ Điền Lực liền đứng ngoài cửa ngăn cản Khả Lan “Không phải đi không cho cháu vào chỉ là loại tro cốt này quá xui xẻo cháu nên đi chỗ khác thì hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Đánh Một Trận

Giọng mẹ Điền Lực không nhỏ hào sảng vang dội.

Lúc này bà đang cầm một cây chổi sắc mặt âm trầm lúc nào cũng có thể đuổi người.

Khả Lan nghe mẹ Điền Lực nói liền dừng chân nấp náy môi nghiêng đầu nhìn về nơi xa thấy ở bên kia nhóm người đã tản đi liền thở dài một hơi, cô lôi kéo bé trai định quay lại nhà cũ.

Điền Lực thấy Khả Lan muốn đi nhất thời nóng nảy đưa tay vội vàng níu tay Khả Lan nói: “Khả Lan, bây giờ cậu qua đó một mình bọn họ nhất định sẽ bắt nạt cậu.”

Dứt lời Điền Lực muốn kéo Khả Lan vào nhà.

Mẹ Điền Lực ngăn lại không chịu buông ra.

“Thằng ngốc này, người ta cũng đã sinh con rồi con còn lo vớ vẩn cái gì.”

Mẹ Điền Lực trầm giọng nhắc nhở con trai lần này Khả Lan mang theo con trai về nhà chẳng lẽ còn muốn giúp cô nuôi con riêng sao?

“Mẹ.....!” Điền Lực nghe thấy mẹ mình nói vậy vội vàng lớn tiếng gọi mẹ muốn nói giúp Khả Lan.

Mẹ Điền Lực đưa tay cốc đầu Điền Lực: “Đầu con bị cửa kẹp hư rồi sao, con nhìn người ta xem cả người mặc hàng hiệu còn dắt theo một đứa bé nhất định là làm vợ bé của nhà giàu, bây giờ không sống được nữa nên mới quay về.....”

“Mẹ.....Khả Lan không phải loại người như vậy lần này cô ấy quay về là vì muốn an táng mẹ.”

“Con bé cũng sẽ không làm vợ con, con lo lắng làm gì!”

.....

Điền Lực cùng mẹ vẫn còn đang cãi vã Khả Lan đứng một bên nhìn một lúc lâu liền hít sâu một hơi không lên tiếng xoay người rời đi.

Lúc trước quan hệ của cô cùng mẹ Điền Lực không tệ nhưng mẹ Điền Lực nói không sai, cô sẽ không làm con dâu nhà họ Điền, cô đem theo một đứa bé cùng bình tro cốt vào nhà họ Điền, nhà người ta mê tín nên sẽ không cho cô đi vào.

Khả Lan quay lại căn nhà cũ, đám người đã tản đi hết mà mọi cả cùng mọi hai của cô đang ngồi trò chuyện trên ghế trong phòng khách.

Thấy hai người đều ở trong nhà Khả Lan ôm bé trai mở cửa đi vào.

Lý Hồng Hoa cùng Chu Kim Hoa không ngờ Khả Lan sẽ quay lại, đợi đến khi Khả Lan đi vào trong nhà lúc này hai người mới phản ứng được lập tức đứng lên cầm cây chổi muốn đuổi Khả Lan đi.

Nhìn bộ dáng hai người Khả Lan chợt cảm thấy buồn cười; hít một hơi về mặt rét lạnh không nhanh không chậm nói: “Nếu như theo quy trình pháp luật,

khỏi tố lên tòa án, căn nhà này vẫn là của cháu, nếu như bị cướp mất thì cùng lắm cháu quay về thành phố còn mọi người thì sao?” Nói tới đây Khả Lan lạnh lùng nhìn hai mẹ.

Làm như vậy thật kém cỏi.

Lý Hồng Hoa cùng Chu Kim Hoa nghe Khả Lan nói như vậy cả người liền ngẩn ngơ.

Nghe qua có vẻ như Khả Lan muốn kiện ra tòa?

Không ngờ con bé này lại ác hơn mẹ nó nhiều.

Lát sau.....

Lý Hồng Hoa cùng Chu Kim Hoa biết rõ nếu ra tòa bọn họ sẽ không có lợi liền cắt cây chổi đi nhưng vẫn đứng ở cửa ngăn Khả Lan.

“Khả Lan nói gì vậy đều là người một nhà cả tại sao có thể kiện ra tòa chứ.” Lý Hồng Hoa nói xong đưa tay kéo Khả Lan vào ghế ngồi.

Mẹ hai cũng đứng một bên không nói gì.

Rồi sau đó.....

Khả Lan nói với mẹ cả mấy câu về chuyện an táng cho mẹ cô.

Mặc dù không tình nguyện lắm nhưng cũng không còn cách nào.

Chỉ là mẹ cả bày tỏ trưa nay có khách tới nên Khả Lan đừng vội làm hậu sự, sáng mai hãy làm.

Khả Lan không muốn họ hàng khó chịu nên gật đầu đồng ý.

Bên ngoài nhà cũ mặc dù không có gì thay đổi nhưng bên trong thay đổi không ít.

Căn phòng được sơn lại và lắp đặt các thiết bị cần thiết, ở phía sau còn có thêm căn bếp nhỏ.

Sau khi vào phòng Khả Lan nói mẹ cả dọn cho mình một phòng.

Sau khi thu dọn đồ xong cô ngồi ở trong nhà.

Không khí chợt trở nên yên tĩnh khiến cô theo bản năng nhìn vào điện thoại di động tựa như muốn tìm tung tích của ai đó.

Chỉ tiếc rằng cô đã đem số điện thoại của Cố thủ trưởng liệt kê vào danh sách đen!

Mặc kệ đối phương có liên lạc với cô hay không cô đều không thể thấy cũng không thể nghe.

Điện thoại di động không có động tĩnh gì ánh mắt Khả Lan liền dừng lại trên người bé trai.

“Em tên gì?” Khả Lan chưa từng hỏi tên đứa bé.

Lúc này bé trai đã thay một bộ đồ đẹp, nếu như không có vết bóng sẽ là một đứa bé đẹp trai.

Chỉ tiếc.

Bé trai nghe Khả Lan hỏi tên nghiêng đầu suy nghĩ rồi nói: “Đỗ Niệm Diệc”. Dứt lời đứa bé ngược mắt, con người đen nhánh nhìn Khả Lan.

Nghe thấy tên đứa bé Khả Lan hơi ngừng lại, Niệm Diệc, ba đứa bé là Cố Diệc, xem ra trong lòng mẹ đứa bé này vẫn còn ba đứa bé.

Sau khi hỏi tên Khả Lan đưa bé trai ra ngoài đi dạo.

Xem sự thay đổi của quê hương.

Lần nữa quay về sau nhiều năm, quê hương thay đổi không nhiều nhưng đã sớm cảnh còn người mất.

Sau khi Khả Lan đi vòng quanh xóm một vòng liền quay về.

Trước căn phòng cũ có một chiếc xe mercedes và một chiếc Volkswagen.

Thấy hai chiếc xe con Khả Lan đoán đây là khách mà mẹ cả nói tới.

Cô không suy nghĩ nhiều nhấc chân đi vào trong, vừa vào nhà liền nhìn thấy mẹ cả đang nói chuyện với một người đàn ông khoảng chừng năm mươi tuổi.

Bởi vì Khả Lan đi vào nên hai người cũng ngừng trò chuyện đưa mắt nhìn Khả Lan.

Người đàn ông trung niên thấy Khả Lan đầu tiên là dừng lại, ánh mắt sáng rực, hình như rất hứng thú với Khả Lan, không ngừng nhìn Khả Lan từ trên xuống dưới.

Thấy ánh mắt người đàn ông trung niên Khả Lan tối sầm mặt không lên tiếng đi về phòng.

Khả Lan vừa phòng người đàn ông trung niên kia liền bắt đầu hỏi chuyện Khả Lan.

Đại khái bày tỏ mình rất hứng thú với Khả Lan.

Ông ta là người phụ trách về việc đền bù, nhà ai biểu hiện tốt ông ta liền nâng giá cao một chút cho nên tất cả mọi người đều cần ông ta.

Mặc dù mẹ cả của Khả Lan nghe người phụ trách hỏi ngoài miệng nói không có khả năng nhưng lúc cái lợi đặt trước mặt ai mà không động lòng.

Vì vậy Khả Lan vừa bước chân vào nhà mẹ cả liền đi theo cô.

Thấy mẹ cả Khả Lan cũng không lên tiếng ngồi xuống mép giường.

Ấn tượng của cô về mẹ cả không tốt, nếu không phải là họ hàng cô đã sớm trở mặt.

Khả Lan không lên tiếng mở điện thoại ra xem tin tức.

Lý Hồng Hoa ngồi vào bên cạnh Khả Lan nhẹ nhàng hỏi Khả Lan: “Năm nay Khả Lan cũng đã hai mươi bốn tuổi rồi, ở thành phố có bạn trai chưa?”

Dứt lời Lý Hồng Hoa nhìn Khả Lan chờ đợi Khả Lan trả lời.

“Không có.”

Khả Lan thành thật trả lời, lắc đầu một cái. Bây giờ cô chỉ có một mình.

Lý Hồng Hoa nghe Khả Lan trả lời hai mắt sáng rực, há miệng muốn hỏi Khả Lan có muốn làm vợ nhỏ không.

Nhưng lại cảm thấy quá trực tiếp thì không tốt.

Chỉ là nhìn Khả Lan mặc hàng hiệu, lúc này về quê lại không đem chồng về cùng có tám phần là làm vợ bé của người ta.

Dù sao cô cũng đã như vậy thì làm vợ bé ở đâu cũng như nhau.

Nghĩ đến đây Lý Hồng Hoa nhìn Khả Lan trầm giọng hỏi “Ông chủ Lý ở bên ngoài hỏi cháu có nguyện ý ở cùng ông ta không.” Lý Hồng Hoa nói xong lại bắt đầu mong đợi.

Ông chủ Lý là giám đốc chính ủy được thị trường xem trọng quyền lực rất lớn.

Khả Lan đi theo ông ta cả nhà đều được nhờ.

Nhưng lời của mẹ cả lọt vào tai Khả Lan lại vô cùng chói tai.

Ông chủ Lý bên ngoài?

Nhìn qua khoảng năm mươi tuổi phải là người đã có vợ.

Bây giờ lại muốn cô ở cùng, làm vợ nhỏ sao?

Nghĩ đến đây Khả Lan không tự chủ được nở nụ cười lạnh, mặc dù trái tim tối tăm nhưng ánh mắt rất lạnh lùng.

Cô im lặng ngồi ở mép giường không nhanh không chậm trả lời “Không thể nào.” Ba chữ đơn giản.

Mà Lý Hồng Hoa nghe Khả Lan trả lời khuôn mặt có chút lúng túng đưa tay kéo tay Khả Lan nói: “Ông chủ Lý là cán bộ lại là người biết quan tâm chăm sóc, cháu ở cùng ông ta sẽ không bị lộ.”

Khả Lan giật tay ra khỏi tay Lý Hồng Hoa.

Hừ lạnh một tiếng.

“Mẹ cả, cháu là cháu gái của mẹ, mẹ cứ như vậy khuyên cháu mình làm vợ bé sao?” Khả Lan trả lời Lý Hồng Hoa.

Trong lòng cảm thấy cực kỳ buồn bực.

Lúc này mẹ cả lại khuyên cô đi làm vợ bé, mẹ cả mới tốt làm sao.

Lý Hồng Hoa nghe Khả Lan nói khuôn mặt khó có thể che giấu lúng túng lại cầm tay Khả Lan nói: “Cháu suy nghĩ kỹ một chút đây là cơ hội tốt.” Dứt lời Lý Hồng Hoa vỗ vỗ tay Khả Lan lại bị Khả Lan hung hăng hất ra.

Bốp.....

Khả Lan chợt đứng dậy giờ tay đánh Lý Hồng Hoa một cái.

Vốn dĩ cô không muốn tranh chấp với họ hàng nhưng lời nói của mẹ cả thật sự khiến cô tức giận.

Tuy nói quan hệ của mẹ với các anh em không tốt lắm nhưng không đến nỗi mẹ cả phải thuyết phục cô làm vợ bé.

Nghĩ tới đây Khả Lan khẽ nhếch miệng khổ sở nở nụ cười.

“Nếu như mẹ cả cảm thấy đây là cơ hội tốt vậy mẹ tự đi đi.”

Sau khi đánh mẹ cả Khả Lan lạnh giọng nói.

Nhưng Lý Hồng Hoa nghe Khả Lan nói sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, há miệng muốn nói lời khó nghe.

Nhưng lời đến miệng lại nuốt ngược trở lại.

Lần này không thể khuyên Khả Lan đi theo ông chủ Lý thì còn có lần sau.

Không thể trở mặt nhanh như vậy, bà ta không tin Khả Lan có thể làm vợ bé ở bên ngoài nhưng về nhà lại không thể làm.

Chính bởi nguyên nhân này nên trong lòng bà ta mới có tính toán, cho nên bị Khả Lan đánh một cái bà ta cũng không đánh lại.

Sau đó bà ta đứng dậy nhìn Khả Lan thờ dài: “Mẹ cũng chỉ làm muốn tốt cho cháu, nhân lúc cháu còn trẻ tuổi tranh thủ kiếm nhiều tiền một chút, có tiền mới có chỗ dựa.”

Sau khi Lý Hồng Hoa nói xong đưa tay muốn cầm tay Khả Lan tỏ vẻ nhân từ.

Khả Lan nở nụ cười châm chọc, đứng thẳng trước mặt Lý Hồng Hoa.

“Cháu nói rồi, không thể nào.”

Sau khi xử lý đám buôn bán người Mộ Dung Triển đi theo Khả Lan về nhà.

Lúc nhìn thấy cảnh mọi người vây quanh Khả Lan anh ta muốn xông ra giúp cô.

Nhưng ngại vì ý của ông chủ nên anh ta không dám lộ diện.

Sau đó lại nghe nói có người muốn bao nuôi Khả Lan, Mộ Dung Triển nhất thời tức giận.

Thừa dịp người muốn bao nuôi kia ngồi một mình anh ta hung hăng đem người đánh ông ta một trận.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhằm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Ông Chủ Đến.

Có lẽ bởi vì Khả Lan quả quyết từ chối khiến cho Lý Hồng Hoa tức giận.

Bà ta đứng trước mặt Khả Lan, trong đôi mắt lộ ra tia lạnh lẽo, mặc dù muốn nói lời cay độc nhưng suy nghĩ một chút lại xoay người hừ lạnh: “Nghĩ tới những năm lẫn lộn ở thành phố, không thể cứu vãn được nữa, còn không biết xấu hổ.” Lý Hồng Hoa nói xong đi ra khỏi phòng.

Khả Lan thấy Lý Hồng Hoa nói vậy sắc mặt hơi trầm xuống, thờ dài, xoay người nhìn bé trai, trong lòng chần chừ có nên tới đồn công an báo án hay

không.

Đứa bé mắt tích, mẹ đứa bé nhất định sẽ lo lắng.

Nhưng.....

Khả Lan đi tới đồn công an lại không thể kiếm ra người để báo án.

Khả Lan đang muốn báo án thì bé trai tóm lấy cánh tay Khả Lan nhỏ giọng nói: “Chị, cầu xin chị đưa em về thành phố, em sợ.”

Dứt lời bàn tay đứa bé đang nắm ống tay áo Khả Lan run rẩy.

Thấy tình huống như thế Khả Lan hơi ngừng lại, chần chừ rồi gật đầu đồng ý yêu cầu của bé trai.

Rời khỏi đồn công an Khả Lan ghé một tiệm ăn cơm rồi mới quay về nhà.

Trong nhà ngoài cậu mợ còn có hai người anh họ.

Quan hệ của Khả Lan với bọn họ không tệ nhưng bởi vì người lớn nên không còn qua lại.

Đến giờ cơm tối Khả Lan đưa Đỗ Niệm Diệc cùng ăn cơm, mợ cả cùng con dâu nói bóng gió chuyện ông chủ Lý muốn Khả Lan làm vợ bé.

Cuối cùng nói tới chuyện làm vợ bé.

Nói chuyện để Khả Lan thông minh một chút, nhất định có thể trèo cao, có thể vào nhà ông chủ Lý làm bà chủ.

Bữa ăn tối khiến Khả Lan không có khẩu vị, ăn được vài miếng Khả Lan liền buông chén đĩa quay về phòng không để ý tới lời nói của bọn họ.

Sau khi quay về Khả Lan có thói quen xem tin tức liền thấy tin tức giải tỏa ở đây.

Sáng sớm ngày hôm sau nhà tang lễ liền cho người tới bố trí linh đường đổi lại thành màu trắng.

Dù gì cũng là người thân, cậu mợ thấy trong nhà bố trí thành màu trắng, dường như nhớ ra điều gì đó hốc mắt dần dần đỏ.

Tập tục ở quê phải để tang cùng với khóc, Khả Lan đem bình tro cốt để vào quan tài nhỏ rồi quỳ gối ở bên cạnh.

Hai ngày nay khóc quá nhiều nên hai mắt Khả Lan sưng đỏ, lần này quỳ gối trước quan tài vẫn cúi đầu lau nước mắt, mấy người được mời tới khóc thuê cũng khóc tới đình tai nhức óc.

Linh cữu vào đất liền an tâm.

Sau khi lo hậu sự xong Khả Lan không lập tức rời đi, cô muốn nhân cơ hội này đem khoản tiền lần trước ông chủ đưa quyên góp vào viện dưỡng lão, trại trẻ mồ côi.

Buổi tối ông chủ Lý kia lại xuất hiện ở nhà Khả Lan, khuôn mặt ông chủ Lý bầm tím, hiển nhiên là bị người ta đánh.

Mặc dù trên mặt có vết thương nhưng quần áo chỉnh tề, dạng chó hình người.

Thấy ông Lý tới Khả Lan liền dẫn Đỗ Niệm Diệc vào phòng tiếp tục suy nghĩ xem phải làm gì tiếp theo, cô xin nghỉ dài hạn đến năm mới mới quay về thành phố.

Cho nên cô bắt đầu tính toán chuyện Quạt Khôi.

Khả Lan cùng Đỗ Niệm Diệc vừa mới vào phòng.....

“Khả Lan, đứa trẻ rửa mặt chưa?”

Lý Hồng Hoa chợt mở cửa phòng toilet hỏi Khả Lan Đỗ Niệm Diệc rửa mặt hay chưa.

Nghe thấy Lý Hồng Hoa nói lúc này Khả Lan mới nhớ tới chưa rửa mặt, xoay người muốn lấy nước rửa mặt cho đứa bé.

Lý Hồng Hoa lại đi vào kéo đứa bé thờ dài tựa như quan tâm nói: “Hôm nay cháu cũng mệt rồi mợ giúp cháu tắm cho thẳng bé, lát nữa sẽ đưa nước vào cho cháu.” Dứt lời Lý Hồng Hoa cúi đầu nghẹn ngào hốc mắt đỏ bừng.

Đứa bé giùng giàng không chịu nhưng thấy hốc mắt Lý Hồng Hoa đỏ bừng, có thể là ý thức được gì đó cuối cùng không giãy giụa nữa.

Thấy bộ dáng Lý Hồng Hoa Khả Lan không suy nghĩ nhiều cảm thấy Lý Hồng Hoa đột nhiên toilet có thể là do tình thân.

Nhưng.....

Sau khi Lý Hồng Hoa rời khỏi phòng Khả Lan liền đem Đồ Niệm Diệc khóa vào trong phòng ở góc nhà.

Rồi sau đó.....Ý bảo ông chủ Lý đi vào phòng Khả Lan.

Cậu Khả Lan thấy tình huống như vậy sắc mặt cũng rất khó nhìn, rất là không đồng ý chuyện này.

Lại bị Lý Hồng Hoa mắng mỏ.

“Ông chủ Lý muốn khu nhà của chúng ta làm trung tâm, nhà chúng ta có thể được hơn sáu triệu tệ.”

“Cả đời ông cũng không thể kiếm được nhiều tiền như vậy.”

“Ông tưởng Lâm Khả Lan là đồ tốt sao? Không chừng ở thành phố cũng là vợ bé của người ta.”

“Lúc trước nó và mẹ nó hút cạn cả tiền của ba mẹ, anh em các người đều không được một xu.”

“Vốn dĩ phải bồi đắp, lúc này không nên đề ý nhiều.”

.....

.....

Sau khi Lý Hồng Hoa ra ngoài Khả Lan liền ngồi lên giường.

Cô còn đang suy nghĩ về viện dưỡng lão, trại trẻ mồ côi cùng với việc lựa chọn di dời sản nghiệp của Quạt Khởi, chuyển công ty tới Hàng Châu, có thể bắt đầu lại ở đây.

Kết.....

Lúc này Khả Lan nghe thấy tiếng mở cửa cho rằng là mẹ cả liền nói: “Cháu tự rửa được.”

Dứt lời cô không thấy mẹ cả trả lời mà nghe thấy tiếng khóa cửa.

Trong lòng cô có chút kinh ngạc, quay đầu lại thấy ông chủ Lý đang từ cửa chậm rãi đi về phía cô.

Thấy ông chủ Lý đầu tiên Khả Lan sững sờ sau đó liền đoán được tại sao mà Lý Hồng Hoa muốn đưa Đồ Niệm Diệc đi.

Khả Lan còn chưa nói chuyện ông chủ Lý liền đề cô xuống.

“Con quý nhỏ, không ngờ cay độc như vậy, còn tìm người đánh tôi, còn làm bộ như là xử nữ.” Dứt lời cả người ông chủ Lý đề lên người Khả Lan.

Mặc dù Khả Lan không nhỏ nhưng bị người đàn ông đầy đặn đề lên người nên khó có thể đẩy ra.

“Hôm nay nếu như ông dám làm gì tôi thì sáng mai tôi nhất định kiện cho ông thanh bại danh liệt.” Khả Lan lạnh giọng nhắc nhở ông chủ Lý, thân là nhân viên nhà nước lại làm loại chuyện bại hoại như vậy.

Nhưng.....Ông chủ Lý nghe thấy Khả Lan nói như vậy cũng chỉ hừ một tiếng, đưa tay kéo mái tóc dài của Khả Lan dùng lực kéo về phía sau âm hiểm cười nói: “Chỉ bằng một người như cô sao? Ông đây sẽ khiến cho cô chưa ra khỏi thôn đã chết ở trong thôn cô có tin hay không?” Dứt lời ông ta nói tiếp: “Chỉ cần cô ngoan ngoãn phục vụ ông cho tốt ông đây đảm bảo cô được ăn ngon mặc đẹp.”

Ông chủ Lý nói xong khuôn mặt cười thô bỉ không còn bộ dáng áo mũ chỉnh tề như trước.

Ông ta tự tay kéo quần áo của Khả Lan, dùng lực kéo ra lúc nhìn thấy da thịt trắng nõn trước ngực liền hít vào một hơi không tự chủ đưa tay lên sờ.

Ông ta hài lòng “ồ” lên.

Đúng là ở thành phố về cấp bậc quả nhiên không giống nhau.

Lúc này Khả Lan không cách nào tỉnh táo, cả người run rẩy, chẳng lẽ hôm nay cô sẽ chết dưới tay ông chủ Lý này sao?

Nghĩ đến đây Khả Lan dùng sức hít một hơi đổi lại khuôn mặt tươi cười, nũng nịu nói: “Vây ông cũng không thể vội vàng như vậy! Phá hư đồ của tôi lại phải tốn tiền mua.”

Dứt lời ánh mắt Khả Lan như đang thấy thương cho quần áo của mình.

Ông chủ Lý thấy bộ dáng của Khả Lan lập tức nở nụ cười, từ trong ngực móc ra một xấp tiền giơ trước mặt Khả Lan, ánh mắt sắc nhọn.

“Tôi có một căn biệt thự ở khu trung tâm, ngày mai cô tới đó ở đi.” Dứt lời ông Lý cúi đầu muốn hôn lên đôi môi Khả Lan.

Khả Lan chợt nghiêng mặt sang bên cạnh nụ hôn của ông ta rơi vào khuôn mặt cô.

Chợt thấy ghé thăm Khả Lan chịu đựng cảm giác buồn nôn khẽ chớp hai mắt, sau đó đưa tay chỉ trước ngực ông ta dịu dàng nói: “Ông đừng tôi thấy nặng quá, tôi muốn ở trên.”

Nói xong Khả Lan nhẹ nhàng uốn éo người nắm cổ áo của ông chủ Lý chớp chớp mắt với ông ta.

Mộ Dung Triển đứng ở ngoài cửa sổ muốn nhảy vào nhưng thấy tình huống như thế lại dừng bước.

Trong nhà Khả Lan lật người thì lấy được cây kéo trên tủ đầu giường.

Cô ngồi trên người ông chủ Lý khuôn mặt cười tươi như hoa nhưng ánh mắt lạnh lẽo.

Người đàn ông vốc dáng đầy đặn bộ mặt đang hưởng thụ chờ Khả Lan lấy ra tất cả vốn liếng, Khả Lan lại cầm cây kéo dùng sức ghim vào huyệt giữa hai chân ông ta.

Từ từ hạ xuống người đàn ông bị đau đến nỗi từ trên giường nhảy dựng lên, kêu lên một tiếng đầy Khả Lan từ trên giường xuống.

Khả Lan xuống giường sắc mặt lại cực kỳ bình tĩnh lắc lư đứng dưới đất lạnh lùng nhìn ông chủ Lý.

Đằm đằm máu tươi ông chủ Lý đứng che cậu nhỏ của mình.....A.....Kêu la thảm thiết.

Mà bên ngoài Lý Hồng Hoa cùng chồng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của ông chủ Lý cảm thấy tình huống không đúng, đập cửa vội vàng hỏi ông chủ Lý xảy ra chuyện gì.

Nghe thấy giọng gấp gáp của người ở bên ngoài.

Khả Lan nhấc chân mở cửa phòng, sau khi để mọi người vào cô liền đi về phía phát ra tiếng của Đỗ Niệm Diệc.

Lúc này trong phòng ông chủ Lý sắc mặt tái nhợt, lúc nhìn thấy Khả Lan mở cửa cho người vào, cô ra khỏi phòng ông ta không ngừng kêu la trong giọng nói không ngừng nói muốn giết cô.

Lúc này Lý Hồng Hoa cùng chồng nhìn thấy tình hình trong phòng thì bị sợ đến cả người run rẩy, nằm mơ cũng không nghĩ tới một cô gái nhu nhược lại ác độc cắt đi bộ phận trọng yếu của đàn ông.

Sau khi Khả Lan tìm thấy Đỗ Niệm Diệc liền thu dọn đồ đạc xoay người muốn bỏ đi.

Lý Hồng Hoa ngăn cản Khả Lan, cả người run rẩy vội vàng nói: “Làm người ta bị thương lại cứ như vậy bỏ đi?” Dứt lời ánh mắt Lý Hồng Hoa dừng trên người ông chủ Lý.

Mà anh họ của Khả Lan ở trên lầu xuống lầu thấy máu tanh trong phòng cũng hoảng sợ.

Sắc mặt mọi người khác nhau, cảm thấy kinh ngạc khi thấy Khả Lan làm như vậy với ông chủ Lý.

Thấy cả nhà như vậy đôi tay Khả Lan nắm chặt đứng thẳng người mặt lạnh lùng trầm giọng nói: “Thôn phải dỡ bỏ theo diện tích mà tính ra giá tiền đền bù, tôi điều tra rồi, giá tiền đền bù sẽ ở khoảng hai trăm đến hai trăm tám mươi nghìn tệ, đồ chơi của ông chủ Lý nếu lập tức chở đi bệnh viện phẫu thuật tiền chữa sẽ không vượt quá mười nghìn tệ.”

Dứt lời Khả Lan khẽ cười đẩy Lý Hồng Hoa ra đi về phía trước hai bước rồi chợt dừng bước nói: “Mặc dù các người không thích tôi cùng mẹ tôi nhưng tôi đã từng xem các người như người thân.”

Lúc đầu Khả Lan cảm thấy cô cùng mẹ làm liên lụy đến ông bà ngoại cùng những người họ hàng cho nên họ hàng có bất mãn, cô cũng có áy náy cũng muốn bồi thường cho bọn họ.

Nhưng bây giờ nhìn thấy bọn họ tuyệt tình như vậy thật sự là không cần bồi thường cho bọn họ nữa.

Khả Lan dắt Đỗ Niệm Diệc ra ngoài Mộ Dung Triển liền xuất hiện trước mặt cô.

“Ông chủ tới.”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhằm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Ông Chủ Tới 2

Mộ Dung Triển chợt xuất hiện là bởi vì ông chủ tới, cuối năm là lúc bang hội bận rộn nhất ông chủ lại chạy tới Hàng Châu gặp Lâm Khả Lan.

Điều này làm Mộ Dung Triển cảm thấy giật mình kinh ngạc đồng thời nghi ngờ gian tình của hai người.

Khả Lan vừa mới đi ra cửa liền nghe thấy Mộ Dung Triển nói như vậy nhất thời bối rối.

Ông chủ Lãnh tới?

Sao ông chủ Lãnh đột nhiên tới Hàng Châu?

Chẳng lẽ giống như cô, muốn di chuyển sản nghiệp?

Nghĩ tới đây Khả Lan đột nhiên nhớ tới chuyện xảy ra ngày đó ở biệt thự lưng chừng núi, Diệp Huệ nói ông chủ Lãnh tự mình bế cô ra ngoài.

Chẳng lẽ máu chó đến vậy sao, bộ dáng cô giống như người vợ đã chết của ông chủ Lãnh?

“Ông chủ muốn gặp tôi?” Khả Lan nhỏ giọng hỏi Mộ Dung Triển, vẻ mặt bình tĩnh.

Mộ Dung Triển đột nhiên xuất hiện nói với cô một câu như vậy, cô chỉ có thể nghĩ là ông chủ Lãnh muốn gặp cô.

Như vậy vừa đúng lúc cô có thể nói chuyện Quạt Khởi với ông chủ Lãnh.

Mộ Dung Triển nghe Khả Lan hỏi như thế cũng không vội trả lời mà xoa người kéo Khả Lan rời khỏi đây lên xe lúc này Mộ Dung Triển mới nói: “Ông chủ chưa nói muốn gặp cô nhưng mà tôi cảm thấy ông ấy khẳng định muốn gặp cô.”

Dứt lời ánh mắt Mộ Dung Triển nhìn Khả Lan trở nên rất mập mờ.

Lúc trước cậu ta cho rằng ông chủ có ý với Lâm Khả Lan có thể là do bản năng của người đàn ông.

Ai nói Lâm Khả Lan trời sinh có khuôn mặt đẹp vũ to, đừng nói ông chủ ngay cả cậu ta cũng khơi lên bản năng của đàn ông.

Chỉ là nói đi cũng phải nói lại.

Ngày ấy bọn họ đem Lâm Khả Lan rửa sạch sẽ rồi đưa lên giường nhưng ông chủ cũng chỉ sừng sốt chứ một ngón tay cũng không đụng vào, phải nói là không thích, đưa người tới ông chủ lại tự mình ôm xuống.

Điều này càng làm cho Mộ Dung Triển không ngừng suy nghĩ.

Lúc trước ông chủ có một người vợ chính thức, mọi người tưởng rằng sẽ yên ổn nhưng cuối cùng người vợ chính thức kia lại thích một người trong bang, rồi sau đó đương nhiên người vợ chính thức kia chạy theo người khác.

Cậu ta còn nhớ rõ lúc đó chị dâu nói ông chủ không phải là đàn ông kết hôn một năm nhưng không đụng vào người chị.

Sau đó tin tức ông chủ không được chỉ truyền trong bang một lần.

Chẳng lẽ.....Ông chủ thật sự không được?

Nếu không, một người đàn ông ba mươi tuổi sao lại không đụng vào phụ nữ?

“Tiểu Triển thật là đi guốc trong bụng ông chủ, ông chủ nghĩ cái gì cậu đều biết, xem ra quan hệ không tệ.” Khả Lan nghe Mộ Dung Triển nói bỗng nhiên hí mắt cười trêu chọc cậu ta.

Mộ Dung Triển nghe thấy Khả Lan nói khuôn mặt trở nên đỏ bừng há miệng muốn cãi lại.

Nhưng Đỗ Niệm Diệc ngồi trên người Khả Lan chợt mở miệng nói: “Chú thích đàn ông.”

Một câu nói nhất thời khiến khuôn mặt Mộ Dung Triển trở nên tím tái như gan heo, đưa tay cố cái đầu nhỏ của Đỗ Niệm Diệc: “Nhóc con có tin chú để những người kia bắt cháu một lần nữa không.”

Dứt lời Mộ Dung Triển hừ lạnh quay đầu lái xe.

Khả Lan nghe thấy Mộ Dung Triển nói chợt cảm thấy có gì đó không đúng.

Làm sao Mộ Dung Triển lại biết Đỗ Niệm Diệc bị bắt cóc?

“Bây giờ bọn buôn người thế nào?”

Khả Lan bỏ qua câu hỏi tại sao, trực tiếp hỏi Mộ Dung Triển tình hình của bọn buôn người.

Mộ Dung Triển nghe Khả Lan nói nhất thời không có lấy lại tinh thần trả lời: “Đưa vào tù.”

“Cậu theo dõi tôi?”

Nghe thấy Mộ Dung Triển nói Khả Lan hỏi lại.

Tại sao lại theo dõi cô?

Nếu như theo dõi cô sao Mộ Dung Triển không sớm xuất hiện.

Nếu không ngày ấy cô không cần phải chạy trốn thờ không ra hơi còn phải tốn tiền mua đồ con gái cho Đỗ Niệm Diệc.

Mộ Dung Triển nghe Khả Lan nói cơ thể cương cứng nghiêng đầu nhìn Khả Lan, im lặng chĩnh lại vẻ mặt rồi nói: “Ông chủ bảo tôi đi theo cô nhưng không cho tôi xuất hiện, hôm nay nếu như không phải do cô gặp phải kẻ xấu thì tôi cũng sẽ không xuất hiện.” Dứt lời dường như Mộ Dung Triển nghĩ ra cái gì liên tiếp tục nói: “Tôi nói.....Chị Khả Lan nếu chị chán người chồng thiếu tướng kia rồi thì đi theo ông chủ chúng tôi đi.”

Mộ Dung Triển nói xong bắt đầu mong đợi.

Dựa vào sự hung ác mà Khả Lan đối với người đàn ông kia cậu ta cảm thấy nếu ông chủ và Lâm Khả Lan ở chung một chỗ nhất định sẽ rất đặc sắc.

“Tại sao không cho cậu xuất hiện?”

Khả Lan nhìn chằm chằm Mộ Dung Triển hỏi lại một câu.

Cô không hiểu tại sao ông chủ lại không cho Mộ Dung Triển xuất hiện.

Mộ Dung Triển nghe Khả Lan hỏi về mặt hơi dừng lại, tại sao không xuất hiện?

Là ý của ông chủ!

Lát sau Mộ Dung Triển đang muốn trả lời Khả Lan.

Lại thấy đã tới nơi liền dừng xe quay đầu nhìn Khả Lan nói: “Cô tự mình hỏi ông chủ đi.”

Dứt lời Mộ Dung Triển xuống xe đứng bên ngoài chờ Khả Lan cùng đi vào.

Khả Lan ngẩng đầu nhìn căn biệt thự trước mặt trong lòng thầm nghĩ rồi thở dài một hơi ôm Đỗ Niệm Diệc đi vào.

Vào phòng Khả Lan để Đỗ Niệm Diệc xuống, mắt nhìn khắp nơi, lúc không thấy ông chủ quay đầu nhìn Mộ Dung Triển.

Mộ Dung Triển đưa tay chỉ trên lầu: “Ông chủ ở trên lầu phòng thứ ba bên trái, cô đi lên đi hình như là đang xem danh sách cổ phần của Quạt Khôi.” Nói tới đây Mộ Dung Triển nhíu mày ý bảo Khả Lan nhanh đi lên.

Cuối năm nên đang chuẩn bị thưởng cuối năm.

Khả Lan vừa nghe Mộ Dung Triển nói như thế liền sững sờ lại nhớ tới chuyện 5% cổ phần!

Chẳng lẽ cô có biểu hiện tốt khiến ông chủ hài lòng nên đạt được phần thưởng?

Nghĩ tới đây Khả Lan nhấc chân chuẩn bị lên lầu rồi chợt dừng bước nghiêng đầu nhìn Mộ Dung Triển.

“Ông chủ chưa muốn gặp tôi, tôi cứ như vậy đi lên không tốt lắm đâu?” Khả Lan nói tới đây đang muốn quay đầu lại.

Mộ Dung Triển chợt nóng nảy đưa tay đẩy Khả Lan nói: “Yên tâm, hai ngày trước tôi nhìn thấy ông chủ cầm điện thoại xem hình của cô, dù sao người thật cũng tốt hơn! Cô lên đi chắc chắn sẽ không có chuyện gì, không phải cô muốn có cổ phần sao?”

Dứt lời Mộ Dung Triển đẩy Khả Lan lên lầu.

Khả Lan nghe thấy Mộ Dung Triển nói như vậy chợt cảm thấy khóe miệng run rẩy chẳng lẽ cô thật sự có lực hấp dẫn như vậy?

Không.....Nhất định là Mộ Dung Triển nhìn nhầm rồi, hình mà ông chủ Lãnh nhìn nhất định không phải là cô.

Mặc dù Khả Lan cảm thấy hơi kỳ quái nhưng cuối cùng cô không cưỡng được lời của Mộ Dung Triển đi vào phòng làm việc của ông chủ.

Bởi vì gõ cửa nhưng không có người lên tiếng nên Khả Lan bị Mộ Dung Triển đẩy vào phòng.

Sau khi vào nhà cô nhìn chiếc đèn nhỏ trong nhà, ánh đèn mờ mờ.

Cô theo ánh đèn thấy người đàn ông đang ngồi trong phòng trái tim đột nhiên hoảng sợ.

Nhìn qua thấy bộ dáng của ông chủ Lãnh có chín phần giống Cố Thành Viêm.

Nếu như không phải Khả Lan biết trong nhà chỉ có ông chủ Lãnh thì có lẽ cô đã nghĩ đó là Cố Thành Viêm.

Không vội vã lên tiếng Khả Lan đưa tay mở đèn trong phòng rồi sau đó nụ cười có chút cứng ngắc, cô lên lầu chính là muốn cổ Phán như theo lời Mộ Dung Triển nói.

Không quản ông chủ Lãnh nghĩ gì cô đều làm việc theo ý ông chủ!

Ánh đèn trong phòng chợt sáng khiến cho người đàn ông ở trong phòng đột nhiên giật mình.

Anh nghiêng đầu nhìn về phía người mở đèn, hai mắt vốn dĩ lạnh lùng bỗng nhiên nhú chặt chăm chú nhìn Khả Lan.

Hình như anh rất kinh ngạc, hai mắt tối tăm nhìn chăm chăm Khả Lan, thật lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Khả Lan cảm thấy tức giận cùng một chút xấu hổ, đi tới gần ông chủ Lãnh nói: “Mộ Dung Triển đưa tôi tới đây nói.....Anh muốn gặp.....tôi....tôi không làm phiền anh chứ?” Dứt lời Khả Lan còn muốn nói chuyện.

Nhưng còn chưa kịp nói anh ta chợt từ trên ghế đứng dậy đưa tay ôm cô vào lòng.

Đột nhiên bị ôm khiến cơ thể Khả Lan cứng ngắc cảm giác thật kỳ quái khiến Khả Lan nhất thời quên mất phải giẫy giụa.

Lát sau Khả Lan bắt đầu giùng giàng muốn ông chủ Lãnh buông ra.

Hình như ông chủ Lãnh cũng ý thức được mình quá vội vàng nên dần dần buông ra, rũ hai mắt không lên tiếng.

Thấy bộ dáng ông chủ Khả Lan chần chừ sau đó hít một hơi thật sâu “Tôi?.....Có phải rất giống người vợ đã chết của anh không?” Dứt lời Khả Lan nhìn ông chủ Lãnh muốn tìm ra một chút manh mối.

Nhưng chỉ thấy khuôn mặt lạnh lùng của anh cùng với ánh mắt giống một người.

Lát sau ông chủ Lãnh ngược mắt, hai mắt tối tăm khôi phục vẻ yên lặng như cũ, ngồi trở lại lên ghế im lặng nói: “Cô thật sự rất giống cô ấy.”

Anh viện lý do cho riêng mình không muốn cô nghi ngờ.

Khả Lan nghe thấy ông chủ Lãnh nói trái tim chợt chìm xuống, lại là thể thân.

Khuôn mặt này của cô rốt cuộc giống bao nhiêu người?

“Ừ.....” Khả Lan gật đầu trả lời ông chủ Lãnh nói: “Anh rất thích cô ấy.” Dứt lời Khả Lan mặt không biến sắc nhìn trên bàn làm việc.

Ở trên bàn có một tờ giấy chuyển nhượng cổ phần.

Nhìn thấy.....Mộ Dung Triển không lừa cô.

Khả Lan thấy sở sách khoe miệng nở nụ cười lại nghe thấy tiếng của ông chủ Lãnh.

“Tôi có lỗi với cô ấy.”

Lúc này giọng nói trầm thấp của ông chủ Lãnh vang lên có chút buồn bã.

Khả Lan nghe ông chủ Lãnh nói trái tim trầm xuống.

Cô đã nghe chuyện của ông chủ Lãnh và vợ, vợ ăn trộm, anh ta giết vợ, bây giờ lại trách bản thân có lỗi với vợ.

Thật đúng là.....Tâm lý thay đổi.

“Vậy anh có thể bồi thường người nhà của cô ấy.” Khả Lan đưa ra một đề nghị với ông chủ Lãnh.

Anh ta vừa nghe thấy Khả Lan nói như thế sắc mặt trở nên rất phức tạp.

“Người thân duy nhất của cô ấy mới vừa qua đời vì tôi.” Giọng của anh âm trầm chậm rãi lộ ra sự buồn bã.

Khả Lan nghe ông chủ Lãnh nói như vậy bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn ông chủ Lãnh, giật mình, đúng là người của xã hội đen, bên cạnh vây quanh đều là máu tanh.

Giết vợ, ngay cả người thân của vợ cũng giết?

Thật biến thái.

Mặc dù lúc này Khả Lan cảm thấy ông chủ Lãnh thật biến thái đã không cách nào diễn tả bằng ngôn từ, nhưng là cấp dưới cô vẫn nên an ủi: “Cô ấy ở trên trời có linh thiêng nhất định có thể cảm nhận được sự sám hối của anh.”

Nói tới đây Khả Lan thở dài chợt nhớ tới mình không phải tới để an ủi mà để đòi cổ phần.

Nhưng bộ dáng ông chủ Lãnh lúc này thật đúng là khiến cô ngượng ngùng.

“Nếu như là cô cô có thể tha thứ không?”

Ông chủ Lãnh đột nhiên đứng dậy bóng dáng cao ráo chặn lại ánh đèn trong phòng đứng trước mặt Khả Lan.

Ông chủ Lãnh chợt hỏi cô khiến Khả Lan bối rối.

Nếu như là cô?

Bị giết, người nhà cũng bị giết còn có thể tha thứ sao?

Có thể sao?

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhắm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Chưa Ra Hình Dáng.

Đáp án trong lòng Khả Lan dĩ nhiên là không thể!

Nhưng đối mặt với câu hỏi của ông chủ thì căn cứ vào nguyên tắc cấp dưới phải nịnh nọt ông chủ, an ủi một câu: “Anh ấy náy và thành tâm nhất định cô ấy có thể cảm nhận được.”

Dứt lời Khả Lan nhẹ nhàng thở ra một hơi ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt chợt nghĩ tới một câu nói.

Tự tạo nghiệt không thể sống.

Mà người đàn ông đứng trước mặt Khả Lan nghe thấy câu trả lời của cô chợt giơ tay lên nắm bả vai Khả Lan bàn tay khẽ run rẩy.

Đôi mắt tối tăm của anh nhú chặt, môi mỏng mím lại hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Không khí đột nhiên trở nên kỳ quái.

Khả Lan nghiêng đầu nhìn ngón tay thon dài trắng nõn của anh, anh nắm bả vai cô khiến cô có cảm giác quen thuộc.

Sau đó cô lại ngẩng đầu nhìn thấy cảm xúc của anh biểu lộ ra khá là kích động.

Sau đó lại nói thêm một câu.

“Cô ấy cũng có lỗi nên tất cả không phải do lỗi của anh.”

Khả Lan nói tới đây khẽ rũ mắt, trong mắt lóe lên một tia giễu cợt.

Người đàn ông biến thái!

Anh thấy thần thái của cô luôn biến hóa ngón giữa khẽ cứng đờ hình như phát hiện ra bản thân quá vội vàng dần dần buông bả vai Khả Lan rồi sau đó thu tay về.

Anh im lặng đứng trước mặt cô, bóng dáng cao lớn, che đi ánh đèn trong phòng cúi đầu nhìn khuôn mặt quen thuộc, lúc này cô đứng trước mặt anh nhưng anh lại không thể nói gì với cô.

Đột nhiên cảm thấy có chút châm chọc.

Lát sau.....

Anh chợt xoay người đi tới bàn làm việc cầm giấy chuyển nhượng nhìn Khả Lan nói “Theo như lệ thường thưởng cho cô cổ phần của Quạt Khôi.” Dứt lời anh ngồi xuống cầm cây bút đặt trên giấy chuyển nhượng rồi nói: “Nếu không có vấn đề gì thì ký tên.”

Lúc này giọng nói của anh biểu lộ khá nghiêm túc.

Khả Lan nghe thấy ông chủ nhắc tới chuyện cổ phần, trái tim khẽ run cẩn thận nhìn về mặt bình tĩnh tự nhiên của ông chủ.

Thấy tình hình như vậy Khả Lan nhắc chân đi tới bàn làm việc ngồi xuống một bên ghế.

Cô cầm bản hợp đồng mở ra nhìn đại khái chính là.....huê hồng.

Chỉ là.....lúc trước Mộ Dung Triển nói 5% bây giờ đã biến thành 10%.

Thấy 10% Khả Lan ngây ngẩn cả người ngẩng đầu nhìn ông chủ Lãnh trong lòng chợt cảm thấy chẳng lẽ cô thật sự biểu hiện quá tốt khiến ông chủ hài lòng?

Nghĩ đến đây Khả Lan không nói chuyện cô hiểu ông chủ Lãnh là người đặc biệt làm sao có thể không phân rõ được 5% với 10%.

Cho nên nhiều hơn 5% là cho cô!

Nghĩ đến đây Khả Lan không lên tiếng cầm bút cúi đầu ký tên.

Sau khi ký tên xong Khả Lan cầm một bản còn một bản đưa cho ông chủ Lãnh.

Cố Thành Viêm vẫn không lên tiếng Khả Lan liền đứng dậy muốn rời đi nhưng mới vừa đứng dậy quay người cô lại nhớ tới chuyện tiền quyền góp.

Sau đó Khả Lan lại quay đầu nhìn ông chủ Lãnh: “Ông chủ, chuyện tiền quyền góp.....Tôi nghĩ.”

Giọng nói Khả Lan trầm thấp không nhanh không chậm bộ mặt cẩn thận nghiêm túc.

Cô cảm thấy phải cẩn thận trong tiền quyền góp.

Viện dưỡng lão, trại trẻ mồ côi còn quỹ y tế, quỹ hiếu học.

Chuyện lấy lại danh tiếng cho Quạt Khôi phải có hai người kết hợp.

Nghĩ đến đây Khả Lan muốn nói tới chuyện tiền quyền góp.

Cố Thành Viêm nghe thấy Khả Lan nhắc tới chuyện tiền quyền góp, chân mày vốn dĩ đang nhíu lại dần dần buông ra anh ta liền nhớ tới chuyện này.

Giao một khoản tiền cho người khác anh ta sẽ không yên lòng giao cho Khả Lan anh ta lại vô cùng yên tâm.

Khả Lan rất rõ công và tư, tiền tài cũng không tham tiền.

“Cách gì?” Anh không nhanh không chậm hỏi Khả Lan, hai mắt tối tăm nhìn Khả Lan khẽ nhíu mày chờ cô nói tiếp.

Khả Lan nghe ông chủ hỏi lại liền phục hồi tinh thần.

Mím môi ngược mắt nhìn ông chủ Lãnh nói: “Quạt Khôi ở thành phố tiếng xấu lan xa, đem một tỷ đi làm từ thiện cũng sẽ không cứu vớt được danh tiếng của Quạt Khôi.”

“Cho nên tôi nghĩ nên chuyển Quạt Khôi tới đây, thứ nhất có thể lấy được danh tiếng của công ty, thứ hai số tiền kia có thể giúp càng nhiều người hơn.”

Khả Lan nói tới đây dừng một chút còn muốn nói tiếp.

Anh chợt cắt ngang lời cô.

“Không cần, Quạt Khôi sẽ không dời đi.” Giọng của anh âm trầm chậm rãi trong mơ hồ lộ ra một chút khí thế không cho từ chối.

Khả Lan nghe ông chủ trả lời về mặt động lại hai mắt đen nhánh nhìn chằm chằm ông chủ.

Chỉ có thể nhìn thấy vẻ mặt hung ác nham hiểm của ông chủ.

Trong lòng Khả Lan chợt cảm thấy e sợ ngón giữa khẽ run lên nhưng vẫn đem những lời trong lòng nói ra.

“Ông chủ, hiện tại ngày nào Quạt Khởi cũng bị hao tổn đối Đông thành Tây, chuyển sang đây sẽ có hướng phát triển tốt hơn.” Từ trước đến nay giọng nói của Khả Lan nhẹ nhàng lúc này lại lạnh lùng kiên quyết lộ ra sự kiên định cùng tự tin.

Mà Cố Thành Viêm nghe thấy Khả Lan nói về mặt liền giật mình con ngươi chớp chớp.

Im lặng trong chốc lát.

“Vậy do ai quản lý?” Cố Thành Viêm trầm giọng hỏi Khả Lan.

Cái anh ta quan tâm không phải là vấn đề chuyển đi.

Khả Lan nghe thấy ông chủ đột nhiên hỏi tới vấn đề ai quản lý trái tim sững sờ nhưng lập tức phản ứng kịp.

Ông chủ như vậy là đồng ý với ý tưởng của cô sao?

“Tôi.” Khả Lan không chút do dự tự tiến cử, cuối cùng lại tăng thêm một câu: “Tôi nhất định sẽ tạo ra kỳ tích.”

“Đủ rồi.”

Nhưng anh nghe thấy cô nói.....lại lạnh giọng quát chói tai một câu.

Một câu nói khiến cơ thể Khả Lan nhẹ nhàng rung động.

Cô đứng thẳng trước bàn.

Cô nói sai cái gì?

Ở thành phố ông chủ Lãnh giao quyền quản lý cho cô chẳng lẽ không phải là khẳng định năng lực của cô sao?

Hiện tại cô chỉ muốn tìm đường lui cho Quạt Khởi!

Tại sao ông chủ Lãnh lại nổi giận?

Không khí trong phòng chợt trở nên kỳ quái, sắc mặt anh âm trầm ngồi trên ghế trên người tản ra khí lạnh.

Khả Lan đứng thẳng người bên cạnh bàn trong lòng suy nghĩ rất cuộc cô nói sai chỗ nào khiến cho ông chủ không vui!

Mặc dù cô muốn chuyển Quạt Khởi tới đây nhưng cũng không phải vì lòng riêng mà là suy tính lâu dài.

Ông chủ Lãnh tung hoành nhiều năm, hiện tại Quạt Khởi cần gì anh ta không thể nào không có suy tính.

Im lặng hồi lâu.....

“Cô đi ra ngoài đi.”

Anh ta chợt trầm giọng nói Khả Lan đi ra ngoài.

Khả Lan lại đứng thẳng trước bàn không muốn rời đi.

Cô mấp máy môi đôi chân mày thanh tú khẽ nhíu lại chợt cất giọng: “Ông chủ trong tay ông có rất nhiều sản nghiệp nhưng ở đây lại không có không bằng thử một chút, mở rộng sản nghiệp ở đây.” Khả Lan nói tới đây khẽ hít sâu một hơi.

Mặc dù cô có thể đoán được nguyên nhân ông chủ không cho Quạt Khởi chuyển tới đây là vì cô có bộ dáng giống như người vợ đã chết của anh ta.

Nhưng công và tư phải rõ ràng cô không thể buông thả bản thân dựa vào nam nhân mà sống.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói về mặt hơi dừng lại sắc mặt lại lạnh lùng.

Nhiều năm như vậy tính cách của cô trước sau quật cường như một.

“Tôi sẽ suy nghĩ.” Cuối cùng anh ta không đồng ý với ý tưởng của anh ta chỉ cho cô một câu trả lời lập lòe nước đôi.

Nếu như chuyển Quạt Khởi tới đây anh còn phải quan tâm tới chuyện ở doanh trại cùng với nhà họ Lãnh làm gì có thời gian chạy tới đây.

Khả Lan nghe thấy ông chủ trả lời mặc dù trong lòng biết cơ hội trở nên mong manh nhưng vẫn không muốn buông tha.

Xoay người cô muốn bỏ đi.

“Đứng rồi ngày mai để tiểu Triền đưa đứa bé mà cô cứu về nhà.” Anh chợt nhắc tới chuyện đứa bé giọng nói chậm rãi sắc mặt bình tĩnh tự nhiên.

Khả Lan nghe thấy ông chủ nhắc tới chuyện đứa bé chợt dừng bước quay đầu nhìn về phía ông chủ.

Trong lòng cảm thấy nghi ngờ.

Ông chủ cho Mộ Dung Triền đi theo cô tại sao không cho Mộ Dung Triền xuất hiện?

Chẳng lẽ là muốn kiểm tra khả năng phản ứng của cô?

Ừ.....Xem ra là như vậy.

“Vâng”

Cuối cùng Khả Lan chỉ gật đầu trả lời ông chủ.

Mở cửa bỏ đi.

Sau khi rời khỏi phòng làm việc Khả Lan suy nghĩ cảm giác mình nên quay về khách sạn.

Nhưng vừa ra cửa Mộ Dung Triền liền ngăn Khả Lan nói: “Sợ rằng cô không thể quay về nhà rồi tạm thời ở đây đi dù sao chỗ này cũng lớn.” Mộ Dung Triền nói xong liền lôi kéo Khả Lan đi tới đầu bên kia hành lang.

Khả Lan muốn từ chối lời của Mộ Dung Triền vì cô còn nhớ rõ chuyện lần trước Mộ Dung Triền làm.

Nhưng cô còn chưa kịp mở miệng Mộ Dung Triền lại nói: “Đứng rồi quên nói cho cô biết ông chủ mua khu này chuẩn bị quy hoạch vừa đúng lúc ngày mai phó thị trưởng tới đây cô cũng xuất hiện tin tức vừa truyền đi hôm nay người dân ông muốn làm nhục cô cũng nên biết trọng bên nào khinh bên nào.”

Mộ Dung Triền nói tới đây chợt dừng bước mở cửa khẽ cười nói: “Chị Khả Lan hôm nay chị ngủ ở đây đi đứa bé kia sẽ ngủ cùng tôi.”

Dứt lời cửa phòng vừa đóng Mộ Dung Triền liền rời đi căn bản không cho Khả Lan cơ hội nói chuyện.

Vốn dĩ Khả Lan muốn rời đi nhưng lúc này Mộ Dung Triền đã sắp xếp ổn thỏa ngay cả việc cô làm người khác bị thương cũng đã sắp xếp xong.

Điều này khiến cho Khả Lan không có lý do rời đi.

Vì vậy cô đi vào trong phòng liền phát hiện trên người mình có dính máu có thể là do lúc nãy dính phải.

Thấy vết máu Khả Lan liền cởi quần áo đi tắm.

Sau khi đổ đầy nước Khả Lan liền đi vào bồn tắm.

Chợt yên tĩnh làm cho cô nhớ tới tình hình nhà xác ngày hôm đó.

Cô nhìn thấy Lương Tử Ly.

Loảng xoảng.....

Lúc này cửa nhà tắm bị đẩy ra loảng xoảng một tiếng khiến cả người Khả Lan ở trong nước không ngừng run lên.

Nghiêng đầu lại thấy ông chủ Lãnh đang âm trầm đứng ở đó hai mắt tối tăm nhìn chằm chằm cô.

Lúc này vẻ mặt ông chủ Lãnh tối tăm biến thành kinh ngạc sau đó dần lộ ra vẻ hứng thú.

Khả Lan theo bản năng nhìn thân dưới của anh liền khẽ kêu.

“A.....Đi ra ngoài.”

Dứt lời Khả Lan nhìn khắp nơi tìm khăn lông.

Lúc này khuôn mặt cô đã sẫm ửng đỏ.

Hình như anh nhìn thấy ý đồ muốn tìm khăn lông của cô khoe miệng khẽ nở nụ cười từ từ đưa tay cầm khăn lông nhắc chân đi tới trước mặt Khả Lan

ném khăn lông lên người cô.

Rồi sau đó anh lại thông dong xoay người đưa lưng về phía cô nhẹ giọng nói: “Chưa ra hình dáng gì.”

Một câu nói khiến khuôn mặt đang ửng đỏ của Khả Lan trở nên tím tái.

Chưa ra hình dáng gì?

Chỗ nào của cô chưa ra hình dáng gì?

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Kinh Thiên Một Trụ.

Bóng đêm tối tăm như mực, thâm trầm không tan ra được.

Sau khi ông chủ đi vào phòng Mộ Dung Triền liền khóa cửa lại, chặn một thanh gỗ trước cửa, vỗ tay một cái hải lòng nhìn kiệt tác của mình.

Nếu như nói lần trước ông chủ không động vào là bởi vì Lâm Khả Lan hôn mê, không có kích thích, vậy lần này cô nam quả nữ ở chung luôn có thể khơi lên dục vọng.

“Chú, chú nhốt chị Khả Lan với một người đàn ông trong phòng làm gì?” Đỗ Niệm Diệc nhìn thấy bộ dáng hả hê của Mộ Dung Triền nghiêng đầu hỏi một câu sau đó lại nói “Đếm tiền sao?”

Đỗ Niệm Diệc cũng nhớ lần đầu tiên ba tìm thấy mẹ cũng nhốt cậu ở bên ngoài, sau đó bọn họ ở bên trong thật lâu còn có âm thanh lạ.

Sau đó mẹ nói cho cậu biết bọn họ đang đếm tiền, sau khi đếm xong sẽ mua cho cậu thứ mà cậu muốn.

Chẳng lẽ chị Khả Lan cùng chú kia cũng đang đếm tiền sao?

Vậy sau khi bọn họ đếm xong có mua cho cậu thứ mà cậu muốn không.

Mộ Dung Triền nghe thằng bé nói thiếu chút nữa sặc nước miếng.

Đếm tiền?

Là ai dạy thằng bé.

Im lặng một lát.

Mộ Dung Triền đưa tay vỗ đầu Đỗ Niệm Diệc sau đó bế thằng bé lên khó có thể che giấu kích động trong lòng vui vẻ nói: “Đúng vậy, đếm xong sẽ mua đồ chơi cho cháu.”

Dứt lời Mộ Dung Triền thấy trái tim thật vui vẻ.

Ông chủ là thằng mọi người có lẽ hiểu rõ rồi!

“Vậy cháu có thể mua kinh thiên trụ sao?” Đỗ Niệm Diệc nghe Mộ Dung Triền nói ánh mắt sáng rực.

Mộ Dung Triền nghe cậu bé hỏi khẽ cười gật đầu “Sáng mai mua cho cháu.”

Kinh thiên trụ? Ông chủ đã là kinh thiên trụ rồi!

Trong phòng.

Khả Lan tắm xong, mặc đồ ngủ đang muốn đi ra ngoài.

Nhưng vừa đi tới đóng cửa lại thấy ông chủ Lãnh ngồi trên ghế sa lon vẫn chưa hề rời đi.

Nhìn thấy ông chủ Lãnh vẫn chưa rời đi, Khả Lan theo bản năng nhìn quần áo trên người.

Quần áo mong manh quá bó sát người.

Sau đó cô lại quay lại phòng tắm mặc áo khoác vào lúc này mới đi ra ngoài.

Sau khi ra ngoài Khả Lan nhìn thấy ông chủ Lãnh đang cầm máy tính bảng trong tay, một bàn tay khác thì nhẹ nhàng di chuyển trên màn hình, vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên không có ý muốn rời đi.

“Khụ.....”

Khả Lan khẽ ho nhắc nhở ông chủ Lãnh sự tồn tại của cô.

Ông chủ Lãnh có hồ đồ cũng không đến mức đi nhầm phòng.

Ông chủ Lãnh xuất hiện trong phòng cô nhất định là do Mộ Dung Triển giờ trò.

Anh nghe cô khẽ hô từ từ ngẩng đầu, hai mắt tối tăm đánh giá Khả lan, chân mày khẽ nhíu lại cúi đầu, sau khi ấn nút tắt liền vứt máy tính bảng sang một bên.

Anh không nhanh không chậm từ trên ghế sa lon đứng dậy bóng dáng cao ráo bước tới gần cô.

Khả Lan thấy anh ta tới gần theo bản năng lui về phía sau hai bước.

Không nói cô nam quả nữ, nhưng cử chỉ ông chủ Lãnh ôm cô khiến cho cô e sợ.

Khuôn mặt của cô giống như người vợ đã chết của ông chủ Lãnh, đây lại là địa bàn của ông chủ Lãnh, nếu như ông chủ Lãnh muốn làm gì cô nhất định không thể chạy thoát được.

Nghĩ đến đây Khả Lan khẽ run chột thấy khóe miệng có chút run rẩy.

Cô vừa mới vừa trốn khỏi ổ sói lại rơi vào miệng cọp sao?

“Anh.....Tôi tắm xong rồi, bây giờ liền đi ra ngoài.” Khả Lan thấy ông chủ càng ngày càng tới gần vội vàng nói.

Dứt lời cô xoay người bước nhanh đi.

Anh nhìn thấy phản ứng của cô cũng không lên tiếng mà xoay người nhìn về phía cô; ánh mắt u ám môi mím khẽ mím, mặc dù không thể tỏ rõ thân phận của anh với cô.

Nhưng lúc này thấy cô khỏe mạnh, sự tối tăm trong lòng anh mấy ngày qua trở thành hư không.

Khả Lan đi tới trước cửa phòng đưa tay mở cửa nhưng làm thế nào cũng không thể kéo ra.

Cô lạng đi lạng lại mấy lần cửa vẫn không mở cô nghiêng đầu nhìn người đàn ông cách đó không xa há miệng muốn hỏi.

Anh lại mở miệng trước.

“Khóa lại rồi. Không ra được.”

Anh không nhanh không chậm trả lời Khả Lan sau đó xoay người đi vào phòng tắm.

Khả Lan nghe thấy anh nói về mặt hơi dừng lại, mấp máy môi không lên tiếng; mà đi tới trước cửa sổ muốn mở cửa ra xem có cách nào không.

Nhưng cửa sổ khóa kín!

Thấy tình huống như thế Khả Lan không có cách nào thở dài một hơi chỉ có thể gọi điện thoại nói Mộ Dung Triển mở cửa.

Điện thoại được kết nối tiếng của Mộ Dung Triển vang lên.

“Chị Khả Lan đừng nói là tôi không cho chị và ông chủ cơ hội nha, cứ thẳng thắn làm việc.”

Biu môi.....

Chỉ một câu sau đó Mộ Dung Triển liền cúp máy.

Tút tut.....Âm thanh này lại khiến Khả Lan rối như tơ vò.

Lúc này đối mặt với cách làm của Mộ Dung Triển Khả Lan giận chỉ muốn xông ra cho Mộ Dung Triển một bạt tai.

Cô là người đã có chồng!

.....

Có chồng?

.....Khả Lan hơi ngừng lại.

Thật ra thì cô không tính là gái có chồng, cô đã quyết định ly hôn Cố Thành Viêm!

Nghĩ đến đây Khả Lan bỗng trầm xuống vốn dĩ đang hoảng sợ đột nhiên trở nên bình tĩnh.

Đề điện thoại xuống cô quay đầu xem tình hình trong phòng.

Trừ một chiếc giường lớn bên ngoài còn có một sa lon, trên mặt đất có thảm lông cừu trong phòng còn có máy sưởi.

Là cạp dưới Khả Lan dựa trên nguyên tắc phải nịnh nọt ông chủ, tự giác lựa chọn ngủ trên sa lon.

Cô đi tới đầu giường muốn cầm gối chuẩn bị đi tới ghế sa lon ngủ.

Nhưng ánh đèn sau lưng cô đột nhiên bị che lại.

Hơi nước ẩm áp làm trái tim cô giật mình.

Cô đột nhiên đứng thẳng người lại ngã vào trong lồng ngực của anh, hương thơm nhàn nhạt quen thuộc bay về phía cô.

Cố Thành Viêm?

Cảm thấy quen thuộc Khả Lan vội vàng quay đầu nhìn người ở phía sau; đập vào mắt vẫn là khuôn mặt của ông chủ Lãnh, trừ khí chất giống Cố Thành Viêm mấy phần, ngoài ra không thấy bóng dáng của Cố Thành Viêm.

Anh thấy Khả Lan quay đầu lại bàn tay lơ lửng giữa không trung chuẩn bị ôm eo cô bỗng nhiên cứng lại.

Nhất thời mê luyến khiến anh quên mất thân phận của mình lúc này.

Khả Lan quay đầu nhìn thấy sự ngượng ngịu trong mắt anh theo bản năng cúi đầu nhìn bàn tay của anh.

Nhìn thấy bàn anh anh lơ lửng giữa không trung chuẩn bị ôm cô.

Trong đầu cô chợt ảm.....Nổ tung xoay người vội vàng đẩy anh ra.

Bụp.....

Trong đầu trống không khiến cô giờ tay tát anh một cái.

Sau khi ra tay Khả Lan liền phản ứng kịp, trái tim khẽ run; cô quá xúc động, đánh ông chủ!

Không khí nhất thời trở nên rất kỳ quái.

Khả Lan đứng thẳng nhìn người đàn ông trước mặt, khuôn mặt nở nụ cười trở nên càng khó chịu.

Mà ánh mắt của anh trầm tư một hồi đột nhiên đề Khả Lan lên giường.

Cơ thể anh rắn chắc đè trên người cô, hai tay nắm cổ tay cô, giam cầm cơ thể cô.

Khả Lan đột nhiên bị anh áp đảo kêu lên một tiếng không ngừng giùng giởng.

Nhưng hơi sức của anh quá lớn, sức của cô quá nhỏ, lúc này cô gãy giữa căn bản không có tác dụng lại càng tăng thêm ham muốn của anh.

Lát sau.

Anh chợt nở nụ cười trầm giọng lạnh lùng nói: “Cho tới bây giờ chưa từng có ai tát tôi.”

Dứt lời anh khẽ nhíu mày, vẻ mặt ác lạnh.

Khả Lan nhìn bộ dáng ông chủ, nội tâm run lên, động tác giùng giởng dần dần dừng lại.

Im lặng chốc lát.

“Tôi.....Tôi đã kết hôn, không.....không thể.” Lúc này Khả Lan vội vàng giải thích.

Cô kết hôn, không thể cùng người đàn ông khác có quan hệ mập mờ.

Anh nghe thấy Khả Lan trả lời, ánh mắt hơi dừng lại, chân mày vốn dĩ nhíu lại dần dần buông ra ánh mắt thoáng qua về hoài nghi.

Nhưng anh lạnh lùng nói: “Hả? Tôi nghe nói cô ly hôn.”

Một câu nói khiến sắc mặt Khả Lan trở nên lúng túng.

“Không có.....Không có.....Chúng tôi chỉ cãi nhau, tôi không có ý định ly hôn.

Khả Lan nói tới đây mặc dù trái tim cảm thấy cảm thấy không muốn nhưng vẫn phải nhắm mắt nói ra.

Anh nghe Khả Lan nói chân mày bỗng nhiên buông lỏng, mặt mày bất động, sắc mặt bình tĩnh tự nhiên và nghiêm túc suy tư nhưng khóe miệng lại co quắp hình như còn nở nụ cười.

Rồi sau đó dần dần buông Khả Lan ra đứng dậy.

Bóng dáng anh cao ráo vừa đứng chặn lại ánh đèn trong phòng, bóng dáng đặt trên người Khả Lan.

Khả Lan thấy anh đứng dậy liền vội vàng từ trên giường bò dậy đứng lên ôm gối đầu muốn đi tới ghế sa lon ngủ.

Anh chợt trầm giọng nói: “Cô là phụ nữ, cô ngủ trên giường đi.” Trong lời nói lộ ra ý không cho từ chối.

Sau khi nói xong anh xoay người nhắc chân đi tới trước ghế sa lon nằm xuống.

Khả Lan nhìn thấy hành vi của ông chủ trái tim liền giật mình, mặc dù cảm thấy có chút kỳ quái nhưng cuối cùng mấp máy môi không nói gì, kéo chăn nằm lên giường.

Khả Lan tưởng rằng buổi tối sẽ ngủ không yên ổn vì có một người đàn ông xa lạ ở chung một phòng.

Nhưng ban đêm Khả Lan không có không yên mà ngược lại ngủ rất ngon.

Ngủ tới rạng sáng, Khả Lan mơ thấy.....Mộng xuân.

Cả người nóng rực làm cô giùng giởng đột nhiên tỉnh dậy.

Nhưng đập vào mắt là một mảnh tối đen như mực, trong mũi ngửi thấy mùi thuốc lá.

Cô giật giật cơ thể chợt ý thức được mình đang bị người ta ôm trong ngực, cảm giác quen thuộc khiến cho cô muốn ngủ nhưng lại đột nhiên cảm thấy không thích hợp.

Cô ở chung phòng với ông chủ Lãnh vậy người ôm cô là ai?

Nghĩ đến đây Khả Lan giùng giởng đẩy người đàn ông xuống dưới giường.

Bụp.....Một tiếng hình như người đàn ông đụng phải tủ ở đầu giường.

Rồi sau đó lục lọi từ dưới đất bò dậy.

Trong phòng không có mở đèn, khoảng không gian đen kịt, nhờ ánh trăng xuyên qua rèm cửa sổ mơ hồ có thể nhìn thấy bóng người.

Bóng dáng anh cao ráo im lặng đứng bên giường tựa như cúi đầu nhìn về phía cô.

Khả Lan thấy người đàn ông đứng dậy nhìn mình liền vội vàng khép hai mắt lại.

Trong lòng cô phỏng đoán buổi tối có thể ông chủ Lãnh ngủ tới rạng sáng liền cảm thấy ở trên ghế sa lon không thoải mái nên bò lên giường.

Sau đó ngủ quên nên ôm cô ngủ.

Nhưng cô đột nhiên tỉnh dậy đá người xuống giường khiến ông chủ thức dậy.

Cô nghĩ với thân phận của ông chủ Lãnh, khi tỉnh dậy tính khí nóng hơn người bình thường!

Nghĩ như vậy Khả Lan bắt đầu hoảng hốt, chỉ cầu xin ông chủ ngàn vạn lần đừng tức giận, ngàn vạn lần đừng chấp nhặt với cô.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 92: Xử Lý Như Thế Nào

Khả Lan nhắm chặt hai mắt không dám mở ra, khóe mắt khẽ hí nhìn về phía anh.

Sau khi anh đứng lên không có lên tiếng, rồi sau đó nằm lên giường đưa tay muốn kéo cô lại.

Cô lại đưa chân muốn đá người.

Nhưng anh kịp thời đưa tay nắm chân của Khả Lan.

Khả Lan ngẩn ra có cảm giác quen thuộc dâng lên.

Cô không thể không thừa nhận ông chủ Lãnh cùng Cố Thành Viêm không chỉ có thân hình ngay cả cách giơ tay nhấc chân cũng giống nhau.

Mùi trên người, mắt, thần thái.....

Hình như anh ý thức được bản thân luống cuống dần dần buông chân Khả Lan ra.

Sau đó từ trên giường đứng dậy xoay người đi tới ghế sa lon im lặng nằm xuống.

Từ đầu đến cuối hai người không nói gì.

Mặc dù hai người không lên tiếng nhưng đều buồn ngủ.

Tờ mờ sáng hôm sau.

Khả Lan lật người theo bản năng nhìn ông chủ Lãnh, thấy người còn đang ngủ lúc này mới xuống giường mặc quần áo bước nhanh tới kéo cửa mở ra.

Lại thấy ở cánh cửa đối diện có dán một tờ giấy màu vàng nhạt.

Sáng sớm Mộ Dung Triển đã ngồi máy bay chuyển sáu giờ về thành phố.

Thấy tờ giấy Khả Lan lấy xuống thờ dài đi xuống lầu.

Cô không định lập tức rời đi, song cô còn băn khoăn lời mà hôm qua Mộ Dung Triển nói.

Ông chủ Lãnh mua lại khu nhà cũ của cô, cô cũng muốn biết tại sao ông chủ Lãnh lại muốn mua mảnh đất này.

Sau khi ăn sáng Khả Lan cùng ông chủ Lãnh đi ra ngoài, ngoại trừ tài xế trong xe chỉ có hai người.

Mặt đối mặt nhìn Khả Lan, ông chủ Lãnh vẫn nhắm mắt, sắc mặt lạnh lùng.

Khả Lan vẫn không lên tiếng, ngồi trong xe trong lòng chán chừ không biết nên mở miệng hỏi ông chủ Lãnh lý do mua mảnh đất kia thế nào.

Nhưng lời đến miệng Khả Lan lại nuốt vào trong.

Hồi lâu.....

Ông chủ Lãnh chợt mở mắt về mặt bình tĩnh, hai mắt tối tăm, nhìn thẳng Khả Lan chợt mở miệng nói: “Sẽ sớm chuyển Quạt Khôi đi, cô yên tâm.” Giọng của anh trầm thấp.

Khả Lan cho rằng mình nghe nhầm, ngược mắt nhìn về phía anh, nhưng lại thấy được thần thái bình tĩnh tự nhiên của anh.

“Cảm ơn ông chủ.”

Cuối cùng Khả Lan nhỏ giọng trả lời, cô cẩn thận ngược mắt nhìn về phía anh nhưng không thể nhìn ra điều gì.

Im lặng suốt dọc đường đi.

Cho đến khi xuống xe Khả Lan thấy người đứng ở đầu thôn khóe miệng khẽ nở nụ cười.

Không ngờ Lý giám đốc hôm qua bị thương nhưng sáng nay vẫn còn có thể đón tiếp ông chủ Lãnh.

Khả Lan không lên tiếng đứng ở phía sau lưng anh, ánh mắt quét qua người giám đốc Lý.

Giám đốc Lý phát hiện ra sự tồn tại của Khả Lan, vẻ mặt rét lạnh, đôi mắt tàn khốc nhưng cuối cùng vẫn nở nụ cười.

Người trong thôn thấy Khả Lan tới sắc mặt đều khác nhau.

Mọi người vẫn cho rằng cô ở thành phố làm vợ bé nhưng lúc này cô ngồi xe của nhà đầu tư mọi người không thể một lần nữa nhận định lại về cô.

Nếu như người đàn ông trước mặt là người bao nuôi cô vậy chỉ có thể nói số cô quá tốt.

Giám đốc trẻ tuổi anh tuấn, hai người đứng chung một chỗ thấy thế nào cũng không giống như ông chủ cùng người tình.

Hơn nữa giám đốc trẻ tuổi này là nhà đầu tư muốn mua thôn này.

Tại sao nhiều thôn như vậy không chọn lại chọn thôn này, điều này làm cho mọi người bắt đầu suy tính vị trí của Lâm Khả Lan trong lòng người đàn ông kia.

Ông chủ Lãnh đứng giữa đám người, đi dạo trong thôn, sắc mặt Khả Lan bình tĩnh đi theo phía sau lưng anh.

Đột nhiên cô bị người ta kéo xuống.

Mà người túm cô không ai khác chính là mợ cả của cô Lý Hồng Hoa.

“Khả Lan ngày hôm qua là mợ không tốt.”

Lý Hồng Hoa thấy Khả Lan quay đầu lại vội vàng giải thích.

Nếu như bà ta biết ở thành phố Khả Lan tìm được một người đàn ông bản lĩnh như vậy thì ngày hôm qua bà đã không làm chuyện kia!

Khả Lan nghe mợ cả nói, vẻ mặt hơi dừng lại, dừng bước chân nhìn Lý Hồng Hoa, khoe miệng nở nụ cười lạnh lùng.

Nếu như hôm qua trong phòng không có cây kéo có phải là cô đã bị giám đốc Lý làm nhục rồi không?

Nhiều năm như vậy cô vẫn cảm thấy lúc nhỏ cô nợ những người thân này, nghĩ tới sau này còn có cơ hội trả lại.

Chỉ là bây giờ nhìn lại căn bản không cần rồi.

Nghĩ đến đây Khả Lan nói: “Cháu không trách mợ.” Giọng nói Khả Lan không nhanh không chậm.

Cô trách hay không cũng vô dụng vì cô rất khinh thường.

Lý Hồng Hoa nghe Khả Lan nói khuôn mặt lộ vẻ vui mừng, lôi kéo Khả Lan còn muốn nói chuyện nhà cửa.

Khả Lan lại đưa tay lạnh lùng kéo tay Lý Hồng Hoa ra.

“Mợ đã đuổi cháu ra ngoài xin hãy tự trọng một chút.” Dứt lời Khả Lan quay đầu nhấc chân đi theo những người ở phía trước.

Lý Hồng Hoa nghe thấy lời Khả Lan nói liền hiểu ý cô nhưng hối hận đã muộn.

Khả Lan đẩy tay Lý Hồng Hoa ra, giám đốc Lý ở trước mặt thấy vậy vẻ mặt tối sầm.

Ông ta bị Khả Lan biến thành phế nhân ông ta nhất định phải giết chết cô.

Sau khi mọi người đi một đoạn đường liền đi tới Từ Đường trong thôn, được xây dựng vào thời Minh Sùng Trinh với kết cấu bằng gỗ.

Bởi vì được cất giữ tốt cho tới nay là đặc sắc của người trong thôn không ít người đến tham quan.

Nhưng bởi vì người dân chuyển đi nên Từ Đường trong thôn đã nhiều năm không có ai để ý.

Sau khi Khả Lan đi vào Từ Đường cảm thấy có chút kỳ quái đưa mắt nhìn khắp nơi, nhìn thấy trong tay giám đốc Lý cầm một cái điều khiển nhỏ.

Rồi sau đó ấn xuống.

Rầm.....một tiếng, cây trụ bắt đầu sụp đổ.

Cột gỗ trong phòng đột nhiên ngã xuống.

Khiến mọi người chạy trốn chết tán loạn bốn phía.

Khả Lan theo bản năng xoay người muốn chạy về phía cửa đột nhiên bị người khác kéo tay sau đó bị ôm ngã trên mặt đất.

Cô ngước mắt thì thấy khuôn mặt lạnh lùng của ông chủ Lãnh.

Mà một cây cột gỗ đè lên người ông chủ Lãnh.

Đầu óc Khả Lan đột nhiên trở nên trống rỗng.

Nhìn anh bị cây cột gỗ ép trong lòng cảm thấy hốt hoảng sẽ không sao chứ?

Sao ông chủ Lãnh lại cứu cô?

Xung quanh đều là cột gỗ bị đổ cùng với tiếng người kêu rên.

Sự cố này khiến tình cảnh hiện tại có người chết, bị thương và hôn mê.

Tuy nói là do người làm nhưng làm không ít người trong thôn cho rằng đây là xúc phạm tổ tiên.

.....

Lúc Khả Lan tỉnh lại là ở bệnh viện, sau khi tỉnh lại chuyện mà cô muốn làm chính là đi thăm ông chủ Lãnh.

Ông chủ Lãnh ở phòng chăm sóc đặc biệt vẫn còn đang trong tình trạng hôn mê.

Nguy hiểm tính mạng.

Khả Lan cầu xin bác sĩ để vào phòng bệnh.

Cô vẫn cảm thấy hành vi của ông chủ Lãnh kỳ quái trong lòng cũng hoài nghi nguyên nhân ông chủ Lãnh cứu mình.

Vào phòng bệnh Khả Lan đi tới trước mặt anh.

Nhìn lớp da bị tróc trên mặt anh cô đưa tay muốn xé ra.

Nhưng cô vừa mới đụng vào tấm da kia cửa phòng đột nhiên bị mở ra.

“Mời cô ra ngoài cho tôi phải thay nước cho bệnh nhân rồi.” Người nói chuyện là y tá, giọng nói ôn nhu nhẹ nhàng, đi tới trước mặt Khả Lan đưa tay nhẹ nhàng đẩy Khả Lan ra.

Khả Lan lui về sau hai bước ánh mắt vẫn dừng trên khuôn mặt anh.

Suy nghĩ một chút cô lại tự nói với mình trên thế giới sẽ không có chuyện như vậy.

Thay đổi khuôn mặt?

Rất không có khả năng.

Nghĩ đến đây Khả lan nghiêng đầu muốn về phòng mình.

Nhưng mà càng cảm thấy kỳ quái hơn.

Nhưng lại không dám xác định.

Thân phận của ông chủ Lãnh có như cô tưởng tượng hay không.

Khả Lan bị thương không nặng liền xuất viện trước.

Sau khi xuất viện cô lại quay lại thôn, nghe nói giám đốc Lý đã vào tù.

Nhưng rõ ràng tâm tình của người dân trong thôn rất mâu thuẫn.

Khả Lan đưa điều kiện với người trong thôn dần trở thành sự phẫn nộ của dân chúng, đợi sau khi làm xong tất cả đã là nửa tháng sau.

Thời tiết lạnh dần dần trở nên ấm áp, ông chủ Lãnh cũng tỉnh lại sau hôn mê.

Cơ thể ông chủ Lãnh không có gì khó chịu, giống như ngày thường nhưng không vội xuất viện.

Ông chủ Lãnh vẫn ở trong bệnh viện.

Khả Lan thường xuyên tới thăm ông chủ Lãnh nhưng mỗi lần tới cô đều luôn thấy ông chủ Lãnh đang xử lý công việc.

Anh nhíu này dường như là do có việc chưa xử lý xong, cử chỉ của anh cực kỳ giống một người mà Khả Lan quen.

Thời gian lâu dài Khả Lan không chịu nổi suy đoán này nữa muốn hỏi một câu có phải anh có thân phận khác hay không.

Nhưng cô còn chưa nói ra anh đã thẳng thắn.

“Tôi biết mấy ngày nay cô rất nhức đầu.”

Lúc này anh đang ngồi trên giường bệnh, không nhanh không chậm nói với cô.

Khả Lan nghe anh nói về mặt hơi dừng lại cũng không ngay lập tức trả lời mà ngồi thẳng người chờ anh nói tiếp.

Lát sau.....

“Như cô suy nghĩ.”

Anh trầm giọng nói với Khả Lan như cô đoán thân phận của anh chính là Cố Thành Viêm.

Nhưng một câu nói của Cố Thành Viêm khiến cho đầu óc Khả Lan nổ tung.

Chợt thấy cực kỳ buồn cười.

Không ngờ đã lâu như vậy cô đều bị người đàn ông này đùa giỡn.

Nghĩ đến đây Khả Lan không chút do dự nghiêng đầu muốn rời đi.

Cố Thành Viêm lại đưa tay nắm tay cô trầm giọng nói: “Em sẽ nói rõ với em chuyện này.”

Dưới ánh đèn mờ một cô gái đang đứng trước mắt Lương Tú Ly.

Con người đen nhánh sáng ngời, đôi môi đỏ tươi, da trắng nõn.

Thanh thuần động lòng người giống cô gái trong tấm hình trong phòng Cố Thành Viêm bảy tám phần.

Cả người cô gái không ngừng run rẩy, con người nhìn thẳng Lương Tú Ly.

Mà Lương Tú Ly lại không nhanh không chậm đi tới trước mặt cô gái đưa tay nắm cằm cô gái cười nói: “Không phải cô vẫn luôn thích anh Viêm sao, hôm nay tôi cho cô cơ hội.” Dứt lời Lương Tú Ly thu tay lại.

Cơ thể cô gái càng run hơn.

“Mẹ.....Con.....”

Bốp.....

Nhưng cô gái còn chưa nói xong Lương Tú Ly liền đưa tay đánh vào mặt cô gái khóe miệng nở nụ cười lạnh lùng.

Hai hôm trước bà ta mới biết ông chủ Lãnh chính là Cố Thành Viêm.

Rốt cuộc là con của Cố Vọng Đông, làm việc không cẩn thận lắm.

Chỉ là bà ta muốn xem ai lợi hại hơn.

Không phải thích con bé kia sao?

Đưa con bé kia tới trước mặt cậu ta xem cậu ta xử lý thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhằm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Tình Yêu Của Anh Quá Ích Kỷ

Sau buổi trưa ánh nắng tươi sáng xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh trong phòng bệnh.

Anh nắm tay cô dần dần buộc chặt, khuôn mặt lạnh lùng bị ánh nắng bao trùm nửa bên mặt.

Khả Lan bị anh kéo khẽ dừng bước lại xoay người nhìn Cố Thành Viêm khoe miệng chợt nở nụ cười.

“Anh muốn nói với em những điều anh làm đều là bất đắc dĩ sao?”

Khả Lan không đợi anh nói liền mở miệng nói trước.

Khó trách cho tới nay ông chủ không lộ diện, khó trách có tin đồn hành tung của ông chủ Lãnh thần bí, thì ra là không thể cho người khác biết!

Một tay thao túng cả xã hội đen và chính trị, rốt cuộc lòng dạ anh sâu tới mức nào mới có thể trở thành như bây giờ.

Cô nên sớm đoán ra mọi chuyện chỉ là cô chưa bao giờ nghĩ tới ông chủ Lãnh cùng Cố Thành Viêm lại là một người.

“Anh cũng không muốn lừa em.”

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói khẽ rũ hai mắt trầm giọng nói cho cô biết.

Anh cũng không muốn lừa cô.

Nhưng Cố Thành Viêm dứt lời Khả Lan chợt giơ tay lên lạnh lùng hất tay anh ra cúi đầu nhìn người đàn ông đang nằm trên giường hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ không phải anh phát hiện em sẽ sớm biết thân phận của anh nên mới yêu cầu em thẳng thắn với anh sao?”

Không muốn lừa dối cô? Thế nhưng anh lại vẫn luôn gạt cô.

Cuối cùng anh không ngừng yêu cầu cô thẳng thắn vậy àm anh lại làm cái gì?

Từng bước một bức từ tất cả người thân của cô.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói về mặt chợt chìm, hai mắt tối tăm thoáng qua một tia phức tạp, môi mỏng mím chặt.

Không khí chợt trở nên cực kỳ đè nén hai người cũng không nói chuyện.

Cố Thành Viêm không phủ nhận.

Khả Lan lại nở nụ cười nhìn khuôn mặt lạnh lùng cương nghị của anh, nụ cười ngày càng dày hơn.

Im lặng hồi lâu.

Cố Thành Viêm ngược mắt, hai mắt tối tăm dừng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Hình dạng của cô giống như trong ký ức của anh, con ngươi đen nhánh có một chút xanh thẳm.

“Thật ra mẹ em.....” Anh giải thích.

Nhưng anh còn chưa nói hết Khả Lan lại lạng giọng nói tiếp.

“Anh không ngừng lên kế hoạch của riêng mình đem người khác đùa bỡn trong lòng bàn tay.”

“Không phải anh từng nhắc nhở em phải nói cho anh biết mọi thứ để anh giải quyết.”

“Nhưng cuối cùng anh đối với em thế nào?”

Dứt lời Khả Lan khẽ sở nở nụ cười.

Từ trước đến giờ cô cảm thấy đàn ông lấy sự nghiệp làm trọng cũng không có gì không ổn.

Nhưng giống như Cố Thành Viêm lại làm cho cô thất vọng đau khổ.

Cô không dám xác định mục tiêu mà Cố Thành Viêm hướng tới có phải là Lương Tú Ly hay không nhưng lúc này cô thấy anh giống như ma quỷ.

Ý định quá mức kín đáo.

Hơn nữa cho tới bây giờ cũng không tin cô.

Cố Thành Viêm không nói chuyện nữa ngồi ở trên giường bệnh, vẻ mặt âm trầm môi mỏng mím chặt không trả lời Khả Lan.

Khả Lan thấy anh không nói chuyện nữa xoay người rời đi.

Đi tới cửa Khả Lan chợt dừng bước đưa lưng về phía anh trầm giọng nói: “Tình yêu của anh thật ích kỷ.”

Một câu nói khiến sắc mặt Cố Thành Viêm càng trở nên khó chịu.

Anh vẫn muốn cô trải qua những ngày bình thường nhưng anh phát hiện cô rất hiếu thắng.

Anh liền để cô làm chuyện mà cô muốn.

Nhưng dần dần bọn họ trở nên bất đắc dĩ.

Sau khi Khả Lan rời khỏi phòng bệnh, xoay người, xuyên thấu qua cửa kính nhìn người đàn ông trong phòng bệnh, ánh mắt dần dần trầm xuống.

Cô đứng trước cửa hồi lâu cuối cùng lựa chọn xoay người rời đi.

Ông Cố nói không sai, giữa bọn họ căn bản là không thích hợp.

Cố Thành Viêm thích hợp xuất thân trong sạch, cô gái lòng dạ không có mưu kế đều bị anh ta nắm rõ trong lòng bàn tay, cô gái ngây ngốc đi theo phía sau lưng anh, xem anh như toàn thế giới.

Như vậy cuộc sống của Cố Thành Viêm mới có thể trôi qua đơn giản.

Mà cô thì sao?

Tài sản không có, càng không cách nào si ngốc, cái gì cũng không nghĩ, cái gì cũng không hiểu.

Cho nên giữa bọn họ nhất định là không thích hợp.

Xem như hôm nay Cố Thành Viêm không giấu giếm, không có ai lại không có kế hoạch, giữa bọn họ sẽ không lâu dài.

Sau khi Khả Lan rời khỏi phòng bệnh đi thẳng về phía trước.

Ông chủ Lãnh chính là Cố Thành Viêm, sau này cô phải làm sao?

Tiếp tục làm cấp dưới của Cố Thành Viêm? Hay là rời đi?

Nhưng cô lại nghĩ đến có một số việc vẫn chưa làm xong không thể lập tức rời đi.

Nghĩ đến đây trong đầu Khả Lan rối loạn đưa tay gỡ đầu một cái, muốn xóa bỏ mọi phức tạp trong đầu nhưng lại càng trở nên rối loạn.

Lúc này bên tai Khả Lan vang lên giọng nói quen thuộc.

“Giám đốc Lâm về quê đã lâu khi nào thì quay lại thành phố?”

Người nói chuyện không phải ai khác chính là Kim Hạo.

Kim Hạo từ thành phố tới Hàng Châu ngoài công việc còn muốn gặp Khả Lan. Khả Lan nghe thấy giọng của Kim Hạo vẻ mặt hơi dừng lại ngẩng đầu nhìn Kim Hạo, sau đó quay lại khẽ nheo hai mắt.

Kim Hạo bỗng nhiên xuất hiện khiến Khả Lan nhớ tới chuyện cổ phần của Lương Thị.

Anh ta cố gắng thu mua cổ phần của Lương thị, bây giờ đột nhiên tới tìm cô chẳng lẽ đã làm xong chuyện rồi?

Nghĩ đến đây ánh mắt Khả Lan dừng trên người của Kim Hạo trả lời: “Anh tới đây làm gì?”

Cô và Kim Hạo mặc dù cùng một phe nhưng quan hệ chưa tới mức Kim Hạo chạy tới tìm cô.

Kim Hạo nghe Khả Lan nói vẻ mặt hơi ngừng lại nhìn Khả Lan, khóe miệng khẽ nở nụ cười: “Nghe nói cô ly hôn, tôi tới đây khai thác.” Dứt lời Kim Hạo đưa tay nắm tay Khả Lan, ánh mắt dừng trên cái nhẫn ở tay Khả Lan.

Khả Lan thấy động tác của Kim Hạo vội vàng muốn thu tay lại, Kim Hạo chợt nắm chặt không cho Khả Lan thu tay về.

“Vẫn còn đeo nhẫn cưới cô vẫn còn yêu người đàn ông kia.” Kim Hạo đưa tay mon trớn chiếc nhẫn trên tay Khả Lan muốn tháo chiếc nhẫn xuống.”

Khả Lan đưa tay còn lại ra ngăn động tác của Kim Hạo lại.

Cô quên tháo nhẫn ra nhưng chuyện này cũng không chứng tỏ Kim Hạo có tư cách tháo nhẫn của cô.

Động tác của Khả Lan khiến Kim Hạo dừng lại, sau đó lại buông tay Khả Lan đứng trước mặt cô nói “Dầu lia ngờ ý còn vương tơ lòng, không ngờ giám đốc Lâm thích chơi loại trò chơi này.

Kim Hạo cười cợt trả lời Khả Lan.

Đôi mắt trở nên rất phức tạp.

Khả Lan nghe Kim Hạo nói về mặt hơi dừng lại dứt tay vào túi ngược mắt nhìn Kim Hạo: “Anh tìm tôi có chuyện gì?”

Cô đi thẳng vào vấn đề không muốn quanh co lòng vòng với Kim Hạo.

Kim Hạo nghe Khả Lan nói khoe miệng khề nở nụ cười chợt đưa tay kéo tay Khả Lan, đi về phía bệnh viện.

Hành động của Kim Hạo khiến Khả Lan nhất thời bối rối cô vội vàng vẫy tay muốn Kim Hạo buông ra.

Kim Hạo vẫn nắm chặt tay cô không buông ra.

Lát sau.

Kim Hạo chợt nghiêm nghị nói với Khả Lan: “Cho cô xem kịch hay.”

Dứt lời Kim Hạo chợt dừng bước, hai người đã đứng ngoài phòng bệnh của Cố Thành Viêm.

Khả Lan dừng bước lúc nhìn thấy mình đang ở bên ngoài phòng bệnh của Cố Thành Viêm thì đầu óc hỗn loạn không biết có cảm giác gì.

Mà trong phòng bệnh.

Cố Thành Viêm ngồi trên giường bệnh xem tài liệu, bên tai vang lên giọng nói mềm mại của con gái.

“Mặc dù bộ dáng anh Viêm thay đổi nhưng em vẫn nhớ đôi mắt của anh.” Cô gái vừa nói vừa đưa tay muốn buốt khuôn mặt anh.

Cố Thành Viêm chợt ngược mắt, hai mắt tối tăm lạnh lùng nhìn cô gái trước mặt.

Cả người cô gái khề run, ngơ ngác đứng tại chỗ, không có động tác gì.

Im lặng sau đó cô gái nói: “Anh Viêm anh còn nhớ khi còn nhỏ không, anh viết cho em một bài hát em vẫn còn nhớ.” Cô gái nói tới đây chợt đưa tay mở túi lục lọi tìm một tờ giấy muốn đưa cho Cố Thành Viêm.

Anh chợt ngược mắt, hai mắt tối tăm không che giấu vẻ chán ghét.

Cô gái bị ánh mắt của anh dọa sợ, hốc mắt ửng đỏ, môi mòng khề nở, há miệng muốn nói, cuối cùng lại không dám nói gì.

Chỉ đứng im tại chỗ không có động tác gì.

“Cô không phải là cô ấy, có thể đi được rồi.” Cố Thành Viêm không nhanh không chậm trả lời.

Anh không biết tại sao lại có thêm một Lâm Bảo Nhi nhưng anh tin chắc cho dù lớn lên có giống cũng không phải cùng một người.

Mà Lâm Bảo Nhi nghe Cố Thành Viêm trả lời, vẻ mặt đột nhiên hoảng sợ, cơ thể khề run, cô ta chợt đưa tay vội vàng nắm tay anh.

“Anh Viêm, anh có biết những năm gần đây lý do mà em tiếp tục sống là vì sao không?” Lâm Bảo Nhi nói tới đây dừng một chút, ngược mắt, hai mắt mờ mịt, nhìn Cố Thành Viêm nói: “Chính là muốn gặp anh lần nữa.” Trong lời nói còn có vẻ mặt thành khẩn.

Anh vẫn như cũ không để ý.

Không khí nhất thời trở nên cực kỳ im lặng.

Cố Thành Viêm không để ý tới Lâm Bảo Nhi, Lâm Bảo Nhi vẫn như cũ không chịu buông bỏ.

Cô nắm chặt cánh tay anh, càng ngày càng trở nên gấp gáp, trong mắt đều là nước mắt.

Cứ như vậy im lặng hồi lâu, Lâm Bảo Nhi chợt đứng lên, đứng thẳng ở bên mép giường nhìn về phía người đàn ông vẫn đang xem tài liệu, trong lòng đã nguội lạnh một chút.

Khả Lan thấy tình hình như vậy xoay người muốn bỏ đi.

Kim Hạo chợt đưa tay ngăn Khả Lan lại.

“Cô nhìn một chút.” Kim Hạo tốt bụng nhắc nhở.

Lâm Bảo Nhi này là do Lương Tú Ly sắp xếp, sao có thể đơn giản bỏ đi được.

Khả Lan nghe Kim Hạo nói cũng không nói thêm gì, ngược mắt tiếp tục nhìn về phía phòng bệnh.

“Năm đó, di Tô Phuong đánh tráo em và Lương Bảo Nhi, để em trở thành con nhà giàu.” Cô gái nói tới đây nhẹ nhàng dừng một chút lại nói: “Đáng tiếc, thân phận của em bị phát hiện, em từ con gái nhà giàu thành một người ăn xin không đáng một xu.”

“Em đã khóc, cũng từng đau lòng, tuyệt vọng, người duy nhất mà em nghĩ tới là anh Viêm.”

“Em thật vất vả và mới tới được nhà anh, muốn tìm anh.”

“Nhưng ở đó ba ngày, khóc ba ngày, cuối cùng không đợi được anh Viêm.”

“Anh Viêm, những năm này bầu trời của em đều là một màu xám tro, nhìn thấy anh giống như gặp được ánh sáng.”

Cô gái nói tới đây hai tay nắm chặt tay anh, ánh mắt chân thành tha thiết.

Cố Thành Viêm nghe thấy cô gái nói không có trả lời ngay mà im lặng.

Khả Lan đứng ngoài cửa nghe thấy cô gái bên trong kia trong lòng dâng lên cảm giác khó hiểu.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại lại cảm thấy không đúng.

Theo như ý cô gái kia nói, năm đó xảy ra sự kiện đánh tráo con.

Mà cô gái trước mắt là con gái mẹ cô?

Tại sao cô chưa bao giờ biết mình có một người em gái!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhầm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Cảm Ơn Anh Đã Chăm Sóc Tôi

Khả Lan rối bời.

Lúc này suy nghĩ trong đầu cô không phải là vì Cố Thành Viêm dây dưa với người phụ nữ khác mà bởi vì Cố Thành Viêm đã trả lời như đinh đóng cột cô gái đó không phải là người anh tìm.

Ngược lại lời nói của cô gái kia lại khiến Khả Lan hứng thú.

Cô muốn tìm hiểu chuyện năm đó.

Bọn họ vẫn còn nói chuyện Kim Hạo nhìn thấy ánh mắt phức tạp của Khả Lan đột nhiên khẽ cười: “Nhìn thấy chưa, đây chính là chồng cũ của cô.” Dứt lời, Kim Hạo vòng tay trước ngực, quét mắt nhìn Khả Lan rồi lại nói: “Tôi thật sự không thấy cô ấy giống cô làm sao Cố thiếu tướng có thể nhận nhầm người.”

Dứt lời Kim Hạo há miệng vẫn còn muốn nói.

Khả Lan chợt xoay người bỏ đi không để ý đến lời Kim Hạo nói.

Lúc đầu Cố Thành Viêm cũng nhận nhầm Lương Bảo Nhi!

Mặc kệ là ai cũng đều là chuyện đã qua.

Khả Lan xoay người sau đó Kim Hạo liền đi theo, ở phía sau cô vội vàng nói: “Tôi thấy cô và Cố thiếu tướng không thể tiếp tục nữa, anh ta làm nhiều chuyện có lỗi với cô như vậy, không phải cô nên suy nghĩ một chút về tôi sao?” Dứt lời Kim Hạo chạy tới trước mặt Khả Lan, theo chân cô chờ cô trả lời.

Khả Lan không vội nghe thấy lời của Kim Hạo ngược mắt nhìn anh ta sau đó lại rũ mắt không để ý đến.

“Cô xem cô đi, cả ngày sa sầm mặt, có lúc nào cười đâu.” Kim Hạo thấy Khả Lan không trả lời lại lên tiếng đưa tay muốn nheo mũi Khả Lan.

Khả Lan chợt dừng bước.

“Tổng giám đốc Kim thích động chân động tay với người khác như vậy sao?” Dứt lời Khả Lan đưa tay đập cánh tay đang lơ lửng giữa không trung của Kim Hạo.

Kim Hạo bị Khả Lan đập như vậy, không giận, ngược lại càng hứng thú, lại nhanh chóng đưa tay, sau khi nheo mũi cô lại nhanh chóng lui hai bước.

Nhưng Kim Hạo bước nhanh về phía sau không cẩn thận lại đụng đổ xe thuốc của y tá, loảng xoảng, những món đồ trên xe thuốc rơi vãi lung tung.

Kim Hạo đang muốn xin lỗi y tá, y tá chợt đưa tay tát một cái lên da mặt trắng nõn của Kim Hạo, có thể thấy rõ dấu năm ngón tay.

Thân hình y tá khá đầy đặn, sau khi tát Kim Hạo một cái liền đưa tay chỉ Kim Hạo rồi mắng.

Kim Hạo thấy kỳ quái muốn xoay người bỏ đi lại bị y tá bắt được càng mắng hung hăng hơn.

Thấy Kim Hạo gây chuyện khuôn mặt khó chịu Khả Lan khẽ nở nụ cười, không để ý, xoay người bỏ đi.

Nắng ấm trong những ngày trời đông giá rét bên ngoài bệnh viện càng rực rỡ hơn.

Đắm chìm dưới ánh mặt trời làm Khả Lan nhớ tới buổi sáng sớm lúc trước, ánh mặt trời cũng rực rỡ như vậy, cô cho rằng cuộc sống mới bắt đầu nhưng không ngờ lại ngã vào vực sâu khác.

.....

Chuyện giải tỏa thôn cũng không thuận lợi, Từ Đường sụp đổ, xây lại, trong lòng dân mâu thuẫn cần phải hóa giải.

Một phần do Khả Lan giải quyết còn lại là do Kim Hạo giải quyết.

Kim Hạo nói lúc trước anh ta tạo nghiệt quá nhiều muốn cùng Khả Lan làm nhiều việc thiện, sửa viện dưỡng lão, xây trại trẻ mồ côi, sau khi sinh đứa bé có thể đưa vào trại trẻ mồ côi, khi già rồi có thể vào viện dưỡng lão ở.

Khả Lan nghe Kim Hạo nói như vậy chỉ cảm thấy dở khóc dở cười.

Ý tưởng của Kim Hạo sợ rằng nhà họ Kim sẽ không đồng ý.

Trại trẻ mồ côi lấy danh nghĩa của cô xây dựng trước khi cô về quê.

Khả Lan thấy trại trẻ mồ côi xây dựng trên danh nghĩa của mình, trong lòng có cảm xúc phức tạp, biết làm chuyện như vậy ngoại trừ Cố Thành Viêm còn có thể là ai!

Gần tới mùa xuân Khả Lan cùng Kim Hạo mua không ít quần áo trẻ em đưa đến trại trẻ mồ côi.

Từng khuôn mặt ngây thơ vui sướng khiến Khả Lan chợt nhớ lại tuổi thơ của mình, lúc bà ngoại còn sống cứ mỗi khi mùa xuân tới bà ngoại đều may cho cô một bộ đồ.

Sau đó mẹ sẽ khâu nút áo cho cô.

Đơn giản và ấm áp.

Nghĩ đến đây hốc mắt Khả Lan ửng đỏ không nghĩ tiếp nữa, tiếp tục phát quần áo cho bọn trẻ.

Sau khi quần áo xong Khả Lan ngồi vào một cái ghế trong khuôn viên nhìn bộ dáng bọn trẻ sung sướng nhảy về phía trước lại nghĩ về ý muốn của cô với Cố Thành Viêm lúc trước.

Sinh hai đứa bé, con gái giống cô, con trai giống anh.

“Haiz.....”

Khả Lan chợt cười tự giễu sau đó cố gắng bình phục tâm tình của mình cúi đầu xem tin tức trong điện thoại.

Nhưng dù là tin tức gì cô đều xem không vào.

Trong đầu lại không ngừng nhớ lại hình ảnh trong Từ Đường ngày hôm đó, động tác Cố Thành Viêm che chở cho cô, thấy chết không sợ.

Anh cứu cô xuất phát từ chân tâm!

“Ồ.....lòng không yên, chẳng lẽ lại nhớ tới chồng cũ.” Kim Hạo thấy ánh mắt phức tạp của Khả Lan, khẽ cười, hai mắt tối tăm nhìn chằm chằm khuôn mặt Khả Lan.

Khả Lan nghe thấy giọng nói của Kim Hạo liền phục hồi tinh thần, nghiêng đầu nhìn Kim Hạo ngồi ở bên cạnh lại nhìn thấy Cố Thành Viêm đưa cô gái ngày hôm đó gọi anh là anh Viêm đi cùng.

Trong đầu Khả Lan chợt trống rỗng, ngón giữa khẽ run, không phải Cố Thành Viêm nói không phải cô ta sao?

Tại sao hai người lại đi chung một chỗ?

Khả Lan không lên tiếng, Kim Hạo nhìn thấy ánh mắt của Khả Lan khẽ nghiêng đầu nhìn thấy Cố Thành Viêm đi chung với Lâm Bảo Nhi thì trong lòng dâng lên một tia hứng thú.

Chẳng lẽ Cố thiếu tướng thật sự bị cô gái này thôi miên rồi?

Không giống như tác phong làm việc của Cố thiếu tướng!

Không phải cô ta đã xác định danh phận của Khả Lan rồi sao?

Nghĩ đến đây Kim Hạo chợt đưa tay kéo qua bả vai Khả Lan, tựa vào bên tai cô nhỏ giọng nói: “Chồng cũ của cô tình chàng ý thiếp với người khác, cô nói.....Tôi giúp cô làm rõ cô rất có lực hấp dẫn đàn ông, được không?” Dứt lời bàn tay Kim Hạo càng siết chặt hơn.

Khả Lan nghe Kim Hạo nói không lên tiếng trả lời mặc cho Kim Hạo ôm, ánh mắt vẫn nhìn Cố Thành Viêm cùng cô gái kia.

Lúc này mặc dù bộ dáng Cố Thành Viêm không như vốn có nhưng bóng dáng cao ráo đứng bên cạnh cô gái kia, từ xa nhìn qua giống như một đôi tình nhân từ trong tranh bước ra.

Cố Thành Viêm mặt không biến sắc nhìn về phía Khả Lan và Kim Hạo, chân mày nhíu lại rồi lại bình phục như cũ, đột nhiên giờ tay ôm bả vai Lâm Bảo Nhi, hai người mặt đối mặt.

“Anh Viêm.”

Lâm Bảo Nhi đột nhiên bị anh ôm vai, ngược mắt nhìn anh, con ngươi đen nhánh sáng ngời, không che giấu vẻ kích động.

“Em rời khỏi nhà họ Lương tại sao không đi tìm Dương Tố Phương?” Cố Thành Viêm không nhanh không chậm hỏi Lâm Bảo Nhi một câu.

Lâm Bảo Nhi nghe Cố Thành Viêm nói, vẻ mặt ngẩn ra sau đó lại rũ hai mắt: “Đi ấy không quan tâm em.”

Dứt lời cô gái như chìm vào trong khổ sở cả người run rẩy.

Cố Thành Viêm nghe thấy cô ta trả lời, hơi nhíu mày, trầm giọng “Ừ.....” sau đó lại nói: “Dương Tố Phương dịu dàng hào phóng sao có thể không cần con gái mình.” Trong giọng nói của Cố Thành Viêm mơ hồ lộ ra tia giễu cợt.

Có thể đưa món quà lớn cho cô chỉ có Lương Tú Ly, Lương thiếu tướng.

Lâm Bảo Nhi nghe anh hỏi chợt nhào vào lòng anh, hai tay ôm chặt eo anh vội vàng nói: “Anh Viêm, sau khi em rời khỏi nhà họ Lương, đi Tố Phương chỉ gặp em có một lần.....Đi cũng không muốn em, anh Viêm, anh không thể không quan tâm em.”

Lâm Bảo Nhi nói tới đây bàn tay càng siết chặt, sợ ý một chút sợ rằng anh lại biến mất.

Cố Thành Viêm nghe cô ta nói ánh mắt hơi trầm xuống, nếu như Khả Lan không mất trí nhớ sẽ giống cô ta chứ?

Im lặng hồi lâu cuối cùng anh giờ tay nhẹ nhàng vỗ lưng Lâm Bảo Nhi, trấn an cô ta.

Khả Lan thấy động tác của Cố Thành Viêm cùng cô gái kia, trái tim bỗng trầm xuống, chẳng lẽ Cố Thành Viêm bị cô gái này làm cảm động rồi?

Kim Hạo nhìn thấy động tác của hai người kia, khóe miệng khẽ nở nụ cười, ôm Khả Lan đứng dậy nói: “Tôi nói giám đốc Lâm, có thể đi cùng tôi không?”

Dứt lời Kim Hạo đã nhấc chân ôm Khả Lan đi về phía Cố Thành Viêm.

Vốn dĩ Khả Lan không muốn chạm mặt Cố Thành Viêm nhưng lại bị Kim Hạo ôm như vậy cô cũng muốn biết Cố Thành Viêm sẽ đối mặt thế nào.

Đi vài bước Kim Hạo đã dừng trước mặt Cố Thành Viêm và Lâm Bảo Nhi.

“Không ngờ Cố thủ trưởng cũng thích thuật biến hóa khuôn mặt để đùa giỡn.”

Kim Hạo nhìn Cố Thành Viêm khẽ cười.

Cố Thành Viêm, Lãnh Thần! Thật không nghĩ tới lại là một người.

Cố Thành Viêm nghe thấy giọng nói của Kim Hạo liền buông Lâm Bảo Nhi ra, xoay người nhìn Khả Lan đang dựa vào Kim Hạo, cuối cùng ánh mắt dừng trên người Kim Hạo.

Anh không lên tiếng, không phủ nhận cũng không thừa nhận.

Kim Hạo thấy Cố Thành Viêm không lên tiếng khẽ cười nói: “Chúng tôi mất sáng đừng nói tiếng lóng, mấy người chúng tôi đều rất rõ ràng về thân phận của anh.”

Dứt lời Kim Hạo dùng sức ôm chặt Khả Lan, biểu thị công khai tính chiếm hữu, hướng về phía Cố Thành Viêm khoe thắng lợi.

Nhưng Lâm Bảo Nhi chợt mở miệng nói với Kim Hạo: “Anh Hạo.”

Dứt lời Lâm Bảo Nhi liếc nhìn Khả Lan, chân mày nhíu lại, ánh mắt thoáng qua một tia mất mát.

Khả Lan nghe thấy Lâm Bảo Nhi gọi Kim Hạo, cả người cũng bối rối!

Anh Hạo? Lúc trước bọn họ quen biết sao?

“Anh nói cục cưng bây giờ em có anh Viêm, còn nghĩ tới anh Hạo sao? Anh không thích cô gái nhu nhược.” Kim Hạo nghe thấy Lâm Bảo Nhi gọi vội vàng trả lời ánh mắt dần chuyển sang Khả Lan.

Anh ta chỉ thích cô gái như Khả Lan, như vậy mới xứng với anh ta.

Lâm Bảo Nhi nghe Kim Hạo trả lời khuôn mặt lập tức đỏ bừng theo bản năng chui vào trong ngực Cố Thành Viêm.

Vốn dĩ Cố Thành Viêm muốn đưa tay đỡ cô ta nhưng thấy Khả Lan ngoan ngoãn ở trong lòng Kim Hạo thì thu tay lại mặc cho cô ta ôm.

Khả Lan thấy hành động của Cố Thành Viêm và cô ta, trong lòng nóng nảy.

Cô chợt đảo mắt, bình phục tâm tình của mình sau đó ngược mắt nhìn người đối diện.

Lại vừa đúng lúc thấy ánh mắt Cố Thành Viêm dừng ở trước cô gái trong ngực.

Lúc đó con tức tăng lên, nhẹ nhàng hít một hơi nói: “Cố thủ trưởng ăn sạch cả xã hội đen và chính trị, không biết có thể nể mặt tôi và Hạo ăn một bữa cơm bình dân, nhờ anh sau này giúp đỡ nhiều hơn.”

Dứt lời ánh mắt Khả Lan dừng trên mặt Cố Thành Viêm.

Cố Thành Viêm nghe Khả La nói về mặt hơi động lại, ánh mắt dừng trên mặt Khả Lan khóe miệng nở nụ cười yếu ớt trả lời: “Muốn mời khách cũng phải là tôi và Bảo Nhi, cảm ơn.....Lâm phiền cô mấy ngày nay chăm sóc tôi.”

Giọng đàn ông trầm bổng du dương.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhào Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Thổ Lộ Tình Cảm

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói cơ thể bỗng nhiên cứng đờ, sắc mặt trở nên ửng hồng.

Lời của anh nói rõ ràng rất tự tin.

Không nhìn ra bình thường Cố Thành Viêm có bộ mặt phớt tỉnh cũng có lúc nở nụ cười đều như vậy.

Khả Lan không lên tiếng, đảo mắt, bình phục tâm tình của mình rồi ngược mắt nhìn về phía Cố Thành Viêm đang chuẩn bị trả lời lại vừa đứng nhìn thấy bàn tay anh vòng bên hông Lâm Bảo Nhi, dáng vẻ thân mật khiến trong lòng Khả Lan đột nhiên trầm xuống.

Quả nhiên Cố Thành Viêm chỉ nhớ kỹ cô bé trong ký ức kia! Biến thái!

“Cố thủ trưởng cũng đã lên tiếng tôi cùng tiểu Lan cũng không khách khí.” Kim Hạo cảm thấy cơ thể Khả Lan cứng đờ liền khẽ cười thay Khả Lan trả lời Cố Thành Viêm.

Lâm Khả Lan nói không sai, ở thành phố Cố Thành Viêm một tay che trời không thể tùy tiện đắc tội.

Cố Thành Viêm nghe Kim Hạo nói, chân mày khẽ nhíu, khóe miệng nở nụ cười yếu ớt “Đi thôi.”

Dứt lời Cố Thành Viêm xoay người ôm Lâm Bảo Nhi đi.

Lâm Bảo Nhi bị Cố Thành Viêm ôm như vậy trên mặt không thể che giấu vẻ hưng phấn cùng kích động, đôi tay ôm eo Cố Thành Viêm miệng kêu anh Viêm.

Kim Hạo đưa Khả Lan đi theo Cố Thành Viêm.

Mỗi người tự lái xe của mình chờ người phụ nữ của mình.

Hai người đàn ông này đi xe cũng giống nhau chỉ có màu sắc là khác nhau.

Kim Hạo nhìn thấy khuôn mặt Khả Lan vẫn nhăn nhó nghiêng đầu nhìn Khả Lan nói: “Tôi nói giám đốc Lâm sao nét mặt cô lại như vậy, xem như Cố thủ trưởng lên giường cùng người khác cũng không liên quan gì đến việc cô chạy theo người khác.”

Dứt lời Kim Hạo đạp chân ga, tăng tốc, vượt qua xe Cố Thành Viêm.

Nhưng một lát sau xe Cố Thành Viêm lại vượt lên xe Cố Thành Viêm.

Kim Hạo là dân chơi xe nghiệp dư, bây giờ bị người khác vượt qua nên không chịu phục, vì vậy bắt đầu tăng tốc không chỉ muốn vượt qua còn muốn bỏ xa Cố thủ trưởng.

Vốn dĩ Khả Lan muốn trả lời Kim Hạo nhưng bởi vì Kim Hạo tăng tốc, cảnh sắc bên ngoài cửa xe chuyển động nhanh chóng khiến cô dừng lại.

Đợi sau khi cô phục hồi tinh thần lúc này mới phát hiện ra tốc độ xe đã vượt qua tám mươi km, hơn nữa còn muốn tăng thêm.

Thấy tình hình như vậy Khả Lan không để ý tới lời của Kim Hạo, chân mày nhíu lại vội vàng nói: “Sắp vào khu trung tâm, anh chạy nhanh như vậy làm gì!” Dứt lời Khả Lan lại thấy xe Cố Thành Viêm lại vượt qua.

Bây giờ cô mới hiểu hai người này đang chơi trò đua xe.

Đây rõ ràng là đấu bò của đấu trường Tây Ban Nha.

Hành động ngậy thơ, vô cùng ngậy thơ.

Nhưng Kim Hạo nghe thấy Khả Lan nói cũng chỉ lạnh lùng trả lời: “Cố thủ trưởng không bình tĩnh, tôi còn có thể bình tĩnh sao?” Dứt lời, Kim Hạo lại đạp chân ga.

Khả Lan nghe Kim Hạo nói ánh mắt hơi trầm xuống thờ dãi nói: “Trong trung tâm không cho chạy quá tốc độ, nếu vi phạm sẽ bắt giam mười lăm ngày, người ta là thủ trưởng khẳng định không có chuyện gì, anh chỉ là một thương nhân muốn ở trong tù đón năm mới sao?”

Khả Lan nói tới đây, khẽ cười.....cười Kim Hạo ngậy thơ.

Kim Hạo nghe Khả Lan nói như vậy cơ thể cứng đờ nhưng vẫn như cũ không giảm tốc độ.

Anh ta có thể bảo lãnh mình.

Khả Lan thấy Kim Hạo không giảm tốc độ lại trầm giọng nói: “Đừng nghĩ chuyện bảo lãnh, Cố thủ trưởng đang gài bẫy anh, để anh ở đồn công an Hàng Châu đón năm mới!.....Nếu không, với tính tình của Cố thủ trưởng sẽ vượt qua anh sao?” Khả Lan nói tới đây khuôn mặt càng tràn đầy vui vẻ.

Kim Hạo hoảng sợ dần dần giảm tốc độ.

Lâm Khả Lan nói không sai, Cố thủ trưởng sao có thể làm loại chuyện ngậy thơ này.

Bây giờ Cố thủ trưởng cho rằng anh ta cướp vợ mình nên mới gài bẫy anh ta.

Đề anh ta ở trong tù đón năm mới!

Anh ta mới không mắc mưu!

Tốc độ xe Kim Hạo chậm dần, Cổ Thành Viêm cũng dần dần chậm lại.

Nhưng Kim Hạo không vượt qua xe Cổ Thành Viêm.

Xe một trước một sau đi tới bãi đậu xe của nhà hàng, xuống xe, Kim Hạo nhìn thấy Cổ Thành Viêm, trên mặt anh ta liền lộ ra thần thái giận mà không dám nói gì, trong miệng khẽ chữi “Hèn hạ”

Mặc dù Cổ Thành Viêm không nghe rõ Kim Hạo nói gì, chợt xoay người, hai mắt tối tăm lạnh lùng nhìn Kim Hạo, môi mím chặt, mặc dù sắc mặt bình tĩnh tự nhiên nhưng lại có cảm giác không thể bỏ qua.

Ánh mắt Cổ Thành Viêm khiến Kim Hạo giống như nhím xù lông, nhảy lên, đứng thẳng người, lạnh lùng nhìn Cổ Thành Viêm.

Hai người đàn ông bốn mắt nhìn nhau giống như đang tiến hành một cuộc chiến không súng đạn.

“Đừng tưởng rằng làm quan là giỏi, tôi đây cũng là công dân hạng nhất.” Kim Hạo giương cằm lộ ra bộ dáng không phục, giọng nói trêu chọc.

Cổ Thành Viêm nghe Kim Hạo nói chân mày khẽ nhíu lại, cười như không cười, không trả lời xoay người đi vào nhà hàng.

Kim Hạo thấy Cổ Thành Viêm không trả lời mình, sắc mặt càng trở nên khó chịu, chỉ vào bóng lưng Cổ Thành Viêm nói: “Cười em gái cậu.”

Cổ Thành Viêm không để ý tới Kim Hạo, một mình Kim Hạo làm loạn tự nhiên sẽ không ai để ý tới.

Khả Lan vẫn đi theo sau lưng mọi người, ánh mắt thỉnh thoảng đảo qua người Cổ Thành Viêm và Lâm Bảo Nhi.

Bộ dáng hai người thân mật khiến trong lòng Khả Lan trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không rõ mùi vị gì.

Cho đến khi vào phòng ăn mọi người ngồi xuống, Cổ Thành Viêm cùng Lâm Bảo Nhi vẫn ôm nhau thân mật như cũ khiến Khả Lan chợt đứng dậy.

Bóng dáng cô thon dài, sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt chớp động như tức giận.

Khả Lan đột nhiên đứng dậy khiến ánh mắt mọi người đều dừng trên người cô.

“Chị Khả Lan, chị làm sao vậy?” Lâm Bảo Nhi hỏi, tựa vào trong ngực Cổ Thành Viêm, ánh mắt sáng ngời nhìn Khả Lan.

Lộ ra vẻ mặt không rõ chân tướng.

Khả Lan nghe thấy câu hỏi của Lâm Bảo Nhi, ánh mắt hơi dừng lại liền nói: “Đau bụng.”

Dứt lời Khả Lan xoay người đi vào nhà vệ sinh.

Trong phòng ăn có nhà vệ sinh đi hai bước liền tới.

Sau khi Khả Lan đi vào nhà vệ sinh, đầu tiên rửa mặt nhìn mình trong gương liền nghĩ tới Lương Bảo Nhi, lại nói khi lớn lên hai người tương đối giống nhau.

Cho nên đây chính là nguyên nhân Cổ thủ trưởng nhận nhầm người?

Nghĩ đến đây Khả Lan xoay người mở cửa ngăn cách trong phòng đang chuẩn bị đóng cửa thì chợt bị người chặn lại.

Bàn tay thô còn có vết chai.....đàn ông.....Cổ Thành Viêm!

Khả Lan nhìn thấy Cổ Thành Viêm biến thái lại chạy vào nhà vệ sinh nữ.

Trong lòng cô tức giận, bốc hỏa, bất mãn, tất cả đều dâng lên.

Kéo vịn cửa, khẽ đẩy ra, lại dùng sức đè tay của anh.

Cổ Thành Viêm đứng ở cửa, không tránh, không né, bất động, chờ Khả Lan ép xong lúc này mới mở cửa nhấc chân đi vào trong khóa cửa lại.

Khả Lan lui hai bước ngược mắt nhìn anh, mấp máy môi lạnh lùng nói: “Cổ thủ trưởng thật là háo sắc, thích rình nhà vệ sinh nữ.” Dứt lời Khả Lan liếc mắt nhìn tay của anh theo bản năng quan tâm.

Cổ Thành Viêm nghe Khả Lan nói, không giận cũng im lặng thở ra một hơi nói: “Bớt giận, hãy cùng anh quay về thành phố.” Dứt lời anh đưa tay ôm eo cô.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói, sắc mặt thay đổi mấy lần, khẽ nheo hai mắt, lạnh lùng nói: “Tức giận đâu mà tiêu tan, giữa tôi và anh là thù.”

Khả Lan nói tới đây lui tới sát tường, thái độ từ từ trở nên căng thẳng.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói cũng đi về phía trước hai bước, thân hình cao lớn áp trên người cô.

Trên người anh tản ra hơi thở ấm áp bao quanh cô.

Khả Lan bị anh đè ép, cơ thể cương cứng đưa tay muốn đẩy anh ra.

Cố Thành Viêm lại giờ tay đem cánh tay mảnh khảnh của cô áp lên tường.

Anh cúi đầu, cô ngước mắt, bốn mắt nhìn nhau.

“Anh cho rằng em không biết gì nên không nói cho em biết, nhưng em lại biết hết mọi thứ, chúng ta đừng giả bộ ngờ ngẩn để lừa nhau nữa.” Cố Thành Viêm thở dài giải thích với cô.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm giải thích, khóe miệng khẽ nở nụ cười.

Nếu cô không biết gì vậy lúc này Cố Thành Viêm đứng đây cô đã giết anh rồi.....Không, là thiên để cho anh sống không bằng chết.

“Tôi không hiểu anh đang nói gì.” Khả Lan vẫn như cũ không chịu thừa nhận.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, ánh mắt hơi trầm xuống mím môi nói: “Lúc anh ở bệnh viện nhắc tới mẹ vợ em cố ý tránh vấn đề của anh, anh nhớ rõ lúc trước em từng nói lúc mẹ vợ bệnh nặng em từng cầm dao muốn xông vào nhà họ Lương.” Cố Thành Viêm nói tới đây dừng một chút lại nói: “Em tránh nhưng lời của em nh đang nhắc nhở anh, nói cho cùng căn bản em không có hận anh đúng không?”

Cố Thành Viêm nói tới đây khóe miệng nở nụ cười cúi đầu nhích tới gần bên tai cô.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói toàn thân chấn động, anh lại có thể nhìn ra cô đang nhắc nhở anh, tại sao anh lại còn làm nhiều chuyện với cô như vậy, không sợ công dã tràng sao?

Nghĩ đến đây Khả Lan muốn đưa tay đẩy Cố Thành Viêm.

Cố Thành Viêm lại cúi đầu cắn tai cô.

“Muốn Lương Tú Ly bại lộ bí mật chỉ có em bỏ đi là không đủ.” Giọng nói của anh chậm rãi, hơi thở ấm áp phun bên tai cô.

Khiến cho cô tê dại.

Khả Lan nghiêng đầu muốn tránh xa động tác mập mờ của Cố Thành Viêm, anh chợt lè lưỡi liếm cổ cô.

Toàn thân Khả Lan cứng đờ.

Cô vội vàng đưa tay dùng sức đẩy anh ra lạnh giọng nói: “Anh nói đúng một nửa, tôi cảm thấy Lương Tú Ly không phải người tốt, theo tính cách bà ta trung kè tỵ kẻ, nhưng điều này không liên quan tới việc tôi có hận anh hay không.”

Chính bởi vì cô hận anh, cô mới không nói cô biết tất cả, muốn rời khỏi anh.

Cô cảm thấy Lương Tú Ly nguy hiểm như lang sói.

Nhưng Cố Thành Viêm giống như hổ báo cũng không an toàn.

Điểm khác biệt duy nhất chính là Khả Lan đem lòng mình đặt vào trên người hổ báo.

Lúc muốn bỏ mới phát hiện căn bản không dứt bỏ được.

Quanh đi quẩn lại cô lại đang giúp anh.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, đảo mắt, móc súng lục trong túi ra đặt vào tay Khả Lan nói: “Nhưng nếu em hận anh sẽ dùng cái này một phát bắn chết anh, tuyệt không phản kháng.” Giọng anh chậm rãi, nghiêm túc kiên định.

Khả Lan cầm súng lục đối mặt với ngực anh.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Em Không Đồng Ý

Khả Lan cảm sung đối mặt với ngực anh.

Đây chính là cơ hội trả thù trừng phạt Cố Thành Viêm tốt nhất.

Nhưng im lặng hồi lâu.

Khả Lan thu hồi súng trong tay: “Súng không tệ, tôi muốn cây súng này.”

Dứt lời Khả Lan đẩy Cố Thành Viêm ra muốn rời khỏi nhà vệ sinh.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói lại đưa tay kéo cô lại.

“Không tức giận?” Cố Thành Viêm vội vàng hỏi, trong ánh mắt có chút mong chờ.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói ngược mắt khẽ nheo hai mắt, mấp máy môi nói: “Rất tức giận.” Dứt lời Khả Lan mím môi lộ ra vẻ mặt không vui.

Cố Thành Viêm nghe cô trả lời như vậy vẻ mặt hơi trầm xuống, hai tay vòng quanh eo cô nói “Vợ à, anh sai rồi.”

Một câu nói khiến sắc mặt Khả Lan ửng hồng, cô khẽ cúi đầu cắn môi nói: “Ai là vợ của anh.” Dứt lời cô muốn thoát khỏi lồng ngực anh.

Nhưng Cố Thành Viêm dần dần ôm chặt hơn, đè người lên tường, cúi đầu ngậm cánh môi cô.

Hơi thở ẩm áp của anh phun trên mặt cô làm cho khuôn mặt cô ửng đỏ như quả táo chín.

Khả Lan bị anh hôn bỗng nhiên cảm thấy đầu óc trống rỗng, thở hắt hắt nhất thời cứng ngắc tại chỗ mặc cho anh chi phối.

Cho đến khi anh hôn dọc theo tới cổ dần dần đi xuống lúc này Khả Lan mới thở gấp hỏi: “Mẹ tôi ở đâu?”

Khả Lan biết Lương Tú Ly ở trong tối đối phó với cô, Cố Thành Viêm là ở ngoài sáng đối nghịch với Lương Tú Ly.

Hơn nữa với tính cách của Cố Thành Viêm đã sớm biết nên đã sắp xếp xong xuôi.

Cố Thành Viêm nghe thấy Khả Lan nhắc tới mẹ dừng lại một chút ngẩng đầu nói: “Tạm thời không thể quay về.” Dứt lời bàn tay trượt xuống hông cô thâm nhập vào bên trong quần áo cô.

Khả Lan bị bàn tay nóng bỏng của anh làm cho cả người khẽ run, miệng lại hỏi “Một mình anh cất giấu nhiều bí mật như vậy có mệt không?”

Trên người Cố Thành Viêm có quá nhiều bí mật cho tới bây giờ đều là một mình chiến đấu, xem như anh không kêu mệt Khả Lan cũng cảm thấy mệt thay anh.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói khẽ ngừng động tác dựa vào bên tai cô khẽ thở, hơi thở phun bên tai cô, tê tê đại đại khiến cơ thể Khả Lan dần dần cương cứng.

“Mệt chết đi.” Giọng đàn ông chậm chậm mang theo vẻ mệt mỏi.

Những năm gần đây anh thật sự rất mệt mỏi, lừa gạt, nắm giữ, cất giấu, anh lại không dám tiết lộ nửa điểm bí mật, nếu như vứt bỏ tất cả đều là tính mạng của các anh em.

Anh không đành lòng nhìn các anh em dâng mạng, lại càng không muốn dâng mạng của các anh em.”

“Vậy sau này anh chia sẻ với em được không?”

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm trả lời, con ngươi đen nhánh sáng ngời nhìn khuôn mặt cương nghị của Cố Thành Viêm.

Cô hy vọng có thể chia sẻ với anh, cô không biết Cố Thành Viêm mệt mỏi như thế nào nhưng mấy ngày nay cô rất vất vả khi phải cất giấu bí mật.

Cô muốn cùng chia sẻ với anh nhưng lại e sợ.

Lúc này nếu như Cố Thành Viêm lui bước cô sẽ lui bước.

Cô vẫn tin tưởng vào tương lai sau này.

Cố Thành Viem nghe Khả Lan nói dừng động tác lại đứng thẳng trước mặt Khả Lan.

Nhưng nếu Khả Lan biết quá nhiều sẽ mang tai vạ đến cho cô.

Nhưng lúc này anh không nói khoảng cách giữa bọn họ sẽ càng ngày càng xa.

Chân chừ hồi lâu cuối cùng Cố Thành Viem gật đầu nói: “Được.”

Một câu nói cam kết kiên định, anh nói cho cô biết không hề kiêng kỵ gì nữa, không hề chia ly nữa.

Anh vẫn nhớ như cũ ngày ấy Khả Lan nói sẽ biến mất vĩnh viễn; cô có biết lúc ấy tim anh như bị lăng trì từng nhát dao cắn nuốt anh.

Khả Lan nghe Cố Thành Viem trả lời chân mày khẽ nhíu lại mấp máy môi “Trả lời chi tiết một chút.”

Từ trước đến giờ Cố Thành Viem nói chuyện đều tiếc chữ như vàng, nói một nửa còn cô đoán một nửa.

Hiện tại Khả Lan không muốn đoán tới đoán lui cho nên anh phải nói cho rõ ràng, rất rõ ràng cô mới có thể thả ra.

Cố Thành Viem nghe Khả Lan nói chân mày nhíu chặt, hai mắt tối tăm nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của Khả Lan ánh mắt dừng trên đôi môi đỏ tươi của cô.

Khả Lan cảm thấy anh vẫn nhìn chăm chăm cô thật lâu không trả lời cô.....trái tim rất là tăm tối, ngược mắt, con người đen nhánh như chân trâu nhìn thẳng khuôn mặt anh, thờ dài nhẹ giọng nói: “Nếu như anh không chịu chia sẻ vậy thì thôi.” Dứt lời Khả Lan đưa tay muốn đẩy anh ra.

Cố Thành Viem nghe thấy Khả Lan nói chợt thấy trái tim nhói đau, đôi tay ôm chặt Khả Lan “Nếu như muốn đối phó với Lương Tú Ly anh cần phải chết.”

Về mặt anh nghiêm túc, Lương Tú Ly quá thông minh, anh thậm chí đã từng gặp khó khăn vài lần vì Lương Tú Ly.

Anh không muốn Khả Lan bị liên lụy.

Khả Lan nghe thấy Cố Thành Viem đột nhiên nhắc tới chữ chết, trái tim hoảng loạn, không đồng ý.

Cô không biết Lương Tú Ly sẽ làm gì dính đến Cố thủ trưởng nhưng cô biết Cố Thành Viem không thể chết.

Nếu như anh chết rồi cô phải làm sao?

Nghĩ đến đây Khả Lan bỗng thò tay ôm eo anh, ở trong ngực anh lắng đầu một cái hỏi “Không còn cách nào khác sao?”

Cô đột nhiên sợ Cố Thành Viem vì sự nghiệp, vì danh dự mà dâng ra tính mạng của mình.

Mặc dù là vinh quang vô bờ nhưng nếu như anh chết những vinh quang này còn có ích gì?

Giữ lại cho đời sau sao?

Cả đời cứ như vậy hiến đi?

Cô không cần, không muốn.

Không phải Cố Thành Viem là ông chủ Lãnh sao?

Không bằng vứt bỏ thân phận Cố thủ trưởng làm một đại ca của xã hội đen, tùy ý không câu nệ, không bị ràng buộc, không cần đeo sự vinh nhục trên lưng.

Nhưng.....

Câu trả lời của anh chỉ là: “Không có.”

Một câu nói của Cố Thành Viem khiến đầu Khả Lan như muốn nổ tung, rầm.....một tiếng, một mảnh trống không.

Đôi tay cô ôm chặt eo anh, đột nhiên cảm thấy lúc trước mình muốn trừng phạt anh thật là ngây thơ.

Cô hy vọng Cố Thành Viem đứng ở góc độ của cô, giúp cô suy nghĩ vấn đề.

Cô cho rằng Cố Thành Viem giấu giếm lừa cô.

Nhưng cô lại phát hiện cho tới bây giờ cô đều đứng ở góc độ của mình mà suy nghĩ vấn đề, cho tới bây giờ cũng không nhớ tại sao Cố Thành Viem lại

ngồi vào vị trí như ngày hôm nay.

Tham quyền tham lợi? Như vậy làm sao có thể làm cho người ta thần phục dưới tay anh!

Cô nghĩ Cố Thành Viêm quá hắc ám, quá ích kỷ; cẩn thận nghĩ lại mới phát hiện Cố Thành Viêm không hắc ám, không ích kỷ mà là trên lưng đeo quá nhiều sự vinh nhục hưng suy của cả gia tộc.

Chữ chết đối với Khả Lan mà nói có lúc quá gần, có khi lại quá xa nhưng bây giờ đối mặt.

Cô mới biết chữ chết đáng sợ thế nào.

Đã từng mang người thân của cô đi, bây giờ lại muốn mang Cố Thành Viêm đi?

Cô không tức giận, không suy đoán, không nghĩ lung tung, không trừng phạt, cô không muốn anh chết.

Khả Lan dần dần dùng sức trong tay.

Cố Thành Viêm cũng như vậy đưa tay ôm Khả Lan thờ dài nói: “Sau khi anh chết hy vọng em có thể trải qua được, thật ra thì Kim Hạo nhân phẩm không tệ, chỉ là quần áo hơi bóng bẩy.” Cố Thành Viêm đột nhiên giống như giáo phó hậu sự, chậm rãi nói bên tai Khả Lan.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói ánh mắt ửng đỏ, cắn cắn môi, trong lòng chần chừ rồi nói: “Giữa anh và Lương Tú Ly rốt cuộc có vấn đề gì? Thật sự không có các nào khác sao? Anh không thể suy nghĩ cho em một chút sao.....anh chết rồi em phải làm sao?” Khả Lan nói xong đôi tay ôm chặt quần áo anh.

Nếu như không phải ngày đó quá bình thường, cô cũng sẽ không phát hiện Lương Tú Ly kỳ quái nhưng cô chỉ suy đoán chứ không biết nhiều chuyện.

Cô chỉ có thể theo kế hoạch của Lương Tú Ly, xem bọn họ sẽ làm gì tiếp theo.

Nhưng cô lại phát hiện rất ít ỏi.

Cô phát hiện mẹ cô không chết, trừ vấn đề thì thể nguyên nhân quan trọng nhất là Lương Tú Ly xuất hiện.

Nhiều năm như vậy nếu như Lương Tú Ly muốn giết cô và mẹ đã sớm ra tay không cần chờ tới bây giờ.

Theo tác phong làm việc của Lương Tú Ly, cô cảm thấy Lương Tú Ly sẽ không giết mẹ cô mà sẽ hành hạ mẹ cô sống không bằng chết. Sống đời sống thực vật.

Nghĩ đến đây trong đầu Khả Lan khẽ co rút đau đớn; cô biết rất rõ rằng mẹ cô không sao, có thể là bị Lương Tú Ly hành hạ đến sống không bằng chết nhưng không còn cách nào tìm thấy mẹ hơn nữa cứu mẹ ra.

Mà sự oán giận của cô đẩy hết lên người Cố Thành Viêm bởi vì kế hoạch ban đầu là do anh mà sau này anh lại không tin tưởng cô.

Cô tức giận, cô căm phẫn, cô đau lòng.

Ngoài mặt Cố Thành Viêm đối với cô cung chiêu nhưng khi có chuyện chỉ coi cô như sùng vật nhốt cô lại.

Cho nên cô muốn rời khỏi anh sống cuộc sống mới.

Nhưng trên thực tế không bỏ được, tìm cũng không buông.

Cô ghen tỵ khi nhìn thấy Cố Thành Viêm ôm người con gái khác.

“Không có, chỉ có một phương pháp này.” Cố Thành Viêm nghe Khả Lan hỏi trầm giọng trả lời, giọng nói không nhanh không chậm, thận trọng nghiêm túc.

Khả Lan nghe thấy Cố Thành Viêm trả lời sắc mặt chợt chìm, hốc mắt dần dần đỏ, đôi tay gắt gao ôm lấy anh nói “Em không đồng ý.”

Khả Lan nói nghiêm túc kiên quyết, không đồng ý, vô cùng không đồng ý.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói cũng thờ dài trầm giọng nói: “Anh không thể ngồi xem mà bỏ qua được.”

Giọng nói của anh trầm thấp, anh không thể nào mặc kệ, liên quan rất nhiều.

“Nếu như em mang thai anh cũng muốn mặc kệ em cùng con sao?” Khả Lan chợt trầm giọng hỏi Cố Thành Viêm.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói cơ thể bỗng nhiên cứng đờ, đôi tay đang ôm eo cô càng ôm chặt hơn.

Trong mắt tràn đầy nghi ngờ.

Mang thai?

Khả Lan thấy vẻ mặt anh hưng phấn kích động, khóe miệng nở nụ cười nói: “Buổi tối anh tới tìm em, em cho anh xem kết quả xét nghiệm.” Dứt lời Khả Lan đẩy anh ra rồi khỏi nhà vệ sinh.

Cố Thành Viêm đứng trong nhà vệ sinh thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Thật sự mang thai? Bọn họ vẫn luôn rất cẩn thận.

.....

Sau khi Khả Lan rời khỏi nhà vệ sinh lại mím môi trầm tính trong lòng, cô vừa mới hết kinh một tuần là thời kỳ đỉnh điểm để mang thai.

Khả Lan rời khỏi nhà vệ sinh quay lại bàn ăn lúc này mới phát hiện Mộ Dung Triển tới, lúc này đang uống rượu với Kim Hạo hơn nữa nhìn chằm chằm Lương Bảo Nhi.

Khó trách cô cùng Cố Thành Viêm ở bên trong lâu như vậy ở bên ngoài vẫn không có động tĩnh gì.

Thì ra là do Mộ Dung Triển sắp xếp.

Nghĩ đến đây Khả Lan ngồi lại vị trí của mình, đưa tay cầm đũa, sắc mặt bình tĩnh muốn ăn gì đó.

Lâm Bảo Nhi chợt ngồi xuống bên cạnh cô, lại gần cô nói: “Chị Khả Lan, ngày mai chúng ta đi dạo phố đi, ở đây em không quen ai ngoài chị.”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhắm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Nháy Mắt Liên Cạn Sạch

Lâm Bảo Nhi đột nhiên mời cô đi dạo phố khiến Khả Lan dừng động tác trên tay.

Cô để đũa xuống nghiêng đầu nhìn Lâm Bảo Nhi từ trên xuống dưới, muốn từ trên người cô ta phát ra điểm giả dối hay diễn trò.

Nhưng chỉ nhìn thấy con người đen nhánh sáng ngời của Lâm Bảo Nhi, khuôn mặt chân thành tha thiết, không hề giống như đang diễn trò.

Nếu như không phải là diễn trò vậy Lâm Bảo Nhi là cô gái trong trí nhớ của Cố Thành Viêm sao?

Tự nhiên không phải!

Dù sao đó cũng đã là quá khứ.

Huống cho thân phận của Lâm Bảo Nhi có trăm nghìn chỗ hở.

Không tính những năm này cô ta ở đâu nhưng Khả Lan biết nếu như mẹ cô còn có Lâm Bảo Nhi tại sao mấy năm gần đây cô chưa từng nghe mẹ nhắc tới?

Mặc kệ thân phận của Lâm Bảo Nhi thế nào, cô biết rõ cô ta đang muốn cướp người đàn ông của cô!

Nghĩ đến đây ánh mắt Khả Lan dừng trên mặt Lâm Bảo Nhi, khóe miệng khẽ nở nụ cười, trả lời Lâm Bảo Nhi: “Được.”

Cô cũng muốn xem Lâm Bảo Nhi thế nào.

Lâm Bảo Nhi nghe Khả Lan trả lời ánh mắt sáng ngời, nở nụ cười đưa tay nắm tay Khả Lan nói: “Cứ quyết định như vậy đi, chị Khả Lan phải tới đúng giờ đó, em nghe nói quần áo ở trung tâm thương mại XX không tệ.”

Giọng nói Lâm Bảo Nhi ngọt ngào giống như con chim non, con người đen nhánh, sáng ngời trong suốt.

Khả Lan nghe Lâm Bảo Nhi nói gật đầu một cái không lên tiếng nữa.

Rồi sau đó Lâm Bảo Nhi nói với Khả Lan mấy câu nhưng thấy Khả Lan phản ứng bình thường, lúc này Cố Thành Viêm cũng từ trong nhà vệ sinh đi ra Lâm Bảo Nhi liền không nói chuyện với Khả Lan nữa, đi tới ngồi bên cạnh Cố Thành Viêm.

Sau khi ăn cơm xong.

Khả Lan muốn đi cùng Kim Hạo nhưng lại bị Mộ Dung Triển giữ lại.

Ngoài miệng Khả Lan từ chối ánh mắt lại liếc nhìn Cố Thành Viêm đứng ở bên cạnh.

Mộ Dung Triển cố ý tác hợp Khả Lan cùng Cố Thành Viêm lúc nghe thấy Khả Lan từ chối liền đưa chuyện dự án cùng việc di chuyển để hấp dẫn Khả Lan.

Mà Khả Lan nghe Mộ Dung Triển nói lúc này mới lộ ra vẻ mặt khó xử nhìn về phía Kim Hạo bày tỏ mình phải ở cùng Cố Thành Viêm.

Kim Hạo đã sớm nhận ra chuyện giữa Khả Lan và Cố Thành Viêm.

Lúc này người muốn ở cùng Cố Thành Viêm, Kim Hạo chỉ có thể cười nói: “Đi thì cứ đi đi, liên quan gì đến tôi.” Dứt lời sắc mặt Kim Hạo thay đổi, xoay người lên xe bỏ đi.

Mặc dù Kim Hạo nói chuyện không dễ nghe Khả Lan cũng không để trong lòng, thở dài, xoay người đi theo Cố Thành Viêm.

Lần nữa quay lại biệt thự.

Lâm Bảo Nhi cũng đi theo.

Lúc này thân phận Lâm Bảo Nhi mơ hồ, cô ta không nhắc tới việc của mình nhưng cô ta đi theo Cố Thành Viêm mỗi ngày.

Thái độ của Cố Thành Viêm với Lâm Bảo Nhi cực kỳ lạnh nhạt như cũ, Lâm Bảo Nhi vẫn kiên nhẫn ở bên cạnh Cố Thành Viêm.

Sau khi mọi người vào nhà Cố Thành Viêm liền nhắc chân đi lên lầu.

Lâm Bảo Nhi đang muốn đi theo sau Mộ Dung Triển lại vội vàng đưa tay ngăn cản Lâm Bảo Nhi, nhú mồm nói: “Đại ca cần giữ bí mật công việc, cô ngồi ở dưới đây đi!” Dứt lời Mộ Dung Triển nhìn Khả Lan ý bảo cô đi lên.

Khả Lan thấy bộ dáng của Mộ Dung Triển, nhú nhú mồm, nhắc chân đi theo Cố Thành Viêm.

Ông Chủ Lãnh là Cố Thành Viêm, Khả Lan liền không lo lắng chuyện di dời Quạt Khôi nữa.

Nhưng mà cô cảm thấy cô lên lầu với Cố Thành Viêm như vậy không phải để nói chuyện di dời Quạt Khôi mà là chuyện mang thai.

Lúc này cô nói mang thai cũng chỉ là do nhất thời nóng lòng, không muốn Cố Thành Viêm mất mạng vì danh dự của gia tộc.

Khả Lan thừa nhận mình ích kỷ, không muốn quản những thứ tranh đấu cùng danh dự kia, cô chỉ quan tâm sự sống chết của Cố Thành Viêm.

Khả Lan cùng Cố Thành Viêm hai người một trước một sau lên lầu vào phòng làm việc.

Khép cửa lại Cố Thành Viêm xoay người im lặng đứng trước mặt Khả Lan, hai mắt tối tăm nhìn khuôn mặt của Khả Lan.

Khả Lan ngược mắt, con ngươi đen nhánh nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh.

Sắc mặt cô bình tĩnh, sắc mặt anh phức tạp.

Im lặng hồi lâu.

“Em thật sự mang thai.” Cố Thành Viêm xác nhận lần nữa.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm hỏi chuyện mang thai, vẻ mặt chìm xuống, cúi đầu, lắc lắc, thành thật trả lời: “Không có.”

Cô không mang thai, lừa gạt Cố Thành Viêm cũng chỉ là nhất thời; nhưng cô có thể thấy được khát vọng có con trong mắt Cố Thành Viêm.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, vẻ mặt động lại, phức tạp, dần dần trở lại bình thường.

Dường như đang cảm thấy may mắn vì Khả Lan không mang thai.

Nhưng Khả Lan cảm thấy cơ thể anh căng thẳng rồi lại dần buông ra, trái tim cảm thấy nhói đau.

Thái độ Cố Thành Viêm như vậy là thế nào?

Không muốn có con?

Nghĩ đến đây Khả Lan ngừng đầu, chân mày nhíu lại, mấp máy môi, chợt đưa tay ôm anh.

“Em nhớ anh lắm.” Lúc này giọng nói Khả Lan mềm mại, chậm rãi mê người.

Cố Thành Viêm đột nhiên bị cô ôm lấy, cơ thể căng cứng, đôi tay ôm cô trong ngực, trầm giọng nói với Khả Lan: “Anh cũng nhớ em.”

Anh không những muốn cô, vẫn còn cảm thấy áy náy cùng sợ hãi, vượt qua một khoảng thời gian dài.

Bây giờ cô biết trong lòng cô hiểu tất cả nhưng mà anh không cảm thấy tức giận vì cô giấu giếm và trừng phạt anh, ngược lại cảm thấy may mắn vì cô biết hết.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm trả lời, khoe miệng nở nụ cười, từ trong ngực anh ngẩng đầu, con ngươi đen nhánh đảo quanh: “Vậy tại sao em lại giấu mọi chuyện không nói cho em biết?” Khả Lan nói tới đây dừng một chút lại nói: “Nếu như anh nói cho em biết sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy, nếu như em không đoán được, sẽ càng không tha thứ cho anh về những chuyện liên quan đến nhà họ Lương.”

Khả Lan nói tới đây buông lỏng Cố Thành Viêm, xoay người đi hai bước, mấp máy môi, cẩn thận liên kết lại mọi chuyện.

Lan Tả là người của Cố Thành Viêm, Lương Tú Ly cùng Cố Thành Viêm hợp tác đối phó với nhà họ Dương.

Bây giờ Cố Thành Viêm lại muốn bắt Lương Tú Ly.

A.....

Khả Lan chợt cảm thấy đầu óc có chút hỗn loạn.

Nhưng mà bây giờ cô chỉ quan tâm hai chuyện, Cố Thành Viêm sẽ chết sao? Mẹ đang ở đâu?

Nghĩ đến đây Khả Lan lại suy nghĩ làm sao để Cố Thành Viêm không chết hoặc là dùng cách nào để thay thế cái chết của Cố Thành Viêm.

Cố Thành Viêm đứng ở một bên nhìn thấy Khả Lan vừa lắc đầu vừa than thở, khoe miệng bắt đầu nở nụ cười, Khả Lan vẫn còn quan tâm anh.

Anh ôm cô, cúi đầu kề sát bên cổ cô, hơi thở ấm áp phả trên người cô.

Khả Lan đột nhiên bị anh ôm hơi ngẩn ra, sắc mặt ửng hồng.

Im lặng sau đó Khả Lan phục hồi tinh thần, hai tay nắm bàn tay đang ôm bên eo nói: “Việc anh phải chết là gat em?” Khả Lan trầm giọng hỏi, mặc dù lúc đó vẻ mặt Cố Thành Viêm rất thành thật.

Nhưng hành động của Cố Thành Viêm đang nói cho cô biết Cố Thành Viêm đang lừa cô.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, vẻ mặt hơi dừng lại, cúi đầu cắn vành tai cô: “Không lừa em làm sao biết em quan tâm anh.” Dứt lời anh hôn lên gò má Khả Lan.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói chợt cảm thấy tức giận, quay đầu muốn nói lời lạnh lùng nhưng còn chưa kịp nói Cố Thành Viêm liền ngăn môi của cô.

Cánh môi ấm áp mang theo hương cỏ nhàn nhạt, Khả Lan biết có gãy giữa cũng không được nên đành để im.

Mà trong đầu cô, ưu phiền dần dần biến thành trống không, thở hỗn hển.

Cố Thành Viêm thấy cô không gãy giữa bàn tay liền trượt vào bên trong váy của cô, nhiệt độ nóng bỏng làm Khả Lan hoảng hốt.

Cô phục hồi tinh thần, giùng giàng núm lấy cánh tay anh, thừa dịp anh rời khỏi môi cô liền thở gấp nói: “Bây giờ không được.”

Dứt lời Khả Lan muốn lui về phía sau.

Anh đưa tay ôm cơ thể cô vào trong ngực, hai người dựa sát vào nhau.

“Sao lại không được?”

Lúc này giọng anh có vẻ dồn dập, ngực phập phồng, kéo cơ thể cô sát vào người anh.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm hỏi, hai mắt nhìn Cố Thành Viêm nói: “Anh mang theo tám mặt nạ như vậy giống như đang trốn tình.” Dứt lời Khả Lan giùng giàng từ trong ngực Cố Thành Viêm ra ngoài.

Sắc mặt trở nên âm trầm, không đồng ý.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói đưa tay sờ sờ mặt mình lại nở nụ cười: “Như vậy không kích thích hơn sao?” Dứt lời anh đưa tay ôm Khả Lan vào trong ngực.

Khả Lan lại nóng vội, hai tay đẩy Cổ Thành Viêm, lắc đầu kháng cự.

Cô không làm được, cho dù biết rõ là cùng một người cũng không làm được.

Như vậy không những giống như đang trộm tình mà còn rất bỉ ổi.

Khả Lan ra sức kháng cự khiến Cổ Thành Viêm dần dần buông lỏng Khả Lan, thở dài nói: “Không bằng....Em chờ anh một chút.” Khả Lan không đồng ý, anh sẽ không miễn cưỡng.

Anh thả ra Khả Lan liền dùng sức gật đầu một cái.

Thật sự đã lâu cô không thấy mặt Cổ Thành Viêm

Cổ Thành Viêm nhìn thấy động tác của Khả Lan, khóe miệng nở nụ cười khẽ đưa tay捏 mũi cô: “Tôi phòng anh hay là ở đây?” Dứt lời anh nhìn khắp nơi.

Trong phòng làm việc mặc dù không có giường nhưng có rất nhiều thứ có thể dùng.

Khả Lan nghe anh hỏi như vậy nháy mắt khuôn mặt trở nên ửng đỏ.

Nơi này?

Cái bàn? Ghế sa lon? Hay là cái ghế?

Cô không muốn.

“Không.....Đến phòng ngủ.” Khả Lan vội vàng trả lời anh, xoay người mở cửa nhanh chóng rời khỏi phòng làm việc.

Cổ Thành Viêm nhìn bộ dáng nhếch nhác của cô chợt cảm thấy tâm tình rất tốt, mấy ngày liên tiếp có cảm giác tối tăm nháy mắt liền cạn sạch.

Khả Lan trở về phòng sau đó Cổ Thành Viêm cũng đi theo.

Anh vào nhà vệ sinh tháo mặt nạ, Khả Lan thì ở trong nhà có chút thấp thỏm.

Thầm tính toán, cô và Cổ Thành Viêm thật sự đã lâu không có ở cùng nhau.

Thật sự cô cũng muốn anh nhưng mà cô lại sợ anh quá hưng phấn đòi hỏi quá nhiều.

Trái tim Khả Lan đột nhiên run lên, đứng dậy muốn rời khỏi.

Nhưng đi hai bước cô lại quay trở lại ngồi bên mép giường.

Cô bỏ đi vậy Cổ Thành Viêm phải làm sao?

Cô mới thấy phía dưới của anh, cô bỏ đi như vậy lại khiến Cổ Thành Viêm phải nhin?

Nghe nói nếu đàn ông nhin nhiều quá sẽ bị hư.

Lúc này anh còn muốn có con.

Không thể chạy.

Nghĩ đến đây Khả Lan cắn cắn môi thở dài lại dùng sức hít sâu một hơi, ánh mắt hơi đỏ, đứng ở trước nhà vệ sinh.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhầm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Em Không Sao Chứ

Lại một lần nữa được nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc Khả Lan đột nhiên ngẩn người.

Cô đã từng nghĩ vĩnh viễn không bao giờ được thấy anh nữa, bỏ đi, quên.

Nhưng cô lại không bỏ được.

Lý trí bảo cô bỏ đi, tìm lại không tự chủ được mà đến gần.

Mà bây giờ, anh gầy.

Khả Lan từ trên giường đứng dậy, ánh mắt dừng trên khuôn mặt anh.

Cố Thành Viêm vội vàng chạy tới trước mặt Khả Lan đưa tay ôm cô vào lòng, ghé vào bên tai cô dịu dàng nói: “Thật xin lỗi.” Anh nói xin lỗi.

Khả Lan nghe thấy Cố Thành Viêm nói xin lỗi từ trong ngực anh ngẩng đầu lên, hai mắt đen nhánh nhìn khuôn mặt anh nhủ mày nói: “Biết có lỗi mà vẫn gạt em?” Giọng nói Khả Lan tức giận, khuôn mặt lộ vẻ giận dữ.

Cố Thành Viêm không tin cô, vẫn luôn không tin.

“Em là người phụ nữ của anh, anh có trách nhiệm để em trải qua những ngày vui vẻ.” Anh khẽ thở dài, nghiêm túc thận trọng nói cho cô biết nguyên nhân.

Anh không muốn cô bị cuốn vào vòng tranh chấp, anh hy vọng cô sống vui vẻ.

Anh không muốn cô sẽ bị bỏ mạng vào lúc nguy hiểm.

Tính tình Lương Tú Ly âm độc, nếu Khả Lan gây thơ phụ thuộc vào đàn ông, Lương Tú Ly sẽ khinh thường Lâm Khả Lan.

Nhưng nếu như.....

Khả Lan nhất định đối đầu với Lương Tú Ly chỉ có thể gây họa sát thân.

Mất đi một lần anh không thể chắc chắn lúc nào cũng có thể ở bên cạnh cô.

Hoặc là nói cô ở bên cạnh anh cũng không an toàn.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm giải thích chân mày nhíu chặt, hừ một tiếng: “Mà em cũng không vui, thậm chí rất khổ sở.” Dứt lời Khả Lan xoay người đi hai bước lại quay đầu nhìn chằm chằm khuôn mặt kinh ngạc của anh.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan trả lời, im lặng đứng tại chỗ, chân mày nhíu chặt, sắc mặt hơi trầm xuống, môi mỏng khẽ mở, muốn giải thích nhưng cuối cùng không nói gì.

Khả Lan thấy bộ dáng anh, trái tim chợt cảm thấy nóng nảy, hít sâu một hơi, đưa tay muốn nắm quần áo anh hoặc là tát cho anh một bạt tai.

Nhưng cô gờ tay lên, cứng ngắc một lát rồi lại thu lại.

Bỏ đi.

Muốn Cố Thành Viêm thẳng thắn với cô cũng không thể một sớm một chiều hoàn thành được.

Cố Thành Viêm không trả lời Khả Lan.

Khả Lan xoay người ngồi xuống mép giường, chân mày thanh tú nhíu chặt, cúi đầu, ánh mắt dừng ở chiếc nhẫn trên tay.

Cố Thành Viêm thấy Khả Lan quay người ngồi xuống sau đó cũng ngồi xuống bên cạnh Khả Lan, nghiêng đầu nhìn cô khẽ thở dài nói: “Anh phá hủy cuộc đời em, sau này anh sẽ bồi thường cho em.”

“Đó là nói dối.”

Đột nhiên nghe Cố Thành Viêm nói, Khả Lan không chút suy nghĩ nghiêng đầu trả lời Cố Thành Viêm.

Mẹ cô không sao, cô biết Cố Thành Viêm phải đối phó với Lương Tú Ly, cô cũng không tức giận.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan trả lời, khóe miệng khẽ nở nụ cười, đưa tay kéo Khả Lan nói: “Anh cam đoan với em, tuyệt đối không làm em tổn thương nữa.” Giọng nói của anh chậm rãi thận trọng, bảo đảm.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói, ánh mắt hơi dừng lại, ngược mắt nhìn khuôn mặt thận trọng cùng bộ dáng nghiêm túc của anh thì chân mày nhíu chặt lại.

Im lặng chốc lát.

Khả Lan chột giằng giằng từ trong ngực anh ra ngoài, đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Cố Thành Viêm: “Em không muốn anh bồi thường, không muốn anh cam kết, em chỉ muốn một thứ mà thôi.....Thăng thẩn.”

Dứt lời Khả Lan khẽ hít sâu một hơi, chăm chú nhìn ánh mắt của anh, bởi vì khăn trang bàn tay không ngừng run rẩy.

Cô biết, cô sẽ không còn ý nghĩ như lần đầu tiên ở nhà họ Cố.

Cô không lùi, không thê nhượng, không đoán, cô muốn thật lòng thăng thẩn.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, ánh mắt hơi dừng lại, chột đứng lên, đưa tay ôm Khả Lan vào trong ngực, gật đầu, trầm giọng nói: “Được, nhưng.....” Anh gật đầu đồng ý, nói xong.....

“Nhưng cái gì? Để em tin tưởng anh, sau đó anh tự mình chịu tất cả? Anh có mệt không?”

Khả Lan thấy thái độ qua loa của anh, đột nhiên cảm thấy buồn bực, không đợi anh nói tiếp cô đã mở miệng.

Cô không muốn nghi kỵ, không muốn suy nghĩ, cô muốn thăng thẩn.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, ánh mắt hơi sẫm, trông mắt tối tăm, giống như cục đá ném vào trong mặt hồ phẳng lặng tạo nên cơn sóng nhỏ.

Im lặng hồi lâu.....

Anh vẫn không trả lời cô.....có điều cố kỵ.

Khả Lan thấy anh không nói gì, giằng giằng muốn từ trong ngực anh ra ngoài nhưng sức của anh quá lớn, cô giãy giụa căn bản không có tác dụng.

Không khí đột nhiên trở nên nặng nề.

Khả Lan thở dài, cắn cắn môi, ở trong lòng anh buồn bực nói: “Anh rất ích kỷ, anh cho rằng anh bảo vệ em nhưng anh có nghĩ tới cảm nhận của em hay không, em vui vẻ không phải vì riêng em” Khả Lan nói tới đây ngược mắt nhìn anh, chỉ thấy khuôn mặt lạnh lùng của anh.

Anh không lên tiếng.

Khả Lan lại nói: “Em vui vẻ thì anh cũng vui mừng.”

Dứt lời, ánh mắt Khả Lan sụp xuống, lông mi thon dài chặn nước mắt trong mắt cô.

Cố Thành Viêm có biết hay không, khi cô đoán ra được tất cả trong lòng của cô không phải oán, không phải hận mà cảm thấy đau lòng cho anh.

Có phải trong đời anh tất cả chỉ có một mình anh.

Anh có trái tim hay không, sao anh lại sắt đá như vậy?

Tình nguyện để cô hận anh, anh cũng không nói nửa lời, là sợ cô tiết lộ bí mật sao?

“Anh nói cho em biết, trong lòng anh có em, vậy người mà lúc nhỏ anh thương nhớ là ai?” Cố Thành Viêm im lặng, Khả Lan lại nói ra những lời trong lòng mình.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, vẻ mặt hơi dừng lại, hai mắt tối tăm, chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Bàn tay anh trên eo cô dần dần buộc chặt.

Bốn mắt nhìn nhau.

“Em.” Anh trầm giọng trả lời.

Đáp án rất rõ ràng cho dù là lúc cô còn nhỏ hay là đang đứng trước mặt như vậy giờ, trong lòng anh chỉ có cô.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm trả lời, trong bụng mặc dù rất vui.

Nhưng lại cắn cắn môi tiếp tục nói: “Anh không muốn tham gia vào việc của anh nhưng lần này em nhất định phải biết, rốt cuộc chuyện giữa anh và Lương Tử Ly thế nào?” Giọng nói Khả Lan kiên quyết, tuyệt không thể buông tha.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói trầm tư hồi lâu, lúc này mới lên tiếng: “Anh cho em biết.” Giọng anh chậm chậm, nghiêm túc thận trọng, dường như rất quyết tâm.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm trả lời khoe miệng khẽ nở nụ cười, đôi tay ôm chặt eo anh.

Khả Lan muốn biết vậy Cố Thành Viêm liền nói với cô.

Nhân vật chính nhiệm vụ của anh lần này chính là Lương Tú Ly.

Cố Thành Viêm giải thích đơn giản nhưng Khả Lan lại nghe hiểu.

Cô vẫn cho rằng Lương Tú Ly chỉ có lòng dạ độc ác trên thương trường nhưng không ngờ cái mà Lương Tú Ly muốn không chỉ có tiền.

Trừ tiền còn muốn quyền, quyền lực tối cao.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm giải thích xong trong lòng đột nhiên trở nên nóng nảy, ngẩng đầu nhìn Cố Thành Viêm, thờ dài nói: “Anh giải quyết bọn họ xong thì chức cao vô thượng rồi, đây không phải là đạp lên xác người khác mà bò lên trên sao?” Dứt lời Khả Lan mấp máy môi, cảm thấy thật sự là như vậy.

Anh chợt đưa tay gỡ lên đầu cô trầm giọng nói: “Anh cũng không tham quyền nhưng từ trước đến giờ trong chính trị rất phức tạp.”

Sau lưng là bao nhiêu thi thể của anh em! Anh cũng không muốn thấy.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm trả lời trong lòng nhói đau, đôi tay ôm chặt eo anh vội vàng nói: “Vậy anh cũng không cần quản.”

Đây chính là nguyên nhân, đáng phái trong chính trị từ trước đến giờ rất phức tạp.

Hôm qua là Dương tướng quân, hôm nay là Lương Tú Ly, ngày mai sẽ xuất hiện một người lợi hại hơn.

Tuần hoàn lặp lại, mỗi ngày Cố Thành Viêm đều phải thiết kế âm mưu.

Cứ tiếp tục như vậy thì đến khi nào Cố Thành Viêm mới có thể vui vẻ?

Khả Lan thừa nhận mình ích kỷ nhưng cô chỉ có thể như vậy.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, ánh mắt liền kinh ngạc, đôi tay ôm chặt cô thờ dài nói: “Anh đồng ý với em.....Nhưng phải chờ sau này.” Giọng anh trầm thấp nhưng vẫn như cũ không thể bỏ được.

Khả Lan nghe anh trả lời, vẻ mặt bỗng nhiên trầm xuống, không nói thêm gì nữa, đôi tay ôm chặt eo anh, ngẩng đầu, nhón chân chủ động hôn lên môi anh.

Khả Lan ít khi chủ động đột nhiên hôn Cố Thành Viêm, làm cơ thể Cố Thành Viêm đột nhiên căng thẳng.

Bị động biến thành chủ động, anh đưa tay ấn đầu cô.

Môi lưỡi dây dưa.

Cho đến khi môi cô sưng lên, lúc này anh mới buông cô ra.

Khả Lan thờ gấp, ánh mắt mê ly, bàn tay đang ôm chặt eo anh, chậm rãi tiến tới nút áo anh cắn môi nói: “Em nhớ anh lắm.”

Anh vị cô lại như vậy khiến cho trái tim như có lửa đốt.

Bùm.....

Hai người liền ngã lên giường, cơ thể anh đặt trên người cô.

Cô nắm lấy áo sơ mi của anh nói: “Chúng ta phải có con thôi.” Dứt lời Khả Lan đưa tay cởi nút áo anh.

Anh nghe thấy cô nói, cơ thể căng cứng, bàn tay ôm chặt cô khẽ run.

Sau đó anh lại cúi đầu ngậm đôi môi đỏ tươi của cô.

Mệt môi triển miên.

Có lẽ do xa nhau đã lâu nên khát vọng lẫn nhau.

Hai tay ôm chặt lấy cô, hôn mỗi một chỗ trên người cô, Khả Lan ôm chắc cổ cô, đáp lại nụ hôn của anh.

Lần lượt, động tác của anh nhẹ nhàng chậm chạp, cẩn thận.

Mười ngón tay nắm chặt.

Cho đến khi kiệt sức, anh mới từ trên người cô lật người, đôi tay ôm chặt cô.

Khả Lan mệt mỏi tựa vào người anh ngủ thật say.

Nhưng.....

Về mặt Cổ Thành Viêm lại trở nên phức tạp.

Hôm sau trời vừa sáng.

Khi Khả Lan tỉnh lại vẫn còn đang vui trong ngực anh.

Cô giật giật cơ thể muốn từ trong ngực anh ra ngoài.

Cổ Thành Viêm đã sớm tỉnh dậy, lúc này thấy người trong ngực giật giật, khẽ cúi đầu nhìn Khả Lan, khóe miệng khẽ cười nói “Chào buổi sáng.”

Dứt lời Cổ Thành Viêm lật người ôm Khả Lan, đi nhặt quần áo trên sàn nhà.

Khả Lan nhìn thấy động tác của Cổ Thành Viêm, khuôn mặt vốn dĩ trắng nõn trong nháy mắt đỏ bừng.

“Tự em làm.”

Khả Lan vội vàng nói, giùng giàng từ trong ngực anh ra ngoài, muốn tự mình mặc quần áo; nhưng vừa mới xuống đất, chân có cảm giác tê liệt, ngã xuống bên cạnh.

Lúc này anh đi tới ôm cô vào lòng.

“Em không sao chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhắm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Anh Ăn Gì Vậy

Không khí mùa xuân càng ngày càng rộn ràng, pháo hoa lan tràn vui mừng. Mặc quần áo tử tế Khả Lan cùng Cổ Thành Viêm đi xuống lầu. Dưới lầu Mộ Dung Triền cùng Lâm Bảo Nhi đang ngồi trước bàn ăn chuẩn bị ăn sáng. Khuôn mặt Mộ Dung Triền tràn đầy vui vẻ, sắc mặt Lâm Bảo Nhi hơi âm trầm. Chuyện hôm qua xem như không nói cũng có thể nhìn ra được chứ đừng nói là Mộ Dung Triền dường như muốn bùng chuyện ngày hôm qua ra nói. Khả Lan cũng không cảm thấy xấu hổ, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên. Ánh mắt Mộ Dung Triền hơi híp lại nhìn Khả Lan từ trên lầu đi xuống, sau khi đưa mắt đánh giá Lâm Khả Lan từ trên xuống hạ niệng đang muốn hỏi ngày hôm qua thế nào. Nhưng lúc này Cổ Thành Viêm từ trên lầu đi xuống. Bóng dáng thẳng tắp cao ráo, bước chân trầm ổn, sắc mặt bình tĩnh tự nhiên. “Anh Viêm” Lâm Bảo Nhi nhìn thấy Cổ Thành Viêm đi xuống lầu lập tức đứng dậy, bước nhanh về phía Cổ Thành Viêm, đang muốn nhào vào lòng anh. Anh chợt xoay người ngồi vào bàn. Lâm Bảo Nhi chụp huyệt, thân thể cứng đờ, về mặt hơi mất mắc, cắn môi dùng sức hít hai cái quay lại chỗ ngồi. Người đến đông đủ liền bắt đầu ăn sáng. Ánh mắt Mộ Dung Triền luôn luôn đảo quanh người Khả Lan và Cổ Thành Viêm, muốn nhìn ra điều mập mờ giữa hai người. Nhưng đáng tiếc sắc mặt hai người bình tĩnh đến kỳ quái. Mộ Dung Triền cũng không phải người nhiều chuyện, không nhìn ra đầu mối liên ăn sáng. Lâm Bảo Nhi vẫn cúi đầu ăn sáng, sau khi ăn vài miếng, cô ta lại nâng hai mắt, đầu tiên liếc nhìn Cổ Thành Viêm, sau đó lại nhìn Khả Lan. “Chị Khả Lan, hôm qua chúng ta đã hẹn hôm nay sẽ tới trung tâm thương mại, chị ăn no chưa, chúng ta đi thôi.” Lâm Bảo Nhi nói xong liền đứng dậy đưa tay kéo Khả Lan muốn đi. Khả Lan vẫn ngồi im tại chỗ, không nhanh không chậm buông đôi đũa trong tay xuống ngẩng đầu nhìn Lâm Bảo Nhi. Lúc mới bắt đầu cô đã cảm thấy Lâm Bảo Nhi là người giả mạo rất không vui nhưng tới hôm qua cô hỏi Cổ Thành Viêm về Lâm Bảo Nhi mới biết có thể Lâm Bảo Nhi bị thôi miên. Có lẽ Khả Lan cũng bị thôi miên nên không nhớ rõ. Khả Lan mặc kệ là thôi miên hay mất trí nhớ, Lâm Bảo Nhi sẽ là một nhân vật quan trọng. Nghĩ đến đây Khả Lan khẽ nở nụ cười đứng lên nói: “Đi thôi.” Dứt lời Khả Lan xoay người muốn đi. Mộ Dung Triền thấy tình huống như thế có chút nóng vội cũng buông đôi đũa trong tay xuống đứng lên nói: “Hai người là con gái, ra ngoài không an toàn.” Mộ Dung Triền nói tới đây liền đi tới trước mặt hai người chặn bọn họ lại. Khả Lan thấy Mộ Dung Triền ngăn trước mặt cũng không vội trả lời mà đứng im tại chỗ ánh mắt dừng trên người Lâm Bảo Nhi. Lâm Bảo Nhi nghe Mộ Dung Triền nói như vậy lập tức quay đầu nhìn về phía Cổ Thành Viêm. “Anh Viêm, anh đi cùng bọn em đi.” Dứt lời Lâm Bảo Nhi buông lỏng cánh tay Khả Lan, đi tới trước mặt Cổ Thành Viêm lôi kéo anh. Mộ Dung Triền nhìn thấy tình huống như thế đứng bên cạnh Khả Lan nhỏ giọng hỏi: “Chị Khả Lan, người đàn ông của chị bị người phụ nữ khác kéo đi, sao chị lại đứng im như vậy.” Dứt lời Mộ Dung Triền lắc đầu, người phụ nữ này có phải đợi người đàn ông của mình lên giường với người phụ nữ khác mới có thể hành động. Khả Lan nghe Mộ Dung Triền nói nghiêng đầu nhìn Mộ Dung Triền mấp máy môi: “Cậu không nghe cô ấy gọi anh Viêm sao?” Khả Lan nhắc nhở cậu ta. Nếu như Mộ Dung Triền sớm đã biết thân phận của ông chủ cậu ta đoán chừng sẽ không như vậy với cô. Đầu là vợ chồng, có vấn đề hay không còn cần Mộ Dung Triền để ý sao? Mộ Dung Triền nghe Khả Lan nói liền giật mình, ánh mắt nhìn Cổ Thành Viêm và Lâm Bảo Nhi lại chuyển đến mặt Khả Lan đột nhiên cảm thấy kỳ quái. Những năm này cậu ta cảm thấy hơi kỳ quái nhưng ông chủ đều phủ nhận. Nhà họ Lãnh là nhà họ Lãnh, nhà họ Cổ là nhà họ Cổ, không có quan hệ gì với nhau. Khả Lan nhìn thấy vẻ mặt của Mộ Dung Triền, hai mắt khẽ nhắm lại thờ dãi nói: “Đại ca cậu chưa bao giờ phủ nhận với cậu, chỉ là cậu không thông minh cho lắm.” Dứt lời khóe miệng Khả Lan khẽ cười. Trong chuyện này Cổ Thành Viêm chưa từng phủ nhận với Mộ Dung Triền nhưng Mộ Dung Triền nghe ông Lãnh nói liền không suy nghĩ nữa. Ông Lãnh tung hoành xã hội đen nhiều năm, từ trước đến giờ nói một không nói hai, ban đầu Mộ Dung Triền theo ông Lãnh, không phải là bởi vì sự uy phong của ông Lãnh đó sao! Cho

nên ông Lãnh nói không Mộ Dung Triển liền cho rằng không phải. Nhưng lúc này Khả Lan lại nói đúng rồi, trong nháy mắt Mộ Dung Triển cảm thấy nhồn nháo, đứng im tại chỗ thật lâu vẫn chưa hoàn hồn. Cẩn thận nghĩ lại đột nhiên cảm thấy tức giận. Tức giận không phải giấu giếm mà vì câu nói kia của Khả Lan. Không thông minh lắm? Nếu cậu ta không thông minh làm sao có thể leo tới vị trí như hôm nay? “Chị Khả Lan, chị nói rõ cho em, cái gì gọi là không thông minh?” Mộ Dung Triển phục hồi tinh thần liền muốn hỏi Khả Lan cho rõ ràng. Nhưng Khả Lan đột nhiên xoay người đi ra ngoài phòng, Mộ Dung Triển liền bắt hụt. Nhìn thấy phản ứng của Mộ Dung Triển, Khả Lan lắc đầu một cái không trả lời. Ra ngoài Khả Lan ngồi lên xe, Mộ Dung Triển cũng lên xe. Trong miệng còn lẩm bẩm, IQ của cậu ta là 180 nhưng lúc này Cố Thành Viêm cùng Lâm Bảo Nhi cũng từ trong nhà đi ra ngoài. Lâm Bảo Nhi đang đưa tay ôm tay Cố Thành Viêm. Mộ Dung Triển thấy tình huống như thế lại mất hứng. “Chị Khả Lan, người đàn ông của chị sắp bị người khác cướp chị không lo sao?” Lúc này giọng Mộ Dung Triển có vẻ hơi dòn dập, hai người này đang diễn trò gì. Hôm qua còn liều chết triền miên, hôm nay lại như người xa lạ. Cãi nhau? Khả Lan nghe Mộ Dung Triển nói, liếc mắt nhìn cậu ta mấp máy môi nói: “Lo lái xe đi.” Dứt lời Khả Lan cúi đầu cầm điện thoại di động chơi trò chơi. Rồi sau đó..... Phụ nữ đi dạo phố đàn ông đi dạo bên cạnh, Lâm Bảo Nhi có vẻ cực kỳ hưng phấn chọn quần áo cho mình đồng thời chọn quần áo cho Cố Thành Viêm. Phản ứng của anh bình thường nhưng không có từ chối. Mới đầu Mộ Dung Triển vẫn chế nhạo Khả Lan, càng về sau lại không nói thêm gì nữa. Mua xong đồ quay trở về biệt thự Mộ Dung Triển nhìn Khả Lan lắc đầu thở dài đi về phòng ngủ. Cố Thành Viêm bị Lâm Bảo Nhi lôi vào nhà thân mật giống như một đôi tình nhân. Lâm Bảo Nhi thật vất vả mới có thể kéo Cố Thành Viêm vào phòng mình, đóng cửa lại liền nhào vào trong lòng anh. “Anh Viêm, em biết hôm qua anh cùng chị Khả Lan làm gì, chị ấy có thể làm, em cũng có thể làm tốt.” Lâm Bảo Nhi nói xong liền thò tay muốn tìm nút áo của anh. Ánh mắt anh chợt tối sầm đưa tay kéo cô ta ra. “Hôm nay ngủ đi, sau này hãy nói.” Dứt lời anh xoay người muốn bỏ đi. Lâm Bảo Nhi lại kéo tay anh. “Anh Viêm, em biết anh thích Lâm Khả Lan vì chị ấy giống em nhưng bây giờ em đã quay về, sống sờ sờ trước mặt anh.” Lúc này giọng nói Lâm Bảo Nhi mềm mại, con ngươi mờ mờ hơi nước, khăn trương đến nổi ngực phập phồng. Cố Thành Viêm nghe Lâm Bảo Nhi nói đứng im tại chỗ không nói gì, bóng dáng cao ráo, sắc mặt bình tĩnh đầy Lâm Bảo Nhi ra. “Ngủ ngon.” Dứt lời anh mở cửa không chút do dự bỏ đi. Lâm Bảo Nhi ngờ ngác đứng im tại chỗ không có phản ứng. Sau khi Cố Thành Viêm rời khỏi phòng Lâm Bảo Nhi, mở cửa liền nhìn thấy Khả Lan đứng ngoài cửa. Ánh đèn bên ngoài u ám, bóng dáng cô thon dài yếu đuối. Trong lòng anh hơi căng thẳng đưa tay muốn kéo Khả Lan nhưng Khả Lan chợt lui về phía sau hai bước làm cho bàn tay anh rơi vào khoảng không. “Sao hôm nay không ngủ ở bên trong?” Khả Lan lạnh giọng hỏi anh, khóe miệng nở nụ cười xoay người đi vào phòng. Anh theo cô vào phòng thuận tay khóa cửa. “Anh ngủ bên trong vậy em thì sao?” Giọng anh nhẹ nhàng chậm chạp vội vàng chạy tới trước mặt cô, đưa tay. Cô xoay người lui về phía sau. “Em có thể ngủ một mình!” Khả Lan trả lời Cố Thành Viêm, không che giấu vị đắng chua trong lời nói. Cố Thành Viêm lại đưa tay ra nhưng thất bại, trái tim giống như bị thứ gì đó làm cho lay động, lại đưa tay không thể không bắt được cô. Nhưng cô vẫn như cũ không đồng ý, xoay người chạy. “Hôm nay em muốn ngủ một mình, anh về phòng anh đi.” Khả Lan nói xong chân vẫn không ngừng chạy. Cố Thành Viêm nghe cô nói khóe miệng khẽ nở nụ cười tà, bước chân nhanh dần đuổi theo cô. “Hôm nay anh cũng không muốn ngủ một mình.” Dứt lời anh đưa tay bắt được cánh tay cô nhẹ nhàng một cái người liền rơi vào lòng. Đột nhiên bị bắt Khả Lan cảm thấy không vui, ở trong lòng anh giằng giằng vội vàng nói: “Phải không, hôm nay em muốn ngủ một mình.” Dứt lời cô còn muốn mở miệng nói tiếp. Uhm..... Anh lại cúi đầu ngăn đôi môi cô. Đôi môi ấm áp giống như ngọn lửa thiêu đốt Khả Lan. Cho đến khi Khả Lan thở hổn hển Cố Thành Viêm mới rời khỏi môi cô hôn lên cái cổ trắng nõn của cô. Khuôn mặt Khả Lan ửng hồng, tim đập thình thịch....., thở gấp nói: “Vay anh nhẹ một chút.” Dứt lời càng thở gấp hơn. Anh lại cắn Khả Lan một cái trả lời: “Đề anh trừng trị em.” Bụp..... Bùm..... Hai người ngã xuống giường, cái ly trong phòng cũng rớt xuống vỡ vụn. Cơ thể cao lớn của anh đè lên người cô. Động tĩnh lớn dần, Lâm Bảo Nhi đứng ngoài cửa đã sớm nước mắt đầy mặt. Im lặng chốc lát. Cô ta lại đứng lên lao vào phòng của mình, cầm điện thoại lên bấm số của Lương Tú Ly. Khả Lan cùng Cố Thành Viêm ở trên giường vận động một lúc lâu, lúc này mới tách ra. Khả Lan kéo quần áo từ trên giường ngồi dậy, liếc nhìn ngoài cửa nói: “Anh nói xem chúng ta làm như vậy có quá xấu xa hay không?” Dứt lời Khả Lan thở dài, đột nhiên cảm thấy có lỗi với Lâm Bảo Nhi. Mặc dù Lâm Bảo Nhi là giả nhưng cũng là bị Lương Tú Ly lợi dụng. Khả Lan ngồi dậy sau đó Cố Thành Viêm cũng ngồi dậy, đưa tay ôm eo Khả Lan nói: “Em có nhìn được không?” Giọng đàn ông trầm thấp. Đây chỉ mới là bắt đầu. Khả Lan quay đầu lại liếc nhìn anh. “Em chỉ cảm thấy, cơ thể anh thật nặng nề, anh ăn gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Quay Về Làm Gì?

Gần tới mùa xuân, Cố Thành Viêm phải quay về thành phố đón năm mới, vốn dĩ Khả Lan không muốn về nhưng lại bị Cố Thành Viêm mạnh mẽ mang về thành phố.

Cuối đông, tuyết đọng đã tan, ánh nắng mặt trời càng trở nên ấm áp.

Lâm Bảo Nhi đi cùng cô và Cố Thành Viêm, đôi tay ôm cánh tay Cố Thành Viêm, miệng không ngừng kể chuyện khi còn bé.

Cố Thành Viêm ngẫu nhiên trả lời Lâm Bảo Nhi một câu, khuôn mặt bình tĩnh tự nhiên.

Lâm Bảo Nhi càng nói chuyện càng vui sướng, lúc nói chuyện thình thoảng Lâm Bảo Nhi lườm Khả Lan, ánh mắt tò mò đặc trưng.

Khả Lan thấy bộ dáng Lâm Bảo Nhi, không nói gì, sắc mặt bình tĩnh tự nhiên như nước.

Mộ Dung Triển thấy tình hình như vậy lúc đầu còn cảm thấy khó hiểu, sau đó bình tĩnh rồi đến kinh ngạc.

Cậu ta không biết bọn họ đang diễn trò gì, cậu ta cũng không đoán được nhưng cảm thấy hai nữ một nam thật là.....rối loạn.

Máy bay hạ cánh, Cố Thành Viêm về nhà họ Lãnh trước, Lâm Bảo Nhi cũng đi theo.

Khả Lan tới Quạt Khôi.

Thời gian Khả Lan rời khỏi thành phố không lâu lắm nhưng Quạt Khởi bị tước giấy phép nên trừ bảo vệ ngoài ra không có ai.

Khả Lan ở công ty thu thập tài liệu cùng công văn, đang định ra về Kim Hạo đột nhiên xuất hiện, bóng dáng cao lớn, đứng chắn trước cửa ngăn cản đường đi của Khả Lan.

Thấy Kim Hạo ánh mắt Khả Lan hơi trầm xuống, mím môi hỏi “Xin hỏi anh Kim như vậy là muốn làm gì?” Dứt lời Khả Lan đưa tay muốn đẩy Kim Hạo đi ra ngoài.

Kim Hạo vẫn đứng im tại chỗ, đưa tay nắm tay Khả Lan, hai mắt tối tăm, chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Khả Lan.

Đột nhiên bị Kim Hạo nắm tay, Khả Lan giật mình, giật giật tay muốn rút tay ra.

Nhưng Kim Hạo thấy Khả Lan giãy giụa càng gia tăng sức lực, không chịu buông Khả Lan ra.

Hành động của Kim Hạo khiến Khả Lan nóng nảy.

Cô ngừng giãy giụa, hơi híp mắt nhìn Kim Hạo, lạnh lùng nói: “Buông ra.” Dứt lời Khả Lan đứng thẳng người, chờ Kim Hạo buông tay.

Kim Hạo nghe Khả Lan nói lúc này mới phản ứng, dần dần buông tay Khả Lan.

Khả Lan thu tay, chân mày nhíu lại, cất giọng hỏi: “Hôm nay anh tới đây làm gì?” Dứt lời Khả Lan lui hai bước đưa mắt đánh giá Kim Hạo.

Phát hiện hôm nay Kim Hạo mặc đồ tây, khuôn mặt còn trang điểm nhẹ.

Kim Hạo nghe Khả Lan hỏi, vẻ mặt hơi trầm xuống, sau khi bước tới hai bước liền quay đầu nhìn về phía Khả Lan, nhún vai một cái, khuôn mặt vô vị nói: “Hôm nay tôi đính hôn nhưng tôi không thể nào bị trói buộc nên đi chung quanh một chút.” Nói tới đây Kim Hạo đưa tay giật tập tài liệu trong tay Khả Lan.

Khả Lan thấy tập tài liệu bị giật đi, trái tim hơi trầm xuống liền thò tay muốn cướp tập tài liệu từ trên tay Kim Hạo nhưng lại nhớ tới một chuyện.

Tin tức Kim Hạo người thừa kế của xí nghiệp đứng đầu thành Phố bỏ trốn tiệc đính hôn sẽ trở thành tin tức lớn.

Hơn nữa chuyện Kim Hạo đào hôn sẽ gây nên ảnh hưởng rất lớn.

Khả Lan suy nghĩ, muốn hỏi tại sao Kim Hạo lại bỏ trốn.

Nhưng ngược mắt lại nhìn thấy Kim Hạo ném tập tài liệu của cô sang một bên.

Kim Hạo ném tập tài liệu trên mặt đất, Khả Lan hơi tức giận đang muốn mở miệng chỉ trích Kim Hạo.

Nhưng còn chưa kịp nói gì.

Kim Hạo đột nhiên đưa tay ôm Khả Lan vào ngực, đôi tay ôm chặt.

Khả Lan đột nhiên bị ôm vào lòng, ngẩn người sau đó giùng giàng muốn ra ngoài.

Nhưng sức lực của anh ta quá lớn, cô giãy giụa căn bản không có tác dụng gì, ngược lại càng khiến Kim Hạo ôm chặt hơn.

Không khí nhất thời trở nên rất kỳ quái.

Khả Lan không giãy giụa nữa mà đứng thẳng người, từ trong ngực Kim Hạo ngẩng đầu nhìn khuôn mặt Kim Hạo nói: “Hôm nay anh tới đây không phải là muốn nói với tôi anh chạy trốn là vì tôi đó chứ?” Dứt lời ánh mắt Khả Lan tối sầm, cơ thể giật giật chợt cảm thấy buồn cười.

Kim Hạo nghe Khả Lan hỏi, cơ thể căng cứng, sức lực trên tay càng tăng thêm.

Im lặng chốc lát.

Anh ta đột nhiên cúi đầu nói bên tai Khả Lan: “Đúng là như vậy.” Nói tới đây Kim Hạo cúi người muốn hôn lên đôi môi Khả Lan.

Khả Lan thấy động tác của Kim Hạo theo bản năng nghiêng đầu né tránh.

Kim Hạo hôn trượt cũng không vội mà giơ tay lên đè đầu cô xuống.

Đột nhiên bị đè xuống khiến Khả Lan không thể nhúc nhích, trái tim cảm thấy nóng nảy, vội vàng nói: “Nhưng tôi không thích anh.” Lúc này giọng nói Khả Lan lạnh lùng, không muốn có quan hệ mập mờ với Kim Hạo.

Mặc kệ Kim Hạo có thích cô hay không, đó là chuyện của Kim Hạo, cô không thích Kim Hạo.

Kim Hạo nghe Khả Lan nói, cơ thể đột nhiên cứng đờ, hai mắt tối tăm, chăm chú nhìn khuôn mặt của Khả Lan, dần dần buông đôi tay đang ôm Khả Lan ra, khóe miệng nở nụ cười khổ.

Khả Lan thấy Kim Hạo buông lỏng tay vội vàng lui về phía sau hai bước, nhặt tài liệu trên mặt đất lại ngược nhìn Kim Hạo, cất giọng nói: “Anh Kim tới đây là muốn nói chuyện không liên quan đến chuyện hợp nhất sao?”

Nếu như Kim Hạo thật sự chỉ muốn nói thích hay không thích vậy anh ta cũng sẽ không dễ dàng buông tay.

“Đã làm xong chuyện cổ phần của Lương Thị, cô định khi nào thì tới Lương Thị?” Kim Hạo nghe Khả Lan nói không nhanh không chậm nhắc tới chuyện cổ phần của Lương Thị.

Kế hoạch thu mua lần này tiến hành không thuận lợi, là ông Lãnh giúp đỡ thu mua.

Khả Lan nghe thấy câu hỏi của Kim Hạo, mấp máy môi, khóe miệng nở nụ cười nói: “Chúng ta nên đến gặp Lương Tú Ly.” Khả Lan rời khỏi Quạt Khôi, đem tài liệu của Quạt Khôi đưa cho Mộ Dung Triển rồi sau đó theo Cố Thành Viêm về thăm nhà.

Dọc đường đi hai người không nói chuyện.

Lại một lần nữa quay về nhà họ Cố, Khả Lan thấp thỏm trong lòng, từ trước tới giờ người lớn nhà họ Cố đối với cô không quá thân thiết, hơn nữa gần đầu nhà họ Cố vừa tụ về một chỗ.

Khả Lan mơ hồ có cảm giác, về nhà họ Cố mọi thứ sẽ hướng về phía cô, nhất là chuyện Cố Thành Thẩm nhảy lầu tự tử.

Nhưng khi Khả Lan tới nhà họ Cố lại không có chuyện như cô đã đoán, ngược lại thấy người một nhà vẫn ngồi chung một chỗ, trò chuyện với nhau.

Nhưng không khí lại làm cho người ta cảm thấy kỳ quái.

Mọi người nói chuyện của mình thấy Cố Thành Viêm về cùng Khả Lan, ngay cả nhìn cũng không thèm liếc một cái.

Khả Lan không lên tiếng, há miệng muốn lễ phép chào hỏi nhưng nhìn thấy thần thái của mọi người cô lại thu lời nói lại.

Cô không thích mặt nóng dán lên móng lạnh của người khác.

Nghĩ đến đây, Khả Lan bước vội, Cố Thành Viêm đưa tay ôm Khả Lan, nhỏ giọng hỏi: “Sợ sao?” Anh nhìn thấy khuôn mặt cô không tự nhiên.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm hỏi như vậy, sắc mặt đột nhiên chìm xuống, nghiêng đầu nhìn anh hỏi ngược lại: “Anh cảm thấy thế nào?” Người lớn nhà họ Cố ngoại trừ sắc mặt ba Cố Thành Viêm hơi tốt một chút còn lại những người khác đều nhăn nhó.

Cô là thế hệ sau, không thể nào tùy ý phách lối nhưng đối mặt với những khuôn mặt nhăn nhó kia, cô khó có thể tiếp nhận.

Anh nghe cô hỏi ngược lại, khóe miệng khẽ nở nụ cười: “Thật ra thì, ông nội đã sớm tiếp nhận em.” Giọng đàn ông trầm ấm nghiêm túc.

Khả Lan nghe thấy liền cảm thấy vui mừng, ông Cố sao?

Cô nhớ rõ ông Cố không đồng ý chuyện của cô và Cố Thành Viêm.

Không phải bởi vì thân phận của cô.

Trong lòng cô rất rõ ràng, cô không xứng với nhà họ Cố, ông Cố vẫn luôn nói Cố Thành Viêm nên tìm một cô gái trong sạch chứ không phải một người giống như cô, không có tài sản, lòng dạ lại còn quá sâu.

Bên này Cố Thành Viêm vừa mới nói xong, ông Cố liền đi tới, khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt dừng trên mặt Khả Lan.

Khả Lan vội vàng kêu “Ông nội.”

Ông Cố đột nhiên đưa tay cầm cây gậy đánh vào chân Khả Lan.

Khả Lan bị đánh, bàn chân khụy xuống, ngã trên mặt đất.

Cố Thành Viêm nhìn thấy tình huống như vậy, trái tim hơi trầm xuống, đưa tay đỡ cô lên.

Ông Cố đưa tay cầm cây gậy đập vào tay Cố Thành Viêm tách hai người bọn họ ra.

“Người phụ nữ không đứng đắn, đã đi rồi còn quay lại làm cái gì?” Ông Cố nói xong động tác trên tay cũng không ngừng.

Cố Thành Viêm và Khả Lan bị buộc phải tách ra, Khả Lan rũ hai mắt khuôn mặt không biến sắc nhìn Lương Bảo Nhi.

Lương Bảo Nhi nhìn thấy tình huống lúc này, khoe miệng nở nụ cười.

Cô ta cũng biết trong lòng Cố Thành Viêm chỉ có cô gái trong tuổi thơ, bây giờ cô gái kia quay về, tất nhiên Khả Lan không thể so sánh nổi.

Nếu như là lúc trước Cố Thành Viêm làm sao có thể để mặc ông Cố đánh Khả Lan như vậy.

Không khí nhất thời trở nên náo động, ánh mắt Khả Lan dừng trên người Cố Thành Viêm, dường như chờ động tác tiếp theo của anh.

Anh âm trầm đứng ở một bên, không có động tác tiếp theo.

Ông Cố vẫn không ngừng động tác trên tay, di Lư thấy như vậy tốt bụng đi tới khuyên bảo, Cố Vọng Đông cũng không nhìn nổi muốn ngăn ông Cố.

Nhưng hình như ông Cố rất tức, không ngừng động tác trên tay, ngược lại càng ngày đánh càng mạnh hơn, đẩy mọi người ra, đánh lên bụng Khả Lan.

Khả Lan bị đau ngã xuống đất, sau đó máu tươi chảy ra ngoài.

Ngay lúc này sắc mặt mọi người liên thay đổi.

Lúc này Cố Thành Viêm mới phản ứng, vội vàng đưa tay ôm Khả Lan, sau khi gầm nhẹ “ông nội” liền xoay người bỏ đi.

Ông Cố nghe thấy tiếng của Cố Thành Viêm, không chỉ không có tình lại mà đập cây gậy lên mặt đất mắng “Bất hiếu”.

Lương Bảo Nhi thấy tình huống như vậy không thể không vỗ tay khen hay.

Khuôn mặt cô ta vốn dĩ bình tĩnh lúc này khó có thể che giấu kích động cùng vui vẻ.

Sinh non sao?

Thật tốt quá.

Cô ta thật sự muốn xem, Lâm Khả Lan này không còn đứa bé nữa muốn lấy gì để vào nhà họ Cố.

Lương Bảo Nhi vui mừng không che giấu sự hưng phấn trên mặt, xoay người đỡ cô ba Cố Vọng Bội, giả bộ ngây thơ dốt nát “Cô Cố, chuyện này là thế nào? Chị Khả Lan là cháu dâu nhà họ Cố mà.”

Cố Vọng Bội nghe Lương Bảo Nhi hỏi, liếc mắt nhìn Lương Bảo Nhi, khuôn mặt biểu lộ nụ cười nói: “Tất cả đều là ý của tiểu Viêm, cho tới bây giờ nhà họ Cố không có thừa nhận.”

Cố Vọng Bội trả lời khiến Lương Bảo Nhi càng cảm thấy vui hơn.

Cô ta nhất định phải về nói với mẹ chuyện này để cho mẹ biết bây giờ Lâm Bảo Lan thảm như thế nào.

Người đàn ông kia không thương cô lại còn mất đứa bé.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Càng Thêm Kịch Liệt

Đến bệnh viện, sau khi kiểm tra xong bác sĩ dặn dò Khả Lan nghỉ ngơi xong mới rời đi.

Người nhà họ Cố trừ Cố Thành Viêm những người khác vì sợ ông Cố nên không dám đến thăm cháu dâu.

Khả Lan thấy trong phòng bệnh không có ai, vừa đóng cửa cô liền giùng giăng từ trên giường bò dậy.

“Em khẳng định Lương Tú Ly sẽ hành động sau năm mới.” Khả Lan hạ giọng khẳng định với Cố Thành Viêm.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, chân mày nhíu lại khẽ trả lời: “Trước năm mới.” Dứt lời, ánh mắt anh dừng trên bụng cô.

Lúc này ông Cố đánh như vậy dù là giả anh cũng cảm thấy lo sợ.

Khả Lan nghe thấy anh trả lời, con người đảo quanh lại nói: “Đánh cuộc thế nào?”

“Đánh cược gì?” Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói muốn đánh cược cũng cảm thấy hứng thú, trầm giọng hỏi lại.

Đánh cược gì? Lâm Khả Lan có cái gì có thể thua.

Khả Lan thấy Cố Thành Viêm hỏi ngược lại, khuôn mặt nở nụ cười đưa tay chống cằm suy nghĩ một chút rồi nói: “Em thắng, anh cho em vào Lương Thị.” Xem như Lương Tú Ly phạm tội nhưng Lương Thị sẽ không bị ảnh hưởng mà phá sản.

Bởi vì quân đội nắm giữ.

“Vậy nếu em thua?” Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, chân mày khẽ nhíu, trầm giọng hỏi Khả Lan, nếu như cô thua thì sao.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nhắc tới vấn đề thua trong lòng chợt cảm thấy bối rối.

Cố Thành Viêm không thiếu thứ gì, nếu thua cô có thể đưa gì cho Cố Thành Viêm.

“Em thua, anh muốn thế nào cũng được.” Khả Lan chần chừ hồi lâu, không tìm thấy thứ mà mình có thể đưa cho Cố Thành Viêm, chỉ có thể để mặc anh muốn thế nào cũng được.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói như vậy, khoe miệng khẽ nở nụ cười, đưa tay cầm bàn tay trắng nõn của cô: “Cũng bao gồm liên tiếp không ngừng?” Dứt lời anh liền giơ tay lên nắm bả vai cô, cúi đầu, hai mắt tối tăm nhìn thẳng khuôn mặt nhỏ nhắn của Khả Lan.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói, sắc mặt ửng hồng, cúi đầu trả lời anh “Cái này không tính.”

Làm gì có ai đem chuyện giường chiếu ra đánh cược.

Hai loại đánh cược căn bản không giống nhau!

Quá nhộn nhạo!

Nghĩ đến đây Khả Lan lại ngược mắt nhìn Cố Thành Viêm, trong lòng chần chừ lại nói: “Cũng không phải là anh không thể có phần thưởng này.” Nói tới đây sắc mặt Khả Lan đã giống như tôm luộc chín, đỏ bừng rực.

Anh vừa nghe cô nói như vậy, ánh mắt mở to nói: “Em đã thua.” Dứt lời ánh mắt anh đảo quanh người Khả Lan, chợt cúi đầu ngậm đôi môi cô.

Khả Lan còn chưa phản ứng cả người đã bị đè lên trên giường, đôi môi ẩm áp, trên mũi lại toàn là mùi hương cơ thể của anh.

Cô giùng giàng muốn thoát khỏi người anh.

Cô thể anh quá nặng, cô giãy giụa căn bản không có tác dụng.

Mà đôi môi anh ở trên cánh môi Khả Lan một hồi lâu lúc này mới dần dần đến bên tai Khả Lan nói: “Lúc này ông nội đánh em còn đau phải không?” Giọng đàn ông trầm thấp, không che giấu sự lo lắng.

Khả Lan nghe thấy Cố Thành Viêm nhắc tới chuyện lúc này đột nhiên giật mình, ngược mắt, con ngươi đen nhánh nhìn Cố Thành Viêm trả lời “Không đau” Dứt lời khoe miệng Khả Lan nở nụ cười.

Anh đang quan tâm cô sao?

Lúc này ông Cố đánh cô, Cố Thành Viêm đứng ở một bên để mặc cho ông Cố đánh, trong phút chốc khiến cho Khả Lan cảm thấy sợ.

Nếu như có một ngày xảy ra chuyện như ngày hôm nay, không phải là diễn trò nữa mà thật sự xảy ra trên người cô.

Cô phải đối mặt thế nào?

Nghĩ đến đây Khả Lan đưa tay ôm cổ anh, nấp máy môi nói: “Thật ra thì không đau lắm, nhưng mà thật sự sợ hãi, nếu một ngày nào đó, anh thật sự bỏ rơi em cùng Lãnh Mạch.” Dứt lời đôi mắt đen nhánh của Khả Lan nhìn chằm chằm khuôn mặt của Cố Thành Viêm.

Mặc dù trong lòng mọi người đều biết những thứ trước kia đều là giả.

Nhưng Khả Lan vẫn sợ một ngày nào đó sẽ biến thành sự thật.

Mà Cố Thành Viêm nghe câu hỏi của Khả Lan khẽ nhíu mày, trái tim chìm xuống, đôi tay ôm Khả Lan dần dần siết chặt.

“Sẽ không.” Cố Thành Viêm trầm giọng trả lời Khả Lan.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói như vậy giống như được uống thuốc an thần.

Người trong tầng lầu cũng không nhiều lắm, bởi vì thân phận, cả căn phòng chỉ có một mình Khả Lan.

Chung quanh không có ai, khả Lan liền lớn gan cởi quần áo của anh, ngửa đầu hôn lên môi anh.

Anh bị cô hôn như vậy, cả người căng thẳng, hai mắt vốn dĩ tối tăm liền trở nên kích tình.

Anh cúi đầu muốn đòi khách làm chủ, Khả Lan chợt nghiêng đầu, khép hai mắt nói: “Em mệt, muốn ngủ.” Dứt lời Khả Lan kéo chăn, nhắm mắt ngủ.

Nụ hôn của Cố Thành Viêm bị bỏ rơi, ngây ngẩn người, ánh mắt u ám. Chân mày nhíu lại.

Nhưng im lặng một lát, Cố Thành Viêm lại đưa tay, kéo khuôn mặt cô quay lại.

Bốn mắt nhìn nhau.

Khuôn mặt Khả Lan trở nên ửng hồng nhưng lại quyết nâng cái miệng nhỏ nhắn lên nói: “Em mệt quá, để cho em ngủ đi.” Khả Lan nói xong đưa tay đẩy tay anh ra muốn lật người tiếp tục ngủ.

Anh khẽ nheo hai mắt, khoe miệng nở nụ cười giống như chim ưng thấy thức ăn.

Khả Lan thấy bộ dáng của anh, trái tim khẽ run, giằng giằng muốn thoát khỏi lồng ngực anh.

Anh chợt đưa tay đè bàn tay nhỏ bé không an phận của cô xuống, một cái tay khác cởi nút áo của cô, cúi đầu bắt được cái miệng của cô.

Răng môi cọ sát lẫn nhau hồi lâu, anh mới rời khỏi đôi môi sưng đỏ của cô hôn lên cổ cô.

Không khí nhất thời trở nên cực kỳ nặng nề, hơi thở mập mờ lan ra trong phòng bệnh.

Khả Lan bị anh trêu chọc, cả người nóng bừng, trong đầu râm râm.....Giống như muốn nổ tung, cơ thể giằng giằng muốn anh dừng lại.

Bởi vì muốn anh dừng lại nên mở miệng nói, rồi lại bị anh trêu chọc nên trở nên dửng dưng không nói nên lời.

Cho đến khi áo bị cởi ra, lúc này Khả Lan mới cố gắng hoàn hồn nói: “Đây là bệnh viện, anh không sợ có người tới sao.” Dứt lời Khả Lan đưa tay kéo cánh tay anh muốn anh dừng lại.

Cố Thành Viêm nghe cô nói cũng đưa tay vuốt ve khuôn mặt ửng đỏ của cô: “Em không sợ....anh sợ cái gì?” Dứt lời anh cúi đầu vùi mặt vào trong cổ cô.

Trái tim Khả Lan run lên muốn đưa tay đẩy Cố Thành Viêm ra.

Cố Thành Viêm lại phát hiện đưa tay nắm bàn tay không an phận của cô.

Xảy ra quan hệ trong bệnh viện, Khả Lan hoảng sợ còn có cảm giác tê dại mà anh mang tới cho cô, cả người co rút, khăn trương khiến cho cô ôm chặt lưng anh.

Móng tay tạo nên những mảng màu đỏ trên lưng cũng làm cho anh càng trở nên hưng phấn.

Cho đến khi sóng triều đi qua, anh mới từ trên người cô lật xuống, đôi tay ôm chặt cơ thể nhỏ nhắn của cô, hai người chen chúc trên giường bệnh.

Mồ hôi túa ra.

Khả Lan ở trong lòng anh thở gấp, sau khi nhìn khắp mọi nơi giằng giằng muốn nhặt quần áo mặc vào.

Cố Thành Viêm thấy Khả Lan muốn đứng dậy đôi tay chợt siết chặt.

Khả Lan thấy anh không buông tay cũng có chút nóng nảy, giằng giằng, vội vàng nói: “Anh mau buông ra, ở lại sẽ khiến người khác nhìn thấy.....uhm.....” Khả Lan vội vàng giải thích nguyên nhân muốn xuống giường.

Anh lại cúi đầu hôn lên đôi môi cô.

Hồi lâu.....

Anh dần dần rời khỏi đôi môi cô, hai mắt tối tăm tạo nên nụ cười.

Anh đưa tay nheo mắt cô “Sẽ không có ai.”

Dứt lời anh đột nhiên lật người đè cô ở bên dưới.

Khả Lan còn chưa hoàn hồn lại đột nhiên bị đè xuống, trái tim đột nhiên ngừng ra, đưa tay muốn đẩy người đang đè mình ra.

Nhưng Cố Thành Viêm đã bắt đầu công thành đoạt đất lần thứ hai.

“Anh biết không có ai sao không chịu nói với em?” Khả Lan thấy anh tùy ý bá đạo nên không giãy giụa nữa.

Cố Thành Viêm nghe thấy Khả Lan hỏi từ dưới ngực cô ngẩng đầu lên, hai mắt âm trầm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: “Anh cũng chỉ là muốn tốt cho em.” Lúc này giọng anh khàn khàn, khuôn mặt lộ ra bộ dáng tất cả là vì cô.

Khả Lan nghe anh nói, trong đầu đột nhiên bị đánh choang một cái giống như bị đập vỡ.

Cô thừa nhận lần này thật sự kích thích, kịch liệt hơn lúc trước.

Nhưng.....Thế nào gọi là muốn tốt cho cô?

Chẳng lẽ chỉ có mình cô hưởng thụ còn Cố Thành Viêm khó chịu?

Nghĩ đến đây Khả Lan đưa tay chống đỡ cơ thể anh nói: “Nói giống như công của anh không, anh không thích sao?” Nói tới đây Khả Lan liền gạt mình.

Cô đang nói gì vậy!

Anh nghe cô nói khẽ dừng động tác, nhòm dấy đôi mắt với cô, khóe miệng khẽ nở nụ cười hỏi: “Ý của em là em rất thích?”

Một câu nói khiến cả người Khả Lan choáng váng, chỉ hận không thể cắn roi đầu lưỡi của mình.

Đã lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên cô phát hiện ra Cố Thành Viêm cũng có lúc lưu manh.

Chần chừ, cô giùng giàng muốn đứng dậy, không muốn tiếp tục.

Anh lại đưa tay đè cô xuống hôn vào mũi cô: “Lại một lần nữa được không.”

Giọng đàn ông trầm thấp khàn khàn kèm theo một chút van xin.

Khả Lan nghe anh nói, mím môi muốn lắc đầu nhưng cuối cùng lại gật đầu nói “Một lần.”

Cố Thành Viêm nhận được sự đồng ý của cô, khuôn mặt càng trở nên vui thích, đưa tay ôm chặt cơ thể cô, cúi đầu ngăn đôi môi đỏ tươi của cô.

Khả Lan ôm lấy cơ thể anh, bàn tay nắm chặt lưng anh.

Một lần biến thành hai lần, hai lần biến thành nếu cô có sức thì bị ép khô.

Cho tới khi hai người mệt mỏi lúc này mới ôm nhau ngủ say sưa.

Lương Bảo Nhi tận mắt nhìn thấy Khả Lan sinh non, sau khi rời khỏi nhà họ Cố liền đi tìm Lương Tú Ly.

Cô ta muốn giúp mẹ mình, muốn khiến Lâm Khả Lan rời khỏi Cố Thành Viêm.

Nghĩ như thế tâm tình tối tăm của Lương Bảo Nhi trở nên cực kỳ mỹ lệ.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Tin Tưởng

Sau khi Cố Thành Viêm đi Khả Lan muốn nghỉ ngơi.

Nhưng Lương Bảo Nhi đến thăm.

Đối với chuyện Khả Lan sinh non Lương Bảo Nhi vẫn luôn để ở trong lòng, cô ta không kịp thời sang nhìn Lâm Khả Lan cũng chỉ bởi vì sau khi Khả Lan sinh non bữa tiệc nhà họ Cố vẫn được tổ chức bình thường.

Lúc này cô Cố cùng cô ta đại diện tới thăm Khả Lan nhưng mà đến bệnh viện cô Cố lại không muốn vào.

Thái độ của người nhà họ Cố đối với Lâm Khả Lan không kém so với dự đoán của Lương Bảo Nhi.

Sau khi mẹ Khả Lan chết, cô ôm tro cốt về quê, không nói lúc đó Cố Thành Viêm nhảy lầu tự tử cả nhà họ Cố đã lường cuống tay chân, Lâm Khả Lan lại bỏ nhà trốn đi khiến Cố Thành Viêm suốt ngày ở quán khu không để ý tới bất cứ chuyện gì.

Nhà họ Cố bị Lâm Khả Lan quây đến ngổn ngang, bây giờ còn có mặt mũi quay về sao?

Ông Cố tức giận là lẽ đương nhiên.

Theo như lời cô Cố cô sinh non thật đáng đời, trời không cho sinh ra cái mệnh đó còn già mồm cái gì.

Bây giờ sinh non, Lâm Khả Lan không còn đứa bé, mất luôn cả đàn ông thật là vui sướng!

Lúc này cô ta còn nghe thấy tin tức từ nhà họ Lãnh, Cố Thành Viêm rời khỏi bệnh viện liền tới nhà họ Lãnh tìm Lâm Bảo Nhi.

Nghe nói nhà họ Lãnh đã công nhận thân phận của Lâm Bảo Nhi.

Cô ta tình nguyện tin Lâm Bảo Nhi cũng không muốn để Lâm Bảo Lan được lợi.

Nhưng mà Lâm Bảo Nhi này thật sự không đủ thông minh, đã được Cố Thành Viêm tin tưởng lại vẫn để Lâm Khả Lan cùng Cố Thành Viêm xảy ra quan hệ, rốt cuộc là một người có nghề nghiệp không đứng đắn, không thật lòng, lại khiến cho đàn ông si mê.

Nhưng mà không sao, cô ta cho người bỏ thuốc vào đồ ăn của Khả lan, tăng thêm chút hương liệu, chỉ cần ăn một tuần lễ, cô ta đảm bảo cả người Lâm Khả Lan nhất định sẽ ngứa ngáy thối rữa.

Đến lúc đó cô ta muốn xem xem Lâm Khả Lan còn có thể quyến rũ được Cố Thành Viêm không.

Lương Bảo Nhi vào phòng bệnh, buông giỏ trái cây trong tay xuống đi tới trước mặt Khả Lan, lúc nhìn thấy sắc mặt Khả Lan hơi tái nhợt thì khóe miệng nở nụ cười.

Khả Lan ngồi trên giường liếc nhìn Lương Bảo Nhi một cái rồi lại rũ hai mắt chậm rãi nói: “Cô tới đây làm gì? Cười nhạo tôi sao?” Dứt lời Khả Lan kéo chăn trên giường quấn chặt lấy cơ thể mình.

Lương Bảo Nhi nhìn thấy động tác của Khả Lan trên mặt càng nở nụ cười vui sướng, khoanh tay trước ngực, từ trên cao nhìn xuống Lâm Khả Lan nói: “Chị là chị của em, sao em lại tới cười nhạo chị chứ? Em chỉ muốn tới thăm chị xem chị đỡ hơn chút nào không.” Dứt lời Lương Bảo Nhi ngồi vào mép giường nhìn Khả Lan.

Khả Lan hất mặt không nhìn Lương Bảo Nhi.

Lương Bảo Nhi nhìn thấy bộ dáng Khả Lan tâm tình chợt tốt lên, khẽ cười nói: “Tôi nói sao anh Thành Viêm lại có thể đối xử với chị như vậy chứ, chị vừa mới sinh non, anh ấy không ở bên cạnh chị còn chạy tới gặp Lâm Bảo Nhi, haiz.....” Lương Bảo Nhi nói tới đây nhìn móng tay mình một chút, cô ta mới làm móng tay nhìn rất thích.

Khả Lan nghe Lương Bảo Nhi nói đột nhiên ngẩng đầu, con ngươi đen nhánh tràn đầy lửa giận, hai tay nắm chặt tay Lương Bảo Nhi.

“Không phải cô thích Thành Viêm sao? Bây giờ Thành Viêm bị Lâm Bảo Nhi cướp mất cô không muốn cướp về sao?” Dứt lời bàn tay Khả Lan càng nắm chặt hơn.

Lương Bảo Nhi nghe Khả Lan nói như vậy khuôn mặt khó có thể che giấu sự hưng phấn cùng há hê.

Xem ra Lâm Khả Lan đã sớm phát hiện ra chuyện Cố Thành Viêm và Lâm Bảo Nhi!

Lúc người đàn ông kia đối tốt với cô thì cung chiều cô lên tới tận trời; lúc không dùng nữa thì vứt đi như vứt giày.

Nghĩ đến đây Lương Bảo Nhi đưa tay lạnh lùng kéo tay Khả Lan ra, rồi sau đó đứng thẳng người nói: “Tôi suy nghĩ thông suốt rồi, Cố Thành Viêm không thích tôi.....tôi cũng không cưỡng cầu” Lương Bảo Nhi nói tới đây dừng một chút, hai tay khoanh trước ngực lại nói: “Bây giờ tôi là thiếu tá, tuýp đàn ông thế nào chẳng tìm được.”

Cô ta không thể có được Cố Thành Viêm thì ít nhất cô ta còn có thân phận, muốn loại đàn ông thế nào mà chẳng có.

Nhưng Lâm Khả Lan thì sao? Thân tàn danh bại, sẽ cô đơn tới già!

Sau khi Khả Lan nghe Lương Bảo Nhi nói sắc mặt tối sầm, cơ thể dựa vào đầu giường, hai mắt khép lại.

Lương Bảo Nhi nhìn thấy bộ dáng của Lâm Khả Lan, trái tim cảm thấy vui sướng, chán chừ, bỗng nhiên thò tay nâng cằm Khả Lan, há hê nhìn bộ dáng Khả Lan lúc này.

Đầu tóc rối bời, sắc mặt tối sầm, hai mắt vốn dĩ sáng ngời đã trở nên u ám.

“Lại nói thật là buồn cười, lúc đầu cô ý vào sự cung chiều của Cố Thành Viêm, phách lối cuồng vọng, bây giờ thì sao? Bộ dáng cô lúc này người không

ra người, quý không ra quý.”

Lương Bảo Nhi càng nói càng vui vẻ, thầm nghĩ bây giờ Lâm Khả Lan không có khả năng quyến rũ đàn ông sẽ phải lưu lạc đầu đường.

Khả Lan bị buộc phải nhìn thẳng vào mắt Lương Bảo Nhi, nghe thấy lời Lương Bảo Nhi nói trái tim bỗng nhiên trầm xuống.

Mặc dù cô biết, hiện tại tất cả mọi thứ cũng chỉ vì muốn dụ Lương Tú Ly sa lưới nhưng lời nói của Lương Bảo Nhi cũng rất hợp lý.

Ý vào sự cung chiều của Cố Thành Viêm mà phách lối cuồng vọng.

Những thứ mà cô có được đều do Cố Thành Viêm cho, mà Cố Thành Viêm cho cô không phải bởi vì cung chiều cô.

Nếu như có một ngày không còn cung chiều nữa thì sao? Những chuyện diễn ra ngày hôm nay sẽ trở thành sự thật.

Nghĩ đến đây Lâm Khả Lan khẽ run, hai mắt rũ xuống, không trả lời Lương Bảo Nhi.

Lương Bảo Nhi cảm thấy ánh mắt sợ hãi của Khả Lan, khuôn mặt càng trở nên vui sướng, thu tay lại, cười cười tiếp tục nói: “Lúc đầu mẹ tôi đã nhắc nhở chị nhưng mà chị lại không nghe. Bây giờ cũng chỉ là nhân quả mà thôi; vậy.....Tôi lại nhắc nhở chị một câu, dùng cơ thể để quyến rũ đàn ông là lựa chọn không sáng suốt nhất.” Dứt lời Lương Bảo Nhi càng cảm thấy vui sướng hơn.

Rất nhanh Lâm Khả Lan sẽ không còn lại gì.

Khả Lan nghe Lương Bảo Nhi nói cũng không trả lời tựa vào mép giường, ánh mắt ưu tư.

Trong lúc Khả Lan không nói chuyện với Lương Bảo Nhi, Kim Hạo đột nhiên đẩy cửa đi vào.

Anh ta mặc áo khoác đi tới trước giường bệnh của Khả Lan, không vội nói chuyện với Khả Lan mà xoay người nhìn về phía Lương Bảo Nhi.

“Ít nhất có ít người còn có thể tiếp nhận, mà có vài người lại không muốn đụng tới.” Giọng nói của Kim Hạo trong trẻo, khoe miệng khẽ nở nụ cười, lúc nhìn Lương Bảo Nhi ánh mắt không che giấu vẻ khinh thường.

Lương Bảo Nhi thấy Kim Hạo đột nhiên xuất hiện chỉ một câu nói xuyên thẳng trái tim cô ta.

Ban đầu nếu như không phải Cố Thành Viêm không muốn cô ta thì hôn sự của cô ta cùng Cố Thành Viêm không thể cứ kéo dài mãi.

Chính bởi vì hôn sự cứ kéo dài mãi mới có thể khiến Lâm Khả Lan có cơ hội.

Cuối cùng cô ta không thể trở thành cháu dâu nhà họ Cố, Lâm Khả Lan lại có thể làm được.

Bị một người phụ nữ mà từ trước đến giờ cô ta vẫn luôn xem thường cướp mất người đàn ông của mình, làm sao cô ta có thể nuốt được con tức này.

Kim Hạo thấy sắc mặt Lương Bảo Nhi thay đổi lại nói: “Thẩm mỹ của mỗi người đàn ông lại không giống nhau, giống như có người được phong là mỹ nữ đẹp nhất thành phố nhưng lại luôn cho rằng mình là phượng hoàng trong mắt đàn ông.” Giọng nói Kim Hạo chậm chạp trong trẻo, không che giấu chút nào sự châm chọc với Lương Bảo Nhi.

Lương Bảo Nhi nghe thấy Kim Hạo nhắc tới phượng hoàng, trong nháy mắt sắc mặt trở nên đỏ bừng, đưa tay chỉ Kim Hạo đang muốn chửi nhưng chân chừ hồi lâu cuối cùng Lương Bảo Nhi thu tay lại cắn môi, xoay người chỉ để lại một câu nói: “Chờ xem.”

Lương Bảo Nhi bỏ đi, ánh mắt Khả Lan nhìn theo bóng dáng của Lương Bảo Nhi, nhìn một lúc lâu lúc này mới hoàn hồn, ánh mắt dừng trên người Kim Hạo.

“Sao hôm nay tổng giám đốc Kim cũng tới đây?” Dứt lời ánh mắt của Khả Lan nhìn Kim Hạo từ trên xuống dưới.

Quần áo bình thường, sắc mặt lại không sáng rỡ như ngày xưa, có vẻ chán chường hơn mọi ngày.

“Nghe nói cô sinh non, tôi tới đây thăm cô.” Kim Hạo nghe Khả Lan hỏi trầm giọng trả lời Khả Lan, quan tâm tới Khả Lan.

Khả Lan nghe Kim Hạo nói như vậy sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống, không trả lời Kim Hạo cũng đã là tương đương với cam chịu.

Bốp.....

Kim Hạo nhìn thấy vẻ mặt của Khả Lan, bỗng nhiên đưa tay đập xuống học tủ trước giường bệnh, vẻ mặt trở nên cực kỳ u ám.

Khả Lan bị Kim Hạo dọa sợ hết hồn, ngược mắt nhìn Kim Hạo, há miệng muốn hỏi nhưng lời chưa ra khỏi miệng Kim Hạo đã mở miệng trước.

“Đồ khốn kiếp, làm người ta lớn bụng lại còn làm như vậy thật là không đáng mặt đàn ông.” Kim Hạo bắt bình thay Khả Lan.

Khả Lan nghe Kim Hạo nói về mặt ngăn ra, không ngờ Kim Hạo sẽ bắt bình thay cô.

Nghĩ đến đây Khả Lan cúi đầu lên tiếng, không có ý định nói cho Kim Hạo biết kế hoạch của bọn họ.

Kim Hạo thấy Khả Lan không lên tiếng, càng thêm giận dữ, lúc này đôi chân đá vào cái bàn.

Buồn bực.....Bốp một tiếng, có thể tưởng tượng được lúc này tâm tình Kim Hạo cực kỳ không tốt.

“Cố Thành Viêm kia không muốn cô nữa nhưng tôi vẫn muốn có cô.” Giọng nói Kim Hạo đảm bảo với Khả Lan, xem như Cố Thành Viêm không cần cô nhưng anh ta vẫn muốn có cô.

Mà Khả Lan nghe thấy Kim Hạo nói như vậy liền giật mình, Kim Hạo bất bình nhưng mà bất bình lại quá mức rồi!

Cân nhắc, Khả Lan đang muốn nói với Kim Hạo những việc này không liên quan đến anh ta.

Nhưng lúc này ngoài cửa phòng bệnh có hai bóng dáng quen thuộc đi vào là Dương Tử Sở và Dương Nghi Giai.

Nhìn thấy là người nhà họ Dương, trong nháy mắt Khả Lan cảm thấy phức tạp.

Tuy nói cô cùng người nhà họ Dương chảy chung một dòng máu nhưng cô vẫn có chút dè dặt với người nhà họ Dương.

“Chị Khả Lan, chị khỏe chứ, em nghe nói chuyện xảy ra ở nhà họ Cố, cũng lo lắng cho chị.” Dương Nghi Giai vừa vào cửa liền chạy tới trước mặt Khả Lan, hai tay nắm chặt tay Khả Lan lộ ra vẻ mặt lo lắng.

Khả Lan nghe Dương Nghi Giai nói về mặt hơi dừng lại, khẽ cười trả lời: “Tôi không sao.” Dứt lời Khả Lan há miệng muốn hỏi.

Dương Tử Sở đột nhiên đi tới nhìn Khả Lan dịu dàng nói: “Nếu đau lòng hãy khóc ra đi, khóc rồi sẽ không khổ nữa.” Dứt lời Dương Tử Sở nhủ mảy, về mặt lo lắng.

Khả Lan nghe Dương Tử Sở nói, hơi ngừng lại, mím môi lắc đầu một cái “Không còn đứa bé, sau này lại có thể có.”

“Nhưng chị còn muốn quay về nhà họ Cố sao?” Dương Nghi Giai nắm chặt tay Khả Lan, không hy vọng Khả Lan quay về.

Khả Lan nghe Dương Nghi Giai nói như vậy trái tim nhói đau lắc đầu nói: “Chị tin tưởng, anh ấy yêu chị, chị nhất định sẽ không rời khỏi nhà họ Cố.” Khả Lan nói tới đây khẽ thở ra một hơi, về mặt kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Khi Nào

Câu trả lời của Khả Lan khiến tâm tình Dương Nghi Giai trở nên vui thích.

Không ngờ rốt cuộc Lâm Khả Lan lại như vậy, khiến cho Kim Hạo bất chấp tất cả liều chết đánh Cố Thành Viêm.

Như vậy tốt hơn, phụ nữ càng giờ trò đàn ông càng xem thường, đến lúc đó cô ta bị nhà họ Cố đẩy ra, bị Cố Thành Viêm ghét bỏ mới gọi là kịch hay.

Rồi sau đó.....

Dương Nghi Giai cùng Dương Tử Sở giả vờ khuyên Khả Lan mấy câu rồi mới rời đi.

Về mặt Dương Tử Sở hơi âm trầm, không nói nhiều.

Ngược lại lúc Dương Nghi Giai an ủi Khả Lan sắc mặt sinh động, sống động như thật, hữu ý vô ý nói về vấn đề của Khả Lan và Cố Thành Viêm, ám chỉ Lương Bảo Nhi cùng Lâm Bảo Nhi.

Khả Lan nắm chặt chần, không trả lời Dương Nghi Giai, sắc mặt âm trầm, cắn răng nghiêng lợi.

Dương Nghi Giai rất hài lòng về biểu hiện của Khả Lan, khuôn mặt vẫn luôn nở nụ cười.

Đợi sau khi Dương Nghi Giai cùng Dương Tử Sở rời đi Kim Hạo khẽ cười một tiếng.

“Cô diễn thật là sinh động, đôi lại là người bình thường khẳng định không thể nhìn ra.” Giọng nói của Kim Hạo tràn đầy vui thích.

Lúc này anh ta nóng vội, nghe thấy Khả Lan sinh non liền lập tức chạy tới, vừa đúng lúc thấy cảnh Lương Bảo Nhi chế cười Lâm Khả Lan và các sự kiện chồng lên nhau khiến anh ta thiếu chút nữa mất lý trí.

Trong mắt anh ta Lâm Khả Lan không phải người như vậy, từ trước đến giờ tính tình Lâm Khả Lan như lửa, thông minh tàn nhẫn.

Nếu là vì đàn ông cùng đứa bé trở nên chán chường không phấn chấn vậy anh ta đúng là mất đi một người dễ hợp tác.

Anh ta hy vọng cô có thể ác hơn cay hơn, không nên giống như loại phụ nữ hay nhần nhó.

Khả Lan nghe Kim Hạo nói liền giật mình, cúi đầu không trả lời Kim Hạo, tựa vào đầu giường thở ra một hơi, không phủ nhận cũng không thừa nhận.

Kim Hạo thấy Khả Lan không trả lời, cũng không gấp gáp, thờ dãi nói: “Chuyện như vậy cũng không phải là chuyện tôi có thể quản, nhưng mà giám đốc Lâm phải nhớ, sau này khi cô ngồi lên vị trí chủ tịch của Lương Thị, chỉ dựa vào đàn ông thì không thể thay đổi thân phận của cô.”

Kim Hạo chỉ là đang nhắc nhở Lâm Khả Lan, đừng bị đàn ông dắt mũi, Cố thủ trưởng là ai chứ, nếu như có thể dễ dàng bị phụ nữ mê hoặc thì anh ta không thể nào ngồi lên vị trí như ngày hôm nay.

Dĩ nhiên, những điều này để sau hãy nói, bây giờ Lâm Khả Lan nghe không vào.

Khả Lan nghe Kim Hạo nói hơi dừng lại, hiểu ý tứ trong lời nói của Kim Hạo, nhưng nếu như cô vào Lương Thị, nhất định sẽ không dựa vào Cố Thành Viêm.

Cô cũng không muốn dựa vào Cố Thành Viêm.

“Cảm ơn tổng giám đốc Kim đã quan tâm” Khả Lan khẽ cười trả lời Kim Hạo, cũng không muốn nói rõ mọi thứ với Kim Hạo.

Kim Hạo nghe Khả Lan trả lời, khuôn mặt không biểu hiện quá nhiều, khóe miệng lại nở nụ cười, lắc đầu một cái.

Anh ta đứng trước giường bệnh, chán chừ rồi đột nhiên đưa tay kéo chăn của Khả Lan, cất giọng nói: “Là bạn làm ăn, sau này nếu giám đốc Lâm gặp khó khăn gì tôi đều nguyện ý giúp đỡ hết mình.”

Hình như anh ta đang báo trước cho Khả Lan biết rằng sau này cô sẽ gặp khó khăn, trong lời nói tràn đầy nghiêm túc và khẳng định.

Khả Lan nghe Kim Hạo nói hai mắt chợt rũ xuống, mím môi trả lời: “Cảm ơn ý tốt của tổng giám đốc Kim.” Kim Hạo đã nói đến mức này Khả Lan tất nhiên không thể từ chối ý tốt của Kim Hạo.

Kim Hạo nói không sai, bọn họ là bạn làm ăn, quan hệ vì ích lợi.

Khả Lan trả lời khiến Kim Hạo mất mát, nhưng mà Kim Hạo cũng không nói thêm gì nữa.

Sau khi nói với Khả Lan về mấy chuyện không liên quan lúc này mới rời đi.

Anh ta không thích cưỡng cầu người khác nhưng cũng không dễ dàng buông tha.

Sau khi Kim Hạo đi Khả Lan tựa vào mép giường, mặc dù ngoài miệng không nói gì nhưng lại rất để ý lời Kim Hạo nói.

Kim Hạo nói không sai, chỉ dựa vào đàn ông để vào hội đồng quản trị của Lương Thị không những không thể thay đổi thân phận của cô mà còn khiến người khác nghi ngờ cô nhiều hơn!

Liên tiếp mấy ngày Khả Lan sống trong bệnh viện, Cố Thành Viêm không tới thăm cô, ngược lại Lương Bảo Nhi thường tới thăm cô.

Mà mỗi lần Lương Bảo Nhi tới thăm cô đều mang tới cho cô những tin tức có liên quan tới Cố Thành Viêm.

Hôm nay ở doanh trại, ngày mai tới chỗ Lâm Bảo Nhi.

Đối với những lời Lương Bảo Nhi nói Khả Lan hiểu rất rõ.

Mặc dù trên mặt lộ ra vẻ xa cách nhưng trong lòng lại cực kỳ phức tạp.

Mặc dù cô đã sớm biết, những chuyện xảy ra hiện tại do cô và Cố Thành Viêm thương lượng từ trước nhưng tận tai nghe thấy Cố Thành Viêm ở bên người phụ nữ khác trong lòng lại nổi giận.

Lương Bảo Nhi cực kỳ hài lòng đối với biểu hiện của Khả Lan, cô ta đợi xem kịch hay.

Cho đến ngày thứ bảy, da Khả Lan bắt đầu có xu hướng sưng đỏ thối rữa, lúc này Cố Thành Viêm và Lâm Bảo Nhi đã mất tích nhiều ngày tới thăm Khả Lan.

Hình như Cố Thành Viêm không muốn đi nhưng cuối cùng vẫn đồng ý tới xem một chút.

Lương Bảo Nhi đi theo.

Mà lúc Cố Thành Viêm tới bệnh viện thấy Khả Lan đang bôi thuốc lên tay sưng đỏ thối rữa, sắc mặt âm trầm, cắn chặt hai hàm răng.

Nhưng anh đứng ở trong phòng bệnh chỉ có thể lạnh lùng nhìn bộ dáng của Khả Lan, sắc mặt bình tĩnh tự nhiên.

Tình huống lúc này khiến trong lòng Lương Bảo Nhi cảm thấy sáng khoái, không chỉ có vui mừng mà hưng phấn khó tả.

Khả Lan thấy Cố Thành Viêm tới, dừng động tác trên tay, há miệng muốn nói chuyện lại nhìn thấy Lâm Bảo Nhi đang kéo tay Cố Thành Viêm.

Bốn mắt nhìn nhau, khả Lan lại ngược mắt, từ trên giường bước xuống đi tới trước mặt Cố Thành Viêm, chỉ vào Lâm Bảo Nhi ở bên cạnh anh hỏi: “Sao cô ta lại ở đây?” Lúc này giọng nói của Khả Lan nguội lạnh, trên mặt không che giấu sự phẫn nộ.

“Sao cô ấy lại không thể ở đây?” Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, khẽ nở nụ cười lạnh lùng hỏi lại Khả Lan.

Khả Lan nghe thấy Cố Thành Viêm trả lời như vậy cơ thể cứng đờ, nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, hốc mắt ửng đỏ.

Nhất thời không biết nên trả lời Cố Thành Viêm thế nào.

Lát sau.

Khả Lan bỗng nhiên thò tay nắm áo anh nói: “Tại sao anh lại đối xử với em như vậy? Vì anh mà em mất đi người thân, ngay cả đứa bé cũng không còn, tại sao anh lại đi tìm người phụ nữ khác?”

Dứt lời Khả Lan gia tăng sức lực trong tay.

Lúc này không biết cô tức giận thật hay giả, trái tim có cảm giác nóng nảy, nước mắt rầm rầm rơi xuống, hai mắt ửng hồng, cơ thể cũng bắt đầu run rẩy sợ hãi.

Lương Bảo Nhi thấy bộ dáng Khả Lan khoe miệng khẽ nở nụ cười, lui về sau hai bước, xem kịch hay.

Mà anh nghe Khả Lan hỏi cũng lạnh lùng đẩy Khả Lan ra, đưa tay kéo Lâm Bảo Nhi nói: “Đủ rồi, cô không phải là cô ấy.” Giọng anh trầm thấp thông thả.

Nhưng Khả Lan nghe Cố Thành Viêm trả lời, sắc mặt trở nên khó chịu.

Căn bản không có ngôn ngữ trả lời.

Cô đứng trước mặt Cố Thành Viêm hồi lâu, thờ hờn hờn, cô cắn môi, xoay người cầm dao gọt trái cây ở tủ trước giường bệnh xông về phía Cố Thành Viêm.

Cố Thành Viêm thấy động tác của Khả Lan, đôi tay khẽ nắm chặt, nắm thành quyền, con ngươi hơi co lại đưa tay đẩy Lâm Bảo Nhi ra, đứng thẳng người hứng chịu một dao của Khả Lan.

Máu tươi văng lên tay và người Khả Lan, trong phút chốc Khả Lan cảm giác đầu óc mình trống rỗng, rầm rầm....giống như là muốn nổ tung.

Cô dần dần buông dao trong tay, sắc mặt đã sớm tái nhợt, cơ thể khó có thể không chế run lẩy bẩy.

Lương Bảo Nhi nhìn thấy động tác của Khả Lan, cả người bối rối, bước nhanh tới trước mặt Cố Thành Viêm, đưa tay muốn đỡ anh, anh lại ngã trên mặt đất.

Anh ngã xuống đất khiến cả khuôn mặt Khả Lan cũng thay đổi, đem tất cả tức giận tập trung lên người Khả Lan.

Cô ta chỉ muốn đập Lâm Khả Lan, không muốn hại Cố Thành Viêm, cô nằm mơ cũng không nghĩ tới Lâm Khả Lan sẽ làm chuyện như vậy.

Ra tay tàn độc với Cố Thành Viêm.

“Mau gọi bác sĩ, mau lên.”

Lần đầu tiên Lương Bảo Nhi tức giận nói với Lâm Bảo Nhi, bảo cô ta đi gọi bác sĩ, sau đó buông Cố Thành Viêm ra, đứng lên, đi tới đưa tay tát vào khuôn mặt Khả Lan.

Khả Lan sững sờ đứng im tại chỗ không đánh trả, trong con ngươi đều là nước mắt.

Hai người đứng đối mặt nhau, thái độ lúc đầu của Lương Bảo Nhi là đứng xem kịch hay trở nên tức giận không kiềm được, nhìn thẳng Khả Lan: “Tiện nhân, uống phí anh Viêm đối xử tốt với mày, mày lại ra tay tàn độc như vậy, mày có phải là người hay không?”

“Mày nghĩ mày là ai, mày cũng chỉ là một thể thân mà thôi, mày khiến anh Thành Viêm suy nghĩ nhiều như vậy, mày không tự hỏi lòng mình làm như vậy được hay không sao?”

“Cũng chỉ là một người có khuôn mặt cùng tính cách giống nhau, giả vẫn chỉ là giả.”

.....

Lương Bảo Nhi vẫn tiếp tục nói nhưng Khả Lan không có tâm tình nghe tiếp, cô đứng im tại chỗ, ánh mắt dừng trên người Cố Thành Viêm.

Cô van xin Cố Thành Viêm ngàn vạn lần không có chuyện gì.

Lương Bảo Nhi thấy Khả Lan không có phản ứng gì, cũng không mắng tiếp nữa, sau khi đá Khả Lan mấy cái liền theo bác sĩ tới phòng cấp cứu.

Khả Lan đứng im tại chỗ nhìn bóng dáng mọi người rời đi, trong lòng có cảm giác nói không nên lời.

Kế hoạch tiến hành rất thuận lợi nhưng nếu như lúc này cô đâm trật một chút xíu sẽ khiến Cố Thành Viêm mất mạng.

Loại cảm giác sợ hãi đó khiến cho cơ thể cô không ngừng run rẩy.

Chỉ cầu xin Cố Thành Viêm ngàn vạn lần không có chuyện gì.

Kế hoạch lần này khiến Khả Lan có cảm giác Cố Thành Viêm cực kỳ đề ý, rất coi trọng, cho nên cô phải phối hợp.

Bên này Khả Lan đang cầu nguyện cho Cố Thành Viêm ngàn vạn lần không có chuyện gì.

Bên kia sau khi Lương Bảo Nhi đưa Cố Thành Viêm vào phòng cấp cứu liền đứng ở bên ngoài dậm chân.

Cô ta chỉ hy vọng Cố Thành Viêm ngàn vạn lần không có chuyện gì, thậm chí hồi hận đã từng bước từng bước ép sát Lâm Khả Lan.

Nhưng bây giờ thấy Cố Thành Viêm bên bờ vực của sống chết, lòng cô ta lo lắng và khản trương, càng thêm sợ hãi.....

Tin tức Cố Thành Viêm bị thương trong giây lát liền truyền đến tai Lương Tú Ly, còn là trứng tim.

Nghe thấy tin tức Lương Tú Ly rất vui. Không ngờ cả đời Cố Thành Viêm anh minh cuối cùng lại rơi vào tay của phụ nữ.

Chính vì vậy Lương Tú Ly cảm thấy phải chuẩn bị tiến hành chuyện của mình.

Không có Cố Thành Viêm bà ta căn bản không có kỳ điều gì.

Nếu như Cố Thành Viêm ở bệnh viện vĩnh viễn không tỉnh lại thể thì càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Không Phải Điều Em Muốn

Gió lạnh buốt xâm lấy con người, bước chân xóc xếch, cổ ý nói chuyện nhỏ nhẹ, vẻ mặt bác sĩ dần dần trở nên khổ sở.

Nguyên là vì thủ trưởng Cố đang hôn mê.

Thủ trưởng Cố bị ám sát ở bệnh viện, truy cứu trách nhiệm đều dồn ở tất cả mọi người trong bệnh viện.

Phẫu thuật khẩn cấp, nếu như không thành công đất nước sẽ thiếu đi một vị tướng mới.

Nếu như thành công vận mệnh của bọn họ sẽ thay đổi.

Trên mặt mỗi người đều cực kỳ phức tạp, có sợ hãi, lo lắng thậm chí còn có mong đợi.....

Lương Bảo Nhi cùng Lâm Bảo Nhi canh giữ ở bên ngoài phòng cấp cứu, gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, trong lòng thấp thỏm không an.

Không ai trong họ muốn Cố Thành Viêm xảy ra chuyện gì nhưng hôm nay xảy ra chuyện này hai người bọn họ đều sợ Cố Thành Viêm sẽ xảy ra chuyện.

Cho đến sau khi kết thúc phẫu thuật Cố Thành Viêm được đưa ra khỏi phòng cấp cứu lúc này Lương Bảo Nhi cùng Lâm Bảo Nhi mới thở phào nhẹ

nhôm

Nhưng lời nói của bác sĩ lại khiến bọn họ lo lắng.

Cuộc phẫu thuật thành công nhưng chưa vượt qua được giai đoạn nguy hiểm.

.....

Bên này Cố Thành Viêm mới vừa được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt Khả Lan liền bị Lục Hiểu Phong đưa đi.

Ám sát thủ trưởng là tội lớn, mặc dù cô là vợ thủ trưởng cũng không thể được xá tội.

Khả Lan bị đưa đi, người nhà họ Cố nhận được tin tức Cố Thành Viêm bị thương liền trở nên rối loạn; Lương Tú Ly tận mắt nhìn thấy Cố Thành Viêm nằm viện với bộ dáng nửa sống nửa chết mặc dù rất vui mừng nhưng vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Một cuộc chiến tranh quyền lực.

.....

Khả Lan ở trong phòng giám sáu ngày, tuy có Lục Hiểu Phong chăm sóc nhưng vẫn không tránh được bị người không biết chuyện chê cười.

Cô lại một lần nữa gặp Cố Thành Viêm là vào một buổi sáng sáu ngày sau.

Ánh nắng mặt trời ảm áp in lên bóng dáng cao ráo của anh làm cho cô có cảm giác không chân thật.

Cho đến khi Cố Thành Viêm đến gần cô mới nhìn rõ anh mặc quân phục, mặc dù sắc mặt hơi tái nhợt nhưng khuôn mặt lại có chút vui vẻ, làm khuôn mặt Khả Lan cũng nở nụ cười.

Cửa tù mở ra anh giơ tay lên, cô bước nhanh tới trước mặt anh, vòng tay ôm eo anh.

“Tất cả đều đã qua?” Khả Lan hỏi anh, giọng nói nhẹ nhàng chậm chạp, tuy biết rằng chuyện đã qua nhưng cảm giác không dễ dàng.

Khả Lan dứt lời Cố Thành Viêm gật đầu, đôi tay ôm cô vào lòng; đều đã qua rồi, anh sẽ không để cô phải tham gia phải cuộc tranh chấp quyền lực này.

Từ trước đến giờ cuộc tranh giành chính quyền trong đảng phái rất phức tạp, sau khi đã dẹp Lương Tú Ly cũng vẫn sẽ có người như Lương Tú Ly.

Anh không muốn cô tham gia vào cuộc tranh giành quyền lực, anh chỉ hy vọng cô.....ngây thơ như vậy.

“Hôm ấy em thật sợ hãi, sợ anh sẽ chết.” Khả Lan không nghe thấy anh trả lời, liền nói ra cảm giác của ngày hôm ấy.

Một nhát dao đâm xuống, cô sợ Cố Thành Viêm sẽ nguy hiểm tới tính mạng.

Nhưng điều cô có thể làm chỉ là giả bộ không quan tâm, giả bộ hận anh.

Diễn cho Lương Tú Ly xem.

Anh nghe Khả Lan nói, bàn tay khẽ siết chặt, bàn tay ảm áp món trăn mái tóc dài đen nhánh của cô, ôm chặt cô vào lòng.

“Anh sẽ không bỏ lại em một mình.” Anh trả lời cô, giọng nói chậm rãi nghiêm túc.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm trả lời, vẻ mặt hơi dừng lại, từ trong ngực anh ngẩng đầu lên nhìn, con ngươi đen nhánh nhìn đôi mắt tối tăm của anh.

Anh cúi đầu bốn mắt nhìn nhau.

“Vết thương còn đau phải không?” Khả Lan hít một hơi, đưa tay chạm vào vết thương trên ngực anh.

Không che giấu vẻ lo lắng trong mắt.

Ngày ấy cô xuống tay cũng không nhẹ, vì để cho Lương Tú Ly tin tưởng cô đã sớm chuẩn bị màn kịch hay này.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, đưa tay nắm bàn tay nhỏ bé trắng nõn của cô, vân vê giữa lòng bàn tay một lát mới nói: “Em thì sao, vết sưng đỏ thối rữa thế nào rồi?” Anh dứt lời đưa tay vén cổ áo cô lên.

Ánh mắt dừng trên vết thương trong cổ áo.

Chỗ thối rữa vẫn chưa hoàn toàn lành lặn, lúc này kết thành vảy tạo sự chênh lệch rõ ràng trên làn da trắng nõn của cô làm cho người ta cảm thấy cực kỳ chói mắt.

Đột nhiên bị Cố Thành Viêm vén áo sắc mặt Khả Lan ửng đỏ, đưa tay vội vàng đẩy tay Cố Thành Viêm ra.

“Không có việc gì lớn, không gây thương tổn lớn.” Khả Lan trả lời, đây chỉ là một vết thương nhỏ, đối với Khả Lan mà nói cũng không có gì lớn.

Anh nghe Khả Lan trả lời sắc mặt trở nên âm trầm.

Đưa tay ôm Khả Lan vào lòng, đôi tay dần siết chặt.

“Đều là anh không đúng, để em phải chịu khổ.” Giọng anh chậm chậm, từng câu từng chữ tràn đầy áy náy.

Khả Lan nghe anh nói liền giật mình, trong lòng có một dòng suối ấm áp chảy qua, há miệng muốn trả lời anh nhưng lời nói đến miệng lại không nói được gì.

Anh quan tâm cô khiến cô vui mừng.

Khả Lan nói cùng Cố Thành Viêm mấy câu sau đó liền rời khỏi nhà giam.

Dọc đường đi anh không xem ai ra gì ôm eo cô, lúc mọi người còn đang trở mắt nhìn anh cùng Khả Lan lên xe.

Khả Lan ngồi lên xe lại giùng giàng nhìn bên ngoài xe, xác định được không ít người nhìn bọn họ thì trong lòng dâng lên cảm giác thẹn thùng.

Mấy ngày nay bởi vì chuyện cô ám sát Cố Thành Viêm đã sớm huyền náo khiến cho mọi người đều biết. Bây giờ cô lại cùng anh hài hòa như lúc ban đầu khiến cho những người không biết chuyện cảm thấy khó hiểu.

Mà Khả Lan lại cảm thấy anh ôm cô đi trước mặt bao nhiêu người khiến cô nhất thời cảm thấy không quen.

Cho đến khi ngồi lên xe lúc này Khả Lan mới đưa tay đẩy bàn tay anh trên eo cô xuống, rồi sau đó quay đầu nhìn anh nói: “Lương Tú Ly thế nào rồi?”
Mấy ngày nay Khả Lan cực kỳ quan tâm về Lương Tú Ly.

Song họ diễn trò nhiều ngày như vậy là vì Lương Tú Ly.

Cố Thành Viêm nghe thấy Khả Lan nhắc tới Lương Tú Ly về mặt hơi dừng lại, ngồi thẳng người, không nhanh không chậm trả lời: “Lọt lưới, vẫn chưa phán quyết.”

Mặc dù có chứng cứ chứng minh Lương Tú Ly phạm tội nhưng muốn phán tử hình không hề dễ.

Mặc dù bà ta lộ ra chân tướng nhưng cũng chỉ có một phần.

Khả Lan nghe thấy Cố Thành Viêm trả lời hơi ngừng lại, chần chừ rồi nói: “Lương Bảo Nhi cùng Lâm Bảo Nhi thì sao?” Hỏi xong chuyện Lương Tú Ly Khả Lan liền hỏi về Lương Bảo Nhi và Lâm Bảo Nhi.

Nhưng mà anh đột nhiên nghe Khả Lan hỏi như vậy về mặt hơi trầm xuống, đưa tay ôm bà vai cô, quay đầu cô lại nhìn thẳng vào mắt mình.

“Những việc này từ nay không có quan hệ gì với em.” Giọng anh trầm thấp, trong ánh mắt thoáng qua một tia tàn khốc.

Khả Lan nghe anh nói như vậy về mặt hơi dừng lại, ngược mắt nhìn anh, há miệng muốn trả lời nhưng lời đến khóe miệng lại nuốt xuống.

Cái gì gọi là không có quan hệ với cô?

Cô và Cố Thành Viêm hòa hợp lừa Lương Bảo Nhi, hại Lương Tú Ly vào nhà tù, Lương Bảo Nhi sẽ dễ dàng buông tha cho cô sao?

Tuy nói thật hay nhưng nếu như muốn làm cũng không dễ dàng.

Nếu từ đó về sau cô thật sự có thể mặc kệ những chuyện này, cô cũng sẽ cảm thấy nhẹ nhõm không ít.

Nhưng mấu chốt chính là nếu như cô thật sự mặc kệ đó chính là hoàn toàn phụ thuộc vào đàn ông mà sống.

Đây cũng không phải là điều mà cô muốn.

“Em biết rồi.”

Mặc dù Khả Lan không muốn nhưng chần chừ hỏi lâu liền cho anh một câu trả lời giả dối.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan trả lời, ánh mắt tối sầm chăm chú nhìn chằm chằm khuôn mặt của Khả Lan.

Anh cảm thấy cô trả lời qua loa nhưng lại không vạch ra.

Im lặng chốc lát.

“Khả Lan, sau này em hãy ngoan ngoãn ở nhà.....sinh con.” Anh đột nhiên nhắc tới con muốn Khả Lan sống ở nhà họ Cố.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói liền giật mình, cúi đầu chần chờ một lát mới ngẩng đầu con người đen nhánh nhìn chăm chăm khuôn mặt anh.

“Đó là chuyện sau này.”

Khả Lan đồng ý sống ở nhà họ Cố để sinh con. Quạt Khôi phải làm sao.

Chuyện cô và Kim Hạo hợp tác thu mua cổ phần của Lương Thị phải làm thế nào.

Bỏ qua. Không đề ý sao?

Cô không làm được.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan trả lời, khuôn mặt trở nên âm trầm, hai mắt tối tăm dâng lên một tia tức giận.

Đôi tay đang nắm bả vai cô của anh dần siết chặt cho đến khi cô kêu đau lúc này anh mới buông lỏng một chút.

Khả Lan giùng giàng từ trong lòng anh muốn ra ngoài, mím môi nhìn anh nói: “Em biết em vô dụng nhưng em không muốn bỏ việc, bây giờ em không mang thai, nếu như sau này cố em nhất định sẽ ngoan ngoãn ở nhà.” Giọng nói của Khả Lan âm trầm, hy vọng Cố Thành Viêm có thể đồng ý với cô.

Cô không muốn cứ ở nhà họ Cố như vậy.

“Công việc của em, anh có thể tìm người thay thế.” Anh nói với Khả Lan có thể tìm người khác thay thế vị trí của cô, sau này không cần cô trông nom nữa.

Khả Lan nghe anh nói như vậy khuôn mặt tái xanh, vội vàng hít sâu một hơi, cất giọng nói: “Em biết nhà họ Cố rất coi trọng chuyện con cái đời sau nhưng muốn em chỉ ở nhà họ Cố sinh con em làm không được.” Giọng nói Khả Lan kiên định, không buông tha.

Cô hiểu ý Cố Thành Viêm, anh muốn cô ngoan ngoãn ở nhà, ít đi ra ngoài, không động tới việc gì chỉ làm một người phụ nữ thuộc về anh.

Mặc dù Cố Thành Viêm có ý tốt nhưng cô không làm được, cô cũng có cuộc sống của cô, không muốn phụ thuộc.

“Nói vậy.” Cố Thành Viêm nghe Khả Lan trả lời, giọng nói rét run bày tỏ Khả Lan không nên như vậy.

Anh chỉ không muốn cô bị cuốn vào tranh chấp đáng phải, anh hy vọng cô ở nhà họ Cố để được bảo vệ.

Nhưng.....

Khả Lan căn bản không nghe lọt.

“Anh muốn em ở nhà không phải chỉ để em sinh con mà là anh quan tâm em.” Anh nói tới đây lại đưa tay nắm bả vai cô, hai mắt tối tăm nhìn Khả Lan, vẻ mặt thành thật.

“Cảm ơn anh nhưng em không muốn.” Khả Lan nghe Cố Thành Viêm giải thích, thờ dãi, đưa tay ôm eo anh.

Không phải cô không muốn có con mà là vấn đề công việc, cô không muốn phụ thuộc vào anh.

Câu trả lời của Khả Lan khiến cơ thể Cố Thành Viêm cứng đờ.

Bàn tay đang ôm cô của anh khẽ run, anh vẫn biết đây không phải là điều Khả Lan muốn nhưng anh vẫn hy vọng cô có thể ngoan ngoãn ở nhà.

“Nếu như anh hy vọng em ngoan ngoãn ở nhà em sẽ lựa chọn thế nào?” Cố Thành Viêm thấy Khả Lan không đồng ý liền hôn mặt cô hỏi.

Anh hy vọng cô lựa chọn ở nhà.

Nhưng.....

Khả Lan trả lời lại không giống như anh suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhắm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Điều Trách Bà.

Câu trả lời của cô không như anh kỳ vọng.

“Thành Viêm, em muốn có công việc cũng muốn ở nhà, hai cái này không ảnh hưởng đến nhau.”

Khả Lan từ trong ngực anh ngẩng đầu, con ngươi đen nhánh nhìn khuôn mặt cương nghị của anh.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan trả lời, chân mày nhíu lại, hai tay siết chặt, mím môi im lặng hồi lâu không trả lời.

Hiện tại giữa hai người không còn xung đột, nhưng mà cô lại kiên trì khiến anh nhức đầu.

Sắc mặt anh âm trầm, ánh mắt lạnh dần, trong lòng không đồng ý lời Khả Lan nói nhưng ngoài miệng không lập tức bóp chết ý định của cô.

Khả Lan nhìn thấy bộ dáng của anh trong lòng trở nên bối rối.

Cô biết mọi chuyện đã qua, Lương Tú Ly phạm tội cô nên bình tĩnh lại.

Nhưng càng như vậy cô lại càng sợ, sau khi có được lại mất đi.

Người nhà họ Cố tiếp nhận cô sao? Cố Thành Viêm có để ý tới chuyện cô có thể khôi phục trí nhớ hay không?

Cô biết rất nhiều thứ cần phải quý trọng, cần tin tưởng, nhưng nếu đặt những chuyện này chung một chỗ cô cũng khoogn cảm thấy xung đột.

Cô chỉ muốn có một công việc, rèn luyện bản thân, có thể đi theo bước chân của anh; cô không hy vọng bởi vì cô mà Cố Thành Viêm bị người ta chỉ chỏ.

Mặc dù cô biết con đường này sẽ rất khó khăn, thậm chí sẽ không thành công; nhưng không thử cô cũng không biết có thể hay không.

“Khả Lan....”

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói còn muốn khuyên Khả lan nhưng còn chưa dứt lời Khả Lan liền vội vàng nói.

“Thành Viêm, em không thể xóa đi bản chất này; xin hãy kích lệ và ủng hộ em, để em có thể trở thành một người xứng với anh, có thể thoải mái bước vào nhà họ Cố.”

Cô mặc kệ cách làm của cô lúc này, tùy hứng hay làm bậy; nhưng lần này cô sẽ không nhẹ nhàng buông tha, đã lâu như vậy, lần đầu tiên cô muốn thoải mái đứng bên cạnh anh, không có bất kỳ vết nhơ nào.

Nếu như muốn lâu dài, bây giờ xem như cô vào nhà họ Cố cũng phải hơn người nhà họ Cố.

Cô muốn thay đổi mình, không giống như bây giờ.

Tất cả đều là anh cho.

Cô đã từng làm công việc xã hội, cô không muốn có thêm vết nhơ nào nữa.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, vẻ mặt hơi rét, hai mắt tối tăm nhìn bộ dáng kiên định của cô, trái tim lại cảm thấy nóng nảy.

Khả Lan nói không sai, không xóa được bản chất, nhưng.... Vậy thì sao, cô sợ anh không bảo vệ được cô sao?

Sắc mặt anh âm trầm, trên người tản ra khí lạnh, trong lòng Khả Lan căng thẳng, mím môi ôm chặt eo anh.

Lời của cô.....khiến anh mềm lòng.

Trước mặt cô anh không thể vô tâm, anh cố gắng thỏa mãn yêu cầu của cô, theo ý cô muốn, lần này cũng giống như vậy.

Im lặng hồi lâu.

Cố Thành Viêm gợn tay vỗ lưng Khả Lan, bàn tay mon trớn mái tóc dài của cô, gật đầu nói: “Em thích là được.”

Một câu nói khiến Khả Lan vui mừng nhưng trong lòng Cố Thành Viêm lại phiền muộn.

“Đúng rồi, mẹ em đâu?”

Cố Thành Viêm đồng ý với Khả Lan, Khả Lan lại nhớ tới một chuyện.

Cô vẫn luôn nhớ kỹ mẹ cô không sao; cũng biết Cố Thành Viêm hỗ trợ trông nom mẹ nên không lo lắng.

Hiện tại chuyện Lương Tú Ly đã qua vậy mẹ cô nên trở về rồi.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nhắc tới mẹ, bàn tay khẽ run sau đó lại bình tĩnh lại.

“Bệnh ung thư vẫn chưa khỏi hẳn, đang điều trị bằng hóa chất.” Anh nói tới đây, chân mày dần dần nhíu lại, dừng một chút lại nói tiếp: “Em yên tâm, không sao.” Giọng anh chậm chậm tựa như làm cho người ta yên lòng.

Khả Lan ở trong lòng anh gật đầu tin tưởng lời anh nói.

Những năm này mẹ cô chỉ có một mình không tránh khỏi cô đơn.

“Sắp tới năm mới rồi, năm trước.....” Khả Lan lại mở miệng.

Nhưng lời còn chưa nói hết liền bị anh cắt đứt.

“Mẹ của em bị bệnh không chịu nổi giày vò, em cũng không muốn mẹ có di chứng đúng không!” Anh trầm giọng nhắc nhở Khả Lan, để cho cô hiểu rõ ràng sự nặng nề, đừng tùy hứng.

Khả Lan nghe anh trả lời, không suy nghĩ nhiều, gật đầu tin tưởng.

Thật sự cô không hy vọng mẹ có di chứng.

Khả Lan gật đầu tin tưởng, sắc mặt anh lại trở nên phức tạp; Lương Tú Ly làm việc tàn nhẫn, không giết người nhưng cũng sẽ không để người khác tốt hơn.

.....

Xe chạy thẳng vào nhà họ Cố, Khả Lan cùng Cố Thành Viêm xuống xe đi vào nhà mới phát hiện Lương Bảo Nhi cùng ông Lương đều ở nhà họ Cố.

Sắc mặt Lương Bảo Nhi hơi tái nhợt, hai mắt sưng đỏ, từ trước đến giờ trang phục tinh xảo lúc này lại ăn mặc rối loạn, không có phong thái của ngày xưa, lại có vẻ hơi chán chường.

Ông Lương đứng một bên, vẻ mặt có vẻ xấu hổ, sắc mặt chán nản, tóc muối tiêu đã không còn vẻ phàn chán như lần đầu tiên cô gặp.

Người nhà họ Cố đều ở dưới lầu, chỉ có ông Cố không ở đây nhưng trên mặt mọi người không có sự vui vẻ ngược lại có phần trầm muộn.

Sáng sớm hôm nay ông Lương đã tới nhà họ Cố, cầu xin cho Lương Tú Ly.

Lương Tú Ly là con gái duy nhất của ông Lương, lại thêm lúc Lương Tú Ly còn nhỏ ông Lương đã phạm tội khiến Lương Tú Ly oán hận ông Lương, ông Lương vẫn luôn cảm thấy có lỗi với Lương Tú Ly.

Hiện tại xem như Lương Tú Ly phạm vào tội chết ông Lương cũng muốn cứu bà ta.

Đừng nói lúc này muốn cứu vẫn, ngay cả khi không có đường sống ông Lương cũng sẽ không tiếc tất cả.

Cố Thành Viêm vừa mới vào nhà ông Lương liền nhanh chóng đi tới trước mặt Cố Thành Viêm, Lương Bảo Nhi theo sau.

“Thành Viêm.....”

Ông Lương gọi Cố Thành Viêm, giọng nói khàn khàn, hai mắt lờ mờ xuống hiển nhiên là bởi vì chuyện của Lương Tú Ly nên tinh thần uể oải.

Cố Thành Viêm đứng im tại chỗ không đợi ông Lương nói xong liền cắt ngang lời ông.

“Con hiểu ý của thầy nhưng thầy nên hiểu, chuyện này căn bản không có khả năng cứu vãn.” Cố Thành Viêm trầm giọng trả lời ông Lương, chân mày nhíu chặt.

Lương Tú Ly bị trừng phạt đúng tội, anh không thể vì quan hệ với ông Lương mà lạm dụng quyền lực.

Ông Lương nghe Cố Thành Viêm trả lời, ánh mắt chán nản, đột nhiên quỳ trên mặt đất, Lương Bảo Nhi cũng quỳ theo.

Xem như không tha, nhưng vẫn còn có cách khác, bọn họ có thể trá long đỏi phượng hoặc là dùng những cách khác, không có có thể hay không chỉ xem Cố Thành Viêm có nguyện ý giúp đỡ hay không.

Vụ án này là do Cố Thành Viêm nắm giữ, bây giờ anh đụng một chút tay chân sẽ không có ai dám hoài nghi.

“Con không thể trở mặt nhìn kẻ đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, ta van xin con.” Lúc này ông Lương đã không để ý tới vấn đề thân phận.

Nhiều năm như vậy ông ta giống như cái đuôi chó của nhà họ Cố chính là vì lúc này.

Ông ta luôn cho rằng Tú Ly có dã tâm lớn lại không nghe lời khuyên của ông, e rằng có một ngày sẽ đi vào con đường không đúng đắn.

Từ nhỏ con cháu nhà họ Cố đã có con đường nhấp nhô nhưng có sự dạy bảo của ông Cố lại còn có sự điều hòa của bà Cố, không giống như nhà ông ta.

Ông Lương đột nhiên quỳ trên mặt đất khiến Cố Thành Viêm ngẩn người, vội vàng đưa tay muốn đỡ ông Lương đứng dậy, ông Lương lại từ chối.

“Thành Viêm, ta biết con có biện pháp.”

Lương Kiến Quốc biết Cố Thành Viêm tuy là đời sau nhưng nhất định có biện pháp.

Ông ta không trách anh lên kế hoạch bắt Lương Tú Ly nhưng ông ta chỉ cầu xin anh có thể tìm cách đừng để Tú Ly chết.

Xem như người làm cha như ông đền bù cho bà ta những năm này.

Cố Thành Viêm nghe ông Lương nói bàn tay đưa ra đỡ ông ta cứng ngắc tại chỗ.

Lương Tú Ly thấy tình huống như vậy quỳ ở bên cạnh vội vàng mở miệng cầu xin: “Anh Viêm, van xin anh.....Nhà họ Lương của em vốn dĩ có ít người, ông ngoại tuổi đã lớn, sao anh có thể nhẫn tâm nhìn ông đầu bạc tiền kẻ tóc xanh, anh Viêm.....”

Dứt lời Lương Bảo Nhi đưa tay nắm tay Cố Thành Viêm, nước mắt lã chã, van xin Cố Thành Viêm giúp bọn họ một chút.

Một già một trẻ cầu xin.

Tình thế trước mặt mà nói Cố Thành Viêm không thể đồng ý nhưng đứng ở nhiều góc độ mà nói anh cũng không muốn nhìn thấy ông Lương như vậy.

Lương Bảo Nhi thấy Cố Thành Viêm chần chừ, hình như ý thức được điều gì, quay đầu thấy Khả Lan liền quỳ xuống bò tới trước mặt Khả Lan, hai tay nắm chặt tay Khả Lan nói: “Chị, em biết rõ mẹ em cướp chồng của mẹ chị, hai người nhất định rất hận mẹ em, mẹ em biết sai rồi, cũng không dám nữa, cầu xin chị tha cho bà ấy.”

Dứt lời bàn tay Lương Bảo Nhi nắm tay Khả Lan càng siết chặt, thở gấp, nước mắt không ngừng rơi.

Bộ dáng diêm dāng đáng yêu khiến Khả Lan ngây ngẩn người.

Trí nhớ liên tục thay đổi.

Dường như cô nhớ tới lúc cô quỳ gối ở nhà họ Lương cầu xin bọn họ.

Lương Bảo Nhi không những xem thường còn xua đuổi cô.

Đã lâu như vậy đây là lần đầu tiên cô thấy bộ dáng chật vật của Lương Bảo Nhi.

Hôm nay nhà họ Lương bởi vì chuyện của Lương Tú Ly trở nên rối loạn, Khả Lan đột nhiên cảm thấy buồn cười!

Đây tất cả đều là do bọn họ gieo gió gặt bão.

Lúc này Khả Lan chỉ đứng im tại chỗ không để ý tới.

Khả Lan không lên tiếng, Lương Bảo Nhi lại xoay người kéo tay Cố Thành Viêm nghẹn ngào nói: “Anh Viêm, em van xin anh..... Van xin anh, thả mẹ em đi, van xin anh.”

Lương Bảo Nhi khóc lớn dần.

Lúc này bà Cố đứng dậy, đầu tiên đưa tay đỡ ông Lương đang quỳ trên mặt đất; ông Lương thấy Cố Thành Viêm không đồng ý cứu Lương Tú Ly, ông liền không có ý định đứng dậy.

Nhưng bị bà Cố quát một câu khiến ông Lương cảm thấy cực kỳ quẫn bách lúc này mới đứng dậy.

Lương Bảo Nhi cũng được đỡ dậy, không ngừng khóc.

Sau khi hai người đứng lên bà Cố nói người giúp việc dìu người vào phòng làm việc rồi sau đó liếc nhìn Khả Lan lúc này ánh mắt mới rơi vào trên người Cố Thành Viêm.

“Bà nội không nói cháu làm sai nhưng bà hy vọng cháu suy nghĩ kỹ chuyện này.” Bà Cố không muốn nói quá nhiều.

Nhưng Lương Kiến Quốc là bạn chiến đấu của ông Cố, hơn nữa nếu như không phải lúc đầu do bà làm sai cũng sẽ không khiến cho Lương Kiến Quốc phải lây người khác.

Vốn dĩ một nhà có sự hòa thuận mỹ mãn nhưng tất cả đều là do bà.

Cố Thành Viêm nghe bà nội nói sắc mặt càng trở nên tối sầm, môi mỏng mím chặt, hai mắt tối tăm sâu thẳm, không thể nhìn ra ý nghĩ của anh lúc này.

Bà Cố thấy Cố Thành Viêm không lên tiếng, trong lòng càng trở nên bối rối và khó chịu, thờ dãi lại nói: “Tiểu Viêm, ông Lương cũng không dễ dàng gì, ít năm như vậy đều chỉ có một thân một mình, nếu như lại lâm vào cảnh người đầu bạn tiền kẻ đầu xanh, bà sợ ông Lương....”

Bà Cố nói tới đây, đưa tay lau hai mắt, hai mắt vốn dĩ đục ngầu càng trở nên mờ hồ.

Đều trách bà, lúc đầu nếu như bà không làm chuyện sai lầm sẽ không hại nhà họ Lương biến thành như hôm nay!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Đã Từng Trải Qua

Bà Cố thấy hổ thẹn với ông Lương, chuyện nhà họ Lương lần này bà không thể ngồi nhìn.

Thật vất vả mới có thể thuyết phục tiểu Viêm vào phòng làm việc nghe ông Lương nói chuyện.

Lương Kiến Quốc thấy Cố Thành Viêm, đôi tay nắm chặt tay Cố Thành Viêm, bờ môi khẽ mở muốn nói gì đó nhưng khóe mắt không ngừng chảy nước mắt.

Vốn dĩ nói không nên lời.

Cố Thành Viêm cầm tay ông Lương, môi mỏng mím chặt, sắc mặt phức tạp.

Bà Cố thấy tình huống lúc này lại nhớ tới nhiều năm trước, thời kỳ cải cách; Dương Hiến (Dương tướng quân) vì nắm giữ quân chính của cả nước muốn diệt trừ mọi thứ.

Bà Cố vốn dĩ là con gái gia đình giàu có, đã được định gả cho Lương Kiến Quốc.

Đáng tiếc chỉ một đêm đã làm thay đổi cả đời bọn họ.

Năm mươi một năm trước.

Cố Tam Hâm bị bắt, Lăng Nhã Lan không quản bản thân mới sinh xong, chưa đầy tháng đã xuống giường muốn cứu Cố Tam Hâm ra ngoài.

Lấy hết tiền của trong nhà ra.

Bà biết tai họa đột nhiên đáng xuống nhất định là do Dương Hiến gây ra, nghe thấy xưa nay Dương Hiến ham tài, bà liền đem tất cả tiền của trong nhà đưa tới chỉ cần Tam Hâm không có chuyện gì.

Vải bông bọc hộp đựng đồ trang sức bằng gỗ thượng hạng có tất cả của hồi môn của Nhã Lan.

Mở cửa ra Nhã Lan đụng phải Vân Thêu và Lương Kiến Quốc.

Hai người đang nắm tay liền gặp Nhã Lan, bàn tay lập tức tách ra.

Lương Kiến Quốc khẽ cười với Nhã Lan, mở miệng gọi “Chị dâu.”

Vân Thêu bước nhanh tới trước mặt Nhã Lan, đôi mày thanh tú nhíu lại, ánh mắt dừng trên cái hộp được bọc bởi vải bông.

Miếng vải bông này là thứ Nhã Lan dùng để bọc hộp đồ trang sức.

Nhà họ Lăng từng là gia đình giàu có nhưng kể từ khi cải cách nhà họ Lăng sớm đã không còn như ngày xưa.

Lúc đầu Nhã Lan tốn không ít công sức mới có thể bảo vệ của hồi môn của mình.

Bà chưa bao giờ lấy những thứ này ra, bây giờ đột nhiên lấy ra nhất định là xảy ra chuyện gì rồi!

“Chị, đã xảy ra chuyện gì?”

Vân Thêu hỏi Nhã Lan, bây giờ đại cục nhất định, quyền chính náo động, người muốn đoạt quyền áp dụng quy chế tam hoàng.

Tuy Vân Thêu xuất thân từ nô tỳ nhưng đi theo Nhã Lan nhiều năm khiến mưa dầm thấm đất, chuyện chính trị rất rõ.

Cố Tam Hâm chiến công lừng lẫy, những người tranh quyền kia nhất định sẽ xem ông là cái đinh trong mắt.

“Không có chuyện gì.”

Nhã Lan hít một hơi trả lời Vân Thêu.

Dứt lời bà lại nghĩ tới ba đứa con đang ở nhà, nhất là đứa bé vừa mới sinh không bao lâu cần người chăm sóc; vội vào giao phó Vân Thêu và Lương Kiến Quốc giúp bà chăm sóc con còn mình thì ôm hộp trang sức vội vàng bỏ đi.

Vân Thêu và Lương Kiến Quốc đứng im tại chỗ nhìn bóng dáng Nhã Lan vội vàng bỏ đi.

Vân Thêu biết nhất định là có chuyện gì đó.

Lăng Nhã Lan đi tới nhà họ Dương, bị chặn ngoài cửa không được vào, đứng ngoài cửa hồi lâu không chịu đi.

Không được vào thì bà đứng ngoài chờ Dương Hiến về.

Cuối cùng như bà mong muốn chờ đến khi Dương Hiến đi họp về.

Các đại sư đoàn tham mưu đề cử Dương Hiến làm phó chủ tịch, quyền lực của ông ta càng lớn hơn; mà chuyện lần này do một tay Dương Hiến bày kế.

Ông ta muốn diệt trừ những anh em đã từng có chiến công cùng nhau giành chính quyền.

Dương Hiến biết Lăng Nhã Lan, lúc nhìn thấy món đồ trong tay bà liền đồng ý cho bà vào nhà.

Vào phòng, Nhã Lan ngồi trên ghế sa lon, Dương Hiến ngồi bên cạnh bà.

Thân hình Dương Hiến cao lớn, cả người mặc quân phục.

Nhưng khuôn mặt ông ta tràn sát khí.

Vốn dĩ vóc người Nhã Lan nhỏ nhắn, ngồi bên cạnh Dương Hiến, cẩn thận để hộp gỗ trong tay xuống, đẩy về phía Dương Hiến nói: “Thành ý của tôi chắc ngài có thể hiểu, chỉ cầu xin Tam Hâm không sao.”

Lăng Nhã Lan xuất thân từ gia đình giàu có cho dù vào thời điểm này vẫn có thể giữ vững sắc mặt bình tĩnh, bộ dáng tinh tảo đoan trang.

Dương Hiến liếc mắt nhìn hộp trang sức Nhã Lan để xuống, căn bản không để ý, khóe miệng khẽ nở nụ cười.

“Đây là muốn hối lộ tôi?”

Dương Hiến mở miệng, giọng nói buồn bực âm trầm, tràn đầy châm chọc.

Nhã Lan nghe Dương Hiến nói, vẻ mặt hơi dừng lại, há miệng muốn giải thích, Dương Hiến lại nói.

“Cô biết hối lộ tội thế nào chứ?”

Dương Hiến trầm giọng nhắc nhở, chân mày nhíu lên quan sát Lăng Nhã Lan.

Mặc dù Cố Tam Hâm cầm binh quyền, có chiến công nhưng không có ý định chen chân vào chính trị, ông ta không muốn giết, chỉ muốn quản mấy năm sau đó thả ra.

Nhã Lan nghe Dương Hiến nói, liền gạt mình cả người cứng ngắc tại chỗ không có phản ứng.

Đều do bà quá nóng vội.

Bà biết hối lộ tội thế nào.

Nhưng mà Dương Hiến ham tài, nếu nhìn thấy tất nhiên sẽ động lòng.

Nhã Lan đưa tay mở hộp trang sức, của hồi môn ở bên trong đều có xuất xứ từ tay nghề nổi tiếng.

Dương Hiến lạnh lùng liếc mắt nhìn, nụ cười càng rộng hơn.

Sau đó lại nói: “Bây giờ đối với tôi mà nói tiền không quan trọng, thứ tôi muốn chính là.....” Dương Hiến nói xong bỗng thò tay nắm tay Nhã Lan, ánh mắt dần dần nhìn xuống phía dưới.

Nghe thấy vợ của Cố Tam Hâm là một người tài mạo song toàn, xuất thân danh giá là hậu duệ của hoàng tộc.

Cầm kỳ thư họa đều tinh thông, bộ dáng xinh đẹp, cử chỉ đoan trang hào phóng.

Xuất thân từ gia đình giàu có, sinh ba đứa con rồi mà vóc dáng vẫn như cũ.

Nhã Lan bị Dương Hiến đột nhiên nắm tay vội vàng thu tay về, đứng lên, giờ tay liền cho Dương Hiến một bạt tai.

Dương Hiến bị Nhã Lan tát một cái, khuôn mặt lộ vẻ giận dữ, đưa tay tóm người trở về trên ghế sa lon, đặt dưới thân, hừ lạnh một tiếng, nhắc nhở Lăng Nhã Lan “Ông đây không giống Cố Tam Hâm, ở trước mặt cô ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh; hôm nay cô đánh ông đây một cái tát ông đây tạm không truy cứu nhưng cô phải suy nghĩ cho kỹ, muốn cứu Cố Tam Hâm thì phải có thành ý.”

Dứt lời Dương Hiến buông lỏng Nhã Lan đang không ngừng giãy giụa, ngồi thẳng dậy.

Càng không nghe lời ông ta càng muốn chinh phục, Lăng Nhã Lan không chịu thua, ông muốn ép cô phải chịu thua.

Nhã Lan vội vàng đứng dậy muốn ôm hộp trang sức bỏ đi.

Dương Hiến đưa tay đặt lên hộp trang sức đóng nắp lại mở miệng nói: “Nếu thật sự muốn cứu Cố Tam Hâm, lần sau đến nhớ mang nhiều thành ý hơn, mang theo Vân Thêu tới.”

Dứt lời Dương Hiến nở nụ cười.

Lúc đầu ở Tây Bắc ông cứu Vân Thêu ra khỏi bọn cướp nhưng quay đầu lại Vân Thêu lại muốn gả cho người khác.

Hừ.....

Nhã Lan nghe Dương Hiến nói cơ thể khẽ run, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, ánh mắt dừng trên hộp trang sức chần chừ hồi lâu cuối cùng cắn môi bỏ đi.

Nhất định còn có biện pháp khác.

Về đến nhà còn chưa bước vào Nhã Lan liền nghe thấy tiếng trẻ con khóc.

Vọng Tích vừa sinh cần bú sữa, con trai lớn và con trai thứ còn nhỏ, không thấy ba mẹ nhất định sẽ lo lắng.

Nhã Lan vội vàng mở cửa vào nhà liền nhìn thấy Vân Thêu đang ôm Vọng Tích, Lương Kiến Quốc đứng bên cạnh tay chân luống cuống, muốn giúp đỡ nhưng không giúp được gì.

“Chị vẫn chưa về, anh đi nấu cháo cho thằng bé ăn..... Vọng Đông và Vọng Đông nhất định cũng đói bụng rồi.” Vân Thêu nói xong đẩy Lương Kiến Quốc đi.

Lương Kiến Quốc vẫn đứng một bên gãi đầu nói: “Anh không biết nấu, nhưng mà không sao em nói cho anh những bước cần phải làm anh nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.” Dứt lời Lương Kiến Quốc lộ ra bộ mặt khẳng định.

Vân Thêu nghe Lương Kiến Quốc nói, thờ dài mím môi nói: “Khó trách anh hơn ba mươi vẫn chưa lấy được vợ, anh Cố cái gì cũng biết.” Vân Thêu nói xong vỗ Vọng Tích ở trong lòng, đang chuẩn bị nói Lương Kiến Quốc phải nấu cháo thế nào thì Nhã Lan đẩy cửa đi vào.

Vọng Tích đói bụng phải bú sữa, Nhã Lan ngồi xuống liền bắt đầu cho con bú.

Lương Kiến Quốc thấy Nhã Lan bắt đầu cho con bú, xấu hổ quay đầu đi ra khỏi phòng.

Vân Thêu đắp chăn cho Vọng Đông và Vọng Nam đang ngủ.

“Chị, mọi chuyện vẫn thuận lợi chứ?” Vân Thêu lớn lên từ nhỏ cùng Nhã Lan.

Lúc này bộ dáng Nhã Lan tâm sự nặng nề, cô có thể thấy rõ, xem ra là chuyện không hoàn thành.

Nhưng mà chuyện không hoàn thành, hộp trang sức của chị đâu.

Nhã Lan nghe Vân Thêu nói lúc này mới phục hồi tinh thần, ánh mắt dừng trên người Vân Thêu, há miệng muốn trả lời nhưng lời đến khóe miệng lại nghẹn ngào nuốt xuống.

Dọc đường về nhà bà cũng đã đi tới từng nhà một nhờ giúp đỡ, trừ Dương Hiến không ai có thể giúp được.

Chẳng lẽ bà phải thật sự đưa Vân Thêu đến qua đêm với Dương Hiến? Không.....

Nhưng không làm vậy bà không thể tro mắt nhìn Tam Hâm chết.

Chuyện lần này, đi vào sáu đã chết bốn, Tam Hâm có thể là người tiếp theo.

Đứa bé không thể không có ba, bà không thể không có Tam Hâm.

Im lặng hồi lâu.

“Không có việc gì.”

Nhã Lan gượng ép cười, trả lời không có việc gì.

Bà không thể phá hủy cuộc đời Vân Thêu.

Mặc dù Nhã Lan nói không có chuyện gì nhưng Vân Thêu biết nhất định là có chuyện.

... ..

Liên tiếp mấy ngày Vân Thêu vẫn luôn ở bên Nhã Lan hy vọng chị có thể nói chuyện trong lòng ra.

Nhưng mà không may, Vọng Tích ngã bệnh cần đi khám; mặc dù Nhã Lan đã từng học cách chữa bệnh và chăm sóc, biết rõ phải làm gì nhưng lại không lấy được thuốc.

Núi cách quá xa, nếu đi hái thuốc, Vọng Tích sẽ không chống đỡ nổi.

Không được chữa bệnh và chăm sóc lý do là vì Nhã Lan từng là địa chủ, không lấy được thuốc, Cố Tam Hâm ở trong tù, tiếng gió nói ngày chết đang đến gần.

Nhã Lan cùng đường, không muốn nhìn thấy chồng chết, biết chỉ có Dương Hiến mới có thể giúp bà.

Đi tới mấy lần, Dương Hiến càng được voi đòi tiên, chỉ có một mình Nhã Lan, khuôn đủ, muốn hai.

Cho nên Nhã Lan bất chấp tất cả cầu xin Vân Thêu cùng bà đi tới nhà họ Dương.

Con đường phía trước thế nào bà nói rất rõ, Vân Thêu cũng nghe hiểu rõ ràng.

Họ chửi rủa Dương Hiến khốn kiếp, mắng ông ta sinh con không có lỗ đít.

Nhưng hai người biết sự lợi hại trong chuyện này, không thể không từ.

Vân Thêu đồng ý với Nhã Lan, một mình tới nhà họ Dương, không những bị Dương Hiến làm nhục còn đồng ý sinh con cho ông ta, vĩnh viễn không gặp Lương Kiến Quốc nữa, hóa giải nguy hiểm của nhà họ Cố.

Nhưng đáng tiếc Cố Vọng Tích cuối cùng vẫn chết, Nhã Lan khóc đến nỗi hai mắt mờ hồ; vì Vọng Tích, vì cuộc đời Vân Thêu đã bị hủy hoại.

Sau đó nhà họ Cố rời khỏi thành phố, lúc quay lại thành phố đã là chuyện của mấy năm sau.

Nghe nói lúc Vân Thêu mang thai bảy tháng chạy trốn khỏi Dương Hiến, từ đó không ai thấy cô.

Dương Hiến đoạt quyền thất bại, tuy tội nặng nhưng bởi vì có chiến công nên không bị xử tử.

Bà Cố vẫn luôn hiểu, lúc đầu nếu như bà không cầu xin Vân Thêu tới nhà họ Dương, Lương Kiến Quốc và Vân Thêu sẽ không bị chia cắt, Lương Kiến Quốc cũng sẽ không cưới người khác, vì nhớ nhung Vân Thêu mà lạnh lùng với vợ con.

Nhà họ Cố vẫn thịnh vượng như cũ nhưng nhà họ Lương lại trở nên nhà không phải là nhà.

Đều trách bà.

.....

Bà Cố từ trong hồi ức phục hồi lại tinh thần, ánh mắt dừng lại trên người Lương Kiến Quốc đang ngồi đối diện.

Bọn họ cũng già rồi, những chuyện đã từng trải qua không cách nào có thể thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Phân Lượng Quá Nặng

Cố Thành Viêm vào phòng làm việc, Khả Lan đứng ở ngoài cửa.

Bà Cố không cho cô vào, nhưng cô lại rất quan tâm tới chuyện xảy ra trong phòng làm việc.

Có thể thấy bà Cố rất để ý tới chuyện của nhà họ Lương, có ý giúp nhà họ Lương.

Nhưng bọn họ làm như vậy thật sự tốt sao?

Nghĩ như vậy Khả Lan đi tới hai bước, không nghe thấy bất cứ âm thanh nào bên trong, tâm tình cô trở nên khẩn trương.

Cô không hy vọng Cố Thành Viêm giúp Lương Tú Ly, vốn dĩ Lương Tú Ly bị trừng phạt đúng tội.

Nhưng nhà họ Lương có quan hệ tốt với nhà họ Cố, nhìn bộ dáng bà Cố nhất định phải giúp nhà họ Lương.

Lúc Khả Lan còn đang bối rối Cố Vọng Đông đi tới trước mặt Khả Lan.

“Khả Lan nếu rảnh thì theo ta một chút được không?”

Cố Vọng Đông biết chuyện của Khả Lan và nhà họ Lương, đã sớm có kế hoạch bắt Lương Tú Ly nhưng lúc bắt lại muộn hơn kế hoạch một chút.

Tiểu Viêm sẽ nói trước kế hoạch chỉ sợ là vì muốn tốt cho Khả Lan.

Khả Lan nghe Cố Vọng Đông hỏi về mặt hơi dừng lại, chân chừ rồi gật đầu: “Được”

Dứt lời Khả Lan đi theo Cố Vọng Đông.

Hai người một trước một sau đi vào trong sân.

Cố Vọng Đông từ từ chậm lại.

“Gần đây có khỏe không?” Giọng Cố Vọng Đông có vẻ cường lực hơn giọng nói của Cố Thành Viêm.

Tuy nói là hai cha con nhưng tuổi tác lại không chênh lệch nhau nhiều.

“Vẫn tốt.”

Khả Lan nghe ông hỏi liền trả lời.

Trong lòng cô biết Cố Vọng Đông gọi cô ra ngoài tuyệt đối không chỉ dừng lại ở chuyện đơn giản như vậy.

Cố Vọng Đông nghe Khả Lan trả lời, về mặt hơi dừng lại, chợt dừng bước xoay người nhìn về phía Khả Lan.

“Thằng bé tiểu Viêm này mặc dù có lúc bức bối nhưng lại dễ dàng mềm lòng, ba mẹ ta đều đang nói giúp cho Lương Tú Ly, Thành Viêm tuyệt đối sẽ không có tâm địa sắt đá.” Cố Vọng Đông nói xong ánh mắt dừng trên người Khả Lan.

Ông hiểu tính tình con trai của mình.

Bên ngoài lạnh lùng thật ra thì đối với thân tình, hữu tình, tình yêu rất dễ mềm lòng.

Khả Lan nghe Cố Vọng Đông nói sắc mặt đột nhiên chìm xuống, cô đã sớm thấy Cố Thành Viêm dễ dàng mềm lòng, cho nên cô lo lắng bà Cố và ông Lương tấn công, Cố Thành Viêm sẽ cứu Lương Tú Ly.

Cô không đồng ý.

Lại nói vốn dĩ Lương Tú Ly cũng không phải người tốt lành gì, nhưng Lương Tú Ly cướp ba cô khiến mẹ cô sống một cuộc sống cực khổ trong nhiều năm.

Tại sao người làm chuyện ác lại có nhiều người giúp đỡ như vậy.

Cố Vọng Đông thấy sắc mặt Khả Lan âm trầm lại mở miệng: “Nhà họ Cố thật sự thiếu nợ nhà họ Lương, năm đó nếu như không có bọn họ giúp đỡ chỉ sợ sẽ không có nhà họ Cố như ngày hôm nay.” Chuyện năm đó mặc dù Cố Vọng Đông còn nhỏ nhưng cũng nhớ rõ được một chút.

Sự thay đổi của chú Lương toàn bộ đều bắt đầu từ sự kiện của Vân Thêu.

Lời nói của Cố Vọng Đông khiến đầu óc Khả Lan trầm xuống, xem ra ông Lương làm cảm động không ít người ở nhà họ Cố.

Bây giờ Cố Vọng Đông cũng tới làm thuyết khách.

Khả Lan không nói gì Cố Vọng Đông tiếp tục mở miệng: “Chuyện này ta hy vọng không cần nói thêm gì trước mặt tiểu Viêm.” Từ ấy nãy, Cố Vọng Đông hy vọng Khả Lan không nhúng tay vào chuyện này.

Chờ tiểu Viêm đồng ý xem như nhà họ Cố trả lại ân tình cho nhà họ Lương.

Chỉ cần Lâm Khả Lan không nói gì sẽ không có ai làm tiểu Viêm thay đổi.

Nghe thấy Cố Vọng Đông nói Khả Lan rũ hai mắt, trái tim có cảm giác bức tức, há miệng muốn từ chối nhưng thấy Cố Vọng Đông nhìn mình cô lại nuốt xuống.

Im lặng hồi lâu.

“Bác không cảm thấy như vậy rất không công bằng với nhiều người sao? Bởi vì sống trong nhà danh giá, dựa vào xuất thân, trốn tránh tội lỗi, xem luật pháp không ra gì!” Khả Lan trầm giọng trả lời Cố Vọng Đông.

Đột nhiên cảm thấy buồn cười, bởi vì xuất thân, được xem trọng, xem luật pháp không ra gì, như vậy không công bằng.

Cố Vọng Đông nghe Khả Lan trả lời, vẻ mặt đột nhiên chìm xuống, ánh mắt dừng lại trên mặt Khả Lan hồi lâu, cuối cùng chỉ mỉm môi không lên tiếng, xoay người bỏ đi.

Khả Lan đứng im tại chỗ nhìn bóng dáng Cố Vọng Đông bỏ đi, trái tim có cảm giác khó chịu.

Cô không muốn cãi nhau với người nhà họ Cố, chẳng qua cô cảm thấy như vậy quá không công bằng.

Đối với cô hay bất kỳ ai cũng đều không công bằng.

Cố Vọng Đông đi xa, Khả Lan cũng không nán lại bên ngoài, lúc quay vào trong nhà thì Cố Thành Viêm đã từ trong phòng làm việc đi ra.

Về mặt ông Lương lo lắng, bình ổn được một chút, Lương Bảo Nhi liếc nhìn Khả Lan với ánh mắt ôn tồn.

Sau khi bà Cố tiễn ông Lương và Lương Bảo Nhi đột nhiên mở miệng: “Khả Lan đi theo ta, ta có lời muốn nói với cháu.” Giọng nói bà Cố không nhanh không chậm.

Nghe thấy giọng của bà Cố, cơ thể Khả Lan bỗng nhiên cứng đờ, đứng tại chỗ, chần chừ sau đó đi theo bà Cố.

Bà Cố đi về phía phòng làm việc, Khả Lan liền theo vào lại thỉnh thoảng quay đầu nhìn Cố Thành Viêm.

Lúc này sắc mặt Cố Thành Viêm phức tạp, tròng mắt cực kỳ rối rắm.

Vào phòng làm việc khép cửa lại.

“Khả Lan, mấy ngày nay cháu phải chịu khổ rồi.” Bà Cố mở miệng, đưa tay kéo Khả Lan ngồi xuống, khoe miệng nở nụ cười.

Khả Lan ngồi xuống cùng bà Cố, quay đầu, con ngươi đen nhánh nhìn về phía bà Cố.

“Không khổ.” Khả Lan lễ phép trả lời bà Cố, ánh mắt u ám, đã có thể thấy dụng ý bà Cố gọi cô vào.

Bà Cố vẫn nắm tay Khả Lan, vỗ nhẹ, hy vọng cô có thể hiểu tình huống của nhà họ Cố và họ Lương, đừng nói thêm điều gì trước mặt Cố Thành Viêm.

Đưa con gái duy nhất của nhà họ Lương làm sao bà có thể phụ lòng của Vân Thêu được.

Khả Lan không nói thêm gì, không đồng ý cũng không tỏ thái độ.

Sau khi bà Cố nói mấy câu cũng không nói thêm gì nữa, để Khả Lan quay về, liên tục nhắc nhở cô nhà họ Cố đã từng thiếu nợ nhà họ Lương.

Khả Lan ghi nhớ nhưng trong lòng rối loạn.

Rời khỏi phòng làm việc Khả Lan liền quay về phòng, vào phòng, quét mắt khắp nơi lại không thấy bóng dáng của Cố Thành Viêm.

Cô lại ra cửa muốn xuống lầu tìm lại nhìn thấy Cố Thành Viêm từ đầu hành lang đối diện đi tới.

Bóng dáng thẳng tắp cao ráo, trên người tản ra một chút không khí đưa đám.

Thấy bộ dáng của anh Khả Lan càng trở nên phiền não, há miệng muốn nói gì đó rồi lại thôi, quay đầu vào phòng.

Khả Lan vào phòng lúc này Cố Thành Viêm mới phản ứng được, đi theo cô vào phòng, môi mông khẽ mở, há miệng muốn nói gì đó nhưng thật lâu vẫn không lên tiếng.

Không khí trong phòng nhất thời trở nên rất là đè nén.

Anh đứng bên cạnh cô lại không lên tiếng.

Khả Lan nhìn về phía anh chờ anh mở miệng.

Im lặng hồi lâu.

“Khả Lan.” Cuối cùng Cố Thành Viêm mở miệng trước.

Khả Lan nghe giọng của Cố Thành Viêm, quay đầu nhìn về phía anh, hít một hơi nói: “Em biết, em không có bất kỳ ý kiến gì.” Dứt lời Khả Lan chân chửi đột nhiên đưa tay ôm eo anh.

Cô biết thì sao, có thể ngăn cản người nhà họ Cố báo ân sao?

Hoặc là đứng ở góc độ là người ngoài xem phán xét?

Mặc kệ cô làm cái gì đều sẽ bị người nhà họ Cố chỉ trích.

Cô nên làm cái gì?

Cô đột nhiên ôm anh làm Cố Thành Viêm ngẩn đầu, ôm cô vào lòng.

Anh khẽ thở dài, đưa tay mơn trớn mái tóc dài của cô.

“Anh chắc chắn sẽ cho em một câu trả lời hài lòng.” Anh trầm giọng đảm bảo chắc chắn sẽ cho cô câu trả lời hài lòng.

Khả Lan nghe anh nói như vậy, vẻ mặt ngẩn ra, từ trong ngực anh ngẩng đầu, trong mắt có một tầng mờ mịt.

Cô hiểu, người nhà họ Cố tìm cô nói linh tinh là bởi vì biết phân lượng của cô trong lòng Cố Thành Viêm.

Cũng bởi vì như thế Khả Lan đột nhiên cảm thấy phân lượng quá nặng, nặng đến nỗi có quá nhiều áp lực.

Có phân lượng, tự nhiên cũng phải có trách nhiệm.

Im lặng hồi lâu, Khả Lan ở trong lòng anh thở dài, trầm giọng nói: “Em thừa nhận mình ích kỷ.”

Cô thừa nhận mình ích kỷ là ý nghĩ tự nhiên, không bàn về đạo đức, chỉ đơn giản là trả thù.

Người nhà họ Lương từng đối xử với cô thế nào, hôm nay rơi vào tình cảnh thế này là trừng phạt đúng tội.

Cô ích kỷ nghĩ người nhà họ Lương không được tha tội, càng không muốn Lương Tú Ly bởi vì quan hệ mà được đặc xá.

Nhưng, cô ích kỷ, ai sẽ dung túng? Người nhà họ Cố cũng muốn giúp Lương Tú Ly.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, đôi tay dần siết chặt, cảm chống lên trán cô, không lên tiếng, sắc mặt cực kỳ phức tạp khó chịu.

Đôi tay Khả Lan ôm chặt eo anh nhưng trong lòng lại cảm thấy bất đắc dĩ.

Quan hệ quan quyền phức tạp, không phải thứ cô có thể xen vào.

Về chuyện nhà họ Lương, trong lòng Cố Thành Viêm có nhiều phương pháp xử lý nhưng lại khó có thể quyết định.

Mặc dù Cố Thành Viêm không nói ra, Khả Lan cũng có thể nhìn ra được, anh nhúc nhích đầu vì chuyện Lương Tú Ly.

Cô không nói, không lên tiếng, chờ đợi kết quả.

Nhưng...Thời gian càng lâu, Khả Lan càng thấp thỏm bất an, cô cũng muốn biết, đáp án của anh là gì.

Đào mất đã tới đêm ba mươi, Khả Lan nhớ tới mẹ của mình, sau khi gọi điện thoại hỏi thăm liền ăn com với người nhà họ Cố.

Tuy ít gặp mẹ nhưng bởi vì thay đổi hoàn cảnh khiến Khả Lan bớt đi cảm giác đè ép.

Trên bàn com, người nhà họ Cố quây quần cùng nhau, bỏ qua những chuyện xảy ra lúc trước, bộ dáng vui vẻ hòa thuận, khiến Khả Lan cũng dần dần cảm giác có mùi vị của năm mới

Ánh mắt Cố Thành Thâm không dám dừng trên người Cố Thành Viêm.

Nhưng có thể nhìn ra được ba mẹ của Cố Thành Thâm rất quan tâm.

Tổng Nhất Nguyên vẫn giống như trước đây, trên người luôn mang theo ánh mặt trời, nhưng cô ba không giống như lúc trước nhìn về phía Khả Lan.

Có thể nói là không nhìn Khả Lan.

Ông bà Cố ngồi chung một chỗ, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, chỉ có sắc mặt ba của Cố Thành Viêm âm trầm.

Không khí tốt hơn so với trong tưởng tượng của Khả Lan, rất là vui.

Khả Lan gấp cá cho Cố Thành viêm, không mở miệng nói gì.

Anh liền gấp cho cô một miếng thịt gà, cúi đầu tựa vào bên tai cô nói: “Ăn com xong muốn đi đâu?”

Nghe Cố Thành Viêm hỏi, Khả Lan mím môi suy nghĩ một chút, trả lời anh: “Muốn đi chùa, hôm nay anh ăn com xong phải trực, sợ là không được.” Khả Lan nói xong, thở dài, vẻ mặt có chút mất mát.

Anh nghe cô nói đang muốn mở miệng trả lời, lúc này điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Anh vui vẻ nghe điện thoại, tin tức đầu dây bên kia lại làm cho cơ thể anh bỗng nhiên cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Chương 107

Lương Tú Ly tự tử, tử vong tại chỗ.

Sau khi Cố Thành Viêm nghe điện thoại, ngay sau đó điện thoại của nhà họ Cố vang lên, vốn dĩ anh muốn giấu chuyện này nhưng giấy không thể gói được lửa.

Sau khi ông Cố biết tin không ăn bữa com đoàn viên nữa, trực tiếp đi lên lầu, sắc mặt của bà Cố cũng rất lạnh lùng.

Vốn dĩ là đoàn viên nhưng bởi vì Lương Tú Ly chết nên không khí trở nên rất kỳ quái.

Sau khi Khả Lan biết chuyện, không thể nói rõ cảm giác trong lòng, thậm chí không thể tin được Lương Tú Ly sẽ tự tử.

Không để ý tới may mắn và điềm xấu, Khả Lan và Cố Thành Viêm đi tới nhà họ Lương.

Có thể nhìn thấy Lương Tú Ly máu thịt be bét nhưng có thể nhận dạng khuôn mặt.

Ông Lương tăng huyết áp được đưa đến bệnh viện.

Lương Bảo Nhi vẫn đứng bên thi thể Lương Tú Ly trên sân cỏ, ngơ ngác nhìn thi thể của mẹ mình.

Lương Khải Nghiệp cũng ở nhà họ Lương, đứng một bên nhìn thi thể Lương Tú Ly, sắc mặt tối sầm.

Khả Lan thấy tình hình nhà họ Lương, tâm tình trở nên khó có thể hình dung.

Lương Tú Ly đã chết, tại sao bà ta lại chọn tự tử?

Cố Thành Viêm xử lý xong chuyện Lương Tú Ly liền quay về doanh trại, có chuyện cần phải xử lý.

Lúc Khả Lan quay về nhà họ Cố đã là rạng sáng.

Trong nhà yên tĩnh, hình như mọi người đều đã ngủ.

Khả Lan về phòng, khép cửa lại, chuẩn bị ngủ, lần qua lần lại làm thế nào cũng không thể ngủ được.

Bộ dáng của Lương Tử Ly thoáng hiện lên trong đầu cô, cô cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái, nhưng theo như tính tình của Lương Tử Ly mà nói lựa chọn tự tử cũng là lẽ thường.

Nghĩ đến đây Khả Lan lật người, cảm thấy đầu óc càng hỗn loạn, từ trên giường ngồi dậy.

Ánh mắt quét khắp căn phòng, không có bóng dáng của Cố Thành Viêm, trái tim chợt cảm thấy có chút mất mát.

Mặc dù cô biết sáng mai anh sẽ quay về nhưng lại là giao thừa.

Mẹ cô không có ở đây, Cố Thành Viêm cũng không có, một mình ngây ngô trong phòng khiến cho người ta có cảm giác buồn bực.

Chần chừ, Khả Lan lại từ trên giường bò dậy, không mặc áo khoác, xuống lầu rót ly nước, đang chuẩn bị uống.

“Chị dâu.”

Người nói chuyện là Cố Thành Thâm, giọng nói mềm mại, dứt lời đi tới trước mặt Khả Lan cũng tự rót cho mình một ly nước.

Khả Lan nghe giọng của Cố Thành Thâm, liền giật mình, trong đầu nhớ lại trước đó vài ngày, chuyện Cố Thành Thâm thích Cố Thành Viêm.

Rốt cuộc là người một nhà, loại tình cảm không được thể tục cho phép, Khả Lan cũng hy vọng Cố Thành Thâm sớm nhận rõ sự thật.

“Thành Thâm, xuống uống nước sao?”

Khả Lan lịch sự trả lời một câu khách sáo.

Cố Thành Thâm nghe Khả Lan nói, nghiêng đầu nhìn Khả Lan, mím môi chần chừ hồi lâu mới nói: “Trước kia đều là em không tốt, ngưỡng mộ anh Thành Viêm, cho nên.....” Cố Thành Thâm nói tới đây, dừng lại không nói thêm gì nữa.

Khả Lan nghe Cố Thành Thâm nói như vậy liền giật mình, Cố Thành Thâm như vậy là nghĩ thông suốt sao?

“Đều đã qua rồi đừng để trong lòng.”

Cố Thành Thâm không nói gì, Khả Lan liền an ủi cô ta một câu.

Rốt cuộc đều là chuyện đã qua, chỉ cần Cố Thành Thâm không liều chết vì chuyện này thì cũng không có gì.

Song Cố Thành Thâm tuổi còn nhỏ, vẫn chưa xảy ra chuyện gì khiến cho không thể tha thứ được với Cố Thành Viêm.

Cố Thành Thâm nghe Khả Lan nói, cơ thể bỗng nhiên cứng đờ, ngẩng đầu nhìn về phía Khả Lan, môi mông khê mở, há miệng muốn nói gì đó nhưng lời đến khóe miệng một lúc lâu lại không thốt ra ngoài.

Cô ta cũng không phải thật sự buông tha, nếu như không phải đoạn thời gian đó Khả Lan rời khỏi nhà họ Cố, anh Thành Viêm nửa sống nửa chết vì cô, cô ta cũng sẽ không biết phân lượng của Lâm Khả Lan trong lòng Cố Thành Viêm.

Chính vì vậy, cô ta hiểu rõ, trong lòng anh Thành Viêm chỉ có Lâm Khả Lan.

Cô ta không chen vào giữa bọn họ chỉ là vì không muốn anh Thành Viêm mất hứng.

“Vâng.”

Cố Thành Thâm gật đầu trả lời Khả Lan rồi không lên tiếng nữa.

Uống nước xong trực tiếp đi lên lầu quay về phòng, Khả Lan uống hết nước cũng trở về phòng.

Trong nhà vẫn trống rỗng như cũ, cả đêm không ngủ được.

Hôm sau trời vừa sáng, ngày đầu năm mới, nhà họ Cố không có mùi vị đón năm mới.

Mỗi người đều bận việc riêng, ông Cố vì chuyện của nhà họ Lương, cực kỳ tự trách, sau khi Cố Thành Viêm về nhà, có lẽ bởi vì mệt mỏi về tứ phòng liền lên giường nằm ngủ.

Khả Lan ở trong phòng giúp ăn sửa lại chăn, nhìn sắc mặt tiêu tụy của anh, trong lòng có cảm giác bất đắc dĩ.

Lúc trước cô liền có thể đoán được mặc dù Lương Tú Ly tự tử nhưng Lương Tú Ly nhất định sẽ không để cái chết của mình trở nên đơn giản lại bình thường.

Cho nên có phải Cố Thành Viêm như thế đầu vì chuyện của Lương Tú Ly không.

Nhưng Khả Lan không biết mình nên giúp Cố Thành Viêm thế nào.

Đứng bên giường hồi lâu, cuối cùng Khả Lan thở dài, xoay người chuẩn bị ra khỏi phòng.

Anh đột nhiên đưa tay kéo tay cô lại, sức lực trên tay không nặng không nhẹ.

Khả Lan dừng lại, xoay người nhìn về phía anh, không nói, chờ anh mở miệng trước.

Cố Thành Viêm nhìn thấy Khả Lan dừng bước, đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, ngón tay giật giật, ý bảo cô ngồi xuống bên cạnh.

Khả Lan không lên tiếng, ngồi xuống bên cạnh anh, ánh mắt dừng trên khuôn mặt anh, không có mở miệng chờ anh mở miệng trước.

Cố Thành Viêm thấy Khả Lan ngồi xuống, lúc này mới khẽ thở dài, đưa tay nắm tay Khả Lan nói: “Từ sớm nhà họ Cố và nhà họ Lương đã rối loạn, không phải vì tình bạn của hai ông cụ mà vì một người phụ nữ.” Giọng Cố Thành Viêm chậm rãi, mặc kệ Khả Lan có muốn nghe hay không, tự nói với cô.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói, gật đầu một cái bày tỏ mình nghe thấy; nhưng không hiểu tại sao nhà họ Cố và nhà họ Lương đây đưa chỉ vì một người phụ nữ.

Cố Thành Viêm thấy Khả Lan gật đầu tiếp tục nói: “Lúc đầu tình hình chính trị rối loạn, ông nội bị bắt, người vợ chưa cưới của ông Lương vì muốn cứu ông nội đã tự dâng hiến cuộc đời của mình.

“Khi đó ông Lương vì chuyện này không gượng dậy nổi thiếu chút nữa tự tử; mặc dù sau đó ông Lương vẫn còn sống nhưng cả con người đều thay đổi.”

“Ông Lương đối với người phụ nữ kia là chân tình nhưng lại bởi vì tranh chấp chính quyền của các đảng phái đã phá hủy hai người bọn họ.”

“Sau đó ông Lương trao quyền cho cấp dưới, người phụ nữ kia mang thai lại trốn thoát khỏi nhà họ Dương.”

Cố Thành Viêm nói xong lời cuối cùng đưa tay kéo cô qua.

Chuyện này anh luôn cho rằng nhà họ Cố thiếu nợ nhà họ Lương.

Khả Lan thấy Cố Thành Viêm nói xong liền giật mình, mang thai, chạy trốn khỏi nhà họ Dương; cô chợt cảm thấy đã từng nghe ở đâu đó nhưng cũng không dám tin chắc.

Khả Lan không lên tiếng, sau khi biết chuyện này, Khả Lan liền hiểu quan hệ phức tạp của nhà họ Cố và nhà họ Lương.

Im lặng hồi lâu.

“Cho nên anh rất áy náy?” Khả Lan đột nhiên hỏi ngược lại anh.

Không khó nhìn ra nhà họ Cố rất để ý tới chuyện nhà họ Lương nhưng kết quả cuối cùng lại không như ý muốn.

Anh nghe Khả Lan hỏi cơ thể bỗng nhiên cứng đờ, bàn tay đang ôm cô càng siết chặt, môi mím chặt, không tiếng động khẳng định câu hỏi của Khả Lan.

Nhưng mà biểu hiện của Cố Thành Viêm khiến Khả Lan buồn bực cô giùng giăng từ trong lòng anh ra ngoài.

Ánh mắt dừng lại trên mặt anh, mím môi chần chờ hồi lâu, há miệng muốn nói gì đó lại cảm thấy lúc này cô không nên nói gì.

Cố Thành Viêm thấy Khả Lan không nói chuyện, đưa tay kéo người về lại trong lòng, đôi tay ôm lấy cô nói: “Cũng không chỉ là áy náy, chỉ muốn nói cho em biết, ông bà nội sẽ giúp đỡ nhà họ Lương, đơn giản chỉ vì chuyện này.” Anh đã sớm chuẩn bị cũng không định buông tha Lương Tú Ly.

Chỉ là không ngờ Lương Tú Ly sẽ tự tử.

Lời nói của anh khiến không khí trong phòng đột nhiên chìm xuống.

Khả Lan giùng giăng, từ trong lòng anh ra ngoài, ngẩng đầu, ánh mắt dừng trên mặt anh.

“Cho nên bởi vì như vậy nên anh đã bắt Lương Tú Ly rồi lại thả ra?” Khả Lan cũng không muốn so đo, chẳng qua chỉ cảm thấy không công bằng.

Vì ông Lương mà Lương Tú Ly có thể trốn tránh tất cả tội lỗi sao?

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, vẻ mặt bỗng nhiên trầm xuống, đôi tay ôm cô dần siết chặt, trầm giọng nói: “Cũng sẽ không thả ra, chỉ là không vội.”
Dứt lời ánh mắt của anh dừng trên mặt cô.

Nhìn ra được là cô không vui.

Khả Lan nghe anh nói như vậy, im lặng, đột nhiên từ trên giường đứng dậy, ở trên cao nhìn xuống anh, môi mím khe khẽ mở muốn nói gì đó.

Nhưng cuối cùng lại không nói gì.

Cô đưa tay giúp anh sắp xếp chăn đệm, nói với anh cô muốn ra ngoài đi dạo.

Cố Thành Viêm thấy Khả Lan muốn đi, thăm đoán ý nghĩ của Khả Lan, vội vàng đưa tay nắm tay cô, hai mắt tối tăm, chăm chú nhìn Khả Lan.

Mặc dù chuyện này là chuyện của nhà họ Lương và nhà họ Cố nhưng bởi vì Khả Lan có hận thù cho nên lúc này Khả Lan cũng có quyền phát ngôn.

“Sao vậy?”

Anh trầm giọng hỏi Khả Lan, chờ cô trả lời.

Khả Lan nghe anh hỏi, hơi dừng lại, há miệng muốn trả lời cuối cùng lời đã đến miệng nhưng vẫn không thể nói.

Nhưng thấy khuôn mặt nghiêm túc của anh, Khả Lan lại đột nhiên cảm thấy hơi sợ.

“Không có việc gì.”

Khả Lan gượng ép trả lời Cố Thành Viêm.

Về chuyện Lương Tú Ly, Khả Lan cảm giác mình thật sự không có quyền phát ngôn.

Lương Tú Ly đã chết không thể sống lại, quan hệ nhà họ Cố và nhà họ Lương đã như vậy, đền bù cũng không thể khiến Lương Tú Ly sống lại.

Cô còn có thể nói gì?

Mặc dù Khả Lan trả lời không có chuyện gì nhưng anh không cho là như vậy.

Không khó nhìn ra, Khả Lan rất đề ý chuyện của Lương Tú Ly.

Chính bởi vì biết như vậy nên Cố Thành Viêm mới hỏi Khả Lan nhưng câu hỏi của anh lại trở nên vô lực, Khả Lan trả lời cực kỳ đơn giản.

Rồi sau đó.....

Cố Thành Viêm không nói thêm gì nữa để mặc cho Khả Lan đi ra ngoài.

Ra khỏi cửa thấy tình hình bên ngoài lại khiến Khả Lan phục hồi tinh thần lại quay về phòng.

Tuy nói nhà họ Cố không nhỏ nhưng Khả Lan chỉ biết ngây ngô ngồi trong phòng.

Trở về phòng Khả Lan thấy Cố Thành Viêm vẫn ngồi ở đầu giường, ánh mắt trầm tư.

Vốn dĩ Khả Lan không muốn quấy rầy Cố Thành Viêm nhưng thấy bộ dáng của anh cô lại đi tới trước mặt anh.

Còn chưa kịp mở miệng nói chuyện anh đã đưa tay ôm cô vào lòng.

Sức lực trên tay anh không nặng không nhẹ, ôm Khả Lan, hơi thở phun bên tai cô.

Cử động của Cố Thành Viêm khiến Khả Lan cảm thấy bối rối, giằng giằng từ trong lòng anh ra ngoài, chỉ vào anh đang muốn nói chuyện nhưng lời đến khóe miệng lại nuốt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Dừng Để Ý

Cố Thành Viêm mím môi im lặng hồi lâu, cúi đầu nhìn Khả Lan, hé miệng nói: “Có chuyện gì em nói đi.”

Anh mở miệng, hy vọng Khả Lan có thể nói hết những suy nghĩ trong lòng mình.

Nhưng chuyện đã thành ra thế này, anh hy vọng có thể cùng với Khả Lan nói rõ mọi chuyện.

Khả Lan nghe anh nói, ánh mắt hơi dừng lại, há miệng muốn trả lời rồi lại chần chừ không nói.

Cô có thể có chuyện gì?

Nói cô hận Lương Tú Ly nhiều thế nào, thấy Lương Tú Ly chết rồi, trong lòng cô thật vui mừng sao?

Nói những lời này ra chỉ càng làm cho mọi người thêm phiền não, cần gì phải nói ra?

Một lát sau.

Khả Lan giùng giàng từ trong ngực anh đứng dậy, ánh mắt dừng trên mặt anh nói: “Em nhớ mẹ.” Khả Lan đột nhiên thay đổi đề tài.

Tính toán ngày tháng, đã lâu rồi cô chưa gặp mẹ.

“Chúng ta đi thăm mẹ đi.” Khả Lan tiếp tục nói.

Lương Tú Ly chết đi khiến cho cô nhận ra một chuyện, phải biết quý trọng những thứ trước mắt.

Nhưng lời nói của Khả Lan lại làm cho ánh mắt của Cố Thành Viêm u ám, anh không vội vã trả lời cô....mà đưa tay kéo cô qua, mím môi cuối cùng chỉ gật đầu trả lời cô.

“Ừ.”

Sau khi Lương Tú Ly xảy ra chuyện khiến cả thành phố xôn xao, chủ tịch của tập đoàn Lương Thị chết đi khiến cho mọi người ở khắp nơi chú ý.

Quân đội không có giải thích gì, Lương Thị chỉ nói là chuyện ngoài ý muốn.

Àm ỉ mấy ngày chuyện của Lương Tú Ly liền được che giấu đi, dần dần mọi người cũng dần lãng quên.

Đối với cái chết của Lương Tú ly ông Cố và bà Cố cảm thấy rất áy náy, bọn họ không thể hoàn thành chuyện bọn họ đồng ý với ông Lương.

Ông Lương vào bệnh viện, bởi vì nóng giận huyết áp tăng lên, lần này thật sự trúng gió không biết có thể tỉnh lại hay không.

Mỗi ngày người nhà họ Cố đều luân phiên nhau tới trông ông Lương, những năm này ông Lương ở nhà họ Cố, mọi người dù sao cũng có chút tình cảm với ông.

Ngày nhìn như bình tĩnh và bận rộn.

Lương Tú Ly chết đi kéo theo việc chứng khoán của Lương Thị bị biến động, Kim Hạo nhắc nhở Khả Lan lúc này nên lộ diện rồi.

Khả Lan tiến tới hội đồng quản trị của Lương Thị, vốn dĩ tưởng rằng sẽ xuôi gió xuôi nước nhưng ngày đầu tiên cô vào hội đồng quản trị liền nhìn thấy Lương Bảo Nhi.

Lúc Khả Lan nhìn thấy Lương Bảo Nhi là hôm giao thừa, lúc ấy mặt cô ta xám như tro tàn.

Nhưng lúc này Lương Bảo Nhi dường như khôi phục lại bộ dáng cũ, dung nhan tỏa sáng.

Con gái kế thừa sản nghiệp của mẹ, Lương Bảo Nhi muốn thông qua hội đồng quản trị thừa kế địa vị ban đầu của Lương Tú Ly.

Nhưng.....

Hội đồng quản trị cho rằng Lương Bảo Nhi còn quá trẻ, từ đó đề cử Lâm Khải Nghiệp làm chủ tịch của Lương Thị.

Lâm Khải Nghiệp từ giám đốc thăng lên thành chủ tịch, nguyên nhân chủ yếu là vì ông là người giám hộ của Lương Bảo Nhi, cổ phần mà Lương Tú Ly để lại chi phối rất nhiều.

Dĩ nhiên trong này có dính dáng đến chuyện xưa hay không thì không có ai biết.

Nhưng mà hiện tại Lương Thị thay đổi người mới.

Từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc cuộc họp hội đồng quản trị Khả Lan chỉ ngồi một bên lặng lẽ nghe các thế lực tranh chấp, cho đến khi kết thúc lúc này Khả Lan mới đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Nhưng.....

Cô bị Lương Bảo Nhi ngăn cản đường đi.

“Chị thật là lợi hại có thể hại chết người còn có thể làm như không có chuyện gì ngồi ở trong hội đồng quản trị, chị không sợ oan hồn lấy mạng sao?” Giọng nói của Lương Bảo Nhi trầm thấp sắc sảo ánh mắt nhìn Khả Lan rất lạnh lùng.

Khả Lan nghiêng đầu, ánh mắt dừng trên người Lương Bảo Nhi, thờ dãi không để ý tới.

Lương Bảo Nhi bị làm lơ trong lòng dâng lên lửa giận, đôi tay nắm chặt thành quyền, lạnh lùng nhìn chăm chăm Khả Lan, lại không mở miệng nữa.

Lúc này không giống như ngày xưa, bây giờ cô ta thật sự không bằng Lâm Khả Lan.

Chỉ là không sao, cô ta sẽ không để Lâm Khả Lan trôi qua tốt hơn.

Khả Lan không để ý tới Lương Bảo Nhi, Lương Bảo Nhi cũng không gây khó khăn gì thêm, nghiêng đầu rời đi.

Ngược lại Lâm Khải Nghiệp đột nhiên ngăn cản Khả Lan.

“Khả Lan.”

Bộ dáng Lâm Khải Nghiệp vẫn như trong ấn tượng của Khả Lan, nhưng mà lúc này vẻ mặt Lâm Khải Nghiệp hồng hào, mặt mày tuấn tú như trước.

“Tổng giám đốc Lâm có gì chỉ dạy?”

Khả Lan lạnh giọng trả lời Lâm Khải Nghiệp.

Bây giờ Lâm Khải Nghiệp xem như là mặc áo gấm, từ hai bàn tay trắng nghèo rớt mồng tơi trở thành chủ tịch như ngày hôm nay.

Lời nói của Khả Lan khiến cho vẻ mặt Lâm Khải Nghiệp hơi dừng lại, sắc mặt trở nên lúng túng.

Lát sau Lâm Khải Nghiệp liền khôi phục sắc mặt như bình thường, khóe miệng khẽ nở nụ cười: “Chúng ta là ba con, ăn một bữa cơm cùng ba đi.”

Giọng nói Lâm Khải Nghiệp không nhanh không chậm, trong giọng nói lộ ra vẻ quan tâm, muốn mời Khả Lan cùng ăn cơm.

Đột nhiên nhận được lời mời của Lâm Khải Nghiệp khiến Khả Lan giật mình, ba con?

Nếu như Lâm Khải Nghiệp thật sự xem cô là con gái, lúc đầu cũng sẽ không bỏ rơi hai mẹ con cô, tự sinh tự diệt, nhiều năm qua chẳng quan tâm.

Bây giờ muốn cứu vãn? Không cảm thấy quá muộn sao!

“Được.”

Khả Lan muốn từ chối nhưng lại muốn nghe xem rốt cuộc Lâm Khải Nghiệp sẽ nói gì với cô nên đồng ý.

Hình như Lâm Khải Nghiệp không ngờ rằng Khả Lan sẽ đồng ý, khuôn mặt lộ vẻ vui mừng.

Lương Bảo Nhi thấy Lâm Khải Nghiệp và Khả Lan đi ăn cơm, sắc mặt càng trở nên âm trầm, cô ta và Lâm Khả Lan đều là con gái của Lâm Khải Nghiệp, Lâm Khải Nghiệp sẽ đứng về phía ai?

Trên đường vẫn chưa hết không khí của năm mới, ven đường có thể nhìn thấy bóng dáng vui mừng của trẻ con.

Khả Lan cùng Lâm Khải Nghiệp đi tới quán ăn.

Hiếm khi hai người mới có thể cùng ngồi ăn một bữa cơm, nhưng tâm tình hoàn toàn không giống tình cảm cha con như bình thường.

“Tình cảm giữa con và tiểu Viêm vẫn tốt chứ?”

Lâm Khải Nghiệp mở miệng trước hỏi Khả Lan.

Sắc mặt hiền hòa, giọng nói chậm chậm, bày ra bộ dáng cực kỳ quan tâm.

Khả Lan nghe Lâm Khải Nghiệp hỏi khẽ nhủ mảy, sau đó lại tươi cười trả lời: “Vẫn tốt.” Dứt lời Khả Lan cầm ly nước trên bàn nhấp một hớp chờ đợi câu nói tiếp theo của Lâm Khải Nghiệp.

“Thời gian hai đứa ở chung với nhau cũng không ngắn, hai đứa phải tổ chức hôn lễ chứ.” Lâm Khải Nghiệp nghe thấy câu trả lời có chút xa lánh của Khả Lan, khuôn mặt lộ vẻ lúng túng.

Nhưng lúc này trong tim của ông ta không có cảm giác áy náy của người làm cha, ngược lại muốn dựa vào quan hệ của Lâm Khả Lan và Cố Thành Viêm củng cố địa vị của mình ở Lương Thị.

Nhiều năm qua Lương Tú Ly cũng chỉ xem ông ta như công cụ trả thù, hiện tại Lương Tú Ly chết rồi, ông ta muốn nắm quyền ở Lương Thị, đến lúc đó muốn gió có gió, muốn mưa có mưa.

Lời nói của Lâm Khải Nghiệp khiến cơ thể Khả Lan bỗng nhiên cứng đờ, nói tới hôn lễ Khả Lan cũng bối rối.

Có hôn lễ, theo như quy tắc của người nhà họ Cố chắc chắn sẽ không để cho cô làm việc ở Lương Thị, lấy chồng theo chồng đã thành thông lệ.

Nhưng bây giờ vẫn chưa tới lúc.

“Làm cha mẹ cũng hy vọng con cái của mình có một gia đình hạnh phúc.” Lâm Khải Nghiệp thấy Khả Lan không trả lời lại mở miệng nói tiếp.

Dứt lời Lâm Khải Nghiệp cúi đầu đôi tay nắm chặt tựa như áy náy.

Nhưng mà lời của Lâm Khải Nghiệp rơi vào tai Khả Lan liền trở nên cực kỳ chói tai.

Im lặng.

Khả Lan đột nhiên đứng dậy cầm ly nước trong tay hất vào mặt Lâm Khải Nghiệp, hừ lạnh một tiếng.

“Gia đình hạnh phúc? Nói thật dễ nghe, ông làm Trần Thế Mỹ, vinh hoa phú quý, còn tôi với mẹ thì sao? Bị ông xem thường nhiều năm, ông có quan tâm tới dù chỉ là một lần hay không?” Khả Lan nói tới đây liền nở nụ cười lạnh.

Bây giờ nói những lời như thế có ích lợi gì?

Trong lòng Lâm Khải Nghiệp chưa từng tồn tại người con gái là cô, hiện tại cũng chỉ là vì lợi ích nên ông ta mới như vậy.

Khả Lan đột nhiên nhắc tới Dương Tố Phương khiến khuôn mặt vốn bình tĩnh của Lâm Khải Nghiệp bỗng nhiên nhúm chặt.

Ông ta cúi đầu im lặng, sau đó lại ngẩng đầu nhìn Khả Lan, há miệng muốn nói chuyện nhưng lời đến miệng lại không thể nói ra một chữ.

Không khí trong phòng nhất thời trở nên cực kỳ đè nén.

Lúc này Khả Lan cảm thấy không có khẩu vị, phiền lòng.

Xoay người muốn bỏ đi.

Lúc này cửa phòng đột nhiên bị mở ra.

Người mở cửa là một phụ nữ chừng hai mươi tuổi, từ bên ngoài đi tới trước mặt Lâm Khải Nghiệp.

“Tổng giám đốc Lâm thì ra anh ở đây, em nhớ anh muốn chết.” Người phụ nữ nũng nịu sà vào lòng Lâm Khải Nghiệp.

Lâm Khải Nghiệp theo bản năng đưa mắt nhìn Khả Lan, sau đó kéo người phụ nữ ở trong lòng mình ra, sắc mặt càng khó chịu hơn, há miệng muốn giải thích.

Khả Lan đã rời khỏi phòng.

“Ai cho cô tới.”

Thấy Khả Lan đi xa, Lâm Khải Nghiệp chỉ có thể phát tiết lên người phụ nữ này.

Lúc đầu khi ôm nhầm con, ông ta có thể nhìn thấu Khả Lan và Cố Thành Viêm là thanh mai trúc mã, ông ta cho rằng đối người trở lại, duyên phận của hai người sẽ kết thúc.

Nhưng mà không ngờ vẫn có thể đến với nhau.

Sớm biết Lâm Khả Lan có thể leo lên cây đại thụ như vậy, năm đó ông ta sẽ không đối xử với Khả Lan như vậy.

Nhưng mà không sao, nói thế nào ông ta cũng là cha ruột của Lâm Khả Lan, từ nhỏ lòng dạ của đứa nhỏ này đã mềm.

Bởi vì Lâm Khải Nghiệp, tâm tình của Khả Lan hoàn toàn bị phá hư.

Rời khỏi quán ăn Khả Lan vừa đứng lúc nhìn thấy Lục Hiểu Phong.

Hình như Lục Hiểu Phong đặc biệt tới tìm cô, vừa nhìn thấy cô ra ngoài liền lập tức đi tới đón.

“Chị dâu, đại ca đang chờ chị đấy.”

Đây là lần đầu tiên trong năm mới Lục Hiểu Phong gặp Lâm Khả Lan, trước đó vài ngày cậu ta vẫn còn lo lắng chuyện đại ca và chị dâu cãi nhau.

Bây giờ nhìn thấy hai người tái hợp, cậu ta đột nhiên cảm thấy yên tâm.

Biết Cố Thành Viêm tới Khả Lan càng tăng nhanh bước chân, theo Lục Hiểu Phong đi về phía Cố Thành Viêm.

Anh đang ngồi trong xe, hình như không thiếu thời gian đợi Khả Lan, thấy cô đi tới, quay đầu nhìn về phía Khả Lan, khóe miệng nở nụ cười cưng chiều.

Khả Lan nhìn thấy bộ dáng của anh, khóe miệng khẽ nở nụ cười, nhấc chân ngồi lên xe.

Mới vừa lên xe, anh liền đưa tay ôm eo cô, đôi tay nhẹ nhàng dùng sức ôm cô vào trong ngực.

Khả Lan nương theo Cố Thành Viêm, từ trong lòng anh ngẩng đầu, con ngươi đảo lòng vòng hỏi “Sao anh lại tới đây?” Khả Lan cùng Lâm Khải Nghiệp tới quán ăn là quyết định tạm thời, tại sao Cố Thành Viêm lại ở đây?

Chẳng lẽ anh cài máy theo dõi lên người cô sao?

Nghĩ đến đây ánh mắt Khả Lan đột nhiên chìm xuống, mím môi nhìn anh, khuôn mặt lộ vẻ không vui.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan hỏi khẽ cười, mon trón mái tóc của cô, nhẹ giọng nói: “Lúc đến Lương Thị vừa đúng lúc nhìn thấy em lên xe của Lâm Khải Nghiệp, cũng muốn đi tới nhưng đó lại là ba ruột của em, anh không muốn quấy rầy.” Dứt lời anh đưa tay捏o mũi cô.

Mặc dù nhìn thấy sự hoài nghi trong đôi mắt cô, trong lòng trừ ngoài ý muốn càng thêm không hy vọng cô tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Chương 109

Khả Lan không có không tin lời giải thích của Cố Thành Viêm, chẳng qua chỉ cảm thấy anh thay đổi, không còn giấu giếm nữa.

Nghĩ đến đây, Khả Lan vòng tay ôm eo anh, tựa vào trong ngực anh, trong mũi thoang thoảng mùi cơ thể cùng với mùi thuốc lá trên người anh.

“Anh hút thuốc?” Khả Lan nhỏ giọng hỏi.

Hình như Cố Thành Viêm có thói quen hút thuốc, mặc dù cô chưa bao giờ thấy anh hút thuốc nhưng cô có thể ngửi thấy.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, hơi ngừng lại, rồi gật đầu “ừ” một tiếng, thừa nhận có hút thuốc lá.

Đang phải tranh giành quá mức kịch liệt làm anh phiền lòng.

Khả Lan nghe anh trả lời, vội vàng từ trong ngực anh ngẩng đầu nhìn về phía anh, lúc nhìn thấy chân mày của anh nhíu chặt thì cảm thấy lo lắng trong lòng.

Cô không biết trong đầu anh chứa bao nhiêu thứ nhưng trong ấn tượng của cô Cố Thành Viêm luôn để chuyện buồn trong lòng chưa bao giờ nói ra.

Bây giờ Cố Thành Viêm hút thuốc nhất định là trong lòng có chuyện.

Chần chừ, Khả Lan lại nói: “Em sẽ luôn ở bên anh, đừng buồn.”

Cố Thành Viêm nghe thấy Khả Lan nói, chân mày vốn dĩ nhíu chặt liền thả lỏng, không ngờ cô sẽ nói những lời này.

Im lặng.

Khả Lan giùng giàng từ trong lòng anh ra ngoài, ngẩng đầu lên, hôn lên môi anh.

Đột nhiên bị cô hôn, khuôn mặt vốn dĩ cương nghị dần dần thay đổi, khóe miệng khẽ nở nụ cười.

Khả Lan nhìn thấy bộ dáng của anh trong lòng cảm thấy hứng thú.

Sau đó cô lại đưa tay vòng chắc cổ anh, hôn lên môi anh một cái.

Cố Thành Viêm không ngờ Khả Lan sẽ hôn hai cái làm cả người anh cứng ngắc, sau đó lại cúi đầu nhìn Khả Lan.

“Sao em lại làm như vậy?” Anh trầm giọng hỏi, giọng nói trở nên khàn khàn.

Khả Lan nghe anh nói, nở nụ cười....khanh khách, đôi tay vòng quanh cổ anh nói: “Không thích sao?” Dứt lời Khả Lan dần dần buông tay ra.

Cố Thành Viêm đột nhiên dùng sức ôm Khả Lan vào lòng.

Hai người áp sát vào nhau.

Lục Hiểu Phong đang lái xe, lúc này nhìn thấy động tác của Cố Thành Viêm và Khả Lan, không nhịn được ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở hai người sự tồn tại của cậu ta.

Ngay lập tức Khả Lan khẽ run lên, vội vàng đẩy Cố Thành Viêm ra, khuôn mặt đỏ bừng.

Động tác của Khả Lan khiến sắc mặt Cố Thành Viêm bỗng nhiên trầm xuống, anh nghiêng đầu nhìn Lục Hiểu Phong đang lái xe, trong lòng tức giận, không lên tiếng, trong lòng đã quyết tâm sau này không dung túng cấp dưới không biết lớn nhỏ như vậy nữa.

Xe chạy thẳng đến trụ sở của quân đội, dừng lại trước nhà họ Cố.

Khả Lan và Cố Thành Viêm xuống xe, Lục Hiểu Phong liền vội vàng chạy đi giống như chạy trốn.

Ở nhà họ Cố bởi vì chuyện Lương Tú Ly chết, ông bà Cố đối với Khả Lan dù sao cũng hơi chán ghét, ánh mắt bà Cố nhìn Khả Lan đã không còn giống như lúc trước.

Sắc mặt ông Cố càng thêm âm trầm.

Về phần những người khác, sau năm mới lại bắt đầu khôi phục công việc như lúc đầu.

Nhà họ Cố lại trở nên yên tĩnh như trước.

Khả Lan và Cố Thành Viêm vừa mới vào nhà, anh đột nhiên xoay người ép cô vào góc tường, cúi đầu hôn môi cô.

Khả Lan theo bản năng từ chối anh, ở đây là phòng khách.

Đôi tay anh ôm cô, căn bản không cho cô tránh ra, Khả Lan chỉ còn cách vòng tay ôm eo anh, đáp lại nụ hôn của anh.

Trong giây lát.

“Khụ.....Khụ.....”

Trong nhà vang lên giọng ho khan, bà Cố đứng trong phòng khách nhìn hai người trẻ tuổi.

Tuy nói Lương Tú Ly chết đi không thể trách Khả Lan nhưng sau khi Lương Tú Ly chết Khả Lan liền tiến vào Lương Thị.

Bây giờ bà không thể nhìn rõ rốt cuộc Lâm Khả Lan này là cô gái thế nào.

Mặc dù bà cảm thấy tiểu Viêm thích là được nhưng mà Lâm Khả Lan quá phức tạp.

Đột nhiên nghe thấy tiếng ho khan, Khả Lan vội vàng đẩy anh ta, theo tiếng ho nhìn lại thấy bà Cố đang đứng cách đó không xa.

Mặc dù sắc mặt bà Cố bình tĩnh tự nhiên nhưng trong lòng có chút không vui.

“Tiểu Viêm, mấy ngày nay ông Lương ở bệnh viện, cháu có thời gian rảnh thì hãy tới thăm ông ấy.” Bà Cố trầm giọng nhắc nhở Cố Thành Viêm cũng không nói thêm gì với Cố Thành Viêm và Khả Lan.

Rốt cuộc là chuyện của người trẻ tuổi, bà không thể quản nhiều được.

“Vâng.”

Cố Thành Viêm nghe bà Cố nói liền trầm giọng trả lời bà.

Mấy ngày nay anh không tới bệnh viện thăm ông Lương chủ yếu là bởi vì di chúc của Lương Tú Ly phá hư quan hệ của Cố Thành Viêm và ông Lương.

Bây giờ bà nội mở miệng đoán chừng con giận trong lòng ông Lương đã dần dần tiêu mất.

Sau khi Cố Thành Viêm gật đầu đồng ý với bà Cố, bà Cố liền quay đầu bỏ đi.

Trong nhà lại yên tĩnh như thường. Khả Lan trở thành cổ đông của Lương Thị cũng đảm nhận một chức vụ ở Lương Thị.

Nhưng phần lớn là chức vụ nhân rồi, mỗi ngày Khả Lan đều đối mặt với một ít tài liệu vô dụng.

Lương Thị nhìn như bình ổn nhưng cũng có phe phái tranh chấp kịch liệt.

Một phái đứng đầu là Lâm Khải Nghiệp, phái còn lại chính là Lương Bảo Nhi.

Hai người đều tranh giành vị trí chủ tịch.

Nhưng bởi vì Lâm Khải Nghiệp lớn tuổi hơn, có kinh nghiệm nên được đề cử làm chủ tịch nhưng Lương Bảo Nhi vẫn không buông tha vị trí này.

Lúc này Khả Lan không muốn tranh chấp chỉ làm công việc nhân rồi của mình, yên lặng theo dõi biến hóa.

Cho đến một ngày, Lương Thị lại tổ chức cuộc họp cổ đông lần nữa, cuộc đấu tranh giữa Lương Bảo Nhi và Lâm Khải Nghiệp trở nên kịch liệt, hai người đều vì vị trí chủ tịch mà tranh chấp gay gắt.

Thực lực hai người ngang nhau, không thể phân cao thấp, cổ đông của Lương Thị vẫn giữ thái độ như lúc đầu.

Hình như Lương Bảo Nhi bị ép tới mức nóng nảy, không nói gì liền kéo Khả Lan từ trong đám người ra.

“Tôi cho rằng Lâm Khả Lan thích hợp với vị trí chủ tịch của Lương Thị hơn Lâm Khải Nghiệp.” Giọng nói của Lương Bảo Nhi không nhanh không chậm, hình như đã sớm tính toán.

Khả Lan nghe Lương Bảo Nhi nói, cả người ngây ngẩn, há miệng muốn nói nhưng một lúc lâu vẫn không thốt nên lời.

Lương Bảo Nhi đề cử cô làm chủ tịch?

Vì muốn đấu với Lâm Khải Nghiệp?

“Lâm Khả Lan đã từng được chọn làm ảnh bìa trên tạp chí kinh tế, đã từng nhiều lần làm từ thiện ở Hàng Châu, lại nắm trong tay 35% cổ phần, nên giữ chức chủ tịch.” Lương Bảo Nhi nói xong liền cười ánh mắt quét khắp phòng.

Thấy không ít người gật đầu, trong lòng Lương Bảo Nhi từ từ suy tính.

Nếu như Khả Lan đảm nhận chức chủ tịch, Lâm Khải Nghiệp nhất định sẽ tranh giành với Khả Lan.

Đến lúc đó cô ta có thể nhìn Lâm Khả Lan và Lâm Khải Nghiệp càn đấu đến hai bên đều bị thương.

Lương Bảo Nhi đề cử Lâm Khả Lan làm chủ tịch, sau khi người của hội đồng quản trị suy tính, một số người cảm thấy Khả Lan chính là chìa khóa để giải quyết vấn đề giữa Lương Bảo Nhi và Lâm Khải Nghiệp.

Bởi vì Khả Lan thích hợp mọi người liền đồng ý để Khả Lan làm chủ tịch.

Khả Lan còn chưa chuẩn bị tinh thần đã được bỏ phiếu thông qua.

Lương Bảo Nhi thấy Khả Lan ngồi lên vị trí chủ tịch, ý cười trong mắt tràn đầy, Lâm Khải Nghiệp vì không giành được vị trí chủ tịch, dùng sức đập xuống bàn tỏ ý tức giận.

Khả Lan vẫn đứng im tại chỗ không biết phải làm sao.

“Chúc mừng chị.” Sau khi mọi người bỏ phiếu liền rời đi, Lương Bảo Nhi đi tới trước mặt chúc mừng Khả Lan.

Mặc dù Lương Bảo Nhi hận Khả Lan nhưng quyết sẽ không biểu hiện ra ngoài.

Mặc dù bây giờ Lâm Khả Lan làm chủ tịch nhưng cô ta nhất định sẽ khiến chuyện Lâm Khả Lan làm chủ tịch trở nên không đơn giản.

Đột nhiên nhận được lời chúc mừng của Lương Bảo Nhi khiến Khả Lan liền giật mình.

Cô bị Lương Bảo Nhi đề cử làm chủ tịch, nguyên nhân trong này nhất định không đơn giản.

Nhưng mà bây giờ cô cũng không nhìn ra tại sao Lương Bảo Nhi lại muốn cô làm chủ tịch, để cô nắm giữ quyền năng lớn như vậy.

Nghĩ đến đây Khả Lan lại nở nụ cười yếu ớt trả lời Lương Bảo Nhi “Đừng khách khí.” Dứt lời Khả Lan xoay người muốn bỏ đi.

Lương Bảo Nhi bỗng nhiên đưa tay ngăn cản Khả Lan.

“Chị, hôm nay chị nhận chức không bằng mời em đi ăn một bữa cơm đi.”

Lương Bảo Nhi nói tới đây, đưa tay nắm tay Khả Lan.

Hình như vô cùng muốn Khả Lan mời cô ta ăn cơm.

Khả Lan đưa tay muốn đẩy tay Lương Bảo Nhi ra, Lương Bảo Nhi lại tăng sức lực trong tay, vẫn lặp lại câu nói kia khiến Khả Lan mời cô ta đi ăn cơm.

Khả Lan không chống được chỉ có thể mời Lương Bảo Nhi ăn cơm.

Sau khi rời phòng họp đã là buổi trưa, sau khi nói cấp dưới không cần mua cơm liền mời Lương Bảo Nhi đi ăn cơm.

Lương Bảo Nhi lại cùng Khả Lan đi tới nhà hàng tây.

Bữa ăn bắt đầu.

Lương Bảo Nhi ngồi đối diện Khả Lan, nhẹ nhàng nâng ly rượu trong tay, ánh mắt nhìn Khả Lan, khẽ cười nói: “Bây giờ chắc chị rất hài lòng, không cần quá để ý tới em.” Lương Bảo Nhi nói tới đây liền một hơi uống cạn.

Lời nói của Lương Bảo Nhi khiến Khả Lan hơi dừng lại, há miệng muốn trả lời nhưng lại thôi, không để ý tới.

Để ý hay không để ý tới đây đều là chuyện của cô, lúc đầu cô gọi Lương Bảo Nhi liền khiến Lương Bảo Nhi chán ghét.

Bây giờ cô không để ý tới Lương Bảo Nhi là đương nhiên.

Lương Bảo Nhi thấy Khả Lan không trả lời, khuôn mặt vốn dĩ nở nụ cười dần dần trở nên khó coi.

Sau đó cô ta lại bắt đầu cắt thịt bít tết nhưng ánh mắt vẫn đảo quanh người Khả Lan.

“Khi nào chị sẽ tổ chức hôn lễ?” Giọng nói của Lương Bảo Nhi hơi đổi, nhớ lại Khả Lan và Cố Thành Viêm, xem như kết hôn nhưng lại không có một hôn lễ hoàn chỉnh.

Lương Bảo Nhi đột nhiên nhắc tới hôn lễ khiến Khả Lan ngây ngẩn cả người.

Khả Lan cũng rất nhức đầu về chuyện hôn lễ, nhưng cô còn rất nhiều chuyện chưa làm xong, bây giờ chưa muốn tổ chức hôn lễ.

Cân nhắc, Khả Lan không vội trả lời Lương Bảo Nhi, mà ngồi một bên lo ăn.

Cô biết đối với Cố Thành Viêm hôn lễ không phải việc khó nhưng bây giờ chủ yếu là Khả Lan chưa muốn tổ chức hôn lễ.

Không khí nhất thời trở nên đè nén, Khả Lan không lên tiếng Lương Bảo Nhi cũng không lên tiếng nữa.

Lát sau.

Lương Bảo Nhi khẽ nở nụ cười.

Cười nhạo Khả Lan, gả cho Cố Thành Viêm ngay cả hôn lễ cũng không có, vậy thì làm sao có thể xem là vợ của thủ trưởng.

Đối với Cố Thành Viêm mà nói lúc đầu bị ép cưới nên chỉ muốn tìm một bình hoa mà thôi.

Ban đầu nếu như không có người ép Cố Thành Viêm, làm sao Khả Lan có thể làm vợ Cố Thành Viêm.

Chẳng qua Lâm Khả Lan cũng chỉ được như thế thôi.

Ngay cả hôn lễ cũng không có.

Lương Bảo Nhi còn đang cười nhạo Khả Lan; trong lòng Khả Lan còn đang chần chừ, phải tới lúc nào mình mới có thể kết hôn với Cố Thành Viêm.

Cô là phụ nữ cũng mong muốn có hôn lễ hoành tráng.

Nhưng cô bị ràng buộc quá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 112: Chương 110

Thời tiết đầu mùa xuân không còn lạnh lẽo như mùa đông, trong không khí tỏa ra sức sống tràn đầy.

Lương Bảo Nhi ở trong lòng thầm cười nhạo Khả Lan, nhà họ Cố sẽ không cho Khả Lan một hôn lễ chính thức; nhưng câu trả lời của Khả Lan lại khiến sắc mặt cô ta chìm xuống.

Kế hoạch quá nhiều, chưa hoàn thành được?

Khả Lan nói rất dễ nghe, nhà họ Cố nguyên ý vì cô, tại sao lại vẫn kéo dài tới bây giờ không có động tĩnh gì?

“VẬY.....Chị, khi nào tổ chức hôn lễ?” Lương Bảo Nhi nghe Khả Lan nói lại hỏi lại.

Khả Lan đã nói như vậy cô ta cũng muốn biết, Lâm Khả Lan có thể nói chính xác thời gian được hay không, không chừng là vì muốn cô ta khó chịu nên mới nói qua loa như vậy.

Khả Lan cũng chỉ là con chim sẻ, bây giờ chỉ tạm hài lòng mà thôi.

Khả Lan nghe Lương Bảo Nhi hỏi, vẻ mặt hơi dừng lại, ngược mắt nhìn Lương Bảo Nhi rồi nói: “Cô rất quan tâm?”

Cô không trả lời câu hỏi của Lương Bảo Nhi mà hỏi ngược lại.

Câu nói của Lương Bảo Nhi có hàm ý khác, chính là muốn chế nhạo cô.

Lương Bảo Nhi nghe Khả Lan hỏi ngược lại, vẻ mặt hơi trầm xuống, há miệng còn muốn nói gì đó nhưng thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Khả Lan cô ta lại im lặng.

Cô ta chán ghét nhất là bộ dáng nhẹ nhàng của Khả Lan.

Mỗi lần thấy bộ dáng này của Khả Lan cô ta cực kỳ chán ghét.

“Chị là chị gái em đương nhiên em phải quan tâm.”

Mặc dù Lương Bảo Nhi chán ghét Khả Lan nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười như cũ, dịu dàng nói với Khả Lan, cô ta chỉ quan tâm mà thôi.

Khả Lan nghe Lương Bảo Nhi nói khỏe miệng khẽ nở nụ cười châm biếm, Lương Bảo Nhi vẫn như vậy, rõ ràng không giả bộ được còn cố gắng giả bộ.

Nghĩ đến đây Khả Lan đưa tay cầm ly nước trên bàn, nhìn dòng nước trong ly, lạnh lùng nói: “Có gì cứ nói thẳng”. Cô không muốn quan co lòng vòng với Lương Bảo Nhi.

Lương Bảo Nhi hẹn cô ra ngoài, tất nhiên có lời muốn nói, cô cũng muốn nghe một chút Lương Bảo Nhi sẽ nói gì với cô.

“Em chỉ muốn nói chuyện với chị một chút.”

Lương Bảo Nhi nghe Khả Lan hỏi khẽ cười trả lời, dứt lời con người cô ta đảo lòng vòng, ánh mắt dừng trên người Khả Lan.

Cô ta có tính toán nên mới gọi Khả Lan ra, sao cô ta có thể nói với Khả Lan chứ.

Câu trả lời của Lương Bảo Nhi khiến sắc mặt Khả Lan đột nhiên trầm xuống, cô không trả lời Lương Bảo Nhi mà nhìn Lương Bảo Nhi, khỏe miệng nở nụ cười lạnh lẽo, sau một lúc im lặng cô đột nhiên đứng dậy.

Lương Bảo Nhi không chịu nói, trả lời lấp lờ nước đôi, cô cũng không cần thiết phải ở đây nữa.

Khả Lan đột nhiên đứng dậy khiến Lương Bảo Nhi lộ vẻ nôn nóng, cũng đứng lên theo.

Hai người mặt đối mặt, Lương Bảo Nhi vội vàng nói: “Chị, chị muốn đi sao? Không thể ngồi thêm chút nữa sao?”

Lương Bảo Nhi không đạt được ý muốn tại sao có thể để Khả Lan đi như vậy.

Khả Lan bị Lương Bảo Nhi giữ lại vẻ mặt lạnh lùng, thờ dãi, quay đầu nhìn Lương Bảo Nhi nói: “Tôi còn có việc.” Dứt lời Khả Lan muốn bỏ đi.

Lương Bảo Nhi đột nhiên giơ tay nắm cánh tay Khả Lan nói: “Chị là chủ tịch, có chuyện gì cứ nói một tiếng liền có người làm, chẳng lẽ chị không thể ăn với em một bữa cơm sao?” Dứt lời, Lương Bảo Nhi càng siết chặt tay hơn.

Lâm Khả Lan cũng chỉ dựa vào đàn ông mới có địa vị như ngày hôm nay, nếu Cố Thành Viêm không xem trọng cô nữa thì cô sẽ không còn gì.

Khả Lan muốn bỏ đi, lúc này nghe Lương Bảo Nhi nói ngược lại càng kiên định muốn rời khỏi đây.

Cô đưa tay kéo tay Lương Bảo Nhi ra, thờ dãi, lạnh lùng nói: “Xác thực không muốn.”

Lời nói của Khả Lan khiến sắc mặt của Lương Bảo Nhi càng thêm khó chịu, đôi tay nắm chặt thành quyền, tức giận.

“Chị.....” Lương Bảo Nhi vung tay lên muốn giáo huấn Khả Lan một chút.

Nhưng.....Khả Lan lại nắm tay Lương Bảo Nhi.

Bị Khả Lan nắm tay Lương Bảo Nhi ngậy ngấn cả người.

Bốn mắt nhìn nhau, hình như đang tiến hành cuộc chiến không khói thuốc.

Lương Bảo Nhi giãy giụa muốn Khả Lan buông tay ra nhưng Khả Lan dần dần dùng sức, không buông tay.

Lát sau.

Khả Lan không buông tay Lương Bảo Nhi, Lương Bảo Nhi liền không dùng sức nữa.

Giùng giằng, Khả Lan dần buông lỏng, Lương Bảo Nhi lão đảo lui về phía sau hai bước suýt nữa ngã xuống.

Khả Lan thấy Lương Bảo Nhi lui về sau hai bước, quay đầu muốn bỏ đi, Lương Bảo Nhi nhìn đồng hồ đột nhiên cất giọng nói: “Tôi đón mẹ chị về nước, lâu như vậy, chị cũng không muốn thăm bà ấy sao?”

Một câu nói khiến Khả Lan dừng bước, quay đầu nhìn về phía Lương Bảo Nhi, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

Lương Bảo Nhi thấy Khả Lan dừng bước, khuôn mặt dần dần vui vẻ, đi về phía Khả Lan, đưa tay kéo tay Khả Lan tiếp tục nói: “Thật ra thì tôi vẫn luôn quan tâm dì Tổ Phương, nói thế nào bà ấy cũng từng là mẹ tôi.” Dứt lời Lương Bảo Nhi buông tay Khả Lan đi về phía trước.

Khả Lan thấy Lương Bảo Nhi đi liền đi theo.

Hai người lên xe, Lương Bảo Nhi đưa Khả Lan tới bệnh viện, dọc đường đi hai người đều im lặng.

Cho đến khi Khả Lan nhìn thấy bóng dáng quen thuộc trong phòng bệnh thì liền giật mình.

Nhưng lúc này thần thái của bà không giống như trong trí nhớ của Khả Lan, ngu ngốc thậm chí hơi điên.

Thấy tình huống trong phòng bệnh, Khả Lan vội vàng muốn đi vào xem một chút, Lương Bảo Nhi đột nhiên đưa tay ngăn Khả Lan lại.

“Thật ra thì mẹ chị bị sợ hãi, tôi cũng rất khổ sở, đã tìm bác sĩ giỏi nhất nhưng làm thế nào cũng không tốt lên được.” Lương Bảo Nhi nói xong ánh mắt lại hướng về trong phòng.

Lúc này Dương Tổ Phương ngoại trừ ngu si còn có di chứng của chữa bệnh bằng hóa chất nên tóc rụng sạch, sắc mặt vàng đậm khó coi, bộ dáng kia thật là sống không bằng chết.

Khả Lan nghe thấy Lương Bảo Nhi nói trong lòng hơi trầm xuống, đẩy Lương Bảo Nhi ra, hừ lạnh một tiếng nói “Cô đừng ở đây giả mù mưa sa, nếu như không phải do mẹ cô, mẹ tôi sẽ biến thành như vậy sao?” Dứt lời Khả Lan mở cửa đi vào phòng.

Cô bước nhanh tới trước mặt Dương Tổ Phương, nhưng Dương Tổ Phương lại không cho Khả Lan tới gần.

Vẫy tay, ôm gối, lui về phía sau.

Thấy tình huống như thế, khuôn mặt vốn dĩ bình tĩnh của Khả Lan từ từ trở nên khó chịu, há miệng muốn nói chuyện, hốc mắt đã ửng đỏ, nghẹn ngào không thành tiếng.

Lương Bảo Nhi thấy bộ dáng của Khả Lan cũng đi theo vào, đứng bên cạnh nói: “Nói cho cùng, dì Dương Tổ Phương cũng chỉ là một quân cờ trong tay người quyền thế, bị người ta chơi đùa, mới có thể trở thành như ngày hôm nay.”

Dứt lời, Lương Bảo Nhi lại gần hai bước, quay đầu, đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía Khả Lan.

Ý muốn nói với Khả Lan Dương Tổ Phương trở nên như vậy tất cả đều bởi vì Cố Thành Viêm.

Khả Lan nghe Lương Bảo Nhi nói liền giật mình, hít một hơi, không lên tiếng, chỉ muốn dựa gần vào mẹ mình.

Vậy mà.....Đương Tổ Phương không cho ai tới gần.

Khả Lan ở bệnh viện ngày người hồi lâu, lúc rời đi trời đã tối.

Khả Lan rời khỏi bệnh viện liền nhận được điện thoại của Cố Thành Viêm.

“Ở đâu?” Trong lời nói của anh dường như có chút không vui, hỏi Khả Lan đang ở đâu.

Khả Lan nghe anh hỏi, khuôn mặt vốn dĩ bình tĩnh liền trở nên âm trầm, cuối cùng nói: “Ở cửa bệnh viện.” Giọng nói Khả Lan trầm thấp, không định giấu giếm anh.

Nhưng đầu dây bên kia Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói sắc mặt liền thay đổi, đã đoán được Khả Lan ở đâu.

Mười phút sau.

Cố Thành Viêm xuất hiện trước mặt Khả Lan.

Anh xuống xe, muốn kéo Khả Lan lên xe.

Khả Lan đột nhiên lui về phía sau trốn tránh động tác của anh.

Bàn tay rơi vào khoảng không khiến Cố Thành Viêm không nói lên cảm giác trong lòng, Khả Lan đã biết, anh có dấu cũng không được.

Anh chợt thấy nhức đầu, khẽ nhắm mắt, dưới chân đột nhiên thấy không ổn.

Khả Lan nhìn thấy bộ dáng của anh liền giật mình vội vàng đi tới đỡ anh.

“Lên xe trước đã.” Khả Lan đề nghị, kéo anh lên xe.

Anh gạt đầu, nhắc chân ngồi lên xe.

Không khí trong xe rất đè nén, Cố Thành Viêm đưa tay xoa chân mày, chớp mắt lại mở ra, mở ra lại khép lại, dường như cực kỳ mệt mỏi, vẫn còn cố gắng chống đỡ.

Khả Lan thấy động tác của anh, chần chờ nhưng vẫn dứt khoát mở miệng: “Nói cho cùng chúng ta không cùng một thế giới.” Giọng nói Khả Lan chậm chậm nói rõ ràng từng chữ.

Trải qua nhiều chuyện như vậy Khả Lan cũng thấy rõ, căn bản cô và Cố Thành Viêm không thuộc về một thế giới.

Cô luôn luôn muốn tự mình xử lý chuyện của mình nhưng mỗi lần như vậy Cố Thành Viêm đều đem tới phiền toái.

Ở Hàng Châu, ở nhà họ Cố thậm chí ở bên cạnh anh, cô giống như bộ quần áo của Cố Thành Viêm, đồng thời phải chăm sóc công việc của Cố Thành Viêm, còn phải luôn luôn suy tính cảm nhận của mình.

Cô từng nghĩ làm một người vợ hiền nhưng những chuyện cô làm lại hại anh khiến anh nhức đầu.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, vốn dĩ đầu óc hỗn loạn liền tĩnh táo, quay đầu nhìn Khả Lan, ánh mắt lạnh lùng sắc bén, kinh ngạc.

“Sự tồn tại của em luôn mang đến phiền phức cho anh, em ích kỷ lại tùy hứng, khiến kế hoạch của anh rối loạn, anh phải khắc phục hậu quả vì em, cuối cùng lại không như ý muốn.” Giọng nói của Khả Lan nhẹ nhàng chậm chạp, dường như bình tĩnh kể đã không còn quan trọng nữa.

Anh nghe Khả Lan nói như vậy, đưa tay nắm vai cô, nghĩ muốn nói với Khả Lan đừng nghĩ lung tung.

Khả Lan lại mở miệng trước.

“Không phải em nhất thời kích động, em nghiêm túc, muốn tìm một người thích hợp với mình, so với người trong lòng quan trọng hơn nhiều.” Khả Lan nói tới đây, đưa tay đẩy Cố Thành Viêm ra, ngời thẳng nhìn anh.

Cố Thành Viêm lại đưa tay, ôm cô vào lòng, giọng nói đậm đà vang trên đỉnh đầu cô.

“Anh không cho phép em nói những lời như vậy lần nữa.” Qua nhiều năm như vậy, anh đều đợi cô, đến khi chờ được cô lại muốn bỏ đi, làm sao anh có thể buông tay.

Khả Lan dựa vào ngực anh, không giấy giũa, đôi tay ôm eo anh.

Nước mắt đã sớm tràn ra.

Biết nói tiếp anh cũng sẽ không đồng ý, điều cô có thể làm chỉ là lấy hành động chứng minh.

Họ ở chung một chỗ, cả hai đều mệt mỏi, gia đình, công việc, thậm chí cách sống đều không giống vợ chồng bình thường.

Cuối cùng cô suy đoán ý tưởng của anh, Cố Thành Viêm mệt mỏi, Cố Thành Viêm hao tổn tinh thần là vì cái gì; cô chịu nhận những việc anh đã làm, cho dù hại cô hại người cô cũng làm như không có gì.

Không phải cô không thích Cố Thành Viêm, chỉ là bọn họ ở chung một chỗ, cả hai đều rất mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Xoay Người Bỏ Đi.

“Rốt cuộc người anh yêu là ai?”

Khả Lan chưa bao giờ dừng hoài nghi vấn đề này.

Nhưng cô không tìm ra nguyên nhân anh thích, cũng không biết anh thích người trong quá khứ hay người ở hiện tại.

Hoặc là nói anh cũng chỉ tìm kiếm hình bóng “cô ấy” trên người cô.

Mặc kệ thế nào những thứ này đều không quan trọng, hiện tại Khả Lan hiểu rõ bản thân muốn làm gì, phải đối mặt thế nào, buông tay không phải vì không yêu mà là yêu quá sâu, sâu đến nỗi quá mệt mỏi.

Cố Thành Viêm nghe thấy Khả Lan nói, cơ thể cương cứng, đôi tay khẽ run.

“Là anh.”

Câu trả lời của anh vẫn kiên định như cũ.

Nhiều năm như vậy người trong lòng anh chỉ có cô, chẳng lẽ cô không biết?

Hoặc là nơi cô đã từng bỏ ra quá nhiều, anh bỏ ra quá ít khiến cho cô cảm thấy không an toàn?

Thật không ngờ.

Anh sẽ đem hết tất cả tình lực đặt lên người cô, chỉ xin cô không bỏ đi nữa.

Khả Lan nghe anh trả lời đột nhiên khẽ cười, đưa tay đẩy Cố Thành Viêm ra, ngồi thẳng dậy.

“Là em? Vậy thì trong trí nhớ của anh là “cô ấy?”” Khả Lan nhún mày nhìn thẳng khuôn mặt cương nghị của anh.

Rõ ràng gần ngay trước mắt, lại làm cho cô cảm thấy xa đến nỗi không thể chạm tới.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, liền giật mình, đầu ngón tay khẽ run, dần dần nắm chặt thành quyền.

Khả Lan khẽ cười cúi đầu không lên tiếng nữa.

Thế nhưng đã quyết định, đã cảm thấy không quan trọng, cô không nên không bỏ được.

Cố Thành Viêm không trả lời đã cho Khả Lan câu trả lời tốt nhất, giữa bọn họ chỉ là một đoạn nhân duyên lúc trước, nếu như không có thì giữa bọn họ không còn gì nữa.

Không khí trong xe đột nhiên trở nên kỳ quái.

Khả Lan và Cố Thành Viêm không lên tiếng.

Câu trả lời của Cố Thành Viêm không phải không xác định, chỉ là phụ nữ đã nghi ngờ một lần khiến cho anh bắt đầu cảm thấy hai người bọn họ không phù hợp.

Im lặng hồi lâu.

“Em muốn làm thế nào?” Cố Thành Viêm trầm giọng nói, hỏi ý Khả Lan.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói trong lòng bỗng nhiên trống rỗng, lời nói của anh đối với cô mà nói không bằng không nói thì hơn.

Nghĩ đến đây ánh mắt Khả Lan chần chừ hồi lâu nói: “Ly hôn thôi.” Dứt lời trái tim Khả Lan liền nhói đau.

Thế nhưng đã nói đến mức này Khả Lan chỉ có thể nói tiếp, có bỏ được hay không chỉ là tạm thời.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, ánh mắt âm trầm, thay đổi mấy lần liền khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

“Được.”

Giọng đàn ông chậm chậm, ánh mắt không biểu hiện điều gì nhưng sắc mặt bình tĩnh tự nhiên.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, bàn tay khẽ run sau đó lại khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Cô cúi đầu trong lòng dâng lên cảm giác khó chịu.

Đoán ý trong lòng anh.

Có lẽ Cố Thành Viêm cũng phát hiện anh chỉ yêu “cô ấy” trong trí nhớ, anh đang đứng ở bờ vực nên không xem cô là “cô ấy”.

Nhưng không phải Cố Thành Viêm nói cô chính là “cô ấy” sao?

Tại sao.....

Nghĩ đến đây Khả Lan thầm cười nhạo bản thân, rõ ràng quyết định buông tay tại sao trong lòng lại khản trương không bỏ được, càng loạn hơn, càng làm cô không thông?

Trong lòng Cố Thành Viêm đang suy nghĩ gì? Có quan tâm tới cô chút nào không?

Khả Lan đột nhiên cảm thấy nóng nảy, muốn hỏi rõ đáp án của anh.

Nhưng.....

Cô quay đầu, lúc nhìn thấy sắc mặt bình tĩnh của anh thì cô lại e sợ, thấp thỏm trong lòng không dám nói.

Xe yên tĩnh chạy trên đường, không ai lên tiếng.

Trở lại nhà họ Cố, sau khi Cố Thành Viêm xuống xe, nhấc chân đi vào trong nhà.

Sau đó Khả Lan bước nhanh muốn theo sau rồi lại dừng bước.

Đợi anh đi xa lúc này Khả Lan mới nhấc chân.

Hai người một trước một sau đi vào trong nhà, Cố Thành Viêm không dừng lại đi thẳng lên phòng làm việc trên lầu.

Sau khi Khả Lan đi theo anh tới phòng làm việc, đứng trước cửa phòng dừng một chút sau đó về phòng.

Người nhà họ Cố đều đã đi Tây Nam, ở nhà chỉ còn lại Khả Lan và Cố Thành Viêm, bình thường trừ người giúp việc tòa nhà trở nên yên tĩnh khác thường.

Ngoài cửa sổ trời mưa lất phất, ngọn cây đâm chồi tạo nên tinh thần phấn chấn.

Khả Lan ở trong phòng bước hai bước, chần chừ rồi gọi điện thoại cho Diệp Huệ nhờ cô soạn đơn ly hôn cho mình.

Điện thoại thông Khả Lan đang muốn nói chuyện, cửa phòng đột nhiên bị mở ra.

Cố Thành Viêm mở cửa phòng, vừa đứng lúc nhìn thấy Khả Lan gọi điện thoại, trong lòng dâng lên cảm giác nóng nảy, không lên tiếng.

Khả Lan thấy Cố Thành Viêm đột nhiên đi vào phòng, trong lòng run lên, lời muốn nói nghẹn ở cổ họng.

“Khả Lan? Khả Lan?.....” Đầu dây bên kia Diệp Huệ vẫn kêu tên Khả Lan.

Khả Lan bỗng nhiên hoàn hồn, cúi đầu trả lời: “Tôi đây, bây giờ cô có rảnh không?” Giọng nói Khả Lan mềm mại.

Cố Thành Viêm thấy động tác của Khả Lan, vẻ mặt hơi dừng lại sau đó nhấc chân đi tới sau lưng Khả Lan.

“Rảnh, có chuyện gì sao?”

“Giúp tôi tìm luật sư thảo một bản thỏa thuận ly hôn.” Khả Lan cố gắng hạ thấp giọng, hy vọng Cố Thành Viêm đừng để ý tới lời cô nói.

Nhưng Cố Thành Viêm đã đứng ở sau lưng cô.

Sau khi anh nghe Khả Lan nói trái tim nhói đau, đưa tay đoạt lấy điện thoại trong tay Khả Lan đặt bên tai nói: “Không cần làm, tôi sẽ giải quyết.” Dứt lời Cố Thành Viêm cúp máy.

Hành động của anh khiến Khả Lan bối rối.

Cô vội vàng quay đầu nhìn về phía Cố Thành Viêm, há miệng muốn nói chuyện nhưng lúc thấy sắc mặt âm trầm của anh cô lại im lặng.

Hai người đứng đối mặt, Khả Lan vẫn cúi đầu, trong lòng đột nhiên thấy sợ hãi, cô sợ mình không chịu được.

Nhưng cô phải chịu được.

Cố Thành Viêm cúi đầu nhìn người trước mặt, trong lòng càng phiền hơn, bàn tay cầm điện thoại siết chặt.

Khoảng khắc.

“Anh sẽ chuẩn bị, em không cần phải tìm người chuẩn bị.” Giọng anh chậm chậm, làm cho người ta không dám hoài nghi.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói, vẻ mặt hơi trầm xuống, gật đầu, không lên tiếng nữa.

Cố Thành Viêm thấy Khả Lan gật đầu, không nói chuyện nữa, thờ dài, xoay người vào phòng tắm.

Khả Lan thấy Cố Thành Viêm đi vào phòng tắm, đột nhiên cảm thấy không khí hoàn hảo một chút, nhưng cô đứng trong phòng lại cảm thấy kỳ quái.

Chần chừ hồi lâu, Khả Lan lấy hai bộ quần áo trong tủ, rời phòng, cô nhẹ nhàng khép cửa quyết định rời khỏi nhà họ Cố.

Lúc Khả Lan đi Cố Thành Viêm vẫn đang tắm.

Cô nói với dì Lưu liền lập tức rời đi.

Cố Thành Viêm đứng trên lầu nhìn bóng dáng cô bỏ đi, sắc mặt lạnh lùng.

Bóng đêm dần dần dày.

Khả Lan rời khỏi nhà họ Cố, vốn dĩ muốn quay về căn nhà ngày xưa.

Nhưng lại nghĩ tới là căn phòng Cố Thành Viêm cho, trong lòng giống như bị thứ gì đó chặn lại, tức giận không muốn ở.

Nhưng đối mặt với tình hình của mẹ lúc này cuối cùng Khả Lan vẫn đi về.

Lúc đầu căn phòng này là phần thưởng cho cô, kiểu cách không ở chỉ sẽ tự làm khổ mình.

Phòng mấy tháng không có người ở vẫn như lúc ban đầu khi Khả Lan dọn đi.

Dương Tổ Phương điên, tốt hơn so với lúc trước Khả Lan nhìn thấy.

Ngồi trên ghế sa lon ở trong phòng chơi hộp điều khiển ti vi.

Khả Lan dọn dẹp căn phòng, nấu cơm tối, gọi Dương Tổ Phương ăn cơm, Dương Tổ Phương nghe thấy ăn cơm, đột nhiên giống như bị cái gì kích thích, cả người nằm sấp trên ghế sa lon, dùng gối che đầu.

Thấy hành động của Dương Tổ Phương, trái tim Khả Lan đột nhiên trầm xuống, vội vàng để bát đĩa trong tay xuống, đi tới trước mặt Dương Tổ Phương đang muốn an ủi.

Dương Tổ Phương lại giống như bị kích thích đưa tay đẩy Khả Lan ra.

Khả Lan bị đẩy, cơ thể đập vào bàn trà, bụng quặn đau.

Nhưng Dương Tổ Phương vẫn chạy quanh nhà, Khả Lan chỉ có thể vội vàng bò dậy đuổi theo Dương Tổ Phương, hy vọng bà có thể bình tĩnh lại.

Nhưng.....

Cô không thể đuổi theo Dương Tổ Phuong, bởi vì bụng của mình quặn đau, ngã xuống đất ngất xỉu.

Dương Tổ Phuong chạy một hồi, đột nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn thấy bộ dáng Khả Lan, trong đầu dường như nhớ tới điều gì, đột nhiên cảm thấy nóng nảy.

Xoay người vội vàng gọi điện thoại, gọi xe cấp cứu.

Lúc Khả Lan tỉnh lại thì đang ở bệnh viện, Dương Tổ Phuong yên tĩnh ngồi bên cạnh cô, bộ dáng không thay đổi, dường như bình tĩnh hơn nhiều.

Khả Lan giùng giàng muốn ngồi dậy, Dương Tổ Phuong lại đưa tay ấn cô nằm xuống.

“Không.....Không thể.....” Giọng Dương Tổ Phuong hơi cao, bà đưa tay sờ bụng Khả Lan, trong ánh mắt tràn đầy ánh sáng của tình mẹ.

Khả Lan nhìn thấy hành động của Dương Tổ Phuong liền giật mình, cúi đầu nhìn xuống bụng, trái tim dường như bị thứ gì đó đánh vào.

Mang thai?

Thật không đúng lúc!

Nghĩ đến đây bàn tay Khả Lan dần dần siết chặt, bối rối giữa giữ hay không giữ.

Đột nhiên tiếng Kim Hạo vang lên bên trong phòng bệnh.

“Giọt máu của mình, không để ý tới, không sinh cũng được.”

Bởi vì nhà họ Kim có chuyện nên Kim Hạo tới xử lý, trùng hợp lại nghe thấy tin Khả Lan mang thai nên tới xem một chút.

Sau khi thấy bộ dáng của Khả Lan, trong lòng anh ta trở nên phiền não.

Anh ta mặc kệ giữa Khả Lan và Cố Thành Viêm phát sinh vấn đề gì, nhưng tình huống trước mắt khiến anh ta khó chịu.

Nếu như Cố Thành Viêm không muốn anh ta không ngại nhận lấy.

Khả Lan đột nhiên nghe thấy giọng của Kim Hạo hơi ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Kim Hạo.

“Tin tức của tổng giám đốc Kim thật nhanh nhạy.” Khả Lan trả lời Kim Hạo sau đó nhếch miệng nở nụ cười yếu ớt.

Kim Hạo thấy Khả Lan nở nụ cười đột nhiên cảm thấy không vui.

“Lúc này cô còn có thể cười được?” Kim Hạo đi tới trước mặt Khả Lan, ngồi xuống, trong tròng mắt tối tăm nổi lên lửa giận.

Lương Bảo Nhi và Lâm Khải Nghiệp lén lút vận chuyển tài sản đi, Lương Thị sắp bị lấy hết, bây giờ Lâm Khả Lan vẫn còn rơi rớt trên tình trường.

Quả nhiên, phụ nữ đều không thể dùng được.

Kim Hạo hỏi ngược lại khiến Khả Lan giật mình, cúi đầu chần chờ một lát lại ngẩng đầu nhìn về phía Kim Hạo nói “Chẳng lẽ tôi phải khóc?” Khả Lan không cảm thấy đây là vấn đề khó có thể giải quyết.

Bên này cô khuôn muốn dây dưa với Cố Thành Viêm, bên kia Lương Thị vẫn chưa chấm dứt.

Lúc trước Lương Bảo Nhi đưa cô đi gặp mẹ cũng chỉ vì muốn đả kích cô, khiến cô không thể rảnh rỗi quan tâm tới Lương Thị.

Nhưng Lương Bảo Nhi tính sai một cá nhân, đó chính là Kim Hạo.

Kim Hạo luôn luôn nhìn chăm chăm vào Lương Thị, mục tiêu của anh ta chính là nuốt trọn Lương Thị.

Mặc dù Khả Lan không biết rõ, bây giờ Lương Tú Ly đã chết, tại sao bây giờ Kim Hạo vẫn nhìn chăm chăm Lương Thị không tha.

Nhưng trong này tất nhiên có liên quan đến ích lợi khiến mấy thương nhân này đấu tranh đến chết.

“Tôi không ngại nhìn thấy cô khóc.” Kim Hạo nghe Khả Lan hỏi ngược lại, khoé miệng nở nụ cười châm biếm, lúc này Khả Lan nên khóc mới đúng.

Cãi nhau với Cố thù trưởng, Lương Thị bị Lâm Khải Nghiệp lấy hết, cô không khóc vậy thì đầu óc có vấn đề.

Khả Lan nghe Kim Hạo nói, ánh mắt chần chờ sau đó ngẩng đầu nhìn Kim Hạo nói: “Nếu như tôi muốn anh toàn lực giúp Lương Bảo Nhi làm chủ tịch Lương Thị, anh có đồng ý hay không?”

Chuyện Lâm Khải Nghiệp không phải Khả Lan không tính trước, cô không muốn dính vào, chỉ có thể tìm cách thoái lui.

Kim Hạo nghe Khả Lan nói liền giật mình, hai mắt tối tăm nhìn Khả Lan, sau một hồi suy nghĩ cảm thấy biện pháp của cô cũng được.

Lương Thị do một tay Lương Tú Ly thành lập, trong Lương Thị có rất nhiều người ủng hộ Lương Bảo Nhi.

Mặc dù thời gian Lâm Khải Nghiệp dạo chơi ở Lương Thị không ngắn nhưng thật sự không có bao nhiêu quyền lực, nếu không phải có kinh nghiệp ở Lương Thị thì làm sao có thể tranh giành chức chủ tịch.

Ở giữa hai cá nhân có kẹp Lâm Khả Lan quan hệ mới hòa hoãn, nếu như Lâm Khả Lan đột nhiên rút lui, tất nhiên quan hệ của hai người sẽ nổ tung.

Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân Khả Lan muốn trở mặt với Cố thủ trưởng.

Giấu đầu hở đuôi, ngồi xem hổ đấu?

Không không không.....Lâm Khả Lan nên biết, trở mặt với Cố thủ trưởng cô sẽ không có chuyện tốt.

Cho dù có thể để Lương Bảo Nhi với Lâm Khải Nghiệp đấu nhau nhưng không có Cố thủ trưởng ủng hộ, Lâm Khả Lan sẽ không tạo được danh tiếng.

Cho nên bọn họ thật sự cãi nhau?

Vì chuyện gì?

“Dĩ nhiên đồng ý.” Mặc dù trong lòng có nhiều nghi vấn nhưng Kim Hạo cũng không hỏi Khả Lan.

Anh ta mặc kệ Lâm Khả Lan có thật sự trở mặt hay không, cái anh ta muốn chính là đẩy Lương thị xuống.

“Tổng giám đốc Kim đã nói vậy tôi cần phải khóc sao?” Khả Lan nghe Kim Hạo nói khẽ trả lời lại một câu.

Cô cũng chỉ là không muốn dính vào chuyện này nữa.

Càng dính vào càng bị thương, giống như lúc đầu, nếu như cô chỉ tìm một người đàn ông bình thường có một triệu.

Mẹ cô nhất định sẽ không chịu đau nhiều, nhưng đáng tiếc chính là cô đụng phải Cố Thành Viêm.

Kim Hạo nghe Khả Lan trả lời khẽ cười.

Trong lòng không thể nói là bội phục dũng khí của Khả lan mà còn thương thức tính quả cảm của cô.

Nhưng Sự tồn tại của Lâm Khả Lan đã giúp anh ta một tay.

“Nói đúng lắm, cô nên vui vẻ cười to.” Kim Hạo khẽ cười trả lời Khả Lan.

Chuyện này Khả Lan chỉ cần có tính toán trước, còn lại mọi chuyện sẽ do anh ta làm.

Khả Lan nghe Kim Hạo nói khẽ cười, không đến nỗi vui vẻ cười to, nhưng mà nhìn Lương Bảo Nhi và Lâm Khải Nghiệp càng đấu càng bị thương, còn có sự can thiệp của Kim Hạo cô cảm thấy thật đặc sắc.

Nghĩ đến đây trái tim Khả Lan bỗng nhiên trầm xuống, nghiêng đầu, ánh mắt dừng trên người Dương Tổ Phương.

Lâm Khải Nghiệp phụ mẹ cô nhiều năm như vậy, cô nhất định phải làm cho Lâm Khải Nghiệp thân bại danh liệt phải rời khỏi thành phố.

Sau đó tìm một nơi yên tĩnh.....Sinh con, sống quan ngày.

Kim Hạo nhìn thấy vẻ mặt Khả Lan thay đổi mấy lần, trong lòng có cảm giác phiền não, ngẩng đầu muốn vỗ vỗ bả vai cô an ủi.

Nhưng lại bị người khác cướp mất.

Cố Thành Viêm đưa tay vỗ nhẹ bả vai Khả Lan, không che giấu vẻ bất đắc dĩ và quan tâm.

Vốn dĩ anh nghe Khả Lan nói muốn ly hôn liền đồng ý là vì tức giận cách làm của cô, anh là đàn ông cũng có lòng tự tôn của mình.

Anh đứng trước mặt cô, bỏ hết tất cả tự tôn của mình, nhưng vẫn không thể có được sự tin tưởng của cô.

Cho nên anh không do dự đồng ý ly hôn.

Nhưng bây giờ anh nghe thấy tin cô mang thai liền không để ý gì nữa, đến đây thăm cô.

Đột nhiên bị người ta vỗ bả vai Khả Lan ngăn người, cảm giác quen thuộc khiến cô cứng ngắc không dám quay đầu lại.

Cô cho rằng Cô Thành Viêm nhận rõ bản thân thích ai nên sẽ không quay lại tìm cô nữa.

Mà bây giờ anh xuất hiện khiến cô không biết phải đối mặt thế nào.

Tiếp tục yêu hay là làm tổn thương nhau?

Khả Lan không quay đầu lại, Cố Thành Viêm lại đưa tay kéo mặt cô lại, hai mắt tối tăm chăm chú nhìn khuôn mặt gầy gò của cô.

“Không phải anh không cho em đáp án, mà là em hiểu lầm, khiến cho anh sợ câu trả lời quá nhẹ.” Giọng Cố Thành Viêm không lớn lại lộ ra vẻ không kiềm nén được.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói liền giật mình, một dòng nước ấm xông lên đầu, không ngờ, anh lại nói như vậy.

Kim Hạo vẫn đứng ở bên cạnh, sau khi nghe Cố Thành Viêm nói, nhếch miệng nở nụ cười đưa Dương Tố Phuong ra ngoài.

Sau khi hai người đi, trong phòng bệnh trở nên cực kỳ yên tĩnh.

Khả Lan ngước mắt, hai mắt tối tăm chăm chú nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh.

“Là bởi vì em mang thai anh mới tới sao?” Thành phố là địa bàn của Cố Thành Viêm.

Kim Hạo cũng biết tin cô mang thai, Cố Thành Viêm không thể nào không biết.

Cố Thành Viêm nghe thấy Khả Lan hỏi, vẻ mặt hơi dừng lại, sau đó gật đầu bày tỏ quả thật như vậy.

Nếu như không phải bởi vì cô mang thai, anh sẽ tiếp tục khiến cô thấy rõ ràng, anh mới là bên đau khổ nhất của cô.

Khả Lan thấy Cố Thành Viêm gật đầu, trong lòng bỗng nhiên trầm xuống, cúi đầu, trong lòng rất là không vui.

“Em sẽ không giữ lại.” Khả Lan cúi đầu nói, tức giận nói với Cố Thành Viêm cô sẽ không giữ lại đứa bé này.

Mà Cố Thành Viêm sau khi nghe cô nói, bàn tay dần siết chặt, đưa tay nắm cầm cô, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Khả Lan bị buộc phải ngẩng đầu, thấy lửa giận trong mắt anh, trong lòng cô đột nhiên ngán ra, cắn môi không nói.

Cố Thành Viêm lại mở miệng trước.

“Anh có nghìn cách để em giữ lại nhưng cái anh muốn chính là trái tim của em.”

“Trải qua thời gian dài, thật sự bởi vì anh biết em chính là “cô ấy” nên mới quan tâm đến ý tới em.”

“Nhưng em có nghĩ tới hay không, nếu như anh chỉ muốn tìm một cái bóng, Lương Bảo Nhi và Lâm Bảo Nhi còn giống hơn em nhiều.”

Giọng nói của Cố Thành Viêm không nhanh không chậm, trong lời nói đã giải thích rõ ràng.

Không phải anh không quan tâm cô mà là cô tự làm mình đau.

Lúc này anh cũng không biết trong lòng cô có anh hay không, giữa bọn họ giống như có một màng tơ nhẹ; rõ ràng gần trong gang tấc lại không có cách nào thần nhiên chống đỡ.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói, vẻ mặt hơi động lại, con ngươi chăm chú nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh nhất thời không nói nên lời.

Mặc dù lời nói của anh đơn giản nhưng lại nói rất rõ ràng.

Nhưng.....Anh nói rõ ràng như vậy, trong lòng cô vẫn có cảm giác nghi ngờ.

Cô vẫn không nhớ rõ được, chỉ nhớ rõ mình là Lâm Khả Lan.

Cô sợ sau này sẽ xuất hiện một người phụ nữ khác chen vào giữa cô và Cố Thành Viêm.

Nếu như không phải cô, Cố Thành Viêm có thể còn đối xử với cô giống như bây giờ hay không?

Khả Lan đối với Cố Thành Viêm không phải là không yêu mà là yêu quá sâu khiến cô sợ mất đi.

Giữa bọn họ chung quy là không đúng nhà, không làm cửa.

“Em có hiểu hay không?” Cố Thành Viêm thấy Khả Lan thật lâu không trả lời, trầm giọng hỏi lại.

Lời cũng đã nói rõ như vậy làm sao Khả Lan có thể không hiểu.

Khả Lan nghe thấy Cố Thành Viêm nhắc nhở, trong lòng hơi run, cô hiểu nhưng mà cô sợ.

Lát sau.

Khả Lan vẫn như cũ không trả lời Cố Thành Viêm.

Khiến trong lòng Cố Thành Viêm càng thêm phiền não, sắc lực trong tay anh dần dần siết chặt, đối với sự hoài nghi và không tin tưởng của cô khiến anh cảm thấy vô lực.

Anh đã cố gắng hết sức nhưng đáng tiếc trong lòng Khả Lan vĩnh viễn tồn tại tầng chắn kia.

Không khí trong phòng bệnh nhất thời trở nên đè nén, bàn tay Cố Thành Viêm đang nắm Khả Lan dần dần buông ra.

Khả Lan đột nhiên nóng nảy, vội vàng đưa tay nắm tay anh.

“Em hiểu nhưng anh không hiểu em” Khả Lan vội vàng nói với Cố Thành Viêm, sau đó buông tay anh.

Cô không bỏ Cố Thành Viêm, nhưng không phải sẽ không rời khỏi anh.

Hai người bọn họ không hợp, không phải là hiểu lầm mà là vốn dĩ hai người không phải là bạn đường.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, trong lòng ngạc nhiên, đưa tay vội vàng nắm bả vai cô, sắc mặt trở nên lạnh lùng kiên quyết.

Khả Lan nhìn thấy sắc mặt anh, trong lòng khẽ run.

Nhưng cô cũng cực kỳ lạnh lùng kiên quyết.

“Chúng ta.....cứ như vậy đi.” Lời Khả Lan nói không phải là nhất thời xúc động mà là đã suy nghĩ kỹ.

Hai người ở chung một chỗ không phải chỉ là chuyện của hai người mà là chuyện của hai nhà.

Cô không muốn Cố Thành Viêm chịu quá nhiều áp lực, cô cũng không muốn nhìn thấy cảnh người bị thương và những âm mưu tính toán nữa.

Cho nên cô thấy rõ ràng căn bản hai người không có cách nào ở chung một chỗ.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, trong lòng bỗng nhiên trầm xuống, đưa tay nắm chặt bả vai cô.

Nhưng bốn mắt nhìn nhau không nói nên lời.

Im lặng hồi lâu.

“A.” Cố Thành Viêm đột nhiên cười, buông Khả Lan ra, đứng thẳng người.

Bóng dáng anh cao ráo thẳng tắp, âm trầm đứng trước mặt cô.

Khả Lan thấy anh đứng thẳng người, cúi đầu không dám nhìn về phía anh.

Cố Thành Viêm thấy hành động của Khả Lan, chân mày nhíu chặt, hai mắt tối tăm chăm chú nhìn khuôn mặt Khả Lan nói “Anh đối với em một tấm chân tình, lại không nghĩ rằng....” Dứt lời Cố Thành Viêm đưa tay xoa chân mày.

Mấy ngày nay, nội bộ chính trị có chút vấn đề, Cố Thành Viêm suốt ngày ở phòng chỉ huy, ngay cả thời gian ngủ cũng không có.

Bây giờ tìm được không gian rảnh đến thăm Lâm Khả Lan, lại không nghĩ rằng nhận được tin tức cô muốn rời khỏi anh.

Anh từ nhận thức đã tận lực, nhưng lúc nghe thấy cô kiên định muốn rời đi, anh mới phát hiện mọi cố gắng của anh đều phí công.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Kết Thúc

Anh khẽ cười khiến trái tim Khả Lan trầm xuống.

Cô cúi đầu, ánh mắt dừng trên chân, không trả lời anh.

Nhưng Cố Thành Viêm đột nhiên đưa tay nắm bả vai Khả Lan, lạnh lùng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn gầy gò của cô, khóe miệng nở nụ cười, lại trở nên lạnh lẽo.

“Em nói cho anh biết rốt cuộc em muốn thế nào mới có thể quay lại? Chuyện năm đó đã là quá khứ, em không thể xác định được anh đối với em thế nào sao?” Giọng anh trầm thấp nhấn nhay tức giận trong lòng.

Nếu như bởi vì không thể nhớ được những điều trong quá khứ mà Khả Lan bỏ đi vậy cũng đơn giản.

Nhưng ngoài trừ cô còn có người nhà cô.

Khả Lan nghe anh hỏi sắc mặt từ từ trở nên âm trầm, cắn môi, cố gắng khôi phục bình tĩnh.

Cô ngẩng đầu lại vừa đúng chạm vào đôi mắt đỏ thắm của anh.

Lúc này Khả Lan cảm thấy trong lòng giống như là bị cái gì xúc động nước mắt liền chảy ra.

Nhưng Khả Lan vẫn cúi đầu không nói, cũng không dám nhìn vào mắt Cố Thành Viêm, sợ trái tim mình dao động.

Cố Thành Viêm siết chặt tay chờ cô trả lời.

Nói ra lý do khó khăn vậy sao, cô đã quên mất lời hứa giữa bọn họ sao?

Thần nhiên chống đỡ!

Im lặng hồi lâu.

Hai người không lên tiếng, Cố Thành Viêm dần dần buông Khả Lan ra, đứng thẳng người, sắc mặt bình tĩnh, khuôn mặt lạnh lùng lộ ra sự thất vọng.

Khả Lan đột nhiên bị buông ra vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía Cố Thành Viêm.

Lúc nhìn thấy bộ dáng của anh Khả Lan há miệng muốn giải thích lại thật lâu không lên tiếng.

“Không nhìn thấy xem như xong.”

Cố Thành Viêm không thấy Khả Lan lên tiếng, hừ lạnh một tiếng, xoay người muốn bỏ đi.

Nếu như cô thật sự kiên quyết như vậy, anh có hỏi nữa, có ép nữa cũng đều vô ích.

Bây giờ anh không muốn ép buộc cô.

Khả Lan thấy anh xoay người muốn bỏ đi trong lòng đột nhiên cảm thấy hụt hẫng.

Cô vội vàng từ trên giường bò dậy, đôi tay ôm anh từ phía sau lưng.

Lúc này cô không để ý tới sự bất khoan của mình, chỉ không muốn nhìn thấy Cố Thành Viêm cách xa cô.

“Không phải em không thấy mà là sợ mất đi.”

Khả Lan mở miệng, trong giọng nói không thể nào che giấu sự sợ hãi và khủng hoảng.

Cô không thấy tương lai giữa bọn họ; trước mắt cô không phải là ánh mặt trời sáng rỡ mà là bóng tối vô tận.

Cô sợ, sợ người nhà họ Cố, sợ bị người khác quấy phá, sợ cô không chống đỡ được.

Xung quanh họ có quá nhiều âm mưu cùng quỷ kế, quá nhiều người muốn trục lợi.

“Thậm chí em không biết, em sống bên cạnh anh có thể bảo vệ con của chúng ta hay không, đối mặt với xã hội đen thì em không biết mình có thể nắm chặt tay anh hay không.” Giọng nói Khả Lan trầm thấp nhưng mỗi câu mỗi chữ đều đánh vào lòng anh.

Bây giờ anh mới biết suy nghĩ của cô, thật không ngờ.

“Em biết đây cũng không phải là lý do lớn nhưng em lại không dám dùng sinh mạng của bất cứ ai ra đánh cược, em sợ em không chịu được.” Khả Lan sợ thua, lại không dám đánh cược, bất luận là mẹ cô hay là đứa bé trong bụng.

Nếu như cô mềm lòng, lựa chọn ở lại bên cạnh Cố Thành Viêm, ngôi nhà mà cô mong ước có thể có cuộc sống yên ổn hay không, cô không thể xác định.

Ban đầu cô muốn không phải là giàu có mà là chữa bệnh cho mẹ, sống tốt qua ngày.

Mà bây giờ so với mục tiêu lúc đầu đã lệch đi nhiều.

Cố Thành Viêm quyền thế ngập trời, tất cả mọi người đều phải nể mặt anh.

Nhưng đao thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, Khả Lan không biết có bao nhiêu mũi tên nhắm vào cô, cô sợ, sợ hãi.

Anh nghe Khả Lan nói xong xoay người, nắm bả vai cô, cúi đầu, hai mắt tối tăm nổi lên ngọn sóng, anh biết cô sợ hãi cái gì.

“Tin tưởng anh, anh nhất định sẽ nắm chặt tay em, bảo vệ những người ở bên cạnh em.” Anh đưa tay nắm chặt anh, nghiêm túc thận trọng, quyết không buông tha.

Bàn tay Khả Lan khẽ run, cúi đầu nhìn bàn tay anh đang nắm tay mình, trong lòng có một dòng nước ấm chảy qua; cho dù cô tin tưởng, anh có tâm, nhưng cô sợ, bọn họ không tránh được ám tiễn.

Tựa như ông Lãnh, từng được gọi là vua của Thượng Hải, vẫn phải nhìn con trai con gái của mình chết, người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh.

Im lặng hồi lâu.

“Em tin tưởng anh.” Khả Lan dè dặt trả lời Cố Thành Viêm, trông mắt cũng không nhìn anh.

Cô tin tưởng thành ý của anh nhưng cô không tin tưởng mình.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan trả lời, đưa tay ôm cô vào lòng, hai mắt tối tăm không có hưng phấn mà trở nên tối tăm sâu thẳm.

Ý nghĩ trong lòng Khả Lan đúng như những lời cô nói.

Cố Thành Viêm tới bệnh viện là đón Khả Lan về nhà, thân phận của Khả Lan lúc nào cũng có thể nguy hiểm, chỉ có sống ở bên cạnh anh mới an toàn nhất.

Lúc Khả Lan theo Cố Thành Viêm về nhà họ Cố, ông bà Cố cũng đã quay về.

Bên cạnh còn có một bà lão.

Trên mặt bà lão có nếp nhăn nhưng không khó có thể nhìn ra lúc trẻ bà là một mỹ nhân.

Dương Tố Phuong cũng đi cùng Khả Lan đến nhà họ Cố, lúc nhìn thấy bà lão kia liền buông tay Khả Lan, chạy chậm tới trước mặt bà lão, đôi tay đặt lên tay bà lão, không lên tiếng, sắc mặt cực kỳ hưng phấn.

Bà lão thấy hành động của Dương Tố Phuong liền giật mình, khuôn mặt vốn dĩ bình tĩnh ánh mắt tràn đầy không thể tưởng tượng nổi, đưa tay sờ sờ đầu Dương Tố Phuong, hốc mắt tràn ra nước mắt.

Dương Tố Phuong thấy bộ dáng bà lão, khuôn mặt vốn dĩ tươi cười dần dần trầm xuống, đưa tay lau nước mắt cho bà lão, nhỏ giọng gọi: “Mẹ.”

Lời nói của Dương Tố Phuong khiến cả người Khả Lan bối rối, ngơ ngác đứng im tại chỗ, ánh mắt dừng trên người ông bà Cố.

Mà lúc này bà Cố lại đứng dậy, đi tới trước mặt Khả Lan, đưa tay nắm tay cô ngồi xuống bên cạnh bà lão.

“Vân Thêu, đây chính là tiểu Lan.” Dứt lời khuôn mặt bà Cố lộ ra một chút lúng túng.

Nếu như không phải Lương Tú Ly chết sợ rằng Vân Thêu sẽ không quay về thành phố, bọn họ cũng sẽ không biết Dương Tố Phuong chính là con của Vân Thêu và Dương tướng quân.

Vân Thêu nghe bà Cố nói quay đầu nhìn về phía Khả Lan, run rẩy đưa tay sờ gò má của Khả Lan, trong mắt tràn đầy hơi nước, bờ môi khẽ mở.

Khả Lan nhìn bà lão trước mặt vẻ mặt hơi trầm xuống, trong lòng đã hiểu lời bà Cố nói.

Đây chính là bà ngoại của cô?

Nhưng trong đầu Khả Lan, không có ấn tượng về bà lão trước mặt.

Nghĩ đến đây Khả Lan mím môi không lên tiếng, liếc nhìn Cố Thành Viêm, muốn tìm đáp án từ anh.

Nhưng Cố Thành Viêm đối với chuyện này cũng là không biết gì cả.

Lát sau bà Cố giải thích mọi chuyện.

Vân Thêu sinh Dương Tổ Phuong không lâu sau liền đem Dương Tổ Phuong nhờ một người bạn thân nuôi, bởi vì bà áy náy với Lương Kiến Quốc nên đi Tây Nam tự nhận nghiệp chứng nặng nề lên núi tu.

Bây giờ trở về là vì nghe thấy tin Lương Kiến Quốc bệnh nặng, người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh và tin tức của con gái cùng cháu ngoại.

Sau khi Khả Lan nghe bà Cố giải thích, mặc dù sắc mặt bình tĩnh nhưng trong lòng hoảng sợ.

Ông Cố vẫn không lên tiếng, bà Cố ôn chuyện với Vân Thêu ánh mắt nhìn Khả Lan cũng thay đổi.

Rốt cuộc là có quan hệ rất phức tạp, vốn dĩ Khả Lan không được tiếp nhận bởi vì Vân Thêu xuất hiện nhất thời trở nên trong sáng.

Những năm này ông bà Cố vẫn luôn tìm Vân Thêu, bây giờ Vân Thêu đã nguyện ý quay về xem như giải quyết xong một tâm nguyện của ông Lương.

Sau khi ôn chuyện bà Cố liền dẫn Vân Thêu đi gặp Lương Kiến Quốc, Khả Lan cùng Dương Tổ Phuong đi cùng.

Dọc đường đi Khả Lan không nói chuyện không phải bởi vì xa lạ mà trong lòng cô cảm thấy Vân Thêu đối với cô và mẹ cũng không có thương yêu, hận nhiều hơn yêu.

Vân Thêu dưới tình huống không mong muốn không tình nguyện sinh Dương Tổ Phuong.

Mà sau khi sinh mẹ cô cũng không có quan tâm, đưa tới nhà bạn nhờ nuôi, ngay cả khi con gái lấy chồng, cháu lấy chồng cũng chưa từng xuất hiện.

Mặc dù Khả Lan không trách bà ngoại nhưng cô hiểu trong lòng Vân Thêu không chào đón bọn họ.

Khả Lan vẫn không lên tiếng, Vân Thêu tự biết những năm này bà không để ý tới Khả Lan cùng Tổ Phuong khiến trong lòng đứa bé này có ảnh hưởng xấu, muốn nói với Khả Lan một câu.

Khả Lan đột nhiên cúi đầu, nhích lại gần Cố Thành Viêm, khép hai mắt nhỏ giọng nói: “Em mệt.” Giọng nói Khả Lan mềm mại, không đợi anh phản ứng liền nhẹ nhàng đến gần lộ ra khuôn mặt mệt mỏi.

Vân Thêu nhìn bộ dáng của Khả Lan, lại nuốt những lời muốn nói vào lòng, đưa tay nắm tay Dương Tổ Phuong, trong mắt tràn ra nước mắt.

Đến bệnh viện Vân Thêu cùng bà ông bà Cố và Dương Tổ phuong đi vào trong bệnh viện thăm ông Lương, Khả Lan nói mình mệt, không muốn lên.

Mọi người biết ý của Khả Lan không nói gì thêm nữa.

Đợi sau khi mọi người đi xa lúc này Khả Lan mới mở mắt xuống xe.

Cố Thành Viêm thấy cô xuống xe cũng xuống xe theo.

“Em cùng mọi người đi vào không sao đâu.” Anh đột nhiên mở miệng nhắc nhở Khả Lan.

Anh biết Khả Lan ngại cái gì, Lương Kiến Quốc là ông của Lương Bảo Nhi!

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói, nghiêng đầu nhìn anh, trong mắt tối tăm lộ ra tia khổ sở.

“Em không làm được.”

Khả Lan nhỏ giọng trả lời Cố Thành Viêm.

Cô vẫn nhớ rõ ràng Lương Bảo Nhi đối xử với mình thế nào, nếu như bởi vì quan hệ của các trưởng bối muốn cô bắt tay làm hòa với Lương Bảo nhi.

Xem như cô làm được, nhận được nhưng Lương Bảo Nhi sẽ bỏ qua cho cô sao?

Cô đã một lần trải qua sống không bằng chết, còn muốn lần thứ hai sao?

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống, thờ dài, không nói chuyện nữa.

Như vậy cũng tốt, Khả Lan hiểu phải bảo vệ mình thế nào.

Rồi sau đó Khả Lan cùng Cố Thành Viêm lên lầu, đứng ngoài phòng bệnh, nhìn cảnh ông Lương gặp lại Vân Thêu sau nhiều năm ly biệt, không ở bên nhau nhưng hai trái tim đã từng yêu nhau vẫn luôn ở chung một chỗ.

Nhưng cảnh tượng này đối với Khả Lan mà nói lại có chút chói mắt, mẹ cô họ Dương không phải họ Lương.

Giữa ông Lương và Vân Thêu mẹ chỉ là đồ thừa.

Nghĩ tới đây Khả Lan cúi đầu, cười tự giễu, cho dù cô là cháu ngoại của Vân Thêu thì sao, ông bà Cố bởi vì Vân Thêu mà có đổi lại cái nhìn về cô.

Cô vẫn không nên tồn tại như cũ.

Cố Thành Viêm nghe thấy tiếng cười của Khả Lan, đưa tay ôm eo cô, nghiêng đầu nói bên tai cô: “Không vui vậy còn ở đây làm gì.” Giọng anh chậm rãi, nói với cô chuyện ở đây không liên quan gì đến bọn họ.

Khả Lan nghe anh nói, ngược mắt nhìn anh, gật đầu rời đi.

Nhưng hai người vừa mới đi hai bước liền chạm phải Dương Nghi Giai đi tới.

Dương Nghi Giai thấy Cố Thành Viêm và Khả Lan, sắc mặt thong dong; bước nhanh tới trước mặt hai người, đưa tay khoác lên tay Khả Lan nói: “Thật là đúng dịp, ở đây còn có thể gặp chị Khả Lan.”

Dương Nghi Giai nói xong đưa tay kéo Khả Lan muốn Khả Lan cách xa Cố Thành Viêm

Cố Thành Viêm lại kéo người trở lại.

Anh rất rõ trong lòng Dương Nghi Giai nghĩ cái gì.

Khả Lan bị hai người kéo, trong lòng hơi trầm xuống, giãy giụa hướng về phía ngực Cố Thành Viêm

Dương Nghi Giai thấy Khả Lan hướng về trong ngực Cố Thành Viêm, sắc mặt hơi trầm xuống, cắn môi, đưa tay đẩy Khả Lan.

Đột nhiên bị đẩy khiến Khả Lan lao đảo suýt té, Cố Thành Viêm đưa tay muốn kéo người trở lại, đột nhiên Khả Lan lại được Dương Tử Sở đỡ.

Sau khi Dương Tử Sở đỡ Khả Lan đứng thẳng nói: “Không sao chứ.”

Dứt lời Dương Tử Sở quay đầu nhìn về phía Dương Nghi Giai.

Cố Thành Viêm ôm chặt Khả Lan vào lòng.

“Em làm gì vậy? Cô ấy là chị.” Dương Tử Sở nói với Dương Nghi Giai, giọng nói không vui.

Dương Nghi Giai đứng tại chỗ không trả lời Dương Tử Sở, sắc mặt âm trầm.

Không khí nhất thời trở nên kỳ quái, Khả Lan đứng im tại chỗ không lên tiếng cũng muốn biết tại sao Dương Nghi Giai lại đẩy cô.

Tại sao Dương Tử Sở lại xuất hiện kịp thời như vậy?

“Hừ.....Chị? Cô ta chưa bao giờ xem em như em gái.” Dương Nghi Giai hiển nhiên cực kỳ bất mãn với người chị này, trong mắt đều là vẻ khinh thường.

Bốp.....

Dương Tử Sở nghe Dương Nghi Giai nói đột nhiên gợn tay tát Dương Nghi Giai.

“Nghi Giai, chúng ta cùng chung dòng máu, sao Khả Lan có thể không xem em là em gái.” Dương Tử Sở là đang tức giận vì lời Dương Nghi Giai nói.

Nhưng mà lời nói của Dương Tử Sở khiến Khả Lan giật mình, đột nhiên hiểu, tại sao hai người này lại xuất hiện ở đây.

Dương Nghi Giai bị đánh cả người bối rối, sững sờ đứng yên tại chỗ hình như rơi vào trầm tư.

Dương Tử Sở ngăn trước mặt Khả Lan và Cố Thành Viêm, chăm chú nhìn Dương Nghi Giai.

Nhìn như là độ sức với nhau lại nhưng lại hoàn toàn không như vậy.

Kế tiếp Dương Nghi Giai giống như phát điên, xông về phía Khả Lan và Cố Thành Viêm, hình như muốn làm gì đó nhưng bị Dương Tử Sở ngăn lại.

Thấy tình huống như vậy Khả Lan cúi đầu, sau đó nắm tay Cố Thành Viêm xoay người bỏ đi.

Dương Tử Sở và Dương Nghi Giai vẫn còn đối nghịch, Khả Lan lôi kéo Cố Thành Viêm bỏ đi, không thèm liếc mắt nhìn Dương Tử Sở.

Cho đến khi hai người ngồi lên xe, lúc này Khả Lan mới lên tiếng nói: “Mặc dù quan hệ giữa em và Dương Nghi Giai không tốt nhưng em tin tưởng cô ấy không phải người kích động như vậy.”

Giữa Khả Lan và Dương Nghi Giai không có trao đổi nhiều nhưng Khả Lan có thể xác định Dương Nghi Giai không phải người dễ kích động.

Khả Lan còn nhớ rõ chuyện mình cô ấy hợp tác với Cố Thành Viêm hại ông nội của mình.

Lúc đầu cô ấy phải cần có bao nhiêu dũng khí và kỹ năng diễn mới khiến người nhà họ Dương không phát hiện ra điều kỳ quái.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, khóe miệng khẽ nở nụ cười, đưa tay ôm cô vào lòng, cúi đầu hôn trán cô nói: “Dương Tử Sở tư thông với địch bán nước, bị điều tra ra muốn anh đè ép chuyện này xuống.” Dứt lời anh đưa tay vuốt mái tóc cô.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói liền giật mình, đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh, chần chừ hồi lâu, thành thật nói: “Vậy anh thả anh ta đi.” Không phải Khả Lan muốn thả Cố Thành Viêm mà bởi vì Dương Tử Sở họ Dương.

Cô và Dương Tử Sở có chung dòng máu.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói về mặt hơi dừng lại, hai mắt tối tăm, dừng trên khuôn mặt cô không đồng ý lắm.

Khả Lan thấy bộ dáng của Cố Thành Viêm, mở miệng: “Nếu như anh ta không tạo ra sai lầm lớn, anh thả anh ta đi.” Giọng nói của Khả Lan chậm chậm nghiêm túc.

Cố Thành Viêm nghe cô nói sắc mặt dần dần trở nên trầm xuống.

Hai mắt tối tăm, chăm chú nhìn Khả Lan, môi mím chặt, tuy biết ý nghĩ của Khả Lan nhưng anh không quá đồng ý.

Im lặng hồi lâu.

Khả Lan không thấy Cố Thành Viêm trả lời, mặc dù trong lòng không vội nhưng đột nhiên phát hiện vấn đề mà cô với Cố Thành Viêm thảo luận không phải chỉ là vấn đề trí nhớ của cô.

Ngoại trừ việc cô sợ không đứng vững bên cạnh Cố Thành Viêm còn có nguyên nhân nữa là gia đình.

Mẹ cô họ Dương.

Khả Lan không nói chuyện nữa, xem như mình chưa từng nói gì.

Cố Thành Viêm lại đưa tay ôm cô vào lòng.

“Anh đồng ý với em”

Một câu nói khiến đầu Khả Lan bỗng run lên.

Cô vội vàng ngẩng đầu nhìn Cố Thành Viêm nhưng không biết phải trả lời anh thế nào.

Cô biết, cô yêu cầu Cố Thành Viêm thả Dương Tử Sở là quá mức tùy hứng, đối với việc anh không đồng ý cô cũng sẽ vui vẻ tiếp nhận.

Nhưng mà anh đột nhiên đồng ý với yêu cầu của cô làm cho cô không biết phải làm sao.

Lát sau.

“Thật ra thì anh không cần thiết phải như vậy.” Khả Lan nhỏ giọng nhắc nhở Cố Thành Viêm, nói với anh không cần thiết phải như vậy.

Nhưng Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói lại lắc đầu: “Dương tướng quân cả đời chinh chiến, mặc dù mắc sai lầm nhưng không đến nỗi tuyệt tử tuyệt tôn, để Dương Tử Sở lại xem như bồi thường cho Dương tướng quân.”

Anh nói tới đây đôi tay ôm cô dần siết chặt.

Tuy Dương Tử Sở có lỗi nhưng không phải lỗi lớn chỉ cần có người cầu cạnh vẫn có thể cho anh ta đường sống.

Thế nhưng Khả Lan cũng đã lên tiếng anh không thể từ chối.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm giải thích trong lòng đối với chuyện này cũng áy náy.

Rồi sau đó hai người không nói chuyện nữa, Khả Lan khép hai mắt, Cố Thành Viêm đưa tay xoa bụng cô.

Động tác của anh khiến Khả Lan cảm thấy mát tự nhiên, mở mắt ra nhìn sắc mặt ôn hòa của anh, trông mắt tối tăm không che giấu vẻ yêu thương.

Khả Lan thấy bộ dáng của anh trong lòng giống như bị cái gì gõ tạo nên một tiếng vang.

Trong đầu cô chợt nhớ tới chuyện lúc đầu, cô nghĩ muốn cùng anh sinh hai đứa con, anh cùng đứa bé chơi đùa dưới ánh mặt trời.

Cô ở một bên nhìn.

Cái ý nghĩ này nhìn như rất gần lại khó có thể đạt được.

Nhưng.....

Lúc hai người còn đang đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân thì cửa xe bị người khác gõ.

Người đến chính là ông Lãnh.

Thấy ông Lãnh Khả Lan hơi dừng lại, đối với cô mà nói ông Lãnh vẫn còn rất xa lạ.

Nhưng Cố Thành Viêm thấy ông Lãnh xuất hiện, vẻ mặt trầm xuống không lên tiếng cũng không đề phòng.

Ông Lãnh lại hướng về phía người bên cạnh nhảy mắt ra dấu, ông biết đối với Cố Thành Viêm không dùng mềm thì phải dùng cứng.

Trong tay cầm một cây hương gây mê, khiến cho Khả Lan và Cố Thành Viêm hôn mê bất tỉnh.

Đến khi hai người tỉnh dậy đã ở nhà họ Lãnh.

Ông Lãnh thấy Khả Lan tỉnh dậy, cười híp mắt ngồi trước mặt Khả Lan, mặc dù tóc bạc trắng, sắc mặt hồng hào không khó có thể nhìn ra cơ thể ông Lãnh vẫn rất cường tráng.

Khả Lan đối với ông Lãnh không quen thuộc lắm nhưng không đến nỗi không biết chỉ là không hiểu tại sao ông Lãnh muốn khiến cô hôn mê đưa tới nhà họ Lãnh.

Khả Lan ngồi dậy không lên tiếng.

Ông Lãnh cười nói: “Người nhà họ Cố không chào đón cháu nhưng nhà họ Lãnh không như vậy.” Ông Lãnh cũng không thích quanh co lòng vòng, trong lời nói không che giấu vẻ chán ghét với nhà họ Cố.

Khả Lan nghe ông Lãnh nói cũng không phản đối, cô ở nhà họ Cố xác định thật sự không được chào đón.

Nhưng cô cũng không thể sống ở nhà họ Lãnh.

“Nhưng nhà họ Lãnh lại dính tới xã hội đen, bảo vệ được hai mẹ con cháu nhưng lại không thể không dính bùn.” Ông Lãnh cũng không phải là không hiểu.

Những năm này ông vẫn giấu thân phận của tiểu Viêm, không muốn tiểu Viêm cũng như ông, nếu như sau này có người muốn xử phạt bọn họ cũng có thể có lý do.

Nhưng nhà họ Cố lại không như vậy, là gia đình có chiến công.

Không phải ông sợ chỉ là đề phòng.

Khả Lan nghe ông Lãnh nói liền giật mình, bừng tỉnh hiểu ra.

Thì ra Cố Thành Viêm ẩn giấu thân phận là bởi vì địa vị nhà họ Lãnh, cho dù thế lực khắp nơi nhưng có bối cảnh là xã hội đen, chung quy không phải bình thường.

“Ý ông ngoại là?” Khả Lan nhỏ giọng hỏi.

Trong lòng biết ý của ông Lãnh khiến cô hôn mê đưa đến đây là có tính toán khác.

Ông Lãnh nghe Khả Lan hỏi nhếch miệng cười, đưa tay sờ đầu Khả Lan nói: “Đánh cuộc xem người nhà Cố có xem trọng chất của ta không.” Dứt lời ông Lãnh đứng dậy.

Khả Lan nghe ông Lãnh nói như vậy khẽ run không lên tiếng, dĩ nhiên hiểu ý tốt của ông Lãnh, hơn nữa không từ chối.

Ở trong lòng Khả Lan, nhà họ Cố đối với đứa bé tương đối khinh thường, ông Lãnh đánh cuộc hơi dư thừa.

Nhưng mà Khả Lan cũng tin tưởng, ông Lãnh muốn đánh cuộc tuyệt đối không đơn giản.

Chuyện Khả Lan bị ông Lãnh bắt đi không lâu sau liền truyền tới nhà họ Cố, ông bà Cố vì Văn Thêu đã thay đổi cái nhìn với Khả Lan, thậm chí xem trọng.

Lúc này nghe thấy ông Lãnh muốn giết Khả Lan và đứa bé trong bụng, ông bà Cố liền trở nên nóng nảy.

Vội vàng gọi điện thoại báo Cố Vọng Đông từ Tây Nam quay về, bọn họ thì chạy tới nhà họ Lãnh muốn ông Lãnh thả người.

Biệt thự nhà họ Lãnh, từ trước đến giờ luôn có người canh phòng, lúc này người nhà họ Cố tới ông Lãnh liền cho rút bớt người, trong nhà ngoài nhà, đều có người mặc đồ màu đen nhìn tương đối chói mắt.

Vân Thêu và Tô Phuong cũng tới, lúc nhìn thấy tình hình như vậy thì Dương Tô Phuong nắm chặt áo Vân Thêu giống như trẻ con không ngừng kêu “mẹ”.

Ông Lãnh rút điều xì gà ra, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nhìn người nhà họ Cố.

“Hai người đều tới, chúng ta nói thẳng đi, một mạng đổi một mạng.” Về mặt ông Lãnh lạnh lùng sắc bén, sắc mặt âm trầm, trong lời nói không thể thương lượng.

Ông Lãnh đã từng là ông vua của Thượng Hải, tất nhiên khí thế vượt trên cả ông bà Cố.

“Chuyện của cô Lãnh lúc đầu đều là do tôi bày kế, không liên quan đến mấy đứa trẻ.” Bà Cố nghe ông Lãnh nói vội vàng trả lời.

Ông Lãnh nghe bà Cố nói khuôn mặt lộ vẻ châm biếm.

Vứt điều xì gà trong tay, trầm giọng nói: “Tôi muốn mạng của Cố Vọng Đông và Cố Vọng Nam đổi lấy mạng của cháu dâu và cháu.” Giọng ông Lãnh chậm chậm giống như đang nói với người nhà họ Cố nếu như không chịu đổi thì chờ nhật xác của Khả Lan đi.

Ông bà Cố nghe thấy vẻ mặt hơi trầm xuống, do dự.

Mọi người bảo vệ con, ông bà Cố cũng không ngoại lệ.

“Bọn họ đều là thế hệ sau, xin ông Lãnh để một mình tôi tới trao đổi.” Ông Cố vẫn ngồi một bên không lên tiếng đột nhiên mở miệng, bày tỏ dùng tính mạng của ông bà đổi lấy Khả Lan và đứa bé.

Vân Thêu ngồi một bên cũng không ngờ ông Cố sẽ quyết định như vậy.

Không khí nhất thời trở nên kỳ quái.

Khả Lan đứng ở trên lầu nhìn mọi chuyện xảy ra ở bên dưới.

Cô cũng không ngờ ông Cố sẽ dùng tính mạng của mình để đổi lấy cô và đứa bé.

Mặc kệ là mẫu bằng tử quý hay là thật lòng, ông bà Cố có thể quyết định như vậy Khả Lan đã rất vui rồi.

Ông Lãnh nghe thấy ông bà Cố đảm bảo đột nhiên nhếch miệng cười.

“Cố Tam Hâm ông thật là giỏi hoạt, một người liền muốn đổi hai mạng.” Hình như ông Lãnh rất khinh thường ông Cố, về mặt không che giấu vẻ khinh thường.

“Vậy tính cả tôi ông Lãnh đã có thể hài lòng.” Bà Cố nghe ông Lãnh nói, vẻ mặt hơi lạnh, bộ dáng như quyết không đổi ý.

Ông Lãnh nghe bà Cố nói chợt nở nụ cười.

“Được, lấy thuốc.” Sau khi cười xong ông Lãnh liền cho người lấy thuốc.

Ông bà Cố đã chuẩn bị sẵn sàng.

Vân Thêu đột nhiên nắm tay bà cố vội vàng nói: “Tiểu thư.”

Chuyện dưới lầu đã sáng tỏ.

Người nhà họ Cố có thể làm như vậy Khả Lan rất cảm động.

Khả Lan đang chuẩn bị xuống lầu, muốn hòa giải không khí dưới lầu lại bị Mộ Dung Triển ngăn cản.

“Cố Vọng Đông tới.” Dứt lời Mộ Dung Triển đưa tay chỉ tình hình dưới lầu.

Khả Lan nhìn về phía Mộ Dung Triển chỉ, nhìn thấy Cố Vọng Đông bị người ta ép đi vào.

Ông bà Cố thấy Cố Vọng Đông xuất hiện vẻ mặt trở nên kinh ngạc, không ngờ Cố Vọng Đông ở Tây Nam xa xôi sẽ quay về.

Mộ Dung Triển nhìn tình hình dưới lầu, đôi tay khoanh trước ngực, lộ ra bộ dáng đứng xem kịch hay, người nhà họ Cố đều đến, đích xác là có trò hay để xem.

Dưới lầu, người nhà họ Cố đang đối đầu với nhà họ Lãnh, âm thanh của tiếng ly bể, tiếng đập bàn vang lên.

Rồi sau đó Khả Lan thấy Cố Vọng Đông cầm thuốc mà ông Lãnh đưa tới uống xuống.

Ông Lãnh vỗ tay bảo hay, người nhà họ Cố vây quanh Cố Vọng Đông, lòng như lửa đốt muốn đưa đến bệnh viện.

Khả Lan đẩy Mộ Dung Triền ra vội vàng đi xuống lầu, thấy tình hình dưới lầu đột nhiên có loại cảm giác kích động.

Ông Lãnh thấy Khả Lan xuống lầu, đứng lên đi tới trước mặt Khả Lan, khuôn mặt vốn dĩ gay gắt từ từ trở nên ôn hòa, tràn đầy ý cười.

Ông bà Cố thấy bộ dáng của ông Lãnh, đột nhiên hiểu ra, khuôn mặt vốn dĩ âm trầm dần dần trở nên nhẹ nhàng hiểu ý ông Lãnh.

Nhìn qua giống như ông Lãnh làm loạn nhưng trong lòng Khả Lan hiểu, ông Lãnh chỉ là dụng tâm lương khổ.

Người nhà họ Cố cùng người nhà họ Lãnh bàn về chuyện hôn lễ.

Theo ý ông Lãnh muốn hôn lễ của cháu ngoại phải tổ chức xa hoa.

Nhưng từ trước đến giờ nhà họ Cố khiêm tốn không hy vọng sẽ biến hôn lễ trở nên ồn ào, phô trương trước mặt mọi người.

Mặc dù ông Lãnh vẫn tranh chấp giữa hai nhà, cũng hiểu điều mà nhà họ Cố kiên quyết, nhưng không chịu buông chuyện hôn lễ này.

Năm đó con gái ông lớn lút gả vào nhà họ Cố, cứ thế sau này không có nhiều người biết người mà Cố Vọng Đông lấy chính là con gái nhà họ Lãnh.

Ông Lãnh không chịu buông, ông bà Cố cũng không dám không nghe đối với chuyện này thật sự nhức đầu.

Cố Vọng Đông bày tỏ sẽ làm tương đối đặc sắc.

Chuyện hôn lễ đã được bàn xong ông Lãnh liền giữ Khả Lan và Dương Tố Phụng lại.

Nói là muốn thôi miên để khôi phục trí nhớ cho Khả Lan.

Khả Lan nghe ông Lãnh nhắc tới vốn dĩ vui mừng nhưng lại nghĩ có thể không phải là cô nên không khỏi e sợ.

Cô chân chân không đồng ý, Mộ Dung Triền ở bên cạnh lại thúc giục Khả Lan thử một chút.

Sau đó Cố Thành Viêm bị ông Lãnh giam cũng được thả ra.

Mặc dù Cố Thành Viêm cảm thấy bất mãn đối với thử nghiệm của ông Lãnh nhưng lúc nghe nói muốn khôi phục trí nhớ cho Khả Lan ánh mắt Cố Thành Viêm lại chuyển đến trên người nhà thôi miên.

Khả Lan cho rằng Cố Thành Viêm sẽ rất hy vọng cô khôi phục trí nhớ.

Nhưng.....

“Đều đã là những chuyện đã qua, không nhớ cũng không sao.” Giọng anh âm trầm, hình như cũng không muốn Khả Lan khôi phục trí nhớ.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói như vậy trong lòng dường như có thứ gì đó vỡ vào, hốc mắt ửng đỏ.

Cô sai rồi, trong lòng Cố Thành Viêm cô là ai không quan trọng, quan trọng là tương lai.

Khả Lan không bày tỏ thái độ với chuyện này là bởi vì sợ, sợ không phải là mình.

Cố Thành Viêm không muốn Khả Lan nhớ tới những chuyện không vui nên không đồng ý thôi miên.

Ông Lãnh nhìn tình huống này, trong lòng đột nhiên không vui.

Ông muốn giúp bọn họ, bây giờ lại không cần, trò trẻ con, đùa giỡn được sao?

Nghĩ như vậy ông Lãnh cảm thấy nóng giận, nhìn hộ vệ đứng một bên muốn áp tải Khả Lan lên ghế thôi miên nhưng Cố Thành Viêm không đồng ý nên cãi nhau với ông Lãnh.

Cố Thành Viêm như vậy khiến cho ông Lãnh càng muốn Khả Lan khôi phục trí nhớ.

“Để cháu thử trước.”

Hai ông cháu đang cãi nhau thì không biết Lâm Bảo Nhi từ đâu xuất hiện.

Bày tỏ cô ta muốn thử trước.

Mặc dù cô ta không thể nào tiếp nhận mình không phải Lâm Bảo Nhi nhưng cô ta muốn thử một chút.

Nếu như cô ta không phải thì sẽ không khổ sở như bây giờ.

Bởi vì Lâm Bảo Nhi xuất hiện, nhà thôi miên liền thôi miên Lâm Bảo Nhi, quá trình khá dài so với trong tưởng tượng của Khả Lan, chờ đợi kết quả, cô càng nắm chặt tay, trong lòng càng thêm rối loạn không biết phải làm sao.

Mà kết quả giống như ông Lãnh từng nói Lâm Bảo Nhi do Lương Tú Ly tìm từ cô nhi viện về làm thể thân.

Lâm Bảo Nhi đã sáng tỏ liền bày tỏ muốn rời khỏi nhà họ Lãnh.

Ông Lãnh cũng không cản, để Mộ Dung Triển đưa người đi.

Tiếp đó bác sĩ chờ thôi miên nhưng Khả Lan sợ hãi liền để mẹ mình thử trước, Cố Thành Viêm vẫn nắm tay Khả Lan không lên tiếng.

Mặc dù anh nói không sao nhưng những năm này anh chờ cô đã lâu nên không muốn nhận được kết quả là giả.

Nhưng anh lại không muốn cho Khả Lan quá nhiều áp lực.

Mẹ Khả Lan tuy bị dọa sợ nhưng sau khi trải qua thôi miên, cải thiện rõ ràng, nhưng mà chỉ là giai đoạn đầu chứ chưa khỏi hẳn.

Sau khi Dương Tổ Phương thôi miên theo lý thuyết là đến Khả Lan nhưng bác sĩ tinh lực có hạn, bày tỏ mệt mỏi.

Bởi vì bác sĩ mệt nên Khả Lan không phải thôi miên.

Trong lòng Khả Lan cảm thấy may mắn đồng thời lại cảm thấy có chút mất mát.

Lúc bọn họ rời khỏi nhà họ Lãnh đã là đêm khuya, dọc đường đi tất cả mọi người không ai lên tiếng, Khả Lan cũng không nói gì khẽ tựa vào thành xe.

Cố Thành Viêm đưa tay nắm tay cô, mặc dù sắc mặt không có gì khác thường nhưng đối với việc Khả Lan khôi phục trí nhớ cảm thấy hơi mất mát.

Xe quay về nhà họ Cố lúc này hai người mới xuống xe.

Mặc dù đêm khuya nhưng nhà họ Cố vẫn còn đèn sáng, lúc Khả Lan và Cố Thành Viêm quay về ông bà Cố đang ngồi đợi trong phòng khách.

Nói áy náy với Khả Lan và quan tâm tới đứa bé.

Khả Lan có lòng nghe nhưng lại không để ý, cô vẫn còn nhớ chuyện khôi phục trí nhớ.

Đợi người lớn dứt lời, quay về phòng, vừa mới vào phòng Khả Lan liền đứng ở cửa ngẩng đầu nhìn Cố Thành Viêm.

“Chuyện khôi phục trí nhớ thật sự quan trọng vậy sao?” Tâm tình Khả Lan lúc này mặc dù đã dần dần ổn định nhưng vẫn không thể bỏ qua chuyện này.

Cô sợ cũng chán chừ, nhưng đáp án vẫn là trên người Cố Thành Viêm.

Cố Thành Viêm nghe Khả Lan nói, xoay người, bóng dáng cao lớn chặn lại ánh sáng trước mặt cô.

Anh đưa tay nắm bả vai cô, ánh mắt dừng trên mặt cô.

“Anh biết trong lòng em đang suy nghĩ gì nhưng anh nghiêm túc nói cho em biết, không cần biết em là ai, tất cả đều đã không quan trọng nữa rồi.” Anh thật trọng đảm bảo, là ai không quan trọng, quan trọng là hiện tại.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói liền giật mình, trong lòng giống như có dòng nước ấm chảy qua, hốc mắt ửng đỏ.

“Mặc kệ là em muốn đi hay muốn buông, anh đều có thể đợi.” Anh không nghe thấy cô trả lời vẫn mở miệng nói chuyện.

Anh đã không quan tâm tới quá khứ nên chú trọng vào tương lai.

Khả Lan nghe Cố Thành Viêm nói, trong lòng hơi trầm xuống, đưa tay ôm eo anh nói: “Trong lòng em đã sớm vẽ ra hình ảnh anh và ‘cô ấy’, đối với anh mà nói rất quan trọng, đối với em lại là e ngại.” Khả Lan nói tới đây về mặt trầm xuống, sau đó lại tiếp tục nói: “Nhưng em sẽ không như vậy nữa sẽ không nghĩ gì nữa.”

Cố Thành Viêm đã nói tới mức này rồi cô cũng không đành lòng rời đi.

Khả Lan không muốn khôi phục trí nhớ, ông Lãnh đối với chuyện này không ủng hộ cũng không phản đối.

Bởi vì chuyện hôn lễ, Khả Lan nghe theo mẹ, bàn giao tất cả chuyện ở Lương Thị, an tâm ở nhà dưỡng thai sinh con.

Ba người phụ nữ liền thành cái chợ, Khả Lan cùng mẹ và bà ngoại cộng thêm bà Cố, có thể tạo thành một bàn mặt trượt.

Lúc Khả Lan đi tới Lương Thị là vào một buổi sáng tươi đẹp của mấy ngày sau.

Vốn dĩ cô muốn từ chức ở Lương Thị nhưng vừa đúng lúc gặp hội đồng quản trị.

Mà nội dung cuộc họp là tuyên chủ tịch mới, bỏ phiếu để quyết định, Lương Bảo Nhi đảm nhận vị trí chủ tịch. Mà Lâm Khải Nghiệp thất bại ở lần tranh cử này, bại trong tay con gái.

Lâm Khải Nghiệp không làm chủ tịch Lương Thị, dường như trở nên hai bàn tay trắng, tức giận lái xe đâm Lương Bảo Nhi khiến cô ta trở thành người sống thực vật.

Sau đó Lâm Khải Nghiệp bị cảnh sát mang đi, liên tục tra ra một đồng tội lớn, cuối cùng Lâm Khải Nghiệp bị xử tù chung thân.

Kim Hạo rat ay đúng thời cô chiếm Lương Thị, trở thành tập đoàn lớn nhất trên thương trường.

Bản tin vẫn đưa tin về tổng giám đốc Kim Hạo, cùng với tin Lương Bảo Nhi trở thành người thực vật được em trai chăm sóc.

Khả Lan nhìn cháo gà trên bàn, cảm giác buồn nôn, khiến cô muốn nôn lại không nôn được.

Dương Tô Phương đứng ở bên cạnh, nhắc Khả Lan bồi bổ tốt cơ thể mới có thể sinh con khỏe mạnh.

Khả Lan không ăn, Dương Tô Phương liền bắt cô ăn.

Ăn xong cháo gà, uống thuốc bổ, nhìn bản thân trong gương liền thờ dài.

Hôm nay cô kết hôn lại không có vẻ hưng phấn, ngoài buồn bực, cô đột nhiên cảm thấy không muốn kết hôn.

Nghĩ đến đây ánh mắt Khả Lan dừng trên người Cố Niệm Diệc.

Khả Lan chưa từng nghĩ sẽ gặp lại thằng bé này lần nữa, hơn nữa còn là họ hàng xa của nhà họ Cố.

Thật là duyên phận, lúc đầu Khả Lan cứu ba của đứa bé, chính là người mà di Vương muốn giới thiệu, Cố thủ trưởng, người mà cô thật sự phải xem mặt.

Một người đàn ông có khuynh hướng bạo lực, ép vợ nhảy sông, khiến đứa bé mồ côi mẹ.

Mặc dù đây là chuyện của nhà người ta nhưng khó tránh sẽ khiến Khả Lan cảm thấy mở rộng tầm mắt.

Ngoại trừ chuyện này khiến Khả Lan thấy bất bình, người làm Khả Lan không ngờ nhất là Mộ Dung Triển.

Ban đầu Mộ Dung Triển một lòng muốn đi rửa sạch cái danh hiệu Gay, nhưng sau khi nhìn thấy Lục Hiểu Phong liền triển khai các loại tiến công, nếu như rảnh rồi liền vây quanh Lục Hiểu Phong.

Đối với chuyện nam nam yêu nhau, Khả Lan có thái độ ủng hộ, nhưng đáng tiếc người đàn ông mà Diệp Huệ để ý lại bị người đàn ông khác cướp đi.

Ngoài những chuyện này, chuyện làm Khả Lan kinh ngạc nhất là Cố Thành Thâm và Tống Nhất Nguyên.

Tuy nói bị quan hệ máu mủ ngăn cách nhưng Khả Lan không thể không thừa nhận Cố Thành Thâm cực kỳ hứng thú với anh của mình.

Dĩ nhiên Tống Nhất Nguyên thu phục Cố Thành Thâm, Khả Lan đập đầu xem như cảm tạ.

Hôn lễ của Cố Thành Viêm không phô trương như lời ông Lãnh nói, nhưng đã vượt qua tác phong khiêm tốn của nhà họ Cố.

Mọi người chứng kiến đã là một hôn lễ hoành tráng.

Bạn đang đọc truyện *Chợ Nhầm Sếp Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.